

A hard sci-fi kínai mestere a Háromtest-trilógiában felvázolta a legijesztőbb, legborzalmasabb lehetőséget.

CIXIN LIU

A SÖTÉT ERDŐ

3/2

EUROPA

CIXIN LIU
A SÖTÉT ERDŐ

A HÁROMTEST-TRILÓGIA
3/2

EURÓPA
KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2018

ELŐHANG

A barna hangya már elfeledte otthonát. Az alkonyba burkolózó Föld és az épp csak felfénylő csillagok számára az eltelt idő jelentéktelennek tűnhetett ugyan, a hangya szemszögéből azonban eonok teltek el. A mostanra feledésbe merült napok során világa összeomlott. A talaj felrepült – nyomában széles és mély szakadék keletkezett –, majd visszazuhant és újra feltöltötte a hasadékot. Egyik végében magányos, fekete tanúhegy állt. Az ilyesmi gyakran megtörtént ezen a kiterjedt vidéken: a talaj felrepült, majd visszahullott, szakadékok nyíltak és teltek meg újra földdel, és tanúhegyek jelentek meg a katasztrofális változások látható mementóiként. A lenyugvó nap fényében a hangya és több száz testvére magukkal vitték a túlélő királynőt, hogy új birodalmat alapítsanak; az, hogy most visszatért, csak a véletlennek volt köszönhető, miközben élelem után kutatott. Odaért a tanúhegy lábához, csápjaival érezte legyőzhetetlen jelenlétét. Mikor észlelte, hogy a felülete kemény és csúszós, de megmászható, a hangya elindult felfelé, semmi különösebb okból, mint egyszerű ideghálózatának véletlenszerű zűrzavara folytán. A zűrzavar mindenhol ott volt, a földből kinövő minden egyes fűszálban, a leveleken csillámló minden egyes harmatcseppben, az égen úszó minden egyes felhőben és azokon túl minden egyes csillagban. A zűrzavar céltalan volt, de a céltalan zűrzavar hatalmas méreteiben alakot öltött a cél.

A hangya rezgést érzékelt a földben, és abból, ahogyan a rezgés egyre erősödött, tudta, hogy egy másik, hatalmas lény közeledik a földön. Nem foglalkozott vele, folytatta útját felfelé a tanúhegyen. Ahol a hegy lába találkozott a földdel, épp megfelelő szögben egy pókháló feszült. A hangya tudott róla; óvatosan

megkerülte a ragacsos, lelógó szálakat, és elhaladt a lesben álló pók mellett, amely összehúzott lábakkal várta a szálak rezdülését. Mindketten tudtak a másik jelenlétéről, de, ahogy időtlen idők óta mindig, most sem foglalkoztak egymással.

A rezgés felerősödött, majd abbamaradt. A hatalmas lény elért a tanúhegyig. Sokkal magasabb volt, mint a hangya, az ég nagy részét kitakarta. A hangya számára nem voltak ismeretlenek a hozzá hasonlók. Tudta, hogy élőlények, tudta, hogy gyakran megjelennek ezen a környéken, és hogy megjelenésük kapcsolatban áll a gyorsan eltűnő szakadékokkal és a tanúhegyek elszaporodásával.

A hangya folytatta útját felfelé, mert tudta, hogy a lények nem jelentenek számára veszélyt (pár kivételtől eltekintve). Odalent a pók épp egy ilyen kivétellel találkozott, mikor a lény, aki nyilvánvalóan észrevette a hálót a tanúhegy és a talaj között, az egyik végtagjában tartott virágok szárával elsöpörte a pókot és a hálót, hogy összetörten kössenek ki egy halom gyom tetején. Ezután a lény gyengéden letette a virágot a tanúhegy elé.

Újabb gyenge, de erősödő rezgés adta a hangya tudtára, hogy egy másik, hasonló élőlény közeledik a tanúhegy felé. A hangya ugyanekkor hosszú mélyedéssel találkozott, aminek felülete durvább volt, mint a hegyé, és a színe is más, törtfehér. Követte a mélyedést, melynek durva felületén jóval könnyebben ment a mászás. Mindkét végén rövid, keskenyebb mélyedést talált, egy vízszintes alapot, amelyből a fő mélyedés kiindult, majd egy másik mélyedést fentebb, amely ferde szögben nyúlt ki belőle. Mire a hangya visszamászott a csúszós, fekete felületre, nagyjából sikerült átlátnia a mélyedésekből álló alakzat formáját: „1”.

Ekkor a hegy előtt álló lény magassága hirtelen a felére csökkent, így nagyjából egyforma magas lett a hegygel. Úgy tűnik, letérdelt, így feltárult mögötte az alkonyi kék ég, melyen épp kezdtek megjelenni a csillagok. Tekintetét a hegy teteje felé

fordította, és a hangya egy pillanatig habozott, míg próbálta eldönteni, betolakodjon-e a látóterébe. Végül inkább irányt váltott, és a földdel párhuzamosan mászott tovább. Gyorsan elért egy újabb mélyedésig, és elidőzött durva felületén, hogy kiélvezze a mászás kellemes érzését. A színe hasonlított a királynőt körülvevő tojásokéra. A hangya habozás nélkül követte a mélyedést lefelé, de egy idő után az útvonal bonyolultabbá vált. Egy kanyar jelent meg, ami egy körből nyúlt ki, és a hangyát arra emlékeztette, amikor felkutatja a szagok hordozta információkat, és végül hazabotladozik. Idegei hálózatában egy minta jelent meg: „9”.

Ekkor a hegy előtt térdelő lény hangot adott ki, hangok olyan sorát, melyek messze meghaladták a hangya felfogóképességét:

– Élni igazi csoda. Ha ezt nem értjük meg, hogy is kutathatnánk bármi mélyebbet?

Olyan hangot adott ki, mint amelyet a hirtelen feltámadó szél szokott a fűben – egy sóhajt –, és felállt.

A hangya továbbmászott a talajjal párhuzamosan, és egy harmadik mélyedésre bukkant, amely majdnem függőleges volt, míg el nem fordult, ilyen irányban: „7”. Ez a forma nem tetszett a hangyának. Egy éles, hirtelen kanyar általában veszélyt és harcot jelentett.

A hang elnyomta a rezgéseket, így a hangya csak most jött rá, hogy a másik lény is elért a hegyig, ahol az első felállt, hogy üdvözölje. A második lény alacsonyabb és törékenyebb volt, fehér haja élesen elvált az ég sötétkéék háttérétől, ezüstösen mozgott a szélben, és valahogy mintha kapcsolatban állt volna az egyre sűrűbben megjelenő csillagokkal.

– Dr. Ye, ha nem tévedek?

– Maga... Luo?

– Luo Ji. Gimnáziumi osztálytársa voltam Yang Dongnak. Maga hogyhogy...

– Véletlenül találtam erre a helyre. Szép, és könnyen

megközelíthető busszal. Mostanában elég gyakran jövök ide sétálni.

– Dr. Ye, fogadja részvéteimet...

– Ez már a múlt.

A hegyen mászó hangya a tető felé akart indulni, ekkor azonban felfedezett egy újabb mélyedést maga előtt, ugyanolyat, mint a „9”, amelyen a „7” előtt átmászott. Így aztán vízszintesen folytatta útját, át a „9”-en, amelyet jobbnak talált a „7”-nél és az „1”-nél is. Nem tudta volna megfogalmazni, miért, mert ítélete primitív, egysejtű esztétikai érzékből fakadt. A meghatározhatatlan örömrész, amelyet a „9”-en való átmászás okozott, egyre erősödött. Egyszerű, egysejtű boldogság volt ez – a két, spirituális egysejtűnek, az esztétikának és az élvezetnek sosem nyílt alkalma kifejlődni. Ugyanilyenek voltak milliárd évvel ezelőtt, és ugyanilyenek lesznek milliárd év múlva is.

– Xiao Luo, Dongdong gyakran beszélt magáról. Ha jól emlékszem, azt mondta, csillagászzal foglalkozik?

– Régebben igen. Most szociológiát tanítok egy főiskolán. Ami azt illeti, épp a maga intézményében, bár ön már nyugdíjba vonult, mire én odakerültem.

– Szociológiát? Az elég nagy váltás.

– Igen. Yang Dong mindig azt mondta, hogy nem tudok egyvalamire összpontosítani.

– Szóval komolyan beszélt, amikor azt mondta, maga nagyon intelligens.

– Csak értelmes. A lánya szintjét nem érem el. Úgy éreztem, a csillagászat egy áthatolhatatlan vastömb. A szociológia ezzel szemben egy deszka: valahol biztosan van olyan vékony, hogy át tudjam törni. Könnyebb kijönni vele.

A hangya folytatta a vízszintes mászást, abban a reményben, hogy újabb „9”-esre bukkan, a következő mélyedés azonban, amit talált, egy tökéletesen vízszintes vonal volt, éppolyan, mint az első, csak hosszabb, mint az „1”, és az oldalára fordítva és nem

voltak kisebb mélyedések a végein. Egy „-” forma.

– Nem kellene így fogalmaznia. Teljesen normális életet él. Nem lehet mindenki Dongdong.

– Bennem nincs meg az a fajta ambíció. Inkább sodródok.

– Van egy javaslatom. Miért nem tanulmányozza a kozmikus szociológiát?

– Kozmikus szociológiát?

– Ez csak egy véletlenszerűen választott név. Tegyük fel, hogy hatalmas számban léteznek civilizációk szerte a világegyetemben, nagyjából annyian vannak, ahányan az általunk észlelhető csillagok. Rengeteg van belőlük. Ezek a civilizációk egy kozmikus társadalom egészét alkotják, a kozmikus szociológia pedig ennek a szupertársadalomnak a tanulmányozása.

A hangya nem mászott sokkal tovább a hegyen. Remélte, hogy miután kimászik az „-” mélyedésből, talál egy élvezetes „9”-est, ehelyett azonban egy „2”-esre bukkant, ami kellemes kanyarral kezdődött ugyan, de a végén lévő éles kanyar éppolyan félelmet keltett benne, mint a „7”-é: egy bizonytalan jövő előérzetét. A hangya folytatta útját a következő mélyedésig, egy zárt formáig: egy „0”-ig. Az útvonal olyannak tűnt, mintha a „9” részét képezte volna, de csapda volt. Az életbe kellett a simaság, de az irány is. Nem lehet mindig visszatérni a kiindulási pontra. Ezt a hangya is megértette. Bár még várt rá két további mélyedés, a hangya elvesztette érdeklődését, és ismét függőleges irányba indult el.

– De... jelenleg a mi civilizációnk az egyetlen, amelyről tudunk.

– Ezért nem foglalkozott még ezzel senki, és ezért hagyták meg a lehetőséget magának.

– Ez lenyűgöző, dr. Ye. Kérem, folytassa!

– Arra gondolok, hogy összekapcsolhatná a két tudományágát. A kozmikus szociológia matematikai szerkezete sokkal világosabb, mint az emberi szociológiáé.

– Ezt miből gondolja?

Ye Wenjie felmutatott az égre. A nyugati horizontot még megvilágította az alkony, és még mindig meg tudták számolni az eddig megjelent csillagokat, így könnyen fel tudták idézni, hogy is néz ki az égbolt: hatalmas kiterjedésű, kék üresség, pupillák nélküli arc, akár egy márványszobor. Most, bár még csak kevés csillag jelent meg, a gigantikus szemeknek már volt pupillája. Az üresség megtelt, az univerzum látott. A csillagok aprónak tűntek, egy-egy pislákoló pontnak az égen, ami mintha az égi szobrász bizonytalanságát mutatta volna: a teremtő valaki (vagy valami) úgy érezte, pupillát adnia kell a világmindenségnek, attól azonban rettegett, hogy látással is megajándékozza. A félelemnek és a váagnak ez az egyensúlya úgy csúcsosodott ki az űr végtelenségében fénylő apró csillagokban, mint egy nyilatkozat: óvatosság mindenekfelett.

– Látja, hogy a csillagok pontok? A távolság kiszűri a káosz és a véletlen tényezőit a világegyetem minden egyes civilizált társadalma összetett felépítéséből, így ezek a civilizációk olyan referenciapontként szolgálhatnak, amelyeket viszonylag könnyű matematikailag manipulálni.

– De az ön kozmikus szociológiájában semmi konkrét nincs, amit tanulmányozhatnék, dr. Ye. Úgy értem, nincs lehetőség felmérésekre és kísérletekre.

– Ez azt jelenti, hogy a végleges eredménye tisztán elméleti lesz. Akár az euklideszi geometria: először felállít pár egyszerű axiómát, majd levezet egy teljes elméleti rendszert ezekre az axiómákra alapozva.

– Ez mind lenyűgöző, de mik lennének a kozmikus szociológia axiómái?

– Az első: a civilizáció elsődleges szükséglete a túlélés. A második: a civilizáció folyamatosan növekszik és terjeszkedik, de a világegyetemben lévő anyag mennyisége állandó marad.

A hangya nem jutott túl messzire, mielőtt rájött, hogy újabb mélyedések vannak fölötte: hasadékok kombinációja egy

bonyolult labirintusrendszerben. A hangya érzékeny volt a formákra és biztos volt benne, hogy ki tud igazodni bennük, de hogy megtehesse, apró ideghálózatának korlátozott tárolókapacitása azzal járt, hogy el kellett felejtene azokat a formákat, amelyeken korábban átmászott. Nem bánkódott, amiért el kellett felejtene a „9”-et, mert az állandó felejtés az élet része volt. Pár dolog akadt csak, amire mindig emlékeznie kellett, és azok már belevésődtek abba a tárhelybe, amelyet ösztönnek neveznek.

A hangya kiürítette memóriáját, és belépett az útvesztőbe. Miután végighaladt a hurkokon és kanyarokon, egyszerű tudatában újabb minta rakódott le: a kínai *mu* írásjel, amelynek jelentése „sír”, bár a hangya sem az írásjelet, sem a jelentését nem ismerte. Fentebb mélyedések újabb kombinációja várt rá, ezúttal sokkal egyszerűbb, de ahhoz, hogy folytassa felfedezőútját, nem volt más választása, mint újra kiüríteni emlékezetét, és elfelejteni a *mu*-t. Ezután csodálatos vonalra talált, melynek alakja emlékeztette arra, amikor nemrégiben rátalált egy nem sokkal korábban elpusztult tücsök alhasára. Gyorsan felfedezte az új alakzatot, a kínai *zhi* birtokos jelzőt. Tovább folytatta útját felfelé, és két újabb mélyedésrendszerrel találkozott, melyek közül az első két cseppforma mélyedésből és egy tücsökhasból állt: ez volt a *dong* írásjel, melynek jelentése „tél”, a felső pedig két részből állt, melyek együtt a *yang*, azaz „nyárfa” írásjelet adták. Ez volt az utolsó alakzat, amelyre emlékezett, és az egyetlen dolog, ami az egész utazásból megmaradt az emlékezetében. A korábban talált érdekes formákat mind elfelejtette.

– Ez a két axióma szociológiai szempontból elég stabil... Olyan gyorsan hadarta el őket, mintha már kidolgozta volna – mondta Luo Ji, kicsit meglepetten.

– Életem nagy részében gondolkodtam már ezen, de eddig senkinek nem beszéltem róla. Nem is tudom, most miért... Még valamit. Ahhoz, hogy ebből a két axiómából levezesse a kozmikus

szociológiáról alkotott első képet, még két fontos fogalomra szüksége van: a gyanakvás láncolatára és a technológiai robbanásra.

– Érdekes kifejezések. Elmagarázná őket?

Ye Wenjie az órájára pillantott.

– Nincs rá idő. De maga elég okos ahhoz, hogy rájöjjön. Használja ezt a két axiómát a tudományága kiindulópontjául, és még az is lehetséges, hogy maga lesz a kozmikus szociológia Euklidésze.

– Nem vagyok Euklidész. De eszemben fogom tartani, amit mondott, és eltűnődöm majd rajta. Lehetséges azonban, hogy fel fogom keresni útmutatásért.

– Attól tartok, erre nem lesz lehetőség... Akár el is felejtheti mindazt, amit mondtam. Bárhogy lesz is, én teljesítettem a kötelességemet. Nos, Xiao Luo, mennem kell.

– Minden jót, professzor asszony!

Ye Wenjie elindult az alkonyatban utolsó gyűlése felé.

A hangya folytatta útját felfelé, és a sziklafalba mélyesztett kerek medencére akadt, melynek sima felületén rendkívül bonyolult képet talált. A hangya tudta, hogy idegeinek apró hálózata semmiképpen nem tud eltárolni egy ilyesmit, de miután közelítőleg felmérte a kép alakját, kezdetleges esztétikai érzéke éppúgy felbolydult, ahogy a „9”-es érzékelésétől. A kép egy részletét valahogyan mintha felismerte volna: egy szempár volt az. A hangya érzékenyen reagált a szemekre, mert tekintetük gyakran veszélyt jelentett, most azonban nem nyugtalankodott, mert tudta, hogy a szemek élettelenek. Rég elfelejtette már, hogy a Luo Ji nevű óriási lény, amikor csendben letérdelt a tanúhegy előtt, ezt a szempárt nézte. A hangya kimászott a medencéből, és felért a csúcsra. Nem érezte, hogy környezete fölé tornyosulna, mert nem félt a zuhanástól, ennél magasabb helyekről is számtalanszor sodródott már le minden sérülés nélkül. A magasságtól való félelem hiányában nem lehet felfogni a

magasan fekvő helyek szépségét.

A tanúhegy lábánál a pók, amelyet Luo Ji félresöpört a virágokkal, már elkezdte újraszőni hálóját: csillogó szálát húzott a sziklafelülettől, és onnan lendítette testét a talajra, akár egy inga. Három újabb, hintázó mozdulat, és a háló váza készen állt. Ha tízezerszer pusztul el a háló, a pók tízezerszer építi vissza, és nem érez sem ingerültséget, sem kétségbeesést, sem örömet, ahogy milliárd év alatt egyszer sem.

Luo Ji kis ideig csendben állt, majd távozott. Mikor eloszlottak a rezgések a talajban, a hangya egy másik útvonalon lemászott a tanúhegyről, hogy visszasiessen a bolyba, és hírt adjon a döglött rovar elhelyezkedéséről. Az égen megsűrűsödtek a csillagok. Mikor a hangya elhaladt a pók mellett a tanúhegy lábánál, érzékelték egymás jelenlétét, de nem kommunikáltak.

Miközben a távoli világ visszafojtott lélegzettel figyelt, sem a hangya, sem a pók nem volt tudatában, hogy a Földön élő minden élőlény közül egyedül ők ketten voltak tanúi annak, hogy a kozmikus civilizáció axiómái megszülettek.

Valamivel korábban, az éjszaka legsötétebb órájában Mike Evans a hajó orrában állt az *Ítéletnap* fedélzetén, a Csendes-óceán pedig úgy suhant el mellette, mint egy hatalmas vég szatén az égbolt alatt. Evans szeretett ilyenkor beszélni a távoli világgal, mert a szöveg, amelyet a sophon kivetített a retinájára, gyönyörűen kivehető volt az éjszakai tenger és égbolt háttére előtt.

Ez a huszonkettedik valós idejű beszélgetésünk. Felmerült pár nehézség a kommunikációnk során.

– Igen, uram. Megtudtam, hogy jelentős részét nem érti azoknak az emberi fajról szóló referenciaanyagoknak, amelyeket tőlünk kapott.

Így van. Nagyon pontosan elmagyarázta a részleteket, de a teljes képet nem tudtuk megérteni. Néha úgy tűnik, mintha hiányozna valami a világukból, néha pedig mintha lenne benne valami többlet.

– Csak egyvalami?

Igen. De nem tudjuk, hogy hiányról vagy többletről van-e szó.

– Mi az?

Alaposan áttanulmányoztuk a dokumentumaikat, és rájöttünk, hogy a probléma megértésének kulcsa egy szinonimapárban rejlik.

– Szinonimapárban?

Az önök nyelveiben sok azonos és hasonló jelentésű szó van. Az első nyelvben, amit kaptunk önöktől, a kínaiában vannak olyan szavak, amelyek ugyanazt a jelentést takarják, ilyen például a „hideg” és a „hűvös”, a „nehéz” és a „súlyos”, a „hosszú” és a „messze”.

– Melyik szinonimapár okozta azt a megértési nehézséget, amelyet az előbb említett?

A „gondolni” és a „mondani”. Meglepetésünkre rájöttünk, hogy ez a kettő valójában nem ugyanazt jelenti.

– Egyáltalán nem ugyanazt jelenti.

A mi felfogásunk szerint ugyanazt kell jelenteniük. A „gondolni” jelentése: gondolkodásra használt szervekkel mentális tevékenységet folytatni. A „mondani” azt jelenti, hogy a gondolatok tartalmát közöljük egy társunkkal. Utóbbit az önök világában a levegő rezgéseinek hangszálak útján történő modulációjával teszik. Ezek a definíciók helyesek?

– Igen. De ez nem mutatja világosan, hogy a „gondolni” és a „mondani” nem szinonimák?

A mi felfogásunk szerint ez azt mutatja, hogy szinonimák.

– Megengedi, hogy egy kicsit gondolkodjak ezen?

Rendben. Mindkettőnknek gondolkodnunk kell rajta.

Evans két percen át gondolataiba merülve nézte a csillagfényben hullámzó óceánt.

– Uram, önök milyen szervekkel rendelkeznek kommunikáció céljára?

Nekünk nincsenek ilyen szerveink. Az agyunk ki tudja vetíteni a gondolatainkat a külvilág felé, így zajlik a kommunikáció.

– Kivetíti a gondolatokat? Ez hogyan lehetséges?

Az agyunkban lévő gondolatok elektromágneses hullámokat bocsátanak ki minden hullámhosszon, köztük a számunkra látható fény hullámhosszán is. Jelentős távolságba is kivetíthetők.

– Tehát önöknél a gondolkodás egyben beszéd is?

Ezért szinonimák.

– Értem. De ez még nem kell, hogy problémát jelentsen a

dokumentumaink megértése során.

Igaz. Gondolkodás és kommunikáció terén a köztünk lévő különbségek nem jelentősek. Mindkét fajnak van agya, amely az idegi összeköttetések óriási számának köszönhetően értelmes gondolkodást produkál. Az egyetlen különbség, hogy nekünk erősebbek az agyhullámaink, és társaink közvetlenül érzékelik őket, így nincs szükség külön szervekre a kommunikációhoz. Ez az egyetlen különbség.

– Nem. Egy jelentős különbséget figyelmen kívül hagy. Uram, engedje, hogy tovább gondolkozzak ezen.

Rendben.

Evans otthagyta a hajó orrát, és sétára indult a fedélzeten. A hajó szélén túl a Csendes-óceán vize némán emelkedett és süllyedt az éjszakában. Evans olyannak látta, mint egy gondolkodó agyat.

– Uram, hadd meséljek el egy történetet. Hogy megértse, ismernie kell a következő fogalmakat: farkas, gyermek, nagymama és egy ház az erdőben.

Ezeket a fogalmakat mindet nagyon könnyű megérteni, kivéve a „nagymama” fogalmát. Tudom, hogy ez a szó egy, az emberek közt fennálló vérségi kapcsolatot jelöl, és általában előrehaladott korú nőt jelent. De a pontos rokonsági fok megértése több magyarázatot igényel.

– Uram, ez nem lényeges. Csak annyit kell tudnia, hogy ő és a gyerekek nagyon közel állnak egymáshoz. Egyike azon kevés személynek, akiben a gyerekek megbíznak.

Megértettem.

– Egyszerűen fogok fogalmazni. A nagymamának el kellett mennie, ezért magára hagyta a gyerekeket a házban, és azt mondta nekik, hogy tartsák zárva az ajtót, és ne nyissák ki rajta kívül senkinek. A nagymama útközben találkozott egy farkassal, aki megette, felöltözött a ruhájába és felvette a külsejét. Ezután elment a házhoz, az ajtóhoz lépett, és azt mondta a gyerekeknek: „A nagymamátok vagyok! Visszajöttem. Nyissatok ajtót!” A gyerekek kinéztek az ajtó résén, láttak valakit, aki hasonlított a nagymamájukra, ezért kinyitották az ajtót, a farkas pedig bejutott a házba és megette őket. Érti a történetet, uram?

Egyáltalán nem.

– Akkor helyesen tippeltem.

Először is, a farkas egész idő alatt be akart jutni a házba, hogy megegye a gyerekeket, igaz?

– Igaz.

Kommunikált a gyerekekkel, igaz?

– Igaz.

Ez az, amit képtelenség megérteni. Ha el akarta érni a célját, nem lett volna szabad kommunikálnia a gyerekekkel.

– Miért?

Nem egyértelmű? Ha kommunikálnak, a gyerekek azonnal tudják, hogy a farkas akar bejönni, hogy megegye őket, és semmiképpen nem nyitják ki az ajtót.

Evans egy darabig hallgatott.

– Már értem, uram. Már értem.

Mit ért? Nem teljesen egyértelmű a dolog?

– Azt, hogy az önök gondolatai teljesen nyilvánosak a külvilág számára, és nem tudják elrejtteni őket.

Hogy lehetne gondolatokat elrejtteni? Nagyon zavaros elképzelései vannak.

– Úgy értem, az önök gondolatai és emlékei láthatóak a külvilág számára, mint egy könyv, amit kiraktak a nyilvánosság elé, vagy egy film, amit levetítenek a plázában, vagy egy hal az átlátszó akváriumban. Teljesen nyilvános, egy pillantással leolvasható. Izé... lehet, hogy némelyik fogalom, amit most említettem, nem...

Megértettem mindet. De nem teljesen természetes mindez?

Evans újra elhallgatott.

– Szóval ez az... Uram, amikor önök szemtől szembe kommunikálnak, akkor minden, amit közölnek, igaz. Az önök számára lehetetlen csalni vagy hazudni, ezért összetett stratégiai gondolkodásra nem képesek.

Nem csak szemtől szembe. Jelentős távolságokat áthidalva is képesek vagyunk kommunikálni. Mindezek mellett a „csalni” és „hazudni” szintén két olyan szó, aminek a megértésével komoly gondjaink akadtak.

– Miféle társadalom lehet az, ahol a gondolat teljesen nyilvános? Miféle kultúrát tesz lehetővé? Miféle politikát? Nincs sem cselszövés, sem színlelés.

Mi az a csökevény és a színlelés?

Evans hallgatott.

Az emberi test kommunikáció céljára szolgáló szervei evolúciós csökevények, amelyek szükségszerűen kompenzálják, hogy az agyuk nem képes erős hullámokat kibocsátani. Ez biológiájuk egyik gyenge pontja. A gondolat közvetlen kivetítése természetesen magasabb rendű, hatékonyabb módja a kommunikációnak.

– Csökevény? Gyenge pont? Nem, uram, téved. Ezúttal igen nagyot téved.

Valóban? Hadd gondolkodjak ezen. Kár, hogy nem látja a gondolataimat.

A csend ezúttal hosszabbra nyúlt, és mikor húsz perc elteltével még mindig nem jelent meg újabb szöveg, Evans hátrasétált az orrtól a hajó tatjáig, hogy nézze, amint egy halraj ezüstösen ragyogó ív mentén ugrál ki az óceánból a csillagfényben. Jó pár évvel ezelőtt eltöltött némi időt egy halászhajón a Dél-kínai-tengeren, ahol azt kutatta, milyen hatással van a túlzásba vitt halászat a part élővilágára. A halászok ezt a jelenséget „a sárkánykatonák vonulásának” hívták. Evans olyannak látta a halakat, mint az óceán szemére vetített szöveget. Ekkor a saját szeme előtt is megjelent a szöveg.

Igaza van. Újra áttekintettem a dokumentumokat, és most egy kicsivel jobban értem őket.

– Uram, hosszú út vár még önre, mielőtt teljesen megért mindent, ami emberi. Szinte attól tartok, sosem lesz képes rá.

Valóban bonyolult dolgok ezek. Most is csak annyit tudok, hogy eddig miért nem értettem őket. Igaza van.

– Uram, szüksége van ránk.

Félek önöktől.

A beszélgetés megszakadt. Ez volt az utolsó alkalom, hogy Evans üzenetet kapott Trisolaristól. Állt a hajóorrban és nézte, ahogy az *Ítéletnap* hófehér teste úgy nyúlik hátra a ködös éjszakába, mint a múltó idő.

I. RÉSZ A FALKÉPZŐK

A KRÍZIS KORSZAKÁNAK 3. ÉVE

A trisolarisi flotta távolsága a naprendszerből: 4,21 fényév

Olyan réginek tűnik...

Ez volt Wu Yue első gondolata, amikor szemben találta magát a *Tang*-gal, az építés alatt álló, óriási hajóval, amely ott fürdött előtte az elektromos kisülések szikrázó fényében. Természetesen tudta, hogy ez a benyomás pusztán a hajó csaknem kész testének mangánacél lemezein látható számtalan jelentéktelen maszatnak köszönhető, amelyeket a törzsön használt, fejlett, gázzáró hegesztés hagyott. Sikertelenül próbálta elképzelni, mennyire keltene erőteljes hatást a *Tang*, ha frissen felvitt szürke festék borítaná.

Épp befejeződött a *Tang* negyedik tengeri hadgyakorlata. Ez alatt a két hónapos gyakorlat alatt a *Tang* két parancsnoka, Wu Yue és Zhang Beihai, aki most ott állt Wu Yue mellett, kényelmetlen szerepben találták magukat. A torpedórombolókból, tengeralattjárókból és segédhajókból álló alakzatokat általában harccsoportparancsnokok irányították, a *Tang* azonban még mindig építés alatt állt, és a dokkban horgonyzott, ezért a hordozó pozícióját vagy a *Zheng He* kiképzőhajó foglalta el, vagy üresen maradt. A gyakorlatok alatt Wu Yue gyakran meredt üres tekintettel a tenger egy elhagyatott szakaszára, ahol az elhaladó hajók egymást keresztező farvívcsíkjai nyomán felkavarodott a vízfelszín, és a hullámok csapkodása éppolyan nyugtalan volt, akár a hangulata.

Vajon betöltik valaha is ezt az üres helyet? – tette fel magának a kérdést többször is.

Most, mikor a befejezetlen *Tang*-ot nézte, nemcsak a kort látta, hanem magát az idő múlását. Olyan volt a hajó, mint egy ősi,

gigantikus, elhagyatott erőd, foltos törzse kőfalnak tűnt, a hegesztés szikraesője, amely az állványokról zuhogott, köveket ellepő növényzetnek... mintha nem is annyira építkezés, mint inkább régészeti feltárás zajlott volna előtte. Wu Yue nem merte továbbszöni gondolatait ebbe az irányba, inkább a mellette álló Zhang Beihaihoz fordult.

– Jobban van az apja? – kérdezte.

Zhang Beihai alig észrevehetően a fejét rázta.

– Nincs. Épp csak hogy él.

– Kérjen eltávozást.

– Már kértem, amikor először bement a kórházba. A helyzetet elnézve majd foglalkozom ezzel, ha itt az ideje.

Elhallgattak. Minden beszélgetés így zajlott köztük. A munkával kapcsolatban több mondandójuk akadt ugyan, de valami mindig fenntartotta köztük a távolságot.

– Beihai, mostantól más lesz a munka, mint eddig volt, és mivel osztozunk ezen a pozíción, úgy érzem, többet kellene egyeztetnünk.

– Eddig is elég jó volt köztünk a kommunikáció. A feletteseink kétségkívül azért raktak minket egymás mellé a *Tang-on*, mert sikeresen tudtunk együttműködni a *Chang'an* fedélzetén is.

Zhang Beihai nevetett, mikor ezt mondta, de olyasfajta nevetéssel, amit Wu Yue nem tudott hova tenni. Biztos volt abban, hogy a mosoly belülről fakadt, de így, hogy nem tudta, mi rejtőzik belül, esélye sem volt megérteni a másikat. A sikeres együttműködés nem egyenlő azzal, hogy sikeresen megértik egymást. Zhang Beihai előtt, aki könnyedén és mélyen belelátott mindenkinek a szívébe a hajón, kapitánytól a tengerészig, Wu Yue teljesen átlátszó volt.

Nem lehetett kétség afelől, hogy ő a legalkalmasabb komisszár. A munkájában is egyenességre törekedett, és minden apró ügyet tökéletes precizitással tárt fel. Belső világa azonban feneketlen szürkeségnek tűnt Wu Yue számára, aki mindig úgy érezte,

mintha Zhang Beihai azt mondaná: „Csináljuk csak így. Ez a legjobb vagy a leghelyesebb mód. De nem ez az, amit igazán szeretnék.” Meghatározhatatlan érzésként kezdődött, de egyre nyilvánvalóbbá vált. Természetesen bármit tett is Zhang Beihai, az mindig a legjobb vagy a leghelyesebb megoldás volt, de hogy mit akar igazán, arról Wu Yue-nek fogalma sem volt. Wu Yue egyvalamiben hitt: egy hadihajó parancsnoki beosztása veszélyes pozíció, ezért a két parancsnoknak meg kell értenie egymás gondolkodását. Ez bonyolult probléma elé állította. Eleinte azt hitte, Zhang Beihai valamiért óvatos vele, és ez sértette az önérzetét. Ebben a nehéz beosztásban, egy torpedóromboló kapitányaként, lehet-e bárki is egyenesebb vagy őszintébb, mint ő? *Mi van bennem, amitől óvakodnia kell?*

Mikor Zhang Beihai apja rövid ideig a felettesük volt, Wu Yue beszámolt neki arról, hogy nehézségei akadtak a komisszárjával folytatott kommunikációban.

– Nem elég, hogy jól végzi a munkáját? Miért akarja tudni, mit gondol? – kérdezte a tábornok halkán, majd, talán akaratlanul, hozzátette: – Ami azt illeti, én sem tudom.

– Nézzük meg közelebbről – mutatott Zhang Beihai a *Tang*-ra a szikraeső fátyolán át. Ekkor azonban mindkettejük telefonja egyszerre csipogott, üzenetük érkezett, melyben visszahívták őket a járműbe. Az ilyesmi rendszerint vészhelyzetet jelentett, mert biztonságos kommunikációt lehetővé tévő eszköz csak az autóban volt. Wu Yue kinyitotta a kocsiját, és felvette a vevőkészüléket. A harccsoport főhadiszállásáról hívta őket egy tanácsadó.

– Wu kapitány, a flottaparancsnokság vészhelyzeti utasítást adott magának és Zhang komisszárnak. Mindketten azonnal jelentkezzenek a vezérkarnál.

– A vezérkarnál? Mi lesz a flotta ötödik hadgyakorlatával? A harccsoport fele kinn van a tengeren, a többi hajó pedig holnap csatlakozik hozzájuk.

– Erről én nem tudok. Az utasítás egyszerű: ez a parancs. Ha visszaér, megnézheti a részleteket.

A vízre még mindig nem bocsátott *Tang* kapitánya és komisszára egymásra nézett, és bekövetkezett az egyik olyan ritka pillanat, amiből kevés akadt az évek során: ugyanarra gondoltak. *Úgy tűnik, hogy a víznek az a része üres marad.*

Fort Greely, Alaszka. A havas síkságon kószáló pár dämadvad hirtelen feszültté vált: rezgéseket éreztek a talajban a hó alatt. Az előttük lévő fehér félgömb megnyílt. Nagyon régen helyezték oda ezt a hatalmas, félig földbe süllyesztett tojást, és a vadak mindig úgy érezték, nem tartozik ehhez a fagyott világhoz. A tojás kettéhasadt, sűrű füst közepette lángok törtek elő belőle, majd óriási zajjal kikelt belőle egy henger, ami egyre gyorsabban tört felfelé, és az aljából lángokat lövellt. A körülötte lévő hóbuckákat a tűz a levegőbe röpítette, ahonnan esőként zuhogtak vissza a földre. Mikor a henger elég magasra ért, a vadakat megriasztó robbanások zaját újra nyugalom váltotta fel. A henger eltűnt az égben, mögötte hosszú, fehér farkok húzódtak, mintha a havas táj óriási fonalgombolyag lett volna, amelyből egy óriás láthatatlan keze kihúzott egy szálát az ég felé.

– Francba! Még pár másodperc, és jóváhagytam volna, hogy megszakítsák a kilövést! – mondta Raeder célpontelemző tiszt, és ledobta az egerét. Raeder több száz kilométerre volt a kilövéstől, az Észak-amerikai Légvédelmi Parancsnokság nukleáris rakétavédelmi irányítótermében, háromszáz méterrel a Colorado Springs közelében lévő Cheyenne-hegy alatt.

– Amint megjelent a rendszerriasztás, tudtam, hogy téves – mondta Jones orbitális megfigyelőtiszt, és a fejét rázta.

– Akkor mit támad a rendszer? – kérdezte Fitzroy tábornok. A rakétaelhárítás egyike volt a számtalan kötelezettségnek, amellyel új pozíciója járt, és még nem sajátította el minden részletében. A monitorokkal teli falra nézett, azokat a

képernyőket kereste, amelyeket a NASA irányítóközpontjában használtak, és amelyeken vörös csík kígyózott végig a világtérképen. Minthogy a térképet síkká alakították, a vonal előbb-utóbb szinuszhullámot formált, amit az újoncok megmagyarázhatatlannak véltek, de legalább tudták belőle, hogy valamit kilőttek az űrbe. Itt azonban semmi nem látszott; a képernyőn a vonalak bonyolult, absztrakt kuszaságot alkottak, ami semmit nem mondott a tábournoknak – hogy az összes többi képernyőt, amelyeken a gyorsan pergő számsorok csak a rakétavédelem tisztjei számára rendelkeztek jelentéssel, már ne is említsük. Úgy tűnik, ezek az emberek több tiszteletet érdemelnek.

– Emlékszik, tábornok úr, amikor tavaly lecserélték a fényvisszaverő fóliát a Nemzetközi Űrállomás többfunkciójú modulján? A régi fóliát elvesztették. Ez volt az. Összegyűródött, majd a napszélben kibomlott.

– De... annak benne kellene lennie a szűrőadatbázisban.

– Benne is van. Itt. – Raeder megnyitott egy oldalt az egerével. Rengeteg bonyolult szöveg, adat és űrlap után megjelent egy alig kivehető fénykép, melyet valószínűleg a Földről készítettek teleszkóppal: fekete háttér előtt alakatlan fehér folt. Az erős tükröződés miatt nehéz volt kivenni a részleteit.

– Őrnagy, ha ezt látta, miért nem állította le a kilövést?

– A rendszernek automatikusan ki kellett volna keresnie az adatbázisból. Az emberek reakcióideje nem elég gyors. A régi rendszerből származó adatokat azonban még nem alakították át az új formátumra, így nem kapcsolódott össze a felismerésért felelős modullal – közölte Raeder, hangjában némi bosszankodással, mintha csak azt mondta volna: *Bizonyítottam a képességeimet azzal, hogy kézi kereséssel ilyen gyorsan előrántottam, amit a rakétavédelem szuperszámítógépe nem talált, de még így is el kell viselnem a tájékozatlanságról árulkodó kérdését.*

– Tábornok úr, a parancs, hogy váltsunk át műveleti állapotra,

azután érkezett, hogy a rakétavédelem átállította a végső egyeneseket a világűrre, de még azelőtt, hogy a szoftver átkalibrálása befejeződött volna – jelentette ki az ügyeletes tiszt.

Fitzroy hallgatott. Idegesítette a fecsegés a vezérlőteremben. Itt volt előtte az első planetáris védelmi rendszer, amit az emberiség épített, de a valóságban nem volt több egy már meglévő rakétavédelmi rendszernél, amelynek a végső egyeneseit átállították a különféle földi kontinensekről a világűrre.

– Azt mondom, csináljunk egy fotót emlékébe! – mondta Jones. – Ez lehet a Föld első csapása egy közös ellenség ellen!

– Tilos fényképezőgépet behozni – mondta hidegen Raeder.

– Százados, miről beszél? – kérdezte Fitzroy váratlan haraggal.

– A rendszer egyáltalán nem észlelt ellenséges célpontot. Ez nem első csapás.

Kényelmetlen csend után valaki megszólalt.

– Az elfogórakéták nukleáris robbanófejjel vannak felszerelve.

– Igen, másfél megatonnással. És?

– Már majdnem besötétedett. A célpont helyszínét tekintve elképzelhető, hogy látni fogjuk a robbanást.

– Látják a képernyőn is.

– Kint érdekesebb – mondta Raeder.

Jones nyugtalanul felállt.

– Tábornok úr, nekem... lejárt a szolgálatom.

– Nekem is – mondta Raeder.

Valójában csak udvariasságból tette; Fitzroy a Planetáris Védelmi Tanács magas rangú koordinátora volt, a Légvédelmi Parancsnokság és a nukleáris rakétavédelem fölött nem rendelkezett fennhatósággal.

Fitzroy legyintett.

– Nem vagyok a parancsnokuk. Tegyük, amihez kedvük van. De hadd emlékeztessem önöket: lehetséges, hogy a jövőben sokat fogunk együtt dolgozni.

Raeder és Jones sietve indultak felfelé, és a többtonnás

sugárvédelmi ajtón áthaladva már kinn is voltak a Cheyenne-hegy csúcsán. Alkonyodott, és bár tiszta volt az ég, nem látták az atomrobbanást a világűrben.

– Pont ott kellene lennie – mondta Jones, és felfelé intett.

– Lehet, hogy lekéstük – felelte Raeder, és nem nézett fel, majd ironikus mosollyal megjegyezte: – Tényleg azt hiszik, hogy megint ilyen kis távolságban fog kiterülni?

– Nem valószínű. Intelligens lény. Nem kapunk második esélyt tőle – mondta Jones.

– A rakétavédelem szemei felfelé néznek. A Földön tényleg nincs semmi, amitől meg kellene, hogy védjenek? Még ha minden terroristaállam szentté vált is, még mindig ott van az FTM. – Raeder megvetően horkantott. – És a PVT. A katonaság nyilvánvalóan gyors eredményt szeretne felmutatni. Fitzroy is ilyen. Most majd kijelenthetik, hogy a planetáris védelmi rendszer első fázisa készen áll, akkor is, ha a hardverrel gyakorlatilag semmit nem csináltak. A rendszer egyetlen célja, hogy megakadályozzák a nőt abban, hogy kisebb távolságban bontakozzon ki, közel a Föld keringési pályájához. A technológia még egyszerűbb, mint ami az irányított rakéták elfogásához szükséges, mert ha a célpont tényleg megjelenik, óriási területet fog kitölteni... Százados, éppen ezért kértem, hogy feljöjjön ide. Miért viselkedett ilyen gyerekesen, mit akart azzal a fotóval az első csapásról? Felidegesítette a tábornokot. Nem látja, milyen kicsinyes ember?

– De... nem bóknak vette?

– Ő az egyik legnagyobb porhintő a hadseregnél, vagyis a sajtókonferencián nyilván nem fogja bejelenteni, hogy rendszerhiba volt. A többiekhez hasonlóan ő is azt mondja majd, hogy sikeres hadműveletről van szó. Figyelje csak, így lesz. – Miközben beszélt, Raeder leült és hanyatt dőlt a földre, majd vágyakozással teli arckifejezéssel nézte az eget, ahol már megjelentek a csillagok. – Tudja, Jones, ha a nő valóban újra

kiterül, lesz egy újabb lehetőségünk, hogy elpusztítsuk. Az már valami lenne, nem?

– Mi értelme volna? Akkor is fennáll a tény, hogy ebben a pillanatban is a Naprendszer felé áramlanak. Ki tudja, hányan... Egyébként miért mondja rá, hogy nő? Miért nem férfi vagy lény?

Raeder felfelé fordított arcára álmatag kifejezés ült ki.

– Tegnap egy kínai ezredes, aki most érkezett a központba, azt mondta, hogy az ő nyelvükön a lénynek japán női neve van. Tomoko.

Zhang Yuanchao tegnap kitöltötte a nyugdíjigényléshez szükséges papírokat, és otthagya a vegyipari gyárat, ahol több mint négy évtizeden át dolgozott. Szomszédja, Lao Yang szavaival élve megkezdődött második gyermekkorra. Lao Yang azt mondta, a hatvanadik év, akárcsak a tizenhatodik, az élet egyik legjobb időszaka: ekkor negyvenes, ötvenes éveink súlyát letesszük a vállunkról, de a hetvenes és nyolcvanas éveink lelassulása és betegeskedése még nem érkezett el. Ilyenkor élvezni lehet az életet. Zhang Yuanchao fia és menyé is biztos állással rendelkezett, és fia, bár későn nősült, így is nemsokára karjában tarthatja unokáját. A lakást, melyben Zhang Yuanchao jelenleg élt feleségével, nem engedhették volna meg maguknak, ha nem kaptak volna kártérítést előző lakhelyük lebontásakor. Már egy éve éltek itt... Ha belegondolt, minden szempontból elégedett lehetett az életével. Mégis, ahogy kinézett nyolcadik emeleti ablakából a város fölött elterülő tiszta égboltra, nem érzett napfényt a szívében, második gyermekkort pedig még kevésbé.

Lao Yang, azaz Yang Jinwen nyugdíjas középiskolai tanár volt, aki gyakran mondogatta neki, hogy ha élvezni akarja élete alkonyát, akkor új dolgokat kell tanulnia: például az internet használatát.

– Kisbabák is meg tudják tanulni. Te ne tudnád?

Még Zhang Yuanchao legnagyobb hibáját is kiemelte: azt, hogy minimálisan sem érdeklődik a külvilág iránt.

– Az asszonykád legalább törölgetheti a könnyeit, miközben a tévé előtt ül, és azokat a vacak szappanoperákat nézi. De te még tévét sem nézel. Oda kellene figyelned arra, mi történik az országban és a világban. Csak így lehet teljes életet élni.

Zhang Yuanchao lehetett ugyan öreg pekingi, de nem tűnt annak. Lehet, hogy még egy taxisofőr is képes messzemenően kielemezni az országban és a világban zajló dolgokat, Zhang Yuanchao azonban, még ha tudta is a jelenlegi elnök nevét, a miniszterelnökét már biztosan nem. Erre tulajdonképpen büszke volt. Azt mondogatta, hogy egy közember hétköznapi életét éli, és ezek a jelentéktelen dolgok nem tudják érdekelni, semmi közük nincs az életéhez, és az, hogy nem törődött velük, jó pár fejfájást megspórolt neki élete során. Yang Jinwen követte az államügyeket, és minden egyes nap igyekezett megnézni az esti híreket, addig vitatkozott az online kommentelőkkel az ország gazdasági politikájáról és a világszerte terjedő nukleáris fegyverkezésről, amíg bele nem zöldült – de mire ment vele? Az állam egy fityinggel sem emelte a nyugdíját.

– Nevetséges elképzelés! – mondta Yang Jinwen. – Méghogy érdektelen!? Azt hiszed, mindezeknek semmi közük hozzád? Figyelj, Lao Zhang! Minden egyes nagyobb országos és nemzetközi ügy, minden jelentősebb országos döntés, az ENSZ minden egyes határozata hatással van az életedre, közvetlenül és közvetett csatornákon át is. Azt hiszed, semmi közöd ahhoz, hogy az Egyesült Államok megszállta Venezuelát? Szerintem ez jobban kihat a nyugdíjadra, mint egy fityingnyi emelés.

Zhang akkor még nevetett Lao Yang megszállotthoz illő kitérésén. Most azonban már tudta, hogy szomszédjának igaza volt.

Megszólalt a csengő. Yang Jinwen szemlátomást most ért csak haza, és kifejezetten kipihentnek tűnt. Zhang Yuanchao úgy

nézett rá, ahogy a sivatagban bolyongó, aki találkozott egy másik utazóval, és most nem akarja elengedni.

– Épp téged kerestelek. Hol voltál?

– Elmentem a piacra. Találkoztam az asszonykáddal, épp bevásárol.

– Miért ilyen üres a házunk? Olyan, mint egy mauzóleum.

– Nem munkaszüneti nap van. Ennyi. – Yang Jinwen felnevetett. – Nyugdíjas éveid első napja. Teljesen természetes, hogy így érzel. Szerencséd, hogy nem magasabb pozícióban dolgoztál. Nekik rosszabb, amikor nyugdíjba mennek. Gyorsan hozzá fogsz szokni. Gyere, nézzünk el a közösségi házba, hátha találunk valami érdekes programot.

– Nem. Nem azért érzem ezt, mert nyugdíjba mentem. Inkább... hogy is mondjam? Az ország, vagyis inkább a világ helyzete miatt.

Yang Jinwen ránézett és felnevetett.

– A világ helyzete? Sosem hittem volna, hogy egyszer ezeket a szavakat is hallom a szádból.

– Igaz, régebben tényleg nem érdekelték a világ dolgai, de ami most történik, az már túl komoly. Sosem hittem volna, hogy valami ennyire húsba vágó lehet!

– Lao Zhang, ami azt illeti, ez nagyon vicces, de én meg kezdem megérteni a te gondolkodásmódodat. Már nem érdekelnek ezek a jelentéktelen ügyek. Akár hiszed, akár nem, két hete nem nézem a híreket. Korábban azért foglalkoztam a jelentős eseményekkel, mert számított, mit tesznek az emberek, és hatással lehettek volna a dolgok végkimenetelére, ezt a mostanit azonban senkinek nincs hatalma megállítani. Akkor mi értelme idegeskedni miatta?

– Nem teheted meg, hogy nem foglalkozol vele! Az emberiség négyszáz év múlva nem lesz többé!

– És? Te meg én már negyvenvalahány év múlva nem leszünk többé.

– Mi lesz a leszármazottainkkal? Mindet ki fogják irtani!

– Engem ez nem érint annyira, mint téged. Az Amerikában élő fiam nős, de nem akar gyerekeket, így aztán nem nagyon érdekel. A Zhang család pedig fennmarad még tucatnyi nemzedéken át, igaz? Ez nem elég?

Zhang Yuanchao egypár pillanatig Yang Jinwenre meredt, majd az órájára pillantott, és bekapcsolta a tévét, ahol a hírcsatornán épp a jelentősebb hírek mentek.

Az AP jelentése szerint 29-én, keleti idő szerint este 6:30-kor az Országos Rakétavédelmi Rendszer próbája során sikeresen megsemmisített egy alacsony dimenziós, kiterült sophont Föld közeli pályán. Ez a rakétavédelem elfogórakétáinak harmadik próbája, amióta a célpontokat a világűrbe helyezték. A legutóbbi célpont a Nemzetközi Űrállomásról tavaly októberben levált fényvisszaverő fólia volt. A Planetáris Védelmi Tanács szóvivője azt mondta, hogy a nukleáris robbanófejekkel ellátott elfogórakéta sikeresen elpusztította a háromezer négyzetméteres célpontot. Ez azt jelenti, hogy a rakétavédelem már jóval azelőtt képes lesz elpusztítani a sophont, mielőtt annak háromdimenziós kiterülése jelentős területet fog át, és mielőtt még olyan fényvisszaverő felületet alkotna, amely fenyegeti a Földön élő emberi célpontokat...

– Értelmetlen ostobaság. Semmilyen sophon nem fog kiterülni – mondta Yang, miközben a Zhang kezében tartott távirányítóért nyúlt. – Válts csatornát! Lehet, hogy ismétlik az Európa-kupa elődöntőjét. Tegnap elaludtam a díványon...

– Nézd meg otthon. – Zhang Yuanchao erősebben markolta a távirányítót, nem engedte, hogy elvegye tőle. A hírek folytatódtak.

A 301-es kórház orvosa, aki Jia Weilin akademikust kezelte, megerősítette, hogy Jia halálát vérvérképzési rendellenesség, más néven leukémia okozta, a halál közvetlen oka pedig a betegség előrehaladott stádiumában beálló szervleállás és vérvesztés. Szokatlan jelenséget nem észlelt. Jia Weilin, a szupravezetés elismert

szakértője, aki jelentős eredményekkel járult hozzá a szobahőmérsékleten is szupravezetést elérő anyagok terén, 10-én hunyt el. A szóbeszédnek, mely szerint Jia sophontámadás áldozata lett, semmi alapja nincsen. Az Egészségügyi Minisztérium szóvivője a kórháztól független nyilatkozatában megerősítette, hogy számos más, sophontámadásnak tulajdonított halálesetnek a valóságban hétköznapi betegség vagy baleset volt az oka. Csatornánk Ding Ti híres fizikust kérdezte az ügyben.

Riporter: Mi a véleménye a sophonok körül kialakuló pánikhelyzetről?

Ding Yi: Az egész annak köszönhető, hogy az emberek keveset tudnak a fizikáról. A kormány és a tudományos élet képviselői már több alkalommal is elmagyarázták a sophon mindössze egy mikroszkopikus részecske, amely, annak ellenére, hogy magas intelligenciával rendelkezik, mikroszkopikus méretéből kifolyólag csak korlátozott hatást képes gyakorolni a makroszkopikus világra. Az elsődleges veszély, amit az emberekre jelent, a hibás és véletlenszerű eredményekben rejlik, amelyeket a nagyenergiájú fizikai kísérletek során, illetve a Földet megfigyelő kvantumindukciós hálózatban okoz. Mikroszkopikus állapotában egy sophon nem képes sem ölni, sem bármilyen támadó magatartást végrehajtani. Ha egy sophon nagyobb hatást akar gyakorolni a makroszkopikus világra, azt csak alacsony dimenziós, kiterült állapotában képes megtenni, és hatása még ebben a helyzetben is erősen korlátozott, mert egy alacsonyabb dimenzióban, makroszkopikus skálán kiterült sophon nagyon gyenge. Most, hogy az emberiség megalkotta a védelmi rendszerét, a sophonok nem képesek fenyegetésre anélkül, hogy kiváló lehetőséget ne biztosítsanak nekünk az elpusztításukra. Úgy vélem, a tömegtájékoztatásnak alaposabb munkát kellene végeznie, hogy megóvja a közönséget a pániktól, amelynek semmi tudományos alapja nincsen.

– Lao Zhang! Zhang mester!

Zhang Yuanchao hallotta, hogy valaki kopogás nélkül belép a nappaliba, és a nevéen szólítja, de már a lépcsőn felfelé robogó léptekből tudta, hogy ki az. Miao Fuquan lépett be, egy szomszédjuk ugyanerről az emeletről. Miao Fuquan bányaigazgató volt, aki jó pár szénbányát irányított Shanxi tartományban. Pár évvel fiatalabb volt Zhang Yuanchaónál, és egy nagyobb lakással is rendelkezett Peking egy másik városrészében; ebben a lakásban a lányával nagyjából egyidős szecsuanai szeretőjét tartotta. Mikor beköltözött, a Zhang és a Yang család gyakorlatilag nem vett róla tudomást, leszámítva, hogy egyszer összevesztek vele a folyosón szerteszét hagyott holmija miatt, később azonban rájöttek, hogy bár kissé közönséges, alapvetően azért tisztességes, barátságos ember. Miután az épület közös képviselője elsimított köztük egy-két vitát, a három család közt lassanként megszületett a béke. Miao Fuquan, bár azt mondta, a céges ügyeket már átadta a fiának, még mindig nagyon elfoglalt volt, és ritkán töltött időt ebben az „otthonában”, így a háromszobás lakásban rendszerint csak a szecsuanai nő tartózkodott.

– Miao, hónapok óta nem láttunk! Ezúttal hol akadtál rá az aranytojást tojó tyúkra? – kérdezte Yang Jinwen.

Miao Fuquan laza mozdulattal felkapott egy poharat, félig megtöltötte a vízadagolóból, és gyorsan kiitta, aztán megtörölte a száját.

– Gondok vannak a bányánál, és rendet kell tennem – mondta. – Most senki nem gazdagszik meg. Gyakorlatilag háború van. A kormány most tényleg komolyan gondolja. A bányászatot szabályozó törvények sosem működtek, de a bánya így sem fog már túl sokáig üzemelni.

– Nehéz idők várnak ránk – mondta Yang Jinwen anélkül, hogy levette volna szemét a meccsről a képernyőn.

A férfi már órák óta hevert az ágyon. Az alagsori ablakon

beszűrődő fény már a Hold fénye volt, hideg sugarai fényes foltokat festettek a padlóra. Más fényforrás nem világította meg a helyiséget. A félhomályban minden olyannak tűnt, mintha szürke kőből faragták volna ki, mintha az egész helyiség egy kriptá lett volna.

Senki nem tudta a férfi igazi nevét, de a történetek után Második Faltörőnek hívták.

A Második Faltörő azzal töltötte az elmúlt jó pár órát, hogy végiggondolta az életét. Miután meggyőződött róla, hogy nem maradt ki semmi, zsibbadt testével megfordult, benyúlt a párnája alá, előhúzott egy fegyvert, és lassan megcélozta a halántékát. Ebben a pillanatban egy sophon jelent meg a szeme előtt.

Ne tegye! Szükségünk van magára.

– Uram? Egy éven át minden éjjel azt álmodtam, hogy hív, de nemrég ezek az álmok megszűntek. Azt hittem, nem álmodom többé, de most úgy tűnik, nem volt igazam.

Ez nem álom. Valós idejű kommunikációt folytatok magával.

A Faltörő hidegen felnevetett.

– Jó. Akkor hát vége. A túlvilágon biztos, hogy nem lesz több álom.

Bizonyítékot akar?

– Arra, hogy valóban nincsenek álmok a túlvilágon?

Arra, hogy valóban én vagyok az.

– Rendben. Mondjon valamit, amit nem tudok.

Az aranyhalai elpusztultak.

– És? Ez nem számít. Nemsokára újra találkozom velük ott, ahol nincs sötétség.

Jobban tenné, ha megnézné. Ma reggel, amikor szórakozottan elpöckölt egy félig elszívott cigarettát, véletlenül az akváriumba dobta. A vízbe szivárgó nikotin mennyisége halálos volt a halak számára.

A Második Faltörő kinyitotta a szemét, letette a pisztolyt és feltápászkodott. Életuntsága egy csapásra elpárolgott. Kitapogatta a villanykapcsolót, majd a kis asztalon álló

akváriumhoz ment. Öt teleszkópszemű aranyhal lebegett a felszínen, fehér hasuk felfelé fordult, köztük egy félig elszívott cigaretta ázott.

Kap tőlem még egy bizonyítékot. Evans egyszer adott magának egy titkosított levelet, de a titkosítás megváltozott. Evans meghalt, még mielőtt elmondhatta volna magának az új jelszót, és maga azóta sem tudta elolvasni a levelet. Most elmondom a jelszót: CAMEL, a cigarettának a márkája, amivel megmérgezte a halait.

A Második Faltörő a laptopja után tapogatózott, és miközben várta, hogy elinduljon, érezte, hogy könnyek csorognak végig az arcán.

– Uram! Uram, tényleg maga az? Tényleg maga az? – nyöszörögte zokogva. Mikor a számítógép elindult, megnyitotta az e-mail csatolmányát az FTM saját, csak általuk használt olvasójában. Beírta a jelszót a felugró ablakba, és mikor megjelent a szöveg, már nem bírta elolvasni. Térdre vetette magát.

– Uram! – kiáltotta. – Valóban maga az, uram!

Mikor valamennyire megnyugodott, felemelte a fejét, és még mindig könnyektől csillogó szemmel megszólalt. – Nem értesítettek bennünket a támadásról a gyűlés ellen, amelyen a parancsnok részt vett. Sem a Panama-csatornánál zajló rajtaütésről. Miért dobtak félre bennünket?

Féltünk maguktól.

– Azért, mert nem láthatóak a gondolataink? De hát tudja, hogy ez nem számít! Mindazon képességeket, amelyek önökben nincsenek meg, a csalást, a megtévesztést, az álcázást, a félrevezetést az önök szolgálatában használjuk!

Nem tudjuk, valóban így van-e. Még ha feltételezzük is, hogy ez igaz, a félelem megmarad. Az önök Bibliája említ egy kígyó nevű állatot. Ha egy kígyó odakúszna önhöz, és azt állítaná, hogy szolgálni fogja, megszűnne ettől a félelme és az undora, amit iránta érez?

– Ha igazat mond, akkor leküzdéném a félelmemet és az undoromat, és elfogadnám.

Nehéz lenne.

– Ez természetes. Tudom, hogy önöket egyszer már megmarta

egy kígyó. Amint a valós idejű értesítés lehetővé vált, és önök részletes válaszokat adtak a kérdéseinkre, már semmi okuk nem volt arra, hogy ennyi információval ellássanak minket, például azzal, hogyan kapták meg az első jelet az emberiségtől, és hogyan jönnek létre a sophonok. Nehezen tudtuk megérteni: mi nem a gondolataink átlátszó kimutatásával kommunikálunk, ezért nem értjük, miért nem válogatják meg jobban, milyen információt juttatnak el hozzánk?

Fennállt a lehetősége, de még így sem titkolhattunk volna el annyit, mint képzelné. Ami azt illeti, a mi világunkban is léteznek olyan formái a kommunikációnak, amelyhez nem szükséges kimutatni a gondolatainkat, különösen ebben a technológiailag fejlett korban. De a látható gondolatok kulturális, társadalmi szokássá váltak. Lehet, hogy önöknek ezt nehéz megérteniük, ahogy nekünk is nehéz megérteni önöket.

– Gondolom, azért a csalás és megtévesztés nem hiányzik teljesen az önök világából sem.

Léteznek, de sokkal egyszerűbb formában, mint önöknél. Például a világunkban zajló háborúkban az ellentétes oldalon álló felek képesek álcázni magukat, de ha az ellenség gyanakodni kezd az álcára és közvetlenül rákérdez, általában sikerül kiderítenie az igazságot.

– Hihetetlen.

Maguk is éppennyire hihetetlenek számunkra. Van a könyvespolcán egy könyv, *A három királyság meséje*.

– *A három királyság regényes története*. Nem fogja megérteni.

Egy kis részét értem, mint ahogy egy átlagember, aki nehezen ért meg egy matematikai tanulmányt, hatalmas erőfeszítéssel és képzelőerővel valamennyit mégis képes felfogni belőle.

– Abban a könyvben valóban a legmagasabb szinten szerepel az emberi cselszövés és stratégia.

De a mi sophonjaink képesek mindent átláthatóvá tenni az emberek világában.

– Kivéve az emberek gondolatait.

Igaz. A sophonok nem képesek olvasni a gondolatban.

– Biztosan tud a Falfigyelő-projektről.

Többet, mint maga. Nemsokára beindítják. Ezért jöttünk el magához.

– Mit gondol a projektről?

Ugyanazt érzem, amit maga, amikor egy kígyóra néz.

– De a bibliai kígyó segített az embereknek megszerezni a

tudást. A Falfigyelő-projekt egy vagy több olyasmit fog felállítani, ami az önök számára különösen cseles, veszélyes útvesztőnek fog tűnni, mi azonban segíthetünk önöknek ráatalálni a kivezető útra.

Az elme átláthatóságában lévő különbségek egyre erősebben ösztönöznek bennünket arra, hogy elpusztítsuk az emberiséget. Kérem, segítsen nekünk elpusztítani az emberiséget, és utána elpusztítjuk önt is.

– Uram, problematikus módon fejezi ki magát. Ezt nyilván az határozza meg, ahogyan az átlátszó gondolataival kommunikál, a mi világunkban azonban, még ha a valódi gondolatait fejezi is ki, megfelelően eufemisztikus módon kell tennie. Például az, amit most mondott, bár összhangban van az FTM elképzeléseivel, túlzottan szókimondó megfogalmazásával elriaszthatja egyes tagjainkat, és előre nem látott következményekkel járhat. Természetesen előfordulhat, hogy sosem lesz képes megfelelően kifejezni magát.

Épp a deformált gondolatok kifejezése az, ami miatt az információcsere az emberi társadalomban, és különösen az emberi irodalomban, leginkább egy bonyolult útvesztőre hasonlít. Amennyire tudom, az FTM az összeomlás határán áll.

– Azért, mert önök elhagytak minket. Az a két csapás halálos volt, de mostanra a jóvátévők feloszlottak, csak az adventisták maradtak fenn szervezett formában. Ennek nyilván már tudatában van, de a legsúlyosabb csapás pszichológiai volt. Az, hogy elhagytak minket, azt jelenti, hogy próbára tették a tagok elkötelezettségét Urunk felé. Ahhoz, hogy fenn tudja tartani ezt az elkötelezettséget, az FTM-nek óriási szüksége van Urunk támogatására.

Technológiát nem adhatunk át önöknek.

– Nem is lesz rá szükség, amíg a sophonokon keresztül továbbra is ellátnak bennünket információkkal.

Ez természetes. Az FTM-nek azonban legelőször is azt a létfontosságú parancsot kell végrehajtania, amelyet most olvasott. Amit Evansnek adtunk a halála előtt, és amelynek a végrehajtására ön parancsot kapott tőle, de nem tudta feloldani a titkosítást.

A Faltörőnek eszébe jutott a levél, amelyet most sikerült

megnyitnia a számítógépén, és alaposan átolvasta.

Elég egyszerű végrehajtani, nem?

– Nem nehéz. De tényleg annyira fontos?

Eddig is fontos volt, de most az emberiség Falfigyelő-projektje miatt rendkívül fontos lett.

– Miért?

Kis ideig nem jelent meg újabb szöveg.

Evans tudta, de úgy tűnik, nem mondta el senkinek. Helyesen tette. Szerencsés helyzet. Így most önnek nem kell elmondanunk, miért.

A Faltörő ujjongott.

– Uram, megtanulta, hogyan kell eltitkolnia valamit! Ez már haladás!

Sokat tanultunk Evanstól, de még mindig nagyon az elején járunk; az ő szavaival élve az önök öt éves gyerekei szintjén. A parancsban, amit önnek adott, az egyik olyan stratégia szerepel, amit nem vagyunk képesek megtanulni.

– Erre a kikötésre gondol? „A figyelem elkerülése érdekében nem szabad felfedni, hogy ezt az FTM követte el.” Ez... nos, ha a célpont fontos, akkor ez a kikötés teljesen magától értetődő.

Számunkra ez egy bonyolult terv.

– Értem. Végre fogom hajtani, Evans kívánságai szerint. Uram, bizonyítani fogjuk az önök iránti elkötelezettségünket.

Az internet végtelen információtengerében volt egy eldugott sarok, ott is volt egy eldugott sarok, és abban az eldugott sarokban is volt egy eldugott sarok, és abban az eldugott sarokban – vagyis a legeldugottabb sarok legmélyén – egy virtuális világ újra életre kelt.

A különös, fagyos hajnal alatt nem volt sem piramis, sem ENSZ-épület, sem inga, csak az üresség egy széles, kemény kiterjedése, mint egy hatalmas, fagyott fémtömb.

Wen, Zhou királya megjelent a horizonton. Rongyos köntöst viselt, kezében viharvert bronzkardot tartott, arca éppolyan mocskos és ráncos volt, mint a piszkos köpönyeg, amelybe

burkolózott. Szemében azonban tetterő fénylett, pupillája visszatükrözte a felkelő nap fényét.

– Van itt valaki? – kiáltotta. – Van itt valaki?

Wen király hangját azonnal elnyelte a kietlen vidék. Egy darabig még kiáltozott, aztán fáradtan leült a földre, és felgyorsította az idő folyását. Nézte, ahogyan a napok hullócsillaggá válnak az égen, majd a hullócsillagok újra napokká lassulnak, és a stabil korok napjai óraingaként söpörnek végig a világ felett, a kaotikus korok nappalai és éjszakái pedig hatalmas színpaddá változtatják a világot, ahol irányíthatatlan a világítás. Az idő rohant, de semmi nem változott. A világ örök, fémes kietlenség maradt. A három csillag táncolt odafenn az égen, Wen király pedig jégszoborrá fagyott a hidegben. Ezután egy hullócsillag nappá változott, és mikor a tüzes, óriási korong elhaladt felette, Wen királyról leolvadt a jég, teste tűzoszloppá változott. Mielőtt teljesen elhamvadt volna, hosszan sóhajtott, és meghalt.

A hadsereg, a haditengerészet és a légierő harminc tisztje szegezte tekintetét a mélyvörös képernyőn látható jelvényre, egy ezüst csillagra, melyből négy irányba ágaztak ki sugarak. A sugarak éles kardot formáztak, mellettük a kínai 8-as és 1-es szám írásjele állt. Ez volt a kínai űrflotta jelvénye.

Chang Weisi tábornok intett a többieknek, hogy üljenek le, majd letette sapkáját a konferenciaasztalra.

– Holnap reggel kerül sor az űrflottát formálisan megalapító ceremóniára, melyen megkapják az egyenruhájukat és a jelvényüket – mondta. – Azonban már ettől a pillanattól ugyanahhoz a fegyvernemhez tartozunk, elvtársaim.

A katonák egymásra néztek, és látták, hogy a harminc ember közül tizenöt a haditengerészet egyenruháját viseli, kilenc a légierőét, hat pedig a szárazföldiekét. Mikor visszafordultak Chang tábornok felé, nehezen tudták elrejtetni értetlenségüket.

Chang Weisi egy mosollyal folytatta.

– Érdekes arányok, nem? A jövőben szükséges űrflotta méretét nem ítélik meg a mai űrkutatási program méretei alapján. Az űrhajók, ha eljön az idejük, valószínűleg még nagyobbak lesznek, és nagyobb legénységet igényelnek, mint ma a repülőgéphordozók. A jövőbeli űrháborúk óriási méretű, nehezen elpusztítható helyszíneken zajlanak majd, és a hadműveletek inkább hasonlítanak tengeri ütközetekre, mint légicsatákra, csak a csatamező lesz három-, nem pedig kétdimenziós. Így az űrhadsereget a haditengerészetre kell alapozni. Tudom, mindannyian arra számítottunk, hogy a légierő lesz az alap, ami azt jelenti, hogy elvtársaink a haditengerészetnél nem készültek fel eléggé. Alkalmazkodniuk kell, amilyen gyorsan csak lehetséges.

– Uram, erről fogalmunk sem volt – mondta Zhang Beihai.

Wu Yue mozdulatlanul, szálegyenesen ült mellette, de Zhang Beihai pontosan érezte, hogy érzelemmentes tekintetében kialudt valami.

– Ami azt illeti, a haditengerészet nem is áll olyan messze a világűrtől – bólintott Chang Weisi. – Elvégre „űrhajókról” beszélünk, nem „űrrepülőkről”. Ez azért van, mert az űr és az óceán már rég összekapcsolódott az emberek fejében.

A feszültség valamennyire enyhült a helyiségben.

– Elvtársak, jelen pillanatban mi harmincegyen alkotjuk a hadseregnek ezt az új haderőnemét – folytatta a tábornok. – Ami a jövőben felállítandó űrflottát illeti, alapvető kutatások folynak minden tudományágban, különös tekintettel az űrliftre, valamint a fúziós hajtóművekre a nagy méretű űrhajókhoz... De ez nem az űrflotta feladata lesz. A mi feladatunk, hogy felállítsuk az űrbeli hadviselés elméleti kereteit. Riasztó feladat, mivel erről a fajta hadviselésről semmilyen tapasztalatunk nincs, de a jövő űrflottája erre a keretre fog épülni. Így az űrflotta kezdeti szakaszában leginkább egy katonai akadémiára fog hasonlítani.

Nekünk, akik most itt ülünk, az elsődleges feladatunk az lesz, hogy megszervezzük ezt az akadémiát, majd számos tudóst és kutatót hívjunk ide, hogy csatlakozzanak.

Chang felállt és a jelvényhez lépett, innen szólt az összegyűlt tisztékhez, akik ezekre a szavakra életük hátralévő részében emlékezni fognak.

– Elvtársak, az űrflotta előtt nehéz út áll. Az előrejelzések szerint az alap kutatás minden tudományágban legalább ötven éven át fog tartani, és legalább száz év el fog még telni, mielőtt lehetővé válik a nagyobb távú űrutazásokhoz szükséges technológia gyakorlati alkalmazása. Az első űrhajók megépítése után az űrflottának újabb másfél évszázadra lesz szüksége, hogy elérje a kívánt létszámát. Ez azt jelenti, hogy az űrflotta a megalapítása után háromszáz évvel fogja elérni teljes hadi kapacitását. Elvtársak, biztos vagyok benne, hogy mindannyian megértik, mit jelent ez. Közülünk, akik most itt ülünk, senki nem fog eljutni az űrbe, még kevésbé lesz esélye arra, hogy lássa az űrflottánkat. Lehet, hogy még egy katonai űrhajó hihető modelljét sem fogjuk látni. A tiszték és legénység első nemzedéke csak kétszáz év múlva születik meg, és a Föld flottája két és fél évszázaddal ezután találkozik majd az idegen megszállókkal. Azokon a hajókon leszármazottaink tizenötödik nemzedéke lesz majd rajta.

Az egybegyűltek hosszan hallgattak. Előttük ott nyújtózott az idő ólomútja, amely valahol a jövő kódében ért véget, ott, ahol csak pislákoló lángokat és vérvörös fényt láttak. Az emberi élet rövideége jobban kínozza őket, mint valaha, és szívük felemelkedett az idő boltozata fölé, hogy leszármazottaikkal együtt zuhanjon a vérbe és a tűzbe az űr jeges hidegében, ahol minden katona lelke találkozik.

Miao Fuquan visszatérte után szokása szerint meghívta Zhang Yuanchaót és Yang Jinwent, hogy tartsanak vele egy itálra a

lakásán, ahol a szecsuáni nő gazdag lakomát tett eléjük az asztalra. Iszogatás közben Zhang Yuanchao felhozta Miao Fuquan reggeli látogatását a bankban, ahová pénzt kivenni ment.

– Hát nem hallottad? – kérdezte Miao Fuquan. – Az embereket halálra tiporják a bankban! Egymás hegyén-hátán heverték a padlón az ügyfélpultok előtt.

– És mi lett a pénzeddel? – kérdezte Zhang Yuanchao.

– Valamennyit ki tudtam venni. A többit befagyasztották. Ez botrányos!

– A lehulló hajszálaid többet érnek, mint amennyink nekünk összesen van – mondta Zhang Yuanchao.

– A hírekben azt hallottam, hogy amikor elült az osztársadalmi pánik, a kormány fokozatosan feloldja a befagyasztást – mondta Yang Jinwen. – Talán eleinte csak részben, de előbb-utóbb vissza fog térni minden a megszokott kerékvágásba.

– Remélem – mondta Zhang Yuanchao. – A kormány hibát követett el, amikor ilyen korán már hadiállapotot hirdetett, és pánikot keltett az emberek körében. Most aztán mindenki csak magára gondol. Hány embert érdekel, hogyan fogják megvédeni a Földet négyszáz év múlva?

– Nem ez a legnagyobb gond – felelte Yang Jinwen. – Már korábban is mondtam, most is kimondom: Kínában a megtakarítási ráta óriási aknamező. Nincs igazam? Mindenki megtakarít, de gyenge a szociális védőháló. Mindenki a bankban tartja élete megtakarítását, aztán az első széllökésre kialakul a tömeghisztéria.

– Szerinted milyen lesz a gazdaság ezekben a háborús időkben? – kérdezte Zhang Yuanchao.

– Túl hirtelen történt minden. Nem hinném, hogy jelenleg bárki is el tudná képzelni teljes egészében, és az új gazdasági irányelveket még csak most fogalmazzák meg. Egyvalami azonban biztos: nehéz idők előtt állunk.

– Nehéz idők egy fenét. Semmi olyasmi nem lesz, amit a korunkbeliek nem éltek még át. Szerintem olyan lesz, mintha megint a hatvanas években élnénk – jelentette ki Miao Fuquan.

– Csak a gyerekeket sajnálom – mondta Zhang Yuanchao, és kiitta poharát.

Ekkor a hírműsor szignálja a televízió felé irányította figyelmüket. Ez a dallam mostanában mindenkit képes volt rávenni arra, hogy letegye, amivel épp foglalkozott, és a hírekre figyeljen. A most hallott szignál az adást megszakító friss híreket harangozta be, amelyeket ezekben a napokban egyre gyakrabban közvetítettek. A három öregember emlékezett rá, hogy az 1980-as évek előtt a rádió és a tévé is gyakran sugárzott hasonlókat, de az ezt követő években, a jólét és nyugalom időszakában eltűntek.

Elkezdődött a híradás.

Csatornánk munkatársa jelenti az ENSZ főtitkárságáról, hogy a most véget ért sajtókonferencián az ENSZ egyik szóvivője bejelentette, hogy a Közgyűlés a közeljövőben különleges ülést rendez a meneküléspárti mozgalom problémájának megvitatására. A Planetáris Védelmi Tanács állandó tagjainak közreműködésével összehívott különleges ülés célja annak szorgalmazása, hogy a nemzetközi közösség konszenzust érjen el a meneküléspártiakkal kapcsolatos hozzáállásában és ezzel összhangban álló nemzetközi törvényeket hozzon.

Tekintsük át röviden a meneküléspárti mozgalom kialakulását és fejlődését!

A meneküléspárti mozgalom elvei a trisolarisi krízissel egy időben bontakoztak ki. Legfontosabb alapelve szerint, tekintve, hogy az emberiség tudományos eredményei egy zárt rendszerben alakultak ki, nincs értelme terveket szőni arra, hogyan valósítjuk meg a Föld és a Naprendszer védelmét négyszázötven év múlva. Tekintetbe véve, hogy mennyit haladhat előre az emberiség technológiai fejlettsége az elkövetkezendő négyszáz évben, jóval realisabb cél lenne űrhajókat építeni, amelyekkel az emberiség egy kis része elmenekülhet a

világűrbe, így elkerülhető lenne az emberi civilizáció teljes pusztulása.

A meneküléspárti mozgalom három lehetséges célt vetett fel a menekülők számára. Az első lehetőség egy új világ, vagyis keresnének a csillagok közt egy olyan világot, ahol az emberiség képes fennmaradni. Kétségtelen, hogy ez az ideális megoldás, ehhez azonban rendkívül magas haladási sebességre van szükség és az út még úgy is nagyon hosszúra nyúlik. Tekintetbe véve azt a szintet, amelyet az emberiség technológiai fejlettsége a krízis időszakában el tud érni, ennek a lehetőségnek a megvalósítása nem tűnik valószínűnek. A második lehetőség egy űrhajós civilizáció létrejötte: ebben az esetben az emberiség állandó lakhelyként használja tovább a meneküléshez használt hajókat, és az emberiség örök utazóvá válik. Ennél a lehetőségnél ugyanazok a problémák merülnek fel, mint az új világ esetében, bár itt nagyobb hangsúlyt kell helyezni a zárt ökoszisztémát fenntartó technológiák létrehozására. Egy olyan, több generáción át úton maradó hajóra volna szükség amelyen fennmarad egy teljesen zárt bioszféra, márpedig ezt az emberiség jelenlegi technológiai ismeretei nem teszik lehetővé. A harmadik lehetőség az ideiglenes menekülés. Amint a Trisolaris befejezte a Naprendszer gyarmatosítását, aktív kommunikáció alakul ki a trisolarisi társadalom és a világűrbe menekült emberek között. Ha eléggé szorgalmazzák, hogy a trisolarisiak enyhébb elbánásban részesítsék a világűrben életben maradt embereket, akkor nekik idővel lehetőségük lesz visszatérni a Naprendszerbe, és kisebb létszámban ugyan, de együtt élhetnek a trisolarisiakkal. Bár az ideiglenes menekülés terve tűnik leginkább megvalósíthatónak, még így is túl sok az előre nem látható tényező.

Nem sokkal a meneküléspárti mozgalom megjelenése után a hírforrások világszerte jelentették, hogy az Egyesült Államok és Oroszország az űrtechnológia két vezető nagyhatalma titokban elkezdte kidolgozni a világűrbe menekülés terveit. Bár mindkét ország kormánya tagadta, hogy léteznének ilyen tervek, a

nemzetközi közösség felbolydult, és megszületett a „közkincs-technológia” mozgalom. A harmadik különleges ülésen fejlődő országok egy csoportja követelte, hogy az Egyesült Államok, Oroszország, Japán, Kína és az Európai Unió hozza nyilvánosságra technológiáját, és bocsásson mindenféle fejlett technológiát, köztük az ürtechnológiát, ingyenesen a nemzetközi közösség rendelkezésére, hogy az emberiség minden nemzete egyenlő eséllyel nézhessen szembe a trisolarisi krízissel. A közkincs-technológia támogatói egy precedenst is felhoztak erre: a századelőn számos nagyobb európai gyógyszeripari cég magas licencdíjakat csikart ki az afrikai országoktól a legmodernebb AIDS-gyógyszerek gyártásáért, ami nagy port vert fel. A közvélemény nyomására, továbbá azért, mert a betegség Afrikában nagy sebességgel terjedt, a cégek még azelőtt lemondtak a szabadalmakról, hogy pereskedésre került volna sor. A döntő krízis, amellyel a Föld most szembesült, azzal jár, hogy a fejlett országok felelőssége elkerülhetetlen: elérhetővé kell tenniük a technológiákat az egész emberiség számára. A közkincs-technológia mozgalom a fejlődő országok körében teljes körű egyetértésre talált, és még az EU egyes tagjainak támogatását is elnyerte, az ENSZ és a Planetáris Védelmi Tanács gyűlésein azonban minden ezzel kapcsolatban álló kezdeményezést elutasítottak. Az ENSZ Közgyűlésének ötödik különleges ülésén az Egyesült Államok és Nagy-Britannia megvétózta Kína és Oroszország javaslatát egy „korlátozott közkincs-technológia” tervezet létrehozására, amelynek keretén belül a technológiákat a Planetáris Védelmi Tanács minden tag a számára elérhetővé tették volna. Az Egyesült Államok kormánya kijelentette, hogy a közkincs-technológia semmilyen formájában nem realiztikus, naiv elképzelés, és a jelenlegi körülmények között az Egyesült Államok nemzetbiztonságának jelentőségét „csak a bolygó védelme előzi meg”. A korlátozott közkincs-technológia-tervezet kudarcra törést okozott a technológiai nagyhatalmak között, és az Egyesült Földi Űrflotta létrehozása tervének teljes csődjét okozta.

A közkincs-technológia mozgalom kudarcának következményei messzire vezettek, és az emberek tudatára ébredtek, hogy az emberi faj egysége még a pusztítással fenyegető trisolarisi krízis idején is távoli álom marad.

A közkincs-technológia mozgalmat a meneküléspártiak indították. A fejlett és fejlődő országok közt kialakult törés, valamint az egyes fejlett országokat egymástól elválasztó véleménykülönbség áthidalása csak akkor lesz lehetséges, ha a nemzetközi közösség egyetértésre jut a meneküléspárti mozgalom megítélésében. Ebben a közegben nyílik meg az ENSZ különleges ülése.

– Ha már erről beszélünk – szólalt meg Miao Fuquan –, az információ, amit pár napja említettem telefonon, megbízható.

– Mi?

– A menekülési alap.

– Miao, hogy vagy képes elhinni ilyesmit? Nem tűnsz madárnak – mondta helytelenítően Yang Jinwen.

– Nem, nem! – Miao Fuquan most halkabban beszélt, és hol egyik beszélgetőtársára nézett, hol a másokra. – A fiatalembert Shi Xiaomingnek hívják. Különféle kapcsolataimnak köszönhetően ellenőriztem a hátterét. Az apja a Planetáris Védelmi Tanács biztonsági részlegén dolgozik! Egy városi terrorizmusellenes osztag vezetője volt, most pedig a PVT egyik kulcsfigurája az FTM elleni küzdelemben. Itt van nálam a részlegének a száma. Ti is utánajárhattok.

A másik kettő egymásra nézett, majd Yang Jinwen felnevetett, fogta a palackot és töltött magának még egy pohárral.

– És mi van, ha igaz? Kit érdekel, van-e menekülési alap? Hogyan tudnám megengedni magamnak?

– Igaza van. Ez nektek, gazdagoknak jött létre – mondta Zhang Yuanchao részegségtől elmosódó hangon.

Yang Jinwen hirtelen izgatott lett.

– Ha ez tényleg így van, akkor az állam idiotákból áll! Ha bárki

megmenekül, a leszármazottaink legjavának kellene megmenekülnie. Miért adnák oda a lehetőséget bárkinek csak azért, mert meg tudja fizetni? Mi értelme ennek?

Miao Fuquan ránézett és felnevetett.

– Rendben, Yang. Térj csak a lényegre. Valójában azt szeretnéd, ha a te leszármazottaid mehetnének, igaz? Nézzük például a fiadat és a menyedet. PhD-val rendelkező tudósok. Az elit. Vagyis nagy valószínűséggel az unokáid és a dédunokáid is az elithez fognak tartozni. – Felemelte poharát, és bólintott. – De ha jobban belegondolunk, mindenki egyenlő, nemde? Az elitnek sem jár, tudod, az ingyenebéd, nem?

– Hogy érted ezt?

– Mindennek ára van. Ez a természet törvénye. Én arra költök, hogy biztosítsam a Miao család jövőjét. Ez is a természet törvénye!

– És ez olyasmi, amit meg lehet venni? A menekülők feladata az emberi civilizáció továbbvitele. Természetes, hogy a civilizáció legjavát akarják. Küldjünk egy rakás gazdag fazont az űrbe? – Felhorkantott. – Mi értelme lenne?

Miao Fuquan arcáról eltűnt a kényszeredett mosoly. Vaskos ujjával Yang Jinwen felé intett.

– Mindig tudtam, hogy lenéztek. Bármennyire gazdag is vagyok, nektek mindig csak egy közönséges pénzeszsák maradok, igaz?

– Mit képzelsz, ki vagy te? – kérdezte alkoholtól fűtve Yang Jinwen.

Miao Fuquan az asztalra csapott és felállt.

– Nem fogom a gyűlölködésedet hallgatni, Yang Jinwen! Én... Ekkor Zhang Yuanchao is az asztalra csapott, háromszor hangosabban. Két pohár felborult, a szecsuanai nő felkiáltott. Zhang Yuanchao a két másik férfira mutatott.

– Rendben. Ti az elithez tartoztok, van pénzetek. Maradok én. Nekem mi a feném van? Szegény ember vagyok, tehát

megérdemlem, hogy a vérvonalam kihaljon? – Nyilvánvalóan nehezebbre esett visszafognia magát, hogy ne rúgja fel az asztalt. Megfordult, és kiviharzott. Yang Jinwen követte.

A Második Faltörő gondosan elhelyezte akváriumában az új aranyhalakat. Evanshez hasonlóan ő is szerette az elszigeteltséget, de szüksége volt társaságra, csak nem emberekére. Az aranyhalakhoz gyakran úgy beszélt, ahogy a trisolarisiakhoz: két olyan életforma voltak, amelyeknek számított hosszú távú jelenlétére a Földön. Ekkor megjelent a sophon szövege a retináján.

Tanulmányoztam *A három királyság regényes történeté*-t, és, ahogy mondta, a csalás és megtévesztés igazán művészi tud lenni, ahogy a kígyó bőrének a mintázata.

– Uram, ismét a kígyót emlegeti.

Minél szebb egy kígyó mintázata, annál ijesztőbbnek tűnik. Eddig nem érdekelt minket, hogy az emberiség elmenekülhet, feltéve, hogy nem akarnak a Naprendszerben maradni, de most módosítottunk a terveinken, és úgy döntöttünk, megakadályozzuk az emberiség menekülését. Nagyon veszélyes lenne hagynunk, hogy egy olyan ellenség, amelynek a gondolatai teljesen rejtve maradnak előttünk, elmeneküljön a kozmoszba.

– Vannak már pontos terveik is?

A flotta változtatott a terveken, és másképpen fog bevonulni a Naprendszerbe. A Kuiper-övnél kitérve négyfelé fog oszlani, és bekeríti a Naprendszert.

– Ha az emberiség valóban elmenekül, addigra már túl késő lesz.

Ez igaz, ezért szükségünk van a segítségére. Az FTM következő feladata: az emberiség tervezett menekülésének megakadályozása vagy késleltetése.

A Faltörő elmosolyodott.

– Uram, emiatt egyáltalán nem kell aggódniuk. Semmiféle nagyobb szabású menekülésre nem fog sor kerülni az emberiség részéről.

De az emberiség még a jelenlegi, korlátolt technológiai fejlettségével is képes lehet többgenerációs hajókat építeni.

– A menekülés legnagyobb akadálya nem technikai.

Az országok közti vita lenne az akadály? Az ENSZ különleges ülése megoldhatja ezt a problémát, de ha nem is képes rá, a fejlett országok akkor is megtehetik, hogy félresöprik

a fejlődő országok ellenkezéseit, és erővel véghezviszik a tervet.

– A menekülés legnagyobb akadálya nem az országok közti egyet nem értés, uram.

Akkor mi az?

– Az emberek közti egyet nem értés. Annak a kérdése, hogy ki megy, és ki marad.

Mi nem látjuk, miért okoz ez problémát.

– Eleinte mi sem láttuk, de mostanra nyilvánvalóvá vált, hogy leküzdhetetlen akadály.

El tudná magyarázni?

– Lehet, hogy ismeri az emberiség történelmét, de ezt valószínűleg nehezen fogja megérteni: az, hogy ki megy, és ki marad, alapvető emberi értékekre világít rá; olyan értékeket érint, amelyek a múltban az emberi társadalom fejlődését mozdították elő, a végső katasztrófa fenyegetésében azonban csapdának minősülnek. Az emberiség egyelőre még nem ébredt rá, milyen veszélyes csapda ez. Uram, kérem, higgyen nekem. Ebből a csapdából egy ember sem menekülhet.

– Zhang bácsi, nem kell azonnal döntenie. Már minden szükséges kérdést feltett, és végeredményben nem kevés pénzről van szó – mondta Shi Xiaoming Zhang Yuanchaónak. Arca a nyugalom megtestesülése volt.

– Azt nem tudom, tényleg igaz-e mindez. A tévében azt mondják...

– Ne foglalkozzon azzal, mit mondanak a tévében. A kormány szóvivője még két hete is azt mondta, hogy a bankszámlák befagyasztása képtelenség. Gondolkodjon józanul! Maga hétköznapi ember, aki a családja fennmaradására gondol. Mi van az elnökkel és a miniszterelnökkel? Ők nem a kínai nép fennmaradására gondolnak, az ENSZ pedig az emberiségére? Az ENSZ-nek ez a különleges ülése valójában egy nemzetközi együttműködési terv, amely hivatalosan is el fogja indítani az

Emberek Menekülése tervet. Ez nagyon sürgős ügy!

Lao Zhang lassan bólintott.

– Jobban belegondolva valóban így tűnik. De én még mindig úgy érzem, hogy ez nagyon messze van. Tényleg aggódnom kellene miatta?

– Félreérti, Zhang bácsi. Teljesen félreérti. Azt hiszi, messze van? Annyira nem lehet messze. Gondolja, hogy a menekülőhajók csak három-négyszáz év múlva indulnak útnak? Ha ez igaz lenne, a trisolarisi flotta könnyedén elkaphatná őket.

– Akkor mikor indulnak el a hajók?

– Magának nemsokára unokája születik, igaz?

– Igen.

– Az unokája már látni fogja, ahogy útnak indulnak.

– Rajta is lesz az egyikén?

– Nem, az lehetetlen. De az ő unokája már talán igen.

– Ez... – Zhang kiszámolta fejben. – Ez körülbelül hetven vagy nyolcvan évet jelent.

– Ennél többet. A kormány szigorítani fog a népszaporulat engedélyezésén és késleltetéssel engedélyezi a születéseket, így egy nemzedék negyven év után követi a másikat. A hajók úgy százhusz éven belül indulnak útnak.

– Az elég hamar itt lesz. Meg tudják addigra építeni őket?

– Zhang bácsi, gondoljon arra, milyen volt a világ százhusz évvel ezelőtt. Még mindig a Qing-dinasztia uralkodott! Egy hónapba telt az út Hangzhouból Pekingbe, a császárnak pedig napokat kellett eltöltenie hordszékében, amikor a nyári palotájába ment. Ma kevesebb mint három nap alatt el lehet jutni a Földről a Holdra. A technológia gyorsan fejlődik, ami azt jelenti, hogy a fejlődés üteme folyamatosan gyorsul. Ha ehhez még hozzávesszük azt, hogy az egész világ minden erejével az űr kutatásra összpontosít, akkor nem lehet kérdéses, hogy az űrhajók megépülnek százhusz év alatt.

– De nem túl veszélyes az űrutazás?

– Veszélyes, az igaz, de tudja, addigra a Föld is veszélyes lesz. Gondoljon bele, hogy alakulnak a dolgok: az ország gazdasági erőforrásait egy űrflotta felállítására fordítják, ami nem kereskedelmi áru, tehát anyagi hasznot egyáltalán nem hoz. Az emberek életszínvonala egyre romlani fog. Ha ehhez még hozzáadjuk a jelenlegi hatalmas népszaporulatot, látni, hogy már az elegendő étel előteremtésével is gondok lesznek. És most vegyük a nemzetközi helyzetet! A fejlődő országoknak nincs lehetőségük a menekülésre, a fejlett országok pedig nem hajlandóak közkinccsé tenni a technológiai vívmányaikat. A kisebb, szegényebb országok azonban nem adják fel. Nem azzal fenyegetnek-e, hogy kilépnek a túlszaporodást korlátozó egyezményből? És a jövőben akár ennél extrémebb cselekedetekre is ragadtathatják magukat. Ki tudja... lehet, hogy százhusz éven belül, még az idegen flotta érkezése előtt a világot elborítják a háború lángjai! Ki tudja, milyen életet fog élni a dédunokája nemzedéke. Egyébként is, a menekülőhajók nem olyanok, amilyennek képzeletben őket. Nevetséges lenne a Shenzhou űrhajóhoz vagy a Nemzetközi Űrállomáshoz hasonlítani őket. Ezek a hajók óriásiak lesznek, mindegyikük komplett kisváros, ráadásul teljes ökoszisztémával – akár egy kicsi Föld. Az emberiség az örökkévalóságig élhet rajtuk kívülről érkező ellátmány nélkül. Ami a legfontosabb, a hibernálás lehetősége. Erre már ma is képesek vagyunk. A fedélzeten lévő utasok az idő nagy részét hibernált állapotban töltik majd, ahol egy évszázad nem fog hosszabbnak tűnni egy napnál, míg el nem érnek az új világba, vagy egyezséget nem kötnek a trisolarisiakkal, hogy visszatérhessenek a Naprendszerbe. Akkor majd felébrednek. Nem sokkal jobb élet ez, mint itt szenvedni a Földön?

Zhang Yuanchao csendben eltűnődött ezen.

– Természetesen, ha teljesen őszinte akarok lenni magával, el kell ismernem, hogy az űrutazás veszélyes dolog – folytatta Shi Xiaoming. – Senki nem tudja, milyen veszélyekkel lehet

találkozni az úrben. De mivel maga nagyrészt a Zhang család fennmaradásáért teszi mindezt, ha nem érdekli annyira...

Zhang úgy nézett rá, mint akit megcsíptek.

– Hogy mondhatnak ilyeneket maguk, fiatalok? Miért ne érdekelne?

– Hadd fejezzem be, Zhang bácsi! Nem úgy értettem. Csak úgy értem, hogy még ha maga nem is tervezi elküldeni az utódait, hogy meneküljenek el az úrhajókkal, ebbe az alapba akkor is érdemes befektetni. Amint mindenki számára elérhetővé válik, az ára az egekbe fog szökni. Mint tudja, sok a gazdag ember, és most nem sok más befektetési lehetőség van, a felhalmozás pedig illegális. Emellett minél több pénze van, annál fontosabb az embernek, hogy a családja fennmaradjon, nem igaz?

– Igen, tudom.

– Teljesen őszinte leszek, Zhang bácsi. A menekülési alap jelenleg előzetes fázisban van, és csak pár különleges belső üzletkötőnél elérhető. Nem volt könnyű bekerülnöm közéjük. Mindenesetre ha átgondolta, hívjon fel, és segíték kitölteni a papírokat.

Miután Shi Xiaoming elment, Lao Zhang az erkélyen állt, nézte az eget, amely ködösen borult a város fénykörére, és azt mondta magában: *Gyermekeim, vajon nagyapátok valóban el fog küldeni benneteket valahová, ahol örökké tart az éj?*

Mikor Wen, Zhou királya belépett a Három test világának elhagyatottságába, egy kisebb nap épp felkelt, és bár túl sok meleget nem adott, a pusztaságot jól bevilágította. A pusztaság teljesen üres volt.

– Van itt valaki? Van itt valaki?

Wen király szeme felragyogott, amikor a láthatáron meglátott egy embert, aki lóháton ügetett felé. Messziről felismerte Newtont, rohanni kezdett felé, és vadul integetett. Newton hamarosan odaért mellé, megfékezte a lovat, leszállt, aztán sietve

megigazította parókáját.

– Miért kiabál? Ki indította újra ezt az átkozott helyet?

Wen király nem válaszolt, hanem karon ragadta.

– Bajtársam, figyeljen rám – hadarta. – Az Úr nem hagyott el bennünket. Jobban mondva, okkal hagyott el bennünket, és a jövőben szüksége lesz ránk...

– Tudom – szakította félbe Newton, és türelmetlenül lesöpörte magáról Wen király kezét. – A sophonok nekem is küldtek egy üzenetet.

– Ez azt jelenti, hogy az Úr sokunknak egyszerre küldött üzenetet. Nagyszerű! A szervezetnek nem lesz többé monopóliuma arra, hogy kapcsolatba lépjen az Úrral!

– Még létezik a szervezet? – Newton egy keszkenővel letörölte homlokáról az izzadságot.

– Természetesen létezik. A jóvátévők mozgalma teljesen összeomlott a globális csapás után, a túléléspártiak pedig kiváltak és független erővé fejlődtek. Mostanra csak az adventisták maradtak a szervezetben.

– A csapás megtisztította a szervezetet. Ez jó.

– Maga, mivel itt van, bizonyosan adventista. De úgy látom, eltévedt. Egyedül van?

– Egyetlen kapcsolatom egy másik bajtársunk, és ő se árult el nekem semmit, csak ezt a webcímet. A globális csapáskor csaknem odavesztem. Mentettem az életemet.

– A Qin Shi Huang-korban már megfelelő bizonyosságot tett szökési képességeiről.

Newton körülnézett.

– Itt biztonságban vagyunk?

– Természetesen. Egy többszintes labirintus legalsó szintjén vagyunk, amit gyakorlatilag lehetetlen felfedezni. Még ha meg is rohamoznák a labirintust, a felhasználók tartózkodási helyét nem tudják lenyomozni. A csapás után a szervezet biztonsági okokból minden ágat elszigetelt, a köztük lévő kapcsolat

minimális. Szükségünk van egy találkozóhelyre és egy határzónára az új tagok kedvéért. Itt biztonságosabb, mint a való világban.

– Önnek is feltűnt már, hogy a való világban észrevehetően enyhültek a szervezetet ért támadások?

– Okosabbak lettek. Tudják, hogy egyedül a szervezeten keresztül tudnak információt szerezni az Úrról, és egyedül rajtuk keresztül tehetik rá a kezüket minden technológiára, amit az Úr esetleg átad nekünk, még ha ennek minimális is az esélye. Ez az oka, hogy bizonyos mértékig engedik létezni a szervezetet, de szerintem meg fogják bánni.

– Az Úr nem ennyire okos. Még csak fel sem fogja, mit jelent az okosság mint képesség.

– Tehát szüksége van ránk. A szervezet létezése értékes számunkra, és ezt minden bajtársunknak tudnia kell, a lehető leghamarabb.

Newton felkapaszkodott a nyeregbe.

– Rendben. Most mennem kell. Amint igazolva látom, hogy tényleg biztonságos ez a hely, tovább fogok maradni.

– Garantálom, hogy teljességgel biztonságos.

– Ha ez így van, akkor legközelebb több bajtársunk fog itt gyülekezni. Viszlát! – Newton ezzel megsarkantyúzta lovát, és elvágatott a messzeségbe. Mire a lódobogás zaja elhalt, a kis nap üstökössé vált, és a világra újra ráborult a sötétség köpönyege.

Luo Ji ernyedten feküdt az ágyon, és álomtól ködös tekintettel figyelte, hogy a lány felöltözik zuhanyzás után. A nap, amely már magasan járt az égen, átsütött a függönyökön, és kecses sziluetté változtatta a lányt, mintha szereplő lett volna egy régi, fekete-fehér filmben, melynek Luo Ji már elfelejtette a címét. Amire azonban most emlékeznie kellett, az a nő neve. Hogy is hívják? Nyugalom, mondta magában. Először is, a vezetékneve: ha Zhang, akkor a teljes neve Zhang Shan. Ha Chen, akkor Chen

Jingjing... nem, ezek az előzőek voltak. Eszébe jutott, hogy megnézhetné a telefonjában, de az még mindig a zsebében volt, márpedig a ruháit ledobta a szőnyegre, emellett nem ismerték még olyan régóta egymást, még nem írta be a számát a telefonjába. Lényeg az, hogy ne tegyen úgy, mint múltkor, amikor nyíltan megkérdezte, ami katasztrofális következményekkel járt. Így aztán a televízió felé fordult, amit a lány előzőleg bekapcsolt és elnémított. A képernyőn egy nagy, kerek asztal körül az ENSZ Biztonsági Tanácsa ülésezett – nem, már nem Biztonsági Tanácsnak hívták, de nem emlékezett az új nevére. Ma tényleg nem volt formában.

– Hangosítsd fel! – mondta. Hangja távolinak tűnt, a gyöngédség minden jele hiányzott belőle, de most ez nem érdekelte.

– Látom, nagyon érdekel. – A lány ült és fésülködött. Nem hangosította fel a tévét.

Luo Ji az éjjeliszekrény felé nyúlt, felkapott egy gyújtót és egy cigarettát, majd rágyújtott. Kinyújtotta meztelen lábát a törülköző alól, és elégedetten megmozgatta hatalmasra nőtt nagylábujját.

– Nézzenek oda! És te még tudósnek nevezed magad? – A lány a tükörből nézte Luo Ji mozgó lábujjait.

– Fiatal tudósnek – jegyezte meg Luo Ji –, akinek még kevés eredménye van. Nem fektettem bele elég energiát. Viszont tele vagyok ötletekkel. Néha pár másodpercnyi gondolkodással rájövök valamire, amin mások egész életükön át dolgoztak... Akár hiszed, akár nem, egyszer majdnem híres lettem.

– A miatt a szubkultúrás izé miatt?

– Nem, nem amiatt. Volt valami más is, amin ugyanabban az időben dolgoztam. Megalapoztam a kozmikus szociológia tudományát.

– Mit?

– A földönkívüliek szociológiáját.

A lány felvihogott, majd félredobta fésűjét és sminkelni kezdett.

– Nem tudod, néha milyen híresek lesznek a tudósok? Sztár lehettem volna.

– Manapság minden második tudós az idegeneket kutatja.

– De csak amióta ez a sok új szarság megjelent – mondta Luo Ji, és a lenémített televízió felé intett. A képernyőn még mindig a kerek asztal körül ülő emberek látszottak. Rettentő hosszú volt a közvetítés – talán élőben ment? – A tudósok régebben nem az idegeneket kutatták. Régi cikkek halmát túrták át, és így lettek hírességek. De a közönség idővel belefáradt az öregeknek ebbe a kulturális nekrofiliájába, és ekkor jelentem meg én. – Meztelen karjaival a mennyezet felé nyújtózkodott. – Kozmikus szociológia, idegenek és sok idegen faj. Több faj, mint ahány ember van a Földön, több tízmilliárd! Az Iskolatévé producere azt mondta, készít velem egy sorozatot, de aztán jött ez, és... – Körbeintett és sóhajtott.

De a lány nem nagyon figyelt rá; a feliratokat olvasta a képernyőn.

– „Minden lehetőséget fenntartunk a meneküléspárti mozgalom...” Ez mit jelent?

– Ki beszél éppen?

– Úgy látom, Karloff.

– Azt mondja, hogy a meneküléspárti mozgalommal éppolyan kemény kézzel kell bánni, mint az FTM-mel, és irányított rakétával kellene megcélozni mindenkit, aki Noé bárkáját építi.

– Ez elég durva.

– Nem – mondta Luo Ji határozottan. – Ez a legbölcsebb stratégia. Már rég erre jutottam én is. És még ha nem is kerül rá sor, úgysem fog elrepülni senki. Olvastad már *Az úszó város*-t Liang Xiaoshengtől?

– Nem. Elég régi könyv, ugye?

– Az. Még gyerekkoromban olvastam. A regényben Sanghaj

már éppen az óceánba zuhanna, egy csapat ember pedig házról házra jár, elkobozza és tönkreteszi a mentőmellényeket, azzal a céllal, hogy ha mindenki nem maradhat életben, akkor senki se élje túl. Az egyik részre élesen emlékszem: volt benne egy kislány, aki egy házhoz vezette a csapatot, és azt kiáltotta: „Nekik még van egy!”

– Az a fajta alja nép vagy, aki az egész társadalmat alja népnek tartja.

– Fenét. A közgazdaság legalapvetőbb elve az emberi szerzési ösztön. E nélkül a feltevés nélkül az egész tudományág összeomlana. A szociológiának még nem fogalmazták meg ilyen alapvető axiómáját, de ha lesz ilyen, elképzelhető, hogy még sötétebb lesz, mint a közgazdaságé. Az igazság mindig felszedi a port. Pár ember elrepülhet ugyan az űrbe, de ha tudtuk volna, hogy ez lesz belőle, akkor miért tettük volna mindazt, amit eddig tettünk?

– Mármint mit?

– Miért jött volna létre a reneszánsz, a Magna Charta? Miért tört volna ki a francia forradalom? Ha az emberiség társadalmi osztályokra tagolva maradt volna, akkor most, akiknek távoznuk kell, távoznának, akiknek pedig maradniuk kell, azok maradnának. Ha ez a Ming- vagy a Qing-dinasztia alatt történt volna, akkor természetesen én távoznék, te pedig maradnál. De ma már ez nem lehetséges.

– Nem is bánnam, ha most rögtön távoznál.

Ami azt illeti, ez igaz volt. Elérték azt a pontot, ahol útjuk kölcsönös megegyezéssel szétválik. Luo Ji az előző szeretői mindegyikével képes volt időben eljutni idáig, se túl korán, se túl későn. Különösen elégedett volt azzal, ahogy sikerült diktálnia a tempót. Ebben a mostani esetben csak egy hete ismerte a lányt, és a szakítás simán ment, olyan szépen, ahogy egy űrrepülőgépről válnak le a hordozórakétái.

Visszatért egy korábbi témához.

– Nézd, nem az én ötletem volt a kozmikus szociológia megalapozása, tudod. Akarod tudni, kié volt? Te vagy az egyetlen, akinek elmondom, szóval ne ijedj meg.

– Mindegy. Úgyse hiszem el nagy részét annak, amit mondasz, egyvalamit leszámítva.

– Ööö... felejtsd el. Mi az az egyvalami?

– Gyere, kelj fel. Éhes vagyok. – A lány felszedte Luo Ji ruháit a szőnyegről, és az ágyra dobta őket.

A szálloda fő éttermében reggeliztek. A körülöttük lévő asztaloknál ülők nagy része komolynak tűnt, néha el lehetett kapni egy-egy beszélgetésfoszlányt. Luo Ji nem akarta kihallgatni őket, de olyan volt, mint a gyertya a nyári éjszakában: a szavak, akár a láng körül köröző rovarok, egyre csak beszökdöstek az agyába. Meneküléspárti mozgalom, közkincs-technológia, FTM, áttérés a hadigazdaságra, egyenlítői bázis, alapszabálymódosítás, Planetáris Védelmi Tanács, földközeli elsődleges figyelmeztetés, védelmi sáv, független integrált mód...

– Unalmassá vált ez a mi korunk, nem? – kérdezte Luo Ji.

Felnyitotta a tojást, aztán letette a villáját.

– De, szerintem is – bólintott a lány. – Tegnap láttam a tévében egy vetélkedőt, ami mintha hülyéknek készült volna. Kezek a csipogókon. – Villájával Luo Ji felé bökött, mintha a műsorvezetőt utánozná. – Százhusz évvel az ítéletnap előtt a tizenharmadik generációs leszármazottad életben lesz. Igaz vagy hamis?

Luo Ji ismét felvette villáját, és a fejét rázta. – Az én leszármazottaim biztos nem. – Összekulcsolta kezét, mintha imádkozna. – Családom dicső vérvonala velem véget ér.

A lány megvetően felhorkantott.

– Azt kérdezted, mit hiszek el abból, amit mondtál. Ezt. Már korábban is mondtad. Ez a fajta ember vagy.

Akkor ezért szakít velem? Luo Ji nem akart rákérdezni, mert félt bonyolítani a helyzetet, de a lány, mintha olvasott volna a gondolataiban, folytatta.

– Én is ez a fajta ember vagyok. Némelyik tulajdonságunkat kifejezetten idegesítő másokban viszontlátni.

– Különösen ellenkező neműekben – bólintott Luo Ji.

– De ha igazolni akarod valamivel, mondhatod, hogy teljesen felelősségteljes viselkedés.

– Az, hogy nem vállalok gyereket? Hát persze hogy az. – Luo Ji villájával a körülöttük lévő, a gazdasági változásokról beszélgető emberek felé intett. – Tudod, milyen életük lesz a leszármazottaiknak? Azzal telnek majd a napjaik, hogy rabszolgamunkát végeznek az építkezéseknél – az űrhajóépítésekénél –, aztán sorba állnak az ebédlőben, és korgó gyomorral nyújtják csajkájukat a merőkanálnyi kásáért... majd, mikor elég idősek lesznek hozzá, akkor megkapják „az államnak szüksége van rád”, vagyis inkább „a Földnek szüksége van rád” szöveget, és irány a dicsőség a hadseregben.

– Az ítéletnap nemzedéknek jobb sora lesz ennél.

– Nyugdíjasévek a végítéletkor? Gondolj bele, milyen nyomorúságos lesz... Különben is, az utolsó nemzedék nagyszüleinek talán már elég élelem sem fog jutni. De szerintem még ez a jövő sem fog bekövetkezni. Gondolj csak arra, milyen makacs nép a földlakóké! Lefogadom, hogy a végsőig ellenállnak majd, és ebben az esetben az igazi kérdés az, hogy vajon hogyan fognak meghalni.

Evés után elhagyták a szállodát, és kiléptek a reggeli napfény meleg ölelésébe. Részegítően édes illata volt a levegőnek.

– Meg kell tanulnom élni. Ha erre se vagyok képes, az átkozott nagy kár – mondta Luo Ji, miközben az elhaladó autókat nézte.

– Egyikünk sem fogja megtanulni – mondta a lány, és tekintete taxi után kutatott.

– Akkor... – Luo Ji kérdően nézett rá. Úgy látszik, még sincs rá szükség, hogy megpróbáljon emlékezni a nevére.

– Szia! – A lány biccentett felé, aztán kezét ráztak és gyors csókot váltottak.

– Talán még összefutunk. – Luo Ji azonnal megbánta, amint kimondta. Mostanáig minden remekül ment, akkor miért kockáztat? Aggodalma azonban feleslegesnek bizonyult.

– Kétlem.

A lány ezzel sarkon fordult, vállán a táska kilendült. Ezt a részletet Luo Ji később többször is felidézte magában, hogy megpróbálja eldönteni, szándékos volt-e. Felismerhető Louis Vuitton táska volt, Luo Ji már korábban is jó párszor látta meglendülni, miközben a gazdája forgolódott. Ezúttal azonban a táska egyenesen az arca felé lendült, ő pedig, mikor hátralépett, hogy elkerülje, felbukott a mögötte lévő tűzcsapban, és hanyatt vágódott.

Ez mentette meg az életét.

Eközben a következő események zajlottak előttük az utcán: Két autó frontálisan összeütközött, és még mielőtt az ütközés zaja elhalt volna, egy Polo sofőrje félrerántotta a kormányt, nehogy belerohanjon az ütköző kocsikba, emiatt arrafelé fordult, ahol ők ketten álltak. Luo Ji a hanyatt eséssel sikeresen kitért a baleset elől: csak a Polo elülső sárhányója ütötte meg egyik lábát, amely még a levegőben volt, így a férfi teste kilencven fokban elfordult esés közben, és feje a kocsik hátrulja felé fordult. Nem hallotta az autónak ütköző másik test tompa puffanását, de aztán látta, hogy a lány átrepül a kocsi fölött, és rongybabaként zuhan az úttestre. Mintha jelentéssel bírt volna a vérnyom, amit maga után hagyott a földön; Luo Jinek, miközben a véres jelképre meredt, hirtelen eszébe jutott a lány neve.

Zhang Yuanchao menyénél megindult a szülés. Átvitték a szülőszobára, a család többi tagja pedig összegyűlt kinn a váróban, ahol egy televízió az anyukák és kisbabák egészségével foglalkozó kisfilmet sugárzott. Zhang Yuanchaót mindez korábban soha nem érzett meleg, emberi érzésekkel töltötte el, az egyre súlyosodó krízis által lassan elpusztított, régmúlt

aranykorból megmaradt otthonossággal.

Yang Jinwen lépett be, és bár Zhang Yuanchao először arra gondolt, hogy szomszédja kihasználja az alkalmat és igyekszik rendbe hozni kapcsolatukat, hamar látta az arcán, hogy nem erről van szó. Yang Jinwen köszönés nélkül megragadta a karját, és magával húzta a váróból a folyosóra.

– Tényleg befektettél a menekülési alapba? – kérdezte.

Zhang Yuanchao szó nélkül sarkon fordult, hogy otthagyja, mintha jelezni akarta volna neki, hogy semmi köze hozzá.

– Ezt nézd! – mondta Yang Jinwen, és a kezébe nyomott egy újságot. – A mai hírek.

A szalagcím azonnal Zhang Yuanchao szeme elé ugrott.

AZ ENSZ KÜLÖNLEGES ÜLÉSE ELFOGADJA A 117-ES HATÁROZATOT ÉS ILLEGÁLISNAK MINŐSÍTI A MENEKÜLÉSI MOZGALMAT

Zhang Yuanchao figyelmesen elolvasta a cikk bevezetőjét.

Az Egyesült Nemzetek Szervezete Közgyűlésének különleges ülése elsöprő többséggel elfogadta a határozatot, amely a menekülési mozgalmat a nemzetközi jog megsértésének nyilvánítja. A határozat elég erős szavakkal ítéli el mindazt a megosztottságot és felfordulást, amit a meneküléspárti mozgalom okozott az emberi társadalomban, és a menekülést a nemzetközi jog értelmében az emberiség elleni bűnnek tekinti. A határozat felszólítja a tagállamokat, hogy amilyen hamar csak lehetséges, hozzanak törvényeket a meneküléspárti mozgalom megfékezésére.

Az ülés kínai delegáltja nyilatkozatában elismételte a kínai kormány álláspontját a meneküléspárti mozgalommal kapcsolatban, és kijelentette, hogy szilárdan támogatja az ENSZ 117-es határozatát. Tájékoztattott arról, hogy a kínai kormány kötelezte magát arra, hogy azonnal hozzákezd a vonatkozó törvények életbe léptetéséhez és tökéletesítéséhez, valamint arra, hogy hatékony intézkedéseket foganatosít a meneküléspárti

mozgalom terjeszkedésének megakadályozására. Végezetül hangsúlyozta, hogy „Ezekben a kritikus időkben meg kell őriznünk az egységet és a szolidaritást a nemzetközi közösségben, és nem szabad szem elől tévesztenünk az alapelvet, hogy minden embernek egyenlő joga van a túléléshez. A Föld mindannyiunk közös otthona, és nem szabad elhagynunk.”

– Miért... Miért csinálják ezt? – hebegte Zhang Yuanchao.

– Nem világos? Ha kicsit is elgondolkozol rajta, rögtön rájössz, hogy a menekülést a kozmoszba sosem sikerült volna megvalósítani. A kritikus kérdés az, hogy ki mehet és kinek kell maradnia. Itt nem a szokásos egyenlőtlenségről van szó: ez a túlélés kérdése, és teljesen mindegy, kinek nyílik lehetősége távozni – az elitnek, a gazdagoknak vagy az átlagembereknek –, amíg lesznek, akik hátramaradnak, addig mindez az emberiség legalapvetőbb értékrendszerének és erkölcsi alapjának az összeomlását jelenti. Az emberi jogok és az egyenlőség mélyen gyökereznek bennünk. A túlélési esély egyenlőtlensége a létező legrosszabb egyenlőtlenség, hiszen a hátramaradt emberek és országok nem fognak egy helyben ülni és várni a halált, amíg másoknak lehetőségük nyílik a menekülésre. Egyre szélsőségesebb összecsapások lesznek a két oldal közt, míg a világ teljes káoszba nem borul, és onnantól senki nem menekülhet! Az ENSZ nagyon bölcs határozatot hozott. Egyébként mennyit költöttél erre, Lao Zhang?

Zhang Yuanchao remegő kézzel a telefonjáért nyúlt, és Shi Xiaoming számát hívta, de nem tudta elérni. érezte, hogy a lába mindjárt felmondja a szolgálatot, ezért a falnak dőlt, és lassan lecsúszott, majd leült a földre. Négyszázezret költött el.

– Hívd a rendőrséget! Van valami, amit ez a Shi gyerek nem tud: Miao utánanézett az apja munkaegységének. Nem fogja megúszni ez a csaló!

Zhang Yuanchao csak ült és a fejét rázta, majd sóhajtott.

– Persze, biztosan megtaláljuk, de a pénznek addigra rég nyoma

veszett. Mit fogok mondani a családomnak?

Sírás hallatszott, majd egy ápolónő kiáltása.

– Tizenkilences szám. Kisfiú! – Zhang Yuanchao felugrott, és a váró felé rohant. Minden más hirtelen lényegtelen volt.

A harminc percben, amíg várakozott, tízezer új csecsemő született a világba, kisbabák, akiknek együttes sírása hatalmas kórussá olvadt. Mögöttük egy aranykor, ami épp most ért véget, előttük az emberiség viszontagságos éveit voltak kibontakozóban.

Luo Ji csak annyit tudott, hogy egy apró alagsori szobába zárták. Az alagsor mélyen feküdt, és érezte, ahogy a lift ereszkedik vele (egyike azoknak a ritka, régi típusú lifteknek, amelyeket kézzel üzemeltetnek), a szerkezet pedig megerősítette érzéseit, amikor visszszámolt mínusz tízig. Tíz szinttel volt a föld alatt! Újra körülnézett a kicsiny helyiségben. A dupla ágy, az egyszerű berendezés és a régi fa íróasztal inkább őrszoba érzését keltette, mint börtöncelláét. Nyilván jó ideje nem tartózkodott itt senki, és bár az ágynemű újnak tűnt, a bútorzat szemlátomást poros volt, és dohszag áradt mindenből.

Nyílt az ajtó, zömök, középkorú férfi lépett be. Fáradtan biccentett Luo Ji felé.

– Dr. Luo, azért jöttem, hogy legyen társasága, de minthogy csak most érkezett, gondolom, még nincs teljesen elkenődve.

Csak most érkezett. A kifejezés irritálta – a „most küldték le” sokkal pontosabb lett volna. Luo Ji szíve elszorult. Úgy tűnt, sejtése beigazolódott; akik idehozták, udvariasak voltak ugyan, de így is egyértelmű volt, hogy letartóztatták.

– Maga rendőr?

– Az voltam – bólintott a férfi. – A nevem Shi Qiang.

Leült az ágyra és elővett egy doboz cigarettát. Ebben a bezárt helyiségben nem nagyon tud hová eloszlani a füst, gondolta Luo Ji, de nem mert kifogást emelni. Shi Qiang, mintha olvasott volna a gondolataiban.

– Kell itt lennie valahol egy ventilátornak – mondta, és körülnézett.

Meghúzott egy zsinórt az ajtó mellett, és a ventilátor zúgni kezdett. Ritka látvány volt az ilyen zsinóros kapcsoló, ahogy a poros, régi, piros színű tárcsás telefon is, amelyet Luo Ji most vett észre a sarokban. Shi Qiang cigarettával kínálta, és Luo Ji pillanatnyi habozás után elfogadta.

Mikor rágyújtottak, Shi Qiang megszólalt.

– Még mindig korán van. Akar beszélgetni?

– Kérdezzen csak – felelte Luo Ji, és füstfelhőt fújt ki.

– Mit kérdezzek? – Shi Qiang meglepetten nézett Luo Jire.

Luo Ji felugrott az ágyról, és eldobta a cigarettát.

– Hogyan gyanakodhat rám? Tudnia kell, hogy közlekedési baleset volt! A két autó összeütközött, a lányt pedig elütötte a mögöttük jövő kocsis, ami megpróbálta kikerülni a karambolt. Világos, mint a nap. – Széttárta a kezét. Nem tudta, mi mást mondhatna.

Shi Qiang felemelte fejét és ránézett, fáradt tekintete hirtelen éberré vált. Mintha szokott mosolya mögött az évek gyakorlata során kiéleződött, láthatatlan rosszindulat rejtőzne, gondolta Luo Ji.

– Maga mondta, nem én. A feletteseim nem szeretnék, ha többet mondanék, és nem is tudok többet. Ha belegondolok, hogy attól tartottam, nem találunk beszédtemát... Jöjjön, üljön le!

Luo Ji nem ült le. Shi Qiang arcába hajolt és folytatta.

– Csak egy hete ismertem a lányt. Egy bárban találkoztunk az egyetem mellett. Mikor a baleset történt, már a nevére sem emlékeztem. Mégis, mi lehetett volna köztünk, amiből erre következett?

– Még a nevére sem emlékezett? Nem csoda, hogy nem rázta meg különösebben a halála. Maga eléggé hasonlít egy másik zsenire, akit ismerek. – Halkan felnevetett. – Dr. Luo csodálatos élete, amelyben minden szempillantásban új lánnyal találkozik.

És nem is akármilyen lányokkal!

– Miért, tiltja a törvény?

– Természetesen nem. Csak féltékeny vagyok. Egyetlen szabályt követek a munkámban: az erkölcsi ítélkezést kerülöm. Akikkel foglalkoznom kell, azok nem kispályások. Ha elkezdeném őket zaklatni, hogy „Nézze, mit csinált! Gondoljon a szüleire, a társadalomra...” és a többi, az felérne azzal, mintha pofon ütném őket.

– Beszéljünk inkább a lányról, Shi rendőrtiszt. Tényleg azt hiszi, hogy én öltem meg?

– Nahát, most maga hozza fel a témát? És még azt is kimondja, hogy lehet, hogy megölte? Csak beszélgetünk. Hová siet? Látom, hogy még kezdő ebben.

Luo Ji rábámult. Egypár pillanatig csak a ventilátor zúgása hallatszott, aztán Shi Qiang hirtelen felnevetett, és felemelte cigarettáját.

– Luo, öreg barátom – kezdte. – Luo, fiam. A sors hozott össze bennünket. Tudja, tizenhat olyan esetben nyomoztam, ahol halálbüntetés lett a végeredmény. Kilencüket én magam kísértem oda.

Luo Ji adott neki egy cigarettát.

– Engem nem fog odakísérni. Szóval ha lenne olyan kedves, és értesítené az ügyvédemet...

– Kitűnő, fiam! – mondta Shi Qiang, és Luo Ji vállára csapott. – Csodálom a határozott embereket. – Közelebb hajolt Luo Jihez és a füstfelhőn át folytatta. – Az ember mindenféle üggyel találkozik, de ami magával történt... – Nem fejezte be a mondatot. – Tulajdonképpen segíteni akarok. Ismeri a viccet, amikor az elítélt bűnöző, akit éppen visznek a kivégzés helyszínére, panaszkodik, hogy esni fog? Mire a hóhér azt mondja: „Maga minek aggódik? Nekünk kell esőben visszamennünk!” Erre a hozzáállásra van szükségünk mindkettőnknek ahhoz, ami most következik. Nos, van még egy kis időnk, mielőtt indulunk. Akár aludhat is egy

keveset.

– Hogyhogy indulunk? – Luo Ji újra Shi Qiangra meredt.

Kopogtak. Egy éles tekintetű fiatalember lépett be, és lecsapott egy bőröndöt.

– Shi kapitány, előrehozták az indulást. Most megyünk.

Zhang Beihai óvatosan benyitott apja kórházi szobájába. Az öreg félig felpolcolva pihent az ágyban és jobban nézett ki, mint várta. A lenyugvó nap besütött az ablakon, aranyló sugarai némi szint adtak az öreg arcának, amitől kevésbé tűnt úgy, mint aki a halál küszöbén áll. Zhang Beihai az ajtónál álló fogasra tette sapkáját, és leült apja ágya mellé. Nem kérdezte tőle, hogy van, mert tudta, hogy az öreg katonától egyenes választ kapna, ő pedig nem akart egyenes választ.

– Apa, csatlakoztam az űrflottához.

Apja nem szólt semmit, csak bólintott. Kettejük számára több jelentést hordozott a csend, mint a szavak. Mikor Zhang Beihai gyerek volt, apja beszéd helyett csenddel tanította, szavai pusztán szünetet jelentettek a csendek között. Hallgatag apja tette őt azzá az emberré, akivé vált.

– Úgy lett, ahogy megmondtad, a haditengerészet alapjain szervezik meg az űrflottát. Úgy vélik, elméletben és gyakorlatban is a tengeri hadviselés áll a legközelebb az űrbelihez.

– Nagyon helyes! – bólintott az apja.

– Szerinted mit tegyek?

Végre feltettem a kérdést, apa. Erre a kérdésre gyűjtöttem a bátorságot álmatlan éjszakákon át. Az előbb, mikor megláttalak, habozni kezdtem, mert tudom, hogy ez a kérdés okozza neked a legnagyobb csalódást. Emlékszem, amikor lediplomáztam, és beléptem a flottához kadétként, azt mondtad:

„Beihai, hosszú út áll előtted. Azért mondom ezt, mert most még könnyen megértelek, és az, hogy megértelek, azt jelenti, hogy a gondolkodásod még túl egyszerű, nem elég kifinomult. Eljön majd a

nap, amikor már nem tudok majd olvasni a gondolataidban és kiszámítani, mit teszel, de te könnyedén meg fogsz érteni engem. Akkorra nősz fel teljesen.” Aztán felnőttem, ahogy mondtad, és már nem értetted meg olyan könnyen a fiadat. Tudom, ez kicsit elszomorított. De a fiad valóban olyanná vált, ahogy remélted: ugyan nem lett különösebben szerethető figura, de sikeresen vette az akadályokat a haditengerészet bonyolult, veszélyes világában. Az, hogy feltettem ezt a kérdést, biztosan mutatja, hogy a nevelés, amit három évtizeden át kaptam tőled, a kritikus ponton kudarcot vallott. De, apám, akkor is válaszolj rá. A fiad nem olyan nagyszerű, mint amilyennek hitted. Most az egyszerű monddj valamit.

– Gondolkozz tovább – mondta az apja.

Jól van, apám. Válaszoltál. Rengeteget elmondott ez a két szó, többet, mint amennyit húszezer mondhatott volna. Hidd el, teljes szívemből hallgatok rád, de muszáj világosabban beszélned, mert ez most fontos.

– És ha azzal már megvoltam? – kérdezte Zhang Beihai, és mindkét kezével a lepedőt markolta. Tenyerén és homlokán izzadság ütközött ki.

Bocsáss meg apa. Ha most csalódást okoztam, hadd menjek egészen vissza, hadd legyek újra gyerek.

– Beihai, nem tudok mást mondani, mint hogy előbb gondolkozz, sokat és alaposan – felelte az apja.

Köszönöm, apám. Világos voltál, és értelek.

Zhang Beihai elengedte a lepedőt és megragadta apja csontos kezét.

– Apa, többé nem megyek ki a tengerre. Bármikor eljöhetek, hogy meglátogassalak.

Apja elmosolyodott, de megrázta a fejét.

– Nincs semmi komoly bajom. Foglalkozz a munkáddal.

Egy ideig még beszélgettek, először családi ügyekről, aztán az űrflotta felállításáról. Apja sok ötlettel előállt, többek közt tanácsot is adott Zhang Beihai jövőbeli munkájával kapcsolatban.

Elképzelték, mekkorák és milyen alakúak lesznek a harci űrhajók, kitárgyalták, milyen fegyverek kellhetnek az űrbeli hadviseléshez, még arra is kitértek, vajon Mahan tengeri hatalomról szóló elmélete érvényes-e az űrben vívott csatákra is. Beszélgetésüknek azonban nem volt különösebb jelentősége, csak apa és ha könnyed csevegése volt. A jelentőség abban a három megszólalásban rejlett, ami a szívük közt zajlott:

– Gondolkozz tovább.

– És ha azzal már megvoltam?

– Beihai, nem tudok mást mondani, mint hogy előbb gondolkozz, sokat és alaposan.

Zhang Beihai elbúcsúzott az apjától, aztán kifelé menet az ajtóból még visszafordult. A lemenő nap fénye elhalt, apja most árnyak közt feküdt. Szeme azonban áthatolt a félhomályon, és a szemközti falon észrevett egy utolsó fényfoltot, amely épp kihunyini látszott ugyan, de ekkor volt a naplemente a legszebb.

A nap utolsó sugarai csillantak meg a hullámokon is, amelyek a végtelenig nyargaltak a háborgó óceánon. A nyugati égen lévő, kusza felhőzetet átdöfő fénysugarak hatalmas fénycsíkokat vetettek a vízfelszínre, mintha virágszirmok hullottak volna le az égből. A szirmokon túl sötét felhők tornyosultak egy éjfélete világ fölött: a vihar úgy sötétt az ég és a föld között, mint az istenek függönye, és csak az időnként átcikázó villámok világították meg a hőszerű permetet, amelyet a hullámok szórtak felfelé. Az egyik fénycsíkban egy romboló küszködve emelte fel orrát a hullámok fölé, majd robbanásszerű zajjal áttört a hullámfalon, és a permet mohón magába szívta a fényt, mint egy óriási griffmadár, amely kitárja hatalmas, csillogó szárnyait az ég felé...

Zhang Beihai feltette sapkáját, melyre a Kínai Űrflotta jelvényét varrták, és azt mondta magában: *Egyformán gondolkodunk, apa, ez a szerencsém. Lehet, hogy nem hozok neked dicsőséget, de nyugalmat igen.*

– Luo úr, kérem, öltözzön át ebbe – mondta a fiatalember, aki letérdelt kinyitni a bőröndöt, miután belépett a szobába. Bár kifogástalanul udvarias volt, Luo Ji nem tudta leküzdeni a kellemetlen érzését. Mintha lenyelt volna egy legyet. Mikor azonban meglátta, mit vett elő számára a fiatalember, rájött, hogy nem rabruhát kap: a bőröndből hétköznapi, barna kabát került elő. Felemelte és látta, milyen vastag anyagból készült. Shi Qiang és a fiatalember hasonló kabátot öltöttek magukra, csak más színben.

– Vegye fel! Kényelmes és jól szellőzik. Nem olyan, mint amit régebben viseltünk, abban pokolian izzadtunk – mondta Shi Qiang.

– Golyóálló – mondta a fiatalember.

Ki akarna megölni engem? – gondolta magában Luo Ji, miközben felvette.

Mindhárman kiléptek a szobából, és a lift felé indultak a folyosón. A mennyezeten szellőzőcsatornák keresztezték egymást, a folyosón számos nehéz, zárt ajtó mellett haladtak el. Luo Ji egy kopott szlogent vett észre az omló vakolatú falon. Csak részben volt olvasható, de jól ismerte az 1960-as évekbeli, védelmi célú alagútépítések idejéből: „Áss mély alagutakat, tárolj hatalmas gabonakészletet, ne törekedj hegemoniára!”

– A polgári légvédelem épülete? – kérdezte.

– Nem a szokványos fajta. Atombunkernek épült, aztán feleslegessé vált. A régi időkben lenni kellett valakinek ahhoz, hogy az ember lejöhessen ide.

– Akkor... a nyugati hegyekben vagyunk? – Luo Ji hallott már történeteket a titkos parancsnoki központról, Shi Qiang és a fiatalember azonban nem válaszolt. Beléptek a régi típusú liftbe, ami hangos nyikorgással azonnal elindult felfelé. A liftet a Népi Fegyveres Rendőrség géppisztolyos katonája üzemeltette. Úgy tűnt, most dolgozik itt először, kicsit ügyetlenkedett a lift gombjaival, aztán megálltak a -1-es szinten.

Mikor kiléptek a liftből, Luo Ji látta, hogy alacsony mennyezetű, széles terembe jutottak, ami föld alatti garázsra emlékeztette. Jó pár különféle autó parkolt előttük, némelyiknek járt a motorja, és kipufogógázzal töltötte meg a levegőt. Az autók sorai mellett emberek álltak, többen az autók közt sétáltak. Fény csak egy távoli sarokban égett, a terem félhomályba burkolózott, az emberek sötét árnyaknak tűntek. Csak mikor a lámpa alatt haladtak el, akkor látta Luo Ji, hogy állig felfegyverzett katonák. Néhányan a rádiójukba kiabáltak, próbálták túlharsogni a járó motorok zaját. Hangjuk feszültnek tűnt.

Shi Qiang végigvezette Luo Jit a két sorban álló autók között, a fiatalember szorosán a nyomukban haladt. A kocsik közti réseken átsugárzott a lámpafény és a hátsó fényszórók vörös fénye, melyek folyamatosan változó mintákat festettek Shi Qiang testére, és Luo Jinek a bár jutott eszébe, ahol megismerkedett a lánnyal.

Shi Qiang az egyik autóhoz vezette Luo Jit, kinyitotta az ajtót, és intett neki, hogy üljön be. Az autó tágas volt, de a szokatlanul kicsi ablakok szélénél látszott, milyen vastag a karosszériája. Páncélozott jármű, kicsi ablakaiban sötétített üveg, valószínűleg bombatámadás ellen tervezték. Ajtaja még félig nyitva állt, és Luo Ji hallotta, ahogy Shi Qiang vált pár szót a fiatalemberrel.

– Shi kapitány, most hívtak, és szóltak, hogy bejárták az útvonalat. Minden őr elfoglalta a helyét.

– Az útvonal túl bonyolult. Csak párszor tudtuk gyorsan átvenni az egészet, ami messze nem elég. Ami az örök pozícióit illeti, már mondtam, úgy kell gondolkodnia, ahogy ők. Ha az ő oldalukon állna, hol rejtőzne el? Konzultáljon újra a fegyveres rendőrség szakértőivel. Mi a terv az átadásra?

– Nem mondták.

Shi Qiang megemelte a hangját.

– Ostobák. Egy ilyen fontos részt nem hagyhatnak függőben.

– Shi kapitány, úgy tűnik, a felettesei azt akarják, hogy végig

őket kövessük.

– Követhetem őket egész hátralévő életemben, de mivel egy átadásra fog sor kerülni, amint odaértünk, tisztázni kell, kinek, meddig terjed a felelőssége. Meg kell húzni a határokat. Bármi, ami az átadás előtt történik, a mi felelősségünk, ami utána, az pedig az övék.

– Nem mondták... – A fiatalember hangján hallatszott, hogy kényelmetlenül érzi magát.

– Zheng, tudom, hogy azóta sajnálja magát, hogy Chang Weisit előléptették. A pokolba is, tényleg olyan, mintha a korábbi alárendeltjei számára már nem is létezne. De szükségünk van némi önbecsülésre. Mégis, ki a faszomék ezek? Lőttek már rájuk valaha is? Ők lőttek már valakire életükben? A legutóbbi műveletük során annyi csúcstechnológias trükköt vetettek be, mint egy cirkuszban. Még az AWACS felderítőket is előhozták. De a végén mire volt szükségük ahhoz, hogy megtalálják a találkozó helyszínét? Ránk. Ezzel szereztünk pár jó pontot. Zheng, elég sok rábeszélésbe telt, hogy idehozzuk magukat, de nem tudom, hogy nem az lesz-e a vége, hogy ártunk vele maguknak.

– Ne mondjon ilyet, Shi kapitány!

– Zűrös világot élünk. Már az erkölcs sem az, ami volt. Mindenki igyekszik rátolni a balszerencséjét másokra, így aztán résen kell lennünk... Azért szóltam, mert fogalmam sincs, meddig bírom. Attól tartok, hogy mindez a maga nyakába fog szakadni.

– Shi kapitány, gondolnia kellene a betegségére is. A felettesei már döntöttek, hogy mikor kellene hibernálni önt, nem?

– Előtte még rengeteg mindent el kell intézнем. Családi ügyek, munka... És azt hiszi, maguk miatt nem aggódom?

– Miattunk ne aggódjon. Tudom, hogy nincs jól; nem halogathatja a dolgot. Ma reggel megint vérzett az ínye.

– Semmiség. A szerencse kegyeltje vagyok, maga csak tudja. Három fegyver sem sült el, amivel rám lőttek.

A terem egyik végéből megindultak az autók kifelé. Shi Qiang

beszállt, becsukta az ajtót, aztán a mellettük lévő autó is elindult, és az övék a nyomába szegődött. Shi Qiang mindkét oldalon behúzta a függönyöket, az első és hátsó üléseket elválasztó, átláthatatlan választófal pedig teljesen elzárta Luo Ji előtt a kilátást. Útközben Shi Qiang rádiója folyamatosan csipogott, de Luo Ji nem tudta kivenni az üzeneteket, amelyekre Shi Qiang rövid mondatokban válaszolt.

Egy ideje már úton voltak, amikor Luo Ji odafordult Shi Qianghoz.

– A dolgok nem olyan egyszerűek, mint mondta.

– Igaz. Most minden bonyolult – felelte Shi Qiang szórakozottan, figyelmét még mindig a rádió kötötte le. Az út hátralévő részében nem szóltak egymáshoz.

Megszakítás nélkül haladtak, aztán körülbelül egy óra múlva az autó megállt. Shi Qiang kiszállt és intett Luo Jinek, hogy maradjon odabenn, majd becsukta az ajtót. Luo Ji morajlást hallott, ami mintha az autó fölül jött volna. Shi Qiang pár perc múlva újra kinyitotta az ajtót, és kiszállította Luo Jit, aki ekkor jött rá, hogy egy repülőtéren vannak. A zaj mennydörgéssé erősödött. Luo Ji felnézett, és két helikoptert pillantott meg, ellenkező irányba fordulva, mintha a légteret tartanák szemmel. Előtte hatalmas repülőgép állt, ami utasszállítóra hasonlított, leszámítva, hogy semmiféle logó vagy jelkép nem látszott rajta. A kocsijátaja előtt egy lépcső állt, ami a gépre vezetett; Shi Qiang és Luo Ji felmentek rajta. Mikor Luo Ji a fedélzetre lépés után még hátrafordult a gép ajtajából, az első, amin megakadt a szeme, az volt, hogy vadászgépek sorakoznak a távolban egy forgalmi előtéren. Ebből rájött, hogy nem közforgalmi repülőtéren vannak. Valamivel közelebb meglátta az autókat a konvojukból, és a katonákat, akik kiszálltak az autóból, és kört formáltak a repülőgép körül. A nap lenyugvóban volt, a repülő előtt a kifutópályán hosszú árnyék nyúlt végig, akár egy felkiáltójel.

Luo Ji és Shi Qiang beléptek az utastérbe, ahol három fekete

öltönyös férfi üdvözölte őket. Az öltönyösök átkísérték őket az első utaskabinon, ami egy utasszállító kabinjára hasonlított, négy sor üléssel, és teljesen üres volt. A középső kabinban Luo Ji tágas irodát látott, valamint egy másik helyiség félig nyitott ajtaját, melyen át hálósobát pillantott meg. A berendezés érdektelen volt, de tiszta és rendezett. A díványon és a székeken látható biztonsági övektől eltekintve nem is látszott, hogy repülőgépen vannak. Luo Ji tudta, hogy nagyon kevés ehhez hasonló chartergép van az országban.

Az őket idekísérő három férfiből kettő eltűnt a hátsó kabinba vezető ajtó mögött. Csak a legfiatalabb maradt kint, aki most megszólalt.

– Bárhová leülhetnek, de a biztonsági övet bekapcsolva kell hagyniuk, nemcsak fel- és leszállásnál, de az egész út alatt. Ha lefeküdnék aludni, kapcsolják be magukon az alváshoz kialakított övet. Semmit ne hagyjanak elöl, ami nincs rögzítve. Végig maradjanak az ülésükben vagy az ágyukon, ha járkálniuk kell, kérem, előbb értesítsék a kapitányt. Itt a belső hívó gombja. Minden ülésnél és ágy nál van egy. Ha beszélni akarnak, tartsák lenyomva. Ha bármire szükségük van, ezzel hívhatnak minket.

Luo Ji zavartan nézett Shi Qiangra.

– A repülő különleges manővereket hajthat végre – magyarázta Shi Qiang.

– Pontosan – bólintott az öltönyös. – Ha bármi gondjuk akadna, kérem, tudassák velem. Szólítsanak Xiao Zhangnak. Ha felszálltunk, hozok önöknek vacsorát.

Miután Xiao Zhang távozott, Luo Ji és Shi Qiang leültek a díványra, és bekötötték a biztonsági övüket. Luo Ji körülnézett. Az enyhén hajlított falakat és a beléjük illesztett kerek ablakokat leszámítva a helyiség olyan szokványosnak és ismerősnek tűnt, mint egy átlagos iroda, ezért kissé furcsa érzés volt a biztonsági övet becsatolni. A hajtómű zúgása és rezgése azonban nemsokára emlékeztette arra, hogy egy repülőn van, amely épp a kifutóhoz

gurul, pár perccel később pedig a hajtómű hangja megváltozott, ők ketten erősebben a díványnak nyomódtak, végül a kerekek rázkódása megszűnt alattuk, és az iroda padlója megdőlt. Ahogy a repülő a magasba emelkedett, a nap, amely az előbb már leszállt, most újra megjelent, ezúttal az ablakban, ugyanúgy, ahogyan tíz perccel korábban Zhang Beihai apjának kórházi szobájába küldte utolsó sugarait.

Amire Luo Ji gépe elérte a tengerpartot, tízezer méterrel alattuk Wu Yue és Zhang Beihai ismét a befejezetlen *Tang*-ot. nézték. Luo Ji ennél közelebb még soha nem került ehhez a két katonához, és soha nem is fog.

Ahogy legutóbb, a *Tang* hatalmas törzse most is az alkonyat félhomályába burkolózott. A hajótest melletti szikrazuhatag most nem tűnt olyan sűrűnek, a hajót megvilágító lámpák fénye is jelentősen halványabb lett. Wu Yue és Zhang Beihai pedig ekkorra már nem tartoztak a haditengerészet kötelékébe.

– Hallottam, hogy az Általános Fegyverkezési Bizottság úgy döntött, felhagy a *Tang*-projekttel – mondta Zhang Beihai.

– És ennek mi köze hozzánk? – kérdezte Wu Yue ridegen. Tekintetét elfordította a *Tang*-ról, a naplemente utolsó fényeit nézte nyugaton.

– Nincs valami jó hangulatban, amióta belépett az űrflottába.

– Tudnia kellene, miért. Mindig olvas a gondolataimban, néha jobban tisztában van velük, mint én magam, és aztán rögtön közli is velem, mit gondolok valójában.

Zhang Beihai Wu Yue felé fordult.

– Elkeseríti, hogy egy elkerülhetetlenül vesztes háborúba kell belépnie. Féltékeny arra a végső nemzedékre, akik elég fiatalok lesznek ahhoz, hogy az űrflottában harcoljanak, és flottájukkal együtt a kozmoszban leljenek végső nyugalomra. Nehezen fogadja el, hogy egész élete munkáját egy reménytelen igyekezetnek szentelje.

– Van valami tanácsa is?

– Nincs. A technofetisizmus és a technológia győzelmébe vetett hit mélyen gyökerezik a lelkében, azt meg már rég megtanultam, hogy nem tudom megváltoztatni magát, csak azzal próbálkozhatok, hogy minimálisra csökkentsem a kárt, amit a gondolkodásmódja okoz. Ami azt illeti, nem tartom lehetetlennek, hogy az emberiség győzzön ebben a háborúban.

Wu Yue arcáról lefoszlott a ridegség álarca. Szembenézett Zhang Beihaival.

– Beihai, régebben maga gyakorlatias ember volt. Ellenezte a *Tang* megépítését, és többször is hangot adott a mélytengeri flotta építésével kapcsolatos aggályainak; azzal érvelt, hogy nem ebben rejlik nemzetünk erőssége. Úgy gondolja, hogy a haditengerészetünknek a parthoz közeli vizeken kell állomásoznia, ahol a parton lévő tüzérő védi és támogatja. Ezt gúnyolták a fiatal forrófejűek teknősbékapáncél-stratégiának, maga azonban kitartott mellette... Akkor most miért ennyire biztos abban, hogy az úrben győzni tudunk? Tényleg azt hiszi, hogy fából készült csónakok képesek elsüllyeszteni egy repülőgép-hordozót?

– A függetlenség kivívása után az újonnan alapított haditengerészet fahajókkal süllyesztette el a nacionalista rombolókat. Még korábban pedig olyan is előfordult, hogy a hadseregünk lovas katonákkal győzött le tankokat.

– Nem gondolhatja komolyan, hogy ezek a csodák a megszokott hadelmélet részét képezik!

– Ezen a csatamezőn a földi civilizációnak nem a megszokott hadelméletre lesz szüksége. – Zhang Beihai feltartotta egy ujját. – Egyetlen kivétel elegendő.

Wu Yue gúnyosan elmosolyodott. – Kíváncsi lennék, hogyan éri el ezt a kivételt.

– Az úrbeli hadviselésről természetesen nem tudok semmit, de ha maradunk annál a hasonlatnál, hogy fából készült csónak egy

repülőgép-hordozó ellen, akkor úgy vélem, azon múlik minden, elég bátrak leszünk-e és eléggé bízunk-e a győzelemben. Ha van, akkor a csónak el tudja süllyeszteni a hordozót. A csónakba beülhet egy kis csapat bűvár, akik ott várnak a hordozó útjában, és amikor az ellenség közelebb ér, lemerülnek, a csónak elmegy, a bűvárok pedig bombát rögzítenek a hordozó aljára... Természetesen rendkívül nehéz végrehajtani, de nem lehetetlen.

– Nem rossz – bólintott Wu Yue. – Próbáltak már hasonlót. A második világháború alatt a britek többek közt ezt is bevetették, hogy elsüllyesszék a Tirpitzet, csak ők mini-tengeralattjárót használtak. Az 1980-as években, a Falkland-szigeteki háború alatt az argentin különleges erők pár katonája olasz tapadóbombákat vitt Spanyolországba, és megkísérelt felrobbantani egy brit hadihajót, amely Gibraltárnál horgonyzott a kikötőben. Tudja, mi történt velük.

– Nekünk azonban nem csak egy kis csónakunk van. Egy ezer- vagy kétezer tonnás atombomba lehet olyan kicsi, hogy két bűvár le tudja vinni a víz alá, és amikor egy hordozó aljára tapasztják, akkor nemcsak elsüllyeszti a hajót, hanem darabjaira robbantja szét.

– Néha nagyon elragadja a képzelete – mosolyodott el Wu Yue.

– Hiszek a győzelmünkben. – Zhang Beihai kinézett a *Tang*-ra, és a távoli szikraeső úgy tükröződött a pupilláiban, mint két kicsi láng.

Wu Yue is a *Tang* felé nézett, és új látomás jelent meg a szeme előtt: a hajó már nem romokban álló, ősi erődnek tűnt, hanem történelem előtti sziklának, melybe ezernyi mély barlangot vájtak, a szétszórt szikrák pedig a barlangok mélyén pislákoló tüzek voltak.

A felszállást követően és a vacsora alatt Luo Ji tartózkodott attól, hogy megkérdezze Shi Qiangtól, merre tartanak, vagy pontosan mi történt. Úgy volt vele, ha Shi Qiang bármit el akarna mondani,

már megtette volna. Egyszer kikapcsolta a biztonsági övét és felállt, hogy kinézzen a gép ablakán, bár tudta, hogy a kinti sötétségben semmit nem fog látni. Shi Qiang azonban követte, lehúzta az ablakon az ellenzöt, és közölte, hogy semmi látnivaló nincs odakinn.

– Beszéljünk még egy kicsit, aztán menjünk aludni. Mit szól hozzá? – kérdezte Shi Qiang, és elővett egy cigarettát, de aztán eszébe jutott, hogy repülön van, és gyorsan visszatette.

– Aludni? Tehát hosszú út áll előttünk?

– Kit érdekel? Olyan repülön vagyunk, amin ágyak vannak. Szerintem használjuk ki.

– Maga csak azért felel, hogy eljuttasson az úti célig, igaz?

– Miért panaszkodik? Még visszafelé is jönnünk kell! – Shi Qiang szélesen elvigyorodott, mint aki nagyon elégedett magával – láthatólag kedvelte a csípős humort –, aztán komolyra fordította a szót. – Nem sokkal tudok többet erről az útvjáról, mint maga. Egyébként sincs még itt az ideje, hogy bármit is mondjak. Lazítson! Az átadásnál lesz valaki, aki mindent elmagyaráz.

– Órák óta találgatok, de csak egy lehetséges magyarázat jutott az eszembe.

– Hadd halljam, mi az? Meglátjuk, ugyanaz-e, mint amire én gondolok.

– A lány átlagember volt, ami azt jelenti, az ismerősei vagy a családtagjai közt kell lennie valaki különlegesnek.

Luo Ji semmit nem tudott a lány családjáról, ahogy az előző szeretőieről sem. Nem érdekelte a dolog, és ha mondtak is bármi ilyesmit, azt elfelejtette.

– Kinek? Ja, annak a szeretőjének? Felejtse el, hiszen egyébként sem tartja fontosnak. Vagy ha akarja, hasonlítsa össze a nevét és az arcát pár híres emberével!

Luo Ji agyában végigpörgött pár arc és név, de egyik sem passzolt.

– Luo, öregem, találgatni nem tud? – kérdezte Shi Qiang.

Luónak feltűnt egyfajta logika abban, ahogy megszólította: amikor viccelődött, fiamnak hívta, mikor azonban kicsit komolyabban beszélt, már öregemnek.

– Találomra kellene megneveznem valakit?

– Természetesen. Én tanítsam meg, hogyan kell találgatni? Persze ebben én sem vagyok valami nagy mester. Inkább a trükkök kivédése és a csalások felderítése szokott lenni a feladatom. Elmesélek pár trükköt, amit kihallgatáskor alkalmaznak. Később még hasznosnak találhatja, hogy tudja, mi történik. Ezek általában a legalapvetőbb, leghétköznapiabb technikák, a bonyolultabbakat nehéz lenne elmagyarázni. Kezdjük a legenyhébbel, ami véletlenül a legegyszerűbb is: a listával. Ez azt jelenti, hogy összeállítunk egy egész listát az ügyel kapcsolatos kérdésekből, majd egyenként feltesszük őket a kihallgatás alatt állónak, és rögzítjük a válaszait. Ezután az elejétől újratekintjük, és ezeket a válaszokat is rögzítjük. Ugyanazokat a kérdéseket többször is fel lehet tenni, ha szükséges, és utána össze lehet hasonlítani a válaszokat, hogy kiderüljön, nem hazudik-e az alany, mert az, hogy mit válaszolt egy adott kérdésre, minden alkalommal eltérő lesz. Ne nézze le ezt a technikát. Aki nem kapott kiképzést vallatás ellen, az nem fogja tudni átverni, így a lista ellen a leghatékonyabb fegyver, ha az ember hallgat. – Shi Qiang beszéd közben öntudatlanul is a cigarettával babrált, aztán újra elrakta.

– Kérdezzen rá. Charterjárat, elvileg engedniük kell a dohányzást – mondta Luo Ji.

Shi Qiang már belemelegedett a beszédbe, és kicsit mintha kizökkentette volna, hogy Luo Ji félbeszakította. Luo Jiben felmerült, hogy talán komolyan beszél... de az is előfordulhat, hogy túlfejlett humorérzékkel rendelkezik.

Shi Qiang megnyomta a piros gombot a dívány mellett, és Xiao Zhang közölte vele, hogy nyugodtan dohányozhatnak, így mindketten rágyújtottak.

– A következő technika már kevésbé finom. Ott a beépített hamutartó, húzza fel. Jó. Szóval ezt a technikát fekete-fehérnek hívják. Több ember együttműködése szükséges hozzá, és kicsit komplikált. Először jönnek a rossz zsaruk, a legtöbb esetben legalább ketten, és igazán szemét módon bánnak magával. Van, amelyik szóban bántalmazza, van, amelyik fizikailag, de mindig kegyetlenek. A stratégia lényege nemcsak az, hogy megijessék, hanem, ami még fontosabb, elérjék, hogy egyedül érezze magát, hogy azt higgye, az egész világ maga ellen fordult. Ezután jön a jó zsarú, csak egy, akinek kedves arca van, és aki leállítja a rossz zsarukat, aki közli velük, hogy maga is emberi lény, akinek jogai vannak, hogy bánhatnak így magával? A rossz zsaruk közlik vele, hogy tűnjön el és ne avatkozzon a munkájukba, de a jó zsarú kitart amellett, hogy nem tehetik ezt. A rossz zsaruk azt mondják: mindig tudtam, hogy nem vagy elég tökös ehhez a munkához, szóval ha nem bírod, menj ki. A jó zsarú a testével védi magát, és azt mondja: védeni fogom ennek az embernek a jogait, megvédem a törvényt és az igazságot! A rossz zsaruk azt mondják, vigyázz, mert holnap lapáton találod magad, aztán morogva távoznak. Maga ekkor kettesben marad a jó zsarúval, aki letörli magáról a vért és az izzadságot, és közli magával, hogy nem kell félnie és jogában áll hallgatni. Ezután képzelheti, hogy úgy fogja érezni, hogy a jó zsarú az egyetlen barátja a világon, és amikor ő kérdezi ki, maga már nem fog hallgatni... Ez a technika értelmiségiek ellen a leghatékonyabb, de annyiban különbözik a listától, hogy elveszíti a hatékonyságát, ha az ember ismeri a módszert.

Shi Qiang beszéd közben annyira fellelkesült, hogy úgy tűnt, mindjárt kikapcsolja a biztonsági övet, és feláll, Luo Jit azonban kétségbeesés kerítette hatalmába, úgy festett, mint aki jégverembe zuhant. Shi Qiang észrevette és félbeszakította magát.

– Jó, akkor ne beszéljünk vallatásról, még ha jól is jöhet

magának az információ. Nehéz lehet egyszerre ennyi mindent befogadni. Egyébként is azt akartam elmondani, hogyan tudja becsapni őket, szóval jegyezze meg ezt az egyet: az igazi ravaszság az, ha nem adja jelét, hogy ravasz. A valóság nem olyan, mint a filmekben. Aki igazán ravasz, az nem pózolgat az árnyékban. Nem mutatják ki, hogy az agyukat használják. Nemtörődömnek és naivnak tűnnek, némelyikük bizalmaskodónak és negédesnek, mások gondatlannak és komolytalannak. Lényeg az, hogy mások ne gondolják, oda kell figyelni rá. Hagyni kell, hogy lenézzék, hogy ne vegyék komolyan, és akkor nem fogják akadálynak tartani. Legyen csak olyan, mint a seprű a sarokban. Akkor igazán profi, ha észre sem veszik, mintha nem is létezne, egészen addig a pillanatig, amikor meghalnak a maga kezétől.

– Lesz szükségem vagy alkalmam valaha is arra, hogy ilyen emberré váljak? – szakította félbe Luo Ji.

– Mint már mondtam, én sem tudok erről sokkal többet, mint maga. De az előérzetem azt súgja, szüksége lesz rá, hogy ilyenné váljon. Luo, öregem, muszáj lesz! – Shi Qiang hangja újra izgatottá vált. Olyan erővel csapott Luo Ji vállára, hogy az összerándult.

Ezután csendben ültek és nézték, ahogy a cigarettafüst a mennyezet felé kúszik, ahol aztán egy résen át eltűnik.

– A francba is. Menjünk aludni – mondta Shi Qiang, és elnyomta cigarettáját a hamutartóban, majd mosolyogva megrázta a fejét. – Összevissza beszélek, mint egy idióta. Ha majd később eszébe jut mindez, ne nevéssen ki.

A hálószobában Luo Ji levetette a golyóálló kabátot, és bebújt a biztonsági hálósákba. Shi Qiang segített neki meghúzni a szíjakat, amelyek az ágyhoz rögzítették, majd letett egy kis fiolát az ágy melletti éjjeliszekrényre.

– Altató. Ha nem tud aludni, vegyen be egy tablettát. Eredetileg alkoholt kértem, de azt mondták, nincs.

Emlékeztette Luo Jit, hogy ha fel akar kelni, előtte szóljon a

kapitánynak, majd megfordult, hogy távozzon.

– Shi rendőrtiszt! – szólt utána Luo Ji.

Shi Qiang az ajtóból fordult vissza.

– Nem vagyok rendőr. A rendőrségnek semmi köze ehhez az ügghöz. Mindenki Da Shinek hív.

– Szóval, Da Shi, amikor az előbb beszélgettünk, feltűnt, mit tudtam öntől először. Amikor a lányt említettem, maga egy pillanatig nem is értette, kiről beszélek. Ami azt jelenti, hogy ő nem játszik fontos szerepet az ügyben.

– Maga az egyik leghiggadtabb ember, akivel valaha találkoztam.

– Azért vagyok higgadt, mert cinikus vagyok. Nem sok dolog van a világon, ami érdekel annyira, hogy felzaklasson.

– Bármi is az oka, sosem láttam még olyan embert, aki ilyen helyzetben ennyire nyugodt tudna maradni. Felejtse el, amiről eddig beszéltem. Ha kell, ha nem, állandóan viccelődök mindenben.

– Csak le akarja kötni a figyelmemet, hogy problémamentesen teljesíteni tudja a küldetését.

– Ha beindítottam a képzeletét, elnézést kérek.

– Maga szerint mire kellene most gondolnom?

– Szerintem ne gondoljon semmire. Bármin kezd is gondolkodni az ember, könnyen rossz irányba tévedhetnek a gondolatai. Inkább aludjon.

Shi Qiang ezzel távozott, és miután becsukta az ajtót, a helyiség sötétbe borult, csak egy kis piros fény világított az ágy fejénél. A hajtómű folyamatos háttérzaja most különösen feltűnő volt, mintha a végtelen égbolt dörmögne a fal másik oldalán.

Luo Ji ekkor hirtelen úgy érezte, nem csak illúzióról van szó, a hang tényleg valahonnan messziről, kintről érkezik. Kicsatolta a hálósákot, kimászott belőle, és felhúzta az ellenzőt az ágy melletti ablakon. Odakint felhők tengerében fénylett a hold, hatalmas ezüst óceánná változtatva az eget. Luo Ji észrevette,

hogy a felhők felett máshonnan is ezüstös fény jön, négy nyílegyenes sugárban, amely azonnal szembetűnt az éjszakai ég háttere előtt. Ugyanazzal a sebességgel haladtak, mint a repülő, a végük a sötétségbe vészett, beolvadt az éjszakába, mintha négy ezüstkard repült volna a felhők felett. Luo Ji visszanézett a fénycsíkok elejére, és észrevette, hogy négy, fémesen csillogó test húzza maga után az ezüstös vonalakat. Négy vadászgép. Nem volt nehéz kitalálni, hogy a repülő másik oldalán is lennie kellett négynek.

Luo Ji lehúzta az ellenzőt, és visszabújt a hálósákba. Lehunyta szemét és megpróbálta lecsendesíteni gondolatait. Nem aludni akart, hanem felébredni ebből az álomból.

Az űrflotta munkaértekezlete a késő éjszakába nyúlt. Zhang Beihai félretolta maga elől a jegyzeteket és az iratokat az asztalon, és felállt. Tekintetét végigjártatta a tisztek fáradt arcán, majd Chang Weisihez fordult.

– Parancsnok úr, mielőtt beszámolunk a munkánkról, először szeretném megosztani önnel pár nézetemet. Úgy érzem, a katonai vezetés nem fordított kellő figyelmet a hadsereg politikai és ideológiai kiképzésére. Például ezen a gyűlésen is a politikai részleg az utolsó a hat közül, amelyik előadhatja jelentését.

– Egyetérték – bólintott Chang Weisi. – A politikai komisszárok még nem jelentkeztek szolgálatra, így az én feladatom lett a politikai kiképzés felügyelete is. Most, hogy végre minden területen megkezdődött a munka, nehéz elég figyelmet fordítanom rá. A munka nagy részében önre és más, az egyes feladatokért felelős tisztekre kell hagyatkoznunk.

– Parancsnok úr, véleményem szerint a jelenlegi helyzet veszélyes. – Ez a megjegyzés számos tiszt figyelmét felkeltette. Zhang Beihai folytatta. – Kérem, bocsásson meg, amiért ilyen éles a modorom. Egyrészt az egész napot a gyűléseken töltöttük és mindannyian fáradtak vagyunk, így senki nem fog rám

hallgatni, ha nem vagyok kíméletlenül egyenes. – Páran nevettek, a többiek azonban továbbra is kimerültnek tűntek. – Ami még fontosabb: tényleg aggódom. A csatában, amely előttünk áll, nagyobb túlerővel nézünk szembe, mint amekkora az emberiség hadtörténetében valaha is előfordult. Ezért úgy vélem, előre nem látható ideig a legnagyobb veszély, amivel az űrflottának szembe kell néznie, az lesz, hogy az emberek nem hisznek a győzelem lehetőségében. Ennek veszélyét nem szabad alábecsülni. A kishitűség terjedése nemcsak a morált fogja aláásni, hanem az űrbeli haderő teljes összeomlásához is vezethet.

Chang Weisi ismét bólintott.

– Egyetérték. Jelenleg a kishitűség a legnagyobb ellenségünk. A katonai bizottság ezzel teljességgel tisztában van. Ezért van, hogy a seregben folytatott politikai és ideológiai tevékenység kritikus szerepet fog betölteni. Amint az űrflotta alapegységei a helyükön vannak, a feladat bonyolultabbá válik, ami azt jelenti, hogy nehezebbé is.

Zhang Beihai kinyitotta jegyzetfüzetét.

– Itt a munkajelentés – mondta, és elkezdte felolvasni. – „Az űrflotta felállítása óta a csapatok körében végzett politikai és ideológiai tevékenységünk elsődleges célja az volt, hogy felmérjük a tisztek és katonák általános ideológiai álláspontját. Mivel az új haderőnem szervezete jelenleg még egyszerű, kevés taggal és adminisztratív szinttel, a felmérést informális találkozók és személyes beszélgetések útján végeztük, az intraneten pedig hozzá kapcsolódóan egy fórumot is létrehoztunk. A felmérés eredményei aggasztóak. A vereségre számító hozzáállás gyorsan terjed, és egy széles kört meghódított a katonák között. Elvtársaink egy jelentős része tart az ellenségtől, és kétségesnek érzi a háború kimenetelét.

A kishitűségük jelentős részben a technológia iránti rajongásból ered, valamint abból, hogy lebecsülik vagy irrelevánsnak tartják az emberi kezdeményezőkézség és

kreativitás szerepét. Mindez annak az eredménye, hogy a seregben évek óta úgy képzelik, hogy mindent a fegyverek döntenek el. Ez a trend legfőképpen a magasan képzett tisztek körében hangsúlyos. A seregben elterjedt kishitűségnek a következő formái léteznek:

1. Az űrflottánál betöltött pozíciót hétköznapi munkakörnek tekintik: annak ellenére, hogy elkötelezetten, felelősségteljesen végzi munkáját, a katonából hiányzik a lelkesedés és a küldetéstudat, kételkedik az elvégzett munka végső jelentőségében.

2. Passzív várakozás: a katona úgy véli, hogy a háború eredménye a tudósoktól és a mérnököktől függ; úgy gondolja, hogy amíg az alapkutatás és a kulcsfontosságú technológiák terén nem értünk el áttöréseket, addig az űrflotta csak vágyálom, így nincs tisztában jelenlegi munkája fontosságával, beéri azzal, hogy elvégzi a haderőnem felállításával kapcsolatos feladatokat, nem törekszik az újírtásra.

3. Irreális álmok kergetése: a katona azt kéri, hogy a hibernációs technológia használatával négyszáz évet átugorva a jövőbe kerülhessen, és közvetlenül részt vehessen a végső csatában. Fiatal elvtársaink közül már többen kifejezték ez irányú vágyukat, egyikük már hivatalos kérelmet is benyújtott. A felszínen ez pozitív hozzáállásnak tűnik – dicséretes, hogy a katona arra vágyik, egyenesen a frontvonalra kerüljön –, lényegét tekintve azonban ez is a kishitűség egyik példája. Ha nem hiszünk a győzelemben, és kételkedünk jelenlegi feladataink fontosságában, akkor a becsület marad az egyetlen, ami erőt ad a katonának a munkához és az élethez.

4. Az előbbi ellentéte: kételkedés a katonaság becsületében, illetve az a vélekedés, hogy a hadsereg hagyományos erkölcsi kódexe ezen a csatamezőn már nem érvényes, és nincs értelme a végsőkig harcolni; az a vélemény, hogy a katona becsülete csak addig létezik, amíg akad valaki, aki tanúsítja, és ha egy csata

vereséggel végződik és az univerzumban nem maradtak emberek, akkor ez a becsület minden jelentőségét elveszíti. Bár ezt a véleményt csak egy kisebbség osztja, magának az űrflotta létezésének az értelmét kérdőjelezi meg, ezért rendkívül káros.”

Zhang Beihai itt az egybegyűltekre tekintett, és látta, hogy bár szavainak sikerült némi érdeklődést keltenie, a fáradt egykedvűségből nem sikerült felráznia közönségét. Abban azonban biztos volt, hogy amit ezek után mond, az mindent megváltoztat.

– Mutatok egy példát olyan elvtársra, aki a kishitűség tipikus jeleit mutatja. Wu Yue ezredesről beszélek. – Zhang Beihai ezzel a konferenciaasztalnál ülő Wu Yue felé mutatott.

Szavai egy pillanat alatt elsöpörték a fáradtságot az arcokról. A résztvevők élénk érdeklődéssel néztek fel. Mindenki idegesen pillantott előbb Zhang Beihai, majd Wu Yue felé, aki a megtestesült nyugalomként, rezzenetlenül nézett vissza rájuk.

– Wu Yue és én sokáig szolgáltunk együtt a haditengerészetnél, jól ismerjük egymást. Erős benne a technológiakomplexus, és kapitányként műszaki ember maga is, mondhatjuk úgy is, hogy mérnöktípus. Ez önmagában még nem rossz, de sajnos katonai ügyekben a gondolkodása túlságosan hagyatkozik a technológiára, és bár nem mondja ki nyíltan, de tudat alatt úgy van vele, hogy a technológiai fejlődés a legfontosabb, talán az egyetlen döntő tényező a harci hatékonyságban. Teljességgel figyelmen kívül hagyja az emberek szerepét a csatában, különösen azt nem érti meg, milyen egyedi előnyökre tett szert a hadseregünk a nehéz történelmi helyzetekben szerzett tapasztalatai révén. Mikor először hallott a trisolarisi krízisről, minden hitét elveszítette a jövőben, és mikor csatlakozott az űrflottához, ez a kétségbeesése még erősebbé vált. Wu Yue elvtárs kishitűsége olyan súlyos és annyira mélyen gyökerezik, hogy nem remélhetjük, hogy meg tudjuk szabadítani tőle. Amilyen hamar csak lehet, meg kell állítanunk a kishitűség

terjedését a seregben, emiatt úgy vélem, Wu Yue elvtárs már nem alkalmas arra, hogy az űrflottánál szolgáljon.

Minden szem Wu Yue-re szegeződött, aki most az előtte az asztalon fekvő sapkán díszelgő űrflotta-jelvényt nézte, és éppolyan nyugodtnak tűnt, mint eddig.

Míg beszélt, Zhang Beihai még csak nem is pillantott Wu Yue irányába. – Parancsnok úr, Wu Yue elvtárs és önök mindannyian! – folytatta. – A megértésüket kérem. Amit mondtam, azt csak a csapataink jelenlegi ideológiai állapota miatti aggodalomból mondtam. Természetesen azt is remélem, hogy szemtől szemben, nyíltan és őszintén is meg tudom beszélni Wu Yue-vel mindezt.

Wu Yue felemelt kézzel jelezte, hogy szót kér, és mikor Chang Weisi bólintott, megszólalt.

– Amit Zhang Beihai elvtárs mondott az elmeállapotomról, igaz, és elfogadom a következtetését: többé nem vagyok alkalmas arra, hogy az űrflottánál szolgáljak, ezért bármilyen döntést hozzon is a szervezet, azt elfogadom.

A légkör feszültté vált. Több tiszt is a Zhang Beihai előtt fekvő jegyzetfüzetre nézett, és azon tűnődött, ki más szerepelhet még benne.

A légierő egyik idős ezredese felállt és megszólalt.

– Zhang Beihai elvtárs, ez egy szokványos munkaértekezlet. Az ehhez hasonló ügyeket a megfelelő csatornákon keresztül kell intéznie ahelyett, hogy így felhozza. Úgy érzi, helyes ilyen nyíltan beszélnie erről?

Szavait számos másik tiszt is azonnal visszhangozta.

– Tudom, hogy megjegyzésem sérti a szervezet alapelveit – felelte Zhang Beihai –, és minden felelősséget vállalok érte. Ugyanakkor hiszek abban, hogy minden rendelkezésemre álló eszközzel fel kell hívnom a figyelmüket a jelenlegi helyzetünk komolyságára.

Chang Weisi felemelte kezét, hogy elhallgattassa a további

válaszokat.

– Először is, Zhang Beihai elvtárs felelősségérzete és gyorsasága mindenképpen elismerésre méltó. A katonák kishitűsége ismert tény, és józanul szembe kell néznünk vele. Mindaddig, amíg a két oldal közt ekkora technológiai szakadék áll fenn, a kishitűség nem fog megszűnni. Ezt a problémát nem lehet egyszerű módszerekkel megoldani; hosszú és fáradságos munkát, valamint rengeteg együttműködést és megbeszélést igényel. Ehhez hozzátenném, hogy magam is egyetérték a javaslattal, amit elvtársunk felvetett: a személyes elképzelésekkel kapcsolatos ügyeket elsődlegesen kommunikáció és eszmecsere útján kell megoldani, és ha valakit jelenteni kell, azt a megfelelő csatornákon keresztül kell megtenni.

A tiszték megkönnyebbülten felsóhajtottak. Legalább ezen a gyűlésen nem fog sor kerülni rá, hogy Zhang Beihai őket is megnevezzé.

Luo Ji elképzelte a felhőréteg feletti határtalan éjszakai eget, és küzdött, hogy összeszedje a gondolatait, melyek akaratlanul is a lány felé kalandoztak: hangja és nevető arca megjelent előtte a félhomályban, és Luo Ji szívére korábban soha nem érzett szomorúság nehezedett. Ezt szorosan követte az önvád, a megvetés, amelyet korábban is számtalanszor érzett már, de még soha nem ilyen erősen. Miért járt a fejében egyre csak a lány? A félelmen és a döbbeneten kívül egész mostanáig egyvalami foglalta le: hogy felmentse magát a felelősség alól. Csak most, hogy megtudta: a lány elhanyagolható szerepet játszik a kialakult helyzetben, most volt képes pazarolni rá az értékes szomorúságából. Miféle ember az ilyen?

De mégis, mit tehetne? Ő ilyen ember és kész.

Ahogy feküdt az ágyban, a repülőgép alig érezhető remegése olyan érzéssel töltötte el Luo Jit, mintha bölcsőben feküdne. Emlékezett, hogy kisbaba korában bölcsőben aludt, és egy nap

szülei házában alagsorában megtalálta egy régi gyerekágy alatt a bölcső porfedte lábát. Most, mikor lehunyta szemét, és elképzelte a bölcsőt ringató párt, azt kérdezte magától: *Attól a naptól, hogy elhagytad azt a bölcsőt, törődtél-e valaha bárki mással, mint azzal a két emberrel? Teremtettél valaha legalább egy kicsi, állandó helyet a szívedben valaki másnak?*

Igen, megtette, egyszer. Egyetlenegyszer a múltban az ő szívébe is beköltözött a szerelem aranyló fénye. De az is valószerűtlen élmény volt.

Minden Bai Ronggal kezdődött, aki ifjúsági regényeket írt. Szabadidejében írta ugyan őket, de elég népszerűsége tett szert ahhoz, hogy több bevétele legyen belőle, mint a fizetéséből. Minden nő közül, akivel valaha megismerkedett, Bai Ronggal töltötte a legtöbb időt, és egy időben még a házasságon gondolkodott. Kapcsolatuk szokványos volt, sem különösebben heves, sem felejthetetlen, de úgy érezték, fesztelenek és boldogok lehetnek egymással. Annak ellenére, hogy rettegéssel gondoltak a házasságra, úgy érezték, akkor döntenek felelősségteljesen, ha megpróbálkoznak vele.

Luo Ji a lány parancsára minden művét elolvasta, és bár nem állította volna, hogy tetszettek, nem érezte annyira gyötrelmesnek az olvasásukat, mint a műfajba tartozó más műveket, amelyekbe belelapozott már. A lány elegáns stílusban írt, érett tisztánlátással rendelkezett, amely kortársaiból hiányzott. A stílushoz azonban a regények tartalma nem ért fel, olyan volt olvasni őket, mint harmatcseppeket nézni az aljnövényzetben: tiszták és átlátszóak, de csak az különbözteti meg őket egymástól, ahogy a fény átvilágít és megtörik rajtuk, vagy ahogyan végiggurulnak a leveleken, találkozásukkor összefolynak, ha leesnek, széthullanak, végül pár percnyi eltéréssel elpárolognak. Valahányszor Luo Ji a lány valamelyik regényét olvasta, ott munkált benne a kérdés: miből élnek ezek az emberek, ha a nap huszonnégy óráját azzal töltik, hogy

szerelmesek?

– Ez a szerelem, amiről írsz... szerinted létezik a valóságban is?
– kérdezte egy nap.

– Igen.

– Láttad már, vagy megtapasztaltad magad is?

Bai Rong játékosan megszorította a nyakát.

– Az mindegy. Hidd el nekem, hogy létezik – mondta titokzatosan.

Luo Ji néha javaslatokat tett az épp íródo regényeivel kapcsolatban, néha még a javításokban is segített.

– Olyan, mintha tehetségesebb lennél nálam. Nem a cselekményen javítasz, hanem a szereplőkön, és ez a legnehezebb. Valahányszor hozzáadsz valami apróságot, az valóságosabbá teszi a szereplőt. Elsőrangú tehetséged van regényszereplők megalkotásához.

– Viccelsz? Csillagászatból van diplomám.

– Ne felejtsd el, hogy Wang Xiaobo matematikát tanult.

Tavalyi születésnapjára a lány különleges ajándékot kért tőle.

– Tudnál írni nekem egy regényt?

– Egy teljes regényt?

– Egy legalább ötvenezer karakter hosszúságú szöveget.

– És te legyél benne a főszereplő?

– Nem. Láttam egy nagyon érdekes kiállítást, csupa férfi művészképeiből: a festmények az általuk elképzelt leggyönyörűbb nőket ábrázolták. A regényed főszereplője a leggyönyörűbb lány legyen, akit el tudsz képzelni. Most elszakadhatsz a valóságtól, és alkotatsz egy angyalt, kizárólag a női tökéletességről alkotott képed alapján.

A mai napig nem bírta elképzelni, mi motiválta a lány kérését, talán maga Bai Rong sem tudta. Most, hogy visszagondolt rá, Luo Ji úgy érezte, a lány vegyes érzelmekkel lehetett tele abban a pillanatban; talán ravaszkodni akart.

Így aztán nekilátott a szereplő megalkotásának. Először az

arcát képzelte el, aztán megtervezte a ruháit, utána kigondolta a környezetét és a körülötte lévő embereket, végül elhelyezte a lányt ebben a környezetben, engedte, hogy járkáljon és beszéljen, hagyta, hogy élje az életét. Mindez azonban gyorsan unalmassá vált, és Luo Ji beszámolt Bai Rongnak a nehézségekről, amelyekkel szembesült.

– Olyan, mint egy dróton rángatott báb. Minden szava és cselekedete a tervet követi, de hiányzik belőle az élet szikrája.

– Rosszul közelítéd meg – felelte a lány. – Esszét írsz, nem regényszereplőt teremtesz. Tudod, amit egy szereplő tíz perc alatt tesz, abban tíz év tapasztalata is visszatükröződhet. Nem korlátozhatod magad a regény cselekményére: el kell képzelned az egész életét, hogy amit szavakba öntesz, az csak a jéghegy csúcsa legyen.

Így aztán megfogadta a lány tanácsát. Eldobott mindent, amit írni akart, ehelyett elképzelte a szereplő egész életét, minden apró részletével. Elképzelte, hogy csecsemőként anyja mellét szopja, apró szája erőteljes szívó mozdulataival és elégedett büfögésével; ahogy sétál az esőben és hirtelen ötlettől vezérelve összecsukja esernyőjét, hogy érezze az esőcseppek érintését a bőrén; elképzelte, ahogy egy bukducsoló vörös léggömböt kerget végig az utcán, de csak egy lépést tud megtenni, mielőtt elesik és sírva nézi, ahogy a léggömböt elsodorja a szél, és nincs is tudatában, hogy ez volt az első lépés, amit megtett életében; elképzelte első napját az iskolában, ahogy egyedül ült egy idegen tanterem harmadik padsorában, és nem látta a szüleit az ajtó üvegén át, de épp mikor elsírta volna magát, észrevette, hogy óvodai legjobb barátnője egy közeli padban ül és örömeiben felkiáltott; elképzelte első éjszakáját az egyetemi kollégiumban, ahogy ott feküdt az emeletes ágyon, és nézte a fák árnyékát, amit az utcai lámpák festettek a mennyezetre... Elképzelte minden egyes kedvenc ételét, a ruhásszekrényében lévő minden egyes ruhadarab színét és stílusát, a mobiltelefonján csüngő díszeket, a könyveket,

amiket olvasott, a zenét az mp3-lejátszóján, a weboldalakat, amiket látogatott, a filmeket, amiket szeretett, de a sminkjét nem, mert ennek a lánynak nem volt szüksége sminkre... Mint egy időtlenségben élő teremtő, egybeszötte a lány életének különféle szakaszait, és lassanként ráébredt a teremtés végtelen örömére.

Egy nap a könyvtárban azt képzelte, hogy a lány ott áll az egyik polcsornál és olvas. Azt a ruhát választotta a számára, amelyiket a legjobban szeretete rajta, így kecses alakja még élénkebben jelent meg agyában. A lány hirtelen felnézett a könyvből, egyenesen Luo Jire, és rámosolygott.

Luo Ji megdöbbsent. Mondta neki, hogy mosolyogjon? A mosoly máris beleivódott az emlékezetébe, mint folt a jégbe, és nem lehetett többé eltörölni.

Az igazi áttörésre másnap este került sor. Feltámadt a szél és a havazás, a hőmérséklet nagyot zuhant, Luo Ji pedig egyetemi hálószobája melegéből figyelte a tombolást, amely elnyomta a város zaját, és a hópelyheket, amelyek úgy záporoztak az ablaküvegre, mint a homok. Odakinn hatalmas hótakaró fedte a világot. A város mintha megszűnt volna létezni, az oktatók hálótermeinek otthont nyújtó épület mintha végtelen, havas síkságon állt volna. Luo Ji visszament az ágyba, és mielőtt álomba merült volna, hirtelen eszébe jutott valami: ha a lány kint lenne ebben a borzalmas időben, rettenetesen fázna. Aztán megvigasztalta magát: nem számít, nem megy ki ebben az időben, csak ha engedem. Ezúttal azonban képzelőereje kudarcot vallott, és a lány továbbra is odakinn maradt a hóviharban, mint egy fűszál, amelyet bármikor elfújhat a szél. Még mindig a fehér kabátot és vörös sálát viselte, és Luo Ji csak ennyit látott belőle a hó kavargásán át: apró lángot, amely küzd a viharral.

Képtelenség volt aludni. Felült az ágyban, magára kapta ruháit, és a díványra ült. Először arra gondolt, rágyújt, de aztán eszébe jutott, hogy a lány utálja a cigaretta szagát, ezért inkább készített

egy csésze kávé és lassan megitta. Várnia kellett a lányt. A hóvihár és a hideg éjszaka a szívére nehezedett. Életében először érzett ilyen erős szívfájdalmat, ilyen erős vágyakozást.

Miközben agya lassanként felébredt, a lány csendesen belépett, törékeny alakját körülvette a kinti hideg, de így is a tavaszt hozta magával a fagyba. A hajában megülő hópelyhek gyorsan csillogó vízcseppekké olvadtak, ahogy levette a sálát és kezét a szája elé emelte, hogy ráfújjon. Luo Ji keze közé vette a lány kezét, hogy felmelegítse hideg puhaságát, a lány pedig izgatottan nézett fel rá és ugyanazt kérdezte tőle, amit ő akart.

– Jól vagy?

Luo Jinek nem jöttek szavak a szájára, csak némán bólintott. Lesegítette a lányról a kabátot.

– Gyere, melegedj fel! – mondta, megdörzsölte a lány puha vállát, és a kandalló felé húzta.

– Itt nagyon meleg van. Csodálatos. – A lány leült a szőnyegre a kandalló előtt, és boldogan nézte a lángokat.

A fenébe is! Mi bajom van? – kérdezte magától Luo Ji az üres szobában. Miért nem éri be annyival, hogy leír ötvenezer szót bármiről, jó minőségű papírra kinyomtatja, Photoshoppal készít egy gyönyörű borítót és védőborítót, bekötteti valahol, egy boltban díszcsomagolást tetet rá, majd átadja Bai Rongnak a születésnapján? Miért esett ilyen mélyen ebbe a csapdába? Megdöbbenően vette észre, hogy könnyek gyűltek a szemébe. Ekkor még valami megdöbbenette. *Kandalló? Mikor lett nekem kandallóm? Miért jutna eszembe egyáltalán egy kandalló?* Hamar megértette: nem magára a kandallóra vágyott, hanem a tűz fényére, mert egy nő a tűz fényében a legszebb. Felidézte magában, milyen szép volt most is, a tűz fényében...

Nem! Ne gondoldj rá! Katasztrófális következményei lesznek! Menj aludni!

Várakozásaival ellentétben nem róla álmodott egész éjjel. Jól aludt, az egyszemélyes ágyat rózsás tengeren ringatózó

csónaknak képzelte. Mikor másnap reggel felébredt, mintha újjászületett volna, mintha gyertya lett volna, amelyet éveken át por borított, mielőtt meggyújtotta volna az az apró láng előző éjszaka, a hóviharban. Izgatottan sietett végig az úton az egyetem épülete felé, és bár a levegő még ködös volt a hóeséstől, úgy érezte, ezer mérföldnyire is ellát. Az út mellett sorakozó nyárfákat nem fedte hó, csupasz ágaik felfelé meredtek a hideg ég felé, Luo Ji számára azonban élőbbnek tűntek, mint tavasszal.

Felment az emelvényre, és, ahogy remélte, a lány újra ott volt. Az előadóterem hátuljában ült, egy egész sorban egyedül, távolabb a többi diáktól. Hófehér kabátja és vörös sálja a mellette lévő széken hevert, a lány csak egy bézs garbót viselt. A többi diáktól eltérően nem a tankönyvet lapozgatta lehajtott fejjel, hanem újabb, havas-napfelkeltés mosolyt villantott Luo Jire.

A férfi nyugtalankodni kezdett, pulzusa hevesebbé vált. Ki kellett mennie egy mellékajton az erkélyre, hogy lehűtse magát a hidegben. Eddig csak kétszer volt ilyen állapotban: a két doktori védeése idején. Az előadás alatt mindent megtett, hogy minél jobb színben tűnjön fel, mondandóját gazdagon dúsította idézetekkel, szenvedélyes előadásmódja ritka tapsvihart váltott ki hallgatóságából. A lány nem csatlakozott a tapsolókhöz, csak rámosolygott és biccentett.

Az előadás után egymás mellett baktattak végig a fák szegélyezte sugárúton, amelyre semmi nem vetett árnyékot. Luo Ji hallgatta, ahogy a lány kék csizmája alatt ropog a hó. A kopár nyárfák csendben hallgatták őszinte beszélgetésüket.

– Nagyon jól tud előadni, de nem teljesen értettem mindent.

– Maga nem erre a szakra jár, ugye?

– Nem.

– Gyakran ül be más szakok előadásaira?

– Csak az elmúlt pár napban kezdtem. Néha véletlenszerűen bemegyek egy előadóterembe, és ülök ott egy darabig. Most végeztem az egyetemen, nemsokára elmegyek innen, és hirtelen

úgy éreztem, nagyon jó itt lenni, és félek a külvilágtól...

Az ezt követő három vagy négy napban Luo Ji ideje nagy részét a lánnyal töltötte, bár mások számára leginkább úgy tűnt, mintha ideje nagy részét egyedül töltené, magányos sétával. Bai Rongnak könnyen meg tudta magyarázni: a születésnap ajándékán gondolkodik. És ez nem is volt hazugság.

Újév előestéjén vett egy üveg vörösbor, amit korábban soha nem ivott, visszavonult a szobájába, lekapcsolta a lámpákat, és gyújtott pár gyertyát a dívány melletti asztalon. Mikor mindhárom gyertya égett, a lány egyetlen szó nélkül leült mellé.

– Nézze! – kiáltott, és gyermekes izgalommal mutatott a borra.

– Mit?

– Innen nézze, ahol átragyognak rajta a gyertyák. Olyan gyönyörű a bor!

A boron átragyogó gyertyafény mély, kristályfényű vörös volt, az álmok színe.

– Mint egy halott nap – mondta Luo Ji.

– Ne így gondoljon rá – kérte a lány, szívet melengető őszinteséggel. – Szerintem inkább olyan... mint az alkony szeme.

– Miért nem a hajnalé?

– Az alkonyt jobban szeretem.

– Miért?

– Mert mikor az alkony fénye elhalványul, látni a csillagokat. Mikor a hajnal tűnik el, nem marad más, mint...

– Mint a valóság nyers fénye.

– Igen, pontosan.

Sok mindent elmondtak egymásnak, és még a legapróbb dolgokban is egy nyelven beszéltek, mígnem az alkony egész palacknyi szeme Luo Ji gyomrában kötött ki. Kábultan ledőlt az ágyra, és nézte a még mindig égő gyertyákat az asztalon. A lány eltűnt a gyertyafényből, Luo Ji azonban nem aggódott; ha azt akarja, bármikor megjelenhet újra.

Ekkor kopogtak, de tudta, hogy ez a valóságból jön, semmi köze

a lányhoz, ezért ügyet sem vetett rá. Nyílt az ajtó, és Bai Rong lépett be. Mikor felkapcsolta a lámpát, mintha a valóság szürkeségét kapcsolta volna be. Vetett egy pillantást a gyertyákkal teli asztalra, aztán leült az ágy fejéhez, és halkán felsóhajtott. – Még mindig minden rendben.

– Micsoda? – Luo Ji a kezét a szeme elé emelte, hogy védje az éles fénytől.

– Még nem jutottál el arra a pontra, hogy neki is kinn hagyj egy poharat.

Luo eltakarta a szemét, és hallgatott. Bai Rong megfogta a kezét, elhúzta az arca elől, és egyenesen ránézett.

– Életre kelt, igaz?

Luo Ji bólintott, és felült.

– Rong, én azt hittem, hogy a regényszereplőket az alkotójuk irányítja, olyanok, amilyenek az alkotó akarja őket, és azt teszik, amit az alkotó akar. Ahogy Isten teszi velünk.

– Tévedsz! – mondta Bai Rong, és elkezdett fel-alá járkálni a szobában. – Most már te is tudod, hogy tévedtél. Ez a különbség egy hétköznapi körmölő és egy igazi író között. Az irodalmi alkotás legmagasabb szintje, amikor egy regény szereplői saját életet élnek írójuk fejében. Az író nem képes irányítani őket, talán még azt sem képes előre megjósolni, mit fognak tenni, csak arra képes, hogy csodálkozva kövesse őket, és megfigyelje életük minden apró részletét, akár egy leskelődő, majd mindezt feljegyezze egy klasszikus műben.

– Szóval az irodalom perverz egy tevékenység.

– Legalábbis Shakespeare, Balzac és Tolsztoj számára az volt. A klasszikus képek, amelyeket alkottak, az ő szellemi méhükből születtek. Az irodalom mai művelői azonban elveszítették ezt a kreativitást, elméjük csak töredékes részleteknek és torzszülötteknek ad életet, akiknek rövid élete nem más, mint rejtélyes, görcsös rándulás az értelem minden jele nélkül. Ezután ezeket a töredékeket összesöprik egy zsákba, amelyet a

„posztmodern”, „dekonstrukcionista”, „szimbolista” vagy „irracionális” szavakkal címkéznék fel.

– Azt akarod mondani, hogy a klasszikus irodalom művelőjévé váltam?

– Aligha. Az elméd még csak táplálni kezdett egy képet, és ez még a legkönnyebb lépés. A klasszikus szerzők elméje több száz, több ezer alaknak adott életet. Egy teljes korszak képét formálták meg, amire csak az képes, aki emberfeletti képességekkel rendelkezik. De amit tettél, az sem volt könnyű. Nem gondoltam volna, hogy képes leszel rá.

– Neked sikerült már?

– Csak egyszer – felelte a lány, és ejtette a témát. Játékosan megfogta Luo Ji nyakát, és azt mondta: – Felejtsd el! Nem kérem a születésnap ajándékot. Gyere vissza a normális életbe, jó?

– És mi lesz, ha mindez folytatódik?

A lány pár másodpercig méregette Luo Jit, aztán elfordult, elmosolyodott és megrázta a fejét. – Tudtam, hogy már túl késő. – Felkapta táskáját az ágyról, és távozott.

Luo Ji ekkor visszaszámlálást hallott kintről: négy-három-kettő-egy, majd az egyetem épületéből, ahonnan eddig dübörgött a zene, hangos nevetés hallatszott. Kinn a sportpályán tűzijátékot lőttek fel. Órájára nézve látta, hogy épp elmúlt az év utolsó másodperce.

– Holnap munkaszüneti nap. Hová menjünk? – kérdezte. Az ágyon feküdt, de tudta, hogy a lány már megjelent a nem létező kandalló mellett.

– Nem őt viszed? – kérdezte a lány ártatlanul, és a még mindig nyitva álló ajtó felé mutatott.

– Nem. Csak mi ketten megyünk. Hová van kedved menni?

A lány beitta tekintetével a kandallóban táncoló lángok fényét, majd azt mondta: – Nem az a fontos, hová megyünk. Önmagában az csodálatos érzés, hogy úton vagyunk.

– Akkor csak induljunk el, és majd meglátjuk, hová jutunk?

– Az nagyszerű lenne.

Másnap reggel Luo Ji beült az Accordba, és elhagyta az egyetem területét. Nyugat felé indult, kizárólag azért, mert így elkerülte a bosszúságot, ami azzal járt volna, hogy át kell kelnie az egész városon. Életében először érezte azt a csodálatosan szabad érzést, hogy minden konkrét cél nélkül utazik. Ahogy az épületek fokozatosan eltűntek mellőle, és megjelentek a szántóföldek, lehúzta az ablakot, hogy beengedje a hideg téli levegőt. Érezte, ahogy a lány hosszú hajába belekap a szél, szárait Luo Ji felé fújja és csiklandozzák a jobb halántékát.

– Nézd, hegyek! – A lány a távolba mutatott.

– Messzire ellátni ma. Az ott a Taihang-hegység. Párhuzamos az úttal, aztán elfordul és nyugaton elénk kanyarodik, az út pedig közéjük szalad. Azt hiszem, most épp arra...

– Ne, ne mondd el, hol vagyunk! Amint tudjuk, merre járunk, a világ szűkké válik, mint egy térkép. Amikor nem tudjuk, hol vagyunk, akkor végtelennek érzem a világot.

– Jó. Akkor tegyünk meg mindent azért, hogy eltévedjünk. – Luo Ji lefordult egy kihaltabb útra, és mielőtt túl mesze jutottak volna rajta, újra elkanyarodott. Most már mindkét oldalon végtelen mezők terültek el, ahol a hó még nem olvadt el teljesen, nagyjából egyforma területet fedtek le a hófoltok és a csupasz föld. Zöld azonban sehol nem látszott, bár a nap fényesen sütött.

– Igazi északi táj – mondta Luo Ji.

– Most először érzem, hogy a táj szép lehet a zöld legkisebb nyoma nélkül is.

– A zöld eltemetkezett a mezőkön, és várja a tavaszt, amikor a téli búza már a hidegben előbújik. Akkor ez a vidék zöld tengerré változik. Képzeld el, mindez a végtelenség...

– Nincs szüksége zöldre. Most is gyönyörű. Nézd, hát nem olyan a föld, mint egy hatalmas, tejelő tehén, ami elaludt a napfényben?

– Mi? – Luo Ji meglepetten nézett fel, először a lányra, aztán az

ablakon át a hófoltos tájra az autó két oldalán. – Nahát... valóban hasonlít. Melyik a kedvenc évszakod?

– Az ősz.

– Miért nem a tavasz?

– A tavaszban... túl sok érzés keveredik össze. Egy idő után fárasztó. Az ősz jobb.

Luo Ji megállította az autót, és a lánnyal együtt odasétált a szántóföld széléig, hogy megnézzék a szarkákat. A madarak a földön csipegettek, aztán mikor közel értek hozzájuk, elrepültek a távoli fák felé. Luo Ji és a lány lementek a kiszáradt folyómederhez, amelynek csak egy vékony ér csordogált a közepén, de így is igazi északi folyó volt, ők pedig apró, hideg, sima felületű kavicsokat szedtek fel a mederből, a befagyott vízfelszín felé dobálták, és nézték, ahogy a zavaros, sárga víz előtör a vékony jégen ejtett lyukakon át. Áthaladtak egy kisvárosban, ahol eltöltöttek egy kis időt a piacon. A lány letérdelt egy aranyhaláros mellé, és nem volt hajlandó otthagyni az akváriumokban úszkáló halakat, melyek folyékony lángnak tündek a napfényben. Luo Ji vett neki két aranyhalat, és vízzel töltött nejlonzacskókban az autó hátsó ülésére tette. Betértek egy kis faluba, de úgy találták, nincs igazi vidéki hangulata: a házak és épületegyüttesek vadonatújnak tündek, több kapu előtt autók parkoltak, az aszfaltozott utak szélesek voltak, az emberek pedig ugyanúgy öltöztek, ahogy a városiak – egypár lány egészen divatos ruhákat viselt. Még a kutyák is ugyanazok a hosszú szőrű, rövid lábú élőködők voltak, mint a városban. Jobban felkeltette érdeklődésüket a hatalmas színpad a falu bejáratánál, és csodálkoztak azon, hogy egy ilyen kicsi faluban ekkora színpad épült. Üres volt, és Luo Ji némi nehézség árán felmászott rá, majd lenézett egyszemélyes hallgatóságára, és elénekelt egy versszakot a büszke nyárfáról: „Karcsú törzsed hajlik...” Délben egy másik kis településen ebédeltek, ahol az étel nagyjából ugyanolyan volt, mint a városban, csak az adagok voltak körülbelül kétszer

akkorák. Ebéd után álmosan üldögéltek és élvezték a nap melegét a faluháza előtti padon, majd továbbhajtottak, minden cél nélkül.

Mire észbe kaptak volna, az út beszaladt a hegyek közé. Átlagos, szokványos formájú hegyek voltak, mindennemű növényzet nélkül, leszámítva pár elszáradt fűszálat és a szürke kövek hasadékaiból kinövő barátcserjét. Több százmillió év alatt a hegyek belefáradtak az álldogálásba, lefeküdtek, az idő múlásának és a napfénynek kitéve lelapultak, és bárki járt közöttük, azt ugyanilyen tunyaság töltötte el.

– Olyanok itt a hegyek, mint az öreg falusiak, akik sütkéreznek a napfényben – mondta a lány, de a falvakban, amelyeken áthaladtak, nem láttak ilyen öregembereket, ahogy senki mást se, aki ilyen jólesően henyélt volna, mint a hegyek. Többször is meg kellett állniuk, mert birkanyájak keltek át előttük, majd végre megjelentek az út mellett azok a falvak, amik úgy néztek ki, ahogy az ember elképzelné: barlanglakások, dió- és datolyaszilvafák, kövekkel kirakott falú, alacsony építmények kukoricacsutkával megrakva. Még a kutyák is nagyobbak és vadabbnak tűntek.

Meg-megállva haladtak át a hegyeken, és észre sem vették, hogy az egész délután eltelt. A nap lefelé haladt az égen, az utat pedig már rég ellepték az árnyékok. Kátyúkkal teli úton jutottak fel egy magaslatra, ahol még mindig sütött a nap, és úgy döntöttek, ez lesz a végállomás: megnézik a naplementét, aztán visszaindulnak. A lány hosszú haja lobogott a könnyed esti szélben, mintha a nap utolsó arany sugaraiba próbált volna belekapaszkodni.

Nem sokkal azután, hogy ráfordultak a főútra, lerobbant a kocsis. A hátsó tengely tört el, segítséget kellett hívniuk. Luo Ji kicsit később megtudakolta egy erre járó kisteherautó sofőrjétől, hol vannak, és megnyugodva látta, hogy van térerő. Az autószerelő telefonon közölte, hogy legalább négy vagy öt órába telik, amíg odaér az autómentő.

A hegyi levegő gyorsan lehűlt, miután lebukott a nap, és leszállt az alkony. Luo Ji kukoricaszárazakat gyűjtött egy közeli teraszos mezőről, és tüzet rakott.

– Milyen szép és meleg – mondta a lány, mikor a tűzbe bámult. Éppolyan boldognak tűnt, mint akkor éjjel a kandalló előtt, és Luo Jit újfent lenyűgözte, milyen szép a lány a tűz fényében. Olyan érzelmek öntötték el, mint korábban soha: mintha ő maga lett volna a tűz, és létezésének egyetlen célja az lett volna, hogy meleget adjon a lánynak.

– Vannak itt farkasok? – kérdezte a lány, és körülnézett a sűrűsödő sötétségben.

– Nincsenek. Észak-Kína csak látszólag elhagyatott, a valóságban azonban az egyik legsűrűbben lakott vidék. Nézd csak az utat! Nagyjából kétpercenként elhalad egy autó.

– Reméltem, hogy azt mondod, vannak itt farkasok – felelte a lány édes mosollyal, majd elfordította tekintetét és nézte a szikrákat, amelyek csillagokként repültek szét az éjszakában.

– Rendben. Vannak farkasok, de itt vagyok melletted.

Ezután nem beszéltek többet, némán ültek a tűz előtt, és időnként rádobtak egy újabb marék száraz fűvet.

Később – Luo Ji nem tudta, mennyi idő telt el – megcsörrent a telefonja. Bai Rong hívta.

– Vele vagy? – kérdezte szelíden.

– Nem. Egyedül – felelte Luo Ji, ahogy felnézett. Nem hazudott. Tényleg egyedül volt, a tűz mellett ült egy út mentén, a Taihang-hegységben. A tűz fénye köveket világított meg mellette, fölötte nem volt más, csak a csillagos ég.

– Tudom, hogy egyedül vagy. De vele vagy?

– Igen – felelte Luo Ji kis szünet után, és amikor maga mellé pillantott, a lány ott ült, száraz fűvet rakott a tűzre és együtt mosolygott a mellettük fellobogó lángokkal.

– Most már elhiszed, hogy a szerelem, amelyről a regényeimben írok, tényleg létezik?

– Igen, elhiszem.

Amint kimondta ezt a két szót, azonnal ráébredt, milyen óriási távolság választja el kettejüket. Sokáig hallgattak, miközben a rádióhullámok átszöttek finom szálaikat a hegyeken át, hogy lehetővé tegyék ezt az utolsó beszélgetést.

– Neked is van egy ilyened, igaz? – kérdezte Luo Ji.

– Igen. Már régóta.

– Hol van most?

Hallotta, hogy a lány halkán felnevet.

– Szerinted?

Ő is felnevetett.

– Igaz, hol is lenne?

– Nos, jó legyen. Viszlát! – Bai Rong véget vetett a hívásnak, és elszakította a szálát, amely ott húzódott az éjszakai égen; a szál két végén a két ember kis szomorúságot érzett, de semmi többet.

– Túl hideg van idekinn. Aludjunk az autóban – mondta Luo Ji a lánynak.

A lány szelíden megrázta a fejét.

– Itt kinn akarok lenni veled. A tűz fényénél tetszem neked, nem?

Éjfél volt már, amire az autómentő odaért Shijiazhuangból. A szerelők meglepődtek, amikor ott találták a tűz mellett.

– Uram, mindjárt megfagy! A kocsik motorja nem romlott el. Nem lett volna jobb, ha beül és bekapcsolja a fűtést?

Miután megjavították az autót, Luo Ji hazaszáguldott az éjszakában, ki a hegyek közül, vissza a síkságra. Hajnalra ért Shijiazhuangba, és már délelőtt tíz volt, amire visszaért Pekingbe. Nem ment vissza az egyetemre, egyenesen a pszichológushoz hajtott.

– Lehet, hogy szüksége van némi segítségre, de semmi komolyabb baja nincs – mondta az orvos, miután végighallgatta Luo Ji hosszas elbeszélését.

– Semmi komolyabb? – Luo Ji kialvatlan szemei tágra nyíltak. –

Őrülden szerelmes vagyok egy fiktív személybe, az általam kitalált regény szereplőjébe. Vele töltöttem az időmet, vele utaztam, még az igazi barátnőmmel is szakítottam miatta. Maga szerint ez „semmi komolyabb”?

Az orvos elnézően mosolygott.

– Nem érti? Legmélyebb érzéseimet egy illúzióra pazarlom!

– És az a véleménye, hogy mindenki más szerelmének a tárgya a valóságban is létezik?

– Ezt komolyan kérdezi?

– Természetesen. A legtöbb ember így van ezzel: amit szeret, csak a képzeletében létezik. Nem a valóságban létező férfiba vagy nőbe szerelmesek, hanem abba, akinek képzelik az illetőt. A valós személy csak egy sablon, akit felhasználnak, hogy megalkossák álmaik szerelmét. Végül aztán felfedezik a különbségeket álmaik szerelme és a sablon között, és ha képesek hozzászokni ezekhez a különbségekhez, akkor együtt maradhatnak, ha nem, akkor szakítanak. Ilyen egyszerű. Maga csak abban különbözik a többségtől, hogy nem volt szüksége sablonra.

– Szóval ez nem betegség?

– Pusztán arról van szó, amire a barátnője rávilágított: természet adta írói tehetsége van. Ha ezt betegségnek akarja tartani, csak rajta.

– De nem túlzás egy kicsit az ilyen fokú képzelődés?

– A képzeletben nem lehet túlzásokba esni. Főleg, ha szerelemről van szó.

– Akkor mihez kezdjek? Hogy felejtsem el őt?

– Az lehetetlen. Nem tudja elfelejteni, ne is próbálkozzon vele. Ez csak mellékhatásokhoz vezet, talán még mentális betegségekhez is. Hagyja, hogy a természet végezze a maga dolgát. Még egyszer mondom: ne próbálja elfelejteni. Nem fog menni. De ahogy múlik az idő, csökkenni fog a befolyása a maga életére. Tulajdonképpen maga egész szerencsés. Akár valóban létezik ez a lány, akár nem, szerencsés, hogy szerelmes.

Ez volt Luo Ji legmélyebben átélt romantikus élménye, az a fajta szerelem, ami csak egyszer jön el az ember életében. Ezután nemtörődöm életet kezdett élni: ment, ahová sodorta az élet, mint aznap, amikor útnak indultak az Accorddal. És ahogy a pszichológus megjósolta, a lány egyre gyengébb befolyást gyakorolt az életére. Mikor igazi nővel járt, a lány nem jelent meg, később pedig már akkor is csak ritkán, amikor egyedül volt. Tudta azonban, hogy lelkének legtitkosabb mélye hozzá tartozik, és ott legbelül a lány egész életére vele fog maradni. Tisztán látta még a világot is, amelyben a lány élt, egy mozdulatlan, havas tájképet, ahol az égen örökké egy félhold fénylett, és ezüstös csillagok, rendületlenül esett a hó, és a csendben szinte hallani lehetett, ahogy a hópelyhek földet érnek, és mindent elborítanak, mint sima, fehér porcukorréteg. A lány egy különleges kunyhóban volt, amely ott állt a hóban; az Éva, akit Luo Ji agyának egyik bordájából formált, egy ősrégi kandalló előtt ült, és csendben nézte a táncoló lángokat.

Most, hogy egyedül volt ezen a baljós utazáson, vágyott a lány társaságára, szerette volna vele találkozni, mi várhat rá az út végén. A lány azonban nem jelent meg. Luo Ji még mindig látta őt lelke egyik távoli zugában, ahogy némán ül a kandalló előtt, és sosem érzi magányosnak magát, mert tudja, hol van a világa.

Luo Ji az ágy melletti orvosságosüvegért nyúlt, be akart venni egy altatót, máskülönben nem jött volna álom a szemére, de amint hozzáért, a fiola lerepült a szekrényről, a mennyezet felé pattant, a ruhákkal együtt, amelyeket Luo Ji lefekvés előtt egy székre dobott. Pár másodpercig ott maradtak, majd visszahullottak. Luo Ji érezte, hogy a teste is felemelkedik az ágyról, de mivel a hálósák rögzítve volt, nem emelkedett fel, és mikor az üvegcsé visszahullott, ő is teljes súlyával visszahanyatlott az ágyra. Pár percig úgy érezte, mintha egy nehéz tárgy szorítaná le, mozdulni se bírt. Szédült a hirtelen súlytalanságot követő hipergravitációtól, aztán alig tíz

másodperc múlva minden visszatért a rendes kerékvágásba.

Léptek neszt hallotta az ajtó előtti szőnyeg felől. Többen is járkáltak odakinn. Nyílt az ajtó, Shi Qiang dugta be a fejét.

– Jól van, Luo Ji?

Luo Ji igennel válaszolt, Shi Qiang pedig visszacsukta az ajtót, be se lépett. Odakinn halkán folytatódott a párbeszéd.

– Úgy tűnik, félreértés történt a kíséretünk cseréje folyamán. Nincs miért aggódnunk.

– Mit mondtak a felettesei, amikor nemrég beszélt velük? – Ez Shi Qiang hangja volt.

– Azt, hogy a bennünket kísérő vadászgépeknek fél órán belül üzemanyagot kell felvenniük a levegőben, nem kell megijednünk.

– A tervben ez nem szerepelt, igaz?

– Említés szintjén sem. Ebben a mostani káoszban hét kísérő repülő ledobta a másodlagos üzemanyagtartályát.

– Mire jó ez az idegeskedés? Felejtsék el. Menjenek vissza aludni. Ne zaklassák fel magukat!

– Hogy tudnánk aludni ebben a helyzetben?

– Valaki maradjon ébren őrnek. Mi hasznunk van magukból, ha teljesen kimerültek? Továbbra is az a véleményem, hogy semmi értelme felfújni ezeket a biztonsági intézkedéseket: ha már mindent átgondoltunk és mindent megtettünk, akkor nincs mit tenni. Jöjjön, aminek jönnie kell. Értik? Nem jó, ha felhúzza magát az ember.

Mikor a kíséret cseréjéről hallott, Luo Ji felnyúlt az ablak ellenzőjéhez, feltolta és kinézett. Az éjszakai eget még mindig felhők borították. A hold a láthatár felé tartott, fényénél látta a vadászgép-alakulat nyomait, amely most további hat csíkkal egészült ki. Szemügyre vette a kondenzcsík elején hasító kicsi repülőgépet, és észrevette, hogy más típusú, mint a korábban látott négy.

A hálószoba ajtaja kinyílt, és Shi Qiang hajolt be.

– Luo, öregem, nem történt semmi fontos. Ne aggódjon. Mostantól nem lesz semmi ilyesmi. Aludjon tovább!

– Még mindig van idő alvásra? Hány órája repülünk?

– Még van hátra pár óra. Aludjon csak! – Becsukta az ajtót és távozott.

Luo Ji hasra fordult, és felemelte a leesett üvegcsét. Shi alapos munkát végzett: csak egy tableta volt benne. Bevette, majd az ablak alatti kis vörös fényre nézett, azt képzelte, hogy egy kandalló fénye az, és álomba merült.

Mikor Shi Qiang felébresztette, már több mint hat órát töltött álomtalan alvással, és egész jól érezte magát.

– Már majdnem odaértünk. Keljen fel és készülődjön!

Luo Ji a mosdóba ment, megmosakodott, és mikor visszatért az irodába, hogy elfogyassza egyszerű reggelijét, érezte, hogy a gép ereszkedik. Tíz perccel később a chartergép már a földön állt, tizenöt óras út után.

Shi Qiang utasította Luo Jit, hogy várjon az irodában, majd kiment. Egy magas európaival tért vissza, aki makulátlan öltözéket viselt, és nyilván igen magas tisztséget tölt be.

– Ő dr. Luo? – kérdezte, aztán észrevette, hogy Shi Qiangnak gondot okoz az angol, és elismételte a kérdést kínaiul.

– Igen, ő az – felelte Shi Qiang, aztán Luo Jihez fordult. – Ő Mr. Kent. Azért jött, hogy köszöntse önt.

– Részemről a megtiszteltetés – mondta Kent, és meghajtotta a fejét.

Mikor kezét ráztak, Luo Ji érezte, hogy a férfi rendkívül tapasztalt. Udvarias viselkedése rengeteg mindent rejtett, amit csak időnként egy-egy szemvillanással árult el. Luo Jit lenyűgözte a tekintete, amely mintha egyszerre lett volna ördögi és angyali, mintha egyszerre lett volna atombomba és ugyanakkora drágakő... Az összetett információhalmazban, ami ebből a szempárból áradt, Luo Ji csak egyvalamit tudott kivenni:

ez a pillanat rendkívüli jelentőséggel bír a férfi egész életére.

Kent Shi Qianghoz fordult.

– Nagyon jó munkát végzett. Ön végezte el a leginkább zökkenőmentesen az önre bízott feladatot. A többieknek akadt egy kis problémájuk idefelé jövet.

– A feletteseinkre hallgattunk. Az alapelv az volt, hogy csökkentsük a lehető legkisebbre a szakaszok teljes számát – felelte Shi Qiang.

– Teljességgel igazuk van. A jelen körülmények között a szakaszok számának minimalizálása jelenti a maximális biztonságot. Most pedig ugyanezt az elvet fogjuk követni, és egyenesen a konferenciaterembe megyünk.

– Mikor kezdődik az ülés?

– Egy órán belül.

– Ennyire hajszálon múlt, hogy időben ideértünk?

– Az ülés kezdetét akkor pontosítjuk, amikor az utolsó jelölt is befutott.

– Az egész jó. Akkor most átadjuk önöknek?

– Nem. Az ő biztonságáért még mindig maguk felelnek. Mint már mondtam, önök a legjobbak.

Shi Qiang pár pillanatig hallgatott, majd Luo Jire nézett, végül bólintott.

– Az elmúlt pár napban sikerült megismernünk a helyzetet, de közben az embereink jó pár akadályba belefutottak.

– Garantálom, hogy mostantól semmi hasonlóra nem fog sor kerülni. A helyi rendőrség és a katonaság teljes együttműködését élvezik. Nos – Kent a két férfira nézett –, ideje indulnunk.

Még mindig éjjel van, ébredt rá Luo Ji, amikor kilépett a repülőgép ajtaján, és az indulási időpontból nagyjából meg tudta tippelni, hogy a bolygó melyik részén vannak. Sűrű köd vette körül őket, a fények tompa sárgán világítottak, szemük előtt pedig mintha a felszállás körüli események zajlottak volna le újra: a levegőben felettük örökös helikopterek, melyek a ködön át

világító fényeikkel alig kivehető árnyékoknak tűntek; a repülő, melyet gyorsan körbevett a katonai járművekből és a gépnek háttal álló katonákból álló gyűrű; a számtalan, kezében rádiót tartó tiszt, akik egy csoportban állva vitatkoztak valamiről, és időnként a repülőgéphez tolt lépcső felé pillantottak. Odafentről zúgás hallatszott, amitől Luo Ji úgy érezte, fejbőre lánggra kap; még a rendíthetetlen Mr. Kent is befogta a fülét. Felnézve alacsonyan repülő, ködbe vesző fényeket láttak: a kísérő gépeket, amelyek még mindig ott köröztek fölöttük, és kondenzcsíkjuk hatalmas kört írt az égre, amely homályosan látszott a ködön át, mintha egy kozmikus óriás itt jelölte volna meg krétával a Földet.

A négy férfi felszállt egy jól láthatóan páncélozott autóra, ami a lépcsőnél várt rájuk, majd elindultak. Az ablak függönyei be voltak húzva, de a beszivárgó fényekből Luo Ji tudta, hogy egy konvoj kellős közepén haladnak. Csendben ültek az út során, amely a tökéletes ismeretlenbe vitte őket. Bár csak negyven percen át tartott, az utazásnak ez a szakasza borzalmasan hosszúnak érződött.

Mikor Kent közölte, hogy megérkeztek, Luo Ji a függönyön át egy alakzatot tudott kivenni, melyet a mögötte lévő épületből áradó fény hátulról megvilágított, és a függönyre vetítette körvonalait. Nem tudta nem felismerni a jellegzetes, egyedi alakot: óriási revolver volt, melynek csövét csomóba kötötték. Luo Ji ekkor már pontosan tudta, hol van.

Amint kiszállt, azonnal emberek vették körül, akik biztonsági személyzetnek tűntek: csupa magas termetű ember, akik közül sokan az éjszakai sötétség ellenére is napszemüveget viseltek. Nem tudta felmérni környezetét, mert a csapat azonnal olyan erővel kezdte előretolni, hogy lába gyakorlatilag alig emelkedett fel a földről. A csoszogó léptek zaján kívül semmi nem törte meg a csendet. Ahogy a bizarr feszültség már majdnem elérte Luo Ji tűréshatárát, az előtte állók egyszer csak utat engedtek neki. Szeme előtt fények villantak, ekkor a többi kísérő is megállt, és

hagyta, hogy Luo Ji, Shi Qiang és Kent nélkülük menjenek tovább. Egy hatalmas, néma csarnokba léptek be, amelyben senki nem tartózkodott pár, feketébe öltözött örön kívül. Az egyik, amelyik előtt elhaladtak, csendesen mondott pár szót a kezében tartott rádióba. Átmentek egy függőerkélyen egy festettüveg panel felé, melynek vad színei és bonyolult vonalai torzított emberi és állati alakokat jelenítettek meg. Balra fordulva kis helyiségbe léptek. Mikor az ajtó bezáródott, Kent és Shi Qiang egymásra mosolyogtak, arcukra megkönnyebbült kifejezés ült ki.

Luo Ji körülnézett a helyiségben: az egyik falat teljes egészében sárga, fehér, kék és fekete geometrikus alakzatokból álló absztrakt festmény borította. Az alakzatok véletlenszerűen átfedték egymást, és mintha egy tiszta kék óceán fölött függtek volna. A legkülönösebb azonban a helyiség közepén lévő hatalmas, négyszögletes hasábot formáló kő volt, amelyet gyér fényű lámpák világítottak meg. Közelebről megnézte a követ, rozsdafoltok látszottak rajta. A helyiség az absztrakt festményt és a követ leszámítva teljesen üres volt.

– Dr. Luo, szeretne átöltözni? – kérdezte Kent angolul.

– Mit kérdez? – szólt közbe Shi Qiang, és mikor Luo Ji lefordította neki, határozottan nemet intett. – Nem. Maradjon ebben.

– De ez hivatalos esemény – mondta Kent, küszködve a kínai szavakkal.

– Nem – mondta Shi Qiang, és újra megrázta a fejét.

– A csarnokba csak az egyes nemzetek képviselői léphetnek be, a média nem. Elég biztonságosnak kell lennie.

– Azt mondtam, nem. Ha jól értettem, most én felelek a biztonságáért.

– Rendben. Nem olyan fontos – visszakozott Kent.

– Valami felvilágosítást azért adhatna neki, legalább nagy vonalakban – jegyezte meg Shi Qiang, és fejével Luo Ji felé intett.

– Nincs engedélyem arra, hogy bármiféle felvilágosítást adjak.

– Akkor csak mondjon valamit – mondta Shi Qiang, és felnevetett.

Kent Luo Ji felé fordult, méltóságteljes arca hirtelen feszültnek tűnt. Öntudatlanul megigazította a nyakkendőjét. Luo Jinek ekkor tűnt fel, hogy Kent eddig kerülte a tekintetét. Azt is észrevette, hogy Shi Qiangot mintha kicserélték volna: eddigi önelégült vigyora eltűnt, komoly arckifejezés váltotta fel, és ahogy Kentre nézett, abból látszott, hogy feszülten figyel. Luo Ji ebből tudta, hogy minden, amit Shi Qiang mondott neki eddig, az igaz: tényleg fogalma sem volt a látogatás céljáról.

Kent megszólalt.

– Dr. Luo, csak ennyit tudok mondani: egy fontos találkozón fog részt venni, amelyen fontos bejelentést fognak tenni. Ezen a találkozón önnek semmi teendője nem lesz.

Ezután hallgattak, a helyiségre csend borult. Luo Ji tisztán hallotta, ahogy ver a szíve. Ez a meditációs szoba, ismerte fel a helyiséget, a hattonás szikla pedig, amely a legtisztább nyersvasból készült, az időtlenség és az erő jelképe, Svédország ajándéka volt. Most azonban igen távol állt tőle, hogy meditálni akarjon: teljes erejével arra koncentrált, hogy ne gondoljon semmire, mert meggyőzte, amit Shi mondott: bármin kezd is gondolkodni az ember, könnyen rossz irányba tévedhetnek a gondolatai. Inkább számolni kezdte az alakzatokat a festményen.

Nyílt az ajtó, és valaki benézett, majd intett Kentnek, aki Luo Ji és Shi Qiang felé fordult.

– Ideje bemennünk. Dr. Luót senki nem ismeri, nem fog zavart okozni, ha mi ketten együtt megyünk be.

Shi Qiang bólintott, elmosolyodott és intett Luo Jinek.

– Idekinn várok magára.

Ez jólesett neki – ebben a pillanatban Shi Qiang volt egyetlen lelki támasza. Ezután követte Kentet, elhagyta a meditációs termet, és belépett az Egyesült Nemzetek Szervezete közgyűlésének termébe.

A terem tele volt emberekkel, a levegő megtelt a beszélgetés zajával. Eleinte senki nem figyelt Luo Jire, amikor Kent kíséretében végighaladt a székek melletti folyosón, mikor azonban közeledtek az ülésterem elejéhez, egyre több fej fordult felé. Kent leültette Luo Jit egy székre az ötödik sor szélén, aztán továbbment, és leült a második sorba.

Luo Ji körülnézett a teremben, amit számtalanszor látott már a televízióban, de úgy érezte, teljességgel képtelen átérezni, hogy az épület tervezői mit akartak kifejezni. Az előtte magasodó sárga fal, melybe az ENSZ jelképét illesztették, és mely az emelvény háttéréül szolgált, éles szögben dőlt előre, mint egy sziklafal, amely bármikor leomolhat. A kupola, amelyet úgy alakítottak ki, hogy az égboltra hasonlítson, szerkezetileg elvált a sárga faltól, és semmivel nem tudta növelni az állandóság érzetét, ehelyett a teremre nehezedő, hatalmas súlynak tűnt, még jobban kiemelte a fal instabilitását, és miatta egész környezete azt a leküzdhetetlen érzést árasztotta, hogy bármelyik pillanatban összeomolhat. A jelen körülmények között azonban úgy tűnt, a tizenegy építészmérnök, akik a huszadik század közepén megtervezték ezt az épületet, csodálatos módon előre megjósolták az emberiség jelenlegi helyzetét.

Figyelme a túlsó faltól két ember felé fordult, akik ott beszélgettek mellette. Nem tudott rájönni, milyen nemzetiségűek, de kitűnően beszéltek angolul.

– Tényleg hisz abban, hogy az egyén döntő hatással lehet a történelemre?

– Szerintem ezt se igazolni, se cáfolni nem lehet, hacsak előlről nem kezdjük a történelmet, és meg nem ölünk pár nagy embert, hogy lássuk, hogyan zajlik nélkük a történelem. Természetesen nem zárhatjuk ki azt a lehetőséget sem, hogy a történelem folyásának medrét és duzzasztógátjait ezek a nagy emberek alkották meg.

– Van azonban egy másik lehetőség is: hogy ezek a nagy

emberek, akiket említ, csak úszók a történelem folyójában. Lehet, hogy beírták nevüket a történelemlétkönyvekbe a világrekordokkal, melyeket felállítottak és a dicsőséggel és hírnévvel, amelyre szert tettek, de a folyó folyására nem voltak hatással... Eh, de a dolgok mostani állását nézve mi értelme is van annak, hogy ezen tündünk?

– A probléma az, hogy az egész döntéshozási folyamat során senki nem foglalkozott a helyzettel ezen a szinten. Az országok csupa olyasmin vitatkoznak, mint a jelöltek egyenlősége meg az erőforrásokhoz való jogok.

A terem elcsendesült, mikor Say főtitkár fellépett az emelvényre. A nő Imelda Marcos és Corazón Aquino után a harmadik gyönyörű politikus volt, akit a Fülöp-szigetek adott a világnak, mandátuma áthidalta a krízis előtti és utáni időket. Ha a szavazásra kicsit később került volna sor, soha nem választották volna meg, mert egy kifinomult ázsiai hölgy nem sugárzott olyan erőt, amire a trisolarisi krízissel fenyegetett világnak szüksége volt. Törékeny alakja kicsinek és gyámoltalannak tűnt a ferde sziklafal előtt. Miközben felfelé tartott az emelvényre, Kent megállította és valamit a fülébe sűgött. Say lenézett, bólintott, majd továbbhaladt.

Luo Ji biztos volt benne, hogy a főtitkár az ő széke felé nézett.

Az emelvényre érve Say végighordozta tekintetét az egybegyűlteken, majd megszólalt.

– A Planetáris Védelmi Tanács tizenkilencedik ülése elérkezett napirendje utolsó pontjához: bemutatjuk a Falképző-jelölteket, és bejelentjük a Falképző-projekt elindítását. Mielőtt rátérünk a napirendi pontra, szükségét érzem, hogy gyorsan áttekintsük a Falképző-projektet. A trisolarisi krízis kezdetén a volt Biztonsági Tanács állandó tagjai vészhelyzeti tárgyalásokat tartottak, és megszületett a Falképző-projekt terve. Az országok a következő tényeket tartották szem előtt: miután az első két sophon megjelent, az egyre nagyobb számban megjelenő bizonyítékok

azt mutatták, hogy folyamatosan érkeznek a Naprendszerbe további sophonok, melyek a Földet célozták meg. Ez a folyamat jelenleg is zajlik. Ebből következően az ellenség szemszögéből a Föld teljesen átlátszó világ. Számukra itt minden nyitott könyv, amibe bármikor beleolvashatnak. Az emberiségnek nincsenek titkai. Napjainkra a nemzetközi közösség már elindított egy hatalmas védelmi programot, amely mind átfogó stratégiai gondolkodás terén, mind ezen túlmenően, a legapróbb technológiai és katonai részletig, teljességgel átlátható az ellenség számára. Minden egyes gyűlésterem, minden, aktákkal teli szekrény, minden egyes számítógép merevlemeze és memóriája – nincs olyan hely, ahová a sophonok ne látnának be. Minden egyes terv, program és mozgósítás, bármekkora is, azonnal láthatóvá válik az ellenség tőlünk négy fényévnyire lévő parancsnoki központja számára abban a pillanatban, ahogy megjelenik a Földön. Az emberek közti kommunikáció minden egyes formája szivárgáshoz vezet. Szem előtt kell tartanunk, hogy a stratégiai és taktikai fogások nem fejlődnek a technológiai haladással párhuzamosan. Kifinomult hírszerzésünk bizonyítékot szerzett arra, hogy a trisolarisiak közvetlen, nyílt gondolatok útján kommunikálnak, emiatt rendkívül hiányosak a képességeik trükkök, álcázás és megtévesztés terén, ami az emberi civilizációnak hatalmas előnyt ad az ellenséggel szemben. Nem veszíthetjük el ezt az előnyt. A Falképző-projekt alapítói úgy gondolják, hogy több stratégiai tervet is ki kell dolgoznunk a fő védelmi programmal párhuzamosan, és ezeknek a terveknek titkosnak, az ellenség számára átláthatatlannak kell maradniuk. Számos javaslat felmerült, de végül egyedül a Falképző-projekt minősült megvalósíthatónak.

Ennyiben módosítanám, amit az imént mondtam: az emberiségnek még mindig vannak titkai, a belső világunk, amellyel mindannyian rendelkezünk. A sophonok megértik az emberi nyelveket, képesek elolvasni a szöveget és felfogni

minden információt minden számítógépes alapú tárolóeszközön, elképesztő sebességgel, de az emberi gondolatban nem képesek olvasni. Így aztán, amíg nem kommunikálunk a külvilággal, minden egyes ember képes akár örökké is megőrizni titkokat a sophonok elől. Ez a Falképző-projekt alapja.

A projekt lényege, hogy összeválogatunk egy csapat embert a stratégiai tervek megalkotására és végrehajtására. Terveiket teljességgel az elméjükben fogják kidolgozni, miközben semmilyen formában nem kommunikálnak a külvilággal. Ezeknek a terveknek az igazi stratégiája, a megvalósításhoz szükséges lépések és a végső célok rejtve maradnak az agyukban. Azért hívjuk őket Falképzőknek, mert ez az ősi keleti név, amely a közvetítőket jelöli, jól tükrözi munkájuk egyedülálló minőségét. Miközben irányítják stratégiai terveik végrehajtását, a Falképzők gondolatai és viselkedése, amelyet a külvilág felé közvetítenek, teljességgel hamis lesz, megtévesztés, félrevezetés és álcák óvatosan megszerkesztett egyvelege. Ennek a megtévesztésnek és félrevezetésnek a célpontja az egész világ, mind az ellenség, mind a szövetségesek, amíg meg nem születik az illúzióknak egy hatalmas, tébolyító útvesztője, amely összezavarja az ellenség ítélőképességét, és ameddig csak lehet, késlelteti valódi stratégiánk leleplezését.

– A Falképzők széles körű hatalmat kapnak, amely lehetővé teszi számukra a Föld fennálló katonai erőforrásainak részleges mozgósítását és igénybevételét. Stratégiai terveik végrehajtása közben a Falképzők nem tartoznak magyarázattal cselekedeteikért és parancsaikért, bármilyen érthetetlennek tűnhet is a viselkedésük. A Falképzők tevékenységének nyomon követéséért és ellenőrzéséért az ENSZ Planetáris Védelmi Tanácsa felel. Az ENSZ Falképzőkről hozott határozatának értelmében a Védelmi Tanács az egyedüli szervezet, amely megvétózhatja a Falképzők parancsait. Hogy biztosítsuk a Falképző-projekt folytonosságát, a Falképzők a hibernációs technológiát fogják

igénybe venni annak érdekében, hogy áthidalják a végítélet napjáig eltelő évszázadokat. Azt, hogy mikor és milyen körülmények közt ébrednek fel és mennyi időre, maguk a Falképzők fogják eldönteni. Az elkövetkezendő négyszáz éven át az ENSZ Falképzőkről hozott határozata az ENSZ Alapokmányával egyenértékűnek fog minősülni a nemzetközi jogban, és az egyes nemzetek jogrendszerével egyetértésben fogja biztosítani a Falképzők stratégiai terveinek végrehajtását.

A Falképzők az emberi történelem legnehezebb küldetését fogják végrehajtani. Teljesen magukra lesznek hagyva, lelkük elzárva marad a világ, az egész univerzum előtt. Egyedüli beszélgetőpartnerük és egyedüli lelki támaszuk önmaguk lesz. Ezzel a hatalmas felelősséggel a vállukon teljesen egyedül fogják eltölteni ezeket a hosszú éveket, így az emberiség nevében hadd fejezzem ki legmélyebb tiszteletemet feléjük.

– Most pedig, az Egyesült Nemzetek nevében, bejelentem, ki az a négy utolsó Falképző-jelölt, akiket az ENSZ Planetáris Védelmi Tanácsa kiválasztott.

Luo Ji az összes többi egybegyűlthöz hasonlóan feszült figyelemmel hallgatta a főtitkár beszédét, és lélegzet-visszafojtva várta, hogy bejelentsék a neveket. Tudni akarta, milyen emberek lehetnek azok, akiket megbíznak ezzel az elképzelhetetlen küldetéssel. Saját sorsáról egy időre teljesen megfeledkezett; bármi történik is vele, az jelentőségében mindenképpen eltörlődik e mellett a történelmi pillanat mellett.

– Az első Falképző: Frederick Tyler.

Mikor a főtitkár kiejtette a nevét, Tyler felállt az első sorban lévő székéről, és kimért léptekkel felment az emelvényre, ahonnan kifejezéstelen arccal nézett le az egybegyűltekre. Senki nem tapsolt, mindenki némán ült a helyén, és nézte az első Falképzőt. A négyszögletes szemüveget viselő, magas, vékony Tyler világszerte ismert volt. Az Egyesült Államok nemrég visszavonult védelmi minisztereként nagy befolyást gyakorolt

országa nemzeti stratégiájára. Ideológiai álláspontját *Az igazság a technológiáról* című könyvében fejezte ki, melyben amellet érvelt, hogy a technológia haszonélvezői végeredményben a kis országok, és hogy a nagyobb országok nagylelkű törekvései a technológiai fejlődés felé valójában a kisebb országok előtt nyitja meg az utat a világhuralom felé. Véleménye szerint mindez azért volt így, mert a technológiai fejlődés a nagyobb országok népességét és a nyersanyagok terén tapasztalható előnyét jelentéktelenné tette, a kisebb országoknak azonban eszközt adott a kezébe a világ manipulálásához. A nukleáris technológia egyik következménye az volt, hogy egy alig pár milliós lakosságú ország képessé vált komoly fenyegetést gyakorolni egy százmilliós lakosságúra, ami régebben gyakorlatilag lehetetlen lett volna. Tyler egyik fő érve szerint a nagy országok igazán csak az alacsony technológiai fejlettséggel jellemezhető korokban voltak előnyben, aztán előbb-utóbb legyengíti őket a gyors technológiai fejlődés, amely ugyanakkor növeli a kisebb országok stratégiai súlyát. Lesznek köztük, amelyek hirtelen felemelkednek, és világhuralomra tesznek szert, mint egykor Spanyolország és Portugália. Nem kérdéses, hogy Tyler gondolatai elméleti alapot nyújtottak az Egyesült Államok harcának a terror ellen. Tyler azonban nemcsak stratégia volt, hanem cselekvő ember is, több alkalommal kivívta a nép elismerését, amikor jelentős fenyegetéssel nézett szembe, bátorságról és előrelátásról tett tanúságot. Így aztán, gondolatai mélységét és vezetői képességeit tekintve, Tyler érdemes volt arra, hogy Falképző legyen.

– A második Falképző: Manuel Rey Diaz.

Mikor a zömök, barna bőrű, makacs tekintetű dél-amerikai felment az emelvényre, Luo Ji meglepődött: tőle már az is szokatlan volt, hogy megjelent az ENSZ székházában. Jobban belegondolva azonban volt logika a dologban, így utólag már csodálkozott, hogy neki miért nem jutott az eszébe. Rey Diaz

Venezuela jelenlegi elnöke volt, és vezetése alatt az ország remekül illusztrálta Tyler elméletét a kis országok felemelkedéséről. Hugo Chávez utódjaként folytatta elődje bolívari forradalmát: ebben a kapitalizmus és piacgazdaság uralta világban igyekezett sikerre vinni Chávez 21. századi szocializmusát, levonva a tanulságot az előző évszázad nemzetközi szocialista mozgalmainak tapasztalataiból. Meglepő módon boldogult is, minden területen ugrásszerűen megnövelte országa hatalmát, és egy időre mintaállammá tette Venezuelát, az egyenlőség, igazságosság és jólét világszerte ismert jelképévé. Dél-Amerika többi országa követte a példáját, és a szocializmus egy ideig nagy népszerűségnek örvendett a kontinensen. Rey Diaz nemcsak Chávez szocialista ideológiáját örökölte, hanem erős USA-ellenességét is, ami emlékeztette az Egyesült Államokat, hogy ha nem tartják szemmel, latin-amerikai szomszédságuk könnyen egy újabb Szovjetunióvá válhat. Egy ritka lehetőség, amely egy balesetnek és egy félreértésnek volt köszönhető, ürügyet adott az Egyesült Államoknak egy teljes körű, Venezuela ellen indított megszálló hadjáratra, amelynek célja a Rey Diaz-kormány megdöntése volt, ahogy az iraki kormánnyal tették egykor. Ezzel a háborúval azonban véget ért a győzelemsorozat, amelyet a nagyobb nyugati hatalmak a hidegháború óta arattak, miközben beavatkoztak kisebb országok ügyeibe. Az Egyesült Államok hadserege behatolt Venezuelába, és rájött, hogy az ország egyenruhás hadserege felszívódott – a teljes sereget felosztották az emberek közé vegyülő gerillacsapatokra, amelyeknek egyetlen harci céljuk az ellenség létfontosságú erőinek pusztítása volt. Rey Diaz harcászati elképzelése arra épült, hogy a modern, csúcstechnológiának minősülő fegyverek pontszerű célok ellen hatásosak ugyan, de területcélok ellen nem jobb a hatásfokuk, mint a hagyományos fegyvereké, áruk és korlátozott számuk miatt pedig nem lehetett komolyan tervezni velük. Rey Diaz az

alacsony költségű, magas technológiájú rajtaütések zsenije. Az ezredfordulón egy ausztrál mérnök mindössze 5000 dollárért épített robotrepülőgépeket az Egyesült Államoknak, hogy fokozza a terroristák elleni felkészültséget, Rey Diaz irányítása alatt azonban több ezer gerillacsapatnak összesen 200 000, tömeggyártással darabonként 3000 dollárért készült ilyen eszköze volt. Bár olcsó, széles körben elérhető alkatrészekből készültek, felszereltségükhöz hozzátartozott egy magasságmérő radar és egy GPS is, és öt kilométeres körzeten belül ötméteres pontossággal voltak képesek eltalálni a célt. A háború során találati arányuk nem érte ugyan el a tíz százalékot, de így is óriási pusztítást okoztak az ellenség körében. A többi, tömeggyártással készült, fejlett technológiájú eszköz, például a mesterlövészpuskák közelségi gyújtószerkezetes lőszerai, hasonlóan remek eredményt nyújtottak. Az Egyesült Államok hadserege rövid venezuelai tartózkodása alatt majdnem annyi veszteséget szenvedett, mint a vietnami háborúban, és kis híján vissza kellett vonulnia. A gyengébb legyőzte az erősebbet, és így lett a 21. század hőse Rey Diaz.

– A harmadik Falképző: Bill Hines.

Jó kedélyű angol férfi lépett fel az emelvényre; Tyler ridegsége és Rey Diaz makacssága mellett maga volt a megtestesült kifinomultság. Elegáns mozdulattal tisztelgett a közönségnek. Őt is jól ismerték világszerte, bár nem volt olyan tisztelet parancsoló a fellépése, mint a másik kettőnek. Hines élete két, jól elkülönülő szakaszra oszlott. Tudósként ő volt az egyetlen a történelem folyamán, akit egyszerre két tudományágban jelöltek Nobel-díjra ugyanazért a felfedezéséért. A Keiko Jamaszuki neurológussal közösen végzett kutatásai során felfedezte, hogy a gondolatokkal és emlékekkel kapcsolatos agyi aktivitás kvantumszinten működik, nem molekuláris szinten, ahogy korábban hitték. A felfedezés az agyi mechanizmusokat az anyag mikroállapotának körébe helyezte, ami azt jelentette, hogy

minden korábbi kutatás felületes volt, épp csak a felszínét súrolta a neurológia tudományának. Felfedezése azt is bizonyította, hogy az állatok agyának információfeldolgozási képessége nagyságrendekkel jobb, mint azt korábban hitték, és ez elképzelhetővé tette, hogy igaz a hosszú ideje vitatott feltételezés, mely szerint az agynak holografikus szerkezete van. Hines a fizikai és az orvostudományi Nobel-díjra is jelölték, és bár túl radikálisak voltak a nézetei ahhoz, hogy bármelyiket is megkapja, Keiko Jamaszuki, aki ekkorra a felesége volt, megkapta az az évi orvostudományi Nobel-díjat, amiért az elméletet sikeresen alkalmazta az amnézia és mentális betegségek kezelése terén. Élete második szakaszában Hines politikus lett, és két évig az EU elnöke volt. Körültekintő és tapasztalt politikusként ismerték, de hivatali ideje alatt nem nagyon kellett olyan kihívásokkal szembenéznie, amelyek próbára tették volna politikusi képességeit. Az EU akkori tevékenysége túlnyomórészt a tranzakciók koordinálásából állt, ami azt jelentette, hogy Hines olyan jelentős krízishelyzetekben nem bizonyított, mint a másik két Falképző. Kiválasztása ugyanakkor egyértelműen azt mutatta, hogy számításba vették tudományos és politikai képességeit is, amelyek ilyen tökéletes kombinációban ritkán fordulnak elő.

A csarnok végében, az utolsó sorban ülő Keiko Jamaszuki, a világ vezető neurológiai szaktekintélye szeretettel teli tekintettel nézte férjét az emelvényen.

A közönség hallgatott, mindenki várta, hogy bejelentsék, ki az utolsó Falképző. Az első három, Tyler, Rey Diaz és Hines kiválasztása a három politikai hatalom, az Egyesült Államok, Európa és a harmadik világ egyensúlyát és kompromisszumát jelezte, így nagy érdeklődéssel várták, ki lesz a negyedik. Miközben figyelte, ahogy Say újra belenéz a mappában lévő iratba, Luo Ji agyában világhírű nevek villantak fel, úgy gondolta, az utolsó Falképző közülük fog kikerülni. Átnézett az előtte lévő

négy sor fölött, tekintete végigfutott az első sorban ülők hátán. Ott ült az első három Falképző is, mielőtt felmentek az emelvényre, de hátulról nem tudta eldönteni, ott ül-e az a néhány ember, akik az eszébe ötlöttek. Nyilvánvalóan ott kellett lennie a negyedik Falképzőnek.

Say lassan felemelte jobb kezét, és Luo Ji látta, hogy nem az első sor felé mutat.

Órá mutatott.

– A negyedik Falképző: Luo Ji.

– Az én Hubble-om! – kiáltotta Albert Ringier, és összecsapta a kezét. A szemében csillogó könnyek visszatükrözték a távoli, lángoló tűzgömböt, amely pár másodpercig ott morajlott, majd továbbhaladt. Neki és a mögötte lévő, éljenző csillagászokból és fizikusokból álló tömegnek egy közelebbi VIP-emelvényről kellett volna néznie a kilövést, de egy átkozott NASA-hivatalnok azt mondta, hogy nincs megfelelő jogosultságuk a belépéshez, mert az égbe küldött tárgy nem az övék. A hivatalnok ezután visszafordult a karót nyelt, egyenruhás táborkok csoportja felé, és hajlongva, pincsi kutyaéhoz illő alázattal kísérté őket az örökön túlra, a kilátóemelvényhez. Ringiernek és kollégáinak ezen a távoli helyen kellett maradniuk, ahol valamikor az elmúlt évszázadban egy visszaszámlálót építettek. A kilövés helyét az emelvénytől egy tó választotta el. Ez a kilátó nyitva állt a nagyközönség előtt, de ezen a késői órán a tudósokon kívül nem járt erre más látogató.

Ebből a távolságból a kilövés olyan volt, mint egy felgyorsított napfelkelte. A reflektorfények nem követték a felszálló rakétát, a hatalmas test láthatatlan maradt a sötétben, csak a kilövellő lángok látszottak. Rejtekhelyéről, az éjszaka sötétjéből előrobbanva a világot hirtelen látványos fényáradat árasztotta el, aranyszín hullámok verték fel a tó éjsötét felszínét, mintha a lángok magát a vizet gyújtották volna meg. A tudósok figyelték,

ahogy a rakéta emelkedik. Mikor áthaladt a felhőkön, a fél eget a vörösnek abba az árnyalatába borította, amit csak álmaiban lát az ember, majd eltűnt a floridai égen, rövid hajnalát elnyelte az éj.

A *Hubble II* űrteleszkóp második generációs modell volt, átmérőjét huszonegy méteresre növelték, ami azt jelentette, megfigyelési kapacitása az ötvenszeresre nőtt 4,27 méteres átmérőjű elődjéhez képest. Összetett lencserendszert tartalmazott, a lencse alkotóelemeit a Földön gyártották le, és az űrben szerelték össze. Az egész lencse űrbe juttatásához tizenegy rakétakilövésre volt szükség, ez volt az utolsó közülük. A Nemzetközi Űrállomás mellett elhelyezett *Hubble II* űrteleszkóp összeszerelése a végéhez közeledett. Két hónapon belül készen áll arra, hogy tekintete elmerülhessen a világegyetem mélységében.

– Tolvajok! Megint elloptak valamit, ami szép – mondta Ringier a mellette álló magas férfinak, az egyetlennek a csoportból, akit nem érintett meg az eléjük táruló látvány. Túl sok kilövést látott már, és most egész idő alatt a visszaszámláló órának dőlve cigarettázott. George Fitzroy már a *Hubble II* rekvirálása után lett a hadsereg itteni képviselője, de mivel általában civilben járt-kelt, Ringier nem tudta a rangját, és nem is alkalmazta a vezérkari tiszteknek kijáró megszólítást. Neki tökéletesen megfelelt, hogy a tolvajt annak hívja, ami.

– Doktor, háborús időkben a hadseregnek joga van bármilyen felszerelést rekvirálni a civilektől. Különben is, maguk egyetlen árva alkatrészt sem csiszoltak a lencséhez, egyetlen csavart se terveztek a *Hubble II*-höz. Csak idejöttek kiélvezni a sikert, így aztán egy szavuk se lehet. – Fitzroy ásított, mintha fárasztaná, hogy ezekkel a kockafejűekkel kell vitatkoznia.

– De nélkülünk létre se jött volna! Civil felszerelés? Ez a teleszkóp képes ellátni az univerzum széléig, a maguk szűk látókörű fajtája viszont csak arra akarja használni, hogy a legközelebbi csillagot nézze vele!

– Mint már mondtam, háborúban állunk, meg kell védenünk az emberiséget. Még ha meg is feledkezett arról, hogy amerikai, legalább arra emlékezhetne, hogy ember.

Ringier morogva bólintott, aztán sóhajtott és megrázta a fejét.

– De mit akarnak, mit lásson a *Hubble II*? Tisztában kell lenniük vele, hogy a Trisolaris bolygót nem képes látni.

– Ennél rosszabb a helyzet – sóhajtott Fitzroy. – Az emberek azt hiszik, hogy képesek vagyunk látni vele a trisolarisi flottát.

– Remek – mondta Ringier, és bár arckifejezése kivehetetlen volt a sötétben, Fitzroy érezte benne a kárörömöt, ami éppolyan kényelmetlen érzéssel töltötte el, mint a csípős bűz, amit a kilövőállvány felől sodort ide a szél.

– Doktor, tisztában kell lennie a következményekkel.

– Ha az emberek a *Hubble II*-be vetették minden reményüket, akkor alighanem saját szemükkel kell majd látniuk a trisolarisi flottát, és csak akkor fogják elhinni, hogy az ellenség tényleg létezik.

– És maga ezt elfogadhatónak tartja?

– Nem sok magyarázattal látták el a nagyközönséget.

– Dehogynem! Négy sajtókonferenciát tartottunk, többször elismételtem, hogy bár a *Hubble II* ürteleszkóp nagyságrendekkel hatékonyabb, mint a jelenleg létező legnagyobb teleszkópok, a trisolarisi flottát semmiképpen nem képes érzékelni. A flotta túl kicsi! A mi naprendszerünkben észlelni egy bolygót egy másik csillagrendszerben olyan, mintha egy keleti parton lévő lámpán ülő szúnyogot kellene észlelnünk a nyugati partról, a trisolarisi flotta viszont csak akkora, mint egy baktérium a szúnyog lábán. Ennél világosabban hogy tudnám elmagyarázni?

– Ez elég világos volt.

– De mit tehetnénk, ha egyszer a közvélemény csak azt hiszi el, amit el akar hinni? Jó ideje dolgozom már ebben a munkakörben, és még nem láttam nagy űrprojektet, amit ne értettek volna félre.

– Régóta mondom, hogy a hadsereg már minden hitelét

elvesztette, ha űrprojektekről van szó.

– Magának azonban hajlandóak hinni. Nem véletlenül mondják, hogy maga a második Carl Sagan, igaz? Rendesen megszedte magát a népszerű kozmológiai könyveivel. Segítsen nekünk! A hadsereg is ezt akarja, úgyhogy most hivatalosan is tolmácsolom a kérésüket.

– Négy szemközt tárgyalunk a feltételekről?

– Nincsenek feltételek! Kötelessége, mint amerikai állampolgárnak. Mint földlakónak.

– Adjon egy kicsivel több megfigyelési időt. Nem sokra van szükségem. Úgy 20%-ot kérek. Megegyeztünk?

– Elégedett lehet a jelenlegi 12,5%-kal, sose lehet tudni, a jövőben jut-e egyáltalán ennyi is. – Fitzroy a kilövőállvány felé intett, ahol a rakéta nyomában oszladozó füstfelhő piszkos nyomot hagyott az éjszakai égbolton. A kilövőállvány reflektorainak fényében úgy nézett ki, mint tejfolt egy farmernadrágon. Még erősebb lett a szag. A rakéta első fokozatának üzemanyaga folyékony oxigén és folyékony hidrogén volt, amelynek nem kellett volna ilyen erős szaggal járnia; valami nyilván megégett a kilövőállvány közelében.

– Higgye el nekem, ennél már csak rosszabb lesz a helyzet – mondta Fitzroy.

Luo Ji úgy érezte, a ferde sziklafal súlya ránehezedik, és egy pillanatra mintha megbénult volna. A csarnokra teljes csend borult, mígnem halkan megszólalt mögötte egy hang.

– Dr. Luo, ha lenne szíves...

Luo ekkor merev mozdulatokkal felállt, és gépiesen az emelvényhez ment. Ez alatt a rövid út alatt úgy érezte magát, mint aki visszakerült a gyerekkorba, arra vágyott volna, hogy valaki fogja a kezét, és vezesse, mint egy gyermeket. De senki se nyújtotta a kezét. Felment az emelvényre, megállt Hines mellett, és szembefordult az egybegyűltekkal. Több száz szempár figyelte,

és ezek az emberek a Föld több mint kétszáz országának több mint hatmilliárd lakosát képviselték.

Később fogalma sem volt arról, mi történt az ülés hátralévő részében. Csak arra emlékezett, hogy miután egy ideig ott állt, odaültették a másik három Falképzőhöz, az első sor közepére. Teljesen kimaradt neki a történelmi pillanat, amikor bejelentették a Falképző-projekt elindítását.

Aztán úgy tűnt, véget ért az ülés, szétszéledtek az emberek – köztük a másik három Falképző is, aki Luo Jitől balra ült –, és távozóban valaki, talán Kent súgott valamit a fülébe. A csarnok kiürült, csak a főtitkár maradt ott, aki még mindig az emelvényen állt. A meredek sziklafal előtt álló törékeny, távoli alak szembefordult vele.

– Gondolom, van néhány kérdése, dr. Luo. – Say gyöngéd, nőies hangja úgy visszhangzott az üres teremben, mint egy mennyei szózat.

– Tévedés lenne? – kérdezte Luo Ji hasonlóan éterinek tűnő hangon, melyet nem érzett a sajátjának.

Say felnevetett az emelvényen. *Tényleg azt hiszi, hogy ilyesmi megtörténhet?* – kérdezte ez a nevetés.

– Miért pont én? – kérdezte Luo Ji.

– Erre magának kell megtalálnia a választ.

– Én csak egy átlagember vagyok.

– A krízissel szembesülve mindannyian átlagemberek vagyunk. De mindannyiunknak megvan a maga felelőssége.

– Senki nem kérte ki a véleményemet ezzel kapcsolatban. Nem tájékoztattak.

Say újra felnevetett.

– A neve talán nem logikát jelent kínaiul?

– De igen.

– Akkor már rá kellett volna jönnie, hogy lehetetlen lett volna kikérni azok véleményét, akikre ez a küldetés vár, mielőtt kijelölték volna őket.

– Nem vállalom – mondta Luo Ji szilárdan, végig sem gondolva, amit Say az előbb mondott.

– Jogában áll.

A válasz, ami ilyen gyorsan követte tiltakozását, egy pillanatra meglepte Luo Jit. Pár másodperc hallgatás után folytatta.

– Visszautasítom a kinevezésemet Falképzővé, visszautasítom a vele járó hatalmat, és semmilyen feladatot nem vállalok, amit rám akar kényszeríteni.

– Jogában áll.

Az egyszerű, azonnali válasz a kijelentésre könnyed volt, akár a vizet megérintő szitakötő. Luo Ji agya megbénult tőle, üresség töltötte el, és nem volt képes gondolkodni.

– Akkor szabadon elmehetek? – Csak ennyit tudott kérdezni.

– Jogában áll, dr. Luo. Szabadon tehet bármit.

Luo Ji megfordult és elhaladt az üres széksorok mellett. A legkevésbé sem nyugtatta meg, hogy ilyen könnyedén visszautasíthatta a Falképző-szerepet és a vele járó felelősséget. Egész agyát egyfajta abszurd valóságérzés töltötte meg, mintha egy minden logikától mentes posztmodern színdarabban szerepelt volna.

Az ajtóból visszanézett és látta, hogy Say őt figyeli az emelvényről. Kicsinek és tehetetlennek tűnt a sziklafal előtt, de mikor látta, hogy Luo Ji visszanéz, biccentett és rámosolygott.

Luo Ji folytatta útját kifelé. Elhaladt a bejáratnál álló Foucault-inga mellett, amely a Föld forgását mutatta, és összefutott Shi Qianggal, Kenttel és egy csapat fekete öltönyös biztonsági őrrrel, akik kérdően néztek rá. Szemükben újdonsült tisztelet és csodálat fénylett. Ugyanezt a leplezetlen tiszteletet látta Shi Qiang és Kent tekintetében is, akik pedig eddig fesztelenül bántak vele. Luo Ji szótlanul elhaladt köztük. Átment a dísztelen előcsarnokon, amelyben ugyanúgy, ahogy érkezésekor, most is csak feketebe öltözött örök tartózkodtak, és egyikük, amelyik előtt épp elhaladt, ahogy akkor, most is halkán beleszólt a rádióba. Mikor a

kijáráshoz ért, Shi Qiang és Kent megállították.

– Veszélyes lehet odakint. Nem akar kíséretet? – kérdezte Shi Qiang.

– Nem, nem akarok. Ne álljon az utamba! – mondta Luo Ji, és tekintetét egyenesen előreszegezte.

– Rendben. Csak azt tehetjük, amit mond – felelte Shi Qiang, és félreállt. Kent szintúgy. Luo Ji kilépett az ajtón.

A hideg levegő az arcába csapott. Még mindig éjszaka volt, de a lámpák erős fénye mindent bevilágított. A különleges ülés delegáltjai már elhajtottak autójukkal, a téren lézengő pár ember mind turista vagy helyi lakos volt. A történelmi jelentőségű találkozó még nem került be a hírekbe, így senki nem ismerte fel Luo Jit, jelenléte senkinek a figyelmét nem keltette fel.

Így aztán Luo Ji, a Falképző úgy indult el ebben az abszurd, fantasztikus valóságban, mint aki alva jár. Kábulatában elvesztette a józan gondolkodás képességét, és nem volt tisztában vele, honnan jön, hová megy. Akaratlanul is végigsétált a gyepen, és megállt egy szobor előtt; megszemlélte, és látta, hogy egy kardot kalapáló férfit ábrázol. „Kovácsoljuk kardjainkat ekevassá.” Az egykori Szovjetunió ajándékozta az ENSZ-nek, Luo Ji elméjében azonban az erőteljes összhang, amit a kalapács, a nagydarab férfi és az ütései alatt meghajló kard alkotott, némi erőszakos felhangot adott a műnek.

Ekkor a kalapácsos férfi vadul lesújtott Luo Ji mellkasára. Akkorát ütött, hogy Luo Ji a földre zuhant, de már előzőleg elvesztette eszméletét. Az ütés ereje gyorsan elmúlt, újra magához tért, fájdalmai voltak, szédült. Le kellett hunynia a szemét, mert az őt körülvevő elemlámpák fénye elvakította. Ezután a fények elhalványultak, és már ki tudta venni az arcok körét. A szédülés és kín fekete felhőjén át felismerte Shi Qiangot, akinek egy pillanattal később a hangját is meghallotta.

– Szüksége van védelemre? Csak azt tehetjük, amit mond!

Luo Ji erőtlenül bólintott. Ezután minden mintha egy pillanat

alatt történt volna: érezte, hogy felemelik valamire, ami hordágy lehetett, majd a hordágy is felemelkedett. Emberek vették körül, szorosán, mintha szűk veremben lett volna, amelynek falait emberi testek alkották. Az egyetlen, amit a verem nyílásán át látott, a fekete éjszakai égbolt volt, és csak a körülötte lévők lábának mozgásából vette észre, hogy viszik valamerre. A verem nemsokára eltűnt, ahogy fölötte az ég is, és egy mentőautó kivilágított belseje vette át a helyét. Luo Ji vér ízét érezte a szájában. Hányinger tört rá, és felfordult a gyomra. Valaki gyakorlott kézzel műanyag zacskóba gyűjtötte hányását, amelyben vér keveredett a repülön megevett étellel. Miután hányt, valaki oxigénmaszkot tett az arcára. Most, hogy könnyebben lélegzett, jobban érezte magát, bár mellkasa még mindig fáj. érezte, hogy mellkasáról levágják a ruhát, és a hirtelen rátörő pánikban azt képzelte, hogy friss vér ömlik egy sebből, de rájött, hogy téved, mert senki nem kezdte el bekötözni. Letakarták egy pléddel. Nem sokkal később a jármű megállt, és Luo Jit kiemelték belőle. Feje fölött elvonult az éjszakai ég, majd egy kórház folyosóinak mennyezeti világítása, aztán a sürgősségi osztály mennyezete, végül egy CT-készülék vörösen világító nyílása. Látószögében időnként orvosok és ápolók arca jelent meg, akik fájdalmat okoztak neki, miközben mellkastájon vizsgálták. Végül, mikor egy kórterem mennyezetét látta maga fölött, megszűnt körülötte a nyüzsgés.

– Egy törött borda és kisebb belső vérzés. Semmi komoly. Nem súlyos a sérülése, de a vérvesztés miatt pihennie kell – mondta a szemüveges orvos, aki lenézett rá.

Luo Ji ezúttal nem utasította vissza az altatót. Egy nővér segített neki bevenni, utána gyorsan elaludt. Álmában két jelenet váltotta egymást: az egyikben az ENSZ-közgyűlés termében található emelvény magasodott fölé, és a Kardokból ekevasat szobor alakja sújtott le rá kalapácsával újra és újra. Később a szívében megbújó csendes, havas tájon találta magát, belépett az

egyszerű, de különleges kunyhóba, majd a maga teremtette Éva felállt a kandalló mellől, és könnyekkel teli, gyönyörű szemével ránézett... Luo Ji ekkor felébredt, és észrevette, hogy álmában elsírta magát. A kedvéért lejjebb vették a világítást. Most, hogy ébren volt, a lány nem jelent meg, ezért Luo Ji visszaaludt, hátha így vissza tud térni a kunyhóba, ezúttal azonban nem álmodott.

Mikor legközelebb felébredt, tudta, hogy sokáig aludt. Frissnek érezte magát, és bár időnként még mindig megsajdult a mellkasa, most már elhitte, hogy sérülései nem súlyosak. Mikor megpróbált felülni, a szőke ápolónő megigazította párnáit, hogy nekik dőlhessen. Valamivel később Shi Qiang lépett be, és leült az ágyra.

– Hogy érzi magát? Engem már háromszor is meglöttek, miközben golyóálló mellényt viseltem. Nem eshetett komoly baja.

– Da Shi, megmentette az életem – mondta Luo Ji erőtlenül.

Shi Qiang legyintett. – Mindez csak azért történhetett meg, mert hanyagul végeztük a munkánkat. Nem léptettük időben életbe a megfelelő biztonsági intézkedéseket. Csak önnek engedelmeskedhetünk. De most már vége.

– Mi lett a másik hárommal?

Shi Qiang rögtön tudta, kikről beszél.

– Semmi bajuk. Ők nem voltak olyan óvatlanok, mint maga, nem mászkáltak odakinn egyedül.

– Az FTM akar megölni minket?

– Valószínűleg igen. A támadót elfogták. Szerencse, hogy maga mögé állítottunk egy kígyószemet.

– Micsodát?

– Egy precíz radarrendszert, ami gyorsan meg tudja határozni a lövész pozícióját a golyó útja alapján. A támadó személyazonosságát megerősítették: az FTM milíciájának profi gerillája. Nem gondoltuk volna, hogy képes lesz egy ilyen, belvárosi helyszínen elszánni magát a támadásra. Gyakorlatilag

öngyilkos húzás volt.

– Szeretném látni.

– A támadót?

Luo Ji bólintott.

– Rendben. De ez nem tartozik a hatáskörömbe. Én csak a maga biztonságáért felelek. Rögtön kérvényezem. – Shi Qiang ezzel megfordult, és kiment. Most figyelmesebbnek, óvatosabbnak mutatta magát, mint korábban, amikor kimondottan nemtörődömnek tűnt, és Luo Ji még nem tudott hozzászokni ehhez.

Shi Qiang hamar visszatért, és megszólalt.

– Találkozhat vele, akár itt, akár máshol. Az orvos azt mondta, nem gond, ha felkel.

Luo Ji meg akarta kérni, hogy máshol találkozhasson a támadóval, és már neki is készült, hogy felálljon, de aztán eszébe villant, hogy céljainak jobban megfelel, ha elesettnek mutatja magát, ezért visszahanyatlott. – Itt jó lesz.

– Most hozzák, úgyhogy várnia kell egy kicsit. Miért nem eszik valamit? Egy teljes nap eltelt a repülőút óta, és azóta egy falatot sem evett. Hozatok valamit. – Ezzel újra kiment.

Miután Luo Ji befejezte az evést, már hozták is a támadót. A jóképű európai férfin az volt a legfeltűnőbb, hogy folyamatosan egy halvány mosoly ült az arcán. Nem volt megbilincselve, de mikor belépett, két, profi rabkísérőnek tűnő ember leült a helyiségben lévő székekre, két másik pedig megállt az ajtóban. Luo Jinek feltűnt, hogy a jelvényükön hárombetűs rövidítés áll, ami se nem FBI, se nem CIA.

Próbálta megjátszani, hogy a halál torkában van, de a támadó átlátott rajta.

– Doktor, ennyire nem lehet súlyos, igaz? – kérdezte mosolyogva. Ez most másféle mosoly volt, ami állandó mosolyán túl úgy jelent meg arcán, mint tünékeny olajfolt a víz felszínén. – Nagyon sajnálom.

– Sajnálja, hogy meg akart ölni? – Luo Ji felemelte fejét a párnáról, hogy támadójára nézzen.

– Sajnálom, hogy nem öltem meg, uram. Nem gondoltam volna, hogy golyóálló mellényt fog viselni egy ilyen találkozóra. Sosem hittem volna, hogy ennyire gondosan védi az életét. Ha tudom, akkor olyan löszert használtam volna, ami átszakítja a mellényt, vagy egyszerűen a fejére célok. Akkor teljesítettem volna küldetésemet, maga pedig megszabadult volna a magától, ettől a természetellenes küldetéstől, amelynek egyetlen embernek sem lenne szabad a vállára nehezednie.

– Már megszabadultam tőle. Bejelentettem a főtitkárnak, hogy elutasítom a Falképző pozíciót az összes, vele járó joggal és kötelességgel együtt, ő pedig az ENSZ nevében beleegyezett. Természetesen maga ezt nem tudhatta, amikor megpróbált meggyilkolni. Az FTM elpazarolt egy orgyilkost.

Az orgyilkos arcán szélesebb lett a mosoly, mintha egy monitor fényerejét erősebbre állították volna.

– Vicces ember maga.

– Hogy érti ezt? Igazat beszélek. Ha nem hisz nekem...

– Hiszek magának, de akkor is vicces ember – mondta az orgyilkos, arcán még mindig széles mosollyal. Luo Ji csak futólag vette észre ezt a mosolyt, nemsokára azonban beleégett a tudatába, mint a folyékony fém, és egész életére megjelölte.

Megrázta a fejét, és sóhajtva visszahanyatlott az ágyra. Hallgatott.

Az orgyilkos megszólalt. – Doktor, nincs sok időnk – mondta az orgyilkos. – Gondolom, nem azért hívott ide, hogy ezzel az infantilis viccel szórakoztasson.

– Még mindig nem értem, mit akar ezzel.

– Ha valóban ez a helyzet, akkor az intelligenciaszintje nem teszi alkalmassá arra, hogy Falképző legyen, dr. Luo Ji. Nem olyan jó a logikája, mint azt a neve sejteti. Úgy tűnik, valóban elpazaroltam az életemet. – Az orgyilkos hátranézett két

kísérőjére, akik ugrásra készen álltak mögötte. – Uraim, azt hiszem, mehetünk.

A két kísérő kérdő pillantást vetett Luo Jire, aki intett nekik. Kivezették az orgyilkost.

Luo Ji felült az ágyban, és végiggondolta az orgyilkos által mondottakat. Különös érzés fogta el: tisztában volt vele, hogy valami nincs rendben, de nem tudta, mi az. Kikelt az ágyból és tett pár lépést. A mellkasa tompán sajgott, de ettől eltekintve semmi nem akadályozta. Mikor az ajtóhoz ment és kinézett, az ajtaját őrző gépfegyveresek azonnal felálltak és az egyikük beleszólt a vállán lévő rádióba. A fényesen kivilágított tiszta folyosó teljesen üresen állt, leszámítva két másik fegyveres őrt a legvégén. Luo Ji becsukta az ajtót, az ablakhoz ment, és elhúzta a függönyt. Lenézett a magasból és látta, hogy állig felfegyverzett őrök állnak a kórház bejárata körül, az épület előtt pedig két zöld katonai jármű parkol. Leszámítva egy-egy időnként elsiető fehér köpenyes kórházi alkalmazottat, senki mást nem látott. Mikor alaposabban körülnézett, észrevette, hogy a szemközti épület tetején két ember távcsővel szemmel tartja a környéket, mellettük mesterlövészpuska állt készenlétben, és Luo Ji ösztönösen tudta, hogy ugyanilyen mesterlövészek vannak annak az épületnek a tetején is, amelyikben tartózkodik. Ezek nem rendőrök. Katonáknak tűntek. Luo Ji odahívta magához Shi Qiangot.

– A kórházban még mindig szigorú biztonsági intézkedések vannak érvényben, igaz? – kérdezte.

– Igen.

– És ha arra kérném, hogy küldje el az összes őrt, mit tenne?

– Megtennénk, amit kér. De azt tanácsolom, ne tegye. Elég veszélyes jelenleg a helyzet.

– Melyik osztálynak dolgozik? Minek a felelőse?

– A Planetáris Védelmi Tanács Biztonsági Osztályának, és a maga biztonságáért felelek.

– De már nem vagyok Falképző. Átlagos állampolgár vagyok, így még ha veszélyben is van az életem, a rendőrség dolga, hogy megvédjen. Miért élvezek még mindig ilyen szintű védelmet a planetáris védelem biztonsági embereivel körülvéve? És hogyhogy kedvem szerint tudom elküldeni vagy visszahívni őket? Ki adta nekem ezt a hatalmat?

Shi Qiang arca kifejezéstelen maradt, akár egy gumi álarc.

– Ezeket az utasításokat kaptuk.

– Akkor... hol van Kent?

– Odakint.

– Hívja be!

Kent nem sokkal azután lépett be, hogy Shi Qiang távozott. Modorát ismét az ENSZ-hivatalnokhoz illő kifinomultság jellemezte.

– Dr. Luo, gondoltam, megvárom a találkozásunkkal, amíg felépül.

– Mivel foglalkozik most?

– Én vagyok a napi összekötője a Planetáris Védelmi Tanáccsal.

– De én már nem vagyok Falképző! – kiáltotta Luo Ji. – Bejelentette már a média a Falképző-projektet? – kérdezte utána.

– Az egész világnak.

– És azt, hogy visszautasítottam a kinevezésemet Falképzővé?

– Természetesen az is szerepelt benne.

– Pontosan hogyan?

– Elég egyszerűen. „Az ENSZ különleges ülésének befejezése után Luo Ji kijelentette, hogy nem hajlandó elfogadni a falképzői beosztást és küldetést.”

– Akkor mit keres itt még mindig?

– Én felelek a maga összeköttetéseiért.

Luo Ji üres tekintettel nézett rá. Kent mintha ugyanazt a gumi álarcot viselte volna, mint Shi. Nem lehetett olvasni az arcából.

– Ha más nincs, akkor megyek. Jó pihenést! Bármikor hívhat – mondta Kent, és kifelé indult. Épp amikor kilépett az ajtón, Luo Ji

utánaszólt.

– Találkozni akarok a főtitkárval.

– A Falképző-projekt irányításáért és végrehajtásáért felelős különleges ügynökség a Planetáris Védelmi Tanács. A legfelsőbb szerv a PVT rotációs elnöksége. Az ENSZ főtitkára nem rendelkezik közvetlen hatáskörrel a PVT fölött.

Luo Ji átgondolta a hallottakat.

– Akkor is szeretnék találkozni a főtitkárval. Ennyi hatalmam kell hogy legyen.

– Rendben. Várjon egy percet! – Kent elhagyta a helyiséget, de hamar visszatért. – A főtitkár asszony az irodájában várja. Indulhatunk?

A titkársági épület harmincnegyedik emeletére, a főtitkár irodájába tartottak. Útközben Luo Ji végig olyan szoros biztonsági felügyelet alatt volt, mintha egy mozgó széfbe zárták volna. Az iroda kisebb volt, mint amilyennek képzelte, berendezése egyszerű, a hely jelentős részét az asztal mögött álló ENSZ-zászló foglalta el. Say megkerülte az asztalt, hogy üdvözölje.

– Dr. Luo! Tegnap meg akartam látogatni a kórházban, de látja... – Az íróasztal felé intett, amelyen halomban tornyosultak az akták. Az egyetlen személyes tárgy egy aprólékos kidolgozású bambusz ceruzatartó volt rajta.

– Ms. Say, azért jöttem, hogy megismételjem, amit a találkozó után mondtam – jelentette ki Luo Ji.

Say szótlanul bólintott.

– Haza akarok menni. Ha veszélyben lennék, kérem, értesítse a New York-i Rendőrkapitányságot, hadd feleljenek ők a biztonságomért. Én csak egy átlagos állampolgár vagyok. Nincs szükségem a PVT védelmére.

Say újra bólintott. – Ezt természetesen elintézzhetjük, de javaslom, fogadja el a jelenlegi védelmi intézkedéseket, mert jóval inkább a körülményekhez illőek és megbízhatóak, mint a New

York-i rendőrségé.

– Kérem, válaszoljon őszintén! Még mindig Falképző vagyok?

Say visszatért az asztalához, és az ENSZ-zászló mellett állva halványan Luo Jire mosolygott.

– Maga mit gondol? – Intett a férfinak, hogy üljön le a díványra.

A halvány mosoly Say arcán ismerős volt neki. Ugyanezt látta fiatal támadója arcán, és a jövőben mindenkinek a szemében és az arcán látni fogja, akivel találkozik. Ezt a mosolyt fogják Falképző-mosolynak hívni, és éppolyan híres lesz egykor, mint Mona Lisa mosolya vagy a vigyori macsek csodaországából. Say mosolya végre megnyugtatta Luo Jit; most először érezte nyugodtnak magát azóta, hogy látta a főtitkárt, amint az emelvényen áll, és bejelenti a világnak, hogy ő az egyik Falképző. Luo Ji lassan leült a díványra, és amikor kényelmesen elhelyezkedett, hirtelen mindent megértett.

Istenem!

Egy pillanat elég volt Luo Ji számára, hogy felfogja helyzete valódi természetét. Ahogy Say említette, nem lehetett konzultálni a küldetés végrehajtóival, mielőtt megkapták feladatukat, és amint megkapták a Falképzők küldetését és identitását, nem volt lehetséges sem elutasítani, sem magukra hagyni őket. Nem azért volt lehetetlen, mert bárki is kényszerítette őket, hanem a rideg logika, amit a projekt természete megkövetelt, azt jelentette, hogy amint valakiből Falképző lett, azonnal megjelent egy láthatatlan, áthatolhatatlan fal közte és az átlagemberek közt, és ezáltal minden cselekedetük jelentőségre tett szert. A mosoly, amellyel a Falképzők felé fordultak, ezt jelentette:

Honnan tudhatnánk, nem kezdte-e meg máris a munkáját?

Most már megértette, hogy a Falképzők küldetése messze furcsább, mint a történelem során bárkié; logikája rideg és kicsavart, ugyanakkor éppolyan hajlíthatatlan, mint a Prométheuszt fogva tartó láncok. Leküzdhetetlen átok volt, olyan, amit a Falképzők saját erejükből nem tudtak megtörni. Bárhogy küszködik is, minden küzdelmét a Falképző-mosoly

fogja köszönteni, átítatva a Falképző-projekt jelentőségével:

Honnan tudhatnánk, hogy nem dolgozik-e éppen?

Luo Ji szívében olyan erős düh kezdett tombolni, amelyet még soha nem tapasztalt. Szeretett volna hisztérikusan kiabálni, Say anyját emlegetni meg az ENSZ anyját és a különleges ülésen részt vevő összes delegált anyját és a PVT-ét és az egész emberi fajét, majd végül a trisolarisiak nem létező anyját. Szeretett volna felugrani és összetörni valamit, lesöpörni az iratokat és a bambusz ceruzatartót Say asztaláról, és darabokra szaggatni a kék zászlót... Végül azonban felfogta, hol van és kivel áll szemben, ezért fékezte magát. Felállt, de rögtön vissza is roskadt a díványra.

– Miért engem választottak? – kérdezte, és kezével eltakarta az arcát. – A három másikhoz képest én nem tűnök alkalmasnak erre. Nincs se tehetségem, se tapasztalatom. Sosem láttam háborút, még kevésbé vezettem egy egész országot. Nem vagyok sikeres tudós. Csak egy egyetemi oktató vagyok, aki pocsék cikkeket dob össze, ebből tartja fenn magát. Csak a mának élek. Gyereket nem akarok, és teljesen hidegen hagy az emberi civilizáció fennmaradása... Miért engem választottak? – Mikor idáig ért, felugrott a díványról.

Say arcáról eltűnt a mosoly.

– Az igazat megvallva, dr. Luo, ez minket is meglepett. Ezért van az, hogy minden Falképző közül maga fér hozzá a legkevesebb erőforráshoz. Az, hogy magára esett a választás, a történelem legnagyobb blöffje.

– De kell lennie valami oknak, hogy miért engem választottak!

– Van, de csak közvetett. A valódi okot senki nem tudja. Mint már mondtam, magának kell rájönnie.

– És mi a közvetett ok?

– Sajnálom, de nem vagyok feljogosítva arra, hogy elmondjam magának. De hiszem, hogy amikor eljön az ideje, meg fogja tudni.

Luo Ji érezte, hogy elérték a beszélgetés végéig, ezért kifelé

indult. Csak az ajtóhoz érve döbbsent rá, hogy elfelejtett elbúcsúzni. Megfordult, Say pedig, ahogy a közgyűlés termében is tette, mosolyogva biccentett felé. Ezúttal azonban Luo Ji már ismerte ennek a mosolynak a jelentését.

– Örülök, hogy újra találkoztunk – mondta Say. – A jövőben azonban munkáját a PVT keretein belül fogja végezni, ezért közvetlenül a PVT mindenkori elnökének felel.

– Maga nem nagyon hisz bennem, igaz? – kérdezte Luo Ji.

– Azt mondtam, hatalmas blöff volt önt választani.

– Akkor igaza van.

– Abban, hogy blöfföltem?

– Nem. Abban, hogy nem hisz bennem.

Megint minden búcsú nélkül hagyta el az irodát. Visszazuhant abba az állapotba, amelybe Falképzővé nyilvánítása után került, és céltalanul ment tovább. A folyosó végén beszállt egy liftbe, és lement a földszintre, aztán elhagyta a titkárságot és újra kiért az épület előtti térre. Egész idő alatt biztonsági őrök vették körül, párszor türelmetlenül ellökte őket, mégis tapadtak rá, akár a mágnes, és követték, bárhová is ment. Már nappal volt. Shi Qiang és Kent odamentek hozzá a napsütötte téren, és megkérték, hogy vagy menjen vissza az épületbe, vagy üljön be egy járműbe, amilyen gyorsan csak lehet.

– Soha többé nem fogom látni a napot, igaz? – kérdezte Shi Qiangtól.

– Nem erről van szó. Ezt a környéket átfésülték, így viszonylag biztonságos, de sok látogató jár erre, akik felismerhetik. A tömeget nehéz kezelni, és valószínűleg maga sem erre vágyik.

Luo Ji körülnézett. Most éppen senki nem foglalkozott kis csoportjukkal. Elindult a díszterem felé, ami a titkársági épület mellett állt, és sietve újra belépett. Pontosan tudta, mit akar és hová kell mennie. Végigment az üres függőerkélyen, elhaladt a színes festettüveg panel mellett, jobbra fordult és belépett a meditációs szobába, majd becsukta az ajtót, hogy kívül tartsa Shi

Qiangot, Kentet és az öröket.

Mikor életében másodszor is meglátta a hosszúkás kötömböt, első ösztöne azt súgta, rohanjon neki fejjel előre, és vessen véget mindennek. Ehelyett lefeküdt a sima felületű kőre, melynek hűvös érintése valamelyest csillapította idegességét. Egész testével érezte az érc keménységét, és furcsamód középiskolai fizikatanárának egy kérdése jutott eszébe: hogyan tehető egy márványág olyan puhává, mint egy ágy matraca? A válasz: vájjunk a márványba egy mélyedést, aminek mérete és alakja pontosan megegyezik az emberi testével. Ha ebbe a mélyedésbe fekszünk, a nyomás egyenlően oszlik el, és a márvány hihetetlenül puhának fog tűnni. Luo Ji lehunyta a szemét és elképzelte, hogy teste melege megolvasztja alatta a vasércet, és ilyen mélyedést alakít ki... Ez fokozatosan megnyugtatta. Egy idő után kinyitotta a szemét, és felnézett a csupasz mennyezetre.

A meditációs szobát Dag Hammarskjöld tervezte, az ENSZ második főtitkára, aki úgy vélte, szükség van az ENSZ-ben egy helyiségre, ahol elmélkedni lehet, távol a közgyűlés termében hozott, történelemformáló döntésektől. Luo Ji nem tudta, volt-e már az ENSZ-ben olyan államfő vagy nagykövet, aki tényleg bejött ide meditálni, de abban biztos lehetett, hogy Hammarskjöld, aki 1961-ben meghalt, nem is képzelhette volna, hogy egy hozzá hasonló Falképző fog itt álmodozni egyszer.

Luo Ji megint úgy érezte, hogy logikai csapdába keveredik, és megint meg volt győződve róla, hogy nem képes kiszabadulni belőle.

Így aztán gondolatai a rendelkezésére álló hatalom felé fordultak. Bár Say azt mondta, neki áll a rendelkezésére a legkevesebb a négy Falképző közül, biztos volt benne, hogy így is elképesztő mennyiségű erőforrást tud hasznosítani, és, ami még fontosabb, senki felé nem kell elszámolnia vele – sőt megbízatásának egy jelentős része abban állt, hogy mindenki csak találgatni legyen képes a viselkedését, és igyekezzen minél

több félreértést okozni. Ehhez hasonló senkivel nem történt még a történelem folyamán! Talán a régi korok abszolút uralkodói tehették csak azt, amit akartak, de végül még nekik is számot kellett adniuk tetteikről.

Szóval ha már rendelkezésemre áll ez a különös hatalom, miért ne használjam ki? – gondolta Luo Ji, és felült. Kis ideig átgondolta, mit akar tenni, majd eldöntötte, mi legyen a következő lépés.

Felkelt a kemény kőágyról, kinyitotta az ajtót, és találkozót kért a PVT elnökétől.

A jelenlegi elnök egy Garanin nevű orosz volt, nagydarab, fehér szakállú öregember. Irodája egy emelettel volt a főtitkáré alatt, és mikor Luo Ji belépett, az elnök kiküldött pár látogatót, akik közül jó néhányan egyenruhát viseltek.

– Nahát, dr. Luo! Hallottam, hogy kisebb problémái akadtak, így aztán nem siettem kapcsolatba lépni magával.

– Mit csinál a másik három Falképző?

– Lefoglalja őket, hogy összeállítsák a személyzetüket. Javasolnám, hogy ön is azonnal lásson hozzá. Küldök pár tanácsadót, aki az első időszakban segíteni fogja.

– Nincs szükségem személyzetre.

– Nos, ha így látja jónak... Ha szüksége lesz rá, bármikor összeállíthat egyet.

– Kaphatok papírt és ceruzát?

– Természetesen.

Luo Ji lenézett a papírra. – Elnök úr, volt már valaha is egy álma?

– Milyenre gondol?

– Álmodott már például arról, hogy egy tökéletes helyen él?

Garanin fanyar mosollyal megrázta a fejét.

– Tegnap repültem ide Londonból. Egész úton dolgoztam, és mikor ideértem, kevesebb mint két órát aludtam, aztán rohannom kellett munkába. Ha a PVT mai megbeszélésének vége, éjjel Tokióba kell repülnöm. Az egész életem abból áll, hogy

sietek valahová, az évből nem töltök három hónapnál többet otthon. Mi értelme lenne számomra egy efféle álomnak?

– Én sok ilyen helyen járok álmomban. A leggyönyörűbbet választottam ki. – Luo Ji fogta a ceruzát, és felvázolt egy képet. – Nem színes, így a színeket el kell képzelnie. Látja, ezek itt hófödte hegycsúcsok. Meredek, akár az istenek kardjai vagy a Föld agyari, és selymes ezüst fénnel ragyognak a kék ég előtt. Csodálatos, káprázatos...

– Nahát! – Garanin feszült figyelemmel nézte. – Nagyon hideg hely lehet.

– Nem! A hósapkák előtt elterülő föld nem lehet hideg. Az éghajlat szubtrópusi. Ez fontos! Itt, a hegyek előtt van egy széles tó, és a víz még kékebb, mint az ég, kék, mint a felesége szeme...

– A feleségem szeme fekete.

– Szóval a tó vize olyan mélykék, hogy szinte feketének tűnik. Ez még jobb. A tavat kiterjedt erdőségek és mezők veszik körül, de ne felejtse el, hogy mindkettő, nem csak az egyik. Ez az a hely: havas csúcsok, egy tó, erdők és füves síkságok. És mindez érintetlen, ősi állapotban. Ha ezt látja, úgy képzelné, hogy az emberiség sosem jelent meg a Földön. Itt, a tó melletti füves területen építsen egy házat. Nem kell nagynak lennie, de minden berendezéssel rendelkeznie kell a modern életmódhoz. A stílusa lehet klasszikus vagy modern, de illeszkednie kell a természeti környezetébe. Biztosítani kell a szükséges kényelmi funkciókat – szökőkutakat, úszómedencét –, hogy a ház ura az arisztokrácia kényelmes életét élhesse.

– És ki lesz a ház ura?

– Én.

– Mit fog ott csinálni?

– Kényelemben élem le hátralévő életem.

Luo Ji várta, hogy Garanin durván reagáljon, de az elnök csak komoly arccal bólintott. – Miután a bizottság megvizsgálta az ügyet, azonnal megvalósítjuk.

– Maga és a bizottsága nem fog kérdéseket feltenni arról, mi motivál erre?

Garanin vállat vont. – A bizottság két esetben kérdőjelezheti meg a Falképzők tetteit: ha az általuk felhasznált források mennyisége meghaladja az előre tervezettet, és ha emberéleket veszélyeztetnek. Ezt a kettőt leszámítva minden kérdés sérti a Falképző-projekt szellemiségét. Az igazat megvallva Tyler, Rey Diaz és Hines csalódást okoztak nekem. Elnézve, milyen stratégiákat találtak ki az elmúlt két napban, az ember azonnal rájön, mire készülnek a nagyszabású terveikkel. Maga más, mint ők. A viselkedése megdöbbenítő. Épp ilyennek kell lennie egy Falképzőnek.

– Tényleg hisz benne, hogy a hely, amit leírtam magának, létezik?

Garanin elmosolyodott, kacsintott és „oké” jelet mutatott. – A világ elég nagy ahhoz, hogy legyen benne valahol egy ilyen hely. Egyébként az igazat megvallva láttam is már.

– Ez nagyszerű, tényleg. És gondoskodjon róla, hogy kényelmes életet élhessek, mint egy arisztokrata. Ez a Falképző-projekt része.

Garanin komoly arccal bólintott.

– És még valami. Ha megtalálja a megfelelő helyet, ne mondja el nekem, hol van.

Ne, ne mondd el, hol vagyunk! Amint tudjuk, merre járunk, a világ szűkké válik, mint egy térkép. Amikor nem tudjuk, hol vagyunk, akkor végtelennek érzem a világot.

Garanin ismét bólintott, és ezúttal látszott rajta, hogy tetszik neki a dolog.

– Dr. Luo, amellet, hogy megfelel a Falképzőkről alkotott elképzelésemnek, még egy tulajdonsága van, ami tetszik nekem: négyük közül a maga terve jár a legkevesebb költséggel, legalábbis eddig.

– Ha ez a helyzet, akkor az enyém sosem fog a legtöbb

költséggel járni.

– Akkor maga igazi áldás lesz minden utódomnak. A pénz rengeteg fejfájást okoz... A végrehajtásért felelős részleg valószínűleg konzultálni fog önnel pár kérdésben. Gondolom, főleg a házzal kapcsolatban.

– Ami a házat illeti – mondta Luo Ji –, egy nagyon fontos részletet elfelejtettem.

– Mondja csak.

Luo Ji utánozta Garanin kacsintását és mosolyát. – Szükségem van egy kandallóra.

Apja temetése után Zhang Beihai még egyszer kiment Wu Yue-vel a szárazdokkhoz, ahol a *Tang* építését teljes mértékben felfüggesztették. A hegesztők szikrái eltűntek a hajótest mellől, az óriási hajó körül semmi nyoma nem volt életnek, elhagyatottan feküdt a déli napfényben. A benyomás, amelyet most keltett, az idő múlásáé volt.

– Halott – jelentette ki Zhang Beihai.

– A maga apja az egyik legbölcsebb tábornok volt a haditengerészet fejesei között. Ha még mindig köztünk lenne, nem akadtam volna el ilyen nagyon – mondta Wu Yue.

– A kishitűsége észszerű alapokon nyugszik – mondta Zhang Beihai. – Mivel ezek a maga gondolatai, nem hiszem, hogy bárki is képes lenne felvidítani. Wu Yue, nem azért jöttem, hogy a bocsánatát kérjem. Tudom, hogy nem gyűlöl engem a történetek miatt.

– Inkább megköszöném, Beihai, hogy kimenekített onnan.

– Most visszatérhet a haditengerészethez. Az ottani munka kifejezetten megfelel magának.

Wu Yue lassan megrázta a fejét.

– Már beadtam a kérelmemet, hogy mentsenek fel. Mihez kezdhetnék, ha visszamennék? Az új rombolók és fregattok építése leállt, a flottánál meg már nincs helyem. Üljek egy

irodában a flottaparancsnokságon? Felejtsük el. Egyébként sem vagyok jó katona. Amelyik katona csak olyan háborúban hajlandó harcolni, ahol van esély a győzelemre, az alkalmatlan.

– Nem tudhatjuk, hogy győzni fogunk vagy veszíteni.

– De maga hisz a győzelemben, Beihai. Irigylem magát, tényleg, szinte már féltékeny vagyok. A mostani időkben egy katona számára a magáéhoz hasonló hit a boldogság csúcsa. Maga valóban az apja fia.

– Szóval nincsenek tervei?

– Nincsenek. Úgy érzem, véget ért az életem. – Wu Yue a távolba mutatott, a *Tang* felé. – Ahogy azé a hajóé: véget ért, mielőtt vízre bocsátották volna.

Halk moraj hallatszott a hajóépítő üzem felől, és a *Tang* lassan megindult. A dokk kiürítéséhez a tervezettnél korábban vízre kellett bocsátani, hogy egy másik dokkba vontassák a lebontáshoz. Mikor a hajó hegyes orra hasítani kezdte a tenger vizét, Zhang Beihai és Wu Yue mintha némi haragot éreztek volna a hatalmas hajótörzsben. A *Tang* gyorsan kisiklott a tengerre, a hatalmas hullámoktól, amelyeket keltett, a kikötőben lévő többi hajó ringatózni kezdett, mintha tisztelegnének előtte. A *Tang* lassan haladt előre a vízen, csendesesen élvezte a tenger ölelését. Rövid, félbeszakadt pályafutása során a hatalmas hajó legalább egyszer találkozhatott az óceánnal.

A virtuális Háromtest-világban sötét éjszaka honolt. Egy-egy csillag fényét leszámítva mindent mélysötét feketeség borított, még a horizontot sem lehetett látni, föld és ég egybeolvadt a sötétben.

– Adminisztrátor, indítson el egy stabil kort! Nem látja, hogy megbeszélést tartunk? – kiáltotta egy hang.

Az adminisztrátor hangja mintha föntről, az égből jött volna.

– Nem tehetem. A korokat véletlenszerűen futtatja a rendszermag, kívülről nem lehet beállítani őket.

Újabb hang szólalt meg a sötétségben.

– Akkor növelje a sebességet és találjon némi stabil napfényt. Nem sok időre lesz szükségünk.

A világ villódzani kezdett. Napok suhantak tova az égen, majd az idő visszatért a normális kerékvágásba. Egyetlen stabil nap világította meg az eget.

– Oké, nem tudom, hogy ez meddig fog tartani – jelentette ki az adminisztrátor.

A nap egy csapat embert világított meg a pusztaságban, köztük pár ismerős arcot: Went, Zhou királyát, Newtont, Neumannt, Arisztotelészt, Modit, Konfuciuszt és Einsteint. Laza csoportokban álltak, mindannyian Qin Shi Huang felé fordultak, aki egy sziklán állt, a vállára vetett karddal.

– Nem vagyok egyedül! – mondta. – Itt a Hetek központi vezetése beszél.

– Nem kellene új vezetésről beszélnie, amíg nem végleges – jegyezte meg valaki, mire hangzavar támadt.

– Elég! – mondta Qin Shi Huang, és küszködve próbálta felemelni kardját. – Egy pillanatra tegyük félre a vezetőség kérdését, mert sürgősebb dolgaink van. Mindannyian hallottunk a Falképző-projekt indításáról, az emberiség kísérletéről arra, hogy elzárt, titkos stratégiai gondolkodással próbáljon ellenállni a sophonok megfigyelő tevékenységének. Mivel az Úr átlátható elméje nem képes átkelni ezen az útvesztőn, az emberiség ennek a tervének köszönhetően visszaszerezte az előnyét, így a négy Falképző fenyegetést jelent az Úrra. A korábbi, offline találkozónkon hozott határozattal összhangban azonnal el kell indítanunk a Faltörő-projektet.

Utolsó szavai hallatán teljes csend borult az egybegyűltekre, senkinek nem volt ellenvetése.

– Minden Falképző mellé kijelölünk egy Faltörőt – folytatta Qin Shi Huang. – A Falképzőkhöz hasonlóan a Faltörők is jogosultak lesznek használni a szervezet minden erőforrását, a

legfontosabbak ezek közül azonban a sophonok lesznek, amelyek a Falképzők minden cselekedetét teljesen feltárják előttünk. Egyedül a gondolataik maradnak titokban. A Faltörők küldetése tehát az lesz, hogy a sophonok segítségével kielemezzik a Falképzők nyilvános és titkos cselekedeteit, és fényt derítsenek stratégiájuk valódi céljaira, amilyen hamar csak lehetséges. A vezetőség most kijelöli a Faltörőket.

Qin Shi Huang felemelte kardját, és megérintette vele Neumann vállát, mintha lovaggá ütné.

– Maga az Első Faltörő – jelentette ki. – Maga Frederick Tyler Faltörője.

Neumann letérdelt, és bal kezét tisztelgésként jobb vállához érintette.

– Elfogadom a megbízást.

Qin Shi Huang következőnek Modi vállához érintette a kardot.

– Maga a Második Faltörő. Maga Manuel Rey Diaz Faltörője.

Modi nem térdelt le, egyenesen állt és gögös bólintással fogadta a kinevezést.

– Én leszek az első, aki áttör egy falat.

A kard most Arisztotelész vállához ért.

– Maga a Harmadik Faltörő. Maga Bill Hines Faltörője.

Arisztotelész sem térdelt le, csak megrázta köntösét, és elgondolkozva megszólalt.

– Igen, én vagyok az egyetlen, aki át tudja törni a falát.

Qin Shi Huang visszatette a kardot a vállára, és végignézett a tömegben.

– Jó. Most már vannak Faltörőink. Ahogy a Falképzők, maguk is az elit elitjébe tartoznak. Az Úr legyen magukkal! A hibernáció segítségével megkezdhetik hosszú útjukat az idők végezetéig, a Falképzőkkel együtt.

– Nem hinném, hogy szükség lesz hibernálásra – mondta Arisztotelész. – Képes leszek teljesíteni faltörői küldetésemet a normális élettartamunknak megfelelő idő alatt.

Modi egyetértően bólintott.

– Mikor áttöröm a falat, személyesen is szembenézek a Falképzőmmel, és kiélvezem, ahogy lelke kínok és kétségbeesés közepette összetörik. Nekem megéri, hogy életem hátralévő részét ennek szenteljem.

A másik két Faltörő is kijelentette, hogy szándékában áll személyesen megtörni Falképzőjét.

– Fényt derítünk az utolsó titkok utolsó részletére is, amelyeket az emberiség a sophonok előtt rejteget – mondta Neumann. – Ez a végső dolog, amit megtehetünk az Úrért, mert utána nem lesz értelme a létezésünknek.

– Ki lesz Luo Ji Faltörője? – kérdezte valaki.

A kérdés mintha megérintett volna valamit Qin Shi Huang elméjében. A földre szúrta a kardot, és gondolataiba merült. A nap hirtelen felgyorsult a horizont felé tartó útján, és az árnyékok egészen a láthatárig nyúltak. Mikor félig lenyugodott, a nap váratlanul irányt váltott, párszor felkelt, majd lement a láthatár mögé, mint egy bálna csillogó háta, ami elő-előbukkan a fekete óceánból. A pusztaság és benne az emberek kis csoportja, amiből ez a komor világ állt, fény és sötétség közt ingadozott.

– Luo Ji saját maga Faltörője. Neki kell rájönnie, milyen fenyegetést jelent az Úrra – mondta végül Qin Shi Huang.

– Lehet tudni róla, hogy egyáltalán fenyegetést jelent-e? – kérdezte valaki.

– Én nem tudom, de az Úr igen, és Evans is tudta. Evans tanította meg az Urat arra, hogyan őrizze meg ezt a titkot, de ő halott. Mi nem tudhatjuk.

– Szóval minden Falképző közül Luo Ji jelenti a legnagyobb veszélyt? – kérdezte valaki tétován.

– Ezt sem tudhatjuk. Csak egyvalami biztos. – Qin Shi Huang felnézett az ég kupolájára, amely kékből ismét feketévé változott.

– A négy Falképző közül ő az egyetlen, aki közvetlenül küzd az Úrral.

Munkahelyi gyűlés az űrflotta politikai részlegén.

Chang Weisi sokáig hallgatott, miután megnyitotta a gyűlést. Ilyet korábban soha nem csinált. Végignézett a konferenciaasztalnál két sorban ülő politikai tisztéken, majd a végtelen távolba meredt, miközben ceruzájával halkán kopogott az asztalon. A kopogás mintha a gondolkodással töltött időt mérte volna. Chang Weisi végül visszatért a jelenbe, és megszólalt.

– Elvtársaim! A Központi Katonai Bizottság tegnap bejelentett parancsa értelmében mostantól én vagyok a fegyveres erők politikai részlegének a parancsnoka. Egy héttel ezelőtt fogadtam el a kinevezést, de csak most, amikor itt ülünk együtt, most érzem azt, hogy a gondolataim ellentmondanak egymásnak. Hirtelen ráébredtem, hogy az űrflotta legnagyobb terhelésnek kitett emberei ülnek előttem, és most már én is maguk közé tartozom. Ennek korábban nem voltam tudatában, amiért mindannyiuktól elnézést kérek. – Kinyitotta az előtte heverő mappát. – A találkozóznak erről a részéről nem készül feljegyzés. Elvtársaim, beszéljük meg egymással őszintén a nézeteinket. Legyünk most az egyszer trisolarisiak, és nyissuk meg a gondolatainkat egymás előtt. Ez kulcsfontosságú a jövőbeli munkánkat tekintve.

Chang Weisi tekintete egy-két másodpercig minden egyes tiszt arcán elidőzött, de mindegyikük hallgatott. Senki nem szólalt meg. Chang Weisi ekkor felállt, és nagy léptekkel az ülő tiszték mögötti asztalhoz ment.

– A mi feladatunk elérni, hogy seregeink higgyenek abban, hogy az eljövendő háborúban győzelmet fogunk aratni. De vajon mi magunk hiszünk benne? Kérem, aki igen, az emelje fel a kezét! Ne felejtsek el, hogy most őszintén beszélünk.

Senki nem emelte fel a kezét, majdnem mindenki az asztalra szegezte a tekintetét. Chang Weisi azonban észrevette, hogy egy

szempár egyenesen előrenéz. Zhang Beihai szempárja.

– Hisznek abban, hogy lehetséges a győzelem? – folytatta Chang Weisi. – Lehetséges alatt nem azt értem, hogy a véletlennek köszönhetően van rá pár ezreléknyi esély, hanem azt, hogy komoly, tényleges esély van rá.

Zhang Beihai felemelte a kezét. Egyedül az ő keze emelkedett a magasba.

– Először is, hadd köszönjem meg mindannyiuknak az őszinteségüket – mondta Chang Weisi, majd Zhang Beihaihoz fordult. – Kitűnő, Zhang elvtárs! Mondja, mire alapozza a magabiztosságát?

Zhang Beihai felállt, de Chang Weisi intett, hogy üljön vissza.

– Ez nem hivatalos megbeszélés – mondta –, csak őszinte beszélgetés.

Zhang Beihai állva maradt.

– Parancsnok úr, pár szóban nem tudok megfelelő választ adni a kérdésére, mert megteremteni a hitet valamiben, ez hosszú és bonyolult folyamat. Először is szeretném megjegyezni, hogy jelenleg tévképzetek uralkodnak csapataink körében. Mindannyian tudjuk, hogy a trisolarisi krízis előtt azt szorgalmaztuk, hogy tudományos és racionális szemszögből vizsgáljuk a hadviselés jövőjét, és a nagy erejű tehetetlenség, ami e mögött a mentalitás mögött meghúzódik, a mai napig életben tartotta ezt a gondolkodást. Ez különösen igaz jelenlegi űrflottánkra, ahol az akadémikusok és tudósok nagyszámú beáramlása még súlyosbította is az ügyet. Ha ezzel a mentalitással állunk hozzá a négyszáz év múlva bekövetkező csillagközi háborúhoz, sosem fogjuk elérni, hogy az embereink bízzanak a győzelemben.

– Amit Zhang Beihai elvtárs mond, az nagyon különös – mondta egy ezredes. – A szilárd hit vajon nem a tudományra és az értelemre épül? Egy hit sem lehet szilárd, ha nem objektív tényeken alapul.

– Akkor nézzük most más szemszögből a tudományt és az értelmet. Saját tudományunkról és értelmünkéről beszélek, ezt ne felejtse el. A trisolarisiak fejlettsége azt üzeni nekünk, hogy a mi tudományunk egy kisgyerekhez hasonló, aki kagylókat gyűjtöget a tengerparton, de soha nem látta még a valóság óceánját. A tények, amelyeket saját tudományunknak és értelmünknek köszönhetően ismerünk, lehet, hogy nem valós, objektív tények. Amennyiben pedig ez a helyzet, meg kell tanulnunk szelektálni köztük, és figyelmen kívül hagyni némelyiket. Látnunk kell, hogyan változnak a dolgok, ahogy fejlődnek, és nem szabad a technológiai determinizmus és a gépesített materializmus miatt leírunk az egész jövőt.

– Kiváló! – mondta Chang Weisi, és intett, hogy folytassa.

– Meg kell alapoznunk hitünket a győzelemben, ez a katonai kötelességtudat és becsület alapja! Mikor hadseregünknek egykor rossz körülmények között kellett szembenéznie egy hatalmas ellenféllel, akkor a népünk és a hazánk iránti felelősségérzet erősítésével sikerült megteremtenie a szilárd hitet a győzelemben. Hiszek abban, hogy ma az emberi faj és a Föld civilizációja iránti felelősségérzet képes lesz megalapozni ugyanezt a hitet.

– De hogyan kezdjük hozzá a konkrét ideológiai megalapozáshoz? – kérdezte egy tiszt. – Az űrflotta összetett elemekből állt fel, ami azt jelenti, hogy ideológiailag is elég összetett. Nem lesz könnyű dolgunk.

– Szerintem egyelőre a katonák mentális állapotának a felmérésével kellene kezdenünk – mondta Zhang Beihai. – Általánosságban: múlt héten ellátogattam azokhoz a csapatokhoz, amelyek a légierőtől és a haditengerészet légierejétől kerültek át a mi fegyvernemünkhöz, és észrevettem, hogy ezeknél az erőknél hihetetlenül elhanyagolták a mindennapos kiképzést. Hogy egy részletet említsek: egyre gyakrabban merülnek fel problémák a seregen belüli

fegyelemmel kapcsolatban. Mostanra teljesen át kellett volna váltani a nyári egyenruhákra, de a parancsnokságon még rengetegen viselik a télit. Ezen a gondolkodásmódon változtatni kell, amilyen hamar csak lehet. Nézzék, az űrflotta kezd átalakulni egyfajta tudományos akadémiává. Természetesen nem tagadhatjuk, hogy jelenlegi feladatunk egy katonai akadémiáéval egyezik meg, de tudatában kell lennünk annak, hogy hadsereg vagyunk, márpedig háborúban álló hadsereg!

A beszélgetés egy darabig még folytatódott, majd Chang Weisi visszaült a helyére.

– Köszönöm mindannyiuknak. Remélem, továbbra is képesek leszünk ilyen őszinte beszélgetéseket folytatni egymással. Most térjünk át a hivatalos megbeszélés témáira. – Miközben beszélt, felnézett, és újra találkozott a tekintete Zhang Beihai állhatatos tekintetével. A belőle sugárzó eltökéltség némi melegséggel töltötte el a szívét.

Zhang Beihai, tudom, hogy magában erős a hit. Akinek ilyen apja volt, mint magának, annál nem is lehetne másképp. De a dolgok nem olyan egyszerűek, mint ahogy elmondta. Nem tudom, mire alapozza a hitét, még azt sem tudom, mi másban hisz még. Maga olyan, mint az apja volt: csodáltam őt, de el kell ismernem, hogy végül én sem tudtam igazán kiismerni.

Chang Weisi nagy lendülettel kinyitotta az előtte fekvő mappát.

– Az űrbeli hadviseléssel kapcsolatos kutatás jelenleg is teljes erővel zajlik, de egy probléma már felmerült. Nem kétséges, hogy a bolygóközi hadviselés tanulmányozását egy bizonyos szintű technológiai fejlődésre kell alapozni, az alapkutatás azonban csak most kezdődött meg, és még a távoli jövő rejti a technológiai áttöréseket. Ez azt jelenti, hogy nincs mire alapoznunk a kutatásainkat. A parancsnokság ennek fényében felülvizsgálta a kutatási tervet, és az eredetileg egységes kutatást, amelyet az űrbeli hadviselés terén folytattunk, felosztotta három

ágra. Ezek megfelelnek a technológiai fejlettség lehetséges szintjeinek, amelyeket az emberiség képes lehet elérni a jövőben: egy alacsony fejlettségű, egy közepesen fejlett és egy magas fejlettségű stratégiáról van szó.

– Jelenleg is folyamatban van ennek a három fejlettségi szintnek, valamint a nagyszámú viszonyítási paraméternek a meghatározása minden egyes nagyobb tudományágban, a fő paraméter azonban egy tíz kilotonnás űrhajó sebessége és hatótávolsága lesz.

– Alacsony technológiai fejlettségű szint: az űrhajó eléri a harmadik kozmikus sebesség ötvenszerezését, vagyis durván a 800 km/s-ot. Az űrhajót nem látták el létfenntartó rendszerekkel. Ezen körülmények között az űrhajó hatótávolsága csak a Naprendszer közeli részére terjed ki, ami azt jelenti, hogy a Neptunusz pályáján belülre, a Naptól legfeljebb 30 csillagászati egységnyire.

– Közepes technológiai fejlettségű szint: az űrhajó eléri a harmadik kozmikus sebesség háromezszázszorosát, vagyis durván a 4800 km/s-ot. Az űrhajó részleges létfenntartó rendszerekkel van felszerelve. Ezen körülmények között a hatótávolsága kiterjed a Kuiper-övig, a Naptól 1000 csillagászati egységen belül eső területekig.

– Magas technológiai fejlettségű szint: az űrhajó eléri a harmadik kozmikus sebesség ezerszerezését, a 16 000 km/s-ot, ami a fénysebesség öt százaléka. Az űrhajó teljes létfenntartó rendszerrel van felszerelve. Ezen körülmények között a hatótávolsága elér egészen az Oort-felhőig, és már kezdetleges csillagközi navigációs képességekkel is rendelkezik.

– Az űrben a hadsereg számára a legnagyobb fenyegetést a kishitűség jelenti, így a politikai és ideológiai dolgozóink rendkívül fontos feladatkört töltenek be az űrflottánál. A katonaság politikai részlegei teljes mértékben részt fognak venni az űrbeli hadviselés elméletének kidolgozásában, hogy eltöröljék

a kishitűség foltját az alapelméletből, és garantálják a helyes kutatási irányt.

– Az itt jelenlévők az űrháború-elméleti munkacsoport tagjai lesznek. Bár a három ág tagjai közt lesz némi átfedés, a kutatóintézetek függetlenek lesznek, a nevük egyelőre Alacsony Technológiai Stratégiai Intézet, Középszintű Technológiai Stratégiai Intézet, illetve Magas Technológiai Stratégiai Intézet lesz. A mai gyűlésen szeretném mindannyiuktól hallani, hogy melyiket választanák, hogy a politikai részleg figyelembe vehesse a legközelebbi megbeszélések ütemezéséhez. Kérem, most jelezzék, melyiket választják.

A gyűlésen jelen lévő harminckét politikai tiszt közül huszonnégyen választották az alacsony, heten a középszintű technológiai intézetet. Csak egyvalaki választotta a magasat: Zhang Beihai.

– Úgy látom, Beihai elvtárs science fictionnel akar foglalkozni – jegyezte meg valaki.

Páran nevettek.

– Amit választottam, az az egyedüli esélyünk a győzelemre. Ez az egyetlen olyan technológiai fejlettségi szint, amellyel az emberiség hatékony védőrendszert alakíthat ki a Föld és a Naprendszer köré – mondta Zhang Beihai.

– Még a szabályozott magfúziót sem sikerült megvalósítanunk. Hogy küldhetnénk akkor az űrbe egy tízezer tonnás hadi űrhajót, amelynek sebessége eléri a fénysebesség öt százalékát? Ez tízezerszer gyorsabb volna, mint a teherautó méretű űrhajók, amikkel napjainkban rendelkezik az emberiség. Ez még csak nem is science fiction, ez mese!

– És, nincs rá még négyszáz évünk? Szem előtt kell tartanunk a haladást is, amikor ilyesmiről beszélünk.

– De az alapvető fizikában lehetetlen haladást elérni.

– A már létező elméletekben rejlő alkalmazási lehetőségeknek még egy százalékát sem aknáztuk ki – mondta Zhang Beihai. –

Úgy vélem, a legnagyobb problémánk jelenleg a technológiai szektor hozzáállása a kutatáshoz. Túl sok időt és pénzt pazarolnak alacsony szintű technológiákra. Hajtóművek terén például semmi okunk nincs rá, hogy tovább dolgozzunk a fission meghajtáson, ennek ellenére nemcsak ennek a kutatásába és fejlesztésébe ölnek bele rengeteg időt és energiát, de ugyanennyit foglalkoznak a következő generációs kémiai propulziós hajtóművekkel is! A forrásainkat ehelyett a fúziós hajtóművek tanulmányozására kellene átcsoportosítani, és azon belül is rögtön a közvetítő nélküli fúziós hajtóművekére, átugorva a közvetítőn alapuló fúziót. Ugyanez a probléma más kutatási területeken is fennáll. A zárt ökoszisztéma például olyan technológiai vívmány, ami szükséges a csillagközi űrutazáshoz, és nem különösebben függ az alapvető elméletektől, mégis nagyon korlátozott a kutatás ezen a területen.

– Zhang Beihai elvtárs legalább egy olyan kérdést felvetett, ami méltó a figyelmünkre: a katonai és a tudományos közösség mind hozzáfogott a saját munkájához, de a köztük lévő kommunikáció nem elégséges – mondta Chang Weisi. – Szerencsére ezzel mindkét oldal tisztában van, és közös konferenciát szerveznek, emellett a katonai és a tudományos közösség is létrehozott különleges ügynökségeket, melyek feladata, hogy erősítse a két oldal közötti kommunikációt, és teljesen interaktív kapcsolatot hozzon létre az űrbeli stratégia és a tudományos kutatás között. Következő lépésben a hadsereg elküldi képviselőit a különféle kutatási területekre, hogy tudósok jelentős csoportját vonja be az űrbeli hadviselés elméletének kutatásába. Még egyszer mondom: nem ülhetünk ölbe tett kézzel, a technológiai áttörésekre várva. Ki kell alakítanunk a saját ideológiánkat, amilyen hamar csak lehet, és minden területen ezt kell népszerűsíteni. A következőkben egy másik vetületről szeretnék beszélni: az űrflotta és a Falképzők viszonylatáról.

– A Falképzők is bele akarnak avatkozni az űrflotta munkájába?

– kérdezte valaki csodálkozva.

– Ennek jelenleg nincs jele, bár Tyler felvetette, hogy ellenőrző látogatást fog tenni a hadseregnél. Tisztában kell azonban lennünk vele, hogy hatalmuk van, és bármibe avatkoznak is bele, annak váratlan hatásai lehetnek. Fel kell készülnünk rá lelkiileg. Ha felmerül egy ilyen helyzet, fenn kell tartanunk az egyensúlyt a Falképző-projekt és a hagyományos hadsereg feladatai között.

A gyűlés után Chang Weisi egyedül ült az üres gyűlésteremben, és cigarettázott. A füst az ablakon beáradó fénysugár felé szállt, és mintha lángra kapott volna.

Történjék bármi, legalább már elkezdődött, gondolta Chang Weisi.

Luo Ji életében először érezte azt, hogy egy álma vált valóra. Azt gondolta, Garanin csak hengec – természetes, hogy egy gyönyörű, érintetlen helyet képes találni, de Luo Ji biztos volt benne, hogy teljesen más lesz, mint amit a képzeletében látott. Mikor azonban kiszállt a helikopterből, úgy érezte magát, álomvilágba csöppent: a távoli, hósapkás hegyek, az előtte csillogó tó, a füves síkság és az erdő a tó mellett – minden pontosan úgy festett, ahogy Garaninnak felvázolta, és ráadásul még annál is érintetlenebb volt a hely, mint amelyenről álmodott. Mintha egy tündérmeséből került volna elé. A friss levegőben enyhén édes illat szállt, és még a nap is mintha óvatos lett volna, fényének csak a leglágyabb, legszebb részét küldte erre a helyre. A leghihetlenebb a tó melletti kis birtok volt, közepén egy villával. Kent, aki Luo Jivel tartott, elmondta, hogy a ház a 19. század közepén épült, de régebbinek tűnt, és az idő múlásának köszönhetően remekül beilleszkedett környezetébe.

– Ne lepődjön meg. Az emberek néha olyan helyekről álmodnak, amelyek valóban léteznek – mondta Kent.

– Lakik itt valaki? – kérdezte Luo Ji.

– Öt kilométeres körzeten belül senki. Azon túl van egypár kis

falu.

Luo Ji arra tippelt, Észak-Európában vannak, de nem kérdezett rá.

Kent bevezette a házba. Luo Ji körülnézett a tágas, európai stílusú nappaliban, és első pillantása egy kandallóra esett. Mellette friss illatot árasztó, gyümölcsfából származó tűzifa állt szépen megrakott halomban.

– A ház előző gazdája üdvözli önt. Büszke rá, hogy egy Falképző lakik itt. – Kent ezek után elmondta, hogy a birtokhoz jóval több tartozik az általa kérteknél, többek közt istálló is van lovakkal, mert a hegyeket a legjobban gyalog vagy lóháton lehet megközelíteni, emellett tenisz- és golfpálya, borospince, a tavon pedig motorcsónak és pár vitorlás. A ház régi külseje teljesen modern belsőt rejtett. Minden szobában volt számítógép, széles sávú internetkapcsolat és műholdas tévé, emellett kialakítottak a házban egy digitális vetítőtermet is. Luo Ji érkezésekor egy helikopter-leszállópályát is észrevett, amit nyilvánvalóan nem az utolsó pillanatban építettek.

– Van pénze, az biztos.

– Nem csak pénze. Nem szeretné felfedni a kilétét, de ha elmondanám a nevét, biztosan ismerősen csengne. Az ENSZ-nek adományozta ezt a telket. Sokkal nagyobb értékű adomány, mint a Rockefelleré. Csak hogy tudja, a telek és rajta minden ingatlan az ENSZ tulajdona. Maga csak arra jogosult, hogy itt tartózkodjon. De ne higgye, hogy semmit nem kap: a tulajdonos távozásakor azt mondta, hogy a személyes tárgyait magával vitte, ami itt maradt, az a magáé. Önmagukban ezek a festmények is jó sokat érhetnek.

Kent körbevezette Luo Jit a házban, minden egyes helyiségbe benéztek. Luo Ji látta, hogy az eredeti tulajdonosnak jó ízlése volt, a szobák berendezése elegáns nyugalmat árasztott. A könyvtárban lévő könyveknek jelentős részét tették ki régi kiadású latin művek. A festmények nagy része modern stílusban

készült, de nem lógtak ki környezetükből ebben a gazdag, klasszikus közegben sem. Az egyik, ami különösen feltűnt Luo Jinek, a tájképek teljes hiánya volt, ami érett esztétikai érzékről árulkodott: ebben az édenkert közepén álló házban tájképeket aggatni a falra olyan értelmetlen lett volna, mint egy vödör vizet önteni az óceánba.

Mikor visszatértek a nappaliba, Luo Ji leült a hihetetlenül kényelmes székbe a kandalló előtt. Nyújtózkodott, és kezével beleütközött egy tárgyba, amit aztán felemelt és szemügyre vett. Hosszú, vékony szárú pipa volt, az a fajta, amit az előkelőségek használnak benn a házban. Luo Ji végignézett a falakon és az üres polcokon, és elképzelte, mi mindent vihettek el a házból.

Ekkor bejött Kent, és bemutatott pár embert: a házvezetőnőt, a szakácsot, a sofőrt, a lovászt és a csónakmestert, akik korábban mind az előző tulajdonosnak dolgoztak. Mikor ők távoztak, Kent bemutatta egy civilbe öltözött alezredesnek is, aki a biztonságáért felelt. Mikor az alezredes is kiment, Luo Ji megkérdezte Kenttől, hol van Shi Qiang.

– Átadta a biztonsági intézkedésekkel kapcsolatos tudnivalókat, és valószínűleg hazament.

– Cseréljék le rá azt a fickót, aki az előbb ment el. Szerintem jobb munkát fog végezni.

– Én is úgy gondolom, de nem beszél angolul. Nehezen tudná végezni a feladatát.

– Akkor hozzon kínai öröket azok helyett, akik most itt vannak.

Kent beleegyezett, és kiment, hogy telefonáljon Shi Qiangnak. Luo Ji is elhagyta a szobát, és a gondosan nyírt gyepen át lement a tó közepéig benyúló mólóhoz. Megfogta a végén levő korlátot, és nézte, ahogy a hófödte hegyek tükröződnek a tó fénylő felszínén. Élvezte, hogy körülveszi az édes illatú levegő és a napfény, és azt mondta magában: mai életünkhöz viszonyítva mit számít, milyen lesz a világ négyszáz év múlva?

Leszúrom a Falképző-projektet.

– Hogy jutott be az a gazfickó? – kérdezte halkán a kutató a terminálnál.

– A Falképzők természetesen mindenhová bemehetnek – felelte a szomszédja halkán.

– Elég unalmas, nemde? Gondolom, elnök úr, most csalódott – mondta dr. Allen, a Los Alamos Nemzeti Laboratórium igazgatója Rey Diaznak, mikor elhaladtak a számítógépes terminálok sora mellett.

– Már nem vagyok elnök – mondta Rey Diaz szigorú hangon, miközben felmérte környezetét.

– Ez a nukleáris fegyverek szimulációs központja. Los Alamosban négy ilyen központ található, a Lawrence Livermore-ban három.

Rey Diaznak két olyan tárgyon akadt meg a tekintete, ami nem tűnt teljesen unalmasnak. Újnak tűntek, hatalmas képernyőkkel, konzoljaikon sok apró gombbal. Odaindult, hogy közelebbről is szemügyre vegye őket, de Allen visszahúzta.

– Azok játékgépek. Az itt lévő terminálok nem azért vannak, hogy játsszanak rajta, ezért hoztunk két ilyen, hogy az emberek kikapcsolódhassanak munka közben.

Rey Diaznak két újabb, nem teljesen unalmas tárgy tűnt fel. Mindkettő átlátszó, bonyolult szerkezetű gép volt, és bugyborékoló folyadékot tartalmaztak. Megint elindult, hogy megnézze őket, Allen pedig ezúttal csak a fejét rázta mosolyogva, de nem állította meg.

– Az egy párasító. Új-Mexikóban nagyon száraz a levegő. A másik pedig a kávéautomata. Mike, tölts egy csészével Mr. Rey Diaznak... Ne, várj, ne abból! Készíték magának abból a kiváló pörkölésű szemes kávéból, amit az irodámban tartok.

Rey Diaz ezek után nem tehetett mást, mint hogy megnézi a falakon lógó felnagyított, fekete-fehér fényképeket. Az egyik felismerte a sovány, kalapos, pipázó embert, Oppenheimert,

ekkor azonban Allen újra az unalmas terminálok felé irányította a figyelmét.

– Ezek a képernyők rég elavultak – mondta Rey Diaz.

– Mögöttük azonban a világ leggyorsabb számítógépe működik, 30 petaFLOPS teljesítménnyel.

Az egyik mérnök odalépett Allenhez. – Dr. Allen, az AD44530G működésre kész.

– Nagyszerű!

A mérnök lehalkította a hangját.

– A kimeneti modult felfüggesztettük – mondta, és Rey Diazra sandított.

– Futtassa azt is – mondta Allen, majd Rey Diazhoz fordult. – Látja, nincs rejtegetnivalónk a Falképzők előtt.

Rey Diaz ekkor papírtépkedés hangját hallotta, és odafordulva látta, hogy a termináloknál ülők papírlapokat tépnek szét.

– Iratmegsemmisítőjük nincs? – kérdezte, feltételezve, hogy dokumentumokat semmisítenek meg, majd feltűnt neki, hogy az összetépett lapok üresek.

– Vége! – kiáltotta valaki, és hirtelen mindenki a levegőbe dobta a tépett papírdarabokat, amitől a kacatokkal teli padló még inkább egy szeméttelépnek tűnt.

– Ez a szimulációs központ egyik hagyománya. Az első atombomba felrobbanásakor dr. Fermi papírdarabokat dobott a levegőbe, és abból, hogy milyen messzire sodorta őket a lökéshullám, pontosan ki tudta számítani, mekkora volt a bomba hatóereje. Azóta ezt csináljuk minden szimulációnál, amit futtatunk.

Rey Diaz lesöpörte a papírdarabkákat a fejről és a válláról.

– Minden egyes nap nukleáris tesztek szimulációját futtatják, de maguknak ez olyan könnyű, mintha videojátékkal játszanának. Nálunk nem így megy. Nincsenek szuperszámítógépeink. Nekünk valódi tesztek kell lefolytatnunk. Ugyanazt csináljuk, de aki szegény, az végül

mindig bolondot csinál magából...

– Mr. Rey Diaz, itt senki nem foglalkozik politikával.

Diaz közelebb hajolt, hogy megnézze az egyik terminált, de csak adatok pergő sorát és folyton változó görbéket látott, mikor pedig végre megpillantott pár képet, azok olyan absztrakt grafikák voltak, hogy semmit nem tudott beléjük látni. Mikor egy másik terminál fölé hajolt, az előtte ülő fizikus megszólalt.

– Elnök úr, ha gombafelhőt keres, azt itt nem fog látni.

– Nem vagyok elnök – ismételte Rey Diaz, miközben átvette a csésze kávét, amit Mike nyújtott felé.

– Akkor ideje lenne rátérnünk, mit tehetünk önért – mondta Allen.

– Tervezzenek egy atombombát.

– Természetesen. A Los Alamos számos tudományággal foglalkozik, de gyanítottam, hogy ez hozta ide. Részleteket tudna mondani? Milyen típusút? Mekkora hatásfokkal?

– A PVT nemsokára átküldi a kiszámított technikai követelményeket, ezért csak a lényegét mondom el röviden. Óriási hatásfokút, a létező legnagyobbat. Olyan nagy legyen, amekkorát csak képesek legyártani. Az abszolút minimum: kétszáz megatonna.

Allen egy pillanatig rámeredt, majd elgondolkodva lehajtotta a fejét.

– Némi időbe fog telni.

– Miért, nincs meg a matematikai modell hozzá?

– Dehogy nincs. Mindenhez van modellünk, az ötszáz tonnás aknáktól a nagy, két megatonnás bombáig, a neutronbombáktól az elektromágneses bombáig, de a hatásfok, amit ön kér, messze túl nagy ezekhez képest, több mint tízszerese a világ legnagyobb termonukleáris szerkezetének. Teljesen más robbanószerkezettel és felépítéssel kell ellátni, mint a hagyományos atomfegyvereket, az is lehet, hogy teljesen új szerkezetre lesz szükség hozzá. Ehhez megfelelő modellünk nincs.

Egy ideig még beszélgettek a különféle kutatási projektek tervezéséről, majd mikor eljött az ideje, hogy Rey Diaz távozzon, Allen megszólalt:

– Mr. Rey Diaz, tudom, hogy a PVT-nél a legjobb fizikusok állnak az ön rendelkezésére. Feltételezem, elmondták, hogy mivel jár az atomfegyverek alkalmazása az űrbeli hadviselésben?

– Megengedem, hogy elismételje.

– Rendben. A világűrben az atombomba alacsony hatásfokúnak bizonyulhat, mivel a nukleáris robbanás az űr vákuumjában nem kelt lökéshullámokat, az általuk keltett fény pedig csak elhanyagolható nyomást kelt, ami azt jelenti, nem képesek akkora fizikai hatást kelteni, mint a légkörön belüli robbanások. Minden energiájukat fény és elektromágneses sugárzás formájában bocsátják ki, az űrhajók védelme sugárzás és elektromágnesesség ellen pedig jól ismert technológia, legalábbis az emberiség számára.

– És ha közvetlenül eltaláljuk a célpontot?

– Az már teljesen más kérdés. Ebben az esetben a hőmérséklet lesz a döntő tényező, a célpont elolvadhat, akár el is párologhat. Egy több száz millió tonnás bomba azonban legalább akkora lesz, mint egy ház, így attól tartok, nem lesz könnyű közvetlenül eltalálni vele bármit is... Ami azt illeti, az atomfegyverek mechanikai hatása nem ér fel a kinetikus fegyverekével, sugárzásuk kevésbé intenzív, mint a részecskesugár-fegyvereké, az általuk keltett hő pusztítása pedig nem ér fel a gamma-sugaras lézerekével.

– Ezek a fegyverek azonban nincsenek bevetésre kész állapotban. Az atomfegyver az emberiség legnagyobb erejű, már kipróbált fegyvere. Ami az űrbeli teljesítménnyel kapcsolatos felvetéseit illeti, találhatunk rá módokat, hogy javítsunk rajta, például adhatunk hozzá egy közvetítőanyagot, ami lökéshullámokat kelt – valahogy úgy, ahogy a repeszgránát robban fel.

– Ez érdekes ötlet. Látszik, hogy tudományos területen végzett.
– Atomenergiával kapcsolatos tanulmányokat folytattam, ezért kedvelem az atombombákat. Jó érzéssel töltenek el.

Allen felnevetett.

– Majdnem elfelejtettem: ehhez hasonló kérdéseket nevetséges egy Falképzővel megvitatni.

Mindketten felnevettek, de Rey Diaz arcára hamar újra komoly kifejezés ült ki.

– Dr. Allen, mindenki máshoz hasonlóan ön is úgy kezeli a Falképzők stratégiáját, mint valami rejtélyes dolgot. A jelenleg az emberiség rendelkezésére álló leghatalmasabb fegyverek a hidrogénbomba és a makroatomos fúzió. Természetes, hogy a kettő közül az egyikre összpontosítunk, nem? Úgy vélem, az én megközelítésem a helyes.

– Akkor miért nem a makroatomos fúzióval foglalkozik?

– Még nem tudja? A volt államtitkárunk egy lépéssel előttem jár, már elment Kínába.

A két férfi megállt a csendes ösvényen, amelyen az erdőben sétáltak.

– Fermi és Oppenheimer számtalanszor sétáltak végig ezen az úton – mondta Allen. – Hirosima és Nagaszaki után az első generációs atomfegyverek készítőinek legtöbbje élete nagy részét depresszióba merülve töltötte, most azonban elégedettek lennének, ha tudnák, hogy milyen küldetés előtt állnak az emberiség atomfegyverei.

– Nem számít, mennyire ijesztőek, a fegyverek alapvetően jó dolgok... Amikor legközelebb jövök, nem szeretném azt látni, hogy papírfecniket dobálnak szerteszét. Szeretném, ha rendszerető emberek benyomását keltenénk a sophonok előtt.

Az időjárás miatt a *Mayflower* űrsiklónak másik repülőtéren kellett landolnia, mint ahol tervezték, így Frederick Tylert chartergéppel vitték a Kennedy Űrközpontból az Edwards

Légierőbázisra. A futópálya végében állva nézte, ahogy a *Mayflower* fékezőernyőit maga mögött húzva lelassul és megáll. Tyler érezte, ahogy hőhullám árad felé. Az űrsikló teste, melyet a hőpajzs csempéi borítottak, primitívnek és esetlennek tűnt előtte, mintha az ipari forradalom korából maradt volna itt. Ha belegondolt, hogy kiszámíthatatlan ideig ez az alacsony határfokú, sokba kerülő jármű maradhat az emberiség fő szállítóeszköze a világűrbe, úgy érezte, nem bírja ki sóhajtás és fejcsóválás nélkül.

Mikor a kabin ajtaja kinyílt, először az ötfős legénység és a két tudós szállt ki, akiket most hoztak vissza a Nemzetközi Űrállomásról. Ezután bement két ember egy hordággal, és kihoztak még valakit, aki, talán hogy könnyebben feltehessék a hordágyra, már a kabinban levette úrruháját.

Miután a hordágyat levitték az űrsiklóhoz tolt lépcsőn, a repülésirányító odalépett hozzá, és megszólította a hordágyon fekvőt.

– Dr. Ding, egy űrutazóban kellene, hogy legyen annyi alapvető méltóság, hogy egyenes gerinccel jön le az űrsiklóról.

– Az emberi fajnak semmi méltósága nem maradt – felelte Ding Yi a hordágyról. – Tudnia kell a legújabb felfedezésünkről, ezredes úr. A sophonok örömmel fogják ma éjszaka végignézni és rögzíteni a szeretkezését.

– Doktor, őszintén remélem, hogy soha többé nem fogok magával együtt űrutazáson részt venni. – A repülésirányító két apró tárgyat dobott a hordágyra. Ding Yi felvette őket. Egy kettétört pipa darabjai voltak.

– Ezért kártérítést követelek! Ez egy Dunhill pipa jubileumi kiadása volt! Van fogalma róla, mennyit ér? – kiáltotta Ding Yi, és felült a hordágyon, de a rátörő szédülés és hányinger kényszerítette, hogy visszafeküdjön.

– Örüljön, hogy a NASA nem bírágolja meg – vetette oda a repülésirányító anélkül, hogy visszanézett volna, és elsietett,

hogyan utolérje kollégáit.

Tyler gyors léptekkel odament a hordágyhoz, és üdvözölte Ding Yit.

– Á, helló, Falképző – mondta Ding Yi, és kinyújtotta vékony karját, hogy kezet rázzon Tylerrel, de gyorsan vissza is húzta, és mindkét kezével megmarkolta a hordágyat. – Hé! Tartsák egyenesen! – kiáltott a hordágyvivőkre.

– Uram, teljesen egyenesen tartjuk.

– Akkor miért érzem úgy, hogy hátrafelé dől?

– A fülében az egyensúlyi idegek zéró gravitációhoz alkalmazkodtak, ezért most újra alkalmazkodniuk kell a normális gravitációhoz – magyarázta az egyik hordágyvivő.

– De azért remekül fest – mondta Tyler mosolyogva.

– Hazudik – mondta Ding Yi.

– Természetesen sápadtabb a szokásosnál, de azt gondolom, ez normális – nevetett Tyler. – Elvégre földi lények vagyunk. – Kis szünetet tartott. – Beszélnem kell magával.

– Azt mondják, orvosi vizsgálatra vagy valami ilyesmire kell mennem.

– Sajnálom. De csak egy percre tartanám fel. Nagyon sürgős.

– Te jó ég, már megint hátrafelé megyek. Azt hiszem, kényelmesebb lenne, ha gyalognék. – Ding Yi ezzel intett a hordágyvivőknek, hogy álljanak meg, aztán legördült a hordágyról, lépett egyet és azonnal a földre roskadt.

Tyler felsegítette, aztán a vállára tette a kezét, és úgy irányította a közelben parkoló szolgálati autó felé, akár egy részeg.

– Remélem, részt tud venni a tervemben... Mi ez a szag?

– Olyan a levegő odafenn, mint egy tömlőben. A levegőt újrakeringető berendezés elülső rácsára felkenődik a vécékből származó piszok... Mi a terve?

– Egy független űrflottát akarok létrehozni, ami makroatomos fúziót használ fegyverként.

Ding Yi felnézett Tyler vállán át az arcába. Mikor Rey Diaz azt mondta, hogy kétszáz megatonnás bombát akar gyártatni, a Los Alamos Nemzeti Laboratórium igazgatója ugyanezzel az arckifejezéssel nézett rá.

– Nem hinném, hogy pazarolnunk kellene az adófizetők pénzét.

– Ha mindenáron az erőforrások pazarlásáról akar beszélgetni, hát abban senki nem tudja lekörözni magukat, fizikusokat. Maguk érveltek a négy szupergyorsító építése mellett, mikor azonban az egyik már félig elkészült, maguk leállították az építkezést és félbehagyták az egészet, azok után, hogy már több tízmilliárd dollárt öltek bele – jegyezte meg Tyler.

– Nem azt javasolom, hogy új gyorsítókat építsünk. Mindig úgy véltem, hogy nevetséges dolog gyorsítókat építeni, hogy versenyezzünk a sophonokkal. Ezért mentem az űrbe.

– Én is szeretnék az űrbe menni. Ott könnyebben lehet makroatommagokat gyűjteni.

Elérték a kocsiját. Ding Yi erőtlenül nekidőlt.

– Biztosan vannak fizikusok a csapatában – mondta.

– Vannak. Három Nobel-díjas. Azt mondták, hogy ha a természetben előforduló, alacsony dimenziójú, ki nem terült atommagokat – makroatommagokat – gyűjtenénk, olyanok lennénk, mintha ősemberek próbálnának íjakat és nyilakat eskábálni az irányított rakéták ellen, amelyek a trisolarisiak alacsony dimenziójú, ki nem terült mikrorészecskéi. A trisolarisiak sokkal alaposabb ismeretekkel rendelkeznek a makroatomokról, mint mi, ezért ezeket a fegyvereket ellenük használni olyan lenne, mint – hogy kölcsönvegyek egy kínai szólást, amelyet egyes tudósok használnak, de én nem teljesen értem –, mint baltával hőködni Lu Ban előtt.

– És maga hisz nekik?

– Természetesen. Általánosságban véve igazuk van. A makroatomos fúzió azonban jelenleg az emberiség legerősebb fegyvere. Nem gondolja, hogy teljesen érthető, ha a stratégiám

kidolgozása során számba veszem mint lehetőséget?

– A venezuelai elnök is valami hasonlót mondott a tévében. Úgy tűnik, ő mikroatomos fúzióon dolgozik.

Valaki sürgetni kezdte Ding Yit, hogy szálljon be az autóba, Tyler azonban gögösen szembeszegült vele, aztán félrevonta Ding Yit.

– Ha hozzávesszük az emberi találékonyságot, az íj és a nyíl nem feltétlenül veszít az irányított rakéta ellen. Ebben nem képesek a trisolarisiak versenyre kelni az emberrel. Ez a szakadék éppolyan nagy köztünk, mint a technológiai. Az emberi találékonyság képes rávenni a rakéták irányítóit, hogy hagyják el a rakétákat, és ezután már könnyű íjjal és nyíllal végezni velük. Ez nem elég?

– Akkor sok sikert kívánok. Ebben nem szeretnék részt venni.

– A makroatommagok gyűjtése már jól ismert technológia. Maga nélkül is menni fog. De most, amikor az emberi civilizáció ilyen kritikus helyzetben van, tudós létére hogyan teheti, hogy csak áll és nem csinál semmit?

– Úgy, hogy értelmesebb dologgal foglalkozom. Jelenleg a kozmikus sugárzás magas energiájú részecskéit tanulmányoztuk az állomáson. Más szavakkal, magát az univerzumot használjuk egy magas energiájú gyorsító helyett. Ezt már régóta csináljuk, de mivel a magas energiájú részecskék eloszlása kiszámíthatatlan – főleg azé a fajtaé, amire a fizika határvonalain szükség van –, a gyorsítókkal kapcsolatos kutatást nem lehet másra cserélni. A magas energiájú kozmikus részecskék kimutatási módszerei hasonlóak a gyorsító terminálban lévőkéhez, de az egyes észlelési pontokra eső költség igen alacsony. Ez azt jelenti, hogy sokat tudunk építeni belőlük az űrben. Ez a projekt egyetlen földi gyorsító építésére elkülönített összegből létesít több mint száz észlelési pontot. Már egy éve végezzük a tesztek, de sosem fűztünk sok reményt ahhoz, hogy bármi értékelhetőre bukkanunk. Csak látni akartuk, elérték-e már más sophonok is a

Naprendszer.

– És mi lett az eredmény? – kérdezte Tyler nyugtalanul.

– Minden magas energiájú ütközés, köztük az olyanok is, amelyeknek az előző évszázadban már kiszámították az eredményét, teljességgel kaotikus.

– Ezzel azt akarja mondani, hogy a sophonok most már képesek több mint száz gyorsítót is megzavarni?

– Még ha újabb tízezer észlelési pontot létesítenénk is, akkor is képesek lennének bezavarni. Vagyis már nem csak két sophon van a Naprendszerben.

– Ó... – Tyler felnézett az égre, és egy pillanatig szóhoz sem jutott. Mit is mondhatott volna? Mindent hallanának, amit mond, és egyre többen jönnek közülük. A mikroszkopikus szemek mindenhol ott voltak. Kétségkívül most is ott lebegtek körülöttük, és mikor Ding Yivel beszélt, egyben a négy fényévnnyire lévő trisolarisiakhoz is beszélt. Egy pillanatra még kívánta is, hogy bár közvetlenül beszélhetne hozzájuk.

– De ez is a Falképző-projekt szükségességét bizonyítja – jelentette ki Ding Yi.

A szolgálati autó elhajtott, Tyler pedig hosszú ideig ott maradt a futópálya szélén, és figyelte, ahogy a *Mayflower*-t elvontatják a hangárba. Valójában azonban mindebből semmit nem látott, mert a gondolatai egy másik kockázaton jártak, amelyet eddig figyelmen kívül hagyott. Most nem fizikusra volt szüksége, hanem pszichológusra, olyanra, aki az alvás kutatására szakosodott.

Találnia kellett valakit, aki megakadályozza, hogy beszéljen álmában.

Keiko Jamaszuki az éjszaka közepén felébredt, és egyedül találta magát az ágyban, a lepedő hideg volt mellette. Felkelt, felöltözött és kilépett az ajtón. Mint mindig, most is első pillantásra meglátta férje alakját, amint ott áll a bambuszligetben. Angliában

és Japánban is volt házuk, Hines azonban japán otthonát jobban szerette. Azt mondta, a Kelet holdfénye megnyugtatja a szívét. Ma azonban holdtalan volt az éj, a bambuszliget és a kimonóba öltözött alak elvesztette kiterjedését, és papírból kivágott figuráknak tűntek, melyeket valaki a csillagok alá akasztott.

Hines meghallotta Keiko Jamaszuki lépteit, de nem fordult hátra. Keiko furcsamód ugyanazt a cipőt hordta Angliában, mint Japánban, még a szülővárosában sem viselt getát, Hines mégis csak itt hallotta a lépteit, Angliában soha.

– Kedvesem, napok óta nem alszol rendesen – mondta Keiko. Hangja lágy volt, a nyáréjszakát megtöltő ciripelés azonban elhallgatott, és a béke úgy ömlött el a mindenségen, akár a víz. Hallotta, hogy férje felsóhajt.

– Nem tudok aludni, Keiko. Semmi nem jut az eszembe. Tényleg semmit nem tudok kitalálni.

– Senki nem tud. Szerintem nincs az a terv, ami biztosítaná a győzelmet. – Keiko tett két lépést előre, de pár szál bambusz még így is elválasztotta Hinstől. A ligetbe jártak elmélkedni, sok korábbi kutatásukhoz itt érte őket az ihlet. Az intimitást ritkán hozták be magukkal erre a szent helyre, mindig udvariasan szóltak egymáshoz, ahogy illett ehhez a helyhez, melyet látszólag átítatott a keleti filozófia. – Bill, pihened kellene. Megteszel minden tőled telhetőt, és ennyi elég.

Hines megfordult, de a liget sötétjében lehetetlen volt kivenni az arcát.

– Hogy pihenhetnék? A legapróbb lépésemmel is erőforrások hihetetlen mennyiségét használom fel.

– Akkor miért nem így állsz hozzá? – felelte Keiko gyorsan. Látszott, hogy már gondolkodott ezen a kérdésen. – Csinálj olyasmiket, amik akkor is az emberiség javára válnak, ha nem jársz sikerrel.

– Én is épp ezen gondolkodtam, Keiko. Tudod, mire jutottam? Még ha nem is vagyok képes előállni egy tervvel, segíthetek

másoknak, hogy nekik sikerüljön.

– Másoknak? A többi Falképzőre gondolsz?

– Nem, ők se nagyon vannak előrébb, mint én. A leszármazottainkra gondolok. Belegondoltál már abba, Keiko, hogy a természetes biológiai evolúció legalább húszezer évet igényel a fejlődéshez, az emberi civilizáció azonban csak ötezer éves történelemre tekint vissza, a modern technológia pedig csak kétszázra? Ez azt jelenti, hogy a modern tudományt ma az őseink agyával műveljük.

– Fel akarod gyorsítani az agy evolúcióját a technológia segítségével?

– Már foglalkoztunk agyutatóval, és szerintem több energiát kellene befektetnünk, hogy bővítsük az emberi agy képességeit, és ezáltal egy planetáris védelmi rendszer részévé teheszük. Ha egy-két évszázadon át keményen dolgozunk, talán képesek leszünk növelni az emberi intelligenciát, és lehetővé tesszük a jövő tudománya számára, hogy kitörjön a sophonok börtönéből.

– Az intelligencia ködös fogalom a mi területünkön. Pontosan mire...

– Az intelligenciát a szó legtágabb értelmében értem. Nemcsak a hagyományos értelmére, a logikus gondolkodás képességére gondolok, hanem a tanulás, a képzelet, az újítás képességére is, illetve a józan ész és tapasztalat felhalmozására úgy, hogy az ne menjen a szellemi frissesség rovására. És növelhetnénk a szellemi állóképességet is, hogy az agy folyamatosan képes legyen gondolkodni, anélkül, hogy ez kimerítené. Akár azon is elgondolkodhatunk, lehetséges-e kihagyni az alvást. És így tovább.

– Van valami elképzelésed, hogy mire lesz ehhez szükség?

– Nem, még nincs. Talán lehetséges lenne az agyat közvetlenül egy számítógéphez kötni, ami a számítási teljesítményével képes megsokszorozni az emberi intelligenciát. Vagy talán létre tudunk hozni egy közvetlen interfészt, ami kapcsolatot teremt az emberi

agyak között, és képes egybeolvasztani különböző emberek gondolatait. Vagy örökölhetővé teszi a memóriát. Bármelyik úton indulunk is el az emberi intelligencia növelése felé, az első lépés mindenképpen az emberi agy működési mechanizmusainak alapvető megértése.

– És ez pontosan a mi érdeklődési körünkbe tartozik.

– Dolgozhatunk továbbra is ugyanazon a területen, amelyen eddig. A különbség az, hogy elképesztő mennyiségű erőforráshoz van hozzáférésünk!

– Drágám, annyira örülök! Teljesen fellelkesítettél. Csak egy kérdésem lenne. Falképzőként nem gondolod, hogy ez a terv egy kicsit...

– Kicsit túl közvetett? Gondolj csak bele, Keiko! Az emberi civilizáció végső soron magukból az emberekből ered. Szerinted nem volna nagyratörő terv, ha rögtön az embereket emelnénk magasabb szintre? Amúgy is, mi mással foglalkozhatnánk?

– Bill, csodálatos vagy!

– Gondolkodj el ezen egy kicsit: ha a neurológiát és a gondolatok kutatását világméretű mérnöki projektté alakítjuk, és hihetetlen mennyiségű pénzt tudunk ráfordítani, vajon mennyire lehetünk messze a sikertől?

– Úgy százévnnyire?

– Legyünk pesszimistábbak egy kicsit, mondjuk, hogy kétszáz évnnyire. Akkor ezeknek a szuperintelligens emberi lényeknek még mindig lesz kétszáz évük, és ha ebből százat az alapvető tudományos háttér kidolgozására fordítanak, a másik százat pedig arra, hogy a kidolgozott elméletekre alapuló technológiai vívmányokat hozzanak létre...

– Még ha kudarcot vallunk is, azzal foglalkoztunk, amivel mindig is akartunk.

– Keiko, tarts velem a végnapokig – mormolta Hines.

– Veled tartok, Bill. Időnk mindenképpen akár a tenger.

A ligetben lakozó tücskök, úgy tűnik, hozzászoktak a

jelenlétükhöz, és folytatták zenéjüket. Mikor lágy fuvallat suhant végig a bambuszok között, és az éjszakai ég csillagai felvillantak a levelek közül, úgy tűnt, mintha a ciripelő kórus a csillagok közül zenélné.

A PVT első, a Falképzőket érintő meghallgatása három napig tartott. Tyler, Rey Diaz és Hines beszámoltak projektjük első fázisáról, a PVT állandó tagországainak képviselői pedig megkezdték az előzetes megbeszéléseket a projektekről. A képviselők a korábbi Biztonsági Tanács termében ültek egy nagy, félköríves asztal körül, a három Falképző a helyiség közepén, egy négyszögletes asztalnál.

– Luo Ji még mindig nem érkezett meg? – kérdezte bosszankodva az Egyesült Államok képviselője.

– Nem jön – felelte Garanin, a soros elnök. – Kijelentette, hogy az elzárkózás és az, hogy nem vesz részt a PVT meghallgatásain, a terve részét képezi.

A résztvevők ennek hallatán sugdolózni kezdtek egymás között. Némelyikük bosszúsnak tűnt, mások arcán rejtélyes mosoly tűnt fel.

– Az az ember egy semmirekellő selejt! – mordult fel Rey Diaz.

– Akkor maga micsoda? – emelte fel a fejét Tyler.

– Én inkább a nagyrabecsülésemet fejezném ki dr. Luo felé – mondta Hines. – Ismeri saját magát és a képességeit, ezért nem akarja értelmetlenül pazarolni az erőforrásainkat. – Könnyed mozdulattal Rey Diaz felé fordult. – Úgy vélem, Mr. Rey Diaz sokat tanulhatna tőle.

Mindenki láthatta, hogy Tyler és Hines nem annyira Luo Jit védik, mint inkább azt fejezik ki, hogy a Rey Diazzal szembeni ellenérzésük sokkal mélyebb.

Garanin megkopogtatta az asztalt a bírói kalapáccsal.

– Először is, Rey Diaz Falképző soron kívül szólalt meg. Szeretném emlékeztetni, hogy több tisztelettel kezelje a többi

Falképzőt. Ugyanígy szeretném Hines és Tyler Falképzőket is emlékeztetni arra, hogy iménti szavaik nem méltók a találkozó szellemiségéhez.

– Elnök úr – szólalt meg Hines –, Rey Diaz Falképző demonstrálta, hogy a terve nem több egy katona durva, kigondolatlan elképzelésénél. Az országa Iránhoz és Észak-Koreához hasonlóan ENSZ-szankciók alá került az atomprogramja miatt, benne pedig emiatt perverz vonzalom alakult ki a bomba iránt. Gyakorlatilag semmi különbség nincs Mr. Tyler makrofúziós programja és Rey Diaz hatalmas hidrogénbombáról szőtt terve között: mindkettő óriási csalódás. Ennek a két, egyértelmű tervnek a stratégiai célja az elejétől fogva teljesen világos lesz a sophonok számára. Egyikben sincs meg az a ravaszság, ami a Falképző-projekt stratégiai előnyét kellene hogy jelentse.

– Mr. Hines, a maga terve viszont nem több afféle naiv álmodozásnál – vágott vissza Tyler.

A meghallgatás végén a Falképzők átvonultak a meditációs szobába, kedvenc helyükre az ENSZ székházán belül. Most úgy tűnt számukra, hogy ezt a helyiséget, melyet a csend kedvéért terveztek, külön a Falképzők kedvéért építették. Mikor mindhárman összegyűltek, csendben vártak, és mind úgy érezték, hogy nem fogják tudni megbeszélni egymással a gondolataikat, amíg el nem jön a végső háború. A vasérctömb némán feküdt közöttük, mintha magába szívna, összegyűjtené gondolataikat, és néma tanúként szolgálna.

– Hallottak már a Faltörőről? – szólalt meg halkán Hines.

– Nemrég jelentették be a nyilvános weboldalukon – bólintott Tyler. – A CIA is megerősítette.

A Falképzők újra hallgatásba burkolóztak, mindegyikük megpróbálta elképzelni saját Faltörőjét. A kép még sokszor visszatért rémálmaikban, mert tudták, hogy az a nap, amikor egy Faltörő ténylegesen megjelenik előtte, nagy valószínűséggel a

Falképző életének utolsó napja lesz.

Shi Xiaoming, mikor látta, hogy apja belép, a sarok felé húzódott, Shi Qiang azonban csak némán leült mellé.

– Ne félj! Most nem foglak sem megütni, sem összeszidni. Nincs hozzá energiám. – Elővett egy csomag cigarettát, kivett két szálat, és az egyiket odakínálta fiának. Shi Xiaoming habozott, mielőtt elfogadta. Rágyújtottak, egy darabig csendesen pöfékeltek, aztán Shi Qiang megszólalt.

– Új küldetést kaptam. Nemsokára elhagyom az országot.

– Mi lesz a betegségeddel? – Shi Xiaoming felnézett a cigarettafüstön át, szemében aggodalom ült.

– Előbb beszéljünk rólad.

Shi Xiaoming könnyörgő tekintettel nézett apjára.

– Apa, ezért nagyon súlyos büntetés vár rám...

– Bármi más bűncselekményről lenne szó, azt el tudnám tussolni neked, de itt most nem ez a helyzet. Mindketten felnőttek vagyunk, Ming. Felelnünk kell a tetteinkért.

Shi Xiaoming kétségbeesetten hajtotta le a fejét, és újabb slukkot szívott a cigiből.

– Félig én vagyok a hibás – mondta Shi Qiang. – Nem foglalkoztam veled, nélkülem nőttél fel. Minden este későn jöttem haza, annyira fáradtan, hogy egy ital után rögtön mentem aludni. Soha nem mentem el egy szülői értekezletre sem, sosem beszélgettem veled semmiről... Megint csak azt tudom mondani: vállalnunk kell a felelősséget a tetteinkért.

Shi Xiaoming szemébe könnyek gyűltek. Az ágy széléhez dörgölte a cigarettát, mintha élete hátralévő részét akarná kioltani.

– Igazi bűnözőtanfolyam vár rád odabenn. Ha bekerülsz, felejtsd el, hogy megjavulsz, csak igyekezz nem keveredni közjük. És tanuld meg, hogy tudod megvédeni magad valamennyire. – Shi Qiang egy műanyag zacskót tett az ágyra,

benne két karton közösleges Yunyan cigarettával. – Ha bármi másra szükséged van, anyád majd beküldi.

Shi Qiang az ajtóhoz ment, majd megfordult és a fiára nézett.

– Ming, te és apád találkozhattok még. Valószínűleg idősebb leszel, mint én most, és akkor majd megérted, mit érzek most legbelül.

Shi Xiaoming az ajtó kis ablakán át nézte, ahogy apja elhagyja a fogdát. Hátról egészen öregnek tűnt.

Ebben a korban, amikor a félelem mindent átszótt, Luo Ji a világ legnyugodtabb embere volt. Sétálgatott a tó partján, csónakkal kiment a vízre, ízletes finomságokat készítettett a séffel a gombából, amelyet maga szedett, és a halból, amelyet maga fogott. Átböngészte a könyvtár gazdag gyűjteményét, és mikor belefáradt mindebbe, kiment és golfozott az örökkel. Lóháton bejárta a síkságot és az erdei ösvényeket, ellovagolt a hófödte csúcsok felé, de sosem ért el a hegyek lábáig. Sokszor kint ült egy padon a tóparton, nézte a hegy tükröződését a vízben, nem csinált semmit, nem gondolt semmire, és észre sem vette, hogy eltelt a nap.

Egész idő alatt egyedül volt, semmi kapcsolat nem fűzte a külvilághoz. Kent is a villában lakott, de saját kis irodája volt, és ritkán háborgatta. Luo Ji csak egyszer beszélt a biztonságáért felelős tiszttel, amikor megkérte, hogy az örök ne kövessék mindenhová, vagy ha már mindenképpen szükséges, akkor gondoskodjanak róla, hogy ne lássa őket.

Úgy érezte magát, mint a csónak a vízen, amely kibontott vitorlával csendesen lebegett, nem törődött vele, hol köt ki, nem foglalkoztatta, merre sodorja a víz. Időnként, amikor eszébe jutott korábbi élete, meglepetten vette észre, hogy az eltelt pár napban olyan messze került tőle, hogy már nem is érezte a magáénak. Ez elégedettséggel töltötte el.

A borospince különösen felkeltette az érdeklődését. Tudta,

hogy a vízszintesen a polcokon fekvő poros üvegek a legjobb borokat rejtik. Ivott a nappaliban, ivott a könyvtárban, időnként a csónakban is, de soha nem vitte túlzásba, épp csak annyit ivott, hogy elérje azt a kellemes félig részeg, félig józan állapotot; utána elővette a hosszú szárú pipát, amelyet az előző tulajdonos hagyott hátra, és pipázgatott.

Még amikor esett az eső, és hűvös lett a nappaliban, akkor sem gyújtott be a kandallóba. Tudta, hogy még nincs itt az ideje.

Egyszer sem használta az internetet, a tévét azonban időnként bekapcsolta. Váltogatta a csatornákat, és csak olyan műsorokat nézett, aminek nem volt köze a hírekhez vagy akár napjainkhoz. Még mindig lehetett ilyen műsorokat találni, bár az aranykor hanyatlásával egyre ritkultak.

Egyszer, késő éjszaka kicsit túl sokat ivott egy konyakból, amely a palack címkéje alapján harmincöt éves volt. Kezében a távirányítóval számos hírcsatornát átugrott a HD-tévén, egy angol nyelvű hír azonban felkeltette az érdeklődését. Egy, a 17. század közepén elsüllyedt hajóroncs felfedezéséről volt szó, egy klipperéről, amely Rotterdamból tartott Faridabadba, és a Hornfoknál elnyelte a tenger. A hajón talált tárgyak közt, melyet a bűvárok kiemeltek, volt egy kis, lepecsételt hordó tele minőségi borral, amelyről a szakértők feltételezték, hogy nemcsak hogy még iható, de az óceán mélyén töltött három évszázadnak köszönhetően az íze valószínűleg semmihez nem hasonlítható. Luo Ji a műsor nagy részét videóra vette, majd odahívta Kentet.

– Kell nekem az a hordó. Vegye meg nekem – mondta.

Kent elment telefonálni, majd két óra múlva közölte Luo Jivel, hogy a hordó kikiáltási ára elképesztően magas: a licit 300 000 eurónál kezdődik.

– A Falképző-projekt költségvetéséhez képest ez jelentéktelen összeg. A tervem része.

Így aztán a Falképző-projektből egy újabb kifejezés is született a „Falképző-mosoly” után: ami nyilvánvalóan abszurd volt, de

mindenképpen meg kellett tenni, arra azt mondták, hogy „része a Falképző-tervnek”, vagy röviden „része a terveknek”.

Két nappal később a hordó, melynek viharvert felszínét kagylók borították, ott állt a villa nappalijában. Luo Ji elővett egy kifejezetten hordókhöz készült, fúrós végű csapot, amelyet a pincében talált, és óvatosan megfúrta a hordó oldalát, hogy kitöltse az első pohár bort. A folyadéknak csábító smaragdzöld színe volt. Luo Ji megszagolta, majd az ajkához emelte a poharat.

– Doktor, ez is része a terveknek? – kérdezte halkán Kent.

– Pontosan. Része a terveknek. – Luo Ji inni akart a pohárból, mikor azonban látta, mennyien néznek rá a szobában, ismét leengedte a kezét. – Kifelé, mindenki!

Kent és a többiek nem mozdultak.

– Az is része a terveknek, hogy kiküldöm magukat. Kifelé! – nézett rájuk haragosan. Kent enyhén megrázta a fejét, majd távozott, nyomában a többiekkel.

Luo Ji belekortyolt a borba, és bár mindent megtett, hogy meggyőzze magát az íz mennyei voltáról, végül nem volt ereje még egy kortyot inni. Az az egyetlen korty is megbosszulta azonban magát: aznap egész éjjel hányt és ment a hasa, míg végül már a borral egyező színű epét öklendezett fel, és úgy legyengült, hogy nem bírt felkelni az ágyból. Később, mikor az orvosok és szakértők felnyitották a hordó tetejét, észrevették, hogy belső falára a kor szokásának megfelelően egy méretes bronztablát erősítettek, az eltelt idő folyamán pedig az egymással általában békésen megférő réz és bor között valamiféle kémiai reakció lépett fel, amitől valami feloldódott a borban. Mikor a hordót elvitték, Luo Ji látta a kárörömet Kent arcán.

Kimerülten feküdt az ágyban, nézte, ahogy lecsöpög az infúzió, és hirtelen végtelen magány töltötte el. Tudta, az, hogy az elmúlt napokban ilyen könnyűnek érezte magát, csak a magány szakadékjába való zuhanás alatt érzett súlytalanság, és most elérte a szakadék fenekét. Azonban számított erre a pillanatra, fel

volt készülve rá. Várt valakire, hogy továbbléphessen. Da Shire várt.

Tyler esernyővel a kezében állt a szemerkélő kagosimai esőben. Két méterrel mögötte ott állt testőrségének parancsnoka, Koicsi Inoue, aki nem nyitotta ki ernyőjét. Az elmúlt két nap folyamán ugyanezt a távolságot tartotta kettejük között, fizikailag és mentálisan is. A Kamikazepilóták Csirani Békemúzeumában voltak, előttük egy különleges támadóegység szobra állt egy fehér, 502-es hívójelű repülőgép mellett. Az eső vékony vízréteggel vonta be a szobor felszínét és a repülőgépet, amitől megtévesztően élethűnek hatottak.

– Van rá esély, hogy beszélhetünk a javaslatomról? – kérdezte Tyler.

– Határozottan felhívom a figyelmét, hogy ne beszéljen erről a médiának. Csak bajt okoz vele. – Koicsi Inoue hangja fagyos volt, akár az eső.

– Még ma is ennyire érzékeny a téma?

– Nem a történelmi esemény az érzékeny, hanem a javaslata, hogy újra vezessük be a kamikaze különleges támadóegységeit. Miért nem az Egyesült Államokban veti fel ezt a javaslatát, vagy bárhol máshol? Az egész világon egyedül a japánoktól lehet elvárni, hogy az életüket áldozzák a kötelesség oltárán?

Tyler becsukta esernyőjét, és közelebb lépett Koicsi Inouéhez, aki nem lépett ugyan hátra előle, de mintha egy erőter vette volna körül, amitől Tyler nem tudott közelebb menni hozzá.

– Soha nem mondtam, hogy a jövő kamikaze-egységei kizárólag japánokból állnának. Nemzetközi hadseregről beszélünk, de minthogy a maga nagyszerű országából ered, nem gondolja, hogy itt is kellene újraéleszteni?

– Van egyáltalán ennek a támadási módnak bármi értelme egy bolygóközi háborúban? Tisztában kell lennie vele, hogy a különleges támadóegységek korlátozott számban értek el

győzelmet, a csata kimenetelén pedig nem sikerült változtatniuk.

– Parancsnok úr, az általam felállított űrflotta gömbvillámokkal van felfegyverezve, a gömbvillámokat pedig, köztük a makroatommagokat elektromágneses meghajtás lövi ki. A kilövési sebesség azonban túl alacsony. Ahhoz, hogy elérjék egy irányított űrrakéta sebességét, akár száz kilométert is kellhet haladniuk, ami célszerűtlen. Ráadásul kilövés után a gömbvillám nem olyan intelligens, mint egy irányított rakéta, motor nélkül pedig nem tud hatékonyan áttörni az ellenfél pajzsain és elfogórakétáin. Ez azt jelenti, hogy közel kell jutnunk a célponthoz, amihez különleges támadókra van szükség. Ez nem jelenti azt, hogy az emberi hajóknak be kell csapódniuk a célpontba. Természetesen az sem járna kevesebb áldozattal.

– Miért van szükség emberekre? Számítógéppel vezérelt űrhajók nem tudnak elég közel jutni ahhoz, hogy támadjanak?

A kérdés mintha megadta volna Tylernek a lehetőséget, amelyre vágyott. Izgatottság töltötte el. – Épp ez a probléma! A számítógépek a mai vadászgépekben sem képesek helyettesíteni az emberi agyat, a kvantumalapú és más, jövőbeli számítógépek gyártásához pedig az alapvető elmélet továbbfejlesztésére van szükség, amelyet a sophonok gátolnak. Így aztán négyszáz év múlva a számítógépek intelligenciája még mindig korlátozott lesz, az emberek által irányított fegyverek pedig még mindig nélkülözhetetlenek... Az igazat megvallva a kamikaze-egységek felélesztésének most csak erkölcsi jelentősége van, mert tíz nemzedéknek kell még megszületnie addig, hogy az első közülük a halálba indulhasson. Az ehhez hasonló szellemiség és hit megalapozásának azonban most kell hozzálátnunk!

Koicsi Inoue most először fordult szembe Tylerrel. Nedves haja a homlokára tapadt, az esőcseppek az arcán könnyeknek tűntek.

– Ez a megközelítés sérti a modern társadalom alapvető erkölcsi elveit. Az első az emberélet; sem az állam, sem a kormány nem követelheti egyetlen egyéntől sem, hogy halálos küldetésre

induljon. Eszembe jutott valami, amit Yang Wen-li mondott *A galaktikus hősök legendájá*-ban: „Ezen a háborún múlik az ország sorsa, de mit számít mindez az egyén jogai és szabadsága mellett? Tegyetek meg mindent!”

Tyler felsóhajtott.

– Tudja, mit? Maguk a legértékesebbet dobták el. – Kinyitotta esernyőjét, sarkon fordult és dühösen távozott. Mikor elért az emlékhely kapujáig, visszanézett, és látta, hogy Koicsi Inoue még mindig ott áll a szobor előtt, az esőben.

Mikor továbbment a tenger felől fújó szélben, Tyler agyába újra és újra visszatért egy mondat, amelyet egy kamikazepilóta búcsúüzenetében olvasott, a kiállítási tárgyak egyikén:

Anya, szentjánosbogár leszek.

– Rosszabb, mint képzeltem – mondta Allen Rey Diaznak. Egy fekete, lávakőből faragott obeliszk mellett álltak, amely az emberiség első atombombája felrobbantásának helyét jelölte.

– Tényleg annyira más a szerkezete? – kérdezte Rey Diaz.

– Teljesen más, mint a mai atombombáké. Ennek a matematikai modelljét elkészíteni akár százszor bonyolultabb lehet, mint a mai bombáké. Hatalmas feladat.

– Mit kell tennem?

– Cosmo a csapata tagja, igaz? Hívja a laboromba.

– William Cosmót?

– Igen.

– De ő... ő...

– Asztrofizikus. A csillagok szakértője.

– Mit fog csinálni?

– Épp ezt akartam elmondani. Maga úgy képzei el az atombombát, hogy felrobbantják, és óriásit robban, a valóságban azonban a folyamat leginkább az égéshez hasonlít. Minél nagyobb a határfoka, annál tovább ég. Egy húsz megatonnás atomrobbanás például akár húsz másodpercig égő gázgömböt

hoz létre. A superbomba, amelyet tervezünk, kétszáz megatonna, a tűzgömb percekig fog égni. Képzeld csak maga elé! Mire fog hasonlítani?

– Egy kisebb Napra.

– Pontosan! A fúziós szerkezete nagyban fog hasonlítani egy csillagéhoz, és egy csillag fejlődése fog lejátszódni benne nagyon rövid idő alatt. Ezért a matematikai modell, amelyet fel kell állítanunk, gyakorlatilag egy csillagé.

Új-Mexikó hófehér sivataga terült el előttük. A hajnali megelőző pillanatokban a sötét sivatag részleteit nem lehetett kivenni, és mikor a tájat nézték, akaratlanul is a Háromtest játék alaphelyszíne jutott az eszükbe.

– Nagyon izgatott vagyok, Mr. Rey Diaz! Kérem, nézze el nekem, hogy az elején nem voltam túl lelkes. Ahogy most elnézem a projektet, úgy látom, hogy a jelentősége messze meghaladja egy superbomba megalkotását. Tudja, mit csinálunk? Egy valódi csillagot hozunk létre!

Rey Diaz helytelenítőn rázta a fejét.

– Mi köze ennek a Föld védelméhez?

– Ne korlátozza gondolatait a bolygó védelmére. Végére is én és a kollégáim a laborban tudósok vagyunk. Egyébként is, ez a dolog nincs híján minden gyakorlati felhasználhatóságnak. A megfelelő paramétereket betáplálva a csillag a napunkká változik. Gondoljon csak bele! Mindig jól jöhet, ha a Nap bele van táplálva a számítógépe memóriájába. A Nap a legnagyobb test, ami ennyire közel van hozzánk a kozmoszban, de nem használjuk ki eléggé. Lehet, hogy a modell sokkal több lehetőséget is rejt, csak fel kell fedeznünk.

– Amikor utoljára a Napot használtuk fel, a kihalás szélére jutott az emberiség. Ez juttatta ide magát és engem.

– De az új felfedezések visszahozhatják az emberiséget. Most azért hívtam ide magát, hogy megnézzék velem a napfelkeltét.

A felkelő nap már előbukkant a láthatáron. Az előttük elterülő

sivatag olyan lett, mint egy előhívás alatt álló fénykép, Rey Diaz pedig látta, hogy a helyet, melyet egykor a pokol tüze pusztított, ritkás aljnövényzet nőtte be.

– „Én lettem a halál, a világok pusztítója” – kiáltotta Allen.

– Tessék? – Rey Diaz felkapta a fejét, mintha valaki hátulról rálőtt volna.

– Oppenheimer mondta ezt, amikor először látott atomrobbanást. Azt hiszem, a Bhagavad-gítából van.

A keleten felragyogó fénykerék gyorsan növekedett, sugarai arany hálóként fonták be a földet. Ugyanez a Nap kelt fel azon a reggelen, amikor Ye Wenjie beállította a Vörös Part bázis antennáját, és jóval azelőtt ugyanennek a Napnak a fénye süttött az első bomba felrobbanása után leülepedő porra. Az egymillió évvel ez előtt élt *Australopithecus* és a százmillió éve élt dinoszauruszok ugyanezen Nap felé fordították tompa tekintetüket, és még korábban ugyanebből a Napból származott a ködös fény, amely áthatolt az ósóceán felszínén, hogy megérintse az első élő sejtet.

Allen folytatta. – Utána egy bizonyos Bainbridge ezekkel a nem túl költői szavakkal egészítette ki Oppenheimer szavait: – „Mi pedig mind rohadékok vagyunk.”

– Mit akar ezzel mondani? – kérdezte Rey Diaz. Miközben nézte a felkelő napot, légzése nehezebbé vált.

– Szeretnék köszönetet mondani magának, Mr. Rey Diaz, mert mostantól fogva nem vagyunk rohadékok.

Keleten a Nap mindenén túláradó komolysággal emelkedett egyre magasabbra, mintha azt akarta volna mondani: „Elöttem minden tűnékeny, akár az árnyék.”

– Mi a baj, Mr. Rey Diaz? – Allen látta, hogy a venezuelai összegörnyed, egyik kezével a földre támaszkodik, és görcsei közepette zihálva veszi a levegőt. Arca elsápadt, hideg veríték ütközött ki rajta. Nem volt ereje elhúzni a kezét a tövises növényből, amelyre rátenyerelt.

– Menjen az autóhoz! – mondta Rey Diaz elhaló hangon. Elfordította fejét a naptól, és másik kezét felemelte, hogy takarja arcát a napfénytől. Nem bírt felkelni. Allen megpróbált segíteni neki, de nem tudta megmozdítani a zömök testet. – Hajtson ide az autóval – zihálta Rey Diaz, és eltakarta kezével a szemét. Mire Allen odahajtott, Rey Diaz már a földre roskadt, és Allen csak nagy nehézséggel tudta beemelni a hátsó ülésre.

– Napszemüveg... Napszemüvegre van szükségem! – Rey Diaz félig fekve ült a hátsó ülésen, kezei a levegőt markolták. Allen talált egy napszemüveget a műszerfalon és odaadta neki. Rey Diaz feltette, és légzése egyenletesebbé vált. – Minden rendben. Menjünk vissza! Gyorsan! – mondta gyengén.

– Mi a fene történt? Mi a baj?

– Valószínűleg a Nap.

– Mióta reagál így a napfényre?

– Eddig nem fordult elő.

Ettől a naptól fogva Rey Diaz napfóbiától szenvedett: fizikailag és lelkileg is kikészült, valahányszor meglátta a Napot.

– Nagyon hosszú volt a repülőút? Úgy látom, elég kimerült – mondta Luo Ji, amikor Shi Qiang megérkezett.

– Eléggé. Soha többé nem találok olyan kényelmes gépet, mint az, amin együtt utaztunk – felelte Shi Qiang, miközben felmérte környezetét.

– Nem rossz, ugye?

– Borzalmas – rázta a fejét Shi Qiang. – Három oldalról erdő veszi körül, így könnyen el lehet rejtőzni a ház közelében. És itt ez a tó is. Így, hogy a partja ilyen közel esik a házhoz, nehéz lesz védekezni, ha bűvárok jönnek a túlparti erdő felől. De a környező füves síkság elég jó, és némi nyílt teret is biztosít.

– Nem tudna egy kicsit romantikusabban gondolkodni?

– Dolgozni jöttem, fiam.

– Romantikus jellegű munkára gondolok. – Luo Ji bevezette a

nappaliba, és látta, hogy Shi Qiang itt is felméri a terepet, de a fényűzés és elegancia nem nagyon nyűgözi le. Luo Ji italt töltött neki egy kristálykehelybe, de Shi Qiang egy intéssel visszautasította.

– Harminchárom éves brandy.

– Most nem tudok inni. Beszéljen erről a romantikus jellegű munkáról.

Luo Ji belekortyolt a brandybe, és leült Shi Qiang mellé.

– Da Shi, egy szívességet kérnék magától. A régi munkája során előfordult valaha, hogy az egész országot át kellett kutatnia egy bizonyos személy után? Vagy akár az egész világot?

– Igen.

– Jó volt benne?

– Emberek megtalálásában? Persze.

– Nagyszerű! Akkor segítsen nekem megtalálni valakit. Egy körülbelül húszéves lányt. Része a tervnek.

– Mi a nemzetisége? Neve? Címe?

– Nincs. Elég kicsi rá az esély, hogy egyáltalán a világon van.

Shi Qiang ránézett, majd pár másodperccel később azt kérdezte:

– Megálmodta őt?

Luo Ji bólintott.

– Álmodozni is szoktam róla.

Shi Qiang is bólintott, majd mondott valamit, amire Luo Ji nem számított.

– Rendben.

– Tessék?

– Rendben. Ha el tudja mondani, hogy néz ki.

– Nos, ázsiai, szóval legyen mondjuk kínai. – Luo Ji elővett egy papírlapot és egy ceruzát, miközben beszélt. – Az arca ilyen. Az orra ilyen. A szája... Francba, nem tudom lerajzolni. És a szeme... a fenébe is, hogy tudnám lerajzolni a szemét? Van olyan programja, tudja, amiben megjelenít egy arcot, aztán igazítani kezdi a szemet meg az orrot meg mindent, a szemtanú leírása

alapján, és így lesz egy pontos fantomképe, ami megfelel annak, amit a tanú látott?

– Persze, itt is van a laptopomon.

– Akkor vegye elő, és rajzoljunk!

Shi Qiang elnyújtózott a díványon, és kényelmesen elhelyezkedett.

– Nem szükséges. Nem kell lerajzolnia. Csak beszéljen róla. Ne foglalkozzon a külsejével, először mondja el, milyen ember ez a lány.

Luo Ji agya mintha szikrát kapott volna. Felállt és nyugtalanul kezdett fel-alá járkálni a kandalló előtt. – Ó... hogy is fogalmazzam meg? Úgy jelent meg ebben a világban, mint a szemétdombon kinőtt lilium... olyan tiszta, olyan finom, semmi nem tudná beszennyezni, de minden árthat neki. Igen, minden, ami körülveszi, árthat neki! Amikor meglátja, az első reakciója az, hogy meg kell védenie. Nem is, inkább gondoskodni kell róla, tudtára kell adni, hogy bármit megtenne azért, hogy megóvja ettől a vad, durva világtól. Ó... annyira... Ej, olyan ügyetlenül fogalmazok. Semmit nem tudok értelmesen elmondani.

– Mindig így van – nevetett fel Shi Qiang. Nevetése, ami első hallásra ostobának és durvának hatna, most úgy tűnt, mintha csupa bölcsesség lenne, és ez megnyugtatta Luo Jit. – De elég világosan fogalmazott.

– Jó. Akkor folytatom. Ó... De mit is mondhatnék? Mindegy, mit mondok, nem tudom kifejezni, milyennek látom őt a szívemben – mondta Luo Ji, és ideges lett. Úgy tűnt, mintha legszívesebben kitépné a szívét, hogy megmutassa Shi Qiangnak.

Shi Qiang egy intéssel lecsillapította.

– Nem számít. Csak meséljen arról, milyen, amikor együtt vannak. Minél részletesebben, annál jobb.

Luo Ji szeme tágra nyílt a döbbenettől.

– Mikor... együtt vagyunk? Honnan tudta?

Shi Qiang újra felnevetett, majd körülnézett.

– Véletlenül nincs szivar?

– Dehogyan nincs! – Luo Ji felkapott egy elegáns faládikát a kandallópárkányról, kivett egy vastag Davidoffot, majd egy még elegánsabb, guillotine-szerű szivarvágóval levágta a végét. Átadta Shi Qiangnak és tüzet adott egy cédrusgyújtóval, amit kifejezetten szivarokhoz terveztek.

Shi Qiang szívni kezdte, aztán elégedetten bólintott.

– Folytassa.

Luo Ji leküzdötte a korábbi gátlást, és ömleni kezdett belőle a szó. Elmesélte, amikor a lány először életre kelt a könyvtárban, hogyan találkozott vele hálószobájában, a képzeletbeli kandalló előtt, hogy jelent meg az előadóteremben az előadása alatt, és milyen gyönyörű volt, ahogy a tűz fénye átszűrődött a borosüvegen, és megvilágította az arcát. Élvezettel idézte fel utazásukat, elmesélt minden apró részletet: a szántóföldeket havazás után, a kék ég alatt elterülő várost és falvakat, a hegyet, ami napfényben sütkérező öregemberre emlékeztetett, az estét és a tábortüzet a hegy lábánál...

Mikor befejezte, Shi Qiang elnyomta a szivart.

– Nos, ez nagyjából elég is lesz. Megtippelvek pár dolgot a lánnyal kapcsolatban, aztán majd szól, hogy eltaláltam-e.

– Nagyszerű!

– Végzettség: diplomája van, de doktorija nincs.

– Igen, igen – bólintott Luo Ji. – Tájékozott, de nem annyira, hogy megkeményedett volna tőle. A tudása csak érzékenyebbé teszi az élet és a világ iránt.

– Valószínűleg nagyon iskolázott családba született, nem dúsgazdagok, de az átlagnál módosabbak. Szülei szeretettel vették körül, de a társadalom nagy részével nem sokat érintkezett, főleg nem a ranglétra alsóbb fokain állókkal.

– Igaz! Pontosan így van! Sosem beszélt ugyan a családi körülményeiről, vagy, ami azt illeti, saját magáról, de azt hiszem, ez a helyzet.

– Ha a következők bármelyikében tévedek, javítson ki. A lány szívesen visel – hogy is mondják ezt? – egyszerű, de elegáns ruhákat, kicsivel kevésbé feltűnőeket, mint a vele egykorú lányok. – Luo Ji némán bólintott, újra és újra. – De mindig visel valami fehéret, például egy blúzt vagy gallért, ami élesen elüt ruházata többi részének sötét színeitől.

– Da Shi, maga... – Luo Ji szemében őszinte csodálat ült ki, ahogy Shi Qiangra nézett, és hallgatta.

Shi Qiang legyintett.

– Végül: nem túl magas – folytatta –, úgy százhatvan centi vagy akörül, a testalkata pedig... nos, mondhatjuk, hogy karcsú, mintha egy szellőket el tudná fújni, és emiatt nem tűnik nagyon alacsonynak... Persze tudnám még folytatni. Nem sokat tévedtem, igaz?

Luo Ji képes lett volna térdre rogygni Shi Qiang előtt.

– Da Shi, a lábai elé borulok. Maga Sherlock Holmes reinkarnációja!

Shi Qiang felállt.

– Most megrajzolom a számítógépen.

Aznap éjjel odavitte a laptopot Luo Jihez. Mikor a lány portréja megjelent a képernyőn, Luo Ji csak nézte, egyetlen izma sem rezdült, mintha megbabonázták volna. Shi Qiang nyilvánvalóan számított erre. Kiment és újabb szivart vett magához a kandallópárkányról, levágta a végét a guillotine-nal, meggyújtotta és szívni kezdte. Pár slukk után visszament Luo Jihez, akit még mindig a képernyő elé szögezve talált.

– Szóljon, ha valami nem egyezik, és kiigazítom.

Luo Ji nagy nehezen elszakította tekintetét a képernyőtől. Felállt, az ablakhoz ment, és nézte, ahogy a holdfény ragyog a távoli, hófödte csúcsokon.

– Minden egyezik – mormolta, mintha álmodna.

– Gondoltam – felelte Shi Qiang, és lecsukta a laptop fedelét.

Luo Ji még mindig a távolba meredt, és kiejtette a száján azokat

a szavakat, amelyekkel mások is jellemezték már Shi Qiangot.

– Da Shi, maga igazi ördög.

Shi Qiang kimerülten leült a díványra.

– Nincs ebben semmi természetfölötti. Mindketten férfiak vagyunk.

– De minden férfi másféle ideálról álmodik! – fordult oda hozzá Luo Ji.

– A hasonló típusú férfiaknak általában ugyanaz az ideáljuk.

– Akkor is lehetetlen, hogy ilyen pontosan eltalálja!

– Ne felejtse el, hogy rengeteget elmondott róla.

Luo Ji a laptophoz ment, és újra kinyitotta.

– Adjon ebből egy példányt. – Majd, miközben Shi Qiang dolgozott, megint megszólalt. – Meg tudja találni?

– Csak annyit mondhatok, hogy elég valószínű. De egyelőre nem zárható ki, hogy nem fogom megtalálni.

– Tessék? – Luo Ji hirtelen megállt, megfordult és döbbenetesen nézett Shi Qiangra.

– Ilyesminél nem várhatja, hogy százszázalékos sikert garantáljak.

– Nem így értem! Épp az ellenkezőjére számítottam. Azt hittem, azt fogja mondani, hogy gyakorlatilag lehetetlen, de nem zárja ki, hogy van rá egy kevés esély, egy százaléknak a tízezreléke, hogy mégis megtalálja. Már azzal is elégedett lettem volna, ha ezt mondja. – Visszafordult a képernyőn lévő arcképhez. – Lehetséges, hogy tényleg létezik egy ilyen nő valahol a világban? – mormolta.

Shi Qiang gúnyosan elmosolyodott.

– Dr. Luo, hány emberrel találkozott életében?

– Nem olyan sokkal, mint maga, az igaz, de azt tudom, hogy tökéletes ember nem létezik, tökéletes nő meg végképp nem.

– Mint korábban maga is mondta, képes vagyok rátalálni egy emberre tízezrek közül is, és az életem során gyűjtött tapasztalataim alapján azt mondom, mindenféle ember létezik.

Mindenféle, fiam. Tökéletes emberek, tökéletes nők. Csak maga nem találkozott velük.

– Ezt életemben először hallom.

– Azért, mert aki a maga szemében tökéletes, a mások szemében nem feltétlenül az. Ez a lány a maga álmaiból, nos, az én szememben jó pár, hogy is mondjam, nyilvánvaló hibával rendelkezik, ezért jó esély van rá, hogy megtaláljam.

– De a filmrendezők néha több tízezer ember közt keresik az ideális színészt, és mégsem találnak rá.

– A filmrendezők nem rendelkeznek a mi professzionális keresési képességeinkkel. Mi nem csak pár tízezer, pár százezer vagy akár pár millió embert nézünk meg. A mi eszközeink és technikáink kifinomultabbak, mint bármelyik filmrendezőé. A... rendőrségi elemzőközpont számítógépei akár százmillió arc közül is megtalálják a keresettet, mindössze fél nap alatt... Csak ez kívül esik a feladatkörömön, ezért előbb jelentenem kell a felsőbb hatóságoknak. Ha jóváhagyják és rám bízják a feladatot, akkor természetesen mindent megteszek, amit tudok.

– Mondja meg nekik, hogy ez fontos részét képezi a Falképző-projektnek, és komolyan kell venniük.

Shi Qiang akaratlanul is felnevetett, aztán távozott.

– Mi? Hogy mit kell találnia neki a PVT-nek? – Kent kutatott az agyában a kínai kifejezés után. – Álmai nőjét? Túlságosan elkényeztettük ezt a fickót. Sajnálom, de ezt a kérését nem továbbíthatom.

– Akkor megsérti a Falképző-projekt alapelvét: nem számít, milyen érthetetlennek tartja egy Falképző kérését, jelentenie kell, és végre kell hajtania. Egyedül a PVT-t illeti vétőjog.

– De nem használhatjuk a társadalom erőforrásait arra, hogy egy ilyen embernek, mint ő, császárhoz méltó életet biztosítsunk! Mr. Shi, mi nem régóta dolgozunk együtt, de őszintén tisztelem magát. Maga tapasztalt, éleslátó ember, ezért mondja meg nekem

az igazat. Valóban úgy gondolja, hogy Luo Ji teljesíti a Falképző-projekttel kapcsolatos kötelességét?

Shi Qiang megrázta a fejét.

– Nem tudom. – Felemelte kezét, hogy elhallgattassa Kentet, aki készen állt vitába szállni vele. – Ez azonban, uram, csak az én tudatlanságomból fakad, és nem tükrözi feletteseink véleményét. Ez a legnagyobb különbség köztünk. Én az a fajta vagyok, aki híven teljesíti a parancsokat. Maga az a fajta, akinek mindig muszáj rákérdeznie, hogy miért.

– Helytelennek tartja?

– Nem az a lényeg, hogy helyes vagy helytelen. Ha mindenkinek tudnia kellene a miérteket, mielőtt teljesít egy parancsot, a világon már rég eluralkodott volna a káosz. Mr. Kent, ön magasabb rangú, mint én, de lényegében mindketten parancsot teljesítünk. Meg kell értenünk, hogy bizonyos dolgokon a hozzánk hasonlóknak nem kell gondolkoznia, elég, ha teljesítjük a kötelességünket. Amennyiben erre nem képes, attól tartok, nem lesz könnyű dolga.

– Már most sincs könnyű dolgom! Legutóbb arra költöttünk istentelen sok pénzt, hogy megvegyük neki azt az elsüllyedt bort. Én csak azon tűnődöm... nézzen rá, maga szerint úgy néz ki, mint egy Falképző?

– Hogy kellene kinéznie egy Falképzőnek?

Kent egy pillanatig nem talált szavakat.

– Még ha lenne is rá szabály, hogyan kell kinéznie egy Falképzőnek, Luo Ji szerintem nem lenne teljesen összeegyeztethetetlen vele.

– Tessék? – hüledezett Kent. – Ugye, nem akarja azt mondani, hogy lát benne bármi értékeset?

– De igen.

– Akkor ki vele, mit lát?

Shi Qiang rácsapott Kent vállára. – Például magát. Ha magára bízták volna egy Falképző küldetését, éppolyan opportunistá

élvhajász lenne, mint ő.

– Én már rég tönkrementem volna ebben.

– Igaz. De Luo Ji gondtalan, mint akit a világon semmi nem aggaszt. Kent, öreg harcos, azt hiszi, ez könnyű? Erre mondják azt, hogy az ember nyitott. Aki nagy dolgokat akar véghezvinni, annak nyitottnak kell lennie. Egy magához hasonló ember nem tudna nagy dolgokat véghez vinni.

– De ő annyira... Úgy értem... Ha ennyire gondtalan, akkor mi lesz a Falképző-projekttel?

– Egész idő alatt ezt magyaráztam, és maga még mindig nem érti? Mondom, hogy nem tudom. Honnan lehetne biztos abban, hogy amit most csinál a pasas, az nem része a tervnek? Szögezzük le, ez nem olyasmi, amiben maga vagy én ítélkezhetnénk. Fogjuk kicsit vissza magunkat, még ha igazunk is van abban, amit gondolunk. – Shi Qiang közelebb húzódott Kenthez, és halkabban folytatta. – Vannak dolgok, amikhez idő kell.

Kent egy hosszú pillanatig Shi Qiangra meredt, majd megrázta a fejét. Nem volt benne biztos, hogy megértette, a másik mit akart kifejezni ezzel az utolsó mondattal.

– Jó. Megírom a jelentést. De előbb megnézhetném ennek az ideális nőnek a képét?

Mikor meglátta a képet, Kent öreg arca egy pillanatra ellágyult. Megdörzsölte az állát.

– Ó, istenem. Nem hinném, hogy bárhol is létezik ez a lány, de remélem, hogy hamar rátalál.

– Ezredes úr, nem gondolja, hogy kicsit váratlan kérés, hogy falképzői minőségemben tekintsem meg a hadseregükben folytatott politikai és ideológiai munkálatokat? – kérdezte Tyler, amikor találkozott Zhang Beihaival.

– Nem, Mr. Tyler. Van rá precedens. Egyszer Rumsfeld is ellátogatott a Központi Katonai Bizottság pártiskolájába, amikor ott tanultam. – Zhang Beihaiból hiányzott az a kíváncsiság,

óvatosság és távolságtartás, amit Tyler a többi tisztben megfigyelt. Őszintének tűnt, ami könnyebbé tette vele a társalgást.

– Nagyon jól beszél angolul. Gondolom, a haditengerészettől jött.

– Igen. De az amerikai űrflottának még nagyobb része származik a haditengerészetből, mint a miénknek.

– A seregnek ez a tiszteletre méltó, régi ága nem is sejthette előre, hogy hadihajói egykor az űrbe indulnak majd... Őszinte leszek. Mikor Chang Weisi tábornok bemutatta magát, mint az űrflotta legjobb politikai káderét, azt hittem, a szárazföldi erőktől jött, mert az adja a seregük lelkét.

Zhang Beihai nyilvánvalóan nem értett egyet vele.

– A hadsereg különböző haderőnemeiben ugyanaz a lélek lakozik – nevetett udvariasan. – A születő űrflotta katonai kultúrája minden egyes országban magán viseli a sereg egyes haderőnemeinek a lenyomatát.

– Nagyon érdekelnek a politikai és ideológiai munkálataik. Reméltem, hogy tanulmányozhatom mélyrehatóan is.

– Nem gond. A feletteseimtől azt az utasítást kaptam, hogy semmit ne tartsak vissza, ami a munkakörömhöz tartozik.

– Köszönöm! – Tyler kicsit habozott, mielőtt folytatta volna. – Ennek az utazásomnak a célja, hogy választ kapjak valamire. Szeretném először magától megkérdezni.

– Csak nyugodtan.

– Ezredes úr, hisz abban, hogy vissza tudjuk állítani azt a szellemiséget, ami a múlt hadseregeit jellemezte?

– Mit ért múlt alatt?

– Nagyjából az ókori Görögországtól a második világháborúig terjedő, hosszú időszakot. A kulcs az a lelki egység, amit említettem: a kötelesség és a becsület mindenek felett, valamint az, hogy a katona habozás nélkül feláldozza az életét is, ha szükséges. Gondolom, észrevette, hogy a második világháború

után ez a szellemiség a demokratikus és az autoritárius országokban egyaránt eltűnt a hadseregekből.

– A hadsereg tagjai a népből kerülnek ki. Amit szeretne, az azzal járna, hogy a múltbeli szellemiséget, amelyről beszél, az egész társadalomban vissza kellene állítani.

– Ebben egyetértünk.

– De, Mr. Tyler, ez lehetetlen.

– Ugyan miért? Van rá négyszáz évünk. A múltban az emberi társadalom épp ennyi idő alatt jutott el a kollektív hősiesség korszakából az individualizmus korába. Miért ne lennénk képesek ugyanennyi idő alatt az ellenkező irányba fejlődni?

Zhang Beihai ezen elgondolkozott egy pillanatig.

– Ez igen jó kérdés, de én úgy vélem, a társadalom felnőtt, és többé nem képes visszatérni a gyerekkorába. Abban a négyszáz évben, ami a modern társadalom kialakulásához vezetett, nem láttunk semmit, ami kulturálisan vagy lelkieg felkészített volna minket egy ilyen jellegű krízisre.

– Akkor miből merít erőt ehhez a magabiztossághoz? Amennyire tudom, maga teljes szívvel hisz a győzelemben. Hogy fog egy kishitű űrflotta szembenézni egy hatalmas ellenféllel?

– Nem épp az előbb mondta, hogy van rá négyszáz évünk? Ha vissza nem mehetünk, akkor határozottan el kell indulnunk előre.

Zhang Beihai válasza nem sokat árult el. Tyler az ezt követő társalgásból is csak annyit tudott leszűrni, hogy ennek az embernek mélyenszántó gondolatai vannak. Kiismerhetetlen figura.

Mikor elhagyta az űrflotta-parancsnokságot, Tyler elhaladt egy ór mellett, találkozott a tekintetük, és az ór bátortalan mosollyal üdvözölte. Ilyesmit sem látott más országokban, ahol az örök szilárd tekintettel előrenéztek. Mikor a fiatalember arcába nézett, Tyler újra elismételte magában azt a mondást.

Anya, szentjánosbogár leszek.

Aznap este, Luo Ji érkezése óta most először, eleredt az eső, és a nappali szoba lehűlt. Luo Ji a hideg kandalló mellett ült, és hallgatta a kinti esőt. Úgy érezte, a ház egy elhagyatott szigeten áll, a sötét óceán közepén. Elmerült a határtalan magányban. Amióta Shi Qiang elment, türelmetlenül várt, és ez a magányos várakozás már önmagában is egyfajta boldogságot jelentett. Ekkor hallotta, hogy egy autó kanyarodik a veranda elé, majd beszédfoszlányok szűrődnek be a házba, és egy lány, gyöngéd női hang azt mondja, „Köszönöm”, majd „Viszlát”. Luo Ji úgy érezte, mintha villámcsapás érte volna.

Két évvel ezelőtt éjjel-nappal hallotta ezt a hangot álmaiban; ezt az éteri hangot, ezt a kék égen sodródó felhőfoszlányt, ezt a borongós estében felcsillanó napfényt.

Halkan kopogtak. Luo Ji mereven ült a helyén, csak hosszú idő után volt képes kinyitni a száját, hogy megszólaljon.

– Jöjjön be!

Nyílt az ajtó, és egy karcsú alak suhant be az eső párás leheletével. A nappaliban egyedül egy állólámpa világított, a régimódi lámpaernyő fénykört rajzolt a kandalló mellé, de a helyiség többi részét csak halványan világította meg. Luo Ji a lány arcát nem tudta kivenni, de azt látta, hogy fehér nadrágot visel és sötét kabátot, ami élesen elüt fehér gallérjától. Egy lilium jutott róla az eszébe.

– Jó estét, Mr. Luo – szólalt meg a lány.

– Jó estét – felelte Luo Ji, és felállt. – Hideg van odakinn?

– Az autóban nem. – Bár nem látta tisztán, Luo Ji tudta, hogy mosolyog. – Itt viszont... – A lány körülnézett. – Itt egy kicsit hideg van. Izé... Zhuang Yan vagyok, Mr. Luo.

– Örvendek, Zhuang Yan. Begyújtok.

Így aztán Luo Ji letérdelt, és berakott pár gyümölcsfahasábot a kandallóba. – Látott már kandallót? – kérdezte. – Jöjjön, foglaljon helyet!

A lány odament és leült a díványra, még mindig a félhomályban. – Ó... csak a filmekben.

Luo Ji gyufát gyújtott és a fa alá helyezett gyújtóshoz tartotta. A láng nyújtózkodott, mintha élne, lágy fényében a lány lassan kibontakozott a homályból. Luo Ji két ujjával erősen markolta a gyufaszálat, amíg le nem égett. Szüksége volt a fájdalomra, hogy tudja, nem álmodik. Olyan volt, mintha a Napot gyújtotta volna meg, amely most egy valóra vált álomvilágot borított fénybe előtte. Odakinn akár örökre is elrejtőzhet a Nap a felhők és az éjszaka mögé, amíg az ő világában itt marad a lány és a kandalló fénye.

Da Shi, maga tényleg az ördög! Hol talált rá? Hol a pokolban volt képes rátalálni?

Luo Ji elfordult, vissza a tűz felé, és érezte, hogy váratlan könnyek gyűlnek a szemébe. Emiatt kicsit félt a lányra nézni, de aztán rájött, hogy nincs oka elrejtteni a könnyeit. A lány valószínűleg azt fogja hinni, hogy a füst teszi. Így aztán megtörölte a szemét.

– Milyen meleg.... Csodálatos – mondta a lány mosolyogva, és a lángokat nézte.

A szavaiba és mosolyába Luo Ji szíve beleremegett.

– Miért ilyen ez a hely? – A lány felnézett és másodszor is körbejártatta tekintetét a félhomályba burkolózó nappaliban.

– Nem ilyennek képzelte?

– Nem pontosan.

– Nem... – Luo Jinek eszébe jutott a lány neve. – Nem elég méltóságteljes?

A lány rámosolygott. – A „Yan” a nevemben szint jelent, nem komolyságot.

– Értem. Talán úgy képzelte, hogy rengeteg térkép lesz itt, hatalmas képernyő, egy csapatnyi egyenruhás tábornok, én pedig mutatópálcával bökdösök rá dolgokra?

– Pontosán, Mr. Luo. – A lány vidám mosolyától arca úgy virult

ki, akár a rózsza.

Luo Ji felállt.

– Biztos elfáradt az úton. Igyon egy kis teát. – Habozott. – Vagy esetleg egy kis bort? Az elűzi a hideget.

A lány bólintott. – Rendben. – Halkan megköszönte a pohár bort, és ivott egy kis kortyot.

Luo Ji nézte, ahogy a lány ártatlan mosollyal a kezében tartja a borospoharat, és érezte, hogy agyának legérzékenyebb része felbolydul. A lány ivott, amikor kínálták, megbízott a világban, és semmi óvatosságot nem érzett. Ugyanakkor a világon minden lesben állt, hogy bántsa, kivéve itt. Itt kell vigyáznia rá. Ez a lány erődje.

Leült, nézte a lányt, majd amilyen nyugodtan csak képes volt rá, megszólalt.

– Mit mondtak magának, mielőtt idejött?

– Természetesen azt, hogy dolgozni jövök. – Rávillantotta az ártatlan mosolyt, amelytől Luo Ji szíve darabokra hasadt. – Mr. Luo, mi lesz a feladatod?

– Milyen tanulmányokat végzett?

– Kínai festészetet tanultam a Központi Szépművészeti Akadémián.

– Értem. Végzett?

– Igen. Most diplomáztam, és munkát kerestem, miközben felkészülök a mesterképzésre.

Luo Ji egy darabig gondolkodott, de semmilyen tennivaló nem jutott eszébe a lány számára.

– Nos, ami a munkát illeti, arról majd holnap beszélünk. Biztosan fáradt. Előbb aludja ki magát. Hogy tetszik ez a hely?

– Nem tudom. Nagy volt a köd, amikor elindultunk a repülőtérrel, aztán besötétedett, és... Hol vagyunk, Mr. Luo?

– Én sem tudom.

A lány bólintott, és magában kuncogott. Nyilvánvalóan nem hitt neki.

– Tényleg nem tudom, hol vagyunk. A táj alapján Skandinávia. Ha gondolja, telefonálok, és megkérdezem. – A dívány melletti telefon felé nyúlt.

– Nem kell, Mr. Luo. Tetszik, hogy nem tudom.

– Miért?

– Amint tudjuk, merre járunk, a világ szűkké válik.

Istenem, kiáltott fel magában Luo Ji.

A lány hirtelen meglepetten felkiáltott. – Mr. Luo, nézze, milyen gyönyörű a bor a tűz fényénél!

A bor, melyen átszűrődött a tűz fénye, mély bíborszínben csillogott.

– Mit gondol, mire hasonlít? – kérdezte Luo Ji feszülten.

– Hát, olyan, mint egy szempár.

– Mint az alkony szeme, igaz?

– Az alkony szeme? Ez nagyon szép megfogalmazás, Mr. Luo.

– A hajnalé vagy az alkonyaté? Jobban szereti az alkonyatot, igaz?

– Igen. Honnan tudja? Nagyon szeretek alkonyatot festeni. – A lány szeme kristályfényel ragyogott a tűz fényénél, mintha azt kérdezné: mi ebben a rossz?

Másnap reggel, mikor kitisztult az idő, Luo Ji úgy érezte, Isten mosta át ezt az édenkertet, hogy felkészítse Zhuang Yan érkezésére. Mikor a lány először látta meg, hogy néz ki valójában az őket körülvevő táj, nem visítózott, ugrált és kiáltozott, mint ahogy a lányok általában szoktak. Ehelyett a fenséges táj láttán elállt a lélegzete, úgy elvarázsolta a környék, hogy képtelen volt kiejteni akár egyetlen dicsérő szót is. Luo Ji látta, hogy sokkal fogékonyabb a természeti szépségekre, mint a többi lány.

– Szóval nagyon szeret festeni? – kérdezte.

A lány nem jutott szóhoz, csak bámulta a távoli, hófödte hegycsúcsokat. Időbe telt, mire magához tért.

– Ó, igen. De ha itt nőtem volna fel, akkor valószínűleg nem festenék.

– Miért?

– Rengeteg gyönyörű helyet elképzelttem már, és amikor lefestem őket, olyan érzés, mintha ott jártam volna. Ezen a helyen azonban minden megvan az álmaimból és a képzeletemből, mi haszna lenne egy festménynek?

– Ez igaz. Mikor az ember képzeletében lévő szépség valósággá válik, az... – Luo Ji elhallgatott, és Zhuang Yanra nézett a napfelkelésben, az angyalra, aki az álmaiból lépett elő. A szívében úgy hullámozott a boldogság, mint a tó napfényben csillogó hullámai. Az ENSZ és a PVT sosem gondolta volna, hogy ez is a Falképző-projekt egyik következménye lesz. Luo Ji úgy érezte, azt sem bánná, ha most meghalna.

– Mr. Luo, ha tegnap este annyit esett az eső, miért nem mosta le a havat arról a hegyről? – kérdezte a lány.

– Az eső a hóhatár alatt esett. Annak a hegynek a csúcsát egész évben hó fedi. Itt nagyon más az éghajlat, mint nálunk.

– Járt már a hegyen?

– Nem. Nem régóta élek itt. – Észrevette, hogy a lány egy pillanatra sem veszi le a szemét a hegyről. – Tetszenek a hófödte csúcsok?

A lány bólintott.

– Akkor induljunk!

– Nahát! Mikor? – kiáltott a lány izgatottan.

– Akár most is mehetünk. Van egy egyszerű, földes út, ami a hegy lábához vezet. Ha most elindulunk, estére vissza is érhetünk.

– Mi lesz a munkával? – Zhuang Yan nagy nehezen elfordult a hegytől, és Luo Jire nézett.

– A munkát egyelőre félretehetjük. Még csak most érkezett – vont vállat Luo Ji.

– De hát... – A lány oldalra hajtotta a fejét, és Luo Ji szíve megdobbant. Ezt a naiv arckifejezést számtalanszor látta már rajta. – Tudnom kell, mi lesz a feladatom, Mr. Luo.

Luo Ji a távolba nézett, pár másodpercig gondolkodott, majd határozottan felelt. – Elmondom, amikor odaértünk a hegyhez.

– Nagyszerű! Akkor jobb, ha indulunk, igaz?

– Igen. Könnyebb lesz, ha csónakkal átmegyünk a tó túloldalára, majd onnan megyünk tovább autóval.

Elsétáltak a móló végéig. Luo Ji úgy ítélte meg, kedvező a széljárás, így mehetnek a vitorlással. A szélirány esténként megváltozott, így visszafelé is ki tudják használni. Megfogta a lány kezét, hogy besegítse a csónakba. Most először ért hozzá, és a lány keze éppolyan volt, amilyennek képzeletében érezte, amikor először fogta meg azon a téli éjszakán: puha és hűvös. A lány kellemesen meglepődött, amikor Luo Ji felvonta a fehér vitorlát, mikor pedig a csónak maga mögött hagyta a mólót, a vízbe dugta a kezét.

– Nagyon hideg a tó – mondta Luo Ji.

– De olyan tiszta!

Akár a tekinteted, mondta magában Luo Ji.

– Miért szereti a havas csúcsokat?

– A hagyományos kínai festészet miatt.

– Mi köze annak a havas csúcsokhoz?

– Mr. Luo, tudja, mi a különbség a hagyományos festészet és az olajfestészet között? Az olajfestmények tobzódnak a gazdag színekben. Egy mester egyszer azt mondta, hogy az olajfestményeken a fehér szín ritka kincs, akár az arany. A hagyományos festészet azonban más. Rengeteg az üres hely, és az üres helyek formálják a festmény szemét. A táj csak keret az üres helynek. Nézze azt a havas csúcsot! Nem teljesen olyan, mint az üres hely egy hagyományos festményen?

Eddig még nem mondott neki ennyi mindent egy szuszra. Előadást tartott a Falképzőnek, áradtak belőle a szavak, mintha Luo Ji tudatlan iskolás fiú lenne – mégse érezte, hogy túllépett volna egy határt.

Olyan vagy, mint az üres hely egy hagyományos festményen:

tiszta, de az érett ízlésű ember számára csupa szépség gondolta Luo Ji, mikor a lányra nézett.

A vitorlás kikötött a túlparti mólónál. Nyitott dzsip parkolt a fák mellett. A sofőrnek, aki idehozta, nyoma sem volt.

– Ez katonai jármű? Amikor megérkeztem, katonákat láttam, és három ellenőrző ponton is át kellett haladnom – mondta a lány, amikor beszálltak.

– Teljesen mindegy. Nem fognak háborgatni minket – mondta Luo Ji, és indított.

Az erdőn keresztülhaladó út keskeny volt és hepehupás, az autó azonban simán haladt rajta. Az erdőben még nem oszlott szét a hajnali köd, de a nap fénysugarakkal hatolt át a magas fenyők sűrűjén, és még a motorzajon túl is hallani lehetett a fákon ülő madarak csicsergését. Édes szellő borzolta fel és fújta Luo Ji arcába Zhuang Yan haját. Csiklandozta, és ez eszébe juttatta azt a két évvel ezelőtti, téli utazást.

A környezetükben most semmi nem emlékeztetett a Taihang-hegyre vagy az észak-kínai síkságokra, az álom azonban valahogy mégis olyan simán folytatódott a mai nap valóságában, hogy Luo Ji alig tudta elhinni, hogy mindez valóban megtörténik. A lány felé fordult, és észrevette, hogy őt nézi, valószínűleg már régóta; tekintetében jóindulat, tisztaság és enyhe kíváncsiság keveredett. Arcát és testét fel-felvillanó foltokban világította meg a napfény. Amikor találkozott a tekintetük, nem fordult el.

– Mr. Luo, maga tényleg képes lesz legyőzni az idegeneket? – kérdezte.

A férfit teljesen lenyűgözte ez a gyermeki naivitás. Ezt a kérdést senki nem tette volna fel egy Falképzőnek, ők pedig oly kevés ideje ismerték egymást!

– Zhuang Yan, a Falképző-projekt lényege, hogy az emberiség valódi stratégiáját egyetlen ember elméje foglalja magába, mert ez az egyetlen hely a világon, ahol biztonságban van a sophonok kémkedésétől. Választaniuk kellett egypár embert, de ez nem

jelenti azt, hogy a kiválasztottak valamiféle szuperemberek lennének. Superman nem létezik.

– De magát miért választották?

A kérdés még váratlanabb és elképesztőbb volt az előzőnél, Zhuang Yan ajkáról azonban természetesnek tűnt, mert az ő átlátszó szívéen minden napsugár áthatott, és kristálytisztán tükröződött.

Luo Ji lassított, majd megállt az autóval. A lány meglepetten nézett rá, ő pedig egyenesen előrenézett, a foltokra, melyet a napfény festett az útra.

– A Falképzők a legmegbízhatatlanabb emberek a történelemben. A világ legnagyobb hazudozói.

– Ez a dolguk.

Luo Ji bólintott.

– Magának azonban elmondom az igazat, Zhuang Yan. Kérem, higgyen nekem!

– Kérem, folytassa, Mr. Luo – bólintott a lány. – Hiszek magának.

Hosszú ideig hallgatott, ezzel még súlyosabbá téve a szavait.

– Nem tudom, miért engem választottak. – A lány felé fordult. – Átlagember vagyok.

– Nehéz lehet – bólintott Zhuang Yan.

A lány szavai és tiszta, ártatlan arca újra könnyeket csalt a szemébe. Amióta Falképző lett, most először ismerte ezt el bárki.

A lány szeme édenkert volt neki, tiszta tekintetében nyomát sem látta annak a kifejezésnek, amellyel mindenki más nézett a Falképzőkre. A mosolya is édenkert volt: nem a Falképző-mosoly, hanem tiszta és ártatlan; napfényben csillogó harmatcseppként hullott Luo Ji szikkadt lelkére.

– Nehéz is lesz, de azért szeretnék könnyíteni rajta... ez minden. Itt vége az igazmondásnak, most visszatérünk Falképző-üzemmódba – mondta, és újra beindította a motort.

Csendben mentek tovább, míg a fák ritkulni nem kezdtek, és

meg nem jelent fölöttük a mélykék égbolt.

– Mr. Luo, nézze azt a sast! – kiáltotta a lány.

– Nézze, ott meg mintha őzek lennének! – Luo Ji előremutatott, elég gyorsan ahhoz, hogy elterelje a lány figyelmét, mert tudta, hogy ami az égen repül, az nem sas, hanem egy fölöttük köröző megfigyelődrón. Erről eszébe jutott Shi Qiang. Elővette telefonját, és felhívta.

– Üdv, Luo, öregfiú! – hallatszott Shi Qiang hangja a telefonból.

– Szóval most már az eszébe jutok? Mondja csak, hogy van Yanyan?

– Jól. Remekül. Kitűnően. Köszönjük!

– Akkor jó. Úgy tűnik, teljesítettem utolsó küldetésemet.

– Utolsó küldetését? Hol van most?

– Újra itthon. Épp készülök a hibernálásra.

– Tessék?

– Leukémiás vagyok. Megyek a jövőbe, ahol meggyógyítanak.

Luo Ji hirtelen lefékezett. Zhuang Yan felkiáltott, a férfi pedig aggódalmas pillantást vetett felé, de aztán látta, hogy minden rendben, és figyelme újra Shi Qiang felé fordult.

– De... mióta?

– Egy korábbi küldetésem során sugárzás ért, aztán tavaly megbetegedtem.

– Te jó ég! Nem okoztam késedelmet, ugye?

– Ebben a helyzetben nem számít egy kis késedelem. Ki tudja, milyen gyógymódokat ismernek a jövőben?

– Igazán sajnálom, Da Shi.

– Ne aggódjon. Ez csak munka. Nem akartam ezzel háborgatni, mert úgy vélem, fogunk még találkozni a jövőben... de ha mégse, arra az esetre azért mondanék valamit.

– Mondja!

Hosszas csend után Shi Qiang újra megszólalt.

– Három kötelessége van egy gyermeknek a szülei felé, és a legjelentősebb az, hogy neki magának is legyenek gyerekei. Luo,

öregfiú, magán múlik, hogy a Shi család vérvonala négyszáz év múlva is fennmaradjon.

Ezzel bontotta a hívást. Luo Ji felnézett az égre, ahonnan közben eltűnt a drón, és az ég kéksége éppolyan üres volt, mint amilyennek a lelkét érezte ebben a pillanatban.

– Shi bácsival beszélt? – kérdezte Zhuang Yan.

– Igen. Találkozott vele?

– Igen. Kedves ember. Aznap, amikor eljöttem, véletlenül felsebezte a kezét, és nem akart elállni a vérzés. Elég ijesztő volt.

– Ó... És mondott magának valamit?

– Azt mondta, hogy amit maga csinál most, az a legfontosabb dolog a világon, és arra kért, hogy segítsen ebben.

Az erdő mostanra teljesen elmaradt mellőlük, füves síkság húzódott köztük és a hegy között. A világot az ezüst és zöld árnyalatai alkották, egyszerűnek és tisztának tűnt, Luo Ji szemében egyre inkább olyannak, mint a mellette ülő lány. Enyhe melankóliát vélt észrevenni Zhuang Yan szemében, és hallotta, hogy a lány halkán felsóhajt.

– Yanyan, mi a baj? – kérdezte. Most először szólította így, de arra gondolt: *ha Da Shi hívhatja így, miért ne hívhatnám így én is?*

– Olyan gyönyörű ez a világ, de ha belegondolok, hogy egy nap talán senki nem lesz, aki látja, az nagyon elszomorít.

– Az idegenek nem értelmes lények talán?

– Nem hinném, hogy értékelik a szépséget.

– Miért?

– Apám azt mondta, hogy akik érzékenyek a szépségre, azok természetüktől fogva jók, akik pedig nem jók, azok nem is értékelik a szépséget.

– Yanyan, az idegeneknek az emberekkel szembeni bánásmódjuk logikus döntésen alapul. Felelős módon igyekeznek biztosítani a fajuk túlélését. Ennek nincs köze jóságához vagy gonoszsághoz.

– Ezt most először hallom. Mr. Luo, maga találkozni fog velük,

igaz?

– Talán.

– Ha valóban olyanok, amilyennek mondta, és legyőzi őket az ítéletnap csatában, akkor meg tudná tenni, hogy... – A férfira nézett, és habozva oldalra hajtotta a fejét.

Luo Ji kis híján elárulta neki, hogy ennek az esélye gyakorlatilag nulla, de visszafogta magát.

– Micsodát?

– Meg tudná tenni, hogy nem űzi ki őket az űrbe, hogy meghaljanak? Adhatna nekik valamennyi földet, élhetnének velünk együtt a bolygón. Nem lenne csodálatos?

Luo Ji egy pillanatig némán küzdött az érzelmeivel, majd az ég felé bökött.

– Yanyan, nem egyedül én hallottam, amit mondott.

Zhuang Yan nyugtalanul nézett fel. – Ó... igaza van. Milliónyi sophon lehet körülöttünk.

– Lehetséges, hogy maga a Trisolarisi Nagytanács hallotta, amit mondott.

– És maguk most mind rajtam nevetnek, igaz?

– Nem, Yanyan. Tudja, mit gondolok? – Erős késztetést érzett, hogy megfogja a lány kezét, azt a karcsú bal kezét, ami ott pihent a kormánykerék mellett, de visszafogta magát. – Arra gondolok, hogy valójában maga az, aki tényleg megmentheti a világot.

– Én? – nevetett a lány.

– Igen, azt leszámítva, hogy maga nem elég. Úgy értem, túl kevesen vannak olyanok, mint maga. Ha az emberiségnek csak az egyharmada ilyen lenne, a trisolarisiak esetleg hajlandóak lennének tárgyalni a békés együttélés lehetőségéről. De így... – Hosszú sóhaj szakadt fel belőle.

Zhuang Yan arcán gyámoltalan mosoly tűnt fel.

– Mr. Luo, nekem sem volt könnyű. Amikor lediplomáztam, és utána kiléptem a nagyvilágba, úgy éreztem magam, ahogy a tengerbe kiúszó hal érezheti, ha zavaros a víz. Semmit nem

láttam. Szerettem volna tisztább vizekbe úszni, de a sok úzás kifárasztott...

Bár segíthetnék neked elúszni azokba a vizekbe, gondolta Luo Ji.

Az út elkezdett felfelé kapaszkodni a hegyre. Ahogy egyre magasabbra értek, a növényzet gyérebb lett, előbukkant a csupasz fekete szikla, és egy darabon mintha a Hold felszínén haladtak volna. Hamar elérték azonban a hóhatárt, fehérség vette őket körül, a levegő csípős frissességgel telt meg. Luo Ji előhúzott két kabátot a hátsó ülésre tett útitáskából, felvették, aztán mentek tovább. Nem sokkal később akadályhoz értek, egy feltűnő tábla állt az út közepén: „Lavinaveszély! A továbbvezető út lezárva.” így aztán kiszálltak az autóból, és kísértáltak az út szélére, amit belepett a hó.

A nap már elindult lefelé az égen, és árnyakat vetett köréjük a hófödte lejtőre. A tiszta hó kékes színben játszott, mintha halványan fluoreszkálna. A távoli, hegyes csúcsok még mindig fényben ragyogtak és minden irányba szórták ezüst ragyogásukat; a fény mintha magából a hóból áradt volna, mintha egész idő alatt nem a Nap, hanem ez a hegy világította volna meg a világot.

– Most már teljesen üres a festmény – mondta Luo Ji, és széttárt karokkal körbemutatott.

Zhang Yan tekintete mohón itta be a körülötte elterülő fehér világot.

– Mr. Luo, egyszer festettem egy ehhez hasonló képet. A távolból szinte teljesen üres, fehér papírlapnak tűnt, közelről azonban látszottak a vékony nádszálak a bal alsó sarkában, a jobb felső sarokban pedig egy épp elrepülő madár volt kivehető. A kép üres közepén két, végtelenül apró emberalak... Erre a festményemre vagyok a legbüszkébb.

– El tudom képzelni. Biztosan gyönyörű. Szóval, Zhuang Yan, most, hogy itt vagyunk ebben az üres világban, szeretné megtudni, mi lesz a feladata?

A lány bólintott, de nyugtalannak tűnt.

– A Falképző-projektről már tud, és azt is tudja, hogy a sikere a kiismerhetetlenségén múlik. A terv lényegét sem a Földön, sem a Trisolarison nem látja át senki, leszámítva magát a Falképzőt. Szóval, Zhuang Yan, nem számít, mennyire érthetetlennek tartja a munkáját, mindenképpen van értelme. Ne próbálja megérteni, csak végezze képességeihez mértén a lehető legjobban.

A lány idegesen bólintott.

– Igen, megértettem. – Mosolyogva megrázta a fejét. – Mármint elfogadom.

Luo Ji nézte a lányt a hóban, és a fehérségben minden dimenzió eltűnt, a világ elhalványult mellette, csak a jelenléte maradt. Két évvel ezelőtt, amikor az irodalmi alak, akit teremtett, életre kelt a képzeletében, megízlelte a szerelmet. Most, a természet nagyszabású festményének üres terében megértette a szerelem legnagyobb rejtélyét.

– Zhuang Yan, az a feladata, hogy boldog legyen.

A lány szemei elkerekedtek.

– Maga kell hogy legyen a legboldogabb lány a Földön. Ez is része a Falképző-projektnek.

A lány szemében tükröződött a világot fénybe borító hegycsúcs ragyogása. Tiszta tekintetében összetett érzések kavargtak. A havas csúcs a külvilág minden hangját elnyelte, Luo Ji pedig türelmesen várt a csendben, mígnem a lány végül megszólalt. Hangja mintha a messzi távolból érkezett volna.

– Akkor... mit kell tennem?

– Bármit, amit csak szeretne! – mondta Luo Ji élénken. – Holnap, vagy ma este, amikor visszatértünk, mehet, ahová csak szeretne, tehet, amit csak akar, élheti az életét úgy, ahogy magának tetszik. Falképzőként segíthetek minden kívánságát valóra váltani.

– De nekem... – A lány gyámoltalanul nézett rá. – Mr. Luo, nekem nincs szükségem semmire.

– Az lehetetlen! Mindenkinek szüksége van valamire. Minden fiú, minden lány hajszol valami célt.

– Hajszoltam-e valaha is valamit? – Zhuang Yan lassan megrázta a fejét. – Nem, nem hiszem.

– Értem, hiszen soha semmi gondja nem volt. De kell hogy legyen valami álma! Szeret festeni. Gondolt már arra, milyen lenne, ha saját kiállítása lehetne a világ legnagyobb galériájában vagy művészeti múzeumában?

Zhuang Yan felnevetett, mintha Luo Ji bolondos gyerek lenne.

– Mr. Luo, a magam kedvéért festek. Soha nem gondoltam ilyesmire.

– De a szerelemről biztosan álmodott már – mondta Luo Ji habozás nélkül. – Most megvan rá a lehetősége, miért ne eredne a nyomába?

A napfény kezdett eltűnni a havas hegycsúcsról. Zhuang Yan pupillái kitágultak, arca ellágyult.

– Mr. Luo, a szerelem nem olyasmi, amit az ember elindulhat megkeresni – felelte halkán.

– Igaz. – Luo Ji igyekezett megnyugodni, és bólintott. – Akkor mit szól a következőhöz: ne gondoljon hosszú távra, csak a holnapra. Csak a holnapra, jó? Hová szeretne menni holnap? Mit szeretne csinálni? Mi fogja boldoggá tenni holnap? Előbb-utóbb csak eszébe jut valami.

A lány egy darabig komoly arccal tűnődött, majd habozva megszólalt. – Ha elmondom, tényleg meg tudja valósítani?

– Természetesen. Mondja csak!

– Mr. Luo, el tudna vinni a Louvre-ba?

Mikor Tyler lehúzta a fejről a kendőt, amivel bekötötték a szemét, hunyorognia kellett, mert nem volt hozzászokva a fényhez. Idebenn azonban a verőfény ellenére is elég sötét volt, mert a fényt elnyelték a barlang falai. Tyler fertőtlenítőszagot érzett, és észrevette, hogy a barlangot úgy rendezték be, mint egy

tábori kórházat: a nyitott alumíniumládákban gondos rendben gyógyszerek sorakoztak, körülötte oxigéntartályok, kis ultrahangos fertőtlenítőkészülékek, hordozható árnyékmentes műtőlámpák, és több, különféle hordozható orvosi berendezés, amelyek ránézésre röntgengépnek és defibrillátornak tűntek. Mind úgy festett, mintha csak most vették volna elő a dobozából, és bármikor vissza lehetne csomagolni. Az egyik sziklafalról két gépkarabély lógott, színben annyira egyeztek a mögöttük lévő kővel, hogy nem sokon múlt, hogy nem vette észre őket. Kifejezéstelen arcú férfi és nő ment el mellette. Nem viseltek fehér köpenyt, de egyértelműen orvos és ápolónő voltak.

A barlangbejárat közelében álló ágy körül minden fehér volt: a mögötte lévő függönyök, a takaró alatt fekvő öregember, az öregember hosszú szakálla, a feje köré tekert sál, még az arca is csupa fehér volt. A fény, ami a barlangnak ebben a részében inkább gyertyafényre hasonlított, elfedte a fehérséget és halvány arany fénnel vont be körülötte mindent. Tylert egy szentet ábrázoló klasszikus olajfestményre emlékeztette a látvány.

Tyler gondolatban kiköpött. – A pokolba is! Hogy az úristenbe fajult idáig a helyzet?

Miközben az ágy felé tartott, igyekezett méltóságteljes, határozott lépésekkel leküzdeni a csípőjéből és a belső combjából kisugárzó fájdalmat. Megállt az ágy mellett, a férfi előtt, akinek a megtalálásáról ő és kormányja oly sok éven át álmodott. Alig tudta elhinni, hogy tényleg itt van. Az öregember sápadt arcára nézett, és olyannak látta, amilyennek a média mindig leírta: a legjóságosabb arc volt a világon.

Az ember valóban különös egy állat.

– Megtiszteltetés, hogy találkozhatok önnel – mondta Tyler, enyhén meghajtván fejét.

– Részemről a megtiszteltetés – mondta az öreg udvariasan. Nem mozdult; hangja, bár kimondottan gyengének tűnt, a pókhálóhoz hasonlóan képes volt minden erővel szembeszegülni

anélkül, hogy elszakadna.

Az öreg az ágy vége felé intett, Tyler pedig óvatosan leült, és nem tudta eldönteni, hogy ez a kedvesség jele volt-e – elvégre szék nem volt a közelben. Az öreg megszólalt.

– Fáradtnak tűnik. Most először ült öszvéren?

– Nem. Egyszer már ültem rajta, amikor a Grand Canyonban jártam. – Bár akkor nem fájt ennyire a lába. – Hogy érzi magát?

– Biztosan látja, hogy már nincs sok hátra az életemből – csóválta a fejét az öreg. Mélyen ülő szemében játékos mosoly bujkált. – Valószínűleg maga akarja a legkevésbé, hogy betegségben haljak meg. Őszintén sajnálom.

A mondatban rejlő irónia bosszantotta Tylert, de el kellett ismernie, hogy az öregnek igaza van. Egykor az volt az egyik legnagyobb félelme, hogy az öregember betegségben vagy agykori végelgyengülésben hal meg, és a Védelmi Minisztérium számtalanszor imádkozott, hogy mielőtt természetes okokból elhunyna, a fejére essen egy amerikai cirkálórakéta vagy eltalálja a különleges erők golyója, még ha csak egy perccel is a természetes halál előtt. A természetes halál az öreg legnagyobb győzelme lenne, és azt jelentené, hogy a terror elleni harc kudarcot vallott. Még most is egyre közelebb járt a dicsőséges halálhoz. Lehetőségek persze akadtak, egyszer egy Predator drón le is fotózta egy mecset udvarán Afganisztán északi hegyei közt. Már az is történelmet írt volna, ha egyszerűen nekiröpítik a drónt, arról nem is beszélve, hogy a drónt aznap Hellfire rakétákkal szerelték fel. A fiatal ügyeletes tiszt azonban nem rendelkezett elég bátorsággal ahhoz, hogy egyedül döntsön erről, miután azonosította, ezért jelentette a feletteseinek, és mire ők is ellenőrizték, a célpont eltűnt. Tyler, akit az ágyából keltettek fel, dührohamot kapott és darabokra törte az otthonát díszítő értékes kínai porcelánt.

Tyler szerette volna elterelni a szót a kínos témáról, ezért felemelte aktatáskáját, és az ágyra tette.

– Hoztam önnek egy csekély ajándékot – mondta, és kinyitotta a táskát, majd pár keményfedelű könyvet vett ki belőle. – Ez a legújabb arab fordítás.

Az öregember nagy nehezen kinyújtotta egyik, gally törékenységgű kezét, és kihúzta a legalsó kötetet. – Ó! Csak az első trilógiát olvastam. Megvettem valakivel a többit is, de sosem volt időm elolvasni, aztán elkallódtak. Nagyszerű! Köszönöm. Nagyon szeretem ezt a sorozatot.

– Egy legenda szerint ezekből a regényekből vette a nevet, amit a szervezetének adott.

Az öregember óvatosan maga mellé tette a könyvet, és elmosolyodott.

– Maradjon továbbra is legenda. Magának ott van a gazdagsága és a technológiája. Nekünk csak a legendáink.

Tyler újra kézbe vette a könyvet, és úgy nézett szembe az öreggel, mint egy lelkipásztor, aki a Bibliát tartja a kezében.

– Azért jöttem, hogy megtegyem magát Seldonná.

Az öreg tekintetébe visszatért a pajkos fény.

– Igen? Mit kell tennem?

– Hagyja, hogy fennmaradjon a szervezet, amit alapított.

– Meddig maradjon fenn?

– Az elkövetkezendő négyszáz éven át. Az ítéletnap csatáig.

– És ön szerint ez lehetséges?

– Igen, ha továbbfejlődik. Hadd járja át a lelke és a szelleme az űrflottát, annyira, hogy a szervezet a részévé váljon.

– Miért tartja ilyen nagyra a szervezetünket? – Az öreg hangjából most erősebb szarkazmus csendült ki.

– Egyike annak a kevés, máig létező fegyveres szervezetnek, amelyik élő embereket használ fegyverként. Tudja, hogy az alapvető tudományokat a sophonok befagyasztották, emiatt a számítástechnika és a mesterséges intelligencia terén is korlátozott a haladásunk. Az ítéletnap csatában az űrbeli vadászgépeket még mindig emberek fogják vezetni. A

gömbvillámokkal közelről tudunk támadni, és erre csak olyan hadsereg képes, amelyben megvan ez a szellemiség.

– Mi mást hozott még magával a könyveken kívül?

Tyler izgatottan felállt az ágy széléről.

– Attól függ, mire van szüksége. Amennyiben biztosít arról, hogy a szervezet fennmarad, bármit megkaphat.

Az öreg intett, hogy üljön le.

– Együttérzek magával. Ennyi év után még mindig nem tudja, mire van igazán szükségünk.

– Most elmondhatja.

– Fegyverekre? Pénzre? Nem, nem. Ami nekünk kell, az sokkal értékesebb ennél. A szervezet nem Seldon ambiciózus céljai miatt létezik. Képtelenség elérni, hogy egy józan, értelmes ember higgyen bennük, és hajlandó legyen meghalni értük. Azért létezik, mert a vérében, a lélegzetében van valami, és enélkül azonnal elsorvadna.

– Mi az?

– A gyűlölet.

Tyler hallgatott.

– Másfelől viszont közös ellenségünknek köszönhetően a Nyugat iránti gyűlöletünk elhalványult. Ugyanakkor az emberi fajnak, amelyet a trisolarisiak ki akarnak irtani, a gyűlölt Nyugat is a része, ezért számunkra örömteli lenne, ha velük együtt pusztulhatnánk el. Így aztán mi nem gyűöljük a trisolarisiakat. – Az öreg széttárta a kezét. – Látja, a gyűlölet értékesebb az aranyból vagy a gyémántnál, élesebb fegyver, mint bármi más a világon, de már elveszett. Ezt nem tudja megadni nekünk, így aztán a szervezetnek, akár csak nekem, már nincs sok ideje hátra.

Tyler továbbra is hallgatott.

– Ami pedig Seldont illeti, azt mondom, hogy a terve képtelenség.

Tyler felsóhajtott, és visszaült az ágyra. – Úgy érte, már olvasta a könyv végét?

– Nem, nem olvastam – vonta fel a szemöldökét az öregember meglepetten. – Csak így gondolom. Miért, Seldon terve a könyvben is kudarcot vall? Ezek szerint a szerző igazán kivételes ember. Azt gondoltam volna, hogy happy endet írt. Allah oltalmazza.

– Asimov már jó pár éve meghalt.

– Találjon rá a mennyországra, bármelyik legyen is az. A bölcsek mindig korán halnak...

A visszafelé vezető út nagy részében Tylernek nem kötötték be a szemét, így láthatta Afganisztán meredek, kopár hegyeit. A fiatalember, aki az öszvért vezette, még annyira sem tartott tőle, hogy ne hagyja a gépkarabélyát a nyeregbe akasztva, épp Tyler keze ügyében.

– Öltél már embert ezzel a puskával? – kérdezte Tyler.

A fiatalember nem értette, egy idősebb, fegyvertelen férfi felelt helyette, aki mellettük lovagolt.

– Nem. Már régóta nem zajlanak harcok.

A fiatalember kérdően nézett fel Tylerre. Gyerekarcán még nem is pelyhedzett a szakáll, tekintete éppolyan tiszta volt, mint a kék égbolt Nyugat-Ázsia fölött.

Anya, szentjánosbogár leszek.

Luo Ji és Zhuang Yan este tízkor léptek be a Louvre főbejáratán. Kent javasolta nekik az éjszakai látogatást, mert így könnyebben meg lehetett szervezni a védelmüket. Elsőként az üvegpiramist látták meg, amelyet az U alakú épület elhatárolt Párizs esti fényeitől, és úgy állt némán, a holdfénytől vizesen csillogó testtel, mintha ezüstből lenne.

– Nincs olyan érzése, Mr. Luo, mintha a világűrből repült volna ide? – kérdezte Zhuang Yan, és a piramisra mutatott.

– Mindenkinek ez az érzése – felelte Luo Ji.

– Eleinte kicsit olyan, mintha nem illene ide, de minél tovább nézem, annál inkább a hely szerves részének tűnik.

Két, nagyban eltérő világ találkozása, gondolta Luo Ji, de nem mondta ki.

Ekkor az egész piramis fénybe borult, színe a holdfény ezüstjéből ragyogó arannyá változott, és ezzel egy időben a szökőkutak is működésbe léptek, a környező medencék közepén magas víz- és fényoszlopok szökelltek az ég felé. Zhuang Yan riadtan nézett Luo Jire, megijesztette, ahogy érkezésükre a Louvre hirtelen feléledt. Vízcsobogás vette körül őket, míg lementek a piramison át a Napóleon-csarnokba, majd be a palotába.

A legnagyobb kiállítóterembe mentek legelőször. A kétszáz méter hosszú termet lágy fénybe vonták a lámpák. Lépteik visszhangoztak az ürességben, illetve Luo Ji hamar rájött, hogy csak az ő léptei visszhangoznak, mert Zhuang Yan macskaszerű, könnyed léptekkel haladt, mint a tündérmesében szereplő gyermek, aki bűvös kastélyba lépett, és fél, hogy felébreszti, ami odabenn szunyókál. Luo Ji lelassította lépteit, nem a műalkotások kedvéért, mert azok a legkevésbé sem érdekelték, hanem azért, hogy nagyobbra nőjön köztük a távolság, és megcsodálhassa a lányt a művészet világában, és az életnagyságú görög istenekkel, angyalokkal és az őket körülvevő klasszikus festmények Szűz Máriájával együtt nézhesse ennek a keleti nőnek a szépségét. Ahogy az üvegpiramis az udvaron, Zhuang Yan is hamarosan beolvadt környezetébe, és a művészet szent birodalmának részévé vált. Luo Ji érezte, hogy a lány nélkül ebből a világból hiányozna valami. Álom- vagy látomásszerű kábulatban hagyta, hogy csendben teljen az idő.

Zhuang Yannak egy idő után eszébe jutott, hogy Luo Ji is itt van, és hátrafordulva rámosolygott. Luo Ji szíve úgy remegett meg, mintha az Olümposz-hegyet ábrázoló egyik festményről küldött volna valaki egy villámcsapást a halandók világába.

– Úgy hallottam, hozzáértő szemmel egy egész évbe telik mindent megnézni, amit itt kiállítottak – jegyezte meg.

– Tudom – felelte egyszerűen a lány, tekintete azonban azt kérdezte: „Mit csináljak?” Ezután újra visszafordult a festményekhez. Egész eddig csak ötöt nézett meg.

– Semmi baj, Yanyan. Akár egy éven keresztül minden éjjel eljönnek magával ide nézelődni. – Ez gondolkodás nélkül csúszott ki a száján.

A lány látható izgatottsággal fordult felé.

– Tényleg?

– Tényleg.

– Akkor... Járt már itt korábban is, Mr. Luo?

– Nem. De a Pompidou központba elmentem, amikor három évvel ezelőtt Párizsban jártam. Először azt gondoltam, az jobban fogja érdekelni.

Zhuang Yan megrázta a fejét. – Nem szeretem a modern művészetet.

– Akkor mindezt – Luo Ji körülnézett az istenekkel, angyalokkal és a Szent Szűz képeivel teli teremben – nem tartja túl réginek?

– A túl régi képeket sem szeretem. Csak a reneszánsz festményeket.

– Azok is elég régiek.

– De én nem érzem annak őket. A reneszánsz festők voltak az elsők, akik felfedezték az ember szépségét, és Istent is gyönyörűnek ábrázolták. Ha ezeket a festményeket nézi, érzi, hogy mennyire élvezték a festést. Ugyanezt az örömet éreztem én is, amikor először láttam a tavat és a havas hegycsúcsot.

– Ez mind szép, de az a humanista szellemiség, amely előtt a reneszánsz mesterek utat törtek, mostanra akadállyá vált.

– Úgy érti, a trisolarisi krízis során?

– Igen. Biztosan tisztában van vele, mi történik mostanában. Négy száz év múlva a katasztrófa utáni világ visszatérhet a középkorba, és az emberiséget újra hatalmas elnyomás alá vetik.

– A művészetre pedig hosszú, téli éjszaka vár. Igaz?

Luo Ji a lány ártatlan szemébe nézett, és magában fanyarul

elmosolyodott. Buta gyerek, művészetről beszélsz, pedig ha az emberiség egyáltalán fennmarad, azért igazán apró ár az, hogy visszazuhan egy kezdetlegesebb korba. Hangosan azonban nem ezt mondta.

– Ha erre sor kerül, jöhet majd egy újabb reneszánsz, amikor újra felfedezheti és megfestheti az elfeledett szépséget.

A lány mosolyába szomorúság vegyült. Látszott, hogy megérti a Luo Ji vigasztaló szavai mögött meghúzódó valódi jelentést.

– Csak azon tűnődtem, hogy a végítélet után mi lesz ezekkel a festményekkel és más műalkotásokkal?

– Tényleg ez aggasztja? – kérdezte Luo Ji. Mikor a lány a végítéletet említette, megfájdult a szíve, ha azonban a vigasztalásra tett legutóbbi kísérlete kudarcot vallott is, biztos volt benne, hogy ezúttal sikerrel fog járni. – Jöjjön, menjünk át az ázsiai művészeti kiállításra!

Mielőtt a piramis alatti előcsarnok megépült, a Louvre hatalmas labirintus volt, melyben hosszú, kanyargós kitérővel kellett az egyik helyről átmenni a másikba, most azonban a piramis alatti Napóleon-csarnokból közvetlenül el lehetett jutni az épület bármelyik részébe. Luo Ji és Zhuang Yan visszatértek az előcsarnokba, majd követték a táblákat az afrikai, ázsiai, óceániai és amerikai művészetet bemutató kiállításokhoz – egy teljesen más világba, mint a klasszikus európai festményeket bemutató galériák.

Luo Ji az Ázsiából és Afrikából származó szobrokra, festményekre és régi dokumentumokra mutatott.

– Ezeket egy fejlett civilizáció vette el egy elmaradottól. Némelyiket rabolták, másokat lopták vagy csalással szerezték, de nézzen rájuk most: mindegyiket kitűnő állapotban őrizték meg. Ezeket a műalkotásokat még a második világháború idején is biztonságos helyre vitték. – Megállt egy üvegtárlóba zárt, Dunhuangból származó falfestmény előtt. – Gondoljon csak bele, mennyi zűrzavart és háborút élt át az országunk, amióta Wang, a

taoista pap odaajándékozta ezeket egy franciának! Ha a falfestmények ottmaradtak volna, vajon bizonyosak lehetnének abban, hogy ilyen jó állapotban fennmaradnak?

– De vajon a trisolarisiak igyekeznek majd megőrizni az emberiség kulturális örökségét? Nem becsülnek bennünket semmire.

– Azért, mert rovarokhoz hasonlítottak bennünket? Nem ez a helyzet. Yanyan, tudja, mi a legnagyobb tiszteletnyilvánítás egy faj vagy civilizáció felé?

– Nem. Micsoda?

– Ha elpusztítják. Ez a tisztelet legmélyebb kifejezése, amit egy civilizáció kaphat.

Csendesen haladtak át a huszonnégy galérián, amelyben az ázsiai műalkotásokat állítják ki – végigsétáltak a távoli múlton, miközben elképzelték a sötét jövőt. Anélkül, hogy észrevették volna, elértek az egyiptomi régiségek termeiig.

– Tudja, ki jár itt a fejemben? – Luo Ji megállt egy vitrin mellett, melyben egy mumifikált fáraó aranymaszkja volt. Igyekezett könnyedebb témára terelni a társalgást. – Sophie Marceau.

– A *Belphegor, a Louvre fantomja* miatt, igaz? Sophie Marceau nagyon szép. Neki is keletiesek a vonásai.

Valamiért – akár helyesen, akár tévesen – Luo Ji úgy ítélte meg, féltékenység és sértődöttség érződik a lány hangjából.

– Yanyan, ő nem olyan szép, mint maga. Ez az igazság. – Szerette volna hozzátenni, hogy „ezek közt a műalkotások közt az ő szépségéhez foghatóat találhatunk, de a magáé mindet felülmúlja”, de nem akarta, hogy úgy tűnjön, mintha gúnyolódna. A lány arcán félénk mosoly árnyéka suhant át; Luo Ji most először látta ezt a mosolyt.

– Menjünk vissza az olajfestményekhez! – mondta Zhuang Yan halkán.

Visszatértek a Napóleon-csarnokba, de elfelejtették, melyik bejárat vezet a képtárba. Luo Ji észrevette, hogy a

legszembetűnőbb táblák a palota három ékköve felé vezetnek: a Mona Lisához, a milói Vénuszhoz és a szamothrakéi Nikéhez.

– Nézzük meg a Mona Lisát! – javasolta.

Miközben arrafelé tartottak, Zhuang Yan megszólalt. – A tanárunk azt mondta, hogy miután járt a Louvre-ban, egy kicsit megundorodott a Mona Lisától és a milói Vénusztól.

– Ugyan miért?

– Mert a turisták ehhez a kettőhöz odamennek, és a legkevésbé sem érdeklik őket a nem annyira híres, de ugyanolyan kiemelkedő műalkotások.

– Én is egy vagyok ebből a nagy, kulturálatlan tömegeből.

Megérkeztek a rejtélyes mosolyhoz. A képet, amely sokkal kisebb volt, mint amekkorának Luo Ji elképzelte, vastag, védelmező üvegfal mögött találták. Még Zhuang Yan sem tűnt különösebben izgatottnak a láttán.

– A látványa magukra emlékeztet – jelentette ki, és a festményen látható alakra mutatott.

– Ránk?

– A Falképzőkre gondoltam.

– Mi köze van a Mona Lisának a Falképzőkhöz?

– Azon tűnődöm... és ez csak egy elképzelés, ne nevéssen ki... szóval azon tűnődöm, képesek vagyunk-e találni egy olyan kommunikációs formát, amelyet csak az emberek értenek meg, és a sophonok soha nem fognak. Akkor az emberiség megszabadulhatna a mindent megfigyelő sophonoktól.

Luo Ji pár másodpercig a lányt nézte, majd a Mona Lisára meredt. – Értem, mire gondol. Ezt a mosolyt a sophonok és a trisolarisiak soha nem fogják megérteni.

– Így van. Az emberi arckifejezések, különösen a szemeké, kifinomultak és összetettek. Egyetlen tekintet vagy mosoly oly sok információt tartalmazhat! És ezt az információt csak az emberek képesek felfogni. Csak az emberekben van meg az ehhez szükséges érzékenység.

– Igaz. A mesterséges intelligenciával kapcsolatban az egyik leggyakrabban felmerülő probléma az arckifejezések és tekintetek beazonosítása. Egyes tudósok szerint a számítógépek a szemünkből soha nem fognak tudni olvasni.

– Szóval akkor lehetséges volna megalkotni egy arckifejezésekből álló nyelvet, és az arcvonások meg a szem segítségével beszélgetni?

Luo Ji komolyan átgondolta a dolgot, aztán mosolyogva megrázta a fejét, és a Mona Lisára mutatott.

– Még az ő arcából sem vagyunk képesek olvasni. Mikor ránézek, a mosolyának a jelentése minden pillanatban változik, és sosem ismétli önmagát.

Zhuang Yan izgatottan ugrált fel-alá, akár egy gyermek.

– De ez azt jelenti, hogy az arckifejezések valóban képesek összetett információt közvetíteni!

– És ha az információ az, hogy „Az űrhajó elhagyta a Földet, célpont: a Jupiter”, azt hogy adná át arckifejezések segítségével?

– Amikor az őseMBER beszélni kezdett, minden bizonnyal csak egyszerű információkat volt képes átadni. Még az is lehet, hogy a beszéde kevésbé volt összetett, mint a madarak csicsergése. A nyelv ezt követően fokozatosan lett egyre összetettebb.

– Akkor most próbáljunk átadni egy egyszerű információt arckifejezések segítségével.

– Rendben! – Zhuang Yan izgatottan bólogatott. – Találjunk ki mindketten egy üzenetet, aztán próbáljuk átadni egymásnak!

Luo Ji egy pillanatra elhallgatott.

– Az enyém már megvan – mondta aztán.

Zhuang Yan sokkal tovább gondolkodott, majd bólintott.

– Akkor kezdjük!

Nézni kezdték egymást, de alig fél percig bírták, aztán szinte egyszerre tört ki belőlük a nevetés.

– Az én üzenetem az volt, hogy „Ma este szeretném meghívni vacsorázni a Champs-Élysées-re” – mondta Luo Ji.

Zhuang Yan összegörnyedt a nevetéstől.

– Az enyém ez volt: „Meg kellene borotválkoznia!”

– Ezek komoly jelentőséggel bírnak az emberiség jövőjére nézve, ezért komolynak kellene maradnunk – jelentette ki Luo Ji, és nagy nehezen visszatartotta a nevetését.

– Akkor most tilos nevetni! – felelte Zhuang Yan olyan komoly arccal, mint egy kisgyerek, aki megváltoztatja egy játék szabályait.

Hátat fordítottak egymásnak, mindketten kitaláltak egy üzenetet, aztán megfordultak, és újra egymás szemébe néztek. Luo Jinek megint nevetetnékje támadt, küzdött, hogy elnyomja az ingert. Hamarosan azonban már nem esett nehezére, mert Zhuang Yan tiszta tekintete újra megpendített valamit a szíve mélyén.

Így aztán ott álltak egymással szemben, a Falképző és a fiatal nő, egymás tekintetébe mélyedve, az éjszaka közepén a Louvre-ban, Mona Lisa mosolya előtt.

A Luo Ji szívét elzáró gáton apró repedés támadt, és az átszivárgó víz lassan kezdte tágítani ezt a rést, mígnem csermely helyett már heves sodrású patak áradt át rajta. Luo Ji megrettent, próbálta befalazni a rést a gáton, de nem volt rá képes. Elkerülhetetlenné vált az összeomlás.

Ekkor úgy érezte, hatalmas szikla csúcsán áll, a lány szeme pedig az alatta tátongó mélység, mely felhők tiszta fehérségébe burkolózik. A nap azonban minden irányból átragyogott a felhőkön, és a végtelenbe hullámozó, ragyogó szintengerré változtatta őket. Luo Ji érezte, hogy csúszni kezd előre, nagyon lassan, de így is képtelen volt megállni. Pánikba esett és kapálózva igyekezett találni valamit, amiben megkapaszkodhat. Azonban nem volt más körülötte, csak a csúszós jég. Egyre gyorsabban csúszott, míg végül szédülve zuhant a mélységbe, aztán az esés öröme egy pillanat alatt elérte a fájdalom tetőfokát.

A Mona Lisa hullámozni kezdett, a falak alaktalanná váltak,

elolvadtak, akár a jég, miközben a Louvre összeomlott, a kövek esés közben izzó vörös magmává váltak. Mikor a magma kettejük mellett zuhogott le, hűvösnek érezték, akár a tiszta levegőjű tavaszt. Együtt zuhantak a Louvre-ral, átzuhantak a szétolvadt Európán a Föld középpontja felé, és mikor elérték, a világ lenyűgöző kozmikus tűzijátékban robbant szét. Mikor a szikrák kihunytak, a világűr egyetlen szempillantás alatt kristálytiszttá láthatóvá vált. A csillagok kristálysugarakból óriási ezüst takarót szöttek, a bolygók vibráltak és csodálatos zene áradt belőlük. A csillagmező sűrűsödött, akár a közeledő árhullám. Az univerzum összehúzódott és összeomlott, mígnem végül mindent megsemmisített a szerelem teremtő fénye.

– Meg kell figyelniük a Trisolarist, most azonnal! – jelentette ki Fitzroy tábornok dr. Ringiernek az előző héten végre összeszerelt *Hubble II* űrteleszkóp irányítótermében.

– Tábornok úr, attól tartok, ez nem lehetséges.

– Van egy olyan érzésem, hogy a jelenleg folyamatban lévő megfigyelések valójában magántermészetű feladatok, amiket fusiban végeznek maguk, csillagászok.

– Ha lehetséges lenne, valóban a saját munkámat végezném, de a *Hubble II* még mindig a tesztelési fázisban van.

– Maga a katonaságnak dolgozik. Mindössze annyi a dolga, hogy végrehajtsa a parancsokat.

– Itt magát leszámítva senki nem dolgozik a katonaságnak. A NASA tesztelési tervét követjük.

– Doktor, nem tudná a Trisolarist használni tesztalanyként? – folytatta a tábornok szelídebb hangon.

– A tesztalanyokat alapos gonddal választották ki távolság és fényességi osztály szerint, a tesztet pedig úgy tervezték, hogy a lehető legköltséghatékonyabb legyen, így a teleszkóp minden tesztet elvégez, mialatt egyszer körbefordul. Ahhoz, hogy most megfigyeljük a Trisolarist, legalább harminc fokkal kellene

elfordítani a távcsövet, majd vissza. Tábornok úr, ennek a dögnek a forgatása jó sok hajtóanyagot használ el. Pénzt takarítunk meg a hadseregnek.

– Akkor térjünk rá arra, hogyan takarítják meg azt a pénzt. Ezt most találtam a számítógépén – mondta Fitzroy, és előhúzta eddig a háta mögött tartott kezét. Egy kinyomtatott kép volt nála, egy fénykép, amely felülnézetből mutatott egy csapatnyi, izgatottan felfelé néző embert. Felismerhetően az irányítóterem személyzete szerepelt a képen, középen Ringierrel, mellettük pedig három nő különféle szexi pózokban, valószínűleg a csoport pár tagjának a barátnője. A fénykép nyilvánvalóan az irányítóterem épületének tetején készült, és rendkívül éles volt, mintha tíz vagy húsz méterről készült volna. Csak abban különbözött egy átlagos fényképtől, hogy bonyolult számsorok sorakoztak rajta, átfedésben a képpel.

– Doktor, az épület legmagasabb pontján áll. Gondolom, nincs rajta lengőkar, mint egy filmforgatáson. Azt mondta, sok pénzbe kerül harminc fokkal elfordítani a Hubble-t. Mennyibe kerül, ha 360 fokkal fordítja el? Egyébként sem azért készült ez a tízmillió dolláros beruházás, hogy saját magukat meg a barátnőjüket fotózzák vele az űrből. Hozzáadjam esetleg a számlához?

– Tábornok úr, természetesen azonnal végre kell hogy hajtsuk az utasítását – hadarta Ringier, és a mérnökök azonnal munkához láttak. Lehívták a koordinátákat a célpontokat tartalmazó adatbázisból, az űrben pedig a hatalmas henger, melynek átmérője több mint húsz méter volt, hossza pedig a száz métert is meghaladta, lassan elfordult, miközben végigpásztázta a csillagmezőt, ami rögtön látszott is az irányítóterem képernyőin.

– Ezt látja a teleszkóp? – kérdezte a tábornok.

– Nem, ez csak az a kép, amit a pozicionáló-rendszer visszaküld. A teleszkóp állóképeket küld, amelyeket fel kell dolgozni, mielőtt megtekinthetővé válnak.

Öt perc múlva a pásztázás leállt. Az irányítórendszer jelentette, hogy a pozicionálás befejeződött, újabb öt perc múlva pedig Ringier szólalt meg.

– Rendben. Akkor most visszatérünk a teszthez szükséges pozícióba.

– Mi? Már készen is van? – kérdezte Fitzroy meglepetten.

– Igen. A képek most vannak feldolgozás alatt.

– Nem tudna még párat készíteni?

– Tábournok úr, 210 képet készítettünk, többféle fókusz távolsággal. – Ebben a pillanatban elkészült az első kép feldolgozása, és Ringier a képernyőre mutatott. – Nézze, tábournok úr! Ott az ellenséges világ, amit ennyire látni akar.

Fitzroy semmit nem látott, csak három fénykört a sötét háttér előtt. Fényük szórtnak tűnt, mint utcai lámpák a ködben. Ez volt a három csillag, amelyek eldöntik az emberi civilizáció sorsát.

– Szóval a bolygót tényleg nem tudjuk megnézni. – Fitzroy nem tudta titkolni csalódottságát.

– Persze hogy nem. Még amikor elkészül a százméteres *Hubble III*, akkor is csak pár konkrét helyzetben leszünk képesek megfigyelni a Trisolarist, és akkor is csak egy pontot fogunk látni, mindennemű részlet nélkül.

– De van ott valami más is, doktor. Mit gondol, az ott mi? – kérdezte az egyik mérnök, és egy pontra mutatott a három fénykör közelében.

Fitzroy közelebb hajolt, de nem látott semmit. A kép olyan halvány volt, hogy csak szakértő szem vehette észre.

– Az átmérője nagyobb, mint egy csillagé – jelentette ki az egyik mérnök.

Többszöri kinagyítás után a kép betöltötte az egész képernyőt.

– Ez egy kefe! – kiáltott fel a tábournok riadtan.

A laikus mindig jobb neveket talál ki, mint a szakértők; maguk a szakértők is, amikor nevet adnak valaminek, a kívülállók szemszögéből nézik. Így aztán a jelenségnek „kefe” lett a neve,

mert a tábornok leírása pont illet rá: kozmikus kefére hasonlított, vagy, hogy még pontosabbak legyünk, kozmikus sörtékre, nyél nélkül. Természetesen égnek álló hajszálaknak is láthatták volna.

– Ez egy karcolás a lencse borításán. Említettem a megvalósíthatósági tanulmányban, hogy a ragasztott lencse gondokat okozhat – rázta a fejét Ringier.

– A teljes bevonatot a legszigorúbb tesztelésnek vetettük alá. Efféle karcolás nem lehet rajta. Más lencsehiba sem okozhatja. Több tízezer tesztképet kaptunk már vissza, és ezt soha nem láttuk eddig – mondta egy szakértő a Zeisstől, a lencse gyártójától.

Az irányítóteremre csend ereszkedett. Mind odagyültek, hogy felnézzenek a képre a képernyőn; páran, hogy elkerüljék a tömeget, lehívták a képet más terminálokra is. Fitzroy érezte, hogy a helyiségben megváltozott a légkör; a hosszadalmas tesztek okozta kimerültségtől ellustult emberek hirtelen nyugtalanná váltak, mintha olyan átok sújtotta volna őket, amelytől mindenük mozdulatlaná vált, kivéve a szemüket, ami fényesebben ragyogott.

– Istenem! – kiáltották egyszerre többen.

A fagyos mozdulatlanság hirtelen izgatott felbolydulásnak adta át a helyét. Fitzroy csak foszlányokat kapott el a beszélgetésből, amely túl szakmai volt ahhoz, hogy értse.

– Látsz port a célpont pozíciója körül? Ellenőrizd...

– Nincs rá szükség. Ezt már elvégeztem. Megfigyeltem a háttérben lévő csillagok radiális mozgásának abszorpcióját, az abszorpciós csúcs 200 milliméter. Lehetséges, hogy szén mikrorészecske, sűrűsége F osztályú.

– Van valakinek véleménye a nagy sebességű ütközés hatásairól?

– A szórásmező az ütközés tengelye mentén terül el, de a szóródás mértéke... Van erre modellünk?

– Igen. Egy pillanat... Itt van. Mennyi az ütközés sebessége?

– A harmadik kozmikus sebesség százszorosa.

– Már most ilyen magas?

– Ez konzervatív becslés... A becsapódás keresztmetszetéhez használd a... Igen, ez jó. Nagyjából ennyi. Egy durva becslés.

Miközben a tudósok dolgoztak, Ringier megállt Fitzroy mellett.

– Tábornok úr, megpróbálná megszámolni a kefe sortéit?

A tábornok bólintott, a terminál fölé hajolt és számolni kezdett.

A számítógépnek négy vagy öt percre volt szüksége, hogy minden számítást elvégezzen, de becsúsztott pár hiba, így fél óra is eltelt, amire az eredmények rendelkezésre álltak.

– Az ütközés szórásmezejének átmérője legfeljebb 240 000 kilométer, ami a Jupiter átmérőjének a kétszerese – mondta a csillagász, aki a matematikai modellt futtatta.

– Ez érthető – jelentette ki Ringier. Felemelte a kezét és a mennyezetre nézett, mintha rajta keresztül az eget keresné tekintetével. – Ezzel bebizonyosodott. – Hangja remegett. Mintha csak magában beszélne, még egyszer megismételte. – Szóval bebizonyosodott. Semmi baj nincs ezzel.

Az irányítóteremre ismét csend borult, de ezúttal súlyos, nyomasztó. Fitzroy kérdezni akart valamit, de a komoly, lehajtott fejek láttán nem volt képes szóra nyitni a száját. Kis idő után halk zokogást hallott, és látta, hogy egy fiatalember nagy nehezen igyekszik elrejtetni könnyeit.

– Hagyd abba, Harris! Nem te voltál itt az egyetlen szkeptikus. Mindenkinek nehéz – mondta valaki.

A fiatalember, Harris, felnézett könnyes szemeivel. – Tudom, hogy a szkepticizmus csak egy mód volt arra, hogy vigasztaljam magam, de szerettem volna kényelemben leélni az életem. Istenem, még ennyi szerencsében sem lesz részem!

Újra csend.

Ringiernek végül eszébe jutott Fitzroy.

– Tábornok úr, hadd magyarázzam el. A három csillagot

csillagközi por veszi körül. Nem sokkal ezelőtt számos, nagy sebességgel haladó tárgy kelt át ezen a porfelhőn, és azzal, hogy nagy sebességgel ütköztek ezzel a porral, nyomot hagytak maguk után. Ez a nyomsáv szétterjedt, átmérője mostanra elérte a Jupiter bolygóénak a kétszeresét. A nyomsáv és az azt körülvevő por közt csak alig észlelhető a különbség, így közelről nézve nem lehet észrevenni. Csak innen, négy fényévnyi távolságból figyelhető meg.

– Megszámoltam őket. Úgy ezren lehetnek – felelte Fitzroy tábornok.

– Érthető. Nagyjából ennyien kell lenniük. Tábornok úr, amit most látunk, az a trisolarisi flotta.

A *Hubble II* felfedezése, a bizonyíték a trisolarisi invázió valóságára az emberiség utolsó vágyálmainak maradékát is elsöpörte. A kétségbeesés, pánik és zűrzavar újabb hullámának érkezése kísérte át az emberiséget a trisolarisi krízis árnyékában zajló életbe. Ezután megkezdődtek a nehéz idők. Az idő kereke hatalmasat zökkent, kitért útjából, és más irányba indult.

Az óriási változással teli világban az egyedüli állandó az idő gyors múlása maradt. Szélesebesen eltelt öt esztendő.

II. RÉSZ A VARÁZSIGE

A KRÍZIS KORSZAKÁNAK 8. ÉVE

A trisolarisi flotta távolsága a naprendszerrel: 4,20 fényév

Tyler nyughatatlan volt mostanában. Gyakran ment le a föld alatti raktárba, kétszáz méterrel a felszín alatt, hogy nézze az összegyűjtött makroatommagok táncát a mágneses mezőben. A szálak tánca erős hipnotikus erővel bírt, és mikor órákon át nézte őket, egyedül akkor érezte, hogy gondolatai lecsillapodnak.

Az űrbeli elektromágneses rakétaindító építése már folyamatban volt, és gyorsan haladt, de Tylert ez kevésbé érdekelte. A gömbvillámok és makrofúzió nagyobb mértékű tesztjeire csak az űrben lehet sort keríteni, de mivel az űrlift-technológia még mindig a kutatási fázisban volt, jelenleg egyedül hagyományos rakéták segítségével lehetett az űrbe jutni. A hatalmas vállalkozáshoz szükséges nemzetközi összefogás nehézkesen haladt, ezenkívül egy űrlift építése olyan képességeket követelt meg a hagyományos rakétáktól, amelyeket még nem sikerült elérni. Így aztán az emberiség továbbra is a kőbaltával és buzogánnyal egyenértékű technológiát fejlesztette: a kémiai meghajtású rakétákat.

Tylernek ezért várnia kellett. Hazament, és Falképzőként eltöltött öt éve alatt most először egy hétköznapi ember életét élte.

A Falképzőkre egyre nagyobb figyelem fordult a társadalom felől. Függetlenül attól, akarták-e vagy sem, a tömegek szemében egyfajta messiásnak tűntek, és ennek megfelelően egy Falképző-szekta is megjelent. Nem számított, hány tájékoztatást ad ki az ENSZ és a PVT, a természetfölötti képességeikről szóló legendák széles körben elterjedtek, és sokak szemében ők jelentették az emberiség egyetlen reményét. Mindez a Falképzőknek óriási

társadalmi és politikai tőkét jelentett, ami biztosította, hogy semmilyen ellenállásba ne ütközzenek, amikor hatalmas mértékben vették igénybe az erőforrásokat.

Luo Ji kivételt jelentett ezalól: továbbra is mindentől elzártan élt, és sosem mutatkozott. Senki nem tudta, hol van, mit csinál.

Tylerhez egy nap látogató érkezett. A többi Falképzőhöz hasonlóan az ő otthonát is szigorú biztonsági intézkedések védtek, minden látogatónak alapos ellenőrzésen kellett átesnie. Mikor azonban meglátta a látogatót a nappaliban, tudta, hogy könnyen átjuthatott az örökön, mert már első ránézésre nyilvánvaló volt, hogy senkire nem jelent veszélyt. Ezen a forró napon gyűrött öltönyt viselt ugyanennyire gyűrött nyakkendővel, hozzá pedig, ami még idegesítőbb volt, azt a fajta keménykalapot, amit már senki nem hordott. Egyértelműnek tűnt, hogy ehhez a látogatáshoz igyekezett elegánsabb külsőre szert tenni, mert korábban valószínűleg sosem volt még hivatalos látogatáson. Sápadt volt, vékony, alutáplálnak tűnt, vastag szemüvege szinte ránehezedett csontos, fehér arcára, nyaka, úgy tűnt, alig bírja el feje súlyát, öltönye mintha üresen lógott volna egy vállfán. Tyler politikusként első ránézésre látta, hogy ahhoz a társadalmi réteghez tartozik, amelyiknek a szegénysége inkább lelkieken nyilvánult meg, nem anyagiakban, hasonlóan Gogol kishivatalnokaihoz, akik alacsony társadalmi állásuk ellenére még mindig aggódtak státuszuk megőrzéséért, és egész életüket a kreativitás minden szikráját nélkülöző, kimerítő, jelentéktelen feladatok kényszeres végrehajtásával töltik. Bármit csinálnak, attól félnek, hibát követnek el, bárkivel találkoznak, félnek, hogy nem nyerik el a tetszését, és még futó pillantást sem mernek vetni az üvegplafonra, ami elválasztja őket a társadalom felsőbb rétegeitől. Tyler megvetette ezeket az embereket. Abszolút fölöslegesnek tartotta őket, és rossz szájjal töltötte el a gondolat, hogy többségében ők alkotják a világot, amelyet meg

akart menteni.

A férfi feszengve belépett a nappali ajtaján, de nem mert beljebb jönni. Úgy tűnt, attól tart, hogy bekoszolja a szőnyeget, ha cipővel rálép. Levette kalapját és vastag szemüvegén át a ház urára nézett, miközben többször is meghajolt. Tyler elhatározta, hogy azonnal elküldi, amint az első mondatot kiejtette a száján, mert még ha a látogatónak fontos is, amiért jött, az ő számára biztosan nem bírt jelentőséggel.

A szájalomra méltó ember vékony hangon megszólalt. Az a bizonyos első mondat úgy érte Tylert, akár a villámcsapás, elkábította, és le kellett ülnie a földre. Minden szó mintha mennydörgésként dörgött volna.

– Frederick Tyler Falképző, én vagyok a maga Faltörője.

– Ki hitte volna, hogy egy nap egy ilyen csatamező térképét fogjuk nézni! – kiáltott fel Chang Weisi, mikor a Naprendszer egybillió méretarányú térképét nézte egy képernyőn, amely mérete alapján mozivászon is lehetett volna. A képernyő majdnem teljesen sötét volt, leszámítva az apró sárga foltot a közepén – a Napot. A térkép által ábrázolt terület elért egészen a Kuiper-öv széléig, és mikor teljes méretében megjelenítették, olyan volt, mint 50 csillagászati egység távolságból nézni a Naprendszert az elliptikus sík felől. A térkép pontosan mutatta a bolygók és holdak pályáját, valamint az ismert kisbolygók helyzetét, és pontosan előre tudta jelezni a Naprendszer bolygóinak elhelyezkedését az elkövetkezendő ezer év bármelyik időpontjában. Most, hogy az égitestek pozícióját jelző jeleket lekapcsolták, a képernyő elég fényes volt ahhoz, hogy a Jupitert ki tudja venni, aki közletről nézi, de csak apró, jelentéktelen fénypontnak látszott, a másik hét nagyobb bolygó pedig ebből a távolságból nem volt kivehető.

– Igen, jelentős változások előtt állunk – jelentette ki Zhang Beihai. Épp most ért véget a hadsereg egyik megbeszélése,

melynek során felmérték az első űrtérképet. Már csak ketten maradtak a tágas irányítóhelyiségben.

– Parancsnok úr, kíváncsi vagyok, észrevette-e, milyen arcot vágta az elvtársak, amikor meglátták a térképet – mondta.

– Persze hogy észrevettem. Teljesen érthető. Azt hitték, az űrtérkép olyan lesz, mint a tudományt népszerűsítő könyvekben: pár színes biliárdgolyó kering egy tűzgolyó körül. Csak amikor szembesülünk egy méretarányosan megrajzolt térképpel, akkor fogjuk fel igazán, milyen hatalmas a Naprendszer. És hát akár a légierőtől, akár a haditengerészettől jöttek, a legnagyobb távolság is, amit az eddigi járműveik képesek voltak megtenni, kisebb, mint egy képpont ezen a képernyőn.

– Úgy éreztem, hogy minimális magabiztosság vagy harci kedv sincs bennük, amikor a jövő harcmezéjét nézik.

– És ismét visszatértünk a kishitűséghez.

– Parancsnok úr, most nem akarok arról beszélni, hogy a kishitűség valós fenyegetés. Ez egy hivatalos megbeszélés témája kellene hogy legyen. Ellenben arról szeretnék beszélni, az... – Elhallgatott és elmosolyodott. Vele, aki rendszerint olyan szókimondó volt, ez ritkán fordult elő.

Chang Weisi elfordult a térképtől és visszamosolygott rá.

– Úgy látom, merőben szokatlan mondandója van.

– Igen. Vagy legalábbis olyasmi, amire eddig nem volt precedens. Egy javaslatom lenne.

– Folytassa. Nyugodtan térjen a tárgyra. Persze, magának ehhez nincs szüksége bátorításra.

– Igenis, parancsnok úr. Az elmúlt öt év során keveset haladtunk előre az alapvető planetáris védelem és az űrutazás kutatása terén. A két program, az irányított nukleáris fúzió és az űrlift technológiai alapjai még mindig kidolgozatlanok, egyelőre remény sincs rájuk, a nagy tolóerejű kémiai rakétákkal pedig mindenféle probléma merült fel. Ha a dolgok így folytatódnak, akkor még egy alacsonyabb technológiai fejlettségű űrflotta is

örökre a science fiction birodalmában marad.

– Maga a magas szintű technológiát választotta, Beihai elvtárs. Tisztában kellene lennie a tudományos kutatás szabályaival.

– Természetesen tisztában vagyok velük. A kutatás az előrelépések folyamata, és minőségi változást csak a hosszú távú mennyiségi adatgyűjtés képes kiváltani. Az elmélet és a technológia szintjén elért áttörések általában egyszerre, robbanásszerűen történnek... Mégis, parancsnok úr, hány ember látja át a problémát annyira, mint én? Nagyon valószínű, hogy tíz, húsz, ötven év múlva vagy akár egy évszázad múlva még mindig nem érünk el semmi jelentős áttörést sem tudományos, sem technikai téren, márpedig gondoljon bele, hogy addigra mennyire el fog uralkodni az emberek körében a kishitűség! Milyen szellemi, lelki állapot lesz jellemző az űrflottára? Parancsnok úr, valóban túlzott az aggodalmam?

– Beihai, azt csodálom magában a legjobban, hogy mindig távlatokban gondolkodik munka közben. Ritka ez a politikai kádereknél ebben a hadseregben. Kérem, folytassa!

– Nos, csak a saját munkakörömről tudok beszélni. Ha feltételezzük az előbb elmondottakat, milyen nehézségek, mekkora nyomás vár jövőbeli elvtársainkra, akik az űrflottán belüli politikai és ideológiai képzéssel foglalkoznak?

– Ami még riasztóbb: hány, ideológiailag képzett politikai káder fog maradni a seregben? – tette hozzá Chang Weisi. – Ahhoz, hogy visszaszorítsuk a kishitűséget, nekünk magunknak is teljességgel hinnünk kell a győzelemben. Az azonban biztos, hogy az ön által feltételezett jövőben ez nehezebb lesz.

– Ezért aggódom, parancsnok úr. Amikor eljön az az idő, az űrflottánál zajló politikai tevékenység egyáltalán nem lesz a célnak megfelelő.

– És mit javasol?

– Küldjön erősítést!

Chang Weisi pár pillanatig Zhang Beihait nézte, majd

visszafordult a nagy képernyő felé. Megmozdította a kurzort, és kinagyította a Napot, míg váll-lapjaik csillogni nem kezdtek a napfényben.

– Parancsnok úr, úgy értettem...

Chang Weisi felemelte a kezét.

– Tudom, hogy értette. – Visszahúzta a kurzort, hogy megint megjelenjen az egész térkép, és az irányítóhelyiség újra sötétbe borult, utána megint előrébb hozta a Napot, újra és újra, miközben gondolkodott. Végül megszólalt.

– Gondolt már arra, hogy az űrflottánál végzett politikai és ideológiai munka összetett és bonyolult feladat, és ha a legkiemelkedőbb politikai tisztjeinket hibernáljuk, hogy elküldjük őket a jövőbe, az jelentősen gyengítheti a jelenleg végzett munkát?

– Ezzel tisztában vagyok, parancsnok úr. Csak személyes javaslatomnak adtam hangot. Az átfogó tervezés természetesen a feletteseim feladata.

Chang Weisi felállt, és felkapcsolta a világítást. Az irányítóterem fénybe borult. – Nem, Beihai elvtárs, ez most a ma feladata. Hagyjon félbe mindent, és holnaptól kezdve összpontosítson az űrflotta politikai részlegére. Végezzen némi kutatást a többi haderőnemnél, és készítsen egy előzetes jelentést a Központi Katonai Bizottság számára, amilyen hamar csak lehet.

A Nap már lemenőben volt a hegyek mögött, amikor Tyler megérkezett. Mikor kiszállt a kocsiból, a paradicsom terület elötte: a Nap lágy fényvel vont be a havas hegycsúcsokat, a tavat, az erdőt és a tó füves partját, ahol Luo Ji és családja élvezte a túlvilági szépségű estét. Tyler tekintete először a gyönyörű anyukán akadt meg, aki még mindig fiatal lánynak tűnt, mintha nővére lenne az egyéves gyermeknek. A távolból nehéz volt kivenni a vonásait, mikor pedig közelebb ért, figyelme a gyermek felé fordult. Ha nem a saját szemével látja, nem hitte volna el,

hogy ilyen édes kis teremtmény valóban létezhet. Mintha a szépség összejtje lett volna, embrióállapota mindannak, ami gyönyörű. Anya és gyermeke egy nagy, fehér papírra rajzoltak, Luo Ji pedig valamivel távolabb állt, és őket nézte. Ugyanazzal az érdeklődéssel, ahogy egykor a Louvre festményeit, most kedvesét nézte, aki immár anya. Mikor még közelebb ért, Tyler végtelen örömet látott Luo Ji szemében, olyan boldogságot, amely a hegyektől a tóig mindent áthatott ebben az édenkertben.

Csak most ért ide a komor külvilágból, ezért a szeme elé táruló jelenet valóságértelmennek tűnt. Kétszer is volt nő, jelenleg azonban egyedül élt, és a családi örömök keveset jelentettek neki, miközben a férfias dicsőséget hajszolta. Életében most először érezte, hogy üres életet élt.

Luo Ji, akinek figyelmét felesége és gyermeke kötötte le, csak akkor vette észre Tylert, amikor már egészen közel ért hozzájuk. Mivel rokon helyzetük pszichológiai korlátokat emelt közójük, a Falképzők egészen eddig nem léptek személyes kapcsolatba egymással, Luo Ji azonban már beszélt Tylerrel telefonon, ezért most nem lepődött meg érkezésén, és szívélyesen fogadta.

– Bocsánat a zavarásért, asszonyom – mondta Tyler, és enyhén meghajolt Zhuang Yan felé, aki odajött hozzájuk a gyermekkel.

– Üdvözlöm, Mr. Tyler. Ritkán érkezik hozzánk vendég, ezért örülünk, hogy el tudott jönni. – Zhuang Yan angoltudása kicsit mesterkélte volt, hangja azonban megőrizte gyermeki lágyágát, és mosolya még mindig hűs tavaszhoz hasonlított, ami úgy simogatta Tyler fáradt lelkét, mint egy angyal keze. Tyler legszívesebben átölelte volna a gyereket, de félt, hogy elveszíti az uralmat érzései felett, ezért csak annyit mondott:

– Már azért megérte ideutaznom, hogy két ilyen angyalt láthassak.

– Beszélgessenek csak, megyek és készítek vacsorát – mondta Zhuang Yan, és a két férfira mosolygott.

– Ne, nem szükséges. Csak pár szót szeretnék váltani dr. Luóval.

Nem rabolom sokáig az idejüket.

Zhuang Yan kedves mosollyal erősködött, hogy maradnia kell vacsorára, majd távozott a gyermekkel együtt.

Luo Ji helytel kínálta Tylert egy fehér kerti székbén. Tyler leült és érezte, hogy egész teste elernyed, mintha felszívódtak volna az inai. Úgy érezte magát, mint az utazó, aki hosszú kalandozás után révbe ér.

– Doktor, az elmúlt két évben mintha eltűnt volna a világ számára – kezdte.

– Igen. – Luo Ji állva maradt. Körbeintett kezével. – Ez a mindenem.

– Maga igazán okos ember, és legalább egy szempontból felelősségteljesebb, mint én.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Luo Ji zavart mosollyal.

– Maga legalább nem pazarolta az erőforrásokat. Még tévét sem néz? Mármint a maga angyala.

– Ő? Nem tudom. Mostanában mindig a gyerekekkel foglalkozik, szóval nem hinném, hogy sokat tévézik.

– Tehát valóban nem tudja, mi történt odakint az elmúlt pár napban?

– Mi történt? Nyúzottnak tűnik. Fáradt? Mit hozhatok inni?

– Bármit – felelte Tyler, és kábultan nézte a lenyugvó nap utolsó arany sugarait a tavon. – Négy nappal ezelőtt megjelent a Faltörőm.

Luo Ji keze megállt, miközben a bort töltötte. Pillanatnyi hallgatás után megszólalt.

– Ilyen hamar?

Tyler csüggedten bólintott.

– Én is ezt kérdeztem tőle először.

– Ilyen hamar? – mondta Tyler a Faltörőnek. Próbált nyugodt hangon beszélni, de inkább erőtlennek tűnt a kérdése.

– Korábban szerettem volna jönni, de úgy gondoltam, gyűjtök

még némi átfogó bizonyítékot, ezért késtem. Elnézést kérek – mondta a Faltörő. Úgy állt meg Tyler háta mögött, mint egy szolga, és egy szolga alázatosságával beszélt. Utolsó mondata még aggályosnak és előzékenynek is tűnt. Megértően bánt vele, mint hóhér az áldozattal.

Fojtogató csend nehezedett rájuk. Végül Tyler összeszedte a bátorságát, hogy ránézzen, és a Faltörő ekkor tiszteletteljes hangon megszólalt.

– Folytassam, uram?

Tyler bólintott, de elfordította a fejét. Leült a díványra és próbált higgadtan viselkedni.

– Igenis, uram. – A Faltörő újra meghajolt, kalapját még mindig a kezében tartotta. – Először is röviden összefoglalom azt a tervet, amelyet a külvilágnak mutatott. Fel fog állítani egy úrflottát, amely független a Föld fő flottájától, és amelyet elsődlegesen gömbvillámokkal és makrofúzióval fegyverez fel.

– Nincs értelme annak, hogy ezt megtárgyaljam magával – mondta Tyler. Azon tűnődött, véget vessen-e a beszélgetésnek. Abban a pillanatban, ahogy a Faltörő feltárta előtte kilétét, Tylernek politikusi és stratégiai megérzése megsúgta, hogy ellenfele győzött, de még most is úgy érezte, hogy szerencséje van és be tudja bizonyítani, hogy nem láttak be elméje minden zugába.

– Amennyiben ez a helyzet, uram, akkor nem is kell folytatnom, és nyugodtan letartóztathat. De biztosan tudja, hogy függetlenül attól, mi történik, az ön valódi stratégiája és a feltevésemet alátámasztó minden bizonyíték holnap, vagy talán már ma este világszerte szerepelni fog a hírekben. Azzal, hogy ma eljöttem, hogy ideálljak maga elé, lemondtam életem hátralévő részéről. Remélem, értékelni fogja az áldozatot, amit hoztam.

– Folytathatja – intett Tyler.

– Köszönöm, uram. Igazán megtisztel. Nem fogom sok idejét pazarolni. – A Faltörő újra meghajolt. Úgy tűnt, ez az alázatos

tisztelet, amelyet a mai emberek közt oly ritkán látni, neki a vérében van és bármelyik pillanatban megnyilvánulhat, mint valami hurok, amely egyre jobban megszorul Tyler nyaka körül.

– Ezek szerint, uram, helyes volt a stratégiájának az az értelmezése, amelyet előadtam?

– Igen.

– Nem volt az – jelentette ki a Faltörő. – Uram, bocsássa meg, hogy ezt mondom, de nem volt az.

– Miért?

– Először is, észrevettem, hogy rengeteg időt és energiát öl abba, hogy járja a világot és felméri a különféle országok fegyveres erőit, keresi az önfeláldozás szellemiségét az emberi társadalomban, és szeretne felállítani egy olyan úrflottát, amelyben megvan ez a szellemiség. Kissé túlságosan is az önfeláldozás szellemiségére összpontosított. Ez szokatlan volt. Persze volt rá magyarázata, az, hogy a gömbvillámok és a makrofúzió csak közeli célpontok ellen hatékonyak, és hogy más, űrbeli fegyverekhez hasonlóan több áldozattal járnak, ezért olyanokra van szükség a harcban, akikben megvan ez a szellemiség.

– Mi ezzel a baj? – kérdezte Tyler, és előredőlt a díványon.

– Semmi baj nincs vele. Teljességgel logikus. De ezt a stratégiát csak a kívülállók felé mutatta. – A Faltörő lehajolt, közel Tyler füléhez, és halkán folytatta. – Az igazi stratégiája azonban egypár dologban eltér ettől. Ha valóban felállítana egy kamikaze űrhadsereget vagy egy űrbeli „Alapítványt”, az a Föld fő haderejének a részévé válna, nem a gömbvillámos sereghez csatlakozna. Ön természetesen azt remélte, hogy a teljes haderő ebből fog állni.

Tyler utolsó megmaradt reményei is romba dőltek. Most már előre látott mindent, ami történni fog. Úgy döntött, hallgat, mert mostantól nem volt mit mondania.

A Faltörő azonban folytatta. Lélegzete nem forrónak érződött

Tyler fülén, hanem kísérteties, a sírból érkező fuvallatnak.

– A gömbvillámos flottájának nincs szüksége ehhez hasonló katonákra, mert végső célpontja nem a trisolarisi flotta, hanem magának a Földnek a fő flottája.

Tyler tovább hallgatott. Szobormerev arccal várta, hogy a hóhér lesújtson.

– Mikor közeledik az ítéletnap csata, és a Föld flottája készen áll a bevetésre, történni fog valami, egy hatalmas, űrbeli Pearl Harbor, csak ezúttal a lesújtó csapás olyan irányból és olyan személytől fog érkezni, amelyre és akire senki nem gondolt volna legvadabb álmaiban sem: a makrofúzió milliárdnyi Nap erejével gyújtja fel a katonai űrkikötőket, és ezeknek a kék Napoknak a fényében a Föld fő flottájának hamuja és füstje számtalan kvantumdélibábbbá válik és eltűnik az űrben. Ekkor végre megkapja, amit akart: a Föld flottáját makrokvantum állapotban. Hogy úgy fejezzem ki magam, hogy a tömegek is megértsék: meg akarja semmisíteni a Föld űrflottáját, hogy kvantumkísértetekként szálljanak szembe a trisolarisi flottával. Úgy véli, így legyőzhetetlenek lesznek, mert egy már megsemmisített flottát nem lehet még egyszer elpusztítani, hiszen a holtak nem halhatnak meg még egyszer.

A pallos lesújtott. Tyler továbbra is hallgatott, de lelke már elhagyta testét.

– Így aztán az önfeláldozás szellemiségére, amit annyira keres, nem az Űr elleni háborúhoz van szükség, hanem annak biztosításához, hogy ezeknek az űrkatonáknak a kvantumkísértetei nem törődnek a megaláztatással, amit az okozott, hogy embertársaik ölték meg őket, kitartanak amellet a kötelességük mellett, hogy megmentsek a bolygót, és végrehajtják a küldetést, amelyről azt hitték, hogy életükben fogják teljesíteni. A tervében eleinte nem szerepelt a meglepetésszerű támadás a fő flotta ellen, ehelyett azt akarta, hogy az űrkatonák és hajóik makroatomok segítségével önként

lépjenek át a kvantumállapotba. Miután azonban bejárta a világot, teljességgel kiábrándította, hogy a modern emberiségből mennyire hiányzik az elköteleződés. Így aztán sokkal szélsőségesebb stratégiát dolgozott ki: úgy érezte, hogy van remény a győzelemre, ha a kvantumflotta egy része az ön támadását követően folytatja a háborút, ameddig a maradéka nem fordul az emberek ellen. Véleményem szerint azonban ez nagyon halvány remény, és óriási a kockázat. Ettől függetlenül a Falképző-projekt elvei azt diktálják, hogy ebben a háborúban az a legbiztosabb, ha kockázatot vállal az ember.

A Faltörő felegyenesedett, ellépett Tyler mellől, és a kertre néző, padlótól mennyezetig érő ablakokhoz lépett. A pokoli szél, amely Tyler fülébe fújt, megszűnt, de a fagyos hideg addigra már átjárta Tyler egész testét.

– Őszinte leszek, Mr. Tyler, maga nem alkalmas arra, hogy Falképző legyen. Ami az amerikaiaknak a stratégiai célú megtévesztésre irányuló képességeit illeti, a normandiai partraszállás volt az utolsó briliáns ötletük, onnantól azonban az Egyesült Államok hatalma akkorára nőtt, hogy a vezetői rengeteget veszítettek, többek közt a titkolózás és megtévesztés képességét, ami szükséges egy háború kiterveléséhez, mert már nem volt rá szükség. Most hiába találták szemben magukat hatalmasabb ellenséggel, ezeket a képességeiket már nem tudják visszaszerezni. Nincsenek meg a stratégiai képességeik arra, hogy cikcakkban haladjanak, hogy félrevezessék, megtévesszék vagy csapdába ejtsék az ellenfelet. Túl átlátszó az egész. Ezért lett ön az első Falképző, akinek a falát áttörték.

Tyler mondani akart valamit, de hiába mozdult meg a szája, nem jött ki hang a torkán.

– A terve azonban nem nélkülöz minden pozitívumot, Mr. Tyler. Egyvalami meglepett önrel kapcsolatban: úgy döntött, figyelmen kívül hagyja a modern társadalom erkölcsi alapkövét, és ezen elhatározásában elejétől a végéig nem ingott meg. Ez nem

lehetett könnyű. Bár hangot kell adnom csodálatomnak, ugyanakkor emlékeztetni is szeretném, hogy amit csinál, az gyilkosság.

A Faltörő visszafordult az ablaktól, korábban sápadt, beteges arcába visszatért némi életerő. Széttárta karját.

– Végeztem, Mr. Tyler. Hívhatja az embereit.

Tyler végre megszólalt.

– Elmehet – mondta. Szája alig mozgott, arca még mindig szobormerev volt.

A Faltörő derékből meghajolt és kalapját megemelve régies bókot vágott ki.

– Köszönöm, uram. Köszönöm önnek az életemet. Erre az örömteli érzésre életem végéig emlékezni fogok. Ég önnel!

Mikor a Faltörő kinyitotta az ajtót, Tyler rekedten megszólalt.

– Mi van akkor, ha mindaz, amit elmondott, igaz?

A Faltörő visszafordult, hangjában ismét a hóhér kedvessége csendült.

– Semmi. Mr. Tyler, nem számít, hogy a Föld flottája kvantumállapotban van vagy összeomlott állapotban, vagy hogy az emberiség katonái élők vagy kvantumkísértetek. Az Urat nem érdekli.

Luo Ji jó darabig nem bírt megszólalni, miután végighallgatta Tyler beszámolóját.

Az átlagembernek, aki beszélt hozzájuk, mindig az járt a fejében: *ő Falképző, nem lehet hinni a szavainak*, és ez a gondolat korlátokat állított a kommunikáció útjába. Mikor azonban két Falképző beszélt egymással, a mindkét agyban ott élő gondolatok keresztül-kasul megsokszorozták ezeket a kommunikációs korlátokat. Így aztán egy ilyen beszélgetés során bármelyik fél mondhatott bármit, az teljességgel értelmetlenné vált, így maga a kommunikáció is minden jelentőségét elvesztette. Ezért nem tartották egymással a kapcsolatot a Falképzők.

– Hogy értékeli a Faltörő elemzését? – kérdezte, csak hogy megtörje a csendet, bár ő is tudta, hogy semmi értelme a kérdésnek.

– Helyesen tippelt – felelte Tyler.

Luo Ji szeretett volna mondani valamit, de nem tudta, mit mondjon. Mit is mondhatott volna? Mindketten Falképzők voltak.

– Tényleg ez volt a valódi stratégiám – folytatta Tyler. Nyilvánvalóan erős vágy fűtötte, hogy beszéljen, és nem érdekelte, hallgatósága hisz-e neki. – Természetesen mindez még a kezdeti fázisban tartott. Maga a technológia is nagyon bonyolult: hogyan lehet kvantumállapotban lévő embereket hasznossá tenni a valóságban, és hogyan fogják önmegfigyelés által elérni a rögzített ponton történő összeomlást a téridőben – ezek teljesen ismeretlen tényezők. Kísérleti kutatások szükségeltetnek hozzá, az embereken végzett kísérlet azonban gyilkosság lenne, így lehetetlen végrehajtani őket.

– A gömbvillámkutatás korai fázisaiban pár ember kvantumállapotúvá változott. Velük nem próbálta felvenni a kapcsolatot? – Arra gondolt: *Valamit mondanom kell, még ha értelmetlen is. Majd próbálok nyelvgyakorlásként gondolni rá.*

– Természetesen próbáltam, de nem jártam sikerrel. Már évek óta semmi nyomukat nem láttuk, és a róluk szóló számtalan legendáról mind bebizonyosodott, hogy nem igaz. Úgy tűnik, örökre eltűntek, ami valószínűleg kapcsolatban áll azzal, amit a fizikusok a valószínűségi felhő szétosztásának neveznek.

– Az mit jelent?

– Egy makrokvantum-állapot valószínűségi felhője az idők során szétoszlik a térben. Elvékonyodik, ami csökkenti a kvantum valószínűségét arra, hogy megjelenjen a tér bármelyik pontján, mígnem végül a valószínűségi felhő szétterjed az egész univerzumban, és gyakorlatilag nulla a valószínűsége, hogy egy kvantumszemély megjelenhet a valóságos tér bármely pontján.

Természetesen sok más, elméleti és technikai probléma is fennáll, melyeket számításaim szerint az elkövetkezendő négy évszázad során meg fognak oldani, de – tekintve az ellenség hozzáállását a tervhez – lehetséges, hogy eleve értelmetlen az egész. Ügyet sem vetni valamire a megvetés legmagasabb szintje. Számomra azonban nem ez volt a legnagyobb csapás.

– Hanem micsoda? – Luo Ji úgy érezte magát, mint egy gép, amelyet értelmetlen párbeszédre programoztak.

– A Faltörő látogatása utáni napon a stratégiám teljes elemzése megjelent az interneten. Az anyag több millió szóból állt, nagy részét sophonos megfigyeléssel szerezték, és nagy szenzációt keltett. Tegnapelőtt a PVT meghallgatást tartott az ügyben, amely a következő határozattal zárult: „A Falképzők terveiben nem szerepelhet semmi olyasmi, ami emberéltre veszélyt jelent.” Ha a tervem megvalósulna, végrehajtása emberiség elleni bűncselekmény lenne. Le kell állítani, kiötlőjével, a Falképzővel szemben pedig a törvény szigorának megfelelően kell eljárni. Feltűnt, hogy emberiség elleni bűncselekményről beszélnek? Ezzel a kifejezéssel manapság könnyebben dobálóznak, mint valaha. A határozat ezzel ért véget: „A Falképző-projekt alapelveinek megfelelően a külvilág számára elérhető bizonyítékról elképzelhető, hogy csak a Falképző megtévesztési stratégiájának a része, emiatt nem használható fel annak bizonyítására, hogy a Falképző valóban kidolgozta és végrehajtja ezt a tervet.” Így aztán nem fognak megvádolni semmivel.

– Gondoltam – mondta Luo Ji.

– A meghallgatáson azonban kijelentettem, hogy a Faltörő elemzése helyes volt, stratégiám valóban a Föld flottájának kvantumizálása volt. Arra kértem őket, állítsanak bíróság elé az országos és a nemzetközi törvényekkel összhangban.

– El bírom képzelni a reakciójukat.

– A PVT soros elnöke és az összes állandó tagország képviselője azzal a Falképző-mosollyal az arcán nézett rám, majd az elnök

bejelentette, hogy a megbeszélésnek vége. Átkozottak!

– Ismerem ezt az érzést.

– Teljesen összeomlottam. Kimenekültem a teremből, ki a térre, és azt kiabáltam: „Frederick Tyler, Falképző vagyok! A Faltörőm leleplezte a stratégiámat! Igaza volt! El akarom pusztítani a Föld flottáját gömbvillámokkal! Kvantumkísértetként akarom felhasználni őket, hogy megvívják a háborút! Embereket akarok ölni! Emberellenes vagyok! Én vagyok az ördög! Büntessenek meg, öljenek meg!”

– Ennek semmi értelme nem volt, Mr. Tyler.

– Egész tömeg vett körül a téren, láttam a gyermekek álmodozó, a középkorúak csodálattal teli, az idősek aggodalmas tekintetét. Minden tekintet azt mondta: „Nézzétek, ő egy Falképző. Dolgozik, de ő az egyetlen a világon, aki tudja, mit csinál. Látjátok, milyen remek munkát végez? Olyan jól alakítja a szerepét! Honnan tudná az ellenség, mi a valódi terve? Mi az a nagyszerű, nagyszerű, nagyszerű stratégia, amelyet egyedül ő ismer, és amely meg fogja menteni a világot...” Mekkora totális baromság! Micsoda idióták!

Luo Ji ezúttal úgy döntött, hallgat. Szótlanul Tylerre mosolygott. Tyler ránézett, sápadt arcán halvány mosoly tűnt fel, ami hamar hisztérikus nevetésbe váltott át. – Maga is a Falképző-mosollyal mosolyog! Egyik Falképző mosolyog a másikra! Azt hiszi, most is dolgozom! Azt hiszi, a szerepemet alakítom, azt hiszi, meg fogom menteni a világot! – Újra felnevetett. – Hogy kerülhettünk ebbe a nevetséges helyzetbe?

– Mr. Tyler, ördögi kör ez, amelytől sosem fogunk megszabadulni – mondta Luo Ji, és halkán felsóhajtott.

Tyler hirtelen abbahagyta a nevetést.

– Sosem fogunk megszabadulni? Nem, dr. Luo, van kiút. Van kiút, és azért jöttem ma, hogy elmondjam magának, mi az.

– Pihennie kell. Maradjon itt egypár napig – mondta Luo Ji.

Tyler eltűnődött, és bólintott.

– Igen, pihenésre van szükségem. Doktor, egyedül mi értjük meg egymás fájdalmát. Ezért jöttem. – Felnézett. A nap már egy ideje lement, az édenkertre alkonyi félhomály borult. – Ez maga a paradicsom. Sétálhatnék egyet egyedül a tó mentén?

– Nyugodtan tegye, amihez kedve van. Lazítson. Majd hívom, ha kész a vacsora.

Tyler lesétált a tóhoz. Luo Ji magára maradt, leült és ránehezedtek a nyomasztó gondolatok.

Öt évig a boldogság óceánjában lubickolt, különösen a gyermeke születése segített mindenről megfeledkezni, ami a külvilággal kapcsolatos. A felesége és a gyermeke iránti szeretet összeolvadt, kábulatba ejtette, és ez a békés otthon, amely a világ többi részétől annyira elszigetelten állt, segített egyre mélyebbre merülni az illúzióba, hogy a külvilág talán csak olyasmi, mint egy kvantumállapot, és nem létezik, ha ő nincs ott, hogy megfigyelje.

Ezt az állapotot azonban nem volt képes tovább fenntartani most, amikor a gyűlöletes külvilág betört az édenkertjébe, hogy összezavarja és ráijesszen. Gondolatai Tylerre terelődtek, akinek utolsó szavai még a fülében csengtek. Vajon valóban lehetséges lenne egy Falképző számára, hogy kitörjön az ördögi körből, hogy lerázza magáról a logika vasbilincseit...?

Hirtelen hőköléssel magához tért, és rohanni kezdett a tó felé. Legszívesebben kiáltott volna, de félt, hogy megijeszti Zhuang Yant és a gyermeket, ezért csak rohant, amilyen gyorsan csak bírt, a csendes alkonyatban, melyben az egyedüli hang a léptei zaja volt a fűvön. A léptek ritmusába azonban egyszer csak halk csattanás vegyült.

Egy lövés zaja a tó felől.

Luo Ji aznap késő este tért haza, miután a gyermek már mély álomba merült.

– Mr. Tyler elment? – kérdezte Zhuang Yan halkán.

– Igen. Elment – felelte Luo Ji fáradtan.

– Úgy tűnt, rosszabb helyzetben van, mint te.

– Igen. Ez azért van, mert nem könnyű utat választott... Yan, néztél tévét mostanában?

– Nem, én... – Kis szünetet tartott, és Luo Ji tudta, mire gondol. A külvilág napról napra komorabbá vált, egyre szélesebb lett a szakadék az itthoni és az ottani élet között, és a különbség kényelmetlen érzéssel töltötte el Zhuang Yant. – Az életünk valóban a Falképző-terv része? – kérdezte, és ugyanazzal az ártatlan arccal nézett Luo Jire, mint eddig.

– Természetesen. Miért kételkednél benne?

– Lehetünk igazán boldogok, ha az egész emberiség boldogtalan?

– Kedvesem, mikor az egész emberiség boldogtalan, akkor te azért felelsz, hogy magadat boldoggá tedd. A gyermekkel újabb lépést tettél a boldogság felé, így a Falképző-terv is újabb lépéssel haladt a siker felé.

Zhuang Yan némán nézett vissza rá. Mostanra az arckifejezések nyelve, amelyet a Mona Lisa előtt állva képzelt el öt évvel ezelőtt, részben valósággá vált közte és Luo Ji között. A férfi egyre jobban tudott olvasni Zhuang Yan arckifejezésében, és most egy kérdést olvasott ki belőle. *Hogyan hihetnék ebben?*

Luo Ji sokáig tűnődött, végül megszólalt.

– Yan, egyszer minden véget ér. Egyszer a Nap és a világmindenség is elpusztul majd, miért épp az emberiségnek kellene azt hinnie magáról, hogy halhatatlannak kell lennie? Figyelj rám! Ez a világ paranoiás. Csak a bolond kész rá, hogy megvívjon egy eleve reménytelen háborút. Nézz más szemszögből a trisolarisi krízisre, és felejtsd el minden gondodat. Nemcsak a krízissel kapcsolatosakat, hanem minden mást, azelőttről is. Használd ki a megmaradt időt, és élvezd az életet. Négy száz év! Vagy, ha elutasítjuk az ítéletnap csatát, akkor majdnem ötszáz. Ez elég hosszú idő. Az emberiség ugyanennyi idő alatt eljutott a reneszánsztól az információs korszakba, és ugyanennyi idő alatt megteremthet magának egy gondtalan,

kényelmes életet. Öt idilli évszázad, amikor nem kell a távoli jövő miatt aggódnunk, ahol az egyetlen feladatunk az, hogy élvezzük az életet. Milyen csodálatos!

Rájött, hogy akaratlanul is elárult valamit. Azzal, hogy azt állította, Zhuang Yan és a gyermek boldogsága része a tervnek, újabb védőburkot vont a nő élete köré: a feladatává tette, hogy boldog legyen. Egyedül ezzel tudta biztosítani, hogy kiegyensúlyozott maradjon ebben a kegyetlen világban is. Most azonban kimondta az igazat. Annak az örökké tiszta szempárnak sosem volt képes ellenállni, ezért eddig nem mert a nő szemébe nézni, valahányszor az feltette neki ezt a kérdést. Most azonban Tyler miatt akaratlanul is kimondta az igazat.

– Mikor ezt mondod, Falképzőként mondod? – kérdezte Zhuang Yan.

– Természetesen – mondta a férfi, hogy helyrehozza, amit elrontott.

Zhuang Yan tekintete azonban másról árulkodott. *Nekem úgy tűnt, tényleg el is hiszed, amit beszélsz!*

Az ENSZ Planetáris Védelmi Tanácsa, a Falképző-projekttel kapcsolatban tartott 89-es számú meghallgatás.

A megbeszélés elején a soros elnök szólalt fel. Erősen szorgalmazta, hogy tegyék kötelezővé Luo Ji számára a részvételt az ezt követő meghallgatásokon; azzal érvelt, hogy a részvétel elutasítása nem lehet a Falképző-terv része, mert a PVT-nek a Falképzőkre vonatkozó felügyeleti joga felülírja a Falképzők stratégiai terveit. A javaslatot az állandó tagok képviselői egyhangúlag elfogadták. A megbeszélésen jelen lévő másik két Falképző szeme előtt az első Faltörő megjelenése és Tyler Falképző öngyilkossága lebegett. Nem kerülte el a figyelmüket az elnök szavainak mögöttes értelme.

Hines szólalt meg először. Neurológiai alapú terve még gyerekcipőben járt, de leírta a felszerelést, amelyre tervei szerint a további kutatásokat alapozza majd. Felbontó képalkotónak

hívta, a számítógépes tomográfián és a nukleáris mágneses rezonancián alapult, és úgy működött, hogy egyszerre tapogatta le a célpont minden keresztmetszetét, amihez az agysejtek és neuronok belső szerkezetének felmérésére képes keresztmetszeti pontosságra volt szükség. Az így elkészült elkészített tomográfiás felvételek száma elérte a több milliót, ezekből ezután számítógép állította össze az agy digitális modelljét. A többi technikai követelmény még nagyobb volt: a letapogatásnak el kellett érnie a másodpercenkénti huszonnégy képkockás sebességet, hogy lehetségessé váljon egy olyan, dinamikus szintetikus modell megalkotása, amely képes a neuronok szintjén rögzíteni minden agytevékenységet, és így lehetővé teszi pontosan megfigyelni a gondolatokkal kapcsolatos agytevékenységet, vagy akár újrajátszani a gondolkodási folyamat során zajló összes neurontevékenységet.

Ezután Rey Diaz ismertette, hogy halad a tervével. Ötévnyi kutatás után a szuper hatásfokú atomfegyverek digitális csillagmodellje elkészült, és most az alapos hibakeresés zajlott.

Következőnek a PVT tudományos tanácsadó testülete mutatta bejelentését a két Falképző tervének megvalósíthatósági tanulmányáról.

A tanácsadó testület úgy vélte, bár elméletben nincs akadálya Hines felbontó képalkotója megvalósításának, a gyakorlatban felmerülő nehézségek messze nagyobbak annál, amit a jelenlegi körülmények közt megoldhatónak tartanak, és a mai komputertomográfia olyan messze áll a felbontó képalkotóhoz szükséges technológiától, mint a fekete-fehér film a modern, nagy felbontású kamerák felvételeitől. Az eszköz elkészítésének legnagyobb akadályát az adatfeldolgozás jelentette; egy emberi agy méretű objektum letapogatása és modellezése neuron mértékű pontossággal olyan teljesítményt igényelt, amelyre a mai számítógépek nem alkalmasak.

Rey Diaz csillagbombája előtt ugyanez az akadály állt: a

jelenlegi számítógépek teljesítménye nem elegendő hozzá. A bizottság szakértőkből álló csoportja, miután megvizsgálta a modell elkészült részét, a hozzá szükséges számítások alapján úgy gondolta, a jelenleg rendelkezésre álló legnagyobb teljesítményű számítógépnek húsz évébe telne lemodellezni a fúziós folyamat egyetlen század másodpercét, és mivel a modellt a kutatás során többször is futtatni kell, gyakorlati alkalmazása lehetetlen.

A bizottság fő informatikusa szólalt meg. – Jelenleg a hagyományos integrált áramkörökön és a Neumann-architektúrán alapuló számítástechnika közeledik továbbfejleszthetősége határához. A Moore-törvénynek vége lesz. Természetesen még mindig kifacsarhatjuk a limonádé utolsó cseppjeit a hagyományos elektronika és technológia citromjából. Véleményünk szerint azonban, még ha figyelembe is vesszük, hogy a szuperszámítógépek fejlődésének üteme napjainkban lelassult, a két terv megvalósításához szükséges teljesítmény továbbra is elérhetőnek tűnik. Csak időbe telik. Ha optimistán nézzük a dolgokat, húsz-harminc évbe. Ezek a célok, ha elérjük őket, az emberi számítástechnika csúcsát fogják jelenteni, és a további fejlődés már nehéz lesz. Így, hogy a sophonok lezárták a fizika határainak kutatását, az új generációs és kvantumszámítógépek, amelyekről egykor álmodtunk, nagy valószínűséggel nem fognak létrejönni.

– Elértük a falat, amelyet a sophonok emeltek a tudományos haladásunk útjába – jelentette ki az elnök.

– Akkor most húsz évig nem tudunk mit csinálni – mondta Hines.

– A húsz év a legoptimistább becslés. Tudósként tisztában kell lennie vele, milyen, amikor valaki úttörő kutatást végez.

– Akkor hibernáltatnunk kell magunkat, hogy megvárhassuk a megfelelő számítógépek megérkezését – jelentette ki Rey Diaz.

– Én is úgy döntöttem, hogy hibernáltatom magam – mondta

Hines.

– Amennyiben ez a helyzet, arra kérem önöket, adják át üdvözlőlevelet annak, aki húsz év múlva tölti be a pozíciót – felelte mosolyogva az elnök.

A feszültség enyhült a teremben. Most, hogy a két Falképző úgy döntött, hibernáltatja magát, a résztvevők megkönnyebbülten sóhajtottak. Az első Faltörő megjelenése és az egyik Falképző öngyilkossága nagy csapást mért az egész projektre. Tyler öngyilkossága különösen ostoba döntésnek bizonyult, mert ha életben maradt volna, a kvantumflotta tervének komoly mivolta örökre rejtély maradt volna, halála azonban egyenlő volt a végső bizonyítékkal a borzalmas terv létezését illetően. Az, hogy élete árán szabadult meg az ördögi körből, egyre erősebb kritikákat váltott ki a nemzetközi közösségben a Falképző-projekttel kapcsolatban. A közvélemény követelte a Falképzők hatalmának további korlátozását, a Falképző-projekt lényegéből azonban az következett, hogy a túl sok korlátozás megnehezítené a Falképző számára, hogy stratégiai céllal megtévesztő műveleteket vigyenek véghez, ami az egész projektet értelmetlenné tenné. A Falképző-projekt olyan vezetői struktúrával rendelkezett, amelyet az emberi társadalom korábban nem látott, és időre volt szüksége, hogy hozzászokjon és elfogadja. Egyértelmű volt, hogy a két Falképző hibernálása elég időt fog hagyni erre.

Pár nappal később egy szupertitkos föld alatti helyszínen Rey Diazt és Hineset hibernálták.

Luo Ji baljós álomban találta magát. Azt álmodta, hogy a Louvre folyosóin sétál. Ezt az álmot sosem látta korábban, mert ötesztendőnyi boldogsága során nem volt szüksége arra, hogy a múlt örömeiről álmodjon. Ebben az álomban egyedül volt, ránehezedett a magány, amely az elmúlt öt évben elkerülte. Minden egyes lépése visszhangzott a palota csarnokaiban, és minden egyes visszhanggal mintha valami távozott volna belőle,

míg aztán már nem mert újabb lépést tenni. Előtte ott volt a Mona Lisa, aki már nem mosolygott, ehelyett együttérzéssel nézett rá. Ahogy léptei zaja elhalt, kintről behallatszott a szökőkutak csobogása, amely fokozatosan egyre hangosodott. Luo Ji ekkor felébredt, és rájött, hogy a nesz a valóságból ered. Esett az eső. Kinyújtotta a kezét, hogy megfogja kedvese kezét, és észrevette, hogy az álom valósággá vált.

Zhuang Yan eltűnt.

Luo Ji felkelt ágyából, és átment a gyerekszobába, ahol lágy fénnel világított egy lámpa. A gyermek nem volt ott. A szépen megvetett kicsi ágyon egy festmény feküdt – az egyik kedvencük, ami majdnem teljesen fehér volt és távolról üres lapnak tűnt, de közelebb hajolva ki lehetett venni a vékony nádszálakat a bal alsó sarokban, és egy elrepülő lúd körvonalait a jobb felsőben. A festmény üres közepén két végtelenül apró emberalak volt, most azonban valaki elegáns betűkkel egy sort írt alájuk.

Szerelmem, várunk rád az ítélet napján.

Várható volt, hogy előbb-utóbb megtörténik. Vajon örökké tarthat az ilyen, álomba illő élet? Várható volt, hogy megtörténik, ezért ne aggódj. Lelkileg fel voltál készülve rá, mondta magának Luo Ji, de szédülés fogta el, és miközben a képpel a kezében a nappali felé indult, lába remegett, úgy érezte, mintha lebegne a levegőben.

A nappali üresen állt, de a kandallóban a parázs elmosódó vörös fényben égett, és minden úgy festett, mint az olvadó jég. Odakint továbbra is esett az eső. Öt évvel ezelőtt a lány ugyanilyen esőcseppkopogás közepette lépett ki az álmaiból, most pedig visszatért oda, és magával vitte a gyermeküket is.

Felemelte a telefont, hogy hívja Kentet, ekkor azonban léptek zaját hallotta kintről. Női lépteket, de nem a Zhuang Yanét. Ettől függetlenül ledobta a telefont, és kiment a házból.

Azonnal felismerte a karcsú alakot, aki a verandán állt az esőben, annak ellenére, hogy csak a körvonalait látta.

– Jó estét, dr. Luo – szólalt meg Say.

– Jó estét. Hol van a feleségem és a gyermekem?

– Várják önt az ítélet napján – ismételte Say a festményen álló szavakat.

– Miért?

– A PVT döntése értelmében. Hogy nyugodtan dolgozzon és teljesítse a kötelességeit Falképzőként. Gondolom, tudja, hogy a gyermekek alkalmasabbak a hibernálásra, mint a felnőttek, így semmi baja nem lesz.

– Elrabolták őket! Ez bűncselekmény!

– Nem raboltunk el senkit.

Luo Ji szíve remegni kezdett, mikor megértette, mit jelentenek Say szavai, de halogatni akarta a szembenézést a valósággal, ezért szántsándékkal nem gondolt rá.

– Mondtam, hogy mindez része a tervnek!

– A PVT azonban alapos nyomozás után úgy döntött, hogy nem része a tervnek, ezért megtette a szükséges lépéseket, hogy munkára ösztönözze önt.

– Ha nem is emberrablás, maguk elvitték a gyermekemet az engedélyem nélkül. Ezt tiltja a törvény! – Mikor ráébredt, ki mindenkit értett a „maguk” alatt, szíve újra remegni kezdett. Erőtlenül hátradőlt, és egy oszlopnak támaszkodott.

– Igaz, de még az elfogadható határon belül van. Ne felejtse el, dr. Luo, hogy az igénybe vett erőforrások, és minden egyéb, ami önt körülveszi, kívül esnek a meglévő törvényi kereteken, így az ENSZ cselekedetei a jelenlegi krízisterhes időkben törvényesnek is értelmezhetők.

– Még mindig az ENSZ-t képviseli?

– Igen.

– Újraavasztották?

– Igen.

Luo Ji szeretett volna témát váltani, hogy ne kelljen szembenéznie a rideg tényekkel, de nem sikerült. *Mihez fogok*

kezdeni nélkülük? Mihez fogok kezdeni nélkülük? – kérdezte a szíve újra és újra, az oszlopnak dőlt, lecsúszott, a padlóra rogyott, és hangosan is feltette a kérdést. Úgy érezte, minden összeomlik körülötte, a világ felülről lefelé magmává válik, ezúttal azonban a magma lángolt és összegyűlt a szívében.

– Még mindig köztünk vannak, dr. Luo. Itt vannak, és épségben várják önt a jövőben. Maga mindig józan gondolkodású ember volt, és most még inkább annak kell lennie. Ha nem az emberiség kedvéért, akkor öértük. – Say lenézett Luo Jire, aki a teljes összeomlás határán ült az oszlop tövében.

Ekkor egy szellőkés esőpermetet fújt a verandára. Ennek frissítő hűvöse és Say szavai valamennyire lehűtötték a Luo Ji szívében tomboló tüzet.

– Az elejétől fogva ez volt a terve, igaz?

– Igen, de erre a lépésre csak akkor szántuk el magunkat, amikor nem volt más választásunk.

– Amikor... amikor idejött, tényleg egy hagyományos festészettel foglalkozó lány volt?

– Igen.

– A Központi Szépművészeti Akadémiáról?

– Igen.

– Akkor ő...

– Minden, aminek látta, valóban ő volt. Minden, amit tud róla, igaz. Minden, ami azzá tette őt, ami: az addigi élete, a családja, a személyisége, a gondolatai.

– Úgy érti, tényleg az a fajta lány volt, akinek láttam?

– Igen. Gondolja, hogy képes lett volna öt éven át szerepet játszani? Valóban ilyen volt. Ártatlan, gyengéd, mint egy angyal. Nem színlelt semmit, az ön iránt érzett szerelmét sem, az is valódi volt.

– Akkor hogy lehetett képes ilyen kegyetlen csalásra? Hogy volt rá képes, hogy öt éven át semmit nem árult el ebből?

– Honnan tudja, hogy nem árult el semmit? A lelke

melankóliába burkolózott az első pillanattól kezdve, amikor meglátta őt azon az esős éjszakán, öt évvel ezelőtt. Nem rejtette el. Ez a melankólia öt éven át vele maradt, mint egy mindig jelen lévő háttérzene, ami egész idő alatt egy pillanatra sem hallgatott el, ezért nem vette észre rajta.

Luo Ji most már értette. Mikor először látta a lányt, mi is volt az, ami megérintette lelke legérzékenyebb részét? Miről érezte úgy, hogy az egész világ bántani akarja a lányt? Mitől érezte úgy, hogy akár az élete árán is készen áll megvédeni? A gyöngéd szomorúság okozta, ami a lány ártatlan tekintetében ült, a szomorúság, ami finoman ragyogta be szépségét, ahogy a kandalló tűzének fénye. Valóban olyan volt, mint egy észrevehetetlen háttérzene, amely csendesen átítatta tudattalanját, és lépésről lépésre húzta magával a szerelem mély szakadékába.

- Nem tudok rájuk találni, igaz? – kérdezte.
- Igaz. Mint mondtam, ez a PVT határozata volt.
- Akkor velük tartok az ítélet napjába.
- Megteheti.

Luo Ji arra számított, elutasítást kap, de ahogy aznap, amikor lemondott falképzői státuszáról, most sem volt egy pillanatnyi szünet sem kijelentése és Say válasza között. Tudta, hogy nem lehet ennyire egyszerű a dolga.

- Van valami akadálya? – kérdezte.
- Nincs. Ezúttal tényleg rendben van. Tudja, a Falképző-projekt létrejötte óta nagy a feszültség a nemzetközi közösségen belül. Saját érdekeiknek megfelelően a legtöbb ország támogatta egyik vagy másik Falképzőt, és ellenezte a többiek cselekedeteit, így egyértelmű volt, hogy mindig lesz olyan oldal, amelyik nem bánja, hogy megszabadul magától. Most, hogy megjelent az első Faltörő, és Tyler kudarcot vallott, a projektet ellenző erők egyre nagyobb befolyásra tettek szert, és patthelyzet alakult ki köztük és a támogatók között. Ha ezen a ponton ön úgy döntene, hogy

egészen az ítéletnapig hibernáltatja magát, az mindkét fél számára elfogadható kompromisszum. De, dr. Luo, valóban hajlandó lenne megtenni, miközben az emberiség a túlélésért küzd?

– Maguk, politikusok egy szempillantás alatt képesek mindenbe belerángatni az emberiséget, én azonban sehol nem látok emberiséget, csak egyes embereket. Én is csak egy ember vagyok, átlagember, és nem vállalhatom magamra a felelősséget az egész emberiség megmentéséért. Csak élni akarom a saját életemet.

– Rendben. De Zhuang Yan és a gyermekük is ezek közé az egyes emberek közé tartoznak. Az irántuk való felelősséget sem akarja vállalni? Még ha meg is bántotta Zhuang Yan, látom magán, hogy még mindig szereti. És ott van a gyermek is. Attól a pillanattól fogva, hogy a *Hubble II*-nek köszönhetően végre bizonyosságot szereztünk a trisolarisi invázióról, egyvalami biztos volt: az emberiség a végsőkig küzdeni fog. Mikor a maga kedvese és a gyermeke négyszáz év múlva felébrednek, már bekövetkezett az ítélet napja, és körülveszik őket a háború lángjai, addigra azonban maga már nem fog Falképző-státusszal rendelkezni, és nem lesz elég hatalma ahhoz, hogy megvédje őket. Nem tehetnek majd mást, mint hogy osztoznak egymással abban a pokoli életben, és várják a világ végső megsemmisülését. Ezt akarja? Ezt az életet akarja a feleségének és a gyermekének?

Luo Ji hallgatott.

– Ha már másra nem hajlandó gondolni, akkor képzelje el, milyen lesz négyszáz év múlva az ítéletnap csata, képzelje el a felesége és a gyermeke tekintetét, amikor meglátják önt! Milyen embert fognak látni? Olyasvalakit, aki cserben hagyta a nőt, akit a világon a legjobban szeret, és vele együtt az egész emberiséget? Olyasvalakit, aki nem volt hajlandó minden gyermeket megmenteni? Olyasvalakit, aki a saját gyermekét sem volt hajlandó megmenteni? Emberként képes lesz állni a tekintetüket?

Luo Ji némán lehajtotta a fejét. A fűre és a tó vizére hulló éjszakai eső hangja olyan volt, mint milliónyi könyörgő hang egy másik térből és időből.

– Tényleg hisz abban, hogy meg tudom változtatni mindezt? – kérdezte Luo Ji, és felemelte a fejét.

– Miért ne próbálná meg? Lehet, hogy minden Falképző közül magának van a legnagyobb esélye a sikerre. Azért jöttem, hogy ezt elmondjam magának.

– Akkor folytassa. Miért nekem?

– Mert az egész emberiségből maga az egyetlen, akit a trisolarisiak holtan akarnak látni.

Luo Ji az oszlopnak dőlve Sayre meredt, de nem látott semmit. Megpróbált visszaemlékezni.

– Az autóbalesetben maga volt a célpont – mondta Say. – A véletlennek köszönhető, hogy a barátnőjét találták el.

– De az tényleg baleset volt. Az autó azért váltott irányt, mert két másik autó összeütközött.

– Jó ideje tervezték már.

– De akkor még csak átlagember voltam, semmilyen különleges óvintézkedésekkel nem védtek. Sokkal egyszerűbben is megölhettek volna. Miért bonyolították meg ennyire?

– Azért, hogy balesetnek tűnjön, és ne keltsen feltűnést. Majdnem sikerrel jártak. Aznap a városban ötvenegy autóbaleset történt, amelyek összesen öt ember halálát okozták. Az FTM-be beépült kémünk azonban egy jelentésében megerősítette, hogy az FTM szervezte meg az ön elleni merényletet. Ami a legfélelmetesebb: a parancs maguktól a trisolarisiaktól jött, a sophonokon keresztül juttatták el Evansnek. Mindmáig ez az egyetlen orgyilkosság, amelyet elrendeltek.

– A trisolarisiak meg akarnak ölni? Engem? Miért? – Luo Ji megint úgy érezte, hogy nincs magánál.

– Nem tudom. Most már senki nem tudja. Lehet, hogy Evans tudta, de ő meghalt. Egyértelműen ő adta parancsba, hogy a

gyilkosság ne keltsen feltűnést. Ami még inkább alátámasztja az ön fontosságát.

– A fontosságomat? – Luo Ji fanyar mosollyal megrázta a fejét. – Nézzen rám! Úgy nézek ki, mint aki szuperképességekkel rendelkezik?

– Nincsenek szuperképességei, szóval ne ebbe az irányba tapogatózzon. Csak félrevezetik a gondolatai – mondta Say felemelt kézzel, hogy nyomatékosítsa mondandóját. – A korábbi kutatásai során sem voltak különleges képességei, sem természetfölöttiek, sem az ismert természeti törvényeknek megfelelő kiemelkedő technikai tudása. Vagy legalábbis olyan nem, amit mi ki tudtunk volna deríteni. Szintén ezt támasztja alá, hogy Evans személyesen rendelkezett róla, hogy a meggyilkolása ne keltsen feltűnést, ez ugyanis azt bizonyítja, hogy a képességeire mások is szert tudnak tenni.

– Miért nem mondta el?

– Nem akartuk befolyásolni a képességet, amivel rendelkezik. Túl sok az ismeretlen tényező. Úgy éreztük, jobb lesz hagyni, hogy minden menjen a maga medrében.

– Egyszer volt egy olyan elképzelésem, hogy kozmikus szociológiával fogok foglalkozni, mert... – Ekkor a tudata mélyén megszólalt egy halk hangocska. *Mert Falképző vagy!* Most először hallotta ezt a hangot. Úgy tűnt, hogy hall egy másik, nem létező hangot is, a körülötte röpködő sophonok zümmögését, és mintha még látott volna is egypár elmosódó, szentjánosbogárra hasonlító fénypontot. Ekkor, életében először, úgy viselkedett, mint egy Falképző, és nem mondta ki, amit gondol. – Ez releváns? – kérdezte helyette.

– Valószínűleg nem – rázta a fejét Say. – Amennyire mi tudjuk, ez csak egy kutatási kérelem témája, amibe bele sem kezdett, nemhogy eredményeket ért volna el vele. Egyébként is, még ha el is végezte volna a kutatást, nem számítottunk volna arra, hogy értékesebb eredményeket ér el, mint bármelyik másik kutató.

– Miért?

– Dr. Luo, most őszinte leszek. Amennyire tudom, maga tudósként kudarcot vallott. Nem a felfedezés iránti vágy hajtja a kutatásai során, sem a kötelesség- vagy küldetésstudat, egyszerűen csak meg akar élni belőle.

– Nem ezt csinálja mostanában mindenki?

– Természetesen semmi rossz nincs ezzel, de maga csomó olyasmit művelt, ami nem méltó egy komoly, elkötelezett tudóshoz. A kutatása haszonelvű, a módszerei opportunisták, szenzációhajhász figura, az is előfordult már, hogy elsikkasztotta a kutatásra szánt pénzt. Jellemét tekintve cinikus, felelőtlen, emellett gúnyosan viszonyul a tudósi hivatáshoz... Ami azt illeti, nagyon is tisztában vagyunk azzal, hogy nem érdekli az emberi faj sorsa.

– És ezért folyamodtak ilyen alantas kényszerítő módszerhez? Mindig is megvetettek, igaz?

– Normális körülmények között soha nem bíztunk volna meg egy magafajta figurát ilyen fontos feladattal. Egyvalami írt felül mindent: a trisolarisiak félnek magától. Legyen a saját Faltörője! Jöjjön rá, hogy miért!

Mikor befejezte, Say lelépett a verandáról, beszállt a rá váró autóba, és eltűnt az esős ködben.

Luo Ji, miközben ott állt a verandán, minden időérzékét elvesztette. Az eső lassacskán elállt. A szél felerősödött, elfújta a felhőket az éjszakai égről, felfedte a havas csúcsokat, és hagyta, hogy a fényes, kerek hold ezüstös fényben fürdesse a világot. Mielőtt visszament volna a házba, Luo Ji vetett egy utolsó pillantást ezüstös édenkertjére, és szíve Zhuang Yanhoz és a gyermekéhez szólt.

Szerelmem, várjatok rám az ítélet napján!

Mikor ott állt a *Végső határ* hatalmas árnyékában, és felnézett az űrrepülőgép hatalmas törzsére, Zhang Beihainak akarata ellenére

is eszébe jutott a *Tang* hordozó, amelyet mostanra rég darabjaira bontottak, és még azon is eltűnődött, kerülhettek-e acéllemezek a *Tang*-ból a *Végső határ*-ba. A légkörbe történt több mint harminc visszatérés után a tüzes forróság perzselésnyomokat hagyott az űrrepülőgép törzsén, így aztán tényleg úgy nézett ki, mint az építés alatt álló *Tang*. Ugyanúgy az idő múlásának az érzését keltette, leszámítva, hogy a szárnyak alatti két, henger alakú hordozórakéta új volt, emiatt az űrrepülőgép úgy nézett ki, mint a restaurált ókori épületek Európában: az új javítások éles kontrasztot alkottak az eredeti épület színével, emlékeztetőkül a látogatóknak, hogy ezek későbbi hozzátoldások. És valóban, ha a hordozórakétákat eltávolították volna, a *Végső határ* úgy festett volna, mint egy régi utasszállító gép.

Az űrrepülőgép teljesen új fejlesztés volt, egyike az elmúlt öt évben lezajlott kevés űrtechnológiai áttörésnek, és valószínűleg a kémiai meghajtású űrhajók utolsó generációja. A koncepció még az előző évszázadban született meg, amikor olyan gépet terveztek az űrsiklók leváltására, ami hagyományos repülőgéphez hasonlóan futópályáról indul, és a szokásos módon emelkedik fel a légkör felső határáig, ahol aztán bekapcsolják a hordozórakétákat az űrrepüléshez és a repülőgép Föld körüli pályára lép. A *Végső határ* volt a negyedik ilyen repülőgép, amelyet használatba vettek, és rengeteg újabb állt építés alatt. A közeljövőben ezek segítségével kezdik el megépíteni az űrliftet.

– Valaha azt hittem, az én életemben még nem lesz lehetőségünk eljutni a világűrbe – mondta Zhang Beihai Chang Weisinek, aki kijött, hogy elbúcsúzzon tőle. Ő és az űrflotta hűs másikk tisztje, mindannyian a három stratégiai intézet valamelyikének tagjai, a Nemzetközi Űrállomásra indultak a *Végső határ* fedélzetén.

– A haditengerészetnél talán vannak olyan tisztok, akik sosem jártak a tengeren? – kérdezte mosolyogva Chang Weisi.

– Persze hogy vannak. Rengetegen. Vannak, akik direkt erre

vágytak, amikor beléptek a haditengerészethez. De én nem ez a típus vagyok.

– Beihai, egyvalaminek legyen tudatában: a most szolgálatot teljesítő űrhajósok még mindig a légierő tisztjei, így az űrflottától maguk az elsők, akik kijutnak az űrbe.

– Kár, hogy semmilyen konkrét feladatot nem kaptunk.

– A tapasztalatszerzés a feladatuk. Egy űrstratégának meg kell tapasztalnia a világűrt. Az űrrepülőgép feltalálása előtt ezt nem lehetett megvalósítani, mert egyetlen embert az űrbe küldeni több tízmillió dollárba került, most azonban sokkal olcsóbb lett. Igyekszünk nemsokára minél több stratégát eljuttatni az űrbe, elvégre űrflotta lennénk. Jelenleg inkább olyanok vagyunk, mint egy egyetemi büfé szak, és ez egyszerűen nem felel meg.

Ekkor az utasokat a fedélzetre szólították, és a tisztek elindultak felfelé a gép mellé tolt lépcsőn. Egyenruhát viseltek, nem űrruhát, semmi eltérést nem mutattak ahhoz képest, mintha egy szokványos repülőútra indulnának. Ez már a haladás jele volt, legalább annyi nyilvánvalóvá vált belőle, hogy az űrutazás egy kicsivel hétköznapiabb dolog lett. Az egyenruhából Zhang Beihai látta, hogy más hadosztályok kötelékéből is szállnak fel a gépre.

– Még valamit, Beihai – mondta Chang Weisi, mikor Zhang Beihai a kézipoggyászáért nyúlt. – A Központi Katonai Bizottság áttanulmányozta a jelentést, amiben javasolta, hogy politikai kádereket küldjünk a jövőbe erősítésként. A vezetőség úgy érzi, hogy a feltételek még nem teljesen adóttak.

Zhang Beihai hunyorgott, mintha a szemébe világítana valami, bár még mindig az űrrepülőgép árnyékában álltak.

– Parancsnok úr, úgy érzem, ezt a négyszáz évet egyben kellene kezelnünk. Tisztában kell lennünk vele, mi sürgős és mi fontos... Kérem, legyen nyugodt afelől, hogy hivatalos helyen erről hallgatni fogok. Nagyon jól tudom, hogy a feletteseink a nagyobb összefüggéseket tartják szem előtt.

– Feletteseink támogatják és elismerik a maga hosszú távú gondolkodását. A dokumentum egy pontot nyomatékosan hangsúlyoz: nem vetették el a lehetőséget, hogy erősítést küldjenek a jövőbe. A kutatás és a tervezés folytatódik, a jelenlegi körülmények között azonban még korai lenne végrehajtani a tervet. Úgy érzem – és ez persze csak a személyes véleményem –, hogy további, jól kiképzett politikai káderekre lenne szükség a sorainkban, hogy enyhítsék a mostaniakra nehezedő nyomást, és azután esetleg számításba vehetjük ennek a tervnek a megvalósítását.

– Parancsnok úr, minden bizonnyal tisztában van azzal, mit jelent az űrflotta politikai részlegének esetében, hogy valaki, „jól kiképzett”, és mik az alapvető követelmények. Jól kiképzett emberből nem egyre több van, hanem egyre kevesebb.

– Nekünk azonban előre kell tekintenünk. Ha az első fázis két kulcstechnológiája, az űrlift és az irányított fúzió tekintetében bármi áttörés lesz – márpedig van rá remény, hogy ez még a mi életünkben bekövetkezik –, akkor jobb lesz a helyzet. Na, rendben. Induljon csak.

Zhang Beihai tisztelgéssel búcsúzott, majd elindult felfelé a lépcsőn. Mikor belépett a kabinba, első gondolata az volt, hogy alig tér el egy civil utasszállító fedélzetétől, leszámítva, hogy az ülések szélesebbek, hogy űrruhában is elférjenek rajta. Az űrrepülőgép első útján elővigyázatosságból minden utasnak űrruhát kellett viselnie, most azonban már nem volt erre szükség.

Ablak melletti ülést kapott, és valaki azonnal elfoglalta a mellette lévő ülést is: öltözéke alapján egy civil. Zhang Beihai udvariasan biccentett felé, majd figyelmét lekötötte a bonyolult biztonsági öv bekötése.

Nem volt visszaszámlálás. A *Végső határ* hajtóművei felzúgtak, majd a gép megkezdte a gurulást. Súlya miatt tovább maradt a földön, mint egy átlagos repülő, végül azonban nehézkesen

felemelkedett, és irányba állt a világűr felé.

– Ez a *Végső határ* űrrepülőgép harmincnyolcadik útja. A repülési szakasz megkezdődött, előreláthatólag harminc percig fog tartani. Kérjük, ne kapcsolják ki biztonsági övüket – hangzott fel az interkomon.

Miközben nézte a távolodó földet az ablakon át, Zhang Beihai gondolatai a múlt felé tévedtek. Mikor kiképezték hordozókapitánnyá, elvégezte a haditengerészeti pilótaképzést is, és letette a hármas szintű vadászpilóta-vizsgát. Első egyedül megtett útján éppígy látta, ahogy a Föld távolodik, és hirtelen ráébredt, hogy az eget még jobban szereti, mint az óceánt. Most pedig az égen túlra vágyakozott.

Arra született, hogy magasra és messzire repüljön.

– Nem is annyira más, mint a polgári repülés, igaz?

Zhang Beihai ekkor végre felismerte a mellette ülő férfit.

– Maga biztosan dr. Ding Yi – fordult felé. – Mindig is szerettem volna találkozni magával.

– Most azonban kicsit nehezebb szakasz jön – folytatta Ding Yi, figyelmen kívül hagyva Zhang Beihai köszönését. – Az első alkalommal nem vettem le a szemüvegemet a repülési szakasz után, és olyan erősen nyomódott le az orromra, mint egy tégl. Másodszorra már levettem, de aztán elrepült, amikor megszűnt a gravitáció, és nem volt könnyű dolga a fickónak, mire előhalászta a repülő farkában levő légszűrőből.

– Azt hittem, az űrsiklóval ment fel először. A tévében nem tűnt valami kellemes utazásnak – vigyorodott el Zhang Beihai.

– Most csak az űrrepülőgépről beszéltem. Ha beleszámítjuk az űrsiklót is, akkor most megyek az űrbe negyedszer. A siklón elvették a szemüvegemet felszállás előtt.

– Most miért megy az űrállomásra? Ha jól tudom, épp kinevezték egy irányított fúziós projekt vezetőjévé, a harmadik csoportnál, igaz?

Az irányított fúziós projekthez négy csoportot állítottak fel,

mindegyik más irányú kutatásokat végzett.

A biztonsági öv visszatartotta, így Ding Yi csak a kezét emelte fel, hogy Zhang Beihai felé bökjön ujjával.

– Miért, aki az irányított fúziót tanulmányozza, az talán nem mehet az űrbe? Éppúgy beszél, mint azok. A kutatásunk végső célja egy űrhajó hajtóművének megalkotása, és az űrhajózási iparban az igazi hatalom nagyrészt továbbra is azok kezében van, akik kémiai meghajtású hajtóműveket terveztek. Azt mondják, hogy nekünk legyen elég, ha a földön az irányított fúziónak szenteljük minden energiánkat, nekünk gyakorlatilag nincs beleszólásunk az űrflotta általános terveibe.

– Ebben teljesen egyetértünk, dr. Ding. – Zhang Beihai lazított biztonsági övéen, és közelebb hajolt. – Egy űrflotta számára az űrutazás teljesen más fogalmat takar, mint a kémiai meghajtású rakétáké. Még az űrlift is rengeteg mindenben eltér a mai repüléstechnikától. Jelenleg azonban a múlt űrhajózási iparága még mindig túl sok hatalommal rendelkezik. A vezetői ideológiailag megcsontosodott, jogászokodó figurák, és ha a dolgok így folytatódnak, mindenféle bajunk lesz velük.

– Nincs mit tenni. Legalább ezt össze tudták hozni öt év alatt – mutatott körbe Ding Yi. – És mindez biztosítja nekik a tőkét, hogy kiszorítsák a kívülállókat.

Újra megszólalt az interkom.

– Kérjük, legyenek óvatosak. Közeledünk a húszezer méteres magassághoz. Mivel ritka levegőn repülünk át, előfordulhat hirtelen magasságvesztés, amelytől pár pillanatra súlytalannak érezhetik magukat. Kérjük, ne essenek pánikba! Ismételten kérjük önöket, hogy biztonsági övüket tartsák becsatolva!

– Ezúttal az űrállomásra tett utunknak nincs köze az irányított fúziós projekthez – folytatta Ding Yi. – A kozmikus sugarakat gyűjtő paneleket fogjuk visszahozni. Elég drága holmi.

– Leállították az űrbeli magas energiájú fizikával kapcsolatos kutatási projektet? – kérdezte Zhang Beihai, és újra bekapcsolta

biztonsági övét.

– Leállították. Az is egyfajta siker, hogy tudjuk, a jövőben nem kell erőfeszítést pazarolnunk erre.

– A sophonok győztek.

– Igen. Így aztán az emberiségnek nem sok elmélete maradt tartalékban, csak a klasszikus fizika, a kvantummechanika és a még mindig gyerekcipőben járó húrelmélet. A sors dönti el, hogy milyen messzire jutunk ezek alkalmazásával.

A *Végső határ* folytatta emelkedését, repülőgép-hajtóművei erőlködve zúgtak, mintha egy magas hegyet kellene megmászniuk, de nem történt hirtelen magasságvesztés. Az űrrepülőgép közeledett a 30 000 méterhez, a repülőgéppel elérhető magasság felső határához. Zhang Beihai kinézett az ablakon és látta, hogy az ég kékje egyre halványul, ahogy sötétedik odakinn, a Nap azonban egyre ragyogóbbá vált.

– Jelenlegi repülési magasságunk 31 000 méter. A repülési szakasz véget ért, azonnal kezdődik az űrrepülési szakasz. Kérjük, állítsák üléseiket a képernyőn látható illusztrációnak megfelelően, hogy minimalizálják a hipergravitáció okozta kellemetlenségeket.

Ekkor Zhang Beihai érezte, hogy a gép enyhén megemelkedik, mint ami nagy súlytól szabadult meg.

– A repülőgép-hajtómű szerkezete levált. Visszaszámlálás az űrhajó hajtóművének beindításáig: tíz, kilenc, nyolc...

– Számukra ez az igazi indulás. Jó szórakozást! – mondta Ding Yi, és lehunyta a szemét.

Mikor a visszaszámlálás elérte a zérót, erőteljes, zúgó hangot hallottak, mintha odakint az egész égbolt felordított volna, utána rájuk nehezedett a hipergravitáció, mint egy hatalmas, lassan ökölbe szoruló kéz. Zhang Beihai nagy nehezen oldalt fordította a fejét, hogy kinézzen az ablakon át. Nem látta a hajtóműből kilövellő lángokat, a kinti ég ritkássá vált levegője azonban széles sávban vörössé vált, mintha a *Végső határ* egy naplementén

úszna át.

Öt perccel később a gyorsítórakéták leváltak, újabb ötpercnyi gyorsulás után pedig a fő hajtómű is kikapcsolt. A *Végső határ* kiért az űrbe.

A hipergravitáció óriásökle hirtelen elengedte őket, Zhang Beihai teste pedig ruganyosan visszapattant ülése mélyéről, és bár a biztonsági öv megvédte attól, hogy elrepüljön, úgy érezte, hogy ő és a *Végső határ* már nem ugyanannak az egésznek a részei. A gravitáció, ami egykor összekötötte őket, megszűnt, ő és a repülő immár párhuzamosan repültek egymás mellett az űrben. Az ablakon át a legfényesebb csillagok ragyogtak, amiket valaha életében látott. Később, mikor az űrrepülőgép elérte tervezett magasságát, az ablakokon beáradt a napfény, és sugaraiban millió fénypont táncolt: porszemcsék keringtek súlytalanul a levegőben. Ahogy az űrrepülő fokozatosan elfordult, Zhang Beihai meglátta a Földet. Mivel alacsonyan keringtek a Föld körüli pályán, nem látta az egész gömböt, csak a horizont félkörívét, de a kontinensek formáját így is tisztán ki tudta venni. Ezután végre a csillagok mezeje, ez a rég várt látvány terült el előtte, Zhang Beihainak pedig megszólalt a szívében egy hang.

Apa, megtettem az első lépést.

Fitzroy tábornok öt éven keresztül úgy érezte magát, mint egy szó szoros értelmében vett Falképző: a fal, amelyet segített megalkotni, egy hatalmas, a Trisolaris irányába forduló képernyő volt, rajta csillagokkal. Első pillantásra teljesen feketének tűnt ugyan, közelebbről nézve azonban csillagfény pontjai jelentek meg rajta, ő pedig úgy hozzászokott ezeknek a csillagoknak a látványához, hogy amikor előző nap egy unalmas megbeszélésen megpróbálta felvázolni őket egy papírra, és utána összehasonlította az igazi képpel, látta, hogy gyakorlatilag mindent eltalált. A Trisolaris három csillaga, amelyek minden

feltűnés nélkül ott fénylettek közében, kinagyítás nélkül egyetlen csillagnak tűnt, valahányszor azonban kinagyította, látta, hogy pozíciójuk megváltozott. Ez a kaotikus kozmikus tánc olyannyira lenyűgözte, hogy elfelejtette, mit is keresett eredetileg. A kefe, amelyet öt évvel azelőtt megfigyeltek, fokozatosan elhalványult, második kefe pedig nem jelent meg. A trisolarisi flotta csak akkor hagyott látható nyomot maga után, amikor csillagközi porfelhőn haladt át, a Föld csillagászai pedig a háttérben ragyogó csillagok fényének elnyeléséből megállapították, hogy a flotta az űrben megtett négyszáz évnyi útja során öt ilyenén fog áthaladni. Az emberek ezeket hónyomoknak nevezték el, a járókelők által a havas talajon hagyott nyomok után.

Ha a trisolarisi flotta az elmúlt öt év során egyenletesen gyorsult, akkor ma fog elhaladni a második hónyom előtt.

Fitzroy korán ért oda a *Hubble II* űrteleszkóp irányítóközpontjába.

– Tábornok úr, miért jut eszembe önről egy kisgyerek, aki nem sokkal karácsony után megint várja az ajándékot? – nevetett rá Ringier, amikor meglátta.

– Nem azt mondta, hogy ma fognak áthaladni a második hónyomon?

– Igen, de a trisolarisi flotta mindeddig csak 0,22 fényévet tett meg, ami azt jelenti, hogy még mindig négy fényévnyire van tőlünk. A hónyomon való áthaladás során kibocsátott fény még négy évig nem fogja elérni a Földet.

– Sajnálom. Erről megfeledkeztem – mondta Fitzroy, és zavartan megrázta a fejét. – Annyira szerettem volna újra látni őket! Ezúttal képesek leszünk megmérni a sebességüket és a gyorsulásukat az áthaladáskor, ami nagyon fontos.

– Sajnálom, de kívül esünk a fénykúpon.

– Az micsoda?

– Így hívják a fizikusok a kúpformát, amit a fény leír, amikor az

időtengely mentén kisugárzik. A kúpon kívül lévő emberek számára lehetetlen felfogni a kúpon belül történő eseményeket. Gondoljon csak bele: jelenleg is fénysebességgel száguld felénk az információ az univerzum ki tudja, hány jelentős eseményéről. Van közte, amelyik több százmillió éve tart felénk, de még mindig kívül vagyunk az események fénykúpján.

– A sors a fénykúpon belül rejlik.

Ringier eltűnődött, majd elismerően bólintott.

– Ez remek analógia, tábornok úr!

– De a fénykúpon kívül eső sophonok látják a benne zajló eseményeket.

– Tehát a sophonok megváltoztatták a sors menetét – mondta Fitzroy hevesen, és visszafordult a képfeldolgozó terminál felé.

Öt évvel ezelőtt Harris, a fiatal mérnök sírni kezdett a kefe láttán, utána pedig olyan mély depresszióba esett, hogy gyakorlatilag semmi hasznát nem lehetett venni a munkában, ezért elküldték. Senki nem tudta, hová lett.

Szerencsére nem sokan voltak olyanok, mint ő.

Ezekben a napokban gyorsan hűlt a levegő, és már a hóesés is megérkezett. A zöld szín fokozatosan eltűnt a környékről, a tó felszínét vékony jégréteg borította. A természet elveszítette élénk színeit, mintha egy színes fénykép fekete-fehérré változott volna. Errefelé mindig rövid volt a nyár, Luo Ji azonban úgy érezte, édenkertje akkor veszítette el a lelkét, amikor felesége és gyermeke távozott.

A tél a gondolkodás évszaka volt.

Luo Ji, amikor gondolkodni kezdett, meglepetten vette észre, hogy máris mennyi mindent végiggondolt. Eszébe jutottak középiskolai évei, és egy lecke, amelyet egyik tanárától kapott a nyelvi-művészet-vizsgával kapcsolatban: először nézd meg az esszékérdést a végén, majd kezd a feladatokat a legelsővel, így miközben dolgozol a feladatokon, a tudatalattid már az

esszékérdésen gondolkodik, mint amikor a háttérben fut egy program a számítógépen. Most már tudta, hogy az agya már akkor beindult, amikor Falképző lett belőle, és azóta sem állt le, csak éppen az egész folyamat végig a tudatalattijában zajlott.

Gyorsan áttekintette a lépéseket, melyeken gondolatai már végighaladtak.

Mostanra biztos volt benne, hogy mindaz, ami történt vele, a Ye Wenjiével történt véletlen találkozásáig vezethető vissza, kilenc évvel ezelőttre. Utána sosem említette ezt a találkozót senkinek, mert nem akart fölösleges problémát okozni magának, most azonban, hogy Ye Wenjie meghalt, a titkot egyedül ő és a trisolarisiak ismerték. Azokban a napokban még csak két sophon érte el a Földet, de biztos volt benne, hogy akkor este ott lebegtek mellette, Yang Dong sírja előtt, és hallgatták minden szavát. Kvantumformációjuk ingadozása, ami azonnal áthidalta a négy fényévnnyi távolságot, azt jelentette, hogy a trisolarisiak is hallgatták.

De mit is mondott Ye Wenjie?

Say egyvalamiben tévedett. Luo Jinek a kozmikus szociológia területén soha meg nem kezdett kutatása valószínűleg a közvetlen kiváltó oka volt annak, hogy a trisolarisiak meg akarták ölni. Say természetesen nem tudhatta, hogy a projekt Ye Wenjie javaslata volt, és hogy bár Luo Ji számára mindössze csak egy remek lehetőség volt arra, hogy valamilyen érdekes kutatást folytathasson, valójában rég keresett már egy ilyen lehetőséget. A trisolarisi krízis előtt az idegen civilizációk kutatása valóban szenzációhajhász projekt volt, amivel könnyedén fel lehetett kelteni a média figyelmét. A félbehagyott kutatási projekt önmagában nem volt fontos; a fontos a Ye Wenjiétől kapott kiindulópont volt, és Luo Ji gondolatai itt akadtak el. Újra és újra felidézte magában Ye Wenjie szavait.

Van egy javaslatom. Miért nem tanulmányozza a kozmikus szociológiát?

Ez csak egy véletlenszerűen választott név. Tegyük fel, hogy hatalmas számban léteznek civilizációk szerte a világegyetemben, nagyjából annyian vannak, ahányan az általunk észlelhető csillagok. Rengeteg van belőlük. Ezek a civilizációk egy kozmikus társadalom egészét alkotják, a kozmikus szociológia pedig ennek a szupertársadalomnak a tanulmányozása.

Arra gondolok, hogy összekapcsolhatná a két tudományágát. A kozmikus szociológia matematikai szerkezete sokkal világosabb, mint az emberi szociológiáé.

Látja, hogy a csillagok pontok? A távolság kiszűri a káosz és a véletlen tényezőit a világegyetem minden egyes civilizált társadalmá összetett felépítéséből, így ezek a civilizációk olyan referenciapontként szolgálhatnak, amelyeket viszonylag könnyű matematikailag manipulálni.

Ez azt jelenti, hogy a végeredmény tisztán elméleti lesz. Akár az euklideszi geometria: először felállít pár egyszerű axiómát, majd levezet egy rájuk alapozott teljes elméleti rendszert.

Az első: a civilizáció elsődleges szükséglete a túlélés. A második: a civilizáció folyamatosan növekszik és terjeszkedik, de a világegyetemben lévő anyag mennyisége állandó marad.

Életem nagy részében gondolkodtam már ezen, de eddig senkinek nem beszéltem róla. Nem is tudom, most miért... Még valamit. Ahhoz, hogy ebből a két axiómából levezesse a kozmikus szociológiáról alkotott első képet, még két fontos fogalomra szüksége van: a gyanakvás láncolatára és a technológiai robbanásra.

Attól tartok, erre nem lesz lehetőség... Akár el is felejtheti mindazt, amit mondtam. Mindenesetre én teljesítettem a kötelességemet.

Gondolatai számtalan alkalommal visszatértek ezekhez a szavakhoz. Minden mondatot kielemezett minden szögből, minden szót alaposan megrágott. Gondolatban imafüzért készített a szöveg szavaiból, és, akár egy mélyen hívő szerzetes, időnként végigsimogatta, szétszedte, a gyöngyöket szétszórta,

majd más sorrendben újra felfűzte, mígnem mindről lekopott egy réteg.

Bárhogy próbálkozott is, nem tudta kibogozni a szavakból, mire célzott Ye Wenjie, és ő maga mi miatt vált a trisolarisiak egyetlen célpontjává.

Hosszadalmas elmélkedéseit céltalan sétái közben folytatta. Végigment a kihalt tóparton, sétált az egyre hidegebb szélben, anélkül, hogy észrevette volna, gyakran megkerülte az egész tavat.

Kétszer még a hófödte hegy lábához is elsétált, ahol a holdbéli tájnak tűnő kopár sziklákat most hótakaró borította, így azok is egyé váltak az előtte magasodó hósapkával. Hangulata csak ekkor szabadult el a gondolatai megszabta pályától, és a természet festményének határtalan fehérségében Zhuang Yan szeme jelent meg saját szeme előtt. Azonban mindig képes volt uralkodni a rátörő hangulatokon, hogy tovább folytassa az átalakulást gondolkodó gépezeté.

Eltelt egy hónap anélkül, hogy észrevette volna, és teljes erővel megérkezett a tél, Luo Ji azonban tovább folytatta hosszú kinti sétáit, hagyta, hogy élesítse elméjét a hideg gondolkodás közben. Az imafüzér gyöngyei mostanra apróra koptak, kivéve huszonnégyet, amelyek minden fényesítés után egyre újabbnak tündek, és most már halványan fénylettek.

Az első: a civilizáció elsődleges szükséglete a túlélés. A második: a civilizáció folyamatosan növekszik és terjeszkedik, de a világegyetemben lévő anyag mennyisége állandó marad.

Ez a két mondat megragadt az agyában, és bár még nem tudta megfejteni végső titkukat, hosszas elmélkedése során arra jutott, hogy a titok ebben a két axiómában rejlik, amelyeket Ye Wenjie javasolt a kozmikus civilizáció tanulmányozásához.

Fogódzónak azonban ez túl kevés volt. Mit nyerhetne ő és az emberiség két magától értetődő szabályból?

Ne vesd meg az egyszerűséget. Ami egyszerű, az szilárd. A

matematika teljes birodalmát ehhez hasonló axiómák alapjaira építették, olyanokéra, amelyeket tovább egyszerűsíteni már nem lehet, logikailag mégis sziklaszilárdak.

Ezt észben tartva körülnézett. Minden, ami körülvette, mintha összehúzta volna magát a tél jeges hidegétől, a világ nagy része azonban most is hemzsegett az élettől. Élő világ volt ez, óceánok, szárazföld és levegő összetett, gazdag világa, amely hatalmas volt, akár a ködbe burkolózó tenger, de az egész egy még a kozmikus civilizáció axiómáinál is egyszerűbb szabály működtette: a legrátermettebb túlélése.

Luo Ji most már látta, mi a problémája: míg Darwin fogta a határtalan élővilágot, és összefoglalta ebben az egy szabályban, addig neki az ismert szabályokból kellett megalkotnia a kozmikus civilizáció képét. Éppen fordított utat kellett bejárnia, mint Darwinnak, ami sokkal nehezebb.

Így aztán rászokott, hogy nappal alszik és éjjel gondolkodik, mert így valahányszor megijesztette az előtte álló gondolati út, a fölötte ragyogó csillagok megnyugtatták. Ahogy Ye Wenjie mondta, a távolság elrejtette az egyes csillagok összetett szerkezetét, és mindössze pontok lettek az űrben, tiszta matematikai alakzatok. Egy gondolkodó paradicsoma volt ez, az ő paradicsoma, és Luo Ji úgy érezte, az előtte lévő világ sokkal átláthatóbb és lényegre törőbb, mint ami Darwin előtt állt.

Ez az egyszerű világ azonban megdöbbenő rejtélyt tartogatott: A galaxis óriási, üres sivatag volt, a hozzánk legközelebbi csillagon mégis megjelent egy magas intelligenciájú civilizáció. Luo Ji gondolatai ráleltek a rejtély nyitjára.

Aznap hűvösebb volt az idő a szokottnál, és onnan, ahol Luo Ji megfigyelte őket a tó partjáról, úgy látszott, a hidegtől a csillagok még tisztább ezüst ráccsá váltak a fekete égen, és ünnepélyesen mutatkoztak meg Luo Ji előtt – tiszta matematikai alakzat gyanánt. Luo Ji hirtelen olyan állapotban találta magát, ami teljesen új volt számára. Úgy érezte, mintha az egész

univerzum lefagyott volna; minden mozgás megszűnt, mintha a csillagoktól egészen az atomokig minden nyugalmi állapotba került volna, a csillagok pedig csak számtalan hideg, kiterjedés nélküli pont volnának, melyek egy külső világ fényét tükrözik vissza. A mindenség pihent, és várta Luo Ji végső ébredését.

Egy kutya ugatni kezdett a távolban, és Luo Ji visszatért a jelenbe. Valószínűleg a biztonsági őrök kutyája lehetett.

Luo Ji nem bírta magával az izgalomtól. Bár nem sikerült megpillantania a végső rejtélyt, biztos volt benne, hogy nem sokkal korábban tisztán érezte a jelenlétét.

Összeszedte a gondolatait, és újra megpróbált visszakerülni az előbbi állapotba, de nem járt sikerrel. A csillagok ugyanolyanok maradtak, de az őt körülvevő világ megzavarta gondolatait. Minden sötétségbe borult, de így is ki tudta venni a távoli hósapkákat, a tóparti erdőt és füves síkságot, háta mögött a házat, melynek félig nyitott ajtaján át látta a tűz mélyvörös parázslását... A csillagok egyszerű tisztasága mellett a környezete olyan összetettséget és káoszt képviselt, amelyet a matematika soha nem lesz képes megragadni, ezért Luo Ji próbált nem foglalkozni velük.

Kisétált a befagyott tóra, eleinte óvatosan, mikor azonban látta, hogy a jég elbírja, gyorsabban haladt, csúszkált előre, amíg csak el nem ért egy pontra, ahonnan már nem tudta kivenni a tópartot a sötét éjszakában. Most minden oldalról sima jég vette körül. Ezáltal sikerült eltávolodnia az összetett és kaotikus földi világtól, és mikor elképzelte, hogy a jég síkja minden irányban a végtelenbe nyúlik, egyszerű, lapos és hideg szellemi síkot kapott. Minden gondja szertefoszlott, érzékelése hamar újra elérte a nyugalmi állapotot, ahol vártak rá a csillagok...

Lába alatt ekkor hangos roppanással beszakadt a jég, és ő egyenesen a vízbe zuhant.

Pontosan abban a pillanatban, amikor a jeges víz összecsapott a feje fölött, látta, hogy a csillagok mozdulatlansága darabjaira

török. A csillagmező örvénnyé csavarodott, és féktelen, kaotikus ezüst hullámokra robbant szét. A fagyos hideg kristályvillámlásként csapott ködös tudatába, és mindent megvilágított. Tovább süllyedt a tóban. Odafent a kavargó csillagok elmosódott fénykörré váltak a feje fölött, ahol betört a jég, körülötte így semmi nem maradt, csak a hideg, átláthatatlan sötétség, mintha nem is jeges víz venné körül, hanem az űr sötétségébe ugrott volna.

A hideg feketeség halálos magányában meglátta az univerzum igazságát.

Gyorsan feljutott a felszínre. Kidugta fejét a víz alól, és kiköpte a szájába került vizet. Megpróbált kimászni a lékből, de mikor félig felhúzódzkodott, a jég újra beszakadt. Újra megpróbált kimászni és újra beszakadt, valóságos ösvényt vájt ki így magának a jégen át, de lassan haladt és erejét kezdte felemészteni a hideg. Nem tudta, hogy a biztonsági őrök észre fogják-e venni, mielőtt belefulladás vagy halálra fagy. Letépte magáról átázott kabátját, hogy könnyebben tudjon mozogni, és támadt egy ötlete: ha szétteríti a kabátot a jégen, azzal talán csökkentheti az ugyanarra a területre nehezedő súlyt, és akkor képes lehet kimászni. Már csak annyi ereje maradt, ami elég volt erre az utolsó kísérletre, úgyhogy minden erejét bevetette, és megpróbált kimászni a jégre terített kabátra. A jég ezúttal nem szakadt be. Luo Ji egész testével kint feküdt a jégpáncélon. Óvatosan kúszott előre, jó messzire maga mögött hagyta a lyukat, és csak akkor mert felállni. Ekkor zseblámpák mozgó fényét látta a parton, és kiáltásokat hallott.

Állt a jégen, vacogott a foga – a hideg mintha nem is a tó vizéből vagy a jeges szélből áradt volna, hanem egyenesen a világúrból. Leszegte a fejét, mert tudta, hogy ettől a pillanattól fogva a csillagok már nem azok, amik egykor voltak, így aztán nem mert felnézni. Ahogy Rey Diaz a Naptól félt, Luo Ji a csillagoktól kezdett betegesen rettegni. Meghajtotta fejét, és vacogó foggal

mondta:

– Luo Ji Falképző, én vagyok a Faltörőd.

– A haja egészen megőszült az évek során – mondta Luo Ji Kentnek.

– Legalább jó pár évig nem fog tovább őszülni – nevetett Kent. Korábban mindig udvarias, megfontolt arcot vágott Luo Ji közelében; Luo Ji most először látta Kentet ilyen őszintén mosolyogni. Szeméből kiolvasta, amit szavakkal nem mondott ki: *Végre hozzálátott a feladatához.*

– Biztonságosabb helyre van szükségem – mondta Luo Ji.

– Nem gond. Van bármi különösebb kérése?

– Semmi, csak legyen tökéletesen biztonságos.

– Doktor, tökéletesen biztonságos hely nem létezik, de olyat találhatunk, ami majdnem teljesen az. Figyelmeztetnem kell azonban, hogy az ilyen helyek mindig a föld alatt találhatóak. Ami pedig a kényelmet illeti...

– Nem érdekel a kényelem. Az azonban jó lenne, ha a saját hazámban lenne.

– Nem gond. Azonnal intézkedem.

Mikor Kent távozni készült, Luo Ji megállította, és az ablakon át a most teljesen hófödte édenkertre mutatott.

– Meg tudná mondani nekem ennek a helynek a nevét? Hiányozni fog.

Luo Ji több mint tíz órán át utazott a legszigorúbb biztonsági intézkedések közepette, mielőtt elérte úti célját. Mikor kiszállt az autóból, azonnal tudta, hol van: innen, ebből a széles, alacsony mennyezetű, föld alatti parkolónak tűnő helyről indult el öt évvel ezelőtt fantasztikus, új életébe. Most, miután az álmok öt éven át váltakoztak a rémálmokkal, visszatért a kiindulóponttra.

Egy Zhang Xiang nevű férfi köszöntötte, Shi Qianggal együtt ő is ott volt azok között, akik öt évvel ezelőtt elindították ezen az

úton. Most ő felelt a biztonságért. Öt év alatt sokat öregedett, most középkorúnak tűnt.

A liftet még mindig fegyveres katona kezelte, természetesen nem ugyanaz, mint öt évvel ezelőtt, Luo Ji szívét mégis melegség öntötte el. A régi típusú liftet lecserélték egy modernebbre, ami teljesen automata módon működött és nem volt szükség liftkezelőre, így a katona csak megnyomta a -10 feliratú gombot, és a lift elindult lefelé.

A föld alatti építmény nyilvánvalóan nemrég esett át felújításon: a folyosókon a szellőzőcsöveket elfedték, a falakat nedvességálló burkolat fedte, és a polgári légvédelem szlogenjei eltűntek.

Az egész tizedik szint Luo Ji lakosztálya lett. Bár kényelemben meg sem közelítette azt a helyet, ahonnan eljött, átfogó kommunikációs és számítógépes rendszerrel szerelték fel, és egy konferenciaterem is tartozott hozzá, videókonferencia tartásához megfelelő felszereléssel, amitől a helyiség parancsnoki központnak tűnt.

Az adminisztrátor külön felhívta Luo Ji figyelmét pár villanykapcsolóra a teremben, melyek mindegyikén kis, Napot ábrázoló ábra állt. Naplámpának nevezte őket, és azt mondta, napi legalább öt órán át világítaniuk kell. A lámpák eredetileg munkavédelmi eszközök voltak bányában dolgozók számára, de nagyon jól szimulálták a napfényt, az UV sugárzással együtt, olyanok számára, akik hosszú időt töltenek a föld alatt.

Másnap, ahogy Luo Ji kérte, Albert Ringier csillagász látogatott el a tizedik szintre.

– Maga volt az első, aki megfigyelte a trisolarisi flotta repülési útvonalát? – kérdezte Luo Ji, amikor meglátta.

Úgy tűnt, Ringier nem örül, hogy ezt hallja.

– Számtalan nyilatkozatot küldtem már el a riportereknek, de ragaszkodnak hozzá, hogy rám erőltessék ezt a megtiszteltetést, pedig Fitzroy tábornokot illetné. Ő követelte, hogy a *Hubble II*

figyelje meg a Trisolarist a tesztelés során. Nélküle lehet, hogy elszalasztottuk volna a lehetőséget, mert a csillagközi porban hagyott nyom elhalványult volna.

– Ezzel nem függ össze, amiről beszélni szeretnék önnel. Egy időben tanultam csillagászatot, de nem mélyedtem el benne, és már nem sok mindenre emlékszem. Az első kérdésem: amennyiben az univerzumban a Trisolarison kívül más is megfigyelhet minket, az tudomást szerezhette a Föld elhelyezkedéséről?

– Nem.

– Biztos ebben?

– Igen.

– De a Föld már kommunikált a Trisolarisszal.

– Abból az alacsony frekvenciájú kommunikációból csak nagyjából derül ki, merre van a Föld és a Trisolaris a Tejút galaxisban, valamint milyen messzire vannak egymástól. Vagyis egy esetleges harmadik fél ennek a kommunikációnak a lehallgatásából csak annyit tudna meg, hogy létezik két civilizált bolygó egymástól 4,22 fényévnnyire a Tejút Orion-karjában, de a két bolygó pontos elhelyezkedésével még mindig nem lenne tisztában. Ami azt illeti, efféle kommunikációból meghatározni a másik pozícióját csak egymáshoz közeli csillagok esetén lehetséges, mint például a Nap és a Trisolaris esetében. Kicsivel távolabbi harmadik fél számára azonban még ha közvetlenül velük kommunikálnánk is, akkor sem lennének képesek megállapítani egymás elhelyezkedését.

– Miért?

– Egy csillag pozíciójának meghatározása a világegyetemben nem olyan könnyű, mint azt a legtöbb ember képzeletében. Mondok egy hasonlatot. Képzeld el, hogy repülővel repül a Szahara fölött, és odalentről egy homokszem felkiált: „Itt vagyok!” Hallja a kiáltást, de vajon meg tudja állapítani annak a homokszemnek a helyét a repülőről nézve? Közel kétszázmilliárd csillag van a

galaxisban. Gyakorlatilag egy csillagsivatag.

Luo Ji megkönnyebbülten bólintott.

– Értem. Akkor ez tehát így van.

– Micsoda? – kérdezte Ringier zavartan.

Luo Ji válasz helyett újabb kérdést tett fel.

– Szóval a mi technológiai fejlettségünk birtokában hogyan lehet jelölni egy csillag helyzetét a világegyetemben?

– Irányított VHF elektromágneses hullámokat küldünk olyan frekvencián, amely a fényével megegyezik vagy azt meghaladja, utána pedig a csillag energiáját használjuk fel üzenetküldésre. Egyszerűen fogalmazva a csillag ettől vibrálni kezd, mint egy kozmikus világítótorony.

– Ez jóval meghaladja a jelenlegi technikai képességeinket.

– Elnézést, ezt a feltételt figyelmen kívül hagytam. A jelenlegi képességeinkkel elég nehéz lenne jelezni egy csillag helyzetét az univerzum távolabbi vidékei felé. Van ugyan rá mód, de a pozíciót tartalmazó információ értelmezése olyan technológiát igényel, ami messze meghaladja azt, amivel az emberiség rendelkezik, és úgy gondolom, azt is, amivel a Trisolaris rendelkezik.

– Ezt fejtse ki.

– A kulcs a csillagok relatív pozíciója. Ha kijelöli az űr egy részletét a Tejúton belül, amiben megfelelő számban találhatóak csillagok – talán pár tucat már elég –, akkor az egymáshoz viszonyított elhelyezkedésük egy háromdimenziós térben abszolút egyedi, akár egy ujjlenyomat.

– Kezdem érteni. Kiküldünk egy üzenetet, amelyben benne van az általunk megjelölni kívánt csillag pozíciója az öt körülvevő csillagokhoz képest, a címzett pedig összehasonlítja az adatot a csillagtérképpel, hogy meghatározza a csillag pozícióját.

– Igen. De nem ennyire egyszerű a dolog. A címzettnek kell hogy legyen egy háromdimenziós modellje az egész galaxisról, ami pontosan jelöli minden egyes csillag relatív pozícióját –

kétszázmilliárd közül. Ezután, mikor megkapta az üzenetünket, át kell kutatnia ezt a hatalmas adatbázist, hogy találjon egy olyan területet az űrben, ami egyezik az általunk kiküldött mintázattal.

– Nem, egyáltalán nem egyszerű. Olyan, mintha rögzíteni kellene a sivatag minden egyes homokszemének a pozícióját.

– Még annál is nehezebb. A Tejút a sivatagtól eltérően mozgásban van, és a csillagok egymáshoz viszonyított helyzete folyamatosan változik. Minél későbbi az információ a helyzetéről, annál nagyobb az eltérés, amit ezek a változások okoznak. Ez azt jelenti, hogy az adatbázisnak képesnek kell lennie arra, hogy előre jelezze mind a kétszázmilliárd csillag helyzetének változását. Elméletben megoldható, de ami a gyakorlatot illeti, hát...

– Nekünk nehéz lenne ilyen információt kiküldeni a helyzetünkről?

– Nem, mert csak néhány csillag pozíciós mintázatára lenne szükség. Tekintetbe véve a galaxis külső karjának átlagos csillagsűrűségét, egy legfeljebb harminc csillagot tartalmazó pozíciós mintázatnak elégnek kell lennie. Ez nem túl sok információ.

– Jó. Akkor a harmadik kérdésem: a Naprendszeren kívül más, bolygókkal rendelkező csillagok is vannak. Maga több száz ilyen fedezett fel, igaz?

– Mostanáig több mint ezret.

– Melyik van legközelebb a Naphoz?

– A 244J2E1, tizenhat fényévyire a Naptól.

– Ha jól emlékszem, a sorozatszámok valahogy így állnak össze: az első szám azt mutatja, hányadikként fedezték fel, a J, E és X betűk a Jupiter, Föld és egyéb típusú bolygókat jelölik, a betűt követő számok pedig azt, mennyi van az adott típusú bolygóból abban a rendszerben.

– Pontosan. A 244J2E1 rendszerben három bolygó található, ebből kettő Jupiter típusú, egy pedig Föld típusú.

Luo Ji egy pillanatra elgondolkodott. – Túl közel van – rázta a fejét. – Tud olyat, ami kicsit messzebb található, mondjuk úgy... ötven fényévyire?

– A 187J3X1, ami 49,5 fényévyire van a Naptól.

– Ez jó lesz. El tudná készíteni a pozíciós mintázatát?

– Természetesen.

– Mennyi időbe telne? Szüksége van segítségre?

– Akár itt is meg tudom csinálni, ha van egy számítógépe internetkapcsolattal. Egy harminc csillagból álló mintázat készen lesz, mondjuk, ma estére.

– Most mennyi az idő? Nincs még este?

– Dr. Luo, szerintem valószínűleg reggel van.

Ringier a szomszédos helyiségben lévő számítógépes terembe ment, Luo Ji pedig behívta Kentet és Zhang Xiangot. Először elmondta Kentnek, hogy szeretné, ha a PVT összehívna a következő, Falkévyzőkkel kapcsolatos megbeszélését, amilyen hamar csak lehetséges.

– Nagyon sok megbeszélése van a PVT-nek ezekben a napokban – mondta Kent. – Miután benyújtotta a kérelmét, valószínűleg várnia kell pár napot.

– Akkor várok. De tényleg örülnék, ha minél hamarabb sor kerülne rá. Lenne egy kérésem is: innen, videókapcsolaton át szeretnék részt venni a konferencián, ahelyett, hogy elmennék az ENSZ központjába.

Kent tétovázott. – Dr. Luo, nem gondolja, hogy ez illetlenség? Egy ilyen magas szintű nemzetközi találkozóánál... a résztvevők iránti tiszteletről van szó.

– Részbe a tervnek. A múltban minden bizarr kérésemet teljesítették, ezt meg túlzásnak tartják?

– Tudja... – Kent elhallgatott.

– Tudom, hogy a Falkévyzők státusza már nem az, ami eddig volt, de ehhez akkor is ragaszkodom. – Halkabban folytatta, bár tisztában volt vele, hogy a közelben lebegő sophonok így is

hallják. – Két lehetőség áll fenn. Az első: ha minden úgy van, ahogy eddig volt, akkor nem bánom, elmegyek az ENSZ központjába. Azonban nem kizárható, hogy nagyon veszélyes helyzetben vagyok, akkor pedig nem vállalhatom a kockázatot.

Ezután Zhang Xianghoz fordult.

– Ezért hozattam ide magát. Lehetséges, hogy koncentrált támadás ér bennünket az ellenség részéről, ezért meg kell erősíteni a biztonsági intézkedéseket.

– Ne aggódjon, dr. Luo. Kétszáz méterrel a föld alatt vagyunk. A fölöttünk lévő területet lezárták, rakétaelhárító rendszert léptettek életbe, és csúcstechnológiájú föld alatti figyelmeztető-rendszert építettek ki, amely érzékeli, ha bármelyik irányból alagutat ásnának. Biztosítom róla, hogy a biztonsági rendszerünk áthatolhatatlan.

Mikor mindketten távoztak, Luo Ji végigsétált a folyosón, és gondolatai visszatértek az édenkertjéhez (most már tudta a hely nevét, de a szíve mélyén továbbra is így hívta), a tóhoz és a havas hegycsúcshoz. Tudta, hogy élete hátralévő részét nagy valószínűséggel a föld alatt tölti.

Végigjártatta a tekintetét a mennyezeten világító naplámpákon. A fény, ami áradt belőlük, kicsit sem hasonlított a napfényre.

Az internet. A virtuális Háromtest-világ.

Két meteor vonult végig lassan a csillagmezőn. A földön minden sötétbe burkolózott, a távoli horizonton a sötétség egybeolvadt az éjszakai éggel. Hirtelen suttogások moraja töltötte be a sötétséget, bár a suttogók nem látszottak, mintha maguk a hangok is a sötétségben lebegő, láthatatlan lények lettek volna.

Valami megzördült, és apró láng jelent meg a sötétségben. Halovány fénye három arcot világított meg: Qin Shi Huangot, Arisztotelészt és Neumannt. A láng az Arisztotelész kezében tartott gyújtóban lobbant fel, és mikor pár fáklyát nyújtottak

felé, meggyújtott egyet, melyről aztán sorban meggyújtották a többi. Reszkető tűzfény jelent meg a vadonban, és egy csapat, különféle korokból származó embert világított meg. A suttogás folytatódott.

Qin Shi Huang felugrott egy kőre, és megsuhogtatta kardját.

A tömeg elhallgatott.

– Új parancsot kaptunk az Úrtól. Luo Ji Falképzőt el kell pusztítani – közölte a tömeggel.

– Mi is megkaptuk ezt a parancsot. Ez a második parancs, amit az Úr kiadott Luo Ji meggyilkolására – mondta Modi.

– Most már nehéz lesz megölni – jegyezte meg valaki.

– Nehéz? Lehetetlen!

– Ha Evans az első parancs idején nem ragaszkodott volna hozzá, hogy balesetnek tűnjön a gyilkosság, akkor Luo Ji már öt éve halott lenne.

– Evansnek talán jó oka volt rá, ezt nem tudhatjuk. Luo Jinek szerencséje volt, hogy a második alkalommal is megmenekült, az ENSZ előtti téren.

Qin Shi Huang kardja lendítésével elhallgattatta a vitázókat.

– Beszéljünk inkább arról, most mit tegyünk?

– Semmit nem tudunk tenni. Hogy lehet egyáltalán megközelíteni egy kétszáz méter mélyen fekvő bunkert, és aztán bejutni? Túl szigorúan őrzik.

– Atomfegyver számításba jöhet?

– Egy hidegháborús atombunkerről beszélünk, a fene enne meg!

– Az egyetlen járható út, hogy valaki beépül a biztonságiak közé.

– Képesek lennénk erre? Több évünk volt rá. Sikerült már valaha valamelyikünknek beépülnie?

– Próbáljunk bejutni a konyhájába!

Páran nevetgélnek kezdtek.

– Hagyják abba a bolondozást! Az Úr el kellene hogy mondja

nekünk az igazságot, és akkor talán találunk jobb megoldást.

Qin Shi Huang válaszolt az utolsó megszólalónak.

– Én is kértem ezt az Úrtól, de azt mondta, az igazság az univerzum legnagyobb titka, és nem tárhatja fel előttünk. Evansszel is csak azért beszélt róla, mert azt hitte, az emberiség már ismeri az igazságot.

– Akkor kérje meg az Urat, hogy juttassa el hozzánk a szükséges technológiát!

Többen is helyeslően mormogtak.

– Ezt is kértem az Úrtól, és legnagyobb meglepetésemre nem utasította el teljesen az ötletet – mondta Qin Shi Huang.

Mindenki egyszerre kezdett beszélni, Qin Shi Huang következő szavai azonban lehűtötték izgatottságukat.

– Mikor azonban az Úr tudomást szerzett a célpont hollétéről, gyorsan elutasította a javaslatot. Azt mondta, a célpont olyan helyen tartózkodik, hogy bármilyen technológia, amellyel el tudna látni minket, hatástalan lenne ellene.

– Tényleg olyan fontos ez az ember? – kérdezte Neumann, és képtelen volt leplezni hangjában a féltékenységet. Az első sikeres Faltörőként gyorsan tett szert nagy megbecsülésre a szervezetben.

– Az Úr fél tőle.

– Sokat gondolkodtam ezen – szólalt meg Einstein –, és úgy gondolom, annak, hogy az Úr fél Luo Jitől, csak egyvalami lehet az oka. Luo Ji egy bizonyos hatalom szócsöve.

– Ebbe ne menjünk bele – zárta le a vitát Qin Shi Huang. – Összpontosítsunk arra, hogyan tudnánk megvalósítani az Úr parancsát.

– Nem tudjuk megtenni.

– Tényleg nem tudjuk megtenni. Teljesíthetetlen küldetés.

Qin Shi Huang a kardjával csapkodta a sziklát, amin állt.

– Létfontosságú küldetés. Lehetséges, hogy az Úr tényleg veszélyben van. Egyébként is, ha teljesítjük, a szervezet nagyot

fog nőni az Úr szemében! Az egész világ minden tudományterületének a krémje gyűlt össze itt, hogyne lennének képesek kitalálni valamit? Meg kell oldanunk valahogy!

A fáklyák egymás után kiegtek, és a sötétség mindent elnyelt. A suttogás azonban folytatódott.

A PVT Falképző-projekttel kapcsolatos meghallgatására még két hétig nem került sor. Tyler kudarca és a másik két Falképző hibernálása után a PVT elsődleges prioritása és figyelme a bevett védelmi módszerek felé fordult.

Luo Ji és Kent a videókonferencia-teremben várták a találkozó kezdetét. A videókapcsolat létrejött, és a hatalmas képernyőn megjelent a PVT tárgyalója, ahol a Biztonsági Tanács idejéből ismerős kerek asztalnál még senki nem ült. Luo Ji korán érkezett, mintha ezzel kérne bocsánatot azért, hogy nem személyesen vesz részt a gyűlésen.

Várakozás közben Kenttel beszélgetett, megkérdezte, hogy telnek napjai. Kent elmondta, hogy fiatalabb korában három évig Kínában élt, így eléggé hozzászokott, és jól viseli a dolgot. Mindenesetre így, hogy neki nem kellett az egész napot a föld alatt töltenie, mint Luo Jinek, kínai nyelvtudása, ami az évek során berozsdásodott, most visszanyerte korábbi folyékonyságát.

– Olyan a hangja, mintha meg lenne fázva – jegyezte meg Luo Ji.

– Elkaptam az ágyinfluenzát – felelte Kent.

– A madárinfluenzára gondol? – kérdezte riadtan Luo Ji.

– Nem. Ágyinfluenzát. A média legalábbis így hívja. Egy hete tört ki a járvány egy közeli városban. Fertőző, de nem jár komoly tünetekkel. Nincs láz, csak orrfolyás, és pár betegnek fáj a torka. Gyógyszerre nincs szükség, kis ágynyugalommal körülbelül három nap alatt magától is elmúlik.

– Az influenza általában súlyosabb ennél.

– Ezúttal nem. Itt is már jó pár katona és a személyzet több

tagja is elkapta. Nem vette észre, hogy a gondnokot is lecserélték? Ő is elkapta az ágyinfluenzát, és félt, hogy maga is elkapja tőle. Engem viszont, mivel a maga összekötője vagyok, egyelőre nem lehet lecserélni.

A képernyőn az egyes országok delegáltjai elkezdtek beszállingózni a tanácsterembe. Leültek és halkán beszélgetni kezdtek, mintha fel se tűnt volna nekik Luo Ji jelenléte. A PVT jelenlegi elnöke megnyitotta a gyűlést.

– Luo Ji Falképző, az ENSZ Közgyűlésének nemrég berekesztett különleges ülése módosította a Falképző-törvényt. Látta már?

– Igen – felelte Luo Ji.

– Akkor bizonyára feltűnt önnek, hogy a törvény szigorít a Falképzők rendelkezésére bocsátott erőforrások vizsgálatán és korlátozásán. Remélem, hogy a terve, melyet a mai meghallgatáson be akar mutatni, meg fog felelni a törvényi előírásoknak.

– Elnök úr – kezdte Luo Ji –, a másik három Falképző irdatlan erőforrásokat vehetett igénybe a terveihez. Nem igazságos, hogy az én tervemhez felhasználandó erőforrások mennyiségét korlátozzák.

– Magától a tervtől függ, mennyi erőforrást lesz jogosult igénybe venni. Azzal is tisztában kell lennie, hogy a másik három Falképző tervei nem ütköznek a hagyományos védelmi törekvésekkel. Más szavakkal élve, az általuk folytatott kutatások és fejlesztések a Falképző-projekt nélkül is mindenképpen lezajlottak volna. Remélem, hogy a maga terve is ilyen természetű.

– Sajnálattal kell közölnöm, hogy nem ilyen természetű. Abszolút semmi köze nincs a hagyományos védelmi módszerekhez.

– Akkor sajnálom, de az új törvény értelmében erősen korlátozott az ön rendelkezésére bocsátható erőforrások mennyisége.

– A régi törvény értelmében sem vehettem igénybe olyan sokat. Ez azonban, elnök úr, nem jelent gondot. A stratégiai tervem gyakorlatilag semennyi erőforrást nem emészt fel.

– Ahogy az előző tervei sem?

Az elnök megjegyzése hallatán a résztvevők közül többen halkán felnevettek.

– Még annyit sem. Mint mondtam, gyakorlatilag semennyi erőforrást nem emészt fel – felelte Luo Ji egyszerűen.

– Lássuk – bólintott az elnök.

– A terv részleteibe dr. Albert Ringier fogja beavatni önöket, bár úgy tudom, az ezzel kapcsolatos akta már mindannyiukhoz eljutott. Hogy összefoglaljam, a Nap rádióhullám-erősítő képességeit felhasználva egy három egyszerű képből álló üzenetet küldünk a kozmoszba, olyan információk kíséretében, amik egyértelműsítik, hogy ezeket a képeket intelligens lények küldték, nem a természetben fordulnak elő. A képek megtalálhatók az aktában.

Papírzörgés zaja töltötte be a tanácstermet. A résztvevők rátaláltak a három papírlapra, és a képek eközben a képernyőn is megjelentek. Nagyon egyszerűek voltak: mindegyikük ránézésre véletlenszerűen elhelyezkedő fekete pontokból állt, de mindannyian észrevették, hogy minden egyes képen látható egy lényegesen nagyobb pont, amelyet nyíl is jelöl.

– Mi ez? – kérdezte az Egyesült Államok delegáltja, aki a többiekhez hasonlóan alaposan szemügyre vette a képeket.

– Luo Ji Falképző, a Falképző-terv alapelveinek értelmében nem köteles válaszolni a kérdésre – jelentette ki az elnök.

– Ez egy varázsige – felelte Luo Ji.

A beszélgetés háttérzaja és a papírzörgés hirtelen abbamaradt. Mindenki ugyanabba az irányba fordult, így Luo Ji már tudta, hol van a képernyő, amelyen az őt ábrázoló felvétel látható.

– Tessék? – kérdezte az elnök, és összevonta a szemöldökét.

– Azt mondta, varázsige – mondta hangosan valaki, aki a kerek

asztalnál ült.

– Varázsige? Ki ellen?

– A 187J3X1 csillag bolygói ellen. Természetesen felhasználható közvetlenül a csillag ellen is – felelte Luo Ji.

– Mi lesz a hatása?

– Egyelőre nem tudni. Egyvalami azonban biztos: a hatás katasztrofális lesz.

– Van rá valami esély, hogy ezeken a bolygókon élet található?

– Ebben a kérdésben többször is konzultáltam a csillagászközösséggel, és a jelenlegi megfigyelési adatok alapján a válasz: nem – mondta Luo Ji, és az elnökhöz hasonlóan ő is összevonta a szemöldökét, miközben magában némán fohászodott. *Remélem, igazuk van.*

– És miután elküldtük a varázsigét, mennyi idő múlva fog hatni?

– A csillag körülbelül ötven fényévnnyire helyezkedik el a Naptól, így legkorábban ötven év múlva lép működésbe. Mi azonban csak száz év múlva leszünk képesek megfigyelni a hatását. Ez azonban csak az elképzelhető legkorábbi időpont. Lehet, hogy sokkal több időbe fog telni.

Egy pillanatra csend lett a tanácsteremben. Az amerikai delegált mozdult meg elsőnek, és visszadobta a fekete pontokkal telenyomtatott papírlapokat az asztalra.

– Nagyszerű! Végre van egy istenünk!

– Egy pincében bujkáló isten – tette hozzá a brit delegált, és a teremben kitört a nevetés.

– Inkább varázsló – szipogott a japán delegált. Japán a Biztonsági Tanácsba soha nem került be, a PVT megalapítása után azonban azonnal beválasztották tagnak.

– Dr. Luo, ami a feladatának azt a részét jelenti, hogy a terve legyen fura és meghökkentő, nos, sikerrel járt – jelentette ki Garanin, az orosz delegált, aki többször is betöltötte az elnöki pozíciót az elmúlt öt évben, amióta Luo Ji Falképző lett.

Az elnök az asztalra csapott kalapácsával, és elhallgattatta a tanácssteremben zajongókat.

– Luo Ji Falképző, egy kérdésem van ön felé. Tekintve, hogy ez egy varázslat, miért nem az ellenség bolygóját veszi célba vele?

– Ez csak egy teszt, amivel próbára teszem a stratégiámat. A tényleges alkalmazásával várnunk kell az ítéletnap csatáig.

– Nem lehetne a Trisolarist használni tesztcélpontnak?

Luo Ji határozottan megrázta a fejét, hogy lezárja a témát. – Semmiképpen sem. Túl közel van. Olyan közel, hogy a varázslat ránk is hatással lehet. Ezért utasítottam vissza minden olyan, bolygókkal rendelkező csillagot, ami ötven fényévnnyi körzeten belül található.

– Még egy utolsó kérdés: az elkövetkezendő száz vagy még több évben mit tervez, mit fog csinálni?

– Megszabadulnak tőlem. Hibernáltatom magam. Ébresszenek fel, ha már észlelhetőek a varázsigé hatásai a 187J3X1-en.

Miközben a hibernálásra készülődött, Luo Ji elkapta az ágyinfluenzát. Kezdeti tünetei olyanok voltak, mint mindenki másé: csak az orra folyt és enyhén begyulladt a torka, ezért aztán sem ő, sem mások nem foglalkoztak vele különösebben. Két nap múlva azonban rosszabbra fordult az állapota, és belázasodott. Az orvos ezt rendellenesnek találta, és vért vett tőle, hogy bevigye a városba kielemezni.

Luo Ji az éjszakát lázas kábulatban töltötte. Nyugtalanító álmok kínozták megállás nélkül, álmok, melyekben az éjszakai ég úgy kavargott és táncolt, mint porszemek egy dob tetején. Még a csillagok közti gravitációs kölcsönhatásnak is tudatában volt álmában: nem háromtest-mozgás volt, hanem a galaxis minden csillagának kétszázmilliárdtest-mozgása! Ezután a kavargó csillagok egyetlen, hatalmas örvényt alkottak, és ebben az örült spirálban az örvény újra átalakult, hatalmas kígyóvá, amely minden csillag összesűrűsödött ezüstjéből állt, és amely

bömbölve fúrt lyukat Luo Ji agyába...

Hajnali négy körül Zhang Xiang telefoncsörgésre ébredt. A Planetáris Védelmi Tanács biztonsági részlegének vezetősége hívta. Szigorú hangon utasították, hogy azonnal tegyen jelentést Luo Ji állapotáról, és hirdessen ki vészhelyzetet a bázison. Szakértők egy csoportja már úton volt a bázis felé.

Amint letette a telefont, az újra csörgött. Ezúttal a föld alatti tizedik szintről hívta az orvos, aki jelentette, hogy a páciens állapota jelentősen romlott, és Luo Ji mostanra sokkos állapotba került. Zhang Xiang azonnal a lifthez sietett. A teljes pánikba esett orvostól és ápolónőtől megtudta, hogy Luo Ji az éjszaka közepén vért kezdett hányni, majd elvesztette az eszméletét. Zhang Xiang látta, hogy Luo Ji sápadtan, lilára vált ajkakkal fekszik az ágyon, testében látszólag szikrája sem maradt az életnek.

Hamarosan megérkezett a csapat, melyet a Nemzeti Vészhelyzeti Járványügyi Központ szakértői, a Népi Felszabadító Hadsereg kórházának orvosai és a Katonai Orvostudományi Akadémia egy teljes kutatócsoportja alkottak. Miután megnézték, milyen állapotban van Luo Ji, az Akadémia egyik szakértője kihívta Xiangot és Kentet a folyosóra.

– Egy ideje már észleltük ezt az influenzatípust – magyarázta. – Az eredete és a jellemzői alapján is rendkívül abnormálisnak tartottuk. Mostanra világossá vált, hogy genetikai fegyverről van szó, egy genetikai irányított rakétáról.

– Genetikai irányított rakétáról?

– Genetikailag módosított vírus, ami nagymértékben fertőző, de a legtöbb emberben csak az influenza enyhébb tüneteit idézi elő. A vírus azonban egyfajta genetikai felismerőképességgel rendelkezik, ami lehetővé teszi számára egy bizonyos személy genetikai jellemzőinek az azonosítását, és amint megfertőzte a célpontot, képes halálos méreganyagot kiválasztani a vérében. Most már tudjuk, ki volt a célpontja.

Zhang Xiang és Kent egymásra néztek, először hitetlenkedve, majd kétségbeesetten. Zhang Xiang elfehéredett, és lehajtotta a fejét.

– Teljes mértékben vállalom a felelősséget.

– Nem mondhatja ezt, Zhang igazgató úr – felelte a kutató, rangjára nézve vezérezredes. – Ez ellen lehetetlen védekezni. Bár már korábban is gyanakodtunk, ez a lehetőség még csak fel sem merült bennünk. A genetikai fegyverek koncepciója először a múlt században jelent meg, de senki nem gondolta, hogy lesz, aki létre is hoz egyet. Ez a mostani, bár nem tökéletes, így is félelmetes eszköz egy orgyilkossághoz. Nem kell mást tenni, mint elterjeszteni a vírust a célpont környezetében. Sőt még csak nem is kell tudni, hol tartózkodik a célpont, el lehet terjeszteni az egész bolygón, és mivel az átlagemberben alig vagy egyáltalán nem okoz tüneteket, gyorsan fog terjedni, és végül valószínűleg lesújt a célpontra is.

– Nem. Teljes mértékben vállalom a felelősséget – mondta Zhang, és eltakarta a szemét. – Ha Shi kapitány itt lett volna, akkor erre nem kerül sor. – Leengedte kezét, szeme könnyektől fénylett. – Szerinte se lehetett védekezni. Mielőtt hibernálták, ezek voltak az utolsó szavai: „Xiao Zhang, olyan ez a munkakör, hogy félig nyitott szemmel kell aludni. Nem lehetünk biztosak a sikerben, és vannak dolgok, amelyek ellen nem tudunk védekezni.”

– És most mihez kezdünk? – kérdezte Kent.

– A vírus mélyre hatolt. A páciens mája, szíve és tüdeje is leállt. A mai tudomány ezen nem tud segíteni. Hibernálják, amilyen gyorsan csak lehet.

Hosszú idő után, mikor tudata, amely teljesen elhagyta, valamennyire visszatért, Luo Ji hideget érzett, ami mintha őbelőle eredt volna, és onnan sugárzott volna kifelé, mint a fény, megfagyasztva az egész világot. Hófehér mezőt látott, ahol eleinte semmi nem volt, csak végtelen fehérség, aztán egy apró,

fekete pont jelent meg épp a közepén, és Luo Ji lassacskán ki tudott venni egy ismerős alakot: Zhuang Yant, aki a gyermeküket tartotta karjában. Luo Ji nagy nehezen elindult a hófödte pusztaságban, ami annyira üres volt, hogy teljesen elvesztette arányait. Zhuang Yan vörös sálat viselt, ugyanazt, amit hét évvel azelőtt hordott azon a havas éjszakán, amikor először látta. A gyermek arca kivörösödött a hidegtől, két kis karjával apja felé integetett anyja öleléséből, és kiáltott valamit, amit Luo Ji nem hallott. Szeretett volna utánuk rohanni a havon át, a fiatal anya és gyermeke azonban eltűntek, mintha beleolvadtak volna a hóba. Ekkor maga Luo Ji is eltűnt, és a havas, fehér világ vékony ezüst szállá zsugorodott; ennyi maradt meg tudatából a határtalan sötétségben. Az idő fonala volt ez, vékony, mozdulatlan szál, ami mindkét irányban a végtelenbe nyúlt, Luo Ji lelke pedig, ami ezen a fonálon függött, lassan, állandó sebességgel csúszott rajta az ismeretlen jövő felé.

Két nappal később magas energiájú rádióhullámokat sugároztak ki a Földről a Nap felé. A hullámok áthatoltak a konvekciós zónán, és elérték a sugárzási zóna energiatükrét, ahonnan a többszázszorosára felnagyított visszatükröződés fénysebességgel továbbította Luo Ji Falképző varázsigéjét a kozmoszba.

A KRÍZIS KORSZAKÁNAK 12. ÉVE

A trisolarisi flotta távolsága a naprendszerből: 4,18 fényév

A *Hubble II* űrteleszkóp irányítóközpontja.

Egy kefe jelent meg az űrben. A trisolarisi flotta átkelt a második, csillagközi por alkotta felhőn. Mivel a *Hubble II* folyamatosan figyelte ezt a területet, a flotta által hagyott nyomot, amint megjelent, azonnal rögzítették. Ezúttal nem kefére hasonlított, hanem mintha egy fűcsomó sarjadt volna ki az űr sötét mélységében. A több ezer fűszál olyan sebességgel nőtt, hogy azt szabad szemmel is látni lehetett, és sokkal kivehetőbbek voltak, mint kilenc évvel azelőtt, mert a kilencéves gyorsulás nagymértékben növelte a flotta sebességét, így aztán a flotta erőteljesebb hatást gyakorolt a csillagközi porra.

– Tábornok úr, nézze csak meg alaposan! Mit lát? – kérdezte Ringier Fitzroytól, és a képernyőn látható, kinagyított képre mutatott.

– Még mindig körülbelül ezren lehetnek.

– Nem. Nézze csak meg jobban!

Fitzroy egy hosszú pillanatig alaposan szemügyre vette a képet, majd a kefe középső részére mutatott. – Úgy tűnik, hogy... egy, kettő, három, négy... tíz sörte hosszabb a többinél. Távolságra nyúlnak.

– Igen. Az a tíz nyom elég gyenge. Csak akkor látszanak, ha javítunk a képminőségen.

Fitzroy ugyanazzal az arckifejezéssel fordult Ringier felé, ami akkor ült az arcán, amikor tíz évvel korábban felfedezték a trisolarisi flottát. – Doktor, ez azt jelentené, hogy az a tíz hadihajó gyorsul?

– Mindegyikük gyorsul, de ez a tíz nagyobb mértékben. Viszont

nem tíz hadihajóról van szó. A nyomok száma tízzel növekedett, 1010-re. Ennek a tíz plusz nyomsnak a morfológiai elemzése azt mutatja, hogy jóval kisebbek, mint a mögöttük haladó hadihajók, körülbelül tízezerszer kisebbek, azaz nagyjából akkorák, mint egy kamion – a nagy sebességüknek köszönhetően azonban mégis érzékelhető nyomot hagynak maguk mögött.

– Milyen kicsik! Tényleg szondák lennének?

– Igen, ez tíz szonda.

Ez a *Hubble II* újabb megrázó felfedezése volt: az emberiség a vártnál jóval korábban fog találkozni a trisolarisiakkal, még ha csak tíz kis szonda formájában is.

– Mikor fogják elérni a Naprendszert? – kérdezte Fitzroy nyugtalanul.

– Még nem tudjuk pontosan megmondani, a gyorsulásuktól függ. Nyilvánvalóan hamarabb fognak ideérni, mint a flotta. A flotta láthatóan elérte a gyorsulás maximális mértékét, valami általunk ismeretlen okból azonban olyan gyorsan akarják elérni a Naprendszert, amennyire csak lehet, ezért szondákat bocsátottak ki, amelyek még jobban képesek gyorsulni.

– Ha itt vannak a sophonok, miért van szükségük szondákra? – kérdezte az egyik mérnök.

A kérdés hallatán mindannyian elhallgattak és elgondolkodtak, Ringier azonban hamar megtörte a csendet.

– Hagyjátok csak! Erre úgysem tudunk rájönni.

– Várjon! – emelte fel a kezét Fitzroy. – Legalább részben biztosan rá tudunk jönni... Amit most látunk, az négy évvel ezelőtt történt. Meg tudják állapítani a pontos dátumot, amikor a flotta kibocsátotta a szondákat?

– Természetesen. Szerencsénk van, a flotta akkor épp a hónyomon haladt, úgy értem, a csillagközi porban. Megfigyeltük a szondák nyoma és a flotta által hagyott nyom kereszteződését.

– Ringier közölte Fitzroyjal a dátumot.

Fitzroyba egy pillanatra belefagyott a szó. Cigaretára gyújtott,

és leült. Kis idő után megszólalt.

– Doktor, maguk nem politikusok. Ahogy én nem tudtam volna kivenni azt a tíz hosszabb sörtét a kefén, maguk nem tudhatták, hogy ez kulcsfontosságú tény.

– Az a dátum? Mi olyan különleges benne? – kérdezte Ringier bizonytalanul.

– Négy nappal ezelőtt, azon a napon részt vettem a PVT Falképző-meghallgatásán, ahol Luo Ji azt javasolta, hogy a Nap segítségével küldjünk egy varázsigét az univerzumba.

A tudósok és mérnökök egymásra néztek.

Fitzroy folytatta. – És épp ebben az időpontban adott ki a Trisolaris egy második parancsot az FTM-nek Luo Ji kiiktatására.

– Tényleg? Valóban ennyire fontos ember lenne?

– Azt hiszik, először érzélgős playboy volt, utána meg nagyképű sarlatán varázsló? Ez természetes. Mi is azt hittük. Mindenki azt hitte... kivéve a Trisolarist.

– Akkor... tábornok úr, mit gondol, ki ez az ember?

– Doktor, hisz maga Istenben?

A váratlan kérdéstől Ringiernek egy pillanatra elakadt a szava.

– Istenben? Ez a szó manapság rengeteg mindent jelent, nem tudom, mire kíváncsi...

– Én hiszek, nem mintha bármi bizonyítékom lenne a létezésére, hanem mert viszonylag biztonságos döntés. Ha Isten valóban létezik, akkor helyes, hogy hiszek benne. Ha nem létezik, akkor nem veszíthetünk semmit.

A tábornok szavai hallatán mindenki nevetésben tört ki.

– A második állítás nem igaz – mondta Ringier. – Van mit veszítenünk, legalábbis a tudomány esetében... Egyébként mi van, ha Isten létezik? Mi köze van neki ehhez, ami itt van, a szemünk előtt?

– Ha Isten valóban létezik, akkor lehet, hogy van egy szószólója a halandók világában.

Hosszú ideig bámultak rá mindannyian, mire felfogták szavai

értelmét.

– Tábornok úr, miről beszél? – szólalt meg az egyik csillagász. – Isten csak nem választana szószólót egy ateista nemzetből!

Fitzroy elnyomta a cigarettacsikket és széttárta a karját.

– Ha a lehetetlent kizárjuk, bármi marad is, az mindegy, mennyire valószínűtlen, igaznak kell lennie. Tud talán jobb magyarázatot?

– Ha „isten” alatt egy olyan, igazságos erőt értünk a világegyetemben, ami mindent áthat... – mondta Ringier tűnődve.

Fitzroy felemelte a kezét, és elhallgattatta, mintha az, hogy valamit tisztáznak, gyengítené a tény isteni erejét. – Higgyenek, mindannyian. Kezhetnek hinni. – Ezzel keresztet vetett.

A *Tianti III* próbaútját közvetítette a televízió. A három űrlift építése öt évvel ezelőtt kezdődött, és mivel a *Tianti I*-et és a *Tianti II*-t már az év elején beüzemelték, a *Tianti III* próbaüzemét nem kísérte élénk érdeklődés. Egyelőre minden űrliftet egyetlen elsődleges felvonósínnel építették, emiatt teherbírása sokkal kisebb volt, mintha négysínes lett volna, de már így is teljesen új korszak kezdődött a kémiai meghajtású rakétáké után. A megépítés költségétől eltekintve lifttel felmenni az űrbe jóval költséghatékonyabb volt, mint utasszállító űrrepülőgéppel. Így aztán megnőtt a Föld éjszakai égboltján mozgó égitestek száma: szaporodtak az emberiség nagyszabású, Föld körüli pályán keringő szerkezetei.

A *Tianti III* volt az egyetlen űrlift, amelyet az óceánra építettek. Alapja az Egyenlítőn épült, a Csendes-óceán egy mesterséges, úszó szigetén, ami saját atommeghajtással rendelkezett és képes volt közlekedni a tengeren, így az űrlift elhelyezkedését szükség esetén módosítani lehetett az Egyenlítő mentén. Az úszó sziget a Jules Verne által leírt Propeller-sziget megvalósult mása volt, ezért Verne-szigetnek nevezték el. A televízióban maga az óceán

nem is látszott, csak egy fémből épült, piramis alakú bázist mutattak, amelyet acélból épült város vett körül, valamint a bázis csúcsát, ahol kilövésre készen állt a henger alakú utaskabin. Ebből a távolságból az ürbe nyúló vezetősínt nem lehetett látni, mert mindössze hatvan centiméteres átmérőjével túl apró volt ehhez, de néha megmegcsillant, ahogy visszatükröződött róla a lenyugvó nap fénye.

Három öregember nézte a televíziós közvetítést: Zhang Yuanchao és két régi szomszédja, Yang Jinwen és Miao Fuquan. Mostanra mindhárman elmúltak hetvenévesek. Megöregedtek, ámbár senki nem mondta volna rájuk, hogy szenilis vénemberek. Számukra a múlt felidézése és a jövőbe tekintés egyaránt nagy terhet jelentett, és mivel esélyük sem volt rá, hogy bármiben változtassanak a jelenen, az maradt az egyetlen lehetőségük, hogy anélkül éljék le hátralévő életüket, hogy nem gondolnak semmire ebben a szokatlan korszakban.

Zhang Yuanchao fia, Zhang Weiming lépett be az ajtón, az unokával, Zhang Yannal együtt. Kezében papírzacskót tartott.

– Apa, elhoztam az élelmiszerkártyádat és az első adag gabonajegyedet – mondta, majd kivett pár papírjegyet a zacskóból, és odaadta őket az apjának.

– Mint a régi időkben – sóhajtott fel Yang Jinwen, aki a szeme sarkából nézte.

– Visszatértek a régi idők. Mindig visszatérnek – mormolta magában érzelmekkel teli hangon Zhang Yuanchao, miközben átvette a jegyeket.

– Ez pénz? – kérdezte Yanyan, és a színes papírdarabokat nézte.

– Nem pénz, gyermek – mondta Zhang Yuanchao az unokájának –, de mostantól ha a kvótádon felül akarsz pékárut venni, például kenyeret vagy süteményt, vagy étteremben akarsz enni, ezeket is oda kell adnod a pénz mellé.

– Ez kicsit más, mint ami régen volt – mondta Zhang Weiming, és elővett egy plasztikkártyát. – Ez egy élelmiszeradag-kártya.

– Mennyi van rajta?

– Én 21,5 kilót kapok, azaz 43 *jin*-t. Xiaohong és te 37 *jin*-t, Yanyan pedig 21 *jin*-t.

– Nagyjából ugyanannyit, mint akkoriban – jegyezte meg az idősebb Zhang.

– Ennek elégnek kell lennie egy hónapra – mondta Yang Jinwen. – Mr. Yang, maga átélte azokat az időket – rázta a fejét Zhang Weiming. – Nem emlékszik? Lehet, hogy most minden rendben van, de nemsokára kevesebb lesz a nem alapvető élelmiszerekből, és jegyre fogják adni a zöldséget meg a húst. Ez a nyavalyás gabona nem lesz elég az étkezésünkhöz!

– Nem olyan rossz a helyzet – legyintett Miao Fuquan. – Pár évtizeddel ezelőtt már átértük ugyanezt, akkor se haltunk éhen. Hagyd csak, gyere tévét nézni.

– Nemsokára jönnek az ipari kuponok is – jegyezte meg Zhang Yuanchao. Letette a gabonajegyeket és az élelmiszeradag-kártyát az asztalra, és újra a televízió felé fordult.

A képernyőn a hengeres kabin emelkedni kezdett az alapról. Gyorsan kilőtt, egyre jobban gyorsult, aztán eltűnt az esti égen. Mivel a vezetősín nem látszott, úgy tűnt, mintha magától emelkedne. A kabin maximálisan 500 km/h sebességgel volt képes haladni, de még ezzel a sebességgel is 68 órába telt elérni az űrlift végállomását a geostacionárius pályán. A tévé átváltott a kabin aljára erősített, lefelé néző kamera képére. A hatvan centiméter átmérőjű sín itt a képernyő nagy részét kitöltötte. Sima felszínének köszönhetően a mozgás szinte érzékelhetetlen volt, leszámítva a fel-felvillanó jelzéseket, amelyek mutatták, milyen gyorsan halad a kamera felfelé. A sín lefelé nyúló része gyorsan eltűnt a semmiben; egy jóval alattuk lévő pontra mutatott, ahol a most teljes egészében látszó Verne-sziget olyannak tűnt, mint egy tányér, ami a sín alsó részén lógott.

Yang Jinwennek eszébe jutott valami.

– Mutatok egy igazi ritkaságot – mondta. Felállt, és nem túl

fürgén kísértelt az ajtón. Valószínűleg a saját lakásába ment, mert elég hamar visszatért. Egy vékony tárgyat mutatott fel, ami körülbelül akkora volt, mint egy cigarettásdoboz, és letette az asztalra. Zhang Yuanchao felemelte és szemügyre vette. A tárgy szürke volt, átlátszó és nagyon könnyű, akár egy köröm.

– Ebből az anyagból készült a *Tianti!* – jelentette ki Yang Jinwen.

– Remek. Szóval a fiad stratégiai jelentőségű alapanyagot lop a közsférából – mondta Miao Fuquan, és a tárgy felé bökött.

– Ez csak egy forgács. Azt mondta, hogy mikor a *Tianti* épült, több ezer tonnát lőttek ki ebből az űrbe, és ezekből lett a sín, amit aztán lelógattak a Föld körüli pályáról. Nemsokára elkezdik népszerűsíteni az űrutazást; megkértem a fiamat, hogy hozzon össze olyanokkal, akik ezzel üzletelnek.

– Ki akarsz menni az űrbe? – kérdezte Zhang Yuanchao meglepetten.

– Nem olyan nagy dolog. Úgy hallottam, még hipergravitáció sincs, amikor felfelé mész. Olyan, mint egy hálókocsis vasúti utazás – mondta Miao Fuquan rosszallóan. Amióta nem tudta üzemeltetni a bányáját, családjának helyzete folyamatosan romlott. Négy éve eladta a villáját, és ez maradt az egyetlen rezidenciája.

Yang Jinwen, akinek a fia az űrliftprojekten dolgozott, ugrásszerűen lett a leggazdagabb hármójuk közül, és emiatt az öreg Miaót néha féltékenység töltötte el.

– Én nem megyek az űrbe – jelentette ki Yang Jinwen. Felnézett, és mikor látta, hogy Weiming átvitte a kisfiút egy másik szobába, folytatta. – A maradványaim azonban igen. Hé, ugye nem zavar titeket, ha ilyesmiről beszélek?

– Miért zavarna? De miért akarod az űrbe küldeni a maradványaidat? – kérdezte Zhang Yuanchao.

– Tudod, a *Tianti* végén van egy elektromágneses kilövő. Mikor itt az ideje, a koporsómat a kozmikus sebesség háromszorosával

lövik ki az űrbe. Ezt hívják kozmikus temetésnek. Nem szeretném, ha egy idegenek által megszállt Földön lennék eltemetve. Azt hiszem, ez is a meneküléspártiság egy formája.

– És ha legyőzzük az idegeneket?

– Az gyakorlatilag lehetetlen, de ha mégis sikerül, azzal sem vesztek semmit. Akkor is bejárom a világűrt!

– Ti értelmiségiek meg a fura ötleteitek! – csóválta a fejét Zhang Yuanchao. – Ennek semmi értelme. A lehullott levél visszaesik a gyökeréhez. Engem a Föld sárga porában fognak eltemetni.

– Nem félsz, hogy a trisolarisiak kiássák a sírodat?

Miao Fuquan, aki eddig hallgatott, hirtelen fellelkesült. Intett a másik kettőnek, hogy húzódjanak közelebb, és suttogni kezdett, mintha attól félne, hogy a sophonok hallani fogják. – Ne mondjátok el senkinek, de eszembe jutott valami. Sok üres bányám van Shanxiban...

– Oda akarsz temetkezni?

– Nem, nem! Ezek kicsi külszíni fejtések. Nem lehetnek túl mélyek. Több helyen azonban nagy, állami tulajdonú bányákkal állnak összeköttetésben, és ha ezeket az elhagyott folyosókat követjük, akár négyszáz méter mélyen is lejutunk a föld alá. Ez már elég mély nektek? Aztán berobbantjuk a bánya falát. Nem hinném, hogy a trisolarisiak képesek lennének leásni odáig.

– Ugyan! Ha a földlakók le tudnak odáig ásni, a trisolarisiak miért ne tudnának? Látnak egy sírkövet, és elkezdenek ásni...

Miao Fuquan nem tudta visszatartani a nevetést, amikor Zhang Yuanchao-ra nézett.

– Lao Zhang, elment az eszed? – Mikor látta, hogy Zhang Yuanchao még mindig nem érti, Yang Jinwenre mutatott, aki megunt a beszélgetésüket és újra a tévét nézte. – Majd egy tanult ember elmagyarázza.

Yang Jinwen halkán nevetett.

– Lao Zhang, mi szükséged lenne sírkőre? A sírkövek azért készülnek, hogy az emberek lássák, addigra azonban nem

maradnak a Földön emberek.

Miközben a Harmadik Nukleáris Fúziós Tesztbázisra tartott, Zhang Beihai autója mély havon vágott át, ahogy azonban közeledett a bázishoz, a hó elolvadt, az út itt már sáros volt, a hideg levegő pedig meleg és párás, mintha tavasz érződött volna a levegőben. Az út menti lejtőkön az évszakhoz nem illő módon rózsaszín virágok nyíltak a rideg télben. Zhang Beihai továbbhaladt az előtte elterülő völgyben álló fehér épület felé, amely csak bejáratként szolgált a bázis fő része felé, mert a bázis a föld alatt épült. Ekkor észrevett a domboldalon valakit, aki virágokat szedett. Mikor alaposabban megnézte, rájött, hogy épp őhozzá érkezett látogatóba, ezért megállította az autót.

– Dr. Ding! – kiáltott oda neki. Mikor Ding Yi odajött az autóhoz, kezében nagy csokor virággal, Zhang Beihai elnevette magát. – Kinek viszi ezeket a virágokat?

– Ezek a virágok a fúzió melege miatt nyíltak ki. Természetesen magamnak szedtem őket. – Szinte ragyogott az élénk színű virágok láttán; látszott, hogy még mindig izgatott a nemrég elért technológiai áttörés miatt.

– Pazarlás hagyni, hogy elszivároгjon a hő. – Zhang Beihai kiszállt a kocsiból, levette napszemüvegét, és felmérte a minitavaszt maga körül. Nem látta a lélegzetét a levegőben, és még cipője talpán át is érezte a talaj melegét.

– Sem pénz, sem idő nincs arra, hogy hőerőművet építsünk. De nem számít. Mostantól a Földnek nem kell takarékoskodnia az energiával.

Zhang Beihai a virágokra mutatott Ding Yi kezében.

– Dr. Ding, tényleg azt reméltem, hogy valami elvonta a figyelmét, és csak később kerül sor erre az áttörésre.

– Nélkülem még korábban került volna sor rá. Több mint ezer kutató tartózkodik a bázison. Én csak igyekszem a megfelelő irányba terelni őket. Jó ideje éreztem már, hogy a Tokamak-

megközelítés zsákutca, és ha a megfelelő irányba indulunk el, az áttörés elkerülhetetlen. Elméleti tudós vagyok, nem kísérletezem. Az, hogy vaktában jelöltem ki a kutatási irányt, valószínűleg csak hátráltatta a kutatás haladását.

– Nem tudnák elhalasztani az eredmény bejelentését? Komolyan kérdezem. Egyben nem hivatalosan az Űrflotta-parancsnokság kívánságát is tolmácsolom.

– Hogy tudnánk? A média egész idő alatt nyomon követte a három kutatási projektet.

Zhang Beihai felsóhajtott.

– Ez rossz hír – bólogatott.

– Pár okkal tisztában vagyok, de azért elmondhatná, pontosan miért baj ez.

– Ha sikerül elérni az irányított nukleáris fúziót, azonnal megkezdődik a kutatás az űrhajógyártásban. Mint tudja, doktor, jelenleg két irányban zajlanak kutatások: egyfelől az üzemanyag-meghajtású űrhajók, másfelől pedig az üzemanyagot nem használó, sugárhajtóműves űrhajók. A két kutatási irány köré két, egymással szemben álló csoport szerveződött: az Aerospace Systems az üzemanyagot, az űrflotta pedig a sugármeghajtású űrhajókkal kapcsolatos kutatást szorgalmazza. Mindkét projekt elképesztő mennyiségű erőforrást emészt fel, és ha a kettő nem tud egyszerre, ugyanakkora költségvetésből előrehaladni, akkor az egyik előtérbe kerül a másik rovására.

– A fúzió dolgozók és én a sugárhajtómű mellett állunk. Ami engem illet, úgy érzem, ez az egyetlen terv, ami tényleg lehetségessé teszi a csillagközi kozmikus utazásokat. Természetesen értem, mit akar az Aerospace, abban is van logika. Az üzemanyagmeghajtású űrhajó általában a kémiai meghajtásúnak egy olyan változata, ami fúziós energiát is használ, ezért ebben a kutatási irányban egy kicsit biztosabbak lehetünk az eredményben.

– De a jövő űrháborújában semmiben sem lehetünk biztosak!

Ahogy ön is mondta, az üzemanyag-meghajtású űrhajók valójában csak hatalmas rakéták, amelyeknek a teherkapacitása kétharmadát a propulzió üzemanyaga teszi ki. Az pedig nagyon gyorsan elfogy. Az ilyen űrhajóknak bázisokra van szüksége az egyes bolygókon ahhoz, hogy közlekedni tudjanak a Naprendszerben. Ha ezeket használjuk, azzal csak újrajátsszuk a kínai-japán háború tragédiáját, és a Naprendszer lesz Weihaiwei!

– Pontos hasonlat – mondta Ding Yi, és felemelte virágcsokrát Zhang Beihai felé.

– Ez tény. A haditengerészet frontvonalának az ellenség kikötői előtt kellene lennie. Természetesen nem vagyunk rá képesek, de a védvonalunkat legalább az Oort-felhőig ki kellene tolnunk, és gondoskodnunk kellene arról, hogy a flottánk képes legyen bekeríteni az ellenséget a Naprendszeren kívüli hatalmas távolságokban is. Ez az űrflotta stratégiájának az alapja.

– Összetételét tekintve az Aerospace nem teljesen egységes. Az üzemanyag-meghajtású űrhajókat főleg a kémiai meghajtású űrhajók idejéből megmaradt régi gárda erőlteti, de más tudományágak képviselői is megjelentek köztük, és ők is a sugárhajtású űrhajókat támogatják, ahogy a mi fúziós rendszerünkön dolgozók a miénket. A két oldal pont egyensúlyban van, de csak három vagy négy embernek kell a megfelelő helyen lennie a megfelelő időben, hogy felborítsa ezt az egyensúlyt. Az ő véleményük fogja eldönteni, melyik utat választjuk végül. Attól tartok azonban, hogy az a három vagy négy ember mind a régi gárda tagja lesz.

– Ez a legkritikusabb döntés az egész fő stratégiában. Egy rossz döntés, és az egész űrflotta rossz alapokra épül, amivel száz vagy kétszáz évet is elpazarolhatunk. Addigra sajnos már nem marad annyi időnk, hogy irányt váltsunk.

– Akkor sem tehet semmit, hogy megakadályozza.

Miután Ding Yivel ebédelt, Zhang Beihai távozott a fúziós bázisról. Nem kellett sokat haladnia visszafelé, és a sáros út máris

nedves hómezővé változott, ami fehérén csillogott a napfényben, és ahogy a levegő lehűlt, Zhang Beihai szívébe is jeges félelem lopózott.

Sürgősen szüksége volt egy csillagközi utazásra alkalmas űrhajóra. Ha a többi út nem vezetett sehová, akkor csak egy maradt, és legyen bármilyen veszélyes, neki azon kellett elindulnia.

Mikor Zhang Beihai belépett a meteorgyűjtő házába, amely egy *hutong* sikátor mélyén állt egy udvar közepén, látta, hogy a gyengén megvilágított régi ház valódi kis geológiai múzeum. Mind a négy falnál üvegvitrinek sorakoztak, amelyek lámpái profi módon világítottak meg minden egyes jelentéktelennek tűnő követ. A tulajdonos a munkaasztalánál ült, és nagyítóval vizsgált egy kis követ. Mikor észrevette látogatóját, meleg hangon üdvözölte. Az ötvenes éveiben járt, testben és lélekben egészségesnek tűnt, és Zhang Beihai azonnal látta rajta, hogy azon szerencsések közé tartozik, akik saját, szeretett világukban éltek, és bármekkora változások zajlottak is a nagyvilágban, ők mindig elmerülhettek és elégedettségre leltek a kis külön világukban. A régimódi hangulatban, amelyre csak ezekben a régi házakban lehetett rátalálni, Zhang Beihai minden ízében érezte, hogy míg ő és társai az emberi faj fennmaradásáért küzdenek, az emberek nagy része még mindig kapaszkodik a régi életébe. Ez melegséggel és megnyugvással töltötte el.

Az űrlift megépítése és az áttörés az irányított fúzió terén hatalmas bátorítást jelentett a világnak, és jelentős mértékben enyhítette a kishitű aggodalmaskodást, azonban a józanabb vezetők tisztában voltak azzal, hogy ez még csak a kezdet, és ha az űrflotta építését egy tengeri flotta építéséhez hasonlítjuk, akkor az emberek még csak most értek ki a tengerpartra a szerszámaikkal, még a hajóépítő dokkok sem készültek el. Az űrhajók törzsének megépítése mellé olyan feladatok sorakoztak

fel, mint az ūrben használható fegyverek és az újrahasznosításon alapuló ökoszisztémák kutatása, valamint az ūrkikötők megépítése. Ezek együttesen egy korábban soha nem tapasztalt technológiai szakadék szélére sodorták az emberiséget, és a teljes felkészülés már önmagában várhatóan száz évbe fog telni. Az emberi társadalomnak a félelmetes szakadék mellett egy másik kihívással is szembe kell néznie: egy ūrbeli védelmi rendszer megalkotása óriási mértékben emésztene fel erőforrásokat, és ez valószínűleg száz évvel veti majd vissza az életminőséget, ami azt jelenti, hogy a legnagyobb kihívás, amivel az emberi szellemnek meg kell birkóznia, még csak most következik. Ezt szem előtt tartva a katonai vezetőség elkezdte megvalósítani azt a tervét, hogy politikai kádereket küld az ūrflottából a jövőbe, erősítésként. Mint a terv eredeti kiötlőjét, Zhang Beihait nevezték ki az Erősítés a Jövőnek különleges kontingens parancsnokává. Mikor elfogadta a kinevezést, Zhang Beihai azt javasolta, hogy a különleges kontingens minden tisztje legalább egyévnnyi kiképzésen vegyen részt az ūrben a hibernálása előtt, hogy kellőképpen fel tudjon készülni jövőbeli feladatára az ūrflottánál.

– A vezetőség nem örülne, ha a politikai komisszárijaik szárazföldi patkányok lennének – mondta Chang Weisinek. Ezt a kérését gyorsan jóváhagyták, és egy hónappal később ő és a harminctagú különleges kontingens az ūrbe repült.

– Maga katona? – kérdezte a gyűjtő, mikor felszolgált a teát. Mikor Zhang Beihai bólintott, folytatta. – Manapság nem olyanok a katonák, mint régen, de magáról első pillantásra lerítt.

– Maga is katona volt egykor – felelte Zhang Beihai.

– Jó a szeme. Életem nagy részében a vezérkar Földmérési és Térképészeti Irodájánál szolgáltam.

– Mi keltette fel az érdeklődését a meteorok iránt? – kérdezte Zhang Beihai, és elismerő tekintettel nézett végig a gazdag gyűjteményen.

– Több mint tíz évvel ezelőtt mentem az Antarktiszra egy

földmérőcsapattal, hogy meteoritokat keressünk mélyen a hó alatt. Teljesen magával ragadott a téma. Ezek a kövek a Földön kívülről érkeztek, a távoli űrből, így természetes, hogy rendelkeznek ezzel a vonzerővel. Valahányszor a kezembe veszek egyet, olyan, mintha egy új, idegen világban lennék.

– Ez csak egy érzés – rázta a fejét Zhang Beihai mosolyogva. – Maga a Föld is összesűrűsödött csillagközi anyag, vagyis gyakorlatilag egy hatalmas meteorit. A talpunk alatt a kő is meteorit, a kezemben levő teáscsésze is meteorit. Amúgy is azt mondják, hogy a Földön lévő vizet üstökösök hozták ide, szóval... – Zhang Beihai felemelte teáscsészéjét –, ami a csészében van, az is meteorit. Semmi különös nincs a köveiben.

A gyűjtő Zhang Beihai felé bökött ujjával és felnevetett.

– Okos ember maga! Már el is kezdett alkudozni. Én azonban bízom az érzéseimben.

A gyűjtő tovább beszélt, de nem tudott ellenállni annak a készletnek, hogy közben végigmutogassa Zhang Beihainak a gyűjteményét. Még egy széfet is kinyitott, hogy megmutassa neki háza kincsét: egy köröm nagyságú, a Marsról származó akondritot. Megkérte, hogy vessen egy pillantást az apró, kerek lyukakra a meteorit felszínén, és azt mondta, lehet, hogy mikrobák fosszíliái.

– Öt évvel ezelőtt Robert Haag meg akarta vásárolni tőlem, tízszer annyiért, mintha aranyból lenne, de nem egyeztem bele.

– Mennyit gyűjtött közülük saját kezűleg? – kérdezte Zhang Beihai, és körbemutatott a szobában.

– Csak egy kis részét. A legtöbbet magángyűjtőktől vettem, vagy a közösségen belül cseréltem... Nos, akkor térjünk rá. Milyet szeretne?

– Nem kell túl értékesnek lennie. Szeretném, ha nagy sűrűségű anyagból lenne, ami ütődés hatására nem törik könnyen, és így könnyen lehet dolgozni vele.

– Értem. Vésni akar bele.

Zhang Beihai bólintott. – Így is mondhatjuk. Örülnék, ha fémesztergával megmunkálható lenne.

– Akkor magának vasmeteorit kell – mondta a gyűjtő. Kinyitott egy vitrint, és egy dió nagyságú, sötét színű követ vett ki belőle. – Ezt ajánlom. Nagyrészt vasból és nikkeltől van, némi kobalttal, foszforral, szilíciummal, kénnel és rézzel. Köbcentiméterenként nyolc gramm a sűrűsége. Könnyen megmunkálható, és magas a fémtartalma, így az esztergálás nem jelent gondot.

– Jó, csak kicsit kicsi.

A gyűjtő egy másik, alma nagyságú darabot vett elő.

– Még nagyobb nincsen?

A gyűjtő ránézett.

– Nem kilóra árulom. A nagyok sokkal drágábbak.

– Akkor van három ekkora, mint ez?

A gyűjtő elővett három, nagyjából egyforma méretű vasmeteoritot, és elkezdte megalapozni az ár bejelentését. – A vasmeteoritok nem túl gyakoriak, az összes meteornak mindössze öt százalékát teszik ki, ez a három pedig nagyon szép példány. Nézze, ez egy oktahedrit, ez pedig egy nikkelen gazdag ataxit, és nézze csak a cikcakkmintázatot a felszínén! Ezt Widmanstätten-mintának hívják. Ezek a párhuzamos vonalak a Neumann-vonalak. Ebben a darabban kamacit van, ebben pedig taenit, egy olyan ásvány, ami a Földön nem található meg. Ezt a példányt a sivatagban találtam fémkeresővel, olyan volt, mintha egy tűt akarnék kihalászni az óceánból. Az autóm elakadt a homokban, a sebességváltó eltört, és majdnem ott leltem a halálomat.

– Nevezze meg az árat!

– A nemzetközi piacon egy ekkora méretű és minőségű példány grammonként körülbelül húsz amerikai dollárba kerül. Szóval mit szólna a darabonkénti 60 000 jüanhoz, vagyis a háromért összesen 180 000 jüanhoz?

Zhang Beihai elővette a telefonját.

– Mondja a számlaszámát, azonnal kifizetem.

A gyűjtő jó darabig nem szólalt meg, és mikor Zhang Beihai felemelte a fejét és ránézett, némileg zavartan felnevetett.

– Ami azt illeti, arra számítottam, hogy ellenajánlatot tesz.

– Nem. Elfogadom.

– Nézze. Most, hogy már bárki kijuthat a világűrbe, a piaci ár csökkent, annak ellenére is, hogy az űrben nem olyan egyszerű meteort gyűjteni, mint a Földön. Ezeknek az értéke körülbelül...

Zhang Beihai határozottan a szavába vágott. – Nem. Ez az áruk. Tekintse úgy, mint tiszteletem jelét azok iránt, akik megkapják majd.

Miután elhagyta a gyűjtő házát, Zhang Beihai magával vitte a meteoritokat egy modellezőműhelybe az űrflottához tartozó egyik kutatóintézetben. A munkaidő már véget ért, a helyiség, amelyben egy csúcsmodern CNC-maró is volt, üresen állt. Zhang Beihai először a maró segítségével nagyjából egyforma átmérőjű, nagyjából egy ceruzabelsőével megegyező méretű hengerekre vágta a meteoritokat, majd ezeket egyforma hosszúságú, kisebb részekre vágta. Alapos gonddal dolgozott, igyekezett minél kevesebbet elpazarolni az alapanyagból, végül harminchat apró meteoritrudacskát kapott. Mikor ezzel elkészült, óvatosan összeszedte a törmeléket, eltávolította a kő vágásához használt különleges pengét a gépből, és elhagyta a műhelyt.

A munka hátralévő részét egy titkos alagsori helyiségben végezte el. Harminchat darab 7,62 milliméteres pisztolytöltényt tett maga elé az asztalra, és egyenként mindből eltávolította a lövedéket. Ha régi típusú réztöltények lettek volna, sokkal többet kellett volna bajlódnia velük, és némelyiknél valószínűleg még menetlazítóra is szüksége lett volna, két évvel korábban azonban az egész hadsereg modernizálta szabványos fegyvereit, és azóta hüvely nélküli töltényt használtak, amelyen a lövedéket közvetlenül a hajítótöltethez ragasztották, így könnyű volt

leválasztani. Ezután speciális ragasztóval minden egyes hajítótöltetre egy meteoritrudacsokát ragasztott, így végül harminchat meteorittöltény sorakozott előtte. A ragasztó, melyet eredetileg az űrkapszulák borításának javításához fejlesztettek ki, biztosította, hogy az űrben előforduló extrém forróság és hideg se tehessen kárt a töltényekben.

Zhang Beihai négy töltényt beletett egy táriba, melyet aztán egy 2010-es típusú pisztolyba helyezett, és rálőtt a sarokban elhelyezett zsákra. A szűk alagsori helyiségben fülsiketítően dörrent a pisztolylövés, és erős puskaporszagot hagyott maga után.

Zhang Beihai alaposan szemügyre vette a négy golyónyomot a zsákon. Nagyon kicsik voltak, vagyis a meteor nem tört darabokra, mikor kilőtte. Kinyitotta a zsákot, és kiemelt belőle egy nagy darab friss marhahúst, majd késsel óvatosan kiszedte a beleágyazódott meteoritot. A négy meteoritrud teljesen elporladt, csak egy kis halom törmelék maradt belőlük Zhang Beihai tenyerén. Gyakorlatilag semmi nyoma nem volt, hogy előzőleg megmunkálták őket. Ez elégedettséggel töltötte el.

A marhahússal megtöltött zsák olyan anyagból készült, amiből az űrruhákat is gyártják, és hogy a szimuláció még élethűbb legyen, Zhang Beihai rétegekben rendezte el, amelyek közé szigetelőanyagot, műanyag csöveket és más anyagokat helyezett.

Óvatosan elcsomagolta a megmaradt harminckét töltényt, és távozott az alagsorból; elindult, hogy megtegye az előkészületeket az űrben tett látogatáshoz.

Zhang Beihai az űrben lebegett, öt kilométerre a Sárga Folyó állomástól, egy kerék formájú űrállomástól, amely az űrlift részét képezte, és háromszáz kilométerrel az űrlift végállomása fölött helyezkedett el, ellensúlyként. Ez volt a legnagyobb építmény, amelyet az emberiség valaha is létrehozott a világűrben, és akár tízezer embernek is képes volt hosszabb távon otthont nyújtani.

Az űrlift ötszáz kilométeres körzetében más építmények is voltak az űrben, mindegyikük kisebb a Sárga Folyó állomásnál, úgy helyezkedtek el szerteszét, mint a nomád sátrak, amelyek a prérít pettyezték a Vadnyugat meghódításakor. Ezek képezték az előőrsöt az emberiségnek a világűrbe való tömeges kilépéséhez. A hajóépítő üzemeket, amelyek építését most kezdték meg, nagyobbakra tervezték minden eddiginél, és végül tízszer akkora területet foglalnak majd el, mint az egész Sárga Folyó állomás, mostanra azonban még csak az állványzat készült el, ami egy leviatán csontvázára hasonlított. Zhang Beihaitól nyolcvan kilométerre egy különálló űrállomás helyezkedett el, mindössze ötödakkora, mint a Sárga Folyó állomás. Ez az űrflotta geostacionárius pályán lévő bázisa volt, és Zhang Beihai most innen érkezett. Már három hónapja élt és dolgozott itt a Jövőbeli Erősítés első különleges kontingensének más tagjaival együtt, és azóta csak egyszer járt lent, a Földön.

Egész eddig várt a lehetőségre az 1-es bázison, és most adódott egy lehetőség: az Aerospace Systems magas szintű konferenciát szervezett a Sárga Folyó állomáson, és mindhárom célpont, akiket meg akart semmisíteni, részt vesz rajta. Amióta a Sárga Folyó állomás megkezdte működését, az Aerospace jó pár találkozóját tartotta itt, talán, hogy kárpótolja dolgozóit azért a sajnálatos körülményért, hogy az űrszektorban dolgozó legtöbb embernek sosem nyílt lehetősége kimenni az űrbe.

Mielőtt elhagyta volna az 1-es bázist, Zhang Beihai levette és a kabinjában hagyta az űrruhája pozícióját jelző egységet, hogy a megfigyelőrendszer ne vegye észre, hogy elhagyta a bázist, és semmilyen nyoma ne maradjon a kirándulásának. Az űrruhába épített meghajtók segítségével nyolcvan kilométert repült az űrben, egészen az általa kiválasztott pontig, majd várt.

Tudta, hogy a találkozóinak vége, már csak arra várt, hogy a résztvevők kijöjjenek a csoportképhez.

Hagyománnyá vált, hogy a találkozók résztvevői csoportképet

készítenek az űrben. A képhez a rajta lévők általában szembefordultak a Nappal, mert csak így lehetett éles képet készíteni az űrállomásról. Mivel a csoportképen szereplő minden egyes embernek átlátszóvá kellett tennie sisakja plexiüvegét, hogy látszódjon az arca a fényképen, és így szemből fotózásnál mindenkinek le kellene hunynia a szemét a Nap erős sugarai miatt, valamint a sisak belseje is elviselhetetlenül forró lenne, ezért a csoportképekhez a legmegfelelőbb időpont az volt, amikor a Nap épp előbukkant vagy eltűnt a Föld horizontja mögött. Geoszinkron pályán minden huszonnégy órában volt egy napkelte és egy naplemente, bár az éjszaka nagyon rövid volt. Zhang Beihai most arra várt, hogy a nap lemenjen.

Tudta, hogy a Sárga Folyó állomás megfigyelőrendszere képes észlelni a jelenlétét, ennek ellenére nem fog feltűnést kelteni. Mivel az űrbeli fejlesztések erről a pontról indultak ki, a térség tele volt felhasználatlan és elhagyott építőanyaggal, és még ennél is több szeméttel. A lebegő tárgyak nagy része körülbelül ember nagyságú volt. Emellett az űrlift és az azt körülvevő létesítmények közt nagyjából az a kapcsolat állt fenn, mint egy metropolisz és az azt körülvevő falvak között, utóbbiakba minden ellátmány egy az egyben az előbbiből jött, így mindig nagy volt a forgalom. Ahogy az emberek hozzászoktak az űrbeli környezethez, fokozatosan rászoktak, hogy egyedül közlekednek a lift és a létesítmények között. Az űrlift pár száz kilométeres körzetén belül a legkönnyebb közlekedési módot az űrruha jelentette, amely beépített meghajtása révén akár az 500 km/h-s sebességet is elérhette, így a kerékpár űrbeli megfelelőjeként használták. Mostanra gyakorlatilag folyamatosan közlekedtek emberek az űrlift és az azt körülvevő állomások között. Zhang Beihai azonban tisztában volt vele, hogy jelenleg az őt körülvevő tér üres. Leszámítva a Földet (amelyet geoszinkron pályáról teljes gömbként láttak), és a Napot, amely épp lemenni készült mögötte, minden irányban csak a teljes, éjfekete sötétség látszott,

és a milliárd csillag csak csillogó pornak tűnt, amely képtelen változtatni az univerzum ürességén. Zhang Beihai tudta, hogy űrruhájának létfenntartó rendszere csak tizenkét óráig tudja életben tartani, és mielőtt ez az idő letelik, még visszafelé is meg kell tennie a nyolcvan kilométert az 1-es bázisig, amely most csak egy alakatlan pont volt, messze, az űr végtelenségében. Maga a bázis se maradna fenn sokáig, ha elszakadna a köldökzsinór, ami az űrlifthez köti. Most azonban, ahogy ott lebegett a mérhetetlenül nagy ürességben, úgy érezte, mintha elvágták volna a kapcsolatot, ami a lenti kék világhoz köti, és független jelenlétként létezett a világegyetemben – nem kapcsolódott egy világhoz sem, nem volt talaj a talpa alatt, és minden irányból az üres űr vette körül, ahogy ott lebegett a kozmoszban, akár a Föld, a Nap és a Tejút, eredet nélkül és cél nélkül. Egyszerűen csak létezett, és tetszett neki ez az érzés.

Megérezte, hogy apja eltávozott lelke osztozhat vele ugyanebben az érzésben.

A Nap elérte a Föld peremét.

Zhang Beihai felemelte egyik kezét. Űrruhájának kesztyűjébe kis teleszkópot építettek, ezt most távcsőként használta, amellyel megfigyelhette a Sárga Folyó állomás egyik kijáratát, tőle tíz kilométerre. A nagy, íves külső fémfal kerek légszilipje még mindig zárva állt.

Zhang Beihai a Nap felé fordította a fejét, és látta, hogy már félig lement, most úgy nézett ki, mint egy ragyogó gyűrű a Föld körül.

Visszanézett a teleszkópon át az állomásra, és ezúttal látta, hogy a kijárat melletti jelzőfény vörösből zöldre váltott, ami azt jelezte, hogy a légszilipből kiürült a levegő. Rögtön ezután a zsilip kinyílt, és körülbelül harminc, fehér űrruhát viselő alak sorjázott ki rajta. Ahogy csapatosan elrepültek a zsiliptől, hosszúra nyúlt az árnyékuk a Sárga Folyó állomás külső falán. Elég nagy távolságot kellett megtenniük, hogy az egész űrállomás

beleférjen a képbe, nemsokára azonban megálltak, és a fotós irányítása alatt elkezdtek felsorakozni a súlytalanságban.

Mostanra a Nap kétharmada eltűnt a horizont mögött, és ami még látható volt belőle, az olyan volt, mint egy fényes tárgy, amelyet intarziaként illesztettek a Földre a tenger sima tükre fölé, amely félig kék, félig narancsvörös volt, és tetejét rózsaszín tollaknak tűnő, napfénytől átítatott felhők borították.

Ahogy a fény ereje gyengült, a távoli csoportkép szereplői átlátszóra állították sisajkuk plexiüvegét, így láthatóvá vált arcuk, amely eddig a sisak takarásában volt. Zhang Beihai növelte teleszkópja fókusz távolságát, és gyorsan megtalálta célpontjait. Ahogyan várta, rangjuknak köszönhetően az első sor közepén helyezkedtek el.

Elengedte a teleszkópot, amely lebegve ott maradt előtte az űrben, és bal kezével megtekerte a jobb kesztyűjének helyén tartó fémgömböt, és ezzel leválasztotta a kesztyűt. Jobb kezét most csak egy vékony textilkesztyű borította, azonnal megérezte az űr mínusz százfokos hidegét. Hogy elkerülje a gyorsan bekövetkező fagyást, úgy fordult, hogy a gyenge napfény rásüthessen a kezére. Benyúlt űrruhája oldalzsebébe, kivette a pisztolyt és a két tárat, aztán bal kézzel elkapta és a pisztolyra erősítette a lebegő teleszkópot. Ez eredetileg egy puska céltávcsöve volt, amit saját kezűleg módosított: az eredeti rögzítőt mágnesesre cserélte, hogy pisztolyon is használni tudja.

A Földön használt lőfegyverek túlnyomó többsége a világűrben is tudott lőni. A vákuum nem jelentett gondot, mert a golyó hajtótöltete tartalmazott oxidizálószeret, az űrben uralkodó hőmérséklet azonban aggodalomra adott okot: mindkét véglet nagyban eltért a légkörben tapasztalhatótól, és megvolt rá a lehetőség, hogy hatással van a fegyverre és a lőszerre is. Így aztán Zhang Beihai nem merte sokáig kitenni a pisztolyt és a tárat az extrém hőmérsékletnek, és hogy lerövidítse a szükséges időt, az elmúlt három hónapban folyamatosan gyakorolta a pisztoly

elővételését, a céltávcső felerősítését és a tárcserélést.

Célzott, első célpontján megjelent a távcső célkeresztje.

A Föld légkörében még a legmodernebb mesterlövészpuska sem lett volna képes öt kilométeres távolságból eltalálni a célt, az űrben azonban egy hétköznapi pisztoly is képes erre. A golyók zéró gravitációs vákuumban haladnak, semmilyen külső hatás nem éri őket, és ha a lövész jól céloz, akkor hihetetlenül pontos röppályán haladnak egyenesen a célpont felé. Ugyanakkor a légellenállás teljes hiánya miatt a golyók sebessége nem csökken a kilövés után, az eredeti sebességgel találják el a célpontot, így ebből a messzeségből is halálos sebet ejtenek.

Meghúzta a ravaszt. A pisztoly némán sült el, a cső torkolata azonban villant egyet, és Zhang Beihai érezte, hogy a fegyvert tartó keze megrándul. Tíz lövést adott le az első célpontra, majd gyorsan tárat cserélt és újabb tíz lövést adott le a második célpontra. Megint tárat cserélt, és kilőtte az utolsó tíz löszert a harmadik célpontra. Harmincszor villant fel a cső torkolata. Ha a Sárga Folyó állomás felől bárki arrafelé nézett volna, egy szentjánosbogarat láttak volna az űr sötét háttere előtt.

A harminc meteorit sebesen szállt a célpontok felé. A 2010-es típusú pisztoly 500 méter per szekundum sebességgel lőtte ki a golyót, amely így körülbelül tíz másodperc alatt tette meg ezt a távolságot, Zhang Beihai ez alatt az idő alatt csak fohászkozhatott, hogy a célpontok a helyükön maradjanak. Reménye nem volt teljesen alaptalan, mert a két hátsó sor még nem állt be a csoportképhez, így az első sorban lévő vezetőknek várniuk kellett, majd miután elhelyezkedtek, a fotósoknak továbbra is várnia kellett, hogy az űrruhák beépített meghajtása által keltett pára eloszoljon. Mivel azonban a célpontok mégiscsak súlytalanul lebegtek az űrben, könnyen arrébb sodródhattak, és így fennállt a veszélye, hogy a golyók nemcsak hogy őket nem találják el, de akár ártatlan életeket is kiolthatnak.

Ártatlan életeket? Az a három ember, akiket épp igyekezett

megölni, szintén ártatlan volt. A trisolarisi krízist megelőző években olyan beruházásokba fogtak, amelyek most, visszanezve különösen csekélynek tűntek, és óvatosan kúsztak előre a vékony jégen az űrkorszak hajnala felé. Ez a tapasztalatuk bebörtönözte gondolkodásukat. El kellett pusztítani őket a csillagközi utazásra alkalmas űrhajó kedvéért, halálukat pedig úgy kellett felfogni, mint végső hozzájárulásukat az emberiség űrbeli előrejutása érdekében.

Ami azt illeti, Zhang Beihai néhány golyóval szándékosan kicsivel arrébb célzott, abban a reményben, hogy célpontjain kívül másokat is eltalál – ideális esetben csak megsebesíti őket, de az sem baj, ha véletlenül eggyel vagy kettővel több embert öl meg. Ez is csak enyhítené az esetlegesen felmerülő gyanakvást.

Felemelte a fegyvert, melynek tárja kiürült, és komor arccal belenézett a távcsőbe. Fel volt készülve a kudarcra, és tudta, hogy ebben az esetben szenvtelenül nekilát újabb lehetőséget keresni.

Az idő másodpercről másodpercre telt, aztán észlelte, hogy az egyik célpontot eltalálta. Az űrruhán ejtett lyukat nem látta, azt azonban igen, hogy fehér gáz szökik ki rajta. Rögtön ezután még nagyobb fehér gőzfelhő robbant ki az első és második sor közül, valószínűleg mert a golyó áthaladt a célpont hátán, és belefúródott az űrruhába épített meghajtószerkezetbe. Zhang Beihai teljesen biztos volt a golyók ütőerejében: a meteoritlövedékek úgy érték el célpontjaikat, hogy sebességük egyáltalán nem csökkent, így olyan volt, mintha közvetlen közletről lőtte volna le őket. Az egyik célpont sisakjának plexiüvegén hirtelen repedések jelentek meg, amitől átláthatatlanná vált, de Zhang Beihai így is látta a belülről ráfröcskölő vért, ami összekeveredett a golyó ütötte lyukon szivárgó gázokkal, és gyorsan hópehelyre emlékeztető kristályokká fagyott. Rövid megfigyelés után Zhang Beihai biztos volt benne, hogy öt embert talált el, köztük a három célpontot, és mindegyiket legalább ötször.

Látta a plexiüvegen át, hogy rémülten ordítanak, és szájukról le tudta olvasni, hogy azt a szót is kimondják, amire számított.

– Meteorzápor!

A csoportképen szereplők mindegyike bekapcsolta űrruhája meghajtását, fehér páryomot maguk mögött húzva visszarepesztettek az állomásra, és a kerek zsilipen keresztül bejutottak a Sárga Folyó állomás belsejébe. Zhang Beihai látta, hogy magukkal húzzák azt az ötöt is, akiket eltalált. Beindította saját űrruháját, és gyorsulni kezdett az 1-es bázis felé. Szíve éppolyan hideg és nyugodt volt, mint az őt körülvevő üresség. Tudta, hogy az űrhajógyártás három kulcsfigurájának halála nem garantálja, hogy mostantól az üzemanyag nélküli űrhajó adja az űrkutatás fő irányát, de azt is tudta, hogy ő megtette, ami tőle telt. Bármilyen történjék is ezután, ő megpihenhet apja túlvilágról figyelő tekintetének fényében.

Gyakorlatilag ugyanakkor, amikor Zhang Beihai visszatérőben volt az 1-es bázisra, a Föld internethálózatán egy csapat ember sebesen összegyűlt a virtuális Háromtest-világ pusztaságában, hogy megtárgyalják az imént történeteket.

– Ezúttal nagyon részletes volt az információ, ami a sophonok útján eljutott hozzánk, különben nem hittük volna el, hogy tényleg ő tette – mondta Qin Shi Huang, és nyugtalanul lengette kardját. – Nézzék, mit csinált ez az ember, és hasonlítsák össze a mi három kísérletünkkel Luo Ji megölésére! – Felsőhajtott. – Néha egész egyszerűen túl földhözragadtak vagyunk. Bennünk nincs meg ez a laza professzionalizmus.

– És mi csak hagyjuk, hogy mindezt megtegye? – kérdezte Einstein.

– Az Úr szándékaival összhangban nem tehetünk mást. Ez az ember elképesztően makacs és hisz a győzelemben, az Úr pedig nem akarja, hogy szükségtelenül beavatkozzunk egy ilyen típusú ember tevékenységébe. Most a meneküléspárti mozgalomra kell

összpontosítanunk. Az Úr úgy tartja, a kishitűség veszélyesebb, mint a győzelemben való hit – mondta Newton.

– Ha őszintén és komoly szándékkal végezzük munkánkat az Úr szolgálatában, akkor nem hihetjük el az Úr stratégiáját teljes egészében. Elvégre olyan, mintha egy gyerek adna tanácsot – jelentette ki Modi.

Qun Shi Huang a földre csapott kardjával.

– Ettől függetlenül ebben az esetben jól tesszük, hogy nem avatkozunk be. Hadd irányítsák a figyelmüket a sugármeghajtású űrhajók fejlesztése felé. Mivel a fizika fejlődését a sophonok blokkolják, el fognak érni egy olyan technológiai csúcspontot, amit utána nem tudnak meghaladni. Arról nem is beszélve, hogy az emberiség minden energiáját és időráfordítását egy feneketlen verembe önti, és végül semmit nem kap érte.

– Ebben egyetértünk, de szerintem ez az ember kulcsfontosságú. Veszélyes – mondta Neumann.

– Pontosan! – mondta Arisztotelész, és többször egymás után bólintott. – Azt hittük, száz százalékban katona, de vajon illik ez a viselkedés egy katonához, akinek a szigorú fegyelem és a szabályok kellene hogy meghatározzák a viselkedését?

– Valóban veszélyes. A hite sziklaszilárd, képes felmérni a hosszú távú következményeket, szenvtelenül könyörtelen és nyugodt eltökéltséggel cselekszik. Általában precíz és pontos, mikor azonban a szükség úgy kívánja, képes átlépni a határokat, és rendkívüli lépéseket tenni – mondta Konfuciusz, és sóhajtott. – Ahogy az Első Császár is mondta: nekünk pont ilyen emberünk nincs.

– Nem lenne nehéz elbánni vele. Nem kell mást tenni, mint nyíltan megvádolni a gyilkosságokkal – jelentette ki Newton.

– Ez nem ilyen egyszerű! – felelte Qin Shi Huang, és hirtelen Newtonra mutatott, ruhaujja lebegett. – Ez az egész a maga hibája! Maga a sophonoktól kapott információt arra használta, hogy vizályt szítson az űrflottán és az ENSZ-en belül, de akkor ez

hogy történhetett meg? Ha megvádoljuk, az megtiszteltetés lesz neki, akár még a hűség jeleként is értelmezhetik!

– Különbén sincs semmi meggyőző bizonyítékunk – mondta Modi. – Alaposan kitervelte az egészet. A golyók elporladtak, amikor elérték a célpontot, így az esetleges boncolás csak valódi meteoritot találna a halottak és sebesültek testében. Mindenki azt fogja hinni, hogy meteorzápor okozta a halálukat. Az igazság olyan bizarr, hogy senki nem hinné el.

– Szerencse, hogy elmegy a jövőbe erősítésként, így legalább egy ideig nem fog gondokat okozni nekünk.

Einstein hosszan felsóhajtott.

– Elmegy. Mindenki elmegy. Néhányunknak fognia kellene magát, és szintén elmenni a jövőbe.

Bár úgy búcsúztak el egymástól, hogy találkoznak még, a szíve mélyén mindenki tudta, hogy a búcsú örök időkre szól.

Mikor a Jövőbeli Erősítés különleges kontingense a hibernációs központ felé tartott, Chang Weisi és az űrflotta pár másik, magas rangú tábornoka kijött a repülőtérre, hogy elbúcsúzzon tőlük. Chang Weisi egy levelet adott át Zhang Beihainak.

– Ez a levél az utódomnak szól a jövőben. Elmagyarázom benne a körülményeket, és a jövőbeli Űrflotta-parancsnokság figyelmébe ajánlom önt. Legkorábban ötven év múlva fog felébredni, lehet, hogy még később, és előfordulhat, hogy a munkakörnyezete nagyobb kihívások elé állítja. Először alkalmazkodnia kell a jövőhöz, és közben meg kell őriznie napjaink katonáinak szellemét. Ismernie kell a mostani munkamódszereket, és tudnia kell, melyek avultak el és melyikeket kell továbbra is alkalmazni. Lehet, hogy ez lesz a legnagyobb előnye a jövőben.

– Parancsnok úr – felelte Zhang Beihai –, most először sajnálom, hogy ateista vagyok. Máskülönbén reménykedhetnék benne, hogy egy másik időben, másik helyen még találkozunk egyszer.

Chang Weisit egy kicsit meglepte az általában visszafogott Zhang Beihai érzelmessége. Szavai mindannyiuk szívében visszhangra találtak, mivel azonban katonák voltak, mélyen magukba zárták a szívük mélyén lakozó érzéseket.

– Örülök, hogy ebben az életben lehetőségünk nyílt találkozni. Adja át üdvözetünket elvtársainknak a jövőben – mondta Chang Weisi.

Egy utolsó tisztelgést követően a különleges kontingens felszállt a repülőgépre.

Chang Weisi egy pillanatra se vette le a szemét a távolodó Zhang Beihairól. Egy igazi, állhatatos katona távozott, és lehet, hogy soha többé nem lesz hozzá hasonló. Vajon honnan jött ez a szilárd hit, ami benne él? Ez a kérdés mindig ott motoszkált agya rejtett zugaiban, és néha még némi féltékenységgel is eltöltötte. Szerencsés az a katona, aki hisz a győzelemben, és az ítéletnap csatában nagyon kevesen lesznek ilyen szerencsések. Mikor Zhang Beihai magas alakja eltűnt a repülőgép ajtajában, Chang Weisi be kellett hogy ismerje magának, hogy egészen a végsőig soha nem értette meg őt igazán.

A repülő, fedélzetén azokkal, akiknek talán esélyük lesz rá, hogy megtudják, mi lesz az emberiség sorsának végkimenetele, útnak indult, majd eltűnt a vékony, világos felhők mögött. Vigasztalan téli nap volt. A Nap kedvetlenül sütött szürke felhőkből álló fátyla mögül, csípős szél söpört végig az üres repülőtéren, a levegő megfagyott kristálynak érződött, és azt a benyomást keltette, hogy soha nem fog megérkezni a tavasz. Chang Weisi szorosabbra húzta katonai kabátja gallérját. Ma töltötte be az ötvennégyet. A szélfúttá, téli sivárságban saját élete végét látta, és az emberi faj végét.

A KRÍZIS KORSZAKÁNAK 20. ÉVE

A trisolarisi flotta távolsága a naprendszerrel: 4,15 fényév

Rey Diazt és Hineset ugyanakkor ébresztették fel a hibernációból azzal a hírrel, hogy a technológia, amelyre vártak, megjelent.

– Ilyen hamar? – kiáltottak fel, mikor megtudták, hogy mindössze nyolc év telt el.

Közölték velük, hogy a korábban soha nem látott mértékű ráfordításnak köszönhetően a technológia az elmúlt pár évben hihetetlen sebességgel fejlődött. Nem volt ok a derűlátásra: csak arról volt szó, hogy az emberiség összeszedte erejét, és egy nagy vágtaival tette meg az utolsó szakaszt, ami elválasztotta a sophonok által eléjük állított határtól, így csak technikai értelemben haladtak. Az élvonalbeli fizika elzárva maradt, eldugaszolva, mint egy állott vízzel teli medence, az elméletek víztározója pedig lassanként kezdett kiapadni. A technológiai fejlődés innentől fogva csökkenni fog, majd teljesen leáll – egyelőre azonban senki nem tudta, mikor érkezik el a technológia korának vége.

Hines még mindig merevnek érezte a lábát a hibernációtól, amikor besétált a stadionhoz hasonló építménybe, melynek belsejét ködnek látszó fehérség lepte be – nem köd volt azonban, mert Hines száraznak érezte, bár nem tudta beazonosítani. Lágy holdfény világította meg a ködöt, amely embermagasságig elég ritkás volt, fölötte viszont elég sűrűvé vált ahhoz, hogy a tetőt ne lehessen látni. Hines a ködön át egy kecses alakot látott, akit azonnal felismert: Keiko Jamaszuki volt az. Hines futva indult felé, és úgy érezte, mintha egy fantomot kergetne, azt leszámítva, hogy végül a karjaiba zárhatta.

– Sajnálom, szerelmem, de nyolc évet öregedtem – mondta Keiko.

– Még így is egy évvel fiatalabb vagy nálam – mondta Hines, és szemügyre vette a nőt. Úgy tűnt, az idő nem hagyott nyomot a testén, a holdfény áztatta ködben sápadtnak és gyengének tűnt. Így, a ködben és holdfényben arra az éjszakára emlékeztette Hineset, amit Japánban, a bambuszligetben töltöttek.

– Nem úgy egyeztünk meg, hogy két évvel utánam te is hibernáltatod magad? Miért vártál ennyi ideig?

– Dolgozni akartam a hibernáció utáni munkánk előkészületein, de nagyon sok teendőm volt. Szóval ezzel foglalkoztam – mondta Keiko, és félresöpört egy tincset a homlokáról.

– Nehéz volt?

– Nagyon nehéz. Hat, új generációs szuperszámítógépes kutatóprojektet indítottak el nem sokkal azután, hogy hibernáltattad magad. Ebből három a hagyományos architektúrát használta, egy a nemneumanni architektúrát, a másik kettő pedig kvantum- és biomolekuláris számítógépes projekt volt. Két év után azonban a hat projekt vezető tudósai azt mondták nekem, hogy az általunk kívánt számítási sebességet lehetetlen elérni. A kvantumszámítógépes projekt volt az első, amit leállítottak, mert nem talált megfelelő támogatásra a jelenlegi elméleti fizikában: a kutatás beleszaladt a sophonok által felállított korlátba. Következőnek a biomolekuláris projektet állították le. Azt mondták, vágyálom az egész. Az utolsó, amit leállítottak, a nemneumanni számítógép volt, amelynek az architektúrája valójában az emberi agyat szimulálta, erre azonban azt mondták, olyan, mint egy deformált tojás, amiből sosem kel ki csirke. Csak a három hagyományos architektúrájú projekt futott tovább, de jó ideje már azok sem haladnak előre.

– Akkor ez a helyzet... Egész idő alatt itt kellett volna lennem veled.

– Nem mentél volna semmire vele. Csak elpazaroltál volna nyolc évet. Később, egy abszolút csüggedt időszakunkban az az örült ötletünk támadt, hogy gyakorlatilag fapados módon szimuláljuk az emberi agyat.

– Hogyan?

– Úgy, hogy a korábbi szoftveres szimulációt hardveressé tesszük: egy mikroprocesszor szimulál egy neuront, aztán hagyjuk, hogy a mikroprocesszorok együttműködjenek, és engedjük a dinamikus változásokat a kapcsolati modellben.

Hines pár másodpercig elgondolkodott, majd rájött, mit értett ezalatt Keiko.

– Úgy érted, le kellett gyártani százmilliárd mikroprocesszort?

Az asszony bólintott.

– Ez... ez gyakorlatilag eléri az emberiség történelme folyamán legyártott összes mikroprocesszor számát!

– Nem számoltam össze, de valószínűleg meg is haladja.

– Még ha le is gyártják ezt a rengeteg csipet, mennyi időbe telne mindet összekapcsolni egymással?

Keiko Jamaszuki fáradtan elmosolyodott.

– Tudtam, hogy megvalósíthatatlan. Csak egy kétségbeesett ötlet volt. Akkor azonban komolyan gondolkodtunk azon, hogy megvalósítjuk, és olyan sokat készítünk belőle, amennyit csak tudunk. – Körbemutatott. – Ez itt egyike a harminc általunk tervezett, virtuális agyakat összeállító műhelynek. Ez az egyetlen, amelyik megépült.

– Tényleg itt kellett volna lennem veled – ismételte Hines hevesebben.

– Szerencsére az a számítógép, amit akartunk, így is elkészült. A teljesítménye tízezerszer nagyobb, mint azoké, amelyek akkor léteztek, amikor hibernáltattad magad.

– Hagyományos architektúrájú?

– Hagyományos architektúrájú. Még pár cseppet kipróbáltunk a Moore-törvény citromjából. A számítástechnika világát

megdöbbenette. Ezúttal azonban, szerelmem, tényleg elértünk a legvégsőig.

Egy számítógép, amilyen még nem volt soha. Ha az emberiség kudarcot vall, soha nem is lesz hozzá hasonló, gondolta Hines, de hangosan nem mondta ki.

– Ennek a számítógépnek köszönhetően sokkal könnyebb lett a felbontó képalkotóval kapcsolatos kutatás. Szerelmem, van valami fogalmad, mekkora szám a százmilliárd? – kérdezte Keiko hirtelen, és mikor Hines a fejét rázta, elmosolyodott és körbemutatott. – Nézd! Ez százmilliárd.

– Tessék? – Hinesnek elakadt a szava. Az őket körbevevő fehér ködre nézett.

– A szuperszámítógép holografikus kijelzőjének közepén vagyunk – mondta Keiko, és állított valamit a nyakában lógó szerkezeten. Hines látta, hogy a szerkezetet görgővel látták el, és arra gondolt, egérhez hasonló valami lehet.

Miközben Keiko a szerkezetet állítgatta, Hines változást érzékelt az őket körülvevő ködfelhőben: sűrűbbé vált, ami nyilvánvalóan azt mutatta, hogy egy részletét felnagyították. Észrevette, hogy a köd megszámlálhatatlanul sok apró, fénylő részecskéből áll, és a holdfényszerű ragyogást ezek a részecskék bocsátják ki, nem csak egy külső fényforrás fényét szórják szét. A nagyítás folytatódott, és a részecskék ragyogó csillagokká váltak, a látvány azonban, ami Hines elé tárult, nem a Föld felett látható csillagos égboltra emlékeztetett, hanem a Tejút szívében láthatóra, ahol a csillagok olyan sűrűn helyezkednek el, hogy gyakorlatilag nem hagynak helyet a sötétségnek.

– Minden csillag egy neuron – mondta Keiko. Testüket ezüst fénybe vonta a százmilliárd csillag alkotta óceán.

Ahogy a hologram egyre nőtt, Hines észrevette a minden egyes csillagból több irányba kiágazó számtalan vékony csápot, melyek bonyolult kapcsolatokat hoztak létre, eltörölték körülötte a csillagmezőt és végtelenül kiterjedt hálózatot alkottak körülötte.

A kép tovább nőtt, és hirtelen minden csillag az elektronmikroszkópos vizsgálatokból már ismerős szerkezetet mutatta: az agysejteket és szinapszisokét.

Keiko megnyomta az egeret, és a kép azonnal visszaváltott a fehér köd állapotába.

– Ez a teljes képünk az agy szerkezetéről, amelyet a felbontó képalkotó segítségével, hárommillió keresztmetszet letapogatásával alkottunk meg. Amit most látunk, az természetesen már a feldolgozott kép, és hogy könnyebb legyen megfigyelni, a neuronok közti távolságot négy vagy öt nagyságrenddel növeltük, ezért most úgy néz ki, mintha az agy épp darabjaira esne. A köztük lévő kapcsolatok topológiája viszont megmaradt. Most lássuk a dinamikus képet.

A ködben zavarok jelentek meg, csillogó pontok a fehérségben, mintha valaki egy csipetnyi puskaport szórt volna a tűzbe. Keiko felnagyította a képet, csillagmező-üzemmódba lépett, és Hines látta a csillagok árapályának hullámzását egy agyuniverzumban. A csillagóceán kavargása a különböző helyeken különböző formát öltött: néhol pataknak tűnt, máshol örvénynek, megint máshol elsőprő hullámnak. Mindezek szinte azonnal meg is változtak, és időnként maguktól gyönyörű képekbe rendeződtek a káosz közepette. Mikor a kép elérte a hálózat üzemmódot, Hines milliányi idegi jelet látott, amelyek sebesen továbbították az üzeneteket a vékony szinapszisokon át, és gyöngyként csillámlottak volna a csövek bonyolult hálózatában...

– Kinek az agya ez? – kérdezte Hines elbűvölten.

– Az enyém – mondta Keiko, és szeretettel nézett férjére. – Amikor ez a gondolatkép elkészült, rád gondoltam.

Kérjük, vegye figyelembe, hogy amikor a fény zöldre vált, megjelenik a teszteléshez használt állítások hatodik sorozata. Ha az állítás igaz, nyomja meg a jobb oldali gombot. Ha az állítás hamis, nyomja meg a bal oldali gombot.

1. állítás: A szén fekete.
2. állítás: $1 + 1 = 2$.
3. állítás: Télen alacsonyabb a hőmérséklet, mint nyáron.
4. állítás: A férfiak általában alacsonyabbak a nőknél.
5. állítás: Két pont közt a legrövidebb távolság egy egyenes vonal.
6. állítás: A Hold fényesebben világít, mint a Nap.

Az állítások egymás után jelentek meg a tesztalany előtti kis képernyőn. Minden egyes állítás négy másodpercig volt látható, és a tesztalany saját döntése alapján nyomta meg a bal vagy a jobb oldali gombot. Fejére egy fémburkolatot helyeztek, melynek segítségével a felbontó képalkotó holografikus képet tudott rögzíteni az agyáról, hogy a számítógép utána dinamikus hálózatmodellt alkosson belőle elemzés céljából.

Most, Hines kutatási projektjének kezdeti fázisában a tesztalanynak csak a legegyszerűbb kritikus gondolkodásra volt szüksége, és a tesztfeladatok tömör, világos válaszokkal rendelkeztek. Az ilyen egyszerű gondolatok közben az agyi ideghálózat működését viszonylag könnyen lehetett azonosítani, így kiindulópontot nyújtott a gondolatok természetének mélyebb tanulmányozásához.

A Hines és Keiko Jamaszuki vezette kutatócsoportok már elértek némi haladást. Felfedezték, hogy a kritikus gondolkodás nem az agyi ideghálózat egy kifejezett pontján zajlik, hanem az idegimpulzus-átvitel egy sajátos módját használja, és a nagy teljesítményű számítógép segítségével ezt a modellt olyan módszerrel lehet elérni és azonosítani a neuronok óriási hálózatában, ami nagyban hasonlít a csillagok pozíciós mintázatának megalkotásához, amit Ringier javasolt Luo Jinek. Eltérően azonban attól, amikor egy csillagmezőn belül kellett egy bizonyos mintázatot megtalálni, az agy univerzumában a mintázat dinamikus volt, és csak matematikai jellemzők alapján lehetett azonosítani – kicsit mintha egy kis örvényt kellett volna

megtalálni egy hatalmas óceánban. Ez azt jelentette, hogy nagyságrendekkel nagyobb számítási teljesítményt igényelt, mint a csillagmező, és csak ez a legújabb számítógép tette lehetővé.

Hines és a felesége az agy felhőatlaszán át sétálgattak a holografikus kijelzőn, és valahányszor sikerült azonosítani a kritikus gondolkodás egy pontját a tesztalany agyában, a számítógép villogó vörös fénnel jelezte elhelyezkedését a képen. Ez valójában csak azt a célt szolgálta, hogy látványosabban szemléltesse a dolgot, magához a kutatáshoz nem feltétlenül volt rá szükség. A lényeg az idegimpulzusok átviteli rendszere belső felépítésének az elemzése volt, mert ott rejtőztek az elme legbelső lényegének a rejtélyei.

Ekkor berohant a kutatócsoport egészségügyi igazgatója, és közölte, hogy a 104-es tesztalanynál problémák léptek fel.

Mikor a felbontó képalkotót először megalkották, a hatalmas mennyiségű keresztmetszet letapogatása olyan erős sugárzást generált, hogy az halálos volt a vizsgált alanyra nézve. Az egymást követő fejlesztések azonban a veszélyességi határ alá szorították a sugárzás mértékét, és tesztek jelentős száma bizonyította, hogy amíg a film rögzítésének időtartama nem halad meg egy bizonyos határt, addig a felbontó képalkotó nem tesz kárt az agyban.

– Úgy tűnik, víziszonyt kapott – mondta az igazgató, miközben a létesítmény egészségügyi központja felé haladtak.

Hines és Keiko Jamaszuki meglepetten torpantak meg. Hines az egészségügyi igazgatóra bámult. – Víziszony? De hát az a veszetség!

Az igazgató felemelte a kezét, és megpróbálta összeszedni a gondolatait.

– Sajnálom. Nem fogalmaztam pontosan. Semmilyen testi baja nincsen, az agya és más szervei egyáltalán nem károsultak. Csak éppen fél a víztől, pontosan úgy, mint aki veszetségben szenved.

Nem hajlandó inni, még a zaftos vagy lédús ételeket sem eszi meg. Azt hiszi, hogy a víz mérgező.

– Üldözési mániája van? – kérdezte Keiko Jamaszuki.

– Nem – hadonászott az igazgató. – Nem azt hiszi, hogy valaki mérget kevert a vizébe. Hanem azt, hogy maga a víz mérgező.

Hines és a felesége megint megtorpantak, az igazgató pedig tehetetlenül rázta meg a fejét.

– Pszichológiai szempontból minden más értelemben normális... Nem tudom elmagyarázni. A saját szemükkel kell látniuk.

A 104-es tesztalany egy diák volt, aki önként jelentkezett, hogy némi zsebpénz üsse a markát. Mielőtt Hines és felesége beléptek volna a beteg kórtermébe, az igazgató odafordult hozzájuk.

– Két napja nem ivott semmit. Ha ez így folytatódik, súlyosan ki fog száradni, és erőszakkal kell pótolnunk a szervezetében a folyadékot. – Megállt az ajtóban, egy mikrohullámú sütőre mutatott, és folytatta. – Látják? Azt akarja, hogy a kenyeret és minden más ételt teljesen szárazra süssenek, mielőtt megeszi.

Hines és felesége beléptek a kórterembe. A 104-es tesztalany félelemmel teli tekintettel nézett rájuk. Ajka kiszáradt, haja kócosnak tűnt, de megjelenése máskülönben teljesen normális volt. Elkapta Hines kabátjának az ujját, és reszelős hangon megszólalt.

– Dr. Hines, meg akarnak ölni. Nem tudom, miért. – Egy pohár vízre mutatott, ami ott állt az éjjeliszekrényen az ágy fejénél. – Azt akarják, hogy vizet igyák.

Hines a pohár tiszta vízre nézett, és biztos volt benne, hogy a tesztalany nem szenved veszettségben, mert az igazi víziszornynál már a víz látványa is rettegésrohamot vált ki, a folyó víz hangja az örületbe kergetné a beteget, és már az is erős pánikot okozhat, ha azt hallja, hogy mások a vízről beszélnek.

– A tekintete és a beszéde alapján normális az elmeállapota – mondta Keiko Jamaszuki Hinesnek japánul. Pszichológusi

diplomával is rendelkezett.

– Tényleg azt hiszi, hogy a víz mérgező? – kérdezte Hines.

– Hogy kérdezhet ilyet? Ez ugyanolyan tény, mint az, hogy a Nap világít, a levegőben pedig oxigén van. Ami köztudott, azt nem tagadhatja.

Hines közelebb hajolt. – Fiatalember, az élet a vízben jött létre, nem létezhet nélküle. A maga teste is hetven százalékban vízből áll.

A 104-es tesztalany szeme elsötétült. Visszarogyott az ágyba, és a fejét fogta.

– Igaz. Ez nagy gyötrelmet okoz nekem. Ez a leghihetlenebb dolog a világegyetemben.

– Hadd lássam a 104-es tesztalany kísérleti anyagát – mondta Hines az egészségügyi igazgatónak, miután távoztak a kórteremből. Mikor odaértek az igazgató irodájához, Keiko Jamaszuki megszólalt.

– Előbb nézzük meg a teszt állításait!

A teszt állításai egyenként megjelentek a képernyőn.

1. állítás: A macskáknak összesen három lábuk van.

2. állítás: A kövek nem élőlények.

3. állítás: A Nap háromszög alakú.

4. állítás: A vas nehezebb, mint az ugyanakkora térfogatú vatta.

5. állítás: A víz mérgező.

– Állítsa le! – mondta Hines, és az ötös számú állításra mutatott.

– Azt válaszolta, hogy „hamis” – mondta az igazgató.

– Nézze meg az összes paramétert és műveletet az ötös számú állításra adott válasz után!

A feljegyzések azt mutatták, hogy az ötös számú állításra adott válasz után a felbontó képalkotó növelte a letapogatás erejét a tesztalany agyi neuronhálózatának kritikus gondolkodási pontján. Hogy növeljék a letapogatás pontosságát ezen a területen, a sugárzás és a mágneses mező intenzitását ezen a kis

területen növelték. Hines és Keiko Jamaszuki alaposan átnézte a rögzített paraméterek hosszú listáját a képernyőn.

– Ezt a fokozott erősségű letapogatást elvégezték már más tesztalanyon és más állításokkal is? – kérdezte Hines.

– Mivel a fokozott erősségű letapogatás nem járt különösebben jó eredménnyel, négy próbálkozás után felhagytunk vele, az egy helyre gyakorolt, túlzott sugárzástól való félelem miatt – felelte az igazgató. – Az előző háromnál... – Ellenőrizte a számítógépben, majd folytatta – ártalmatlan, igaz állítások szerepeltek.

– Meg kellene ismételnünk az ötös számú állítással tett kísérletet, ugyanezeknek a letapogatási paramétereknek a használatával – jelentette ki Keiko Jamaszuki.

– De... ki fog vállalkozni rá? – kérdezte az igazgató.

– Én – felelte Hines.

A víz mérgező.

Az ötös számú állítás fekete betűkkel jelent meg a fehér háttéren. Hines megnyomta a bal oldali, „Hamis” gombot, de semmit nem érzett, csak az enyhe melegséget, amit feje hátsó részének letapogatása okozott.

Otthagytta a felbontó letapogató laboratóriumát, és leült egy asztalhoz, ahol egész tömeg nézte, köztük Keiko Jamaszuki is. Az asztalon egy pohár tiszta víz állt. Hines fogta a poharat, lassan az ajkához emelte és belekortyolt. Mozgása nyugodt volt, arcán csendes, békét sugárzó kifejezés ült. Már mindenki azon volt, hogy megkönnyebbülten felsóhajtson, ekkor azonban észrevették, hogy Hines ádámcsutkája nem mozdul. Nem nyelte le a vizet, arcizmai megfeszültek, majd enyhén felfelé rándultak, és szemébe ugyanaz a félelem költözött, amelyet a 104-es tesztalany tekintetében is láttak, mintha valami hatalmas, alaktalan erő ellen küzdene. Végül a szájában lévő összes vizet kiköpte, és letérdelt, hogy hányjon, de semmi nem jött ki belőle. Arca ellilult. Keiko Jamaszuki magához ölelte, és egyik kezével

veregetni kezdte a hátát. Hines, mikor összeszedte magát, kinyújtotta a kezét.

– Adj egy pár papírtörülőt – mondta, majd mikor megkapta a papírtörülőt, óvatosan letörölte a cipőjére fröccsent vízcseppeket.

– Tényleg azt hiszed, hogy a víz mérgező, szerelmem? – kérdezte Keiko Jamaszuki, könnyekkel a szemében. A kísérlet előtt többször is megkérte Hines, hogy cserélje le az állítást egy olyan hamis állításra, ami teljességgel ártalmatlan, Hines azonban erre nem volt hajlandó.

Hines bólintott. – Igen. – Felnézett a tömegre, szemében tanácstalanság és zavarodottság ült. – Igen. Tényleg azt hiszem.

– Hadd ismétljem el a szavaidat – csapott a férfi vállára Keiko Jamaszuki. – Az élet a vízben jött létre, nem létezhet nélküle. A saját tested is hetven százalékban vízből áll!

Hines lehajtotta a fejét, és a padlón lévő vízfoltokra pillantott, majd megrázta a fejét. – Igaz, drágám. Ez nagy gyötrelmet okoz nekem. Ez a leghihetlenebb dolog a világegyetemben.

Három évvel azután, hogy az irányított nukleáris fúzió területén áttörést értek el, új, szokatlan égitestek jelentek meg a Föld éjszakai égboltján. Egy féltekéről egyszerre akár ötöt is lehetett látni közülük. A testek fényereje drámai módon változott, amikor a legfényesebbek voltak, túlragyogták a Vénuszt is, néha azonban gyors ütemben villogtak. Néha valamelyiküknek kitörő hirtelenséggel megnőtt a fényereje, majd két vagy három másodperc után teljesen kihuny. Fúziós reaktorok voltak, melyeket geoszinkron pályára állítva különféle teszteknek vetettek alá.

A jövő űrhajói számára az üzemanyag nélküli, radioaktív hajtómű irányában történő kutatások mellett döntöttek. A hajtóműveknek ehhez a típusához nagy energiájú reaktorokra volt szükség, amelyeket csak az űrben tesztelhettek, ezért

harminckétezer kilométernyire kint, az űrben megjelentek ezek a fénylő reaktorok, melyeket nukleáris csillagoknak neveztek el. Valahányszor egy nukleáris csillag kitört, az katasztrofális kudarcot jelentett, de ellentétben azzal, amit az emberek általában hittek, a nukleáris csillagok robbanásainál nem az atomreaktor robbant fel, hanem a mag került a felszínre, mikor a reaktor külső héja a fúzió termelte hőtől megolvadt. A reaktormag olyan volt, mint egy kisebb nap, és mivel úgy olvasztotta meg a Földön ismert leginkább hőálló anyagokat, mint a viaszt, elektromágneses mezővel kellett körülvenni. Ezek a mezők gyakran meghibásodtak.

Az Űrflotta-parancsnokság legfelső szintjének erkélyén Chang Weisi és Hines épp szemtanúi lettek egy hasonló kitörésnek, amelynek holdfényszerű ragyogása a falra rajzolta árnyékukat, mielőtt kihunyt. Hines volt Tyler után a második Falképző, akivel Chang Weisi találkozott.

– Ebben a hónapban ez a harmadik – jegyezte meg.

Hines kinézett az immár sötétbe burkolózó éjszakai égre.

– Ezeknek a reaktoroknak a teljesítménye csak egy százalékát éri el annak, amire a jövő űrhajóinak hajtóművéhez szükség lenne, és még csak nem is stabil a működésük. Még ha ki is fejlesztik azokat a reaktorokat, amelyekre szükségünk van, a mérnöki technológia terén nehezebb dolgunk lesz. Ott biztosan szembetaláljuk magunkat a sophonok korlátaival.

– Igaz. A sophonok minden utat elzárnak előlünk – mondta Chang Weisi, és a távolba nézett, ahol a város fénytengere még ragyogóbbnak tűnt most, hogy az ég fényei kialudtak.

– Egy reménysugár, amely azonnal elhalványul, amint megszületett, és egy nap örökre elpusztítják. Ahogy mondta, a sophonok minden utat elzárnak előlünk.

– Dr. Hines, ugye, nem a kishitúségről akar velem beszélni? – nevetett fel Chang Weisi.

– De, pontosan arról akarok beszélni. A kishitúség újraéledt, de

ezúttal más formában. A nép körében a drasztikusan csökkent életminőségen alapul, a hadseregben pedig még erősebb a hatása.

Chang Weisi elfordította tekintetét a messzeségről és Hinesra nézett, de nem felelt.

– Szóval, tábornok úr, megértem a nehézségeit, és segíteni szeretnék.

Chang Weisi pár másodpercig némán nézte Hines, arca kiismerhetetlen volt.

– Az emberi agy evolúciójának legalább 20 000, legfeljebb 200 000 évre van szüksége az észlelhető változások létrejöttéhez – mondta válasz helyett –, de az emberi civilizáció eddigi történelme mindössze ötezer évre nyúlik vissza. Vagyis amivel most gondolkodunk, az az őseMBER primitív agya... Doktor, nagyra értékelem az eredeti elképzeléseit. Talán ebben rejlik az igazi válasz.

– Köszönöm. Gyakorlatilag mindannyian a Flintstone család tagjai vagyunk.

– De valóban képesek lennénk a technológia segítségével továbbfejleszteni az elme képességeit?

– Tábornok úr, a maga agya nem olyan primitív, legalábbis a másokéval összehasonlítva! – felelte Hines izgatottan. – Feltűnt, hogy „az elme képességeit” említette, nem az intelligenciát. Előbbi jóval tágabb fogalmat ölel fel az utóbbinál. Ahhoz például, hogy legyőzzük a kishitűséget, nem hagyatkozhatunk csak az intelligenciára. A sophonok blokádjá miatt minél magasabb valakinek az intelligenciája, annál nehezebben képes meggyőzni magát arról, hogy higgyen a győzelemben.

– Akkor válaszolja meg a kérdést! Lehetséges egyáltalán?

Hines a fejét rázta.

– Mennyit tud arról a munkáról, amit Keiko Jamaszukival együtt végeztem a trisolarisi krízis előtti időkben?

– Nem sokat. Ha jól tudom, olyasmiről szólt, hogy a gondolkodás lényege nem molekuláris szinten zajlik, hanem

kvantumszintre is átnyúlik. Azon tűnődtem, hogy ez azt jelenti-e...

– Ez azt jelenti, hogy a sophonok ott várakoznak előttünk – mutatott Hines az égre. – Ahogy mi is várunk órájuk. Jelenleg azonban a kutatásunk igen messze van még attól, hogy elérje célját. Egy váratlan dologra azonban rájöttünk közben.

Chang Weisi mosolygott és bólintott, arcán óvatos érdeklődés tükröződött.

– A részletekbe nem megyek bele. Lényeg az, hogy felfedeztük, az agy ítéletalkotó képessége az agyi neuronhálózatban található, és azt is felismertük, mi gyakorol döntő befolyást ezekre az ítéletekre. Ha összehasonlítjuk az emberi agy és a számítógép döntéshozatali folyamatát, akkor látjuk, hogy a folyamat részei az adatbevitel, a számítás, végül a végeredmény. Az ember azonban képes kihagyni a lépések közül a számítást, és közvetlenül eljutni a végeredményhez. Mikor egy bizonyos információmorzsa bejut az agyba, befolyást gyakorol az ideghálózat egy bizonyos részére. Mi el tudjuk érni, hogy az agy meghozza az ítéletét – hogy elhiggye, hogy az információ helyes – anélkül, hogy gondolkodna rajta.

– Sikerült már a valóságban is elérni? – kérdezte Chang Weisi halkán.

– Igen. Egy véletlen felfedezéssel kezdődött, amit aztán alapos kutatásnak vetettünk alá, és mostanra sikerült megvalósítani. Mentális pecsétnek neveztük el.

– És ha az ítélet, vagy nevezzük akár hiedelemnek, ellentmond a valóságnak?

– Akkor a hiedelem előbb-utóbb megszűnik. De elég fájdalmas folyamat lesz, mert az ítélet, amelyet a mentális pecsét hoz létre az agyban, makacsul tartja magát. Egyszer meggyőztek arról, hogy a víz mérgező, és csak két hónapnyi pszichoterápia után voltam képes gond nélkül meginni. Ez a folyamat... nem szívesen emlékszem vissza rá. Az, hogy a víz mérgező, elképesztően téves

gondolat. A hiedelmeink azonban nem feltétlenül egyértelműsíthetőek, legyen szó akár Isten létezéséről, akár arról, képes-e győzni az emberiség egy háborúban. Ezekre nincs eldöntött válasz, és amikor az agyban a szokott úton alakul ki egy ilyen hit, számtalan különféle választás tereli finoman az egyik vagy a másik irányba. Ellenben ha a hiedelmet a mentális pecsét hozza létre, sziklaszilárd és abszolút rendíthetetlen lesz.

– Ez valóban nagy eredmény. – Chang Weisi arca elkomolyodott. – Mármost a neurológia területén. Ami azonban a való világot jelenti, dr. Hines, rendkívül problematikus dolgot talált fel. A legproblematikusabb dolgot a világon.

– Nem akarja arra használni a mentális pecsétet, hogy létrehozzon egy olyan űrflottát, amelynek a tagjai rendíthetetlenül hisznek a győzelemben? Az önök hadseregében politikai komisszárok vannak, a miénkben káplánok. A mentális pecsét csak egy technikai segítség ahhoz, hogy hatékonyabban végezzék a feladatukat.

– A politikai és ideológiai képzés racionális, tudományos gondolkodásra alapozza a hitet.

– De lehetséges a racionális, tudományos gondolkodásra alapozva elérni, hogy higgyenek abban, hogy győzelmet aratnak ebben a háborúban?

– Ha nem, doktor, akkor jobban szeretnék egy olyan űrflottát, ami nem hisz a győzelemben, de megmarad az önálló gondolkodása.

– Ezt az egy hiedelmet leszámítva az agy többi része teljesen autonóm maradna. Csak egy apró beavatkozás történne az elmébe, a technológia segítségével átugornánk a gondolkodást, hogy elültessünk az agyban egyetlen, mindössze egyetlen következtetést.

– Egy is elég. A technológia ezzel képessé vált arra, hogy úgy módosítsa a gondolatokat, mint valami számítógépes programot. A módosítások után vajon emberek még az emberek, vagy

automatává váltak?

– Maga biztosan olvasta a *Gépnarancs*-ot.

– Elgondolkodtató mű.

– Tábornok úr, a hozzáállása épp olyan, mint amilyenre számítottam – sóhajtott fel Hines. – Én azonban nem hagyok fel a törekvéseimmel, egy Falképző nem adhatja fel.

A PVT Falképző-projekttel kapcsolatos meghallgatásán Hines beszámolója, melyben bemutatta a mentális pecsétet, szokatlanul erős érzelmeket váltott ki az egybegyűltekből. Az Egyesült Államok képviselője tömören értékelte a hallottakat, és ezzel a többség véleményét fejezte ki.

– Kiemelkedő tehetségükkel dr. Hines és dr. Keiko Jamaszuki hatalmas ajtót nyitottak az emberiségnek a sötétségre.

A francia delegált izgatottan pattant fel.

– Mi lenne nagyobb tragédia az emberiség számára: ha elveszíti a szabad gondolkodás képességét és jogát, vagy ha elveszíti a háborút?

– Természetesen az utóbbi! – vágta rá Hines, és ő is felállt. – Mert az első esetben az emberiségnek legalább megvan rá a lehetősége, hogy visszanyerje a független gondolkodás képességét!

– Nekem kétségeim vannak efelől. Ha ezt a valamit tényleg használni kezdjük... Milyenek maguk, Falképzők! – Az orosz delegált a mennyezet felé emelte a kezét. – Tyler az életüktől akarta megfosztani az embereket, maga pedig az eszüktől. Mit művel?

Szavai nyomán zűrzavar tört ki.

Most a brit delegált szólalt meg.

– Ma még csak indítványozni tudjuk, de úgy hiszem, minden ország kormánya egyöntetűen be fogja tiltani ezt a valamit. Függetlenül attól, mi történik, semmi nem lehet aljasabb a gondolatok irányításánál.

– Miért lesz mindenki ennyire érzékeny, ha a gondolatok irányításáról van szó? – kérdezte Hines. – Nem volt talán eddig is jellemző a modern társadalomra a gondolatirányítás? Mindenhol jelen van, a reklámoktól a hollywoodi kultúráig. Hogy egy kínai kifejezéssel éljek, maguk gúnyolják azt, aki száz lépést hátrált, miközben maguk is hátráltak ötvenet.

– Dr. Hines – mondta az amerikai delegált –, maga nem csak száz lépést tett meg. Maga elment a sötétség küszöbéig, és alapjaiban kezdte fenyegetni a modern társadalmat.

Újabb zajongás tört ki az egybegyűltek között, és Hines tudta, hogy elérkezett az idő arra, hogy úrrá legyen a helyzeten.

– Tanuljanak a kisfiútól! – mondta emelt hangon.

Erre természetesen azonnal lecsendesült a terem.

– Milyen kisfiútól? – kérdezte a soros elnök.

– Azt hiszem, mindannyian ismerjük a történetet. Egy kisfiú az erdőben járt, mikor a lába beszorult egy hatalmas fa alá. Egyedül volt, a lába elállíthatatlanul vérzett. Meghalt volna, ha nem hozza meg azt a döntést, amellyel mindannyiukat megszégyeníti: fogta fűrészét, és levágta a beszorult lábát, majd bemászott egy autóba, és talált egy kórházat. Megmentette a saját életét.

Hines elégedetten vette észre, hogy legalább senki nem próbálta meg félbeszakítani a teremben lévők közül.

– Az emberiség élet és halál kérdése előtt áll: fajunk és teljes civilizációnk élete és halála forog kockán – folytatta. – Ilyen körülmények között hogy tehetnénk meg, hogy nem vagyunk hajlandóak lemondani pár dologról?

Két halk, tompa koppanás hallatszott. Az elnök csapott le kalapácsával, bár nem volt zaj a teremben. A résztvevők részméltek, hogy a német férfi szokatlan módon hallgatott a megbeszélés során.

Az elnök most lágy hangon megszólalt.

– Először is, remélem, hogy mindannyian képesek alaposan felmérni a jelenlegi helyzetet. Folyamatosan növekszik az úrbeli

védelmi rendszerre fordított összeg, miközben a világgazdaság erős visszaesést tapasztal ebben az átmeneti időszakban. A nem túl távoli jövőben valószínűleg megvalósulhat a jóslat, mely szerint az életszínvonal egy egész évszázadnyit eshet vissza. Eközben az űrbeli védelemmel kapcsolatos tudományos kutatás nemsokára beleütközik a sophonok blokkjába, a technológiai fejlődés egyre lassul. Ez a kishitűség újabb hullámát fogja elindítani a nemzetközi közösségben, és ez alkalommal ez a Naprendszer Védelmi Programjának teljes összeomlását okozhatja.

Az elnök szavai teljesen lecsillapították az egybegyűlteket. Majdnem félperces csend után folytatta.

– Én is ugyanúgy iszonyodtam és utálkoztam, mint önök, amikor tudomást szereztem a mentális pecsétről – mintha egy mérges kígyóval találtam volna szemben magam. Ennek ellenére az lesz a legészszerűbb, ha higgadtan fontolóra vesszük ezt a lehetőséget. Mikor az ördög megjelenik előttünk teljes valójában, legjobb, ha higgadtan és racionálisan döntünk. Ezen a meghallgatáson csupán indítványról fogunk szavazni.

Hines előtt megcsillant egy reménysugár. – Elnök úr, képviselők, mivel az eredeti javaslatomat úgysem lehet szavazásra bocsátani, gondoljuk át a dolgot még egyszer.

– Mindegy, hányszor gondoljuk át, a gondolatirányítás akkor is teljességgel elfogadhatatlan – mondta a francia küldött, de kicsit visszafogottabb hangnemben, mint korábban.

– És ha nem gondolatirányításról lenne szó, hanem valami olyasmiről, ami félúton van az irányítás és a szabadság közt?

– A mentális pecsét a gondolatirányítás eszköze – mondta a japán delegált.

– Nem így van. Gondolatirányításnál kell lennie egy irányítónak és egy alannak. Ha valaki önkéntesen helyezi el a pecsétet a saját agyában, akkor abban hol van az irányítás?

Az egybegyűlteket újra elhallgattak. Hines érezte, hogy közel a

siker.

– Én azt javaslom, hogy a mentális pecsétet tegyük mindenki számára elérhetővé, mint nyilvános létesítményt – folytatta. – Csak egyetlen állítás fog szerepelni benne: hit abban, hogy megnyerjük a háborút. Mindenki, aki hajlandó a pecsét használatával szert tenni erre a hitre, megteheti, hogy teljesen önként igénybe veszi a pecsétet. Természetesen mindez szigorú felügyelet alatt zajlana.

Az egybegyűltek vitatkozni kezdtek, és jó pár új szigorítással bővítették Hines eredeti javaslatát. Ezek közül a legfontosabb az volt, hogy a pecsét használatát az űrflotta tagjaira kell korlátozni, mert a hadseregen belüli egységes gondolkodást az emberek viszonylag könnyen el tudják fogadni. A meghallgatás csaknem nyolc órán át tartott, amivel minden eddiginél hosszabbra nyúlt. Végül megfogalmaztak egy indítványt, amiről a következő megbeszélésen szavazni lehet, az állandó tagok képviselői pedig hazavihetik a kormányuknak.

– Nem kellene valami nevet adni ennek a létesítménynek? – kérdezte az Egyesült Államok delegáltja.

– Nevezhetnénk például Hitbeli Mentőközpontnak – vetette fel a brit képviselő. A furcsa név jellegzetes angol humora megneveztette az egybegyűlteket.

– Vegyük ki, hogy „mentő”, és legyen Hitközpont a neve – javasolta Hines teljesen komolyan.

A Hitközpont bejáratánál az amerikai Szabadság-szobor kisebb méretű másolata állt. Nem lehetett tudni, miért helyezték ide – talán hogy a szabadság felidézésével csökkentsék az „irányítás” szó kiváltotta érzést a leginkább figyelemre méltó azonban a talapzatán olvasható, megváltoztatott szöveg volt:

*„Jöjjön fáradt, reménytelen,
A tömeg, mely győzelemért zihál:*

*A csalárd félelemtől szenvedő.
Tévelygő reménytelenre vár,
Hol vigaszt hozó fáklyám emelem.*^[1]

A versben aranyló hitvallást számos nyelven felvették arra a fekete gránittömbre, amelyet a Hit emlékművének neveztek el, és ott állt a szobor mellett.

A TRISOLARISI INVÁZÍÓVAL SZEMBEN FOLYTATOTT ELLENÁLLÓ HÁBORÚBAN
AZ EMBERISÉG GYŐZELMET FOG ARATNI. A NAPRENDSZERT MEGSZÁLLÓ
ELLENSÉGET EL FOGJUK PUSZTÍTANI. A FÖLD MÉG TÍEZER NEMZEDÉKEN ÁT
FENNMARAD A KOZMOSZBAN.

A Hitközpont három napja nyílt meg, Hines és Keiko Jamaszuki pedig ezalatt ott álltak a magasztos hangulatot árasztó előcsarnokban. Az ENSZ épülete előtti tér közelében felhúzott kis épület a város legújabb turistalátványossága lett, folyamatosan érkeztek emberek, hogy lefényképezzék a Szabadság-szobrot és a Hit emlékművét, de senki nem lépett be. Úgy tűnt, mindenki óvatosan tartja a távolságot.

– Neked is az az érzésed, mintha egy csőd szélén álló kisboltot vezetnénk? – kérdezte Keiko Jamaszuki.

– Drágám, egy nap szent helyként fognak tekinteni rá – felelte Hines ünnepélyesen.

A harmadik nap délutánján valaki végre belépett a Hitközpontba. A kopaszodó, letörtnek tűnő, középkorú férfi bizonytalanul járt, és mikor közelebb ért, érződött rajta az alkohol szaga.

– Hitért jöttem – jelentette ki akadozó nyelvvel.

– A Hitközpont csak a nemzeti őrfloották tagjai számára nyitott. Kérem, mutassa az igazolványát – mondta Keiko Jamaszuki, és meghajolt. Ebben a pillanatban olyan volt, mint egy udvarias pincéernő a Tokyo Plaza Hotelben.

A férfi előhalászta az igazolványát.

– Az úrflootta tagja vagyok. Civil személyzet. Így már jó?

Hines megnézte az igazolványt és bólintott.

– Most szeretné, hogy elvégezzük, Mr. Wilson?

– Az nagyszerű lenne – mondta a férfi, és bólintott, majd mellzsebéből elővett egy szépen összehajtott papírt. – Az a... amit hitállításnak hívnak. Ideírtam. Ezt szeretném elhinni.

Keiko Jamaszuki el akarta magyarázni neki, hogy a PVT határozatával összhangban a mentális pecsét alkalmazását egyetlen állítás beprogramozására engedélyezték, azéra, amelyiket a kapunál álló emlékműre véstek. Pontosán úgy kellett beprogramozni, ahogy ott állt, minden módosítás tilos volt. Hines azonban gyengéd mozdulattal megállította; először szeretett volna vetni egy pillantást az állításra, amit a férfi át akart adni nekik. Kihajtogatta a papírt, és elolvasta, ami rajta állt.

Katherine szeret engem. Soha nem volt viszonya mással és nem is lesz!

Keiko Jamaszuki elfojtott egy nevetést, Hines azonban dühödten összegyűrte a papírt, és a részeg arcába dobta.

– Takarodjon innen!

Wilson távozása után egy újabb férfi is elhaladt a Hit emlékműve mellett – ez jelezte a határt, ahonnan az átlag turista nem merészkedett közelebb. Ahogy nagy léptekkel elhaladt az emlékmű mellett, hamar felkeltette Hines érdeklődését. Odahívta Keikót.

– Nézd csak! Ő biztosan katona!

– Úgy tűnik, szellemileg és fizikailag is kimerült – jegyezte meg az asszony.

– De katona. Hidd el nekem – felelte Hines, és épp el akart indulni, hogy odamenjen a látogatóhoz, amikor látta, hogy már elindult felfelé a lépcsőn. Körülbelül annyi idő lehetett, mint Wilson, ázsiai volt, és jóképű, bár kicsit letörtnek tűnt, ahogy Keiko megállapította. Ez a letörtség más volt azonban, mint az előző szerencsétlené. Egyszerre tűnt enyhébbnek, ugyanakkor

súlyosabbnak is, mintha már évek óta magában hordozta volna.

– A nevem Wu Yue. Szeretnék beprogramoztatni egy hiedelmet – mondta a látogató, és Hinesnak feltűnt, hogy hiedelmet mond hit helyett.

Keiko Jamaszuki meghajolt és megint elismételte.

– A Hitközpont csak a nemzeti űrflották tagjai számára nyitott. Kérem, mutassa az igazolványát.

Wu Yue nem mozdult.

– Tizenhat évvel ezelőtt egy hónapig szolgáltam az űrflottánál, de aztán visszavonultam.

– Egy hónapig szolgált? Ha szabad megkérdezni, mi volt az oka, hogy visszavonult? – kérdezte Hines.

– A kishitűségem. A feletteseim és én úgy éreztük, többé nem vagyok alkalmas arra, hogy az űrflottában szolgáljak.

– A kishitűség nagyon elterjedt. Maga nyilvánvalóan őszinte kishitű, aki egyenesen megmondta, mit gondol. A kollégái, akik a flottánál maradtak, valószínűleg még erősebb félelmeket tápláltak, csak épp elrejtették – mondta Keiko Jamaszuki.

– Lehet. Én azonban csak vesztegettem az éveket azóta.

– Azért, mert kilépett a flottától?

– Nem – rázta a fejét Wu Yue. – Tudóscsaládba születtem, és olyan nevelést kaptam, amelytől az egész emberiségre egyetlen egységként tekintettem, még azután is, hogy katona lettem. Mindig úgy éreztem, hogy egy katona számára az a legnagyobb dicsőség, ha az egész emberiségért harcolhat. A lehetőség eljött, de egy olyan háborúban, amit mindenképpen el fogunk veszíteni.

Hines mondani akart valamit, de Keiko félbeszakította.

– Hadd kérdezzek valamit. Mennyi idős?

– Ötvenegy éves vagyok.

– Ha valóban képes is lenne visszatérni a flottához, miután hinni kezdett a győzelemben, nem gondolja, hogy a maga korában kicsit késő lenne ismét szolgálatba lépni?

Hines látta, hogy az asszonynak nincs szíve egyenesen elutasítani Wu Yuét. Ez a mélyen letört férfi nyilvánvalóan nagyon vonzó női szemmel nézve, őt azonban ez nem aggasztotta, mert látta, mennyire gyötri a kétségbeesés, és mennyire nem érdekli semmi.

Wu Yue megrázta a fejét.

– Féltreért. Nem akarok hinni a győzelemben. Csak a lelkemnek keresek békét.

Hines mondani akart valamit, de Keiko megint megállította.

– A mostani feleségemmel akkor találkoztam, amikor Annapolisban tanultam a tengerészeti akadémián – folytatta Wu Yue. – Buzgó keresztény volt, és olyan nyugalommal tekintett a jövőbe, hogy az féltékenységgel töltött el. Azt mondta, Isten mindent kitervelt, a múlttól a jövőig. Nekünk, az Úr gyermekeinek nem kell megértenünk a terveit, csak szilárdan hinnünk kell abban, hogy ez a terv a legészszerűbb az egész univerzumban, és békében élhetünk, az Úr akaratának megfelelően.

– Vagyis azért jött, hogy hinni kezdhesen Istenben?

– Leírtam a hitállításomat – bólintott Wu Yue. – Kérem, nézzék meg. – Ezzel ingzsebébe nyúlt.

Keiko ismét megakadályozta, hogy Hines megszólaljon. Wu Yuéhez fordult. – Ha így áll a dolog, csak menjen, és higgyen benne. Nincs szükség erre a szélsőséges technológiai beavatkozásra.

Az úrflotta volt kapitánya ajkán fanyar mosoly jelent meg.

– Materialista oktatást kaptam. Megrögzött ateista vagyok. Azt hiszik, könnyen hinni tudnék benne?

– Egyáltalán nem! – vágta rá Hines, és Keiko elé lépett. Úgy döntött, tiszta vizet önt a pohárba, amilyen gyorsan csak lehet. – Tudnia kell, hogy az ENSZ határozata értelmében a mentális pecsét csak egyetlen állítást programozhat be. – Miközben beszélt, elővett egy hatalmas, gyönyörű kialakítású vörös

mappát, és kinyitotta Wu Yue előtt. A fekete bársonyborításon aranyba vésett betűkkel ott állt a győzelem hitvallása az emlékműről. – Ez egy hitkönyv – mondta, majd elővett pár hasonló mappát, különböző színekben. – Ezek hitkönyvek más nyelveken. Mr. Wu, hadd mondjam el, milyen szigorúan ellenőrzik, mire használják a mentális pecsétet. A biztonságos és megbízható üzemeltetés garantálásához ezt az állítást nem képernyőre vetítjük ki, hanem odaadjuk az önként jelentkezőnek, hogy olvassa fel ebből a kezdetleges hitkönyvből. Hogy ezzel is jelezzük, mennyire önkéntes a dolog, magát a folyamatot a jelentkezőnek kell elvégeznie: kinyitja ezt a hitkönyvet, majd megnyomja az indítógombot a mentális pecsétet elhelyező eszközön. A procedúra tényleges végrehajtása előtt a rendszer három lehetőséget ad arra, hogy a jelentkező megerősítse a szándékát. A hitkönyvet minden egyes procedúra előtt egy tízfős bizottság ellenőrzi, amelynek tagjait az ENSZ Emberi Jogi Tanácsának különleges biztosai és a PVT állandó tagjainak képviselői közül választják ki. A mentális pecsétet elhelyező eszköz működése alatt a tíztagú bizottság a helyszínen tartózkodik, hogy felügyelje a teljes folyamatot. Így aztán, uram, a kérését nem tudjuk teljesíteni. Felejtse el, hogy vallásos hitet kér tőlünk. A hitkönyvben egyetlen szót megváltoztatni is bűncselekménynek minősül.

– Akkor elnézést kérek, hogy zavartam önöket – mondta Wu Yue, és bólintott. Úgy tűnt, számított erre a fejleményre. Mikor megfordult, hogy távozzon, magányosnak és öregnek tűnt.

– Nehéz lesz a hátralévő élete – mondta Keiko Jamaszuki gyöngédségtől lágy hangon.

– Uram! – kiáltott utána Hines. Épp az ajtó előtt sikerült megállítania Wu Yue-t. Hines odarohant hozzá. A lemenő nap fénye tűzként ragyogott a Hit emlékművén és a távolban az ENSZ üvegfalú épületén, Hinesnak hunyorognia kellett a lángoló fénytől. – Lehet, hogy nem fogja elhinni, de én majdnem

megtettem ennek az ellenkezőjét.

Wu Yue értetlenül nézett rá. Hines hátrapillantott, és mikor látta, hogy Keiko nem jön utána, elővett a zsebéből egy papírdarabot és széthajtotta Wu Yue előtt.

– Ezt a mentális pecsétet akartam alkalmazni magamra. Természetesen tétováztam, és végül nem tettem meg.

Isten halott – hirdették a fekete betűk a papíron.

– Miért? – kérdezte Wu Yue, és felemelte a fejét.

– Hát nem egyértelmű? Talán nem halott az Isten? Basszák meg az Úr tervét! Basszák meg az ő igáját!

Wu Yue egy pillanatig némán meredt Hinesra, aztán megfordult és lement a lépcsőn.

Mikor elérte az árnyékot, melyet a Hit emlékműve vetett a földre, Hines utánakiáltott.

– Uram, azt kívánom, bár leplezni tudnám az ön iránti megvetésemet, de nem vagyok rá képes.

Másnap végre megérkeztek azok is, akikre Hines és Keiko Jamaszuki várt. A ragyogó reggeli napfényben négyen léptek be: három európai külsejű férfi és egy ázsiai vonásokat viselő nő. Mind a négyen fiatalok voltak, kihúzott gerinccel, határozott léptekkel közeledtek, magabiztosnak és érettnek tűntek. Hines és Keiko azonban ismerős kifejezést vett észre a szemükben: ugyanazt a letört zavarodottságot, amit Wu Yuénél is láttak.

Gondosan letették dokumentumaikat a recepciós pultra.

– Az Úrflotta tisztjei vagyunk – mondta a vezetőjük komoly hangon. – Azért jöttünk, hogy hitet kapjunk a győzelemhez.

A mentális pecsét elhelyezése gyors folyamat volt. Miután a felügyelőbizottság tíz tagja megkapta a hitkönyveket, és mindegyikük gondosan ellenőrizte a tartalmukat, aláírták a jegyzői tanúsítványt. Ezután az első jelentkező megkapta a hitkönyvet a felügyeletük alatt, majd leült a mentális pecsét szkennere elé. Előtte egy kis emelvény állt, erre tette a könyvet. Az állvány jobb alsó sarkában vörös gomb volt. Mikor a jelentkező

kinyitotta a hitkönyvet, egy hang szólalt meg.

– Biztos benne, hogy szeretne hinni ebben az állításban? Ha igen, kérjük, nyomja meg a gombot. Ha nem, kérjük, hagyja el a szkennelőtértséget.

A kérdést háromszor is elismételték, a gomb pedig minden egyes alkalommal pirosan világítani kezdett. Egy pozicionáló szerkezet lassan összébb húzta karjait, hogy rögzítse a jelentkező fejét, majd újra megszólalt a hang. – A mentális pecsétet beprogramozó folyamat készen áll. Kérjük, csendben olvassa el az állítást, majd nyomja meg a gombot.

A gomb, miután megnyomták, zölden kezdett világítani, majd úgy fél perc után kialudt. A hang ismét megszólalt. – A mentális pecsét elhelyezése lezajlott. – A pozicionáló szétvált, a jelentkező felállt és távozott.

Miután mind a négy tiszt visszatért az előcsarnokba, Keiko Jamaszuki alaposan szemügyre vette őket, és szinte azonnal meggyőződött róla, hogy nem csak beképzeli magának a változást. A négy szempárból eltűnt a letörtség és zavarodottság, olyan nyugodtak voltak, mint a víztükör.

– Hogy érzik magukat? – kérdezte mosolyogva.

– Kitűnően! – mondta az egyik fiatal tiszt, és viszonzta a mosolyt. – Ahogy kell.

Mikor távoztak, az ázsiai nő visszafordult. – Doktornő, tényleg remekül érzem magam. Köszönöm!

Ettől a pillanattól fogva, legalábbis ennek a négy fiatalnak az agyában, az emberiségre biztos jövő várt.

Ettől a naptól kezdve az Űrflottától folyamatosan érkeztek emberek, hogy hitre tegyenek szert; eleinte egyesével jöttek, majd csapatosan. Eleinte civilben érkeztek, később azonban legtöbbször egyenruhát viselt. Amikor ötnél többen jelentek meg egyszerre, a felügyelőbizottság külön vizsgálatot tartott, hogy biztosak lehessenek benne, senkit nem kényszerítettek.

Egy héttel később az űrflottának már több mint száz tagja hitt a

győzelemben a mentális pecsétnek köszönhetően, közlegénytől a vezérezredesig – ez volt a legmagasabb rang, amelynél a nemzeti űrflották engedélyezték a mentális pecsét alkalmazását.

Aznap éjjel a holdfényben fürdő Hit emlékművénél Hines odafordult Keiko Jamaszukihoz.

– Drágám, mennünk kell.

– A jövőbe?

– Igen. Az elme tanulmányozására mi sem vagyunk alkalmasabbak más tudósoknál, és már mindent elvégeztünk, amit el kellett. Előrelendítettük a történelem kerekét. Most menjünk a jövőbe, és várjuk meg.

– Milyen messzire?

– Nagyon messzire, Keiko. Arra a napra, amikor a trisolarisiak szondái eléri a Naprendszer.

– Mielőtt elindulnánk, menjünk vissza kis időre abba a tokiói házba. Elvégre ezt a korszakot örökre el fogja temetni az idő.

– Rendben, drágám. Nekem is hiányzik.

Hat hónappal később Keiko Jamaszukival, miközben elmerült az egyre növekvő hidegben, és már majdnem elérte a hibernáció állapotát, ugyanaz történt, ami a tó jeges vizébe zuhanó Luo Jivel tíz évvel korábban. A hideg megfagyott körülötte, kiszűrte agyából a gondolatok zaját, és összeszedett gondolatainak szálai hirtelen éles képet alkottak a magányos sötétségben. Ködös gondolatai hirtelen szokatlanul világosak lettek, akár a hideg égbolt tél közepén.

Kiáltani akart, hogy állítsák le a hibernálást, de már túl késő volt. Az ultraalacsony hőmérséklet beleivódott a testébe, és toroka már nem volt képes hangot kiadni.

A hibernálást végző szakemberek és orvosok észrevették, hogy épp mielőtt beállt volna a hibernáció állapota, az asszony szeme hirtelen résnyire nyílt, és látható lett a szemében ülő kétségbeesés és rémület. Ha a szemhéja nem fagyott volna meg,

szeme tágra nyílt volna. Úgy vélték azonban, ez csak egy normális reflex a hibernációs folyamat során, amit korábbi hibernáltaknál is láttak már, ezért nem törődtek vele.

Az ENSZ Védelmi Tanácsa meghallgatást hívott össze a Falképző-projekttel kapcsolatban, hogy megtárgyalják a csillagelvű hidrogénbomba tesztjét.

A számítástechnika hatalmas áttörése azt jelentette, hogy az atomrobbanás csillagmodelljét, melyet az elmúlt évtizedben egyre tökéletesítettek, végre számítógépen is el lehet végezni, és haladéktalanul megkezdődhet a nagy hatásfokú csillagelvű hidrogénbombák gyártása. Az első bomba hatásfokát 350 megatonna TNT-ével tartották egyenértékűnek, ami azt jelentette, hétszer akkora, mint a valaha volt legnagyobb hidrogénbombáé, amit az emberiség valaha létrehozott. Ezt a szuperbombát lehetetlen lett volna a légkörben tesztelni, egy föld alatti teszthez pedig rendkívül mély aknát kellett volna ásni, mert az eddig használt aknamélységnél a robbanás a környező sziklákat a levegőbe röpítette volna. Ha azonban egy minden eddiginél mélyebb aknában került volna sor a robbanásra, hatalmas lökéshullámok terjedtek volna el az egész bolygón, ami földrajzi alakzatok széles skálájára fejtett volna ki nem várt hatást, és akár olyan földrajzi katasztrófákat is elindíthatott volna, mint a földrengések vagy a szökőárok. Így aztán a csillagelvű hidrogénbombát csak az űrben lehetett tesztelni, Föld körüli pályán azonban lehetetlen lett volna, mert ennél a távolságnál az elektromágneses impulzus, amit a bomba generál, katasztrófális hatást gyakorolt volna a Föld telekommunikációs és áramszolgáltató rendszereire. Az ideális helyszín így aztán a Hold árnyékos oldala volt, Rey Diaz azonban másképpen határozott.

– Úgy döntöttem, hogy a tesztet a Merkúron fogom elvégezni – jelentette ki.

A javaslat meglepte a jelen lévő képviselőket, és kérdéseket tettek fel a terv értelmével kapcsolatban.

– A Falképző-terv alapelveinek értelmében nem vagyok köteles magyarázatot adni – felelte Rey Diaz fagyosan. – A tesztek a talajszint alatt kell végrehajtani. Nagyon mély aknákat kell vájnunk a Merkúron.

– A Merkúr felszínén végzett tesztekéről tárgyalhatunk, de a talajszint alatti tesztek túlságosan költségesek – mondta az orosz delegált. – Mély aknákat ásni a Merkúron akár százszor annyiba is kerülhet, mint amennyibe a Földön kerülne egy hasonló mérnöki projekt. Egyébként is értelmetlen, mert a Merkúron nem kell azzal foglalkoznunk, milyen hatással van egy atombomba a környezetre.

– A Merkúron még egy felszíni teszt is lehetetlen! – mondta az Egyesült Államok delegáltja. – Mindeddig Rey Diaz projektjei igényelték a legtöbb ráfordítást minden Falképzőé közül. Itt az ideje, hogy megállítsuk! – A brit, a francia és a német delegált egyetértését fejezte ki.

– Még ha olyan kevés ráfordítást igényeltem is volna, mint dr. Luo, maguk akkor is igyekeznének megvétózni a tervemet – nevetett Rey Diaz, és a soros elnökhöz fordult. – Kérem az elnök urat és minden egyes delegáltat, hogy ne feledjék el: a Falképzők által javasolt összes eddigi stratégia közül az enyém van a leginkább összhangban a bevett védelmi módszerekkel, annyira, hogy szinte azok részének is tekinthető. Ha csak a számokat nézzük, lehet, hogy úgy tűnik, túl sokba kerülnek a terveim, de jelentős részben átfedésben vannak a hadsereg terveivel. Ezért...

– Még mindig el kell magyaráznia, miért kell a felszín alatt elvégezni a tesztek a Merkúron – szakította félbe a brit delegált. – Hacsak nem azért teszi, hogy minél több pénzt költsön. Más magyarázatot nem találunk rá.

– Tisztelt elnök úr, tisztelt delegáltak – kezdte Rey Diaz teljes nyugalommal –, bizonyára észrevették, hogy a PVT-ben

mostanra már a tisztelet minimális nyoma sincs meg a Falképzők vagy a Falképző-projekt felé. Ha a terveink minden részletét el kell magyaráznunk, akkor hogy lehet értelmes a Falképző-projekt? – Perzselő szempárja egyenként vette célba a képviselőket, akik nem állták a tekintetét, inkább elfordultak.

Rey Diaz folytatta. – Azonban még így is hajlandó vagyok magyarázatot adni a felvetett kérdésre. A Merkúron, mélyen a felszín alatt végzett tesztek célja az, hogy kirobbantsanak a bolygón egy hatalmas barlangot, amelyet aztán a jövőben bázisként használhatunk. Egyértelműen ez a leggazdaságosabb módja egy ehhez hasonló mérnöki projekt lebonyolításának.

Szavai nyomán sutyorgás indult a teremben, majd az egyik delegált megszólalt.

– Rey Diaz Falképző, úgy érti, hogy a Merkúrt akarja a csillagelvű hidrogénbombák kilövőállomásának használni?

– Igen – felelte Rey Diaz magabiztosan. – A bevett védelem jelenlegi stratégiai elmélete szerint a hangsúlyt a külső bolygókra kellene fektetni, így aztán a belsők, amelyeket a védelem területén nem tartanak jelentősnek, nem kaptak megfelelő figyelmet. Az általam tervezett Merkúr-bázis helyrehozná a mainstream védelemnek ezt a leggyengébb láncszemét.

– Fél a Naptól, de arra a bolygóra akar menni, amelyik a legközelebb esik hozzá. Nem furcsa ez egy kicsit? – kérdezte az Egyesült Államok delegáltja kis nevetéssel. Az elnök figyelmeztette.

– Nem számít, elnök úr. Már megszoktam a tiszteletnek ezt a hiányát. Már azelőtt, hogy Falképző lettem volna – legyintett Rey Diaz. – A tényeket azonban mindannyiuknak tisztelniük kell. Mikor a külső bolygók és a Föld már elestek, a Merkúr-bázis lesz az emberiség utolsó védőbástyája. Hátulról védi a Nap, körülveszi a radioaktív sugárzás... a legnehezebben bevehető hely lesz.

– Rey Diaz Falképző, ez azt jelenti, hogy a tervének minden jelentőségét az adja, hogy jó lesz utolsó védőbástyának, amikor az

emberiség helyzete már reménytelen? Ez teljesen egybevág a jellemével – mondta a francia képviselő.

– Uraim, nem tehetjük meg, hogy nem vesszük számításba a végső ellenállást – jelentette ki Rey Diaz komor hangon.

– Rendben, Rey Diaz Falképző – szólalt meg az elnök. – Most lenne kedves elmondani, hogy egy általános telepítési tervhez hány csillagelvű hidrogénbombára lesz szüksége?

– Minél több, annál jobb. Gyártsanak annyit, amennyire csak van a Földnek kapacitása. A pontos szám attól függ, mekkora határfokot lesznek képesek elérni a hidrogénbombák a jövőben, de a jelenlegi adatok alapján az első telepítéshez legalább egymillióra lesz szükség.

Rey Diaz szavai hallatán nevetés tört ki a teremben.

– Úgy tűnik, Rey Diaz Falképző nemcsak egy kisebb Napot akar létrehozni, hanem egy kisebb galaxist! – jegyezte meg hangosan az Egyesült Államok képviselője, majd Rey Diaz felé hajolt. – Tényleg azt hiszi, hogy az óceányi prócium, deutérium és trícium mind a maga kedvéért készült? Változtassuk az egész Földet bombagyártó üzemmé, csak mert maga perverz vonzódást érez a bombák iránt?

Mostanra Rey Diaz maradt az egyetlen a teremben, aki képes volt megőrizni komolyságát. Némán várt, míg a szavai által keltett felzúdulás lecsillapodott, aztán minden egyes szót külön hangsúlyozva megszólalt.

– Ez az emberi faj végső háborúja, ezért a szám, amit kérek, egyáltalán nem nagy, de azért számítottam rá, hogy ez fog történni ma. Ettől függetlenül én keményen fogok dolgozni. Bombákat fogok készíteni, annyit, amennyit csak tudok, ezt már most elmondom. Keményen fogok dolgozni, és nem hagyom abba.

A Merkúr világában csak két szín látszott: a fekete és az arany. A fekete a bolygó talaja volt, melynek alacsony fényvisszaverő

képessége azt jelentette, hogy még ha a hevesen tűző Nap közletről világította is meg, akkor is fekete lepel maradt. Az aranyzín a Nap volt, amely ezen a bolygón az ég jelentős részét kitöltötte. Széles korongjában tisztán ki lehetett venni a tűztenger kavargását, a fekete felhőkként sodródó napfoltokat, szélein pedig a protuberanciák elegáns táncát.

És ezen a kemény kis szikladarabon, amely a Nap tűztengere fölött lebegett, az emberiség egy újabb kis Napot hozott létre.

Az űrlift elkészültével az emberiség megkezdte a Naprendszer többi bolygójának nagyobb mértékű felfedezését. Az, hogy legénységgel rendelkező űrhajók landoltak a Marson és a Jupiter holdjain, nem okozott különösebb izgalmat, mert az emberek tudták, hogy ezeknek az expedícióknak a célja világosabb és gyakorlatiasabb, mint az előzőeké: kizárólag a Naprendszer védelmét ellátó bázisok felállítását szolgálták. Ezek az űrutazások, melyeket főleg kémiai meghajtású rakétákkal és űrhajókkal tettek meg, csak a legapróbb lépések voltak e felé a cél felé. A kezdeti felderítőutaknál elsősorban a külső bolygókra koncentráltak, de ahogy az űrbeli stratégia tudománya fejlődött, egyre gyakrabban felmerült a kérdés, helyes-e elhanyagolni a belső bolygók stratégiai értékét, így aztán megkezdődött a Vénusz és a Mars felfedezése, és ennek volt köszönhető, hogy a PVT nem nagy többséggel ugyan, de elfogadta Rey Diaz tervét, hogy a csillagelvű hidrogénbombát a Merkúron teszteljék.

Az akna kiásása a Merkúr sziklájában az első nagyszabású mérnöki projekt volt, amelybe az emberiség egy másik bolygón kezdett. Mivel a munkálatokat csak éjszaka lehetett folytatni, ami a Merkúron akár nyolcvannyalc napig is eltarthatott, úgy számították ki, hogy a teljes megvalósítás három évbe fog telni, végül azonban csak a tervezett mélység egyharmadát érték el, mert ennél lejjebb szokatlanul kemény réteget fedeztek fel, fém és szikla keverékét. Ha tovább folytatják az akna kiásását, jóval tovább fog tartani és sokkal többre fog kerülni. Végül úgy

döntöttek, felhagynak a projekt megvalósításával. Tudták, hogy ha a tesztet a jelenlegi mélységnél végzik el, a robbanás teljes bizonyossággal a levegőbe röpíti az aknát körülvevő sziklát, és krátert alkot, vagyis a teszt nem lenne több egy visszafogottabb légköri robbantásnál, az aknát körülvevő kéreg miatt pedig sokkal nehezebb lenne megfigyelni a teszt eredményét, mint egy tisztán légköri tesztnél. Rey Diaz azonban úgy gondolta, hogy ha az így keletkező krátert lefedik, akkor használható lesz bázisként, és ragaszkodott hozzá, hogy a tesztet végrehajtsák a felszín alatt, a jelenlegi mélységben.

A tesztre hajnalban került sor. A Merkúron a napfelkelte hosszadalmas folyamat volt, több mint tíz órán át tartott, és a teszt kezdetekor épp csak megjelent egy halvány fénycsík a horizonton. Mikor a visszaszámlálás elérte a zérót, gyűrűző hullámok indultak kifelé az epicentrumtól, és a Merkúr talaja egy pillanatra mintha szatén lágyságúvá vált volna. Ezután a robbanás helyszínén egy hegy emelkedett fel lassan, mint egy most ébredő óriás, és mikor a csúcsa elérte a körülbelül 3000 méteres magasságot, az egész hegy felrobbant. A robbanás több milliárd tonnányi sarat és követ küldött a levegőbe, a talaj haragja a magasba tornyosulva robbant ki az ég felé. Ahogy megindult a talaj, elkezdett kiáradni a föld alatti nukleáris tűzgolyó vakító fénye, ami ráragyogott a levegőben röpdülő kőre és homokra, és látványos tűzijátékot jelenített meg a Merkúr fekete egén. A tűzgolyó öt percen át égett, miközben nukleáris ragyogásának fényében szikladarabok hullottak a földre, végül kihunytt.

Tíz órával azután, hogy a robbanás teljesen lezajlott, a megfigyelők észrevették, hogy gyűrű alakult ki a Merkúr körül, köszönhetően annak, hogy a heves robbanás hatalmas mennyiségű követ küldött az űrbe, melyek aztán elérték a kozmikus sebességet és számtalan, különböző méretű kisbolygóvá váltak. Egyenletesen eloszlottak a bolygó körüli

pályán, így a Merkúr lett az első Föld típusú bolygó, amelyet gyűrű vett körül. A gyűrű vékony volt, és ahogy ragyogott a Nap erős fényében, olyan volt, mintha valaki szövegkiemelővel emelte volna ki a bolygót.

A kövek egy másik része elérte a szökési sebességet, és teljesen elhagyta a Merkúrt, majd a Nap körül állt pályára, és rendkívül ritkás aszteroidamezőt formált a Merkúr pályáján.

Rey Diaz élőben nézte a Merkúron végzett teszt közvetítését az alagsorból, ahol élt. Tulajdonképpen nem teljesen élőben ment, mert a képeknek körülbelül hét percre volt szükségük, hogy elérjék a Földet. Mikor a Merkúron teljesen lezajlott a robbanás, és a tűzgolyó utáni sötétségben még hullott a sziklaeső, Rey Diaz felhívta a PVT soros elnöke, aki azt mondta, hogy a csillagelvű hidrogénbombák hatalmas ereje mély benyomást tett a PVT vezetőségére, és az állandó tagok azt kérték, mielőbb kerüljön sor a következő Falképző-meghallgatásra, hogy megtárgyalják a bombák legyártását és telepítését. Az elnök azt mondta, bár lehetetlen annyi bombát legyártani, amennyit Rey Diaz kért, a nagyhatalmak nagyon érdeklődnek a fegyver gyártása iránt.

Rey Diaz nem biztonsági megfontolásból élt a föld alatt, hanem a napfóbiájából kifolyólag. Kicsivel jobban érezte magát ebben a fojtogatóan szűk környezetben, messze a napsütéstől.

Több mint tíz órával a Merkúron történt teszt lezajlása után, miközben Rey Diaz a tévében nézte, ahogy a Merkúr új gyűrűje csillog, egy űr szólt bele az interkomba, és közölte, hogy a pszichiáttere a megbeszélte időpontban megérkezett.

– Nem kértem pszichiáttert! Küldjék el! – ordította Rey Diaz felbőszülten, mintha hatalmas megaláztatás érte volna.

– Ne csinálja ezt, Mr. Rey Diaz! – szólalt meg egy másik, nyugodtabb hang, nyilvánvalóan a látogatóé. – Segíteni tudok, hogy láthassa a Napot.

– Takarodjon innen! – kiáltotta Rey Diaz, de rögtön meg is

gondolta magát. – Nem, fogják el ezt az idiótát, és derítsék ki, honnan jött!

– ...mert tudom, mi okozza az állapotát – folytatta a pszichiáter, még mindig nyugodt hangon. – Mr. Rey Diaz, kérem, higgyen nekem! Maga és én vagyunk az egész világon az egyetlenek, akik tudják.

Rey Diaz erre hirtelen felfigyelt.

– Engedjék be! – mondta. Pár másodpercig elgyötörten meredt a mennyezetre, aztán lassan felállt, felemelt egy nyakkendőt a mindenfélével teledobált díványról, majd visszadobta. A tükörhöz lépett, megigazította a gallérját és ujjjaival megfésülte a haját, mint aki ünnepélyes alkalomra készül.

Tudta, hogy valóban ünnepélyes alkalom következik.

A látogató jóképű középkorú férfi volt, és nem mutatkozott be, amikor belépett. Kissé ráncolta a homlokát, amikor megérezte a helyiségben terjengő szivar- és alkoholbűzt, de aztán nyugodtan állt egy helyben, míg Rey Diaz végigmérte.

– Miért érzem úgy, hogy már láttam magát valahol? – kérdezte Rey Diaz, és még mindig látogatóját nézte.

– Ebben semmi különös nincs, Mr. Rey Diaz. Mindenki azt mondja, hogy olyan vagyok, mint Superman a régi filmekből.

– Tényleg Supermannek hiszi magát? – kérdezte Rey Diaz, és leült a díványra. Felvett egy szivart, leharapta a végét, és rágyújtott.

– Ha ezt kérdi, akkor már tudja is, miféle ember vagyok. Nem, nem vagyok Superman, Mr. Rey Diaz. Ahogy maga sem az. – Közben beszélt, tett egy lépést előre, és Rey Diaz egyszer csak azt látta, hogy a fiatalabb férfi egyenesen ott áll előtte, és azon a füstfelhőn keresztül néz le rá, amit épp az imént fújt ki. Így aztán ő is felállt.

– Manuel Rey Diaz Falképző, én vagyok a Faltörője – mondta a látogató.

Rey Diaz komor arccal bólintott.

– Leülhetek? – kérdezte a Faltörő.

– Nem – felelte Rey Diaz, és lassan látogatója arcába fújta a füstöt.

– Ne legyen ennyire letört – mondta a Faltörő együttérző mosollyal.

– Nem vagyok – felelte Rey Diaz. Hangja olyan hideg és kemény volt, akár a kő.

A Faltörő a falhoz lépett, és megnyomott egy kapcsolót. Valahol felzúgott egy ventilátor.

– Ne nyúlkaljon semmihez itt nekem – figyelmeztette Rey Diaz.

– Szüksége van egy kis friss levegőre. Napfényre pedig még jobban. Rey Diaz Falképző, nagyon is ismerem ezt a helyiséget. A képekben, amelyeket a sophonok közvetítettek nekem, gyakran figyeltem magát, ahogy fel-alá járkál, mint egy ketrecbe zárt vadállat. Senki a világon nem bámulta magát annyi ideig, mint én, és azokban a napokban, higgye el, nekem sem volt könnyebb.

A Faltörő egyenesen Rey Diazra nézett, aki olyan kifejezéstelen arcot vágott, mint egy jégszobor, majd folytatta.

– Frederick Tylerhez képest maga briliáns stratégia, kompetens Falképző. Kérem, higgye el, nem hízelgésből mondom. Be kell vallanom, hogy jó ideig, csaknem egy évtizeden át be tudott csapni. Az, hogy mániákusan rajong a superbombáért, ami annyira hatástalan fegyver egy űrcsatában, sikeresen elfedte valós stratégiai irányát, és sokáig semmi nyomot nem találtam, amin elindulhattam volna megfejteni a valódi stratégiáját. Kínlódtam a labirintusban, amelyet épített, és egyszer már majdnem elfogott a kétségbeesés. – A Faltörő felnézett a mennyezetre, ahogy elárasztották azoknak a nehéz időknek az emlékei. – Később arra gondoltam, beszerzek némi információt a Falképzővé válása előtti időkről, de nem volt könnyű dolgom, mert ebben a sophonok nem tudtak segíteni. Tudja, azokban a napokban még csak korlátozott számban érték el a sophonok a Földet, és maga dél-amerikai államfőként nem keltette fel az

érdeklődésüket. Így aztán a hagyományos módszerekre kellett hagyatkoynom az anyaggyűjtés során. Ez három évbe telt. Ezekben az anyagokban egyvalaki tűnt fel azonnal: William Cosmo. Háromszor is találkozott vele titokban. A sophonok nem rögzítették a beszélgetésük tartalmát, így soha nem fogom tudni, mi hangzott el, de az, hogy egy kis, fejletlen ország vezetője háromszor is találkozott egy nyugati asztrofizikussal, nagyon szokatlannak tűnt. Most már tudjuk, hogy abban az időben maga már készült arra, hogy Falképző legyen.

– Magát kétségkívül dr. Cosmo kutatásainak gyümölcse érdekelte. Azzal nem vagyok teljesen tisztában, hogyan keltették fel ezek az eredmények az érdeklődését, de maga mérnöknek tanult, és ott volt maga előtt a szocializmusért rajongó és a mérnökök uralta társadalomért éppígy lelkesedő elődjének a sikeres tapasztalata. Ez volt az egyik lényeges oka annak, hogy miért maga követte. Így aztán a képessége és az érzéke is megvolt ahhoz, hogy észrevegye Cosmo kutatásainak esetleges jelentőségét.

– A trisolarisi krízis kezdetével dr. Cosmo kutatócsoportja a Trisolaris-csillagrendszer atmoszféráját kezdte kutatni. Gyanították, hogy az atmoszférát egy egykori bolygó hozta létre, ami összeütközött egy csillaggal, és széttörte a külső rétegeket, a fotoszférát és a troposzférát, így a csillag anyaga kilövellt az űrbe és létrehozta a környező atmoszférát. A rendszer keringésének teljes szabálytalansága miatt előfordul, hogy a csillagok egymáshoz egész közel haladnak el, és ilyenkor az egyik csillag atmoszféráját szétszórja a másik csillag gravitációja, a csillag felületének kitörései azonban újraalkotják. Ezek nem állandó napkitörések, inkább vulkánok, amelyek váratlanul törnek ki. Ez okozza a csillag atmoszférájának állandó összehúzódását és tágulását. Hogy hipotézisét bizonyítsa, Cosmo kutatni kezdett a világegyetemben, hogy találjon egy másik csillagot, amelynek atmoszférája lett, melyet egy bolygóval való ütközés után lövellt

ki magából. A krízis harmadik évében ez sikerült is neki.

– Dr. Cosmo csapata felfedezte a 275E1 bolygórendszert, a Naprendszerből körülbelül nyolcvannégy fényévre. A *Hubble II* akkor még nem lépett működésbe, így aztán a Doppler-effektus segítségével találtak rá. Ezután a frekvenciaingadozás és a fénymaszkolás megfigyelésével és kiszámításával kiderítették, hogy a bolygó nagyon közel van a szülőcsillagához. Ez a felfedezés eleinte nem keltett túl nagy figyelmet, mert a csillagászközösség addigra több mint kétszáz bolygórendszert fedezett már fel, a további megfigyelések azonban egy megdöbbentő tényre világítottak rá: a bolygó és a csillag közti távolság folyamatosan csökkent, és a csökkenés sebessége egyre nőtt. Ez azt jelentette, hogy az emberiség most először a tanúja lehet annak, ahogy egy bolygó belezuhan egy csillagba. Egy évvel később, vagyis inkább a megfigyelés előtt nyolcvannégy évvel ez meg is történt. A korabeli tudomány csak a gravitációs hullámok és a periodikus fénymaszk alapján tudták felmérni, hogyan is történt az ütközés. Ekkor azonban valami hihetetlen történt: egy anyagspirál jelent meg a csillag körül, és ez a spirál formájú kiáramlás egyre terjedt. Olyan volt, mint egy főrugó, ami lassan letekeredett, közepén a csillaggal. Cosmo és kollégái rájöttek, hogy a kiáramló anyag a bolygó becsapódási pontjából árad ki. A nagy darab szikla áttörte annak a távoli napnak a héját, és kilökte a csillag anyagát az űrbe, ahol az anyag a csillag forgásának köszönhetően spirál formát vett fel.

– Uram, több kulcsfontosságú adatról van szó itt. Egy sárga, G2 osztályú csillagról beszélünk, amelynek abszolút magnitúdója 4,3, átmérője 1,2 millió kilométer. Elégé hasonlít a mi Napunkra. A bolygó tömege nagyjából a négy százaléká volt a Földének, kicsivel volt kisebb a Merkúrnál, a kilökődő csillaganyagból álló spirálfelhőnek pedig, amit a becsapódás létrehozott, a sugara elérhette a három csillagászati egységet, ami több, mint a Nap és az aszteroidamező közti távolság.

– Ebben a felfedezésben leltem rá a nyomra, amelynek segítségével fényt deríthettem a valós stratégiai tervére. Most pedig, mint az ön Faltörője, el fogom magyarázni, mi is volt az ön nagy stratégiája.

– Tegyük fel, hogy végül képes lett volna szert tenni egymillió csillagelvű bombára vagy még többre, és, ahogy a PVT-nek ígérte, mindet a Merkúron helyezte volna el. Ha a bombákat a Merkúr sziklájában robbantják fel, az olyan lenne, mintha egy turbómotor elkezdené lelassítani a bolygót. A sebessége végül nem lenne képes megtartani ezen az alacsony keringési pályán, és belezuhanna a Napba. Ezt követően lejátszódik, ami a 275E1-en történt, innen nyolcvannégy fényévnnyire: a Merkúr átszakítja a Nap konvektív héját és a sugárzási rétegből a csillaganyag hatalmas mennyiségben árad ki, nagy sebességgel. A Nap forgásának köszönhetően ez spirális atmoszférát alkot, hasonlót ahhoz, mint amely a 275E1-en jött létre. A Nap annyiban különbözik a Trisolaris-rendszerétől, hogy magányos csillag, sosem fogja másik csillag keresztezni az útját, így atmoszférája korlátozás nélkül növekedhet, míg vastagabb nem lesz, mint azoké a csillagoké. Ezt a 275E1 megfigyelése is megerősítette. Mikor a kilökődött anyagból létrejött spirál kifelé terjeszkedik a Napból, mint egy letekeredő főrugó, a vastagsága előbb-utóbb eléri a Mars légkörét, és itt elindul egy hatalmas láncreakció.

– Először is, a Föld típusú bolygók – a Vénusz, a Föld és a Mars – áthaladnak a Nap spirálformában kiáramló anyagán, az atmoszferikus nyomás miatt veszítenek sebességükből és hatalmas meteorokká változnak, amelyek végül belezuhannak a Napba. Jóval azelőtt, hogy ez megtörténne, a Föld légkörét elszakítja a Nap csillaganyagával történt ütközés erőteljes súrlódása. Az óceánok elpárolognak, az elvesztett légkörnek és az elpárologott óceánoknak köszönhetően pedig a Föld hatalmas üstökössé válik, amelynek farka végignyúlik a keringési pályáján, a Nap körül. A Föld felszíne visszaváltozik azzá a tüzes

magmává, ami születésekor volt, és amelyben élet nem maradhat meg.

– Mikor a Vénusz, a Föld és a Mars belecsapódtak a Napba, megnövekszik a sebesség, amellyel a Nap kilöki a csillaganyagot az űrbe. Az egyetlen spirálból négy lesz, majd, mivel ennek a három bolygónak az össztömege a Merkúrénak a negyvenszerese, és mivel az, hogy nagyobb pályán keringtek a Nap körül, azt jelenti, hogy sokkal nagyobb sebességgel csapódnak bele, minden egyes új spirál nagyságrendekkel hevesebben lökődik ki, mint az, ami a Merkúr nyomán keletkezett. A már létező spirál gyorsan nő, mígnem a széle már eléri a Jupiter pályáját is.

– A súrlódás csak nagyon kis mértékben képes lassító hatást gyakorolni a Jupiter hatalmas tömegére, ezért eltelik némi idő, mire a bolygó pályájára gyakorolt hatása érezhető lesz. A Jupiter holdjaira azonban a következő sorsok egyike vár: a súrlódás vagy elszakítja őket a Jupitertől, és emiatt sebességükből veszítve a Napba zuhannak, vagy a Jupiter körüli pályájukon veszítenek sebességükből, és a folyékony bolygóba csapódnak.

– Ahogy a láncreakció tovább zajlik, a spirális atmoszféra okozta sebességcsökkenés, bár alacsony mértékű, továbbra is jelen van, így aztán a Jupiter pályája lassanként összeomlik, mert a bolygónak egyre sűrűbb atmoszférán kell áthaladnia, melynek a súrlódása gyorsítja a sebességvesztést, így a bolygó pályája még gyorsabban halad az összeomlás felé... Így aztán végül a Jupiter is a Napba zuhan. A tömege hatszázszor akkora, mint az előző négy bolygóé. Egy ennyire hatalmas test becsapódása a Napba – még a legkonzervatívabb becslés szerint is – még erősebb csillaganyagkiáramlást vált ki, ami növeli a spirális atmoszféra sűrűségét és fokozza a hideget az Uránuszon, talán még a Neptunuszon is. Bár a teteje elég vékony, a súrlódás lassító hatása ezt a két bolygót és holdjaikat is a Nap felé húzza. Mikor a láncreakció lezajlott, nem tudjuk, milyen állapotban van a Nap, és hogyan alakult át a Naprendszer a négy sűrű, Föld típusú bolygó és a négy gázóriás

becsapódása után. Egyvalami azonban biztos: az élet és a civilizáció számára rosszabb pokol lesz ez, mint a trisolarisiaké.

– Ami a Trisolarist illeti, a Naprendszer az egyetlen reményük, mielőtt a bolygójukat felfalják a csillagaik. Nincs más bolygó, ahová időben át tudnának költözni, így aztán a civilizációjuk követi az emberiségét a totális pusztulásba.

– Ez az ön stratégiája: halál mindkét félre. Amint mindennel elkészült, amint minden csillagelvű hidrogénbomba a helyére került a Merkúron, maga arra fogja használni őket, hogy kényszerítse a Trisolarist, és megszerezze a végső győzelmet az emberiség számára.

– Amit most elmondtam, többéves munkám eredménye, amit az ön Faltörőjeként elvégeztem. Nem a véleményére vagy a kritikájára vagyok kíváncsi, mert tudom, hogy mindez igaz.

Miközben a Faltörő beszélt, Rey Diaz némán hallgatta. A kezében tartott szivar már majdnem félig végigégett; Rey Diaz most úgy forgatta, mint aki műértő szemmel nézi végének parázslását.

A Faltörő leült mellé a díványra, és fáradhatatlanul folytatta, mint egy tanár, aki a diákja házi feladatát értékeli.

– Mr. Rey Diaz, azt mondtam, hogy maga briliáns stratégia, legalábbis számtalan kiváló tulajdonságát bizonyította ennek a tervnek a megalkotása és alkalmazása során.

– Először is, kihasználta saját tudományos ismereteit. Az emberek most még tisztán emlékeznek arra a megaláztatásra, amit maga és országa elszenvedett, amikor az atomenergia érdekében végzett fejlesztések során az Orinoco nukleáris létesítményt be kellett zárni. Az egész világ látta, milyen komor arcot vág, maga pedig kihasználta, hogy a külvilág elhitte, hogy ön retteg az atomfegyverektől, így sikerült csökkenteni, sőt talán teljesen meg is szüntetni minden felmerülő gyanút.

– Terve végrehajtásának minden részlete mutatja, mennyire tehetséges. Csak egy példát említek: a Merkúron végzett teszt

során azt akarta, hogy a kövek felrepüljenek az égbe, mégis előrelátó módon ragaszkodott ahhoz, hogy nagyon mély aknákat ássanak. Egész pontosan megértette, hogy a PVT állandó tagállamai mennyire tolerálják ennek a hatalmas vállalkozásnak az anyagi vonzatait, és ez csodálatra méltó.

– Egy jelentős hibát azonban elkövetett. Miért kellett az első tesztet a Merkúron végrehajtani? Rengeteg idő lett volna erre később is, maga azonban türelmetlen lett, és látni akarta, milyen hatásai vannak egy csillagelvű hidrogénbomba felrobbanásának a bolygón. Láthatta: rengeteg kő repült fel és érte el a szökési sebességet, talán mindez még meg is haladta a várakozásait. Elégedett lehetett. Engem azonban ezzel végleg megerősített abban, hogy a feltételezésem helyes volt.

– Igen, Mr. Rey Diaz, még minden korábbi munkám ellenére is, ha nem került volna sor erre az utolsó eseményre, sosem lettem volna képes kideríteni, mi is a valódi stratégiája. Túl nagy örültségnek tűnt. De nagyszabású volt, még gyönyörű is. Ha a láncreakció, amelyet a Merkúr becsapódása kiváltott, valóban bekövetkezett volna, akkor a Naprendszer szimfóniájának leginkább lenyűgöző tétele lett volna, bár az emberiség sajnos csak az első részét tudta volna élvezni. Mr. Rey Diaz, maga olyan Falképző, aki egy istenhez hasonlatos. Megtiszteltetés számomra, hogy a Faltörője lehettem.

Ezzel a Faltörő felállt, és szívélyes mosollyal meghajolt Rey Diaz felé.

Rey Diaz nem nézett rá. Beleszívott a szivarba, és kifújta a füstöt; szemét még mindig a szivarra szegezte.

– Rendben. Akkor felteszem a kérdést, amit Tyler is feltett.

A Faltörő feltette helyette. – Ha mindaz igaz, amit elmondtam, akkor mi van?

Rey Diaz a szivar meggyújtott végét nézte, és bólintott.

– A válaszom ugyanaz, ami Tyler Faltörőjéé: az Urat nem érdekli.

Rey Diaz felemelte tekintetét a szivarról, és kérdően nézett Faltörőjére.

– Maga nyers embernek tűnik, de az esze élesen vág. A lelke mélyén azonban akkor is nyers. A természete egy nyers emberé, és ez a nyersség megnyilvánul stratégiai tervének az alapjában is. Mohó. Az emberiség nem képes ilyen sok csillagelvű hidrogénbomba legyártására. Még ha a Föld minden ipari erőforrását kimerítjük is, akkor sem készülne ennek a mennyiségnek a tizede sem. És egymillió csillagelvű hidrogénbomba még mindig messze van attól, hogy elegendőnek bizonyuljon lelassítani a Merkúrt annyira, hogy becsapódjon a Napba. Maga egy katona vakmerőségével találta ki ezt a lehetetlen tervet, majd egy profi stratégia ravasz számításaival kezdte lépésről lépésre végrehajtani. Rey Diaz Falképző, ez igazi tragédia.

Ahogy a Faltörőre nézett, Rey Diaz arcán lassanként valami megfoghatatlan lágyság jelent meg. Durva vonásai alig észrevehetően megvonaglottak, végül torkából feltört az elfojtott nevetés.

– Hahaha! – A Faltörőre mutatott, és nevetett. – Superman! Hahaha! Most már emlékszem. A jó öreg Superman! Képes volt repülni, képes volt megállítani a Föld forgását, de amikor lóra ült... haha... amikor lóra ült, leesett és kitörte a nyakát... hahaha!

– Christopher Reeve volt az, a Supermant játszó színész, aki leesett, és eltörte a nyakát – javította ki a Faltörő halkan.

– Azt hiszi, hogy... azt hiszi, hogy magára jobb sors vár, mint őrá? Hahaha!

– Amióta idejöttem, egy kicsit sem érdekel a sorsom. Teljes életet éltem – felelte a Faltörő közömbösen. – Maga azonban, Mr. Rey Diaz, nem ártana, ha elgondolkodna a további sorsán.

– Maga fog először meghalni – mondta Rey Diaz, és teljes szélességgel elmosolyodott, miközben elnyomta szivarját, közvetlenül a Faltörő két szeme között. Utána, mikor a Faltörő

eltakarta kezével az arcát, Rey Diaz felkapott a díványról egy katonai övet, a Faltörő nyaka köré tekerte, és minden erejével fojtogatni kezdte. Bár a Faltörő fiatal volt, képtelen volt védekezni Rey Diaz fürgesége és ereje ellen.

– Kitekerem a nyakad! – ordította Rey Diaz. – Te rohadék! Ki küldött ide, hogy játszd nekem az észlényt? Ki a fene vagy te? Rohadék! Kitekerem a nyakad! – Egyre erősebben szorította az övet, és többször egymás után a padlóba verte a Faltörő fejét, úgy, hogy hallani lehetett, ahogy fogai ropogva ütődnek a padlónak. Mire berontottak az örök, hogy szétválasszák őket, a Faltörő arca lilás árnyalatot vett fel, szája habzott, szeme kidülledt, mint egy aranyhalé.

A még mindig őrjöngő Rey Diaz nekifeszült az öröknek.

– Tekerjék ki a nyakát! – ordította. – Kötelet a nyakába, és akasszák fel! Most azonnal! Ez része a tervnek! Értik, basszák meg? Része a tervnek!

A három ór azonban nem teljesítette a parancsot. Egyikük erősen fogta Rey Diazt, miközben a másik kettő felemelte a Faltörőt, aki levegőért kapkodott, és valamennyire magához tért, majd kivitték.

– Várj csak, te rohadék! Nem lesz könnyű haláloed! – kiáltott utána Rey Diaz, de már nem dulakodott tovább az örrel. Nagyot sóhajtott.

A Faltörő visszanézett rá az ór válla fölött. Horzsolásokkal teli, feldagadt arcán mosoly ült. Mikor szóra nyitotta száját, látszott, hogy több foga kitört. – Teljes életet éltem.

A PVT Falképző-projekttel kapcsolatos meghallgatása.

A megbeszélés elején az Egyesült Államok, az Egyesült Királyság, Franciaország és Németország javaslattal állt elő: követelték, hogy Rey Diazt azonnal függesszék fel falképzői pozíciójából, és állítsák a Nemzetközi Bíróság elé emberiség elleni bűncselekményért.

Az Egyesült Államok képviselője felszólalt.

– Alapos nyomozás után úgy véljük, Rey Diaz stratégiai szándéka valóban az volt, amit a Faltörő feltárt. Egy olyan emberrel állunk szemben, akinek a bűne mellett eltörpül minden más bűncselekmény, amelyet az emberiség történelme során valaha elkövettek. A jelenleg létező törvények között egyet sem találtunk, amely erre a bűncselekményre alkalmazható lenne, ezért javasoljuk, hogy a nemzetközi törvénybe kerüljön be a „Földi élet kiirtása” mint bűncselekmény, és Rey Diazt ennek értelmében állítsák bíróság elé.

Rey Diaz meglehetősen nyugodtnak tűnt a meghallgatás során. Most gúnyosan fordult az Egyesült Államok képviselője felé.

– Mindig is meg akartak szabadulni tőlem, igaz? Amióta csak elindult a Falképző-projekt, mindannyian kettős mércével ítélték meg a Falképzőket, és engem szíveltek legkevésbé.

– Rey Diaz Falképző állításának semmi alapja – torkolta le a brit képviselő. – Ami azt illeti, az általa megvádolt országok fordították a legtöbb pénzt a terve megvalósítására, messze többet, mint amennyit a másik három Falképzőére.

– Persze – bólintott Rey Diaz –, de ennek az volt a valódi oka, hogy szerették volna rátenni a kezüket a csillagelvű hidrogénbombákra.

– Nevetséges! Mihez kezdtünk volna velük? – vágott vissza az Egyesült Államok képviselője. – Egy űrben zajló csatában rendkívül hatástalanok, a Földön pedig semmi gyakorlati jelentősége nincs még a régi, húsz megatonnás hidrogénbombáknak sem, nemhogy egy háromszáz megatonnás óriásnak.

– A bombák azonban a más bolygókon zajló háborúk leghatékonyabb fegyverei lesznek, különösen ha emberek közti háborúról van szó – válaszolta Rey Diaz higgadtan. – A többi bolygó elhagyatott felszínén, ha háború törne ki az emberek között, nem kell a civil áldozatok vagy a környezetet ért kár miatt

aggódni, és nyugodtan végrehajthatják a nagy területet érintő pusztítást is, akár a bolygó egész felszínét végigsöpörhetik. Ebben fognak hasznosnak bizonyulni a csillagelvű hidrogénbombák. Bizonyára számítottak rá, hogy amennyiben az emberiség továbbterjeszkedik a Naprendszer felé, úgy a Földön zajló konfliktusok is áttevődnek az új helyszínekre. Ez még akkor sem fog változni, ha itt van a közös ellenség, a trisolarisiak, így aztán maguk felkészültek rá. A jelenlegi helyzetben politikailag védhetetlen lenne, ha emberek elleni használatra fejlesztenének ki szuperfegyvereket, így aztán kihasználták, hogy én megtervezem őket.

– Ez egy terrorista és diktátor abszurd logikája – jelentette ki az Egyesült Államok képviselője. – Rey Diaz az a fajta ember, aki a Falképzők hatalmával felruházva a Falképző-projektet éppolyan veszélyessé tette, mint maga a trisolarisi invázió. Határozott lépéseket kell tennünk, hogy helyrehozzuk ezt a hibát.

– Nem csak a levegőbe beszélnek – fordult Rey Diaz a soros elnök felé. – A CIA emberei odakint várnak, hogy azonnal letartóztassanak, amint a meghallgatás után elhagyom a termet.

A soros elnök az Egyesült Államok képviselője felé pillantott, aki elszánt arccal babrálta a tollát. Garanin, a jelenlegi elnök a Falképző-projekt kezdetekor töltötte be először ezt a pozíciót, és már ő maga is elfelejtette, hány rövid hivatali időszakban töltötte be ismét az elmúlt két évtized során. A mostani azonban az utolsó volt. Megöszült, és azt tervezte, nyugdíjba vonul.

– Rey Diaz Falképző, amennyiben igaz, amit állít, nem helyes, hogy ezt tervezik. Amíg a Falképző-projekt elvei még érvényben vannak, a Falképzők mentelmi joggal rendelkeznek, egy szavuk vagy tettük sem használható fel arra, hogy bűncselekmény elkövetésével vádolják meg őket – jelentette ki az elnök.

– Emellett ne felejtjük el, hogy nemzetközi területen vagyunk – tette hozzá a japán küldött.

– Ez akkor azt jelenti – szólalt meg az Egyesült Államok

képviselője, és felemelte tollát –, hogy még ha Rey Diaz fel is akarja robbantani a millió superbombát, amit elhelyezett a Merkúron, az emberiség akkor sem vádolhatja meg bűncselekménnyel?

– A Falképző-törvény vonatkozó kikötései alapján az, hogy korlátozzuk vagy megakadályozzuk a veszélyes tendenciákat mutató Falképzők stratégiai terveit, teljesen független a Falképzőt megillető mentelmi jogtól – mondta Garanin.

– Rey Diaz bűnei meghaladták azt a határt, amire a mentelmi jog kiterjed. Meg kell büntetni. Ez a Falképző-projekt további létének előfeltétele – mondta a brit képviselő.

– Hadd emlékeztessem az elnök urat és a képviselőket – szólalt meg Rey Diaz, és felemelkedett ültéből –, hogy a PVT Falképző-projekt meghallgatásán vagyunk, nem a bíróságon.

– Márpedig nemsokára ott lesz, és a vádlottak padján fog ülni – jegyezte meg az Egyesült Államok képviselője fagyos mosollyal.

– Egyetérttek Rey Diaz Falképzővel. Vissza kellene térnünk stratégiai terve megvitatásához – mondta Garanin, aki azonnal lecsapott a lehetőségre, hogy ideiglenesen elhalassza a problémás kérdés megvitatását.

– Ahogy most kinéz a dolog – kezdett bele a japán képviselő –, a képviselők egyvalamiben egyetértésre jutottak: Rey Diaz stratégiai terve veszélyesen közel áll a nyilvánvaló jogsértéshez, ezért a Falképző-törvény vonatkozó elvei értelmében le kell állítani.

– Akkor eljött az ideje, hogy szavazásra bocsássuk a P269-es, Rey Diaz stratégiai tervének leállítására vonatkozó javaslatot, amelyet az előző meghallgatáson vetettünk fel – jelentette ki Garanin.

– Elnök úr, csak egy percet! – emelte fel a kezét Rey Diaz. – A szavazás előtt, remélem, megengedik, hogy az utolsó szó jogán magyarázattal szolgáljak tervem pár részletével kapcsolatban.

– Ha csak részletek, valóban szükséges ez? – kérdezte valaki.

– Tartogassa a magyarázkodást a bíróságra – jegyezte meg gúnyosan a brit képviselő.

– Nem, ezek fontos részletek – erősködött Rey Diaz. – Tegyük fel, hogy igaz, amit a Faltörő a stratégiámmal kapcsolatban feltárt. Az egyik képviselő említette azt a pillanatot, amikor a Merkúron elhelyezett milliányi hidrogénbomba készen áll a felrobbantásra, én pedig szembenézek a mindenhol jelen lévő sophonokkal, és közlöm a Trisolarisszal az emberiség szándékát, mely szerint velük együtt halunk meg. Mi fog történni ebben a pillanatban?

– A trisolarisiak reakcióját nem lehet megjósolni, az azonban biztos, hogy a Földön emberek milliárdjai akarják majd kitekerni a nyakát, ahogy maga akarta annak a Faltörőnek – mondta a francia képviselő.

– Pontosan. Így aztán tettem bizonyos óvintézkedéseket ennek a helyzetnek a kezelésére. Ezt nézzék! – Rey Diaz felemelte bal karját és megmutatta karóráját az egybegyűlteknek. Teljesen fekete volt, és kétszer olyan vastag, mint egy normális férfikaróra, kétszer akkora óralappal, bár az ő vaskos csuklóján nem tűnt nagynak. – Ez egy adókészülék, amely egy űrbeli kapcsolaton keresztül közvetlenül a Merkúrra küld egy jelet.

– Ezt használná majd arra, hogy jelt adjon a robbanásra? – kérdezte valaki.

– Épp ellenkezőleg. Ez ad jelt arra, hogy ne robbanjanak fel a bombák.

Szavai nyomán az egész terem egyként fordult felé feszült figyelemmel. Rey Diaz folytatta.

– A rendszer kódneve: „bölcső”, ami arra utal, hogy ha a bölcső abbahagyja a ringást, a kisbaba felébred. Folyamatos jelet küld, amelyet a Merkúr folyamatosan vesz. Ha a jel megszakad, a rendszer automatikusan felrobbantja a hidrogénbombát.

– Halott ember kapcsolójának hívják – jegyezte meg sztoikus hangon az Egyesült Államok képviselője. – A hidegháború idején

folytak kutatások fordított kioldókkal és halott ember kapcsolója jellegű szerkezetekkel kapcsolatban, de sosem alkalmazták őket. Csak egy örült alkalmazná.

Rey Diaz leengedte bal kezét, és zakója ujjával eltakarta a bölcsőt.

– Nem a nukleáris stratégia valamelyik szakértőjétől vettem ezt a csodálatos ötletet, hanem egy amerikai filmből. A filmben egy embernek van egy ilyen szerkezete, ami folyamatos jelet bocsát ki, ha azonban az ember szíve megszűnik dobogni, a jel megszakad. Egy másik emberre bombát erősítettek, amit lehetetlen eltávolítani, és ha a bomba nem kapja a jelet, akkor felrobban. Így aztán ennek a szerencsétlennek, annak ellenére, hogy nem szereti az előbb említett fickót, mindent meg kell tennie, hogy megvédje... Szeretem az amerikai kasszasikereket, még ma is felismerem a Superman régi változatát is.

– Ez azt akarja jelenteni, hogy ezt a szerkezetet a szívveréséhez kapcsolta? – kérdezte a japán képviselő, és a mellette álló Rey Diaz felé nyúlt, hogy megérintse a szerkezetet a zakó uja alatt, de Rey Diaz arrébb húzta a karját és kicsivel odébb lépett.

– Természetesen. De a bölcső ennél fejlettebb és kifinomultabb. Nemcsak a szívverést figyeli, hanem sok más testi funkciót is, például a vérnyomást, a testhőmérsékletet és egyebeket, és ezekből a paraméterekből átfogó elemzést készít. Ha nem észleli, hogy ezek nem normálisak, akkor azonnal leállítja a kioldást megakadályozó jel sugárzását a halott ember kapcsolójában. Több egyszerű szóbeli utasításomat is felismeri.

Ekkor egy feltűnően ideges férfi lépett be a tárgyalóterembe, és súgott valamit Garanin fülébe. Még mielőtt befejezte volna, Garanin szemében különös tekintettel pillantott fel Rey Diazra, ami nem kerülte el az éles szemű képviselők figyelmét.

– Van rá egy mód, hogy lefegyverezzük ezt a maga bölcsőjét. Már a hidegháború alatt is tanulmányozták a kioldásgátlóval szembeni ellenintézkedéseket – jelentette ki az Egyesült Államok

képviselője.

– Nem az én bölcsőm. A hidrogénbombák bölcsője. Ha a bölcső ringása leáll, felébrednek – mondta Rey Diaz.

– Én is erre a technikára gondoltam – szólalt meg a német képviselő. – Mikor az órája a Merkúr felé sugározza a jelet, annak bonyolult kommunikációs útvonalon kell végighaladnia. Ha bármelyik átviteli pontot elpusztítjuk vagy leárnyékoljuk, és utána egy hamis jelforrással tovább sugározzuk a kioldást gátló jelet a többi láncszem irányába, máris használhatatlanná válik a rendszer.

Rey Diaz bólintott.

– Ez valóban problémát jelent – mondta a német képviselőnek. – A sophonok nélkül a probléma könnyedén megoldható. Minden egyes átviteli pont azonos titkosító algoritmussal rendelkezik, ez generál minden egyes elküldött jelet. A külvilág számára olyan, mintha a jel minden alkalommal véletlenszerű és eltérő lenne, a bölcső jeladója és a jel fogadója értékek egymással megegyező sorát generálja. A jel csak akkor bizonyul érvényesnek, ha a fogadója a saját sorozatával megegyező jelet kap. A titkosítási algoritmus nélkül a maga hamis forrása által kiküldöttjei nem fog egyezni a fogadóéval. Az átkozott sophonok azonban képesek megfejteni az algoritmust.

– Akkor talán talált egy másik megoldást? – kérdezte valaki.

– Egy durva megoldást. Én és minden megoldásom durvák és esetlenek vagyunk – mondta Rey Diaz, önmagát gúnyoló nevetéssel. – Növeltem az érzékenységet, amellyel az átviteli pontok ellenőrzik a saját állapotukat. Minden egyes átviteli pont számos egységből áll, amelyeket lehet, hogy nagy távolság választ el egymástól, de a köztük zajló folyamatos kommunikáció egy egészévé kovácsolja őket. Ha az egységek bármelyike kiesik, az egész átviteli pont kiad egy parancsot, ami leállítja a kioldásgátlót. Ezt követően, még ha a hamis jelforrás tovább küldi is a jelet a következő átviteli pontnak, az nem fogja

elfogadni. Minden egyes egység ellenőrzésével mikroszekundumnyi pontosság érhető el, ami azt jelenti, hogy az előbb felszólaló úriember módszerét használva egy átviteli pont minden egységét egyszerre, egyetlen mikroszekundum alatt kell elpusztítani, és a jelet ugyanebben az időben el kell kezdeni sugározni a hamis jelforrásból. Az egységeket körülbelül háromszáz kilométer választja el egymástól. Mindegyiket rendkívül strapabírónak tervezték, és a külső beavatkozás első jelére figyelmeztetést bocsátanak ki. Lehet, hogy a trisolarisiak képesek lennének elérni, hogy ezek az egységek egy mikroszekundum alatt, egyszerre menjenek tönkre, az emberek azonban jelenleg képtelenek erre.

Utolsó mondata hallatán mindenki felfigyelt.

– Most kaptam a jelentést, hogy a Rey Diaz csuklóján lévő valami elektromágneses jelet bocsát ki – mondta Garanin, és a hír hallatán feszült lett a hangulat a teremben. – Hadd tegyek fel egy kérdést, Rey Diaz Falképző: a karórája a Merkúrra küldi ezt a jelet?

– Miért küldeném a Merkúrra? – kuncogott Rey Diaz. – Ott semmi nincs most, csak egy hatalmas kráter. Egyébként is, a bölcső űrbeli kommunikációjához szükséges kapcsolatot még nem építették ki. Nem, nincs miért aggódniuk. A jel nem a Merkúrra megy, hanem valahová New Yorkba, hozzánk nagyon közel.

Megfagyott a levegő, és Rey Diazot leszámítva minden jelenlévő olyan döbbenetben állt, mint a fából faragott szobor.

– Ha a bölcső által közvetítettjei megszakad, mit fog kiváltani? – kérdezte a brit képviselő éles hangon. Már nem próbálta leplezni feszültségét.

– Valamit kivált, azt elismerem – felelte Rey Diaz, és felnevetett. – Több mint húsz éve vagyok Falképző, arra pedig mindig képes voltam, hogy megszerezsek magamnak pár dolgot.

– Akkor, Mr. Rey Diaz, hajlandó lenne válaszolni egy még egyértelműbb kérdésre? – szólalt meg a francia képviselő.

Teljesen nyugodtnak tűnt, de hangja enyhén remegett. – Hány emberéletért lesz felelős? Hány emberéletért leszünk felelősek?

Rey Diaz szeme elkerekedett, ahogy a franciára nézett, mintha abszurdnak tartotta volna a kérdést. – Tessék? Számít az emberek száma? Azt hittem, maguk mindannyian tiszteletre méltó úriemberek, akik mindennél fontosabbnak tartják az emberéletet. Mi a különbség egy emberélet és nyolcmilliókétszázézer között? Ha az előbbiről van szó, akkor már nem kell tiszteletben tartaniuk?

Az Egyesült Államok képviselője megszólalt.

– Több mint húsz évvel ezelőtt, a Falképző-projekt indításakor mi jeleztük, miféle ember ez. – Rey Diazra mutatott, szájából fröcsögött a nyál, miközben beszélt. Hiába próbálta visszafogni magát. – Ez egy terrorista! Egy gonosz, mocskos terrorista! Maga az ördög! Kinyitották a palackot, kiengedték, most vállalniuk kell a felelősséget! Az ENSZ-nek vállalnia kell a felelősséget! – ordította hisztérikusan, és az előtte lévő papírok ezerfelé repültek.

– Nyugodjon meg, képviselő úr! – mondta Rey Diaz kis mosollyal. – A bölcső nagyon érzékeny a testi funkcióimra, és ha én is ilyen hisztériás rohamot kapnék, mint maga, leállítaná a jel küldését. Nem ingadozhat a hangulatom. Így aztán maga, és maguk mind, akik itt ülnek, jobban teszik, ha nem akarják, hogy rosszkedvem legyen. Legjobb lenne, ha megpróbálnának gondoskodni róla, hogy remek legyen a közérzetem. Mindannyiunk közös érdekében.

– Mik a feltételei? – kérdezte Garanin halkán.

Rey Diaz szomorú mosollyal fordult Garanin felé. – Elnök úr, mi más feltételeim lehetnének? – csóválta a fejét. – Szeretnék elmenni innen és visszatérni a saját országomba. Vár rám egy bérelt gép a Kennedy repülőtéren.

A teremben csend volt. Akaratlanul is mindenkinek a figyelve lassanként az Egyesült Államok képviselője felé fordult, aki

képtelen volt elviselni a rá szegeződő szempárokat. Végül hátradőlt székében.

– Takarodjon kifelé! – sziszegte.

Rey Diaz lassan bólintott, majd felállt és kiment.

– Mr. Rey Diaz, majd én hazaviszem – mondta Garanin, és elhagyta az emelvényt.

Rey Diaz ott állt és várta, hogy Garanin odamenjen hozzá. Az elnök léptei kevésbé voltak fürgék, mint azelőtt.

– Köszönöm, elnök úr. Gondoltam, hogy ön is szeretne elszabadulni innen.

Már az ajtónál jártak, amikor Rey Diaz megragadta Garanint, és vele együtt visszafordult a terem felé.

– Uraim, nem fog hiányozni ez a hely. Elvesztegettem ezt a két évtizedet, és itt senki nem ért meg engem. Vissza akarok menni a hazámba, a népemhez. Igen, a hazámba és a népemhez. Hiányoznak.

Mindenki meglepetésére a nagydarab férfi szemében könny csillogott. Hallgatott, végül újra megszólalt.

– Vissza akarok menni a hazámba. Ez nem része a tervnek.

Mikor kilépett az ENSZ Közgyűlése épületének kapuján, Rey Diaz szélesre tárta karjait a Nap felé, és megkönnyebbülten felkiáltott.

– Én Napom! – Két évtizedre visszanyúló napfóbiája elmúlt.

A repülő felemelkedett, és elhagyta a partvonalat, hogy megkezdje útját a széles Atlanti-óceán fölött.

A fedélzeten Garanin odafordult hozzá.

– Így, hogy én is itt vagyok, a repülőgép biztonságos hely. Kérem, mondja el, hol van a szerkezet, ami összeköttetésben áll a halott ember kapcsolójával!

– Nincs ilyen szerkezet. Nincs semmi. Csak egy trükk volt, hogy el tudjak menekülni. – Rey Diaz levette karóráját, és átadta Garaninnak. – Csak egy egyszerű, Motorola telefonból átalakított jeladó van benne. Nincs hozzákötve a szívverésemhez sem. Ki

van kapcsolva. Tartsa meg emlékebe.

Hosszú ideig mindketten hallgattak, majd Garanin felsóhajtott és megszólalt.

– Hogy történhetett meg mindez? A Falképzők azért részesültek a mindentől elzárt stratégiai gondolkodás előjogában, hogy a sophonok és a Trisolaris ellen használják fel. Maga és Tyler azonban az emberiség ellen használták.

– Nincs ebben semmi különös – felelte Rey Diaz. Az ablak mellett ült, és élvezte a kintről beragyogó napfényt. – Jelenleg az emberiség fennmaradásának legnagyobb akadálya maga az emberiség.

Hat órával később a repülőgép leszállt a caracasi nemzetközi repülőtéren, a Karib-tenger partján. Garanin nem szállt ki, indult vissza a géppel az ENSZ-hez.

– Ne hagyjanak fel a Falképző-projekttel – mondta Rey Diaz, mikor elbúcsúztak. – Reményt jelent ebben a háborúban. Két Falképző még mindig maradt. Kérem, adja át nekik jókívánságaimat.

– Én sem fogok találkozni velük – mondta Garanin elfúló hangon. Mire Rey Diaz távozott, ő pedig egyedül maradt az utastérben, szemében könnyek ültek.

Caracas fölött az ég éppolyan tiszta volt, mint New Yorkban. Rey Diaz lement a repülőgéphez tolt lépcsőn, beszívta az ismerős illatú trópusi levegőt, majd letérdelt, és hosszasan megcsókolta hazája földjét. Ezután a katonai rendőrség nagy létszámú különítménye kíséretében autókonvojjal indult a városba. Félórányi utat tettek meg a kanyargós hegyi úton, beértek a fővárosba, és elindultak a városközpont és a Plaza Bolívar felé. Simon Bolívar szobra előtt Rey Diaz kiszállt a kocsiból, és megállt a szobor talapzatánál. Fölötte ott tornyosult lóháton a nagy, páncélos hős, aki legyőzte a spanyolokat, és megpróbálta létrehozni az egységes dél-amerikai köztársaságot, Gran Colombiát. Előtte izgatott embertömeg aszalódott a hőségben;

folyamatosan próbáltak előrenyomulni, de a katonai rendőrség heves ellenállással fogadta őket. Lövések dördültek a levegőben, de az embertömeg végül áttörte a rendőrök sorfalát, és a szobor talapzatánál álló élő Bolívar felé özönlött.

Rey Diaz felemelte kezét, és szemébe könnyek gyűltek, ahogy érzelmekkel teli hangon megszólította a tömeget.

– Népem!

Az első kő, amelyet a népe dobott, kinyújtott bal kezét találta el, a második a mellkasát, a harmadik pedig a homlokának csapódott, és majdnem kiütötte. Innentől a kövek úgy záporoztak felé az emberek kezéből, mint az esőcseppek, végül már gyakorlatilag teljesen maguk alá temették élettelen testét. Az utolsó követ, amely eltalálta Rey Diaz Falképzőt, egy öregasszony dobta, aki csak nagy nehezen vonszolta oda a követ a holttestig, majd spanyolul megszólalt.

– Gonosztevő! Megölt volna mindenkit! Az unokám is ott lett volna! Maga megölte volna az unokámat!

Ezzel minden erejét összeszedte, és remegő kezekkel nekivágta a követ Rey Diaz felhasadt koponyájának, ami kilátszott a kőhalom alól.

Az idő az egyetlen, ami megállíthatatlan. Éles pengéként, némán hasít át keményet és lágyat, folytonosan halad előre, és semmi nem képes a legkisebb mértékben sem kizökkenteni – azonban mindent megváltoztat.

Ugyanabban az évben, amikor a Merkúron elvégezték a tesztet, Chang Weisi nyugdíjba vonult. Mikor utoljára jelent meg a médiában, őszintén elismerte, hogy ő maga nem hisz a győzelemben, ez azonban semmit nem változtatott azon, hogy nagy tisztelettel övezték az űrflotta első parancsnokának munkásságát. Az, hogy oly sok éven át dolgozott nagy stressz alatt, tönkretette az egészségét, és hatvannyolc évesen meghalt. Halálos ágyán fekvé tudata tiszta volt. Többször is említette

Zhang Beihai nevét.

Ahogy Keiko Jamaszuki előre látta, Wu Yue élete hátralévő részét depressziósan és zavarodottan élte le. Több mint tíz éven át dolgozott az Emberiség Emlékezete-projekten, de nem talált benne vigaszt, és magányosan halt meg hetvenhét éves korában. Chang Weisihez hasonlóan utolsó pillanataiban neki is Zhang Beihai neve volt az ajkán. A jövővel kapcsolatos közös reményeiket a rendíthetetlen harcosba vetették, aki most hibernációban várta az idő múlását.

Miután második hivatali ideje is letelt, Say főtitkár elindította az Emberiség Emlékezete-projektet, melynek céljaként megkezdték az emberi civilizáció adatainak és emléktárgyainak átfogó összegyűjtését, hogy végül egy legénység nélküli járművön kiküldjék a kozmoszba. A projekt legnagyobb hatású alkotóeleme az Emberi napló nevű tevékenység volt. Ennek keretén belül weboldalakot hoztak létre abból a célból, hogy minél több ember jegyezze fel egész életét szöveges formában és képek segítségével, hogy mindez a civilizációt magába foglaló adathalmaz részévé váljon. Az Emberi napló-projekt weboldalai végül több mint kétmilliárd ember életét rögzítették, és ezzel az interneten található valaha volt legnagyobb információhalmaz jött létre. A PVT később úgy döntött, az Emberiség Emlékezete-projekt hozzájárul a kishitűség fenntartásához, és egy határozatban leállította a projekt további fejlesztését, még a meneküléspárti mozgalommal is egyenértékűvé nyilvánította. Say azonban továbbra is minden erejét a projekt fenntartására fordította, mígnem nyolcvannégy éves korában ő is elhunyt.

Nyugdíjba vonulásuk után Garanin és Kent ugyanazt a döntést hozták: mindketten elzárkóztak a külvilágtól abban az észak-európai édenkertben, ahol Luo Ji élt öt éven át. A külvilág soha többé nem látta őket, és senki nem tudta még haláluk pontos dátumát sem. Egyvalami azonban biztos volt: hosszú életet éltek. A szóbeszéd szerint mindketten elérték a százéves kort, mielőtt

végelgyengülésben meghaltak.

Dr. Albert Ringier és Fitzroy tábornok mindketten több mint nyolcvanéves korukig éltek, és tanúi voltak a száz méter átmérőjű *Hubble III* űrteleszkóp elkészülésének, amellyel aztán megfigyelték a Trisolarist; a trisolarisi flottát vagy az előtte repülő szondákat azonban soha többé nem látták. Nem tudták kivárni, amíg áthaladnak a harmadik hónyom előtt.

A hétköznapi emberek élete is tovább folyt, majd véget ért. A három öreg pekingi szomszéd közül Miao Fuquan volt az első, aki elment, hetvenöt éves korában érte a halál. Valóban megkérte a fiát, hogy 200 méterrel a föld alatt, egy elhagyatott bányában temesse el, fia pedig teljesítette utolsó kívánságát, felrobbantotta a bánya falát, és sírkövet emelt apjának, hogy emlékezzenek rá. Apja úgy akarta, hogy az ítéletnap csata előtti utolsó nemzedék tüntesse majd el a sírkövet, és ha az emberiség győz, állítsák vissza eredeti helyére. A valóságban azonban az történt, hogy alig fél évszázaddal Miao Fuquan halála után a bányakna fölötti terület elsivatagosodott, a sírkő eltűnt, a bánya helye feledésbe merült, a Miao család leszármazottait pedig nem érdekelte, hogy megkeressék.

Zhang Yuanchao nyolcvanévesen halt meg, betegségben, mint egy átlagember, és elhamvasztották, mint egy átlagembert. Hamvait köznapi, négyszögletes urnahelyen helyezték örök nyugalomra egy köztemető urnasorában.

Yang Jinwen kilencvenkét éves koráig élt. A fémötvözetből készült szerkezet, melyben maradványait elhelyezték, harmadik kozmikus sebességgel száguldott ki a Naprendszerből, a végtelen világűrbe. Minden megtakarítását erre költötte.

Ding Yi azonban még élt. Miután áttörést ért el az irányított fúzió területén, figyelmét az elméleti fizika felé fordította, és a nagyenergiájú fizika területén folytatott kísérleteket, melyek során arra keresett módot, hogy sikerüljön megszabadulni a sophonok beavatkozásától. Nem járt sikerrel. Mikor hetvenes

éveibe lépett, más fizikusokhoz hasonlóan ő is felhagyott minden reménnyel az áttörés lehetőségét illetően. Hibernáltatta magát, azzal a szándékkal, hogy az ítéletnap csata idején ébred majd fel. Egyetlen vágya az maradt, hogy saját szemével lássa a trisolarisiak felsőbbrendű technológiáját.

A trisolarisi krízis kezdetét követő évszázadban mindenki meghalt, aki élt még az aranykorban. „Aranykornak” azokat a szép időket nevezték, amelyek az 1980-as évektől a krízisig tartottak. Olyan kor volt ez, amelyet folyton felidéztek, és az öregek, akik éltek még ezekben a csodálatos időkben, egyre csak emlékeiken kérődztek, hogy kiélvezzék a felidézett ízeket. Mindig ugyanazzal a mondattal zárták le visszaemlékezéseiket: „Bárcsak akkoriban tudtuk volna értékelni, amink van!” A fiatalok szemükben irigységgel és kételkedéssel hallgatták a történeteiket. Az a legendás béke, jólét és boldogság, a minden gondtól mentes utópia – valóban létezett vajon?

Ahogy az idősek egymás után meghaltak, az arany part, amit az emberiség maga mögött hagyott, eltűnt a történelem ködében. Az emberi civilizáció bárkája egyedül úszott tovább a hatalmas óceánon, ahol minden oldalról végtelen, baljós hullámok vették körül, és senki nem tudta, a túlpart létezik-e egyáltalán.

III. RÉSZ
A SÖTÉT ERDŐ

A KRÍZIS KORSZAKÁNAK 205. ÉVE

A trisolarisi flotta távolsága a naprendszerrel: 2,10 fényév

Sötétség. A sötétség előtt nem volt semmi, csak a semmi, és ennek a semminek nem volt színe. A semmiben nem volt semmi. A sötétség azt jelentette, hogy legalább a tér létezik. Az űr sötétségében pedig hamarosan zavar tűnt fel, ami mindenben áthatolt, akár egy gyenge szellő. A múltó idő érzése volt, mert a semmiben még nem létezett idő, most azonban testet öltött, olvadó gleccser formájában. Csak sokkal később jelent meg a fény is, eleinte alaktalan fényfoltként, majd újabb hosszú várakozás után fokozatosan a világ formái is kibontakoztak. Az újonnan felélesztett tudat küzdött, hogy értelmet találjon benne. Először egypár vékony, átlátszó csövet tudott kivenni, majd mögöttük egy emberi arcot, ami őt figyelte, majd hirtelen eltűnt, és csak a lág, fehér mennyezeti világítás maradt helyette.

Luo Ji magához tért a hibernációból.

Az arc újra megjelent. Egy férfi arca volt, aki szelíden nézte Luo Jit,

– Üdvözlöm a világunkban – mondta.

Miközben beszélt, fehér orvosi köpenyén élénk színű rózsák mezeje villant fel, majd elhalványult, és újra megjelent. Ahogy a férfi tovább beszélt, a köpenyen folyamatosan váltakoztak a gyönyörű képek, melyek tükrözték arckifejezését és érzelmeit: tenger, naplementék, erdők a szemerkélő esőben. Elmondta Luo Jinek, hogy a hibernáció alatt betegségét meggyógyították, és újraélesztése simán ment. Körülbelül csak három napba fog telni, amíg teljesen felépül, akkorra minden testi funkciója visszatér a normális működéshez...

Luo Ji agya még mindig nehézkesen járt, és csak félig volt

ében, úgyhogy mindössze egyvalamit fogott fel abból, amit az orvos mondott: a krízis korszakának 205. évében jártak, ő pedig 185 évet töltött hibernációban.

Eleinte különösnek találta az orvos kiejtését, de hamar rájött, hogy bár a standard mandarin nyelv hangjai nem sokat változtak, a szókincset nagy számban töltötték fel angol szavak. Miközben az orvos beszélt, mindaz, amit mondott, megjelent a mennyezeten is, nyilván hangfelismerő szoftver segítségével, és, talán hogy segítsék a frissen felébredtet a megértésükben, az angol szavakat kínai karakterekre cserélték.

Az orvos végül azt mondta, hogy Luo Ji át lehet vinni a felélesztőhelyiségből egy szokványos kórterembe. Köpenyén egy esti jelenet jelent meg, amelyben a lenyugvó nap gyorsan átadta helyét búcsúzóul a csillagos égnek. Luo Ji eközben érezte, hogy ágya megmozdul. Épp kiért az ajtón, mikor hallotta, hogy az orvos megszólal.

– A következőt!

Luo Ji hátrafordította fejét, és látta, hogy egy újabb ágy érkezik be a felélesztőhelyiségbe, rajta valakivel, akit nyilvánvalóan most hoztak ki a hibernációs kamrából. Az ágyat gyorsan odagurították a monitorok sorszála elé, az orvos pedig, akinek köpenye most hófehér volt, ujjával megérintette a falat. Ettől a fal egyharmadán monitorok aktiválódtak, rajtuk összetett görbék és más adatok, az orvos pedig gyors mozdulatokkal kezdett pötyögni rajtuk.

Luo Ji ráébredt, hogy felébredése valószínűleg egyáltalán nem számít jelentős eseménynek itt, nyilván a hétköznapi munka része. Az orvos barátságos volt, de az ő szemében Luo Ji csak egy átlagos hibernált volt.

A felélesztőhelyiséghez hasonlóan a folyosón sem voltak lámpák. A fény magukból a falakból áradt, és bár nem volt túl erős, Luo Jinek így is hunyorognia kellett. Mikor azonban hunyorogni kezdett, a falak fénye elhalványult a folyosónak azon

a részén, ahol épp tartózkodott, és a tompított fényű szakasz követte, ahogy az ágy továbbhaladt vele. Mikor szeme már hozzá szokott a fényhez, újra kinyitotta, a folyosó pedig újra világosabb lett, épp amennyire kényelmes volt neki. Úgy tűnt, a folyosó fényerejét szabályzó rendszer képes volt követni a változásokat a pupillájában.

Ebből ítélve úgy tűnt, olyan korban ébredt fel, amelyben mindent személyre szabnak.

Ez messze meghaladta az elvárásait.

Ahogy a falak lassan elhaladtak mellette, számtalan, különböző méretű aktív képernyőt látott rajtuk, véletlenszerűen elhelyezve. Némelyiken képek mozogtak, amelyeket nem volt ideje megnézni, másokat nyilvánvalóan használta valaki előzőleg, és elfelejtette kikapcsolni, amikor otthagyta.

Automata ágya néha keresztezte a folyosón járkálok útját, és észrevette, hogy az emberek talpa és az ágy kereke is fénylő, vízhez hasonló hullámokat keltett a padlóhoz érve, mint ahogy az ő idejében az LCD-képernyő tette, amikor megnyomta az ujjával. A hosszú folyosó hihetetlen tisztaságérzetet keltett, olyan tiszta volt, mint egy 3D számítógépes animáció, bár tudta, hogy ez mind valóság. Olyan nyugalmat és kényelmet érzett, ahogy áthaladt rajta, amit korábban soha nem ismert.

Ami azonban a legjobban lenyűgözte az emberekben, akikkel találkozott, az volt, hogy mindenki – legyen szó orvosról, ápolóról vagy másokról – tisztának és elegánsnak tűnt, amikor pedig a közelébe értek, mind melegen rámosolyogtak vagy integettek. Ruháikon csodálatos képek látszottak, mindenkién más stílusú, némelyik absztrakt, némelyik figuratív. Az arckifejezésük ragadta meg, mert tudta, hogy az átlagember tekintete az, ami a legjobban tükrözi az adott idő és hely civilizációs szintjét. Egyszer látott egy sorozatnyi fényképet, amelyet európai fényképészek készítettek a Qing-dinasztia uralmának vége felé, és ami a legjobban megmaradt benne, az a fényképen szereplő emberek

unott arca volt. A hivatalnokok és a közemberek tekintete egyaránt csak benuhátságot és ostobaságot tükrözött, az élet legcsekélyebb jele nélkül. Most, amikor ennek az új kornak az emberei Luo Jire néznek, lehet, hogy ugyanezt érzik. A szempillantások, melyek találkoztak az övével, tele voltak erővel és tudással, emellett olyan őszinteséggel, megértéssel és szeretettel, amelyet a saját korában ritkán érzett. Ami azonban a szíve mélyén a leginkább lenyűgözte, az az arckifejezésükben rejlő magabiztosság volt. A vidám magabiztosság, amely ott fénylett minden egyes szempárban, egyfajta lelki háttérként szolgált az új kor emberei számára.

Nem úgy tűnt, hogy kétségbeeséssel teli korba érkezett, és ez megint csak váratlan meglepetésként érte.

Luo Ji ágya hangtalanul gurult a kórterem felé, ahol két másik újraélesztett hibernált várta. Egyikük ágyon feküdt, a másiknak pedig, aki az ablak mellett állt, épp egy nővér segített összecsomagolni a holmiját, és úgy tűnt, készen áll a távozásra. Tekintetükből Luo Ji tudta, hogy az ő korából érkeztek. Szemük mintha ablak lett volna az időben, és rajtuk keresztül ismét visszapillantott a homályos korba, amelyből érkezett.

– Hogy lehet ez? A dédnagyapjuk vagyok! – Luo Ji hallotta, hogy a távozni készülő hibernált panaszkodik.

– Nem hivatkozhat előttük a korára. Ez a törvény: a hibernációban töltött idő nem számít bele az életkorba, így az idősebbek jelenlétében ön fiatalabbnak számít. Menjünk! Épp eleget vártak a fogadószobában – mondta az ápolónő. Luo Ji észrevette, hogy kerülni próbálja az angol szavakat, de némelyik kínai szóban megbotlik a nyelve, mintha ősi kínai nyelven kellene beszélnie. Néha muszáj volt a modern nyelvet használnia, ilyenkor a falon megjelent szavainak régi kínai fordítása.

– Még csak azt se értem, amikor beszélnek. Tele van ezzel a madáracsicsergéssel! – mondta a hibernált. Ő is és az ápolónő is fogtak egy-egy táskát, és kimentek az ajtón.

– Ebben a korban folyton tanulnia kell. Ha nem teszi, odafent kell élnie – hallotta Luo Ji az ápolónő hangját az ajtón túlról. Mostanra minden nehézség nélkül értette a modern nyelvet, de így sem volt világos előtte, mit akart mondani ezzel az utolsó mondattal.

– Helló! Magát is betegség miatt hibernálták? – kérdezte a Luo Ji melletti ágyban fekvő férfi. Fiatal volt, a húszas évei elején járt.

Luo Ji kinyitotta a száját, de nem jött ki hang a torkán. A fiatalember bátorítón rámosolygott.

– Tud beszélni. Próbálja erősebben!

– Helló – szólalt meg végre Luo Ji rekedten.

A fiatalember bólintott.

– Aki most távozott, őt igen. Engem nem. Én azért jöttem, hogy elmeneküljek a valóságtól. Egyébként a nevem Xiong Wen.

– Itt... Milyen itt? – kérdezte Luo Ji. Most már könnyebben ment neki a beszéd.

– Nem igazán tudom. Csak öt napja vagyok itt. Annyi biztos, hogy jó korszakban vagyunk. Számunkra azonban nehéz lesz beilleszkedni a társadalomba, nagyrészt azért, mert túl korán ébresztettek fel minket. Jobb lett volna pár évvel később.

– Pár évvel később? Nem lett volna akkor még nehezebb?

– Nem. Most még háborúban állunk, így a társadalom nem tud foglalkozni velünk. Pár évtized múlva, a béketárgyalások után béke lesz és jólét.

– Béketárgyalások? Kivel?

– Természetesen a Trisolarisszal.

Luo Jit megdöbbentette Xiong Wen utolsó mondata. Küszködött, hogy felüljön. Egy ápolónő bejött, és segített neki félig ülő helyzetbe helyezkedni.

– Azt mondták, tárgyalni akarnak a békéről? – kérdezte Luo Ji nyugtalanul.

– Még nem. De nem lesz más választásuk – mondta Xiong Wen. Esetlenül feltápászkodott ágyából, Luo Jihez ment és leült az ágya

szélére. Látszott, hogy már nagyon várta, hogy megismertethesse egy frissen felébredttel ezt a kort. – Nem tudja? Az emberiség csodálatos most, egyszerűen csodálatos!

– Hogyhogy?

– Az űrhajóink elképesztően nagy teljesítménnyel bírnak, sokkal nagyobbal, mint a trisolarisi hajók!

– Hogy lehetséges ez?

– Miért ne lenne az? Tekintsünk most el a szuperfegyverektől, és nézzük kizárólag a sebességet. A fénysebesség tizenöt százalékát képesek elérni! Nagyságrendekkel gyorsabbak, mint a trisolarisiakéi!

Mikor Luo Ji kételkedve az ápolónő felé fordult, észrevette, hogy kivételesen gyönyörű nő. Ebben a korban mindenki gyönyörűnek tűnt.

– Valóban igaz – bólintott az ápolónő mosolyogva. – És tudja, hány hajóból áll az űrflotta? – folytatta Xiong Wen. – Elmondom magának: kétezerből! Kétszer annyiból, mint a trisolarisi flotta! És ez a szám egyre növekszik!

Luo Ji újra az ápolónő felé pillantott. A nő bólintott.

– Tudja, milyen rossz helyzetben van most a trisolarisi flotta? Kétszáz év alatt háromszor keltek át azon a... azon az űrbeli porfelhőn, amit hónyomnak hívnak, úgy hallottam, legutóbb négy évvel ezelőtt. A teleszkóp megfigyelte, hogy lazább formációban jönnek. Nem maradtak együtt. A hajók több mint fele rég abbahagyta a gyorsulást, és a porfelhőn átkelve lényegesen veszítettek a sebességükből. Szinte vánszorognak, ami azt jelenti, hogy még nyolcszáz évig nem fogják elérni a Naprendszert. Lehet, hogy már olyan is van köztük, amelyeknek sérült a törzse. A jelenlegi sebességükből ítélve legfeljebb háromszáz hajó fog időben, kétszáz év múlva ideérni. Az egyik trisolarisi szonda azonban hamarosan eléri a Naprendszert. Még ebben az évben. A többi kilenc is követi, és három év múlva megérkezik.

– A szonda... az mi? – kérdezte Luo Ji zavartan.

– Nem helyeseljük, hogy gyakorlati információkat cseréljenek egymással – szólt közbe az ápolónő. – Amikor a legutóbb felélesztett hibernáltunk először hallott ezekről a dolgokról, több napba telt, hogy megnyugodjon. Hátrátatja a felépülést.

– Engem boldoggá tesz a dolog, akkor magát miért zavarja? – vont vállat Xiong Wen, aztán visszatért saját ágyához, hogy lefeküdjön. Nézte a mennyezet által kibocsátott lágy fényt, és felsóhajtott. – A gyerekek jól vannak. Tényleg jól vannak.

– Ki itt a gyerek? – zsörtölődött az ápolónő. – A hibernációban töltött időszak nem számít bele az életkorba. Maga a gyerek.

Luo Ji azonban fiatalabbnak látta a nőt, mint Xiong Went, bár sejtette, hogy ebben a korszakban nem feltétlenül lehet pontosan megbecsülni valakinek a korát a külseje alapján.

Az ápolónő most felé fordult.

– A maga korából érkezett emberek mind nagyon kétségbe vannak esve. Pedig tényleg nem olyan komoly a helyzet.

Luo Ji úgy érezte, egy angyal szólt hozzá. Olyan volt, mintha gyermekké vált volna, aki épp egy rémálomból ébredt fel, és mindazt az ijesztő dolgot, amit átélt, egy felnőtt mosolya egyből elfeledtette volna vele. Miközben az angyal beszélt, ápolónői egyenruháján gyorsan felkelő nap ragyogott fel, arany fényében a száraz, sárga föld kizöldült, és színekben tobzódó virágok lepték el.

Mikor az ápolónő kiment, Luo Ji odafordult Xiong Wenhez.

– Mi történt a Falképző-projekttel?

– Falképző? Sose hallottam róla – rázta a fejét Xiong Wen zavartan.

Luo Ji megkérdezte, mikor hibernálták, és megtudta, hogy még a Falképző-projekt indulása előtt, amikor a hibernáció még nagyon drágának számított. Úgy tűnt, a családjának sok pénze volt. Ha azonban az alatt az öt nap alatt sem hallott a Falképző-projektről, amit az ittléte alatt töltött, az azt jelentette, hogy ha

nem is felejtették el a projektet erre a korra, jelentősége már nem volt.

Luo Ji ezután két hétköznapi területen is megtapasztalta, milyen magas szintre fejlődött a technológia ebben a korban. Nem sokkal azután, hogy megérkezett a kórterembe, az ápolónő behozta a felélesztés utáni első ételét: nagyon kis mennyiségű tejet, kenyeret és dzsemet, mert, mint mondta, a gyomorfunkciói még nem teljesen jöttek rendbe. Luo Ji beleharapott a kenyérbe, és úgy érezte, mintha fűrészport ráгна.

– Még az ízérezése sem tért vissza – jelentette ki az ápolónő.

– Ha visszatért, még rosszabbnak fogja érezni az ízt – mondta Xiong Wen.

– Persze nem olyan jó, mint amit a maguk korában a felszínen termesztettek – nevetett az ápolónő.

– Akkor ez honnan van? – kérdezte Luo Ji tele szájjal.

– Egy gyárban készül.

– Képesek gabonát szintetizálni?

Xiong Wen válaszolt az ápolónő helyett.

– Más lehetőség nincs, szintetizálni kell. A szántóföldeken már nem terem meg a gabona.

Luo Ji sajnálni kezdte Xiong Went. Az ő korában is voltak emberek, akik immunisak voltak a technológiai fejlődésre, és minden új műszaki csoda hidegen hagyta őket. Xiong Wen is közéjük tartozott. Nem tudta megfelelően értékelni ezt az új kort.

A következő felfedezése mélyen megrázta, bár nagyon egyszerű dologról volt szó. Az ápolónő a pohár tejre mutatott, és közölte Luo Jivel, hogy külön a hibernáltak kedvéért melegítőpohárban szolgálják fel, mert ebben a korban az emberek általában nem isznak forró italokat, még a kávé is hidegen fogyasztják. Ha Luo Ji nincs hozzászokva, hogy hidegen igya a tejet, egyszerűen felmelegítheti, csak egy csúszkát kell arrébb csúsztatnia a pohár alján, míg el nem éri a kívánt hőmérsékletet.

Miután megitta a tejet, Luo Ji szemügyre vette a poharat.

Egyszerű üveg pohárnak tűnt, leszámítva vastag, áttetsző alját, nyilván ebben volt a hőforrás. Bármilyen alaposan vizsgálta is, semmi mást nem látott rajta a csúszkán kívül, és mikor megpróbálta lecsavarni a pohár alját, látta, hogy egy darabot alkot a pohár többi részével.

– Ne próbálkozzon az újratöltéssel. Még nem érti. Veszélyes – figyelmeztette az ápolónő, aki végignézte ügyködését.

– Arra vagyok kíváncsi, hol töltik fel árammal.

– Hol... töltik fel? – Az ápolónő ügyetlenül ismételte el a szót, látszott, hogy először hallja.

Luo Ji megismételte angolul is, de a nő továbbra is zavartan rázta a fejét.

– Akkor mi történik, ha lemerül benne az elem?

– Elem?

– Elem – mondta Luo Ji, ezúttal angolul. – Már nem használnak elemeket? – Mikor a nő újra a fejét rázta, Luo Ji újabb kérdést tett fel. – Akkor honnan veszi a pohár az áramot?

– Áramot? Hiszen az mindenhol ott van – felelte az ápolónő rosszálló hangsúllyal.

– Nem fog kifogyni a pohárból az áram?

– Nem fog.

– Kimeríthetetlen?

– Kimeríthetetlen. Hogy tudna az áram elfogyni?

Mikor az ápolónő távozott, Luo Ji még mindig nem tudta letenni a poharat. Ügyet sem vetett arra, hogy Xiong Wen kineveti. Az érzelmek, amelyek döntötték, azt súgták neki, szent tárgyat tart a kezében, az emberiség ősi álmának megvalósulását: az örökmozgót. Ha az emberiségnek valóban sikerült kimeríthetetlen energiaforrásra szert tennie, akkor gyakorlatilag mindenre szert tett. Luo Ji most már elhitte a csinos ápolónő szavait: tényleg nem olyan komoly a helyzet.

Mikor az orvos a kórterembe érkezett egy szokásos vizitre, Luo Ji megkérdezte, hallott-e a Falképző-projektről.

- Hallottam. Egy régi vicc – felelte az orvos könnyedén.
- Mi történt a Falképzőkkel?
- Azt hiszem, egyikük öngyilkos lett, egy másikat megköveztek... Még az elején történt, és azóta majdnem kétszáz év eltelt.
- Mi lett a másik kettővel?
- Nem tudom. Valószínűleg még hibernálva vannak.
- Az egyikük kínai volt. Nem emlékszik rá? – kockáztatta meg Luo Ji, és feszült figyelemmel nézett az orvosra.
- Arra gondol, amelyik varázsigt küldött a csillagokba? Azt hiszem, említették premodern történelemórán – vetette körbe az ápolónő.
- Igen. És most... – próbálta folytatni Luo Ji.
- Nem tudom. Szerintem még hibernálva van. Nem nagyon foglalkozom ilyesmivel – mondta az orvos szórakozottan.
- Mi lett a csillaggal? Azzal, amelyiket megátkozta, amelyik körül egy bolygó keringett? Mi lett vele? – kérdezte Luo Ji, és érezte, hogy hevesebben ver a szíve.
- Mit gondol, mi történt? Még mindig ott kell lennie. Varázsige! Jó vicc!
- Akkor semmi nem történt a csillaggal?
- Én legalábbis nem hallottam, hogy történt volna. És maga? – fordult az orvos az ápolónőhöz.
- Én sem. – A nő a fejét rázta. – Akkoriban az egész világ pokolian rettegett, és sok buta dolog történt.
- És utána? – kérdezte Luo Ji, és sóhajtott.
- Utána jött a Nagy Szakadék – felelte az orvos.
- A Nagy Szakadék? Az micsoda?
- Később majd megtudja. Egyelőre pihenjen – felelte az orvos lágy sóhajjal. – De talán jobb, ha nem tudja meg. – Sarkon fordult, hogy távozzon, és köpenyén sötét felhők gyülekeztek, az ápolónőén pedig rengeteg szempár sorakozott, némelyikben könnyek csillogtak.

Mikor az orvos távozott, Luo Ji sokáig mozdulatlanul ült az ágyon. – Vicc. Egy régi vicc – morogta, majd nevetni kezdett, eleinte halkan, majd feltörő kacagással. Rázkódott az ágyon, és megijesztette Xiong Went, aki hívni akarta az orvost.

– Semmi bajom. Aludjon csak – mondta Luo Ji, majd lefeküdt, és felélesztése óta először ő is álomba merült.

Zhuang Yanról és a gyermekről álmodott. Mint eddigi álmaiban is, Zhuang Yan a hóban sétált felé, a gyermek pedig aludt a karjaiban.

Mikor felébredt, belépett az ápolónő, és jó reggelt kívánt neki. Hangja halk volt, hogy ne ébressze fel a még mindig alvó Xiong Went.

– Reggel van? Miért nincsenek ablakai ennek a szobának? – kérdezte Luo Ji, és körülnézett.

– A fal bármelyik része átlátszóvá tud válni, az orvosok azonban úgy érzik, maga még nem áll készen arra, hogy kinézzen. Túl ismeretlen lesz a látvány, elvonná a figyelmét, és rossz hatással lenne a pihenésére.

– Jó ideje felélesztettek már, de még mindig nem tudom, milyen a külvilág. Ez van rossz hatással a pihenésemre. – Luo Ji Xiong Wenre mutatott. – Én nem olyan vagyok, mint ő.

Az ápolónő nevetett. – Rendben. Épp lejár a műszakom. Elvagyok körülnézni? Majd megreggelizik, ha visszajött.

Luo Ji izgatottan követte az ápolónőt a nővérszobába. Mikor körülnézett, a berendezésnek körülbelül a feléről sikerült kitalálnia, hogy micsoda, a többiről azonban fogalma sem volt. Számítógépet vagy hasonlót nem látott, de mivel a falakon bárhol aktiválni lehetett egy képernyőt, erre számított is. Az ajtó előtt sorakozó három esernyő azonban magára vonta a figyelmét. A stílusuk eltért, de alakjukból kiindulva egyértelműen esernyők voltak. Luo Jit a méretük lepte meg. Ez a kor ne ismerné az összecsukható ernyőket?

Az ápolónő kilépett az öltözőből. Már a saját ruháit viselte. A

felszínén villódzó képektől eltekintve a női ruházat stílusában nem változott annyit az eltelt idő során, hogy az már meghaladta volna Luo Ji képzeletét. Saját kora ruházatához hasonlítva a legnagyobb különbséget a szembetűnő aszimmetria jelentette. Örült, hogy száznyolcvanöt év elteltével még mindig meglátja a szépséget egy nő ruházatában.

Az ápolónő fogta az egyik esernyőt, ami elég nehéz lehetett, mert a vállán kellett vinnie.

– Esik odakint?

Az ápolónő megrázta a fejét. – Maga azt hiszi, hogy... esernyő van nálam – mondta, és látszott, hogy nem nagyon ismeri ezt a szót.

– Akkor mi ez? – Luo Ji a nő vállán lévő „esernyőre” mutatott, és arra számított, valami szokatlan neve lesz, de ebben tévedett.

– A biciklim – mondta a nő.

Mikor kiértek a folyosóra, Luo Ji újra megszólalt.

– Messze van innen az otthona?

– Ha arra gondol, ahol lakom, az nincs messze. Biciklivel tíz vagy húsz perc. – A nő megállt, elbűvölő tekintetével Luo Jire nézett, és olyasmit mondott, amivel megrázta a férfit. – Már nincs olyan, hogy „otthon”. A házasság, a család, ezek megszűntek a Nagy Szakadék után. Ez az első dolog, amihez hozzá kell majd szoknia.

– Ez éppen olyasmi, amihez nem leszek képes hozzászokni.

– Nem vagyok benne biztos. A történelemórákon azt tanultam, a házasság és a család már a maga idejében kezdett szétesni. Sok ember volt, aki nem vágyott a kötöttségekre. Szabadon akartak élni. – Most említette másodszor a történelemóráit.

Egykor én is ilyen voltam, de aztán... – gondolta Luo Ji. Zhuang Yan és a gyermek azóta folyamatosan ott volt a gondolataiban, hogy felélesztették. Ők voltak tudata háttérképe: állandó jelleggel látta őket. Itt azonban senki nem ismerte fel Luo Jit, és ebben a bizonytalan helyzetben nem tehette meg, hogy nyíltan rákérdez

a hollétükre, bár annyira vágyott utánuk, hogy az már fájt.

Végighaladtak a folyosón, és miután átmentek egy automata ajtón, Luo Jinek felragyogott a szeme, amikor megpillantotta a távolba nyúló keskeny hidat, és friss levegő fújt az arcába. érezte, hogy kinn van, a szabadban.

– Milyen kék az ég! – ezek voltak az első szavak, amelyeket a külvilágnak kiáltott.

– Tényleg? Gondolom, össze sem lehet hasonlítani a maga korának a kék egével.

Határozottan kékebb. Sokkal kékebb. Luo Ji ezt nem mondta ki hangosan, csak élvezte a végtelen kékség ölelését, és hagyta, hogy lelke feloldódjon benne. Ekkor hirtelen beléhasított a kétség. Vajon a mennyországban van? Emlékei szerint ennyire tiszta kék eget egyetlenegyszer látott az öt év alatt, amelyet a világtól távol töltött, elzárkózva az édenkertjében. Ezen a kék égen azonban kevesebb volt a fehér felhő, csak egypár sápadt foszlány úszott a nyugati égbolton, mintha valaki véletlenül otffelejtette volna őket. A Nap, ami épp felkelt keleten, kristályként ragyogott a teljesen átlátszó levegőben, széle elmosódott a párafelhőben.

Luo Ji lenézett, és azonnal elszédült. Olyan magasan voltak, hogy beletelt egy hosszú pillanatba, amíg rájött, hogy amit odalent lát, az a város. Először azt hitte, hatalmas erdőt lát, karcsú fatörzseket, amelyek egyenesen nyúlnak az ég felé, és mindegyikből különböző hosszúságú ágak nyúlnak ki derékszögben. A város épületei alkották az ágakon lógó leveleket. A város elrendezése véletlenszerűnek tűnt, a különböző fák ágain különböző sűrűségben helyezkedtek el a levelek. Luo Jinek feltűnt, hogy a Hibernációs és Újraélesztési Központ, ahol ő tartózkodott, az egyik ilyen nagy fát alkotta, ő pedig eddig egy levélen volt, most pedig kinn állt az ágon, amelyikből a levél kinőtt – ez volt a keskeny híd, amit maga előtt látott.

Hátranézve látta, hogy a fa törzse, amelyhez az ága csatlakozik, olyan magasra nyúlik, hogy nem látja a tetejét. Az ág, amelyen

tartózkodtak, a fa középső és felső szakasza közt helyezkedett el, fölöttük és alattuk látni lehetett a többi ágat és a hozzájuk csatlakozó leveleket alkotó építményeket. (Luo Ji később megtudta, hogy a városban valóban úgy határozzák meg egy helynek a címét, hogy „XX fa, YY ág, ZZ levél”.) Mikor alaposabban megnézte őket, úgy látta, hogy a fák ágai hidak szövevényes hálózatát alkotják, olyan hidakét, melyeknek egyik vége a levegőben lóg.

– Milyen város ez? – kérdezte Luo Ji.

– Peking.

Luo Ji az ápolónőre nézett. A reggeli nap fényében még gyönyörűbbnek látta. Újra lenézett a városra, amelyet a nő Pekingnek hívott, és újabb kérdést tett fel. – Hol van a városközpont?

– Abban az irányban. A nyugati negyedik körúton kívül vagyunk, innen majdnem az egész várost láthatja.

Luo Ji jó ideig a távolba meredt, amerre a nő mutatott, majd felkiáltott. – Ez lehetetlen! Hogyhogy nem maradt semmi?

– Minek kellett volna maradnia? A maga korában itt abszolút semmi nem volt.

– Semmi? És a császári palota? A Jingshan park? A Tienanmen tér? A Kínai Világkereskedelmi Központ? Még kétszáz év sem telt el! Nem lehet, hogy mindet lebontották!

– Mindezek az épületek még mindig állnak.

– Hol?

– A felszínen.

Luo Ji rémült arcát látván az ápolónőből olyan erősen tört ki a nevetés, hogy a korlátra kellett támaszkodnia.

– Elfelejtettem! Igazán sajnálom. Olyan sokszor elfelejtettem már. Nézze, mi most a föld alatt vagyunk. Ezer méterrel a felszín alatt. Ha valaha is lehetőségem nyílik időutazással eljutni a maga idejébe, visszavághat, és elfelejtheti elmondani nekem, hogy a város a felszínen található, én pedig éppolyan rémült arcot fogok

vágni, mint most maga. – Még mindig nevetett.

– De... akkor ez mi? – Luo Ji felfelé mutatott.

– Az ég nem valódi. A Nap sem – mondta a lány, és igyekezett elfojtani egy mosolyt. – Persze nem teljesen igaz ez sem, hogy nem valódi, mert ezt a képet tízezer méteres magasságban rögzítik, itt pedig kivetítik, szóval lehet, hogy valódinak számít.

– De miért építették a várost a föld alá? Ráadásul ezer méterrel... Ez nagyon mély!

– Természetesen a háború miatt. Gondoljon csak bele! Mikor eljön az ítéletnap csata, nem fog tűzóceánná válni a felszín? Persze a csata gondolata már elavult elmélet, de mikor a Nagy Szakadék véget ért, a világ városai a felszín alatt épültek tovább.

– Szóval most a világ minden városa a föld alatt található?

– Nagy részük igen.

Luo Ji újra felmérte ezt a világot. Most már megértette: a fák törzsei pillérek, amelyek a föld alatti világ boltozatát tartják, egyben oszlopok, melyeken a város épületei függeszkednek.

– Nem lesz klausztrofóbiás. Nézze, milyen széles az ég! Odafenn, a felszínen közel sem ennyire csodálatos.

Luo Ji újra a kék égre nézett, vagyis inkább a kék ég vetített képére, és kisebb tárgyakat vett észre rajta – eleinte csak szétszórtan néhányat, de mikor hozzászokott a szeme, látta, hogy olyan sok van belőlük, hogy az egész eget eltakarják. Az égen látható tárgyak különös módon valami egész másra emlékeztették: egy ékszerüzlet vitrinjére. Még azelőtt történt, hogy Falképző lett volna belőle, akkor, amikor beleszeretett a még csak a képzeletében létező Zhuang Yanba, és annyira a megszállottjává vált, hogy venni akart képzeletbeli angyalának egy ajándékot. Elment az ékszerüzletbe, és a platinamedálokat nézte a vitrinben. Mindegyik különlegesen szép volt, ahogy ott feküdtek a fekete bársonyon, és csillogtak a spotlámpák fényében. Ha a fekete bársony kék lett volna, éppolyan lett volna, mint a most látott égbolt.

– Az ott az űrflotta? – kérdezte izgatottan.

– Nem. A flotta nem látható innen, az aszteroidaövön túl van. Azok ott, nos, azok minden. Amelyikeknek ki tudja venni a formáját, azok űrbeli városok, a fénypontok pedig civil űrhajók. Néha azonban hadihajókat is látni Föld körüli pályán. Nagyon fényes a hajtóművük, így nem lehet rájuk nézni... Most mennem kell. Magának is vissza kellene mennie. Nagyon fúj itt a szél.

Luo Ji megfordult, hogy elköszönjön, de úgy meglepődött, hogy nem tudott megszólalni. A lány az esernyőjét – vagyis inkább a biciklijét – a hátára rögzítette, mint egy hátizsákot, a szerkezet pedig kiemelkedett belőle, és kinyílt a lány feje fölött, mígnem két propellert formált, amelyek egy tengelyen helyezkedtek el. A propellerek csendesesen forogni kezdtek, ellenkező irányba, hogy kiegyenlítsék a forgatónyomatékat. Ezután a lány lassan a levegőbe emelkedett, és átugrott a mellette lévő korláton, egyenesen a mélység fölé, amelytől Luo Ji úgy szédült. A levegőben lebegve még visszakiáltott.

– Látni fogja, hogy ez egy egész jó kor. Gondoljon a múltjára úgy, mint egy álmra! Viszlát holnap!

Kecses mozdulattal elrepült, a kis propellerek kavarták a napfényes levegőt, mígnem a lány már csak apró szitakötőnek tűnt két óriási fa között a távolban. A város óriási fáinak közt számtalan ilyen kis szitakötő röpködött, de még ennél is jobban magukra vonták a tekintetet a repülő autók sorai – halrajokra emlékeztettek, amelyek végtelen sorokban úsznak az óceán fenekéről kinőtt növények között. A felkelő nap megvilágította a várost, a fák pedig fénycsíkokra szeltek a napfényt, ami arany réteggel vont be a közlekedőket.

Könnyek folytak végig Luo Ji arcán, ahogy nézte ezt a szép, új világot, és teste minden sejtjét átjárta az érzés, hogy most jött a világra. A múlt valóban álm volt csupán.

Mikor meglátta az európai arcot a fogadóhelyiségben, Luo Ji

azonnal érezte, hogy ez az ember valamiben más, mint a többi. Később rájött, hogy csak azért érzett így, mert a férfi öltönyén nem villogtak képek, sőt semmilyen kép nem látszott rajta: egy elmúlt korszak ruházatára emlékeztetett. Talán ezzel akarta kifejezni, hogy komoly ügyben jött.

– Ben Jonathan különbiztos vagyok az Úrflották Egyesült Szervezetétől – mutatkozott be a látogató, miután kezét rázott Luo Jivel. – Én rendeltem el a maga felélesztését a bizottság utasítására, most pedig részt fogunk venni a Falképző-projekt utolsó meghallgatásán. Érti, amit mondok? Az angol elég sokat változott.

Miközben Jonathan szavait hallgatta, a nyugati kulturális invázió érzése, ami az elmúlt pár napban a modern kínai nyelvben tapasztalt változások miatt eltöltötte Luo Jit, teljesen megszűnt, mert észrevette, hogy Jonathan angolja tele van kínai kifejezésekkel: a Falképző-projektet például kínaiul mondta. Az angol, ami azelőtt a legelterjedtebb nyelv volt, és a kínai, amelyet a legtöbben beszéltek, teljességgel egybeolvadt, és a világ leghatalmasabb nyelvévé vált. Luo Ji később megtudta, hogy a világ többi nyelvében ugyanez a folyamat zajlik.

Luo Ji értette, amit Jonathan mond, és arra gondolt: *A múlt nem álom. A múlt utolér.* Mikor azonban Jonathan azt mondta, hogy „utolsó”, úgy érezte, még mindig van remény arra, hogy gyorsan megoldódik a helyzet.

Jonathan hátranézett, mintha arról akart volna meggyőződni, hogy az ajtó bezárult, aztán a falhoz ment, és aktíváit egy kezelőfelületet. Pár könnyed érintés a felületen, majd mind a négy fal és a mennyezet helyén is egy holografikus kijelző jelent meg.

Luo Ji hirtelen egy konferenciateremben találta magát, és bár minden rengeteget változott, a falak és az asztal is lágy fényvel világítottak, a tervező egyértelműen megpróbálta újraalkotni a régi kor stílusát. Minden – a nagy, kerek asztal, az emelvény, a

helyiség elrendezése – maga volt a megtettesült nosztalgia, így Luo Ji azonnal tudta, hol van. A terem üres volt, leszámítva két alkalmazottat, akik épp dokumentumokat helyeztek el az asztalokon. Luo Ji meglepetten látta, hogy még mindig léteznek papíralapú dokumentumok – valószínűleg a komolyság kifejezésére használták őket, Jonathan ruházatához hasonlóan.

– A videókonferenciák napjainkban megszokottnak minősülnek. Az, hogy videón át vesz részt, semmi jelentőséggel nem bír a találkozó fontosságára vagy komolyságára nézve. Van még egy kis időnk, mielőtt kezdődik a meghallgatás. Úgy tűnik, nem sokat tud a külvilágról. Szeretné, ha elmondanám az alapokat?

– Természetesen. Köszönöm – bólintott Luo Ji.

Jonathan a terem felé intett.

– Rövid leszek. Először is, az országok. Európa egyetlen országot alkot, amelyet Európai Nemzetközösségnek, röviden EN-nek hívnak. Kelet- és Nyugat-Európa is beletartozik, Oroszország azonban nem. Oroszország és Belarusz egyesült, az új országot továbbra is Orosz Föderációnak hívják. Kanada franciául és angolul beszélő része két külön országra szakadt. Más régiókban is történtek változások, de ezek a legnagyobbak.

– Ezek az egyedüli változások? – döbönt meg Luo Ji. – Csaknem kétszáz év eltelt. Azt hittem, hogy mostanra annyi változás történt, hogy felismerhetetlenné vált a világ.

Jonathan visszafordult felé és komoly arccal bólintott.

– Felismerhetetlenné vált, dr. Luo. A világ valóban felismerhetetlen.

– Nem, ezeknek a változásoknak már az én időmben megvoltak az előjelei.

– Egy valamire azonban nem számíthatott: nincsenek többé nagyhatalmak. Minden országnak csökkent a szerepe a nemzetközi politikában.

– Minden országnak? Akkor kinek nőtt a szerepe?

– Egy nemzetek fölötti szervezetnek: az űrflottának.

Luo Ji gondolkodott egy darabig, majd ráébredt, mit értett ezalatt Jonathan. – Úgy érte, az űrflotta függetlenné vált?

– Igen. A flották nem tartoznak egyik országhoz sem. Független politikai és gazdasági tényezővé váltak, és az országokhoz hasonlóan az ENSZ tagjai. Jelenleg a Naprendszerben három nagyobb flotta létezik: az Ázsiai Flotta, az Európai Flotta és az Észak-amerikai Flotta. A nevük csak utalás arra a régióra, ahonnan eredetileg származnak, nem jelenti, hogy alá lennének rendelve azoknak a régióknak. Teljesen függetlenek. Mindegyikük akkora politikai és gazdasági befolyással bír, mint az ön idejében egy nagyhatalom.

– Istenem! – kiáltott fel Luo Ji.

– Kérem, ne értse félre. A Föld nem áll katonai kormányzás alatt. Az űrflották területe és fennhatósága az űrre terjed ki, ritkán avatkoznak be a földi társadalom belső ügyeibe. Ezt az ENSZ szabályzata is kiköti. Szóval a világ jelenleg két nemzetközi szférára oszlik: az egyik a hagyományos Nemzetközi Föld, a másik az újonnan létrejött Nemzetközi Flotta. Az előbb említett három flotta alkotja a Naprendszer-flottát, a volt Planetáris Védelmi Tanácsból pedig létrejött az Űrflották Egyesült Szervezete, ami névlegesen a Naprendszer-flotta legmagasabb szintű parancsnoki testülete, a valóságban azonban az ENSZ-hez hasonlóan inkább koordináló funkciót lát el, tényleges hatalommal nem rendelkezik. Valójában maga a Naprendszer-flotta is csak névlegesen létezik, az emberiség űrben táborozó fegyveres erőit valójában a három fő flotta legfelső parancsnoksága irányítja. Nos, most már eleget tud ahhoz, hogy részt vehessen a mai meghallgatáson. Az ŰESZ hívta össze, ők örökölték meg a Falképző-projektet.

Ekkor egy ablak nyílt meg a holografikus kijelzőn, majd Bill Hines és Keiko Jamaszuki képe jelent meg rajta. Úgy tűnt, semmit nem változtak. Hines mosolyogva üdvözölte Luo Jit, Jamaszuki

azonban kifejezéstelen arccal ült mellette, és csak biccentéssel fogadta Luo Ji köszönését.

– Most ébredtem csak fel, dr. Luo – mondta Hines. – Sajnálattal hallottam, hogy az az ötven fényévnnyire lévő bolygó, amit megátkozott, még mindig a csillaga körül kering.

– Az egy vicc. Egy ősi vicc – nevetett fel Luo Ji némi öngúnnnyal, és legyintett.

– Tylerhez és Rey Diazhoz képest azonban maga egész szerencsésnek mondható.

– Úgy tűnik, maga az egyetlen sikeres Falképző. Lehet, hogy a stratégiája valóban emelte az emberiség intelligenciaszintjét.

Hines ugyanolyan öngúnnnyal mosolyodott el, mint az előbb Luo Ji. Nem. Nem emelte – rázta a fejét. – Most már tudom, hogy miután minket hibernáltak, az emberi aggyal kapcsolatos kutatás hamar leküzdhetetlen akadállyal találkozott. Ha tovább folytatják, akkor elérték volna az agy gondolkodási mechanizmusának a kvantumszintjét, ezen a ponton azonban minden más tudományághoz hasonlóan beleütköztek a sophonok áthatolhatatlan korlátjába. Nem emeltünk semennyit az emberiség intelligenciaszintjén. A legtöbb, amit elértünk, az volt, hogy növeltük pár ember önbizalmát.

Luo Jit még azelőtt hibernálták, hogy Hinesék kifejllesztették volna a mentális pecsétet, így nem nagyon értette Hines utolsó mondatát, azonban észrevette, hogy ennek említésekor rejtélyes mosoly suhant át Keiko Jamaszuki rideg arcán.

Az ablak eltűnt, Luo Ji pedig észrevette, hogy a terem megtelt emberekkel. Nagy részük katonai egyenruhát viselt, aminek stílusa nem sokat változott. A jelenlévők egyikének sem díszítették képek a ruháját, jelvényeik és váll-lapjaik azonban világítottak. Az ŰESZ élén ugyanúgy soros elnökök váltották egymást, mint azelőtt a PVT-nél. Jelenleg egy civil tisztségviselő töltötte be ezt a pozíciót, aki Garaninra emlékeztette Luo Jit, mikor találkozott a tekintetük. Luo Jibe ekkor beléhasított a

gondolat, hogy kétszáz évvel ezelőtről jött, és kortársaihoz képest, akiket elnyelt az idő folyója, mindenképpen szerencsésnek számít.

Miután megnyitották az ülést, az elnök megszólalt. – Tisztelt képviselők! Ezen a meghallgatáson lebonyolítjuk az utolsó szavazást a 649-es javaslatról, melyet az Észak-amerikai Űrflotta és az Európai Űrflotta javasolt idén, a negyvenhetedik közös konferencián. Először hadd olvassam fel a javaslatot.

– A trisolarisi krízis második évében az ENSZ Planetáris Védelmi Tanácsa létrehozta a Falképző-projektet, melyet az állandó tagok egyhangúlag megszavaztak, és a következő évben meg is valósították. A Falképző-projekt lényegét az adta, hogy az állandó tagok kiválasztottak és kijelöltek négy Falképzőt arra, hogy elzárt, személyes gondolataik segítségével stratégiai terveket alkossanak meg és hajtsanak végre rejtve a mindenhol jelen lévő, mindent megfigyelő sophonok elől, és ezzel megvalósítsanak egy rejtett stratégiát a trisolarisi invázióval szembeni ellenálláshoz. Az ENSZ kihirdette a Falképző-törvényt, hogy különféle privilégiumokat biztosítson a Falképzőknek, melyek segítik őket terveik megalkotásában és végrehajtásában.

– A Falképző-projekt jelenleg kétszázöt éve folyik, ebből több mint száz éven át szünetelt. Ez alatt az idő alatt a projekt irányítása az egykori PVT-től átkerült a mai ŰESZ-hez.

– A Falképző-projekt egyedi történelmi háttérnek köszönheti a létét. A trisolarisi krízis épp megkezdődött, és a letaglózó krízis során, melyhez foghatóval az emberiség addig egész történelme során nem szembesült, a nemzetközi közösség korábban soha nem tapasztalt félelmet és kétségbeesést élt át. Ebben a közegben született meg a Falképző-projekt. Nem észszerű választásról van tehát szó, hanem kétségbeesett küzdelemről.

– A történelem tényeiből tudjuk, hogy stratégiai tervként a Falképző-projekt teljes, totális kudarcnak bizonyult. Nem túlzás kijelenteni, hogy ez volt a legnaivabb, legostobább cselekedet,

amelyre az emberiség valaha is egyként szánta el magát. A Falképzők korlátlan hatalmat kaptak minden jogi felügyelet nélkül, még ahhoz is szabad kezet kaptak, hogy félrevezessék a nemzetközi közösséget. Ez megsértette az emberi társadalom alapvető erkölcsi és jogi normáit.

– A Falképző-projekt végrehajtása során rengeteg stratégiai jelentőségű erőforrást minden ok nélkül merítettek ki. Frederick Tyler Falképző kvantumflottájáról bebizonyosodott, hogy nincs stratégiai jelentősége, Manuel Rey Diaz Falképző Merkúr-lánreakcióját pedig még az emberiség jelenlegi képességeivel is lehetetlen lenne megvalósítani. Emellett mindkettejük terve bűncselekménynek minősül. Tyler a Föld űrflottáját akarta megtámadni és elpusztítani, Rey Diaz még hátborzongatóbb célja pedig az volt, hogy tűszul ejt minden élőlényt a bolygón.

– A másik két Falképző szintén csalódást okozott. Hines Falképzőnek az agy fejlesztéséről kidolgozott tervének valódi stratégiai célját még nem tárták fel, de az, hogy egyik kezdeti eredményéhez, a mentális pecséthez az Űrflottát használták fel, szintén bűncselekmény, súlyos megsértése a gondolkodás szabadságának, amely az emberi civilizáció fennmaradásának és további haladásának az alapját képezi. Ami pedig Luo Ji Falképzőt illeti, ő először felelőtlen módon saját hedonista életmódjának finanszírozására pazarolta a közpénzt, utána pedig nevetséges miszticizmussal szédítette a népet.

– Úgy véljük, mivel az emberiség ereje határozottan növekedett, és ebben a háborúban sikerült magához ragadnia a kezdeményezést, a Falképző-projekt minden jelentőségét elvesztette. Eljött az idő, hogy véget vessünk annak a problémának, amelyet ránk örökített a történelem. Javasoljuk, hogy az ŰESZ azonnal szüntesse be a Falképző-projektet, és törölje el az ENSZ Falképző-törvényét.

– A javaslat ezzel zárul.

Az elnök lassan letette a dokumentumot, amelyről felolvasta a

javaslatot, majd körbenézett a teremben.

– Megnyitom a szavazást az ŰESZ 649-es javaslatáról – mondta. Minden képviselő felemelte a kezét.

A szavazás még ebben a korban is ezzel a kezdetleges módszerrel folyt. Hivatalnokok jártak körbe a tárgyalóteremben, komoly arccal megszámozták a szavazatokat, majd jelentették az elnöknek, aki ezután megtette a bejelentést.

– A 649-es javaslatot egyhangúlag megszavazták, és azonnal érvénybe lép. – Az elnök felemelte a fejét, és Luo Ji nem tudta, Hinesra néz vagy órá, mert, ahogy száznyolcvanöt évvel ezelőtt az első videókonferencián, amelyen részt vett, most sem tudta, hol van kivetítve az ő és Hines képe a teremben.

– Most, hogy a Falképző-tervet megszüntettük, a Falképző-törvény sincs érvényben többé. Az ŰESZ nevében értesítem Bill Hines és Luo Ji Falképzőket, hogy falképzői státuszuk ezennel megszűnt, és minden ezzel járó jog, amellyel a Falképző-törvény felruházta önöket, valamint az ezzel kapcsolatos jogi mentesség többé nem illeti meg önöket. Visszkapják korábbi státuszukat országuk rendes állampolgáraként.

Az elnök berekesztette a meghallgatást. Jonathan felállt, kikapcsolta a holografikus képet, és vele együtt Luo Ji két évszázadon át tartó rémálmát is.

– Dr. Luo, amennyire tudom, épp ezt az eredményt várta – mondta Jonathan mosolyogva.

– Igen. Épp erre vágytam. Köszönöm, különbiztos úr! És köszönöm az ŰESZ-nek, hogy visszaállította magánemberi státuszomat – mondta Luo Ji, és a szavak a szíve mélyéről jöttek.

– A meghallgatás elég egyszerű volt. Mindössze szavazás egy javaslatról. Felhatalmaztak rá, hogy részletesebben is megtárgyaljam önnel az ügyet; kezdheti azzal, ami a legjobban foglalkoztatja.

– Mi van a feleségemmel és a gyermekemmel? – kérdezte Luo Ji, mert már nem bírta visszatartani a kérdést, amely felélesztése

óta kínozza. Legszívesebben már akkor feltette volna ezt a kérdést Jonathannek, amikor a megbeszélés előtt először találkozott vele.

– Ne aggódjon, mindketten jól vannak, még mindig hibernációban. Megadhatom magának az aktáikat, és folyamodhat a felélesztésükhöz, amikor csak szeretné.

– Köszönöm. Köszönöm! – Luo Jinek könnyek gyűltek a szemébe. Újra úgy érezte, a mennyországba érkezett.

– Egy tanáccsal azonban szolgálnék, dr. Luo – mondta Jonathan, és közelebb húzódott Luo Jihez a díványon. – Nem könnyű egy hibernálnak hozzászoknia, hogy ebben a korban éljen. Azt javaslom, előbb próbáljon beilleszkedni itt, mielőtt feléleszti őket. Az ENSZ által félretett alap elég arra, hogy még kétszázharminc éven át hibernációban tartsa őket.

– Miből fogok megélni odakinn?

A különbiztos felnevetett a kérdés hallatán.

– Emiatt ne aggódjon. Lehet, hogy ehhez a korhoz nincs hozzászokva, de a megélhetéssel nem lesznek gondjai. Ebben a korban kitűnő az életszínvonal, az is kényelmes életét élhet, aki egyáltalán nem csinál semmit. Az egyetem, ahol dolgozott, még mindig létezik, itt, ebben a városban. Azt mondták, fontolóra veszik, hogy alkalmazzák, és később felveszik önnel a kapcsolatot.

Hirtelen valami eszébe ötlött Luo Jinek, és a gondolattól végigfutott rajta a reszketés.

– Mi lesz a biztonságommal, ha kimegyek innen? Az FTM meg akar ölni!

– Az FTM? – Jonathan nevetésben tört ki. – A Föld-Trisolaris Mozgalmat száz évvel ezelőtt teljesen eltörölték. Már semmi társadalmi bázisuk nincsen. Persze vannak még emberek, akik követnék ezt az ideológiát, de nem tudnak szervezetbe tömörülni. Teljes biztonságban lesz odakinn.

Miközben távozni készült, Jonathan felhagyott a hivatalos

viselkedéssel, és öltönyén felragyogott az égbolt eltűzött, eltorzított képe. Mosolyogva fordult Luo Jihez.

– Doktor, minden történelmi alak közül, akit valaha láttam, magának a legjobb a humora. Varázsige! Varázsige egy csillag ellen! Ez jó!

Luo Ji egyedül állt a fogadóhelyiségben, és igyekezett megemészteni a valóságot: miután két évszázadon át megváltóként tekintettek rá, újra hétköznapi ember lett belőle. Egy új élet várt rá.

– Közember lett magából, fiam – szakította félbe egy nyers, erőteljes hang Luo Ji gondolatait. Mikor megfordult, Shi Qiangot látta belépni. – Most hallottam attól a fickótól, aki az előbb ment ki.

Mindketten örültek a viszontlátásnak. Megbeszéltek egymással az átélteket, és Luo Ji megtudta, hogy Shi Qiangot két hónappal öelőtte élesztették fel. A leukémiáját meggyógyították, és az orvosok azt is kiderítették, hogy magas nála a májbetegség kockázata, valószínűleg az ivás miatt, ezért ebből is kikezelték. Egyikük sem érezte úgy, hogy hosszú volt az idő, amíg nem látták egymást – nem tűnt többnek négy vagy öt évnél, mert a hibernáció alatt nem érzékelték az idő múlását. Az, hogy egy új korban találkoztak, a kétszáz évvel későbbi jövőben, új mélységet adott a barátságuknak.

– Azért jöttem, hogy elhozzalak innen, amint kiengednek. Nincs értelme itt maradni – mondta Shi Qiang, miközben ruhákat vett elő hátizsákjából, hogy Luo Ji felvehesse.

– Nem nagy ez rám egy kicsit? – kérdezte Luo Ji, mikor kinyitotta a dzsekit.

– Nahát, alig két hónappal utánam ébredtél fel, és olyan vagy mellettem, mint egy neandervölgyi. Próbáld csak fel!

Mikor felvette az inget és a dzsekit, Luo Ji sziszegő hangot hallott, és mindkét ruhadarab lassan összezsugorodott, míg végül pontosan illett rá. A nadrággal ugyanez történt. Shi Qiang

az ing elején lévő tárgyra mutatott, és közölte, hogy azzal állíthatja a ruhaméretet, ha akarja.

– Hé, ez ugye nem ugyanaz, amit kétszáz évvel ezelőtt viseltél?
– kérdezte Luo Ji, mikor Shi Qiangra nézett. Tisztán emlékezett rá, hogy a bőrdzseki, amit most látott rajta, ugyanaz volt, amit legutolsó találkozásukkor viselt.

– A holmim egy része odalett a Nagy Szakadék idején, de a családom megőrizte nekem azt a pár ruhadarabot. Viselésre viszont már nem alkalmasak. Neked is megmaradt pár holmid abból az időből, majd ha letelepedtél itt, elmehetsz értük. Elmondom neked, fiam, ha látod, hogy megváltoztak a megmaradt dolgaid, akkor fogsz igazán rádöbbenni, hogy kétszáz év nem kevés idő. – Miközben beszélt, Shi Qiang megnyomott valamit a dzsekijén, és teljes öltözéke fehérre változott. A bőrdzseki csak vetített kép volt. – Tetszik, ha olyan, amilyen régen volt.

– Az enyém is képes erre? Lehet képeket rakni rá, mint másokéra? – kérdezte Luo Ji, és a ruháira nézett.

– Lehet, de kicsit nehéz rátölteni az összes képet. Menjünk!

Luo Ji és Shi Qiang lementek a fatörzsben lévő lifttel a földszintre, majd áthaladtak a fa hatalmas előcsarnokán, és kiléptek az új világba.

Mikor a különbiztos lekapcsolta a meghallgatást közvetítő holografikus képet, a gyűlés valójában még nem ért véget. Luo Ji észre is vette, hogy mikor az elnök berekesztette az ülést, hirtelen megszólalt egy hang. Női hang volt, és bár a szavait Luo Ji nem értette tisztán, azt látta, hogy mindenki egy irányba fordult. Jonathan ekkor kapcsolta ki a képet. Ő is biztosan hallotta a hangot, de onnantól, hogy az elnök berekesztette a gyűlést, Luo Jinek, aki innentől hétköznapi állampolgár volt, nem volt joga részt venni rajta, akkor sem, ha a gyűlés folytatódott.

– Elnök úr, mondanom kell valamit – szólalt meg Keiko

Jamaszuki.

– Ms. Keiko Jamaszuki, maga nem Falképző – felelte az elnök. – Különleges helyzetéből kifolyólag részt vehet a mai gyűlésen, de felszólalni nincs joga.

Egyik képviselő sem fordított különösebb figyelmet a nőre. Már mind távozáshoz készülődtek, számukra a teljes Falképző-projekt nem volt több, mint lábjegyzet a történelemben, amelyre pazarolniuk kellett az energiájukat. Amit azonban Keiko Jamaszuki mondott, attól mind hirtelen megtorpantak. A nő Hines felé fordult, és megszólalt.

– Bill Hines Falképző, én vagyok a Faltörő.

Hines, aki épp felállt, hogy távozzon, Jamaszukit hallván érezte, hogy megbicsaklik a lába, és visszarogyott székébe. A tárgyalóteremben tartózkodók pillantásokat vetettek egymásra és sugdolózni kezdtek, miközben Hines arca lassan veszített színéből.

– Remélem, nem felejtették el mind ennek a címnek a jelentőségét – mondta Jamaszuki parancsoló hangon az egybegyűlteknek.

– Igen, tudjuk, mi az a Faltörő – válaszolta az elnök. – De a maga szervezete nem létezik többé.

– Tudom. – Keiko Jamaszuki teljesen nyugodtnak tűnt. – Az FTM utolsó tagjaként azonban teljesíteni fogom kötelességemet az Úr felé.

– Tudnom kellett volna, Keiko! Tudnom kellett volna! – mondta Hines remegő hangon. Gyengének tűnt. Tudta, hogy a felesége elkötelezett híve Timothy Leary elméleteinek, és látta, milyen fanatikusan vágyik rá, hogy technológiai módszerekkel módosítson az emberi elme képességein, de sosem gondolta volna, hogy az emberiség iránti, mélyen titkolt gyűlölet áll a háttérben.

– Először is, szeretném elmondani, hogy a stratégiai terved valódi célja nem az emberi intelligencia fejlesztése volt.

Mindenkinél jobban tisztában vagy vele, hogy teljességgel lehetetlen az emberi technológia számára, hogy az előre látható közeljövőben ezt képes legyen elérni, mert te voltál az, aki felfedezte az agy kvantumszerkezetét. Tudod, hogy amikor az elme kutatása elér a kvantumszintig, a sophonok gátja, amit az alapvető fizika elé állítottak, azt fogja jelenteni, hogy a kutatás olyan lesz, mint a forrás nélküli víz. Semmi alapja nem lesz, és nem lehet benne sikert elérni. A mentális pecsét nem pusztán egy véletlen mellékterméke volt az elme kutatásának. Ez volt az, amit mindig is akartál. Ez volt kutatásod végső célja. – Az egybegyűltek felé fordult. – Most a következőt szeretném mindannyiuktól megtudni: az évek során, amit hibernációban töltöttünk, mi lett a mentális pecséttel?

– Nem sok minden – felelte az Európai Űrflotta vezetője. – A mentális pecsét segítségével a nemzetközi űrflották közel ötvenezer tagja önként elfogadta a győzelemben való hitet, és innentől külön csoportot alkottak a hadseregen belül, ők voltak a „Bevésettek”. Később, úgy tíz évvel az ön hibernálása után a Nemzetközi Bíróság bűncselekménynek minősítette a mentális pecsét használatát, úgy ítélték, hogy sérti a gondolkodás szabadságát, és a Hitközpontban lévő egyetlen eszközt, amely alkalmas volt a mentális pecsét elhelyezésére, egy raktárba vitték. A szerkezet gyártása és használata majdnem olyan erős világméretű tiltás alá került, mint az atomfegyvereké. Ami azt illeti, nehezebb is volt hozzájutni, mint az atomfegyverekhez, főként az általa használt számítógép miatt. Mire önt hibernálták, a számítástechnika fejlődése gyakorlatilag leállt. A mentális pecsét által használt számítógép a mai napig szuperszámítógépnek minősül, átlagemberek és átlagos szervezetek számára elérhetetlen.

Keiko Jamaszuki elejtette az első lényeges információmorzsát.

– Önök nem tudják, hogy a mentális pecsétet elhelyező szerkezetből nem csak egy készült – közölte Keiko Jamaszuki. –

Összesen ötöt gyártottak belőle, mindet saját szuperszámítógéppel. A másik négyet Hines titokban átadta olyanoknak, akiken már elhelyezték a pecsétet – akiket maguk Bevésetteknek hívnak. Akkoriban összesen legfeljebb háromezren lehettek, de már akkor is összetartó közösséget alkottak az egyes országok hadseregein belül. Hines erről nem beszélt nekem, a sophonoktól tudtam meg. Az Urat nem érdekli a győzelemben vetett kitartó hit, így nem tettünk ellene semmit.

– És mi ennek az értelme? – kérdezte az elnök.

– Tételezzünk fel valamit. A mentális pecsétet elhelyező szerkezet nem üzemel folyamatosan, csak akkor aktiválják, amikor szükség van rá. Minden egyes szerkezet hosszú ideig használható, és ha megfelelően karbantartják, akár fél évszázadon át is üzemeltethető. Ha a négy szerkezetet egymás után használták, és mindegyiket teljesen elhasználták a következő használatbavétele előtt, akkor kétszáz évet is kibírhattak. Ami azt jelenti, lehetséges, hogy a Bevésettek nem haltak ki, hanem nemzedékeken át fennmaradtak a mai napig. A mentális pecséttel megerősített hitben való hit vallássá vált, amelynek beavatási szertartása abból áll, hogy a jelentkező önként aláveti elméjét a mentális pecsétnek.

– Dr. Hines, maga elvesztette Falképző-státuszát, és jogilag már nincs felhatalmazva arra, hogy félrevezesse a világot – mondta az Észak-amerikai Flotta képviselője. – Elmondaná, kérem, az Egyesült Szervezetnek az igazat: a felesége, vagyis inkább a Faltörője valóban igazat mond?

– Igen. – Hines komoran bólintott.

– De hiszen ez bűncselekmény! – jelentette ki az Ázsiai Flotta képviselője.

– Talán az – mondta Hines, és újra bólintott. – Mindenesetre se önök, se én nem vagyok tisztában azzal, hogy a Bevésettek fennmaradtak-e a mai napig.

– Ez nem fontos – jelentette ki az Európai Flotta képviselője. –

Úgy vélem, következő lépésként meg kellene keresnünk a mentális pecsét elhelyezésére alkalmas eszközöket, és ha még léteznek, akkor el kell zárunk vagy el kell pusztítanunk őket. Ami a Bevésetteket illeti, ha valóban szabad akaratukból fogadták el a mentális pecsétet, az, úgy tűnik, nem sértette meg a kor törvényeit. Ha más önkéntesekre is alkalmazták a mentális pecsétet, azt annak a hitnek vagy hiedelemnek a hatása alatt tették, amelyre ennek a technikának köszönhetően tettek szert, így nem lenne szabad büntetésnek alávetnünk őket. Egyedül annyi a dolgunk, hogy megkeressük a mentális pecsétet. A Bevésettekkal lehet, hogy nem is kell foglalkoznunk.

– Igaz. Nem baj, ha van egypár ember a Naprendszer-flottánál, aki teljes mértékben hisz a győzelemben. Ártani nem árt. Maradjon a magánügyük, senkinek nem kell tudnia, kik ezek az emberek. Bár persze napjainkban nehéz megérteni, miért vetné alá magát bárki is önként a mentális pecsétnek, hiszen az emberiség győzelme annyira magától értetődő – jegyezte meg az Európai Flotta képviselője.

Keiko Jamaszuki gúnyosan elmosolyodott. Ez a ritkán látott arckifejezése ősi képet idézett fel az egybegyűltekből: a holdfényt, ahogy megcsillan a fűben rejtőző kígyó pikkelyein.

– Naiv emberek maguk – jelentette ki.

– Naiv emberek maguk – visszhangozta felesége szavait Hines, és mélyen lehajtotta a fejét.

Keiko Jamaszuki ismét a férje felé fordult.

– Hines, mindig elrejtetted előlem a gondolataidat. Már azelőtt is, hogy Falképzővé váltál volna.

– Félttem, hogy lenézel majd – felelte a férfi, még mindig lehajtott fejjel.

– Hányszor fordult elő, hogy némán néztünk egymás szemébe a bambuszligetben, a kiotói éjszaka csendjében? Láttam a Falképző magányosságát a szemedben, és láttam, mennyire szeretnél beszélni. Hányszor fordult elő, hogy majdnem

elmondtad az igazat? Szeretted volna, ha a karjaimba hajthatod a fejed, ha könnyek közt mindent szavakba önthetsz, hogy megkönnyebbülj. Falképzői kötelességed azonban megakadályozott ebben. Kötelességeid közé tartozott, hogy megtéveszd az embereket, még azt is, akit a legjobban szeretted. Így aztán csak a szemedbe nézve remélhettem, hogy rátalálok valamire, ami az igazi gondolataidról árulkodik. Fogalmad sincs, hány éjszakát töltöttem álmatlanul azzal, hogy melletted feküdtem és vártam, miközben mélyen aludtál, vártam, hogy beszélj álmodban... Még gyakrabban fordult elő, hogy éberem figyeltelek, tanulmányoztam minden mozdulatod, megjegyeztem minden tekinteted, még az első hibernációd éveiben is. Felidéztem minden részletet rólad, nem vágyakozásból, hanem azért, mert látni akartam a valódi gondolataidat. Sokáig nem jártam sikerrel. Tudtam, hogy álarcot viselsz, de fogalmam se volt, mi rejlik az álarc mögött. Múltak az évek, míg végül, mikor felébredtél, odajöttél mellém az ideghálózat kivetített képén át, és a szemedbe néztem, végre megértettem. Nyolc évvel érettebb lettem, te pedig még mindig a nyolc évvel azelőtti önmagad voltál, így aztán nyitott könyv lettél előttem.

– Attól a pillanattól kezdve ismertem igazi énedet: mélyen gyökerezett benned a kishitűség, és erősen hittél a meneküléspárti mozgalomban. Falképzővé válásod előtt és után is egyetlen célod az volt, hogy elősegítsd az emberiség kivonulását a Földről. A többi Falképzőtől eltérően a te zsenialitásod nem a stratégiai célú megtévesztésben, hanem valódi világnézeted elrejtésében és álcázásában rejlett.

– Arra azonban továbbra sem tudtam rájönni, hogyan akarod elérni ezt a célt azáltal, hogy az agy és a gondolkodás terén végzel kutatásokat. Még mindig nem jutottam semmire, amikor megjelent a mentális pecsét, egészen addig a pillanatig, amikor hibernáltak, és eszembe jutott az emberek tekintete. Azoknak a

tekintete, akik megkapták a mentális pecsétet. Olyan volt a tekintetük, mint a tiéd. És akkor hirtelen megértettem azt az arckifejezést, amit korábban nem tudtam megfejteni. Akkor fejtettem meg teljesen a valódi stratégiádat, de már túl késő volt ahhoz, hogy bármit is mondjak.

– Ms. Keiko Jamaszuki, nem hinném, hogy ebben bármi szokatlan lenne – vetette közbe az Észak-amerikai Flotta képviselője.

– Ismerjük a mentális pecsét történetét. Az első ötvenezer önként jelentkező esetében a procedúrát a legszigorúbb ellenőrzés alatt hajtottuk végre.

– Ez igaz – felelte Jamaszuki. – Az ellenőrzés azonban csak a hitállítást tartalmát tekintve lehetett hatékony. Magát a mentális pecsétet jóval nehezebb volt ellenőrizni.

– A feljegyzések tanúsága szerint azonban a mentális pecsét technikai jellemzőinek ellenőrzése is igen szigorúan zajlott, és számos tesztnek alávetették a folyamatot az alkalmazása előtt – mondta az elnök.

Jamaszuki megrázta a fejét.

– A mentális pecsét rendkívül bonyolult felszerelés. Egy ellenőrzés sem terjedhet ki mindenre. Egyetlen apró mínuszjel több százmillió sornyi kódban – ezt még a sophonok sem észlelték.

– Mínuszjel?

– Mikor felfedezték annak az idegi áramkörnek modelljét, amely igaznak ítélt egy állítást, Hines felfedezte annak a modelljét is, amelyik hamisnak ítélt. Erre volt szüksége. Ezt a felfedezését mindenki elől titkolta, előlem is. Nem volt nehéz, mert a két modell nagyban hasonlított: az idegingerület-átvitel modelljében egy konkrét jel haladásának irányaként jelent meg, a mentális pecsét matematikai modelljében pedig egy jel jelezte. Az igaz állítást pozitív, a hamisat pedig negatív. Hines a legnagyobb titokban manipulálta ezt a jelet a mentális pecsétet irányító

szoftverben, és mind az öt szerkezetben negatívra állította.

A hallgatóságra halálos csend ereszkedett, olyan csend, ami egyszer, kétszáz évvel ezelőtt azon a Falképző-projekttel kapcsolatos meghallgatáson is, amelyen Rey Diaz megmutatta csuklóján a „bölcsőt”, és közölte az egybegyűttekkel, hogy a kioldást gátló jelet kibocsátó szerkezet a közelben van.

– Dr. Hines, mit művelt? – fordult az elnök dühösen Hines felé.

Hines felemelte a fejét, és mindenki láthatta, hogy sápadtsága elmúlt, visszatért a normális arcszíne. Hangja nyugodt volt, egyenletes.

– Elismerem, hogy alábecsültem az emberiség képességeit. Valóban hihetetlen haladást értek el. Láttam, elhiszem, és abban is hiszek, hogy a háborúban az emberiség fog győzelmet aratni. Ez a hitem éppolyan erős, mintha a mentális pecséttel táplálták volna belém. A kétszáz évvel ezelőtti kishitűség és meneküléspártiság igazán nevetséges. Azonban el kell mondanom, tisztelt elnök úr és képviselők, nem fogják tudni elérni nálam, hogy megbánjam, amit tettem.

– Még mindig úgy érzi, hogy nem kell megbánnia? – kérdezte az Ázsiai Flotta képviselője dühösen.

– Nem az a lényeg, hogy kell-e – emelte fel a fejét Hines. – Lehetetlen. A mentális pecsét segítségével az agyamba programoztam ezt az állítást: a Falképző-tervem minden részletében abszolút helyes.

Az egybegyűltek elképedt pillantásokat váltottak. Még Jamaszuki is döbbsent arccal fordult férje felé.

Hines kis mosolyt villantott az asszonyra és bólintott.

– Igen, drágám, már ha megengeded, hogy így szólítsalak. Csak így tudtam szert tenni arra a lelkiezőre, amire szükségem volt tervem végrehajtásához. Igen, ebben a pillanatban úgy hiszem, minden, amit tettem, helyes volt. Teljes mértékben hiszek ebben, függetlenül attól, mi az igazság. Arra használtam a mentális pecsétet, hogy saját magam istenévé váljak, és Isten nem bánhat

meg semmit.

– A nem túl távoli jövőben, amikor a trisolarisi megszállók kénytelenek lesznek megadni magukat az erősebb emberi civilizációnak, akkor is ezt fogja gondolni? – kérdezte az elnök, és szemében inkább kíváncsiság, mint döbbenet ült.

Hines őszinte arckifejezéssel bólintott. – Akkor is ezt fogom gondolni. A Falképző-tervem minden részletében abszolút helyes. Természetesen ha szembesülök a tényekkel, az rettentő kínokat fog okozni nekem. – A felesége felé fordult. – Te tudod, drágám, hogy egyszer már átéltem ezt a szenvedést, amikor azt hittem, hogy a víz mérgező.

– Térjünk vissza a jelenbe – szólalt meg az Észak-amerikai Űrflotta képviselője, és ezzel félbeszakította a sugdolózást a teremben. – Csak feltételezés, hogy a Bevésettek fennmaradtak. Elvégre több mint százhetven év telt el. Ha létezik olyan csoport vagy szervezet, amelynek tagjai ennyire teljes mértékben hisznek a vereségben, hogyhogy eddig nyomukat sem láttuk?

– Két lehetőség áll fenn – mondta az Európai Flotta képviselője. – Az egyik, hogy a mentális pecsét már réges-rég eltűnt, és ez csak téves riasztás...

Az Ázsiai Flotta képviselője fejezte be a gondolatmenetet. – Van egy másik lehetőség is: az, hogy semmi jelük nincs, a legijesztőbb dolog a helyzettel kapcsolatban.

Luo Ji és Shi Qiang lassan sétáltak a föld alatti városban, melyre a fa alakú épületek vetettek árnyékot. Autók repültek fölöttük hosszú sorokban az ágak közti égboltdarabkákon. Mivel az épületek falevelek gyanánt lógtak a levegőben, a talaj hatalmas, szabad síkság volt, és mivel a fatörzsek távol álltak egymástól, úgy érezték, utcák sincsenek, csak egy végtelen tér, amelyen helyenként fatörzsek állnak. Csodálatos környezet vette körül őket: széles, füves mezők, igazi fákból álló erdők, friss levegő – első pillantásra úgy érezték magukat, mintha gyönyörű vidéki

tájon járnának. Gyalogosok haladtak el mellettük fénylő ruhákban, mintha világító hangyák lettek volna. Luo Ji végtelenül lenyűgözte ez a fajta várostervezés: minthogy a modern zajt és tömeget felemelték a levegőbe, a föld visszatérhetett a természethez. Erre a helyre árnyéka sem vetült a háborúnak, az emberi kényelem és örömök uraltak mindent.

Még nem jutottak túl messzire, amikor Luo Ji fülét női hang ütötte meg.

– Maga Mr. Luo Ji?

Megfordult és látta, hogy a hang egy reklámtábláról jön, ami az út mellett állt a fűben. Gyönyörű, egyenruhás nő nézett rá a mozgóképről.

– Én vagyok – biccentett Luo Ji.

– Üdvözlöm! A 8065-ös számú pénzügyi tanácsadó vagyok az Egyetemes Bankrendszerből. Üdvözlöm a mi korunkban! Most tájékoztatni fogom jelenlegi anyagi helyzetéről. – Míg beszélt, mellette egy adatokkal teli táblázat jelent meg. – Ezek a pénzügyi adatai a krízis korának 9. évéből, beleszámítva a bankbetéteit a Kínai Ipari és Kereskedelmi Banknál, valamint a China Construction Banknál. Voltak befektetései jegyzett értékpapírokban is, de ezek valószínűleg részben elvesztek a Nagy Szakadék során.

– Honnan tudja, hogy itt vagyok? – suttogta Luo Ji.

– Csipet ültettek a bal karjába – felelte Shi Qiang. – Ne aggódjon, manapság mindenkinek van egy. Olyan, mint a személyi igazolvány. Minden reklámtábla felismer. A reklámok is személyre vannak szabva, így aztán nem számít, merre megy, bármi, amit a táblákon lát, az csak önnek szól.

A tanácsadó, úgy tűnt, meghallotta Shi Qiang szavait. – Uram, ez nem reklám, hanem az Egyetemes Bankrendszer szolgáltatása.

– Mennyi pénz van a számlámon? – kérdezte Luo Ji.

Egy rendkívül bonyolult táblázat jelent meg a tanácsadó mellett. – Ez itt minden kamatozó befektetésének jelenlegi

állapota a krízis korszakának 9. éve óta. Elég bonyolult, de mostantól bármikor elérheti a személyes információi közt. – Újabb, egyszerűbb táblázat jelent meg. – Ez a jelenlegi pénzügyi helyzete az Egyetemes Bankrendszer minden egyes, különböző alrendszerében.

Luo Jinek fogalma sem volt arról, mint jelentenek ezek a számok. – És ez... mennyi?

– Fiam, gazdag ember lettél! – csapott a vállára Shi Qiang. – Nekem lehet, hogy nincs annyi pénzem, mint neked, de valamennyim azért van. Kétszáz évnyi kamat. Igazi hosszú távú befektetés. Koldusból mágnássá. Csak azt sajnálom, hogy nem takarítottam meg egy kicsivel többet.

– Biztos benne, hogy semmi hiba nem csúszott a számításba? – kérdezte Luo Ji kételkedően.

– Tessék? – A tanácsadó gyönyörű, hatalmas szemei kérdően néztek Luo Jire.

– Több mint száznyolcvan év telt el. Nem volt infláció? Tényleg ilyen zökkenőmentesen ment tovább minden a bankrendszerben?

– Túl sokat gondolkozol – mondta Shi Qiang, és elővett egy doboz cigarettát a zsebéből. Luo Ji így tudta meg, hogy a dohánytermékek is léteznek még. Mikor azonban Shi Qiang elővett egy szál cigarettát, Luo Ji látta, hogy anélkül is képes fújni a füstöt, hogy meggyújtaná.

A tanácsadó válaszolt. – Többször is volt infláció a Nagy Szakadék idején, a bank- és a hitelrendszer is közel került az összeomláshoz – válaszolta a tanácsadó. – A jelenlegi törvények értelmében azonban a hibernáltak bankbetéteinek kamatait egy különleges képlet alapján számolják, ami figyelmen kívül hagyja a Nagy Szakadék korát, és a számlán lévő összeget változatlanul viszi át a Szakadék utáni időkre, hogy aztán onnan kezdje számolni a kamatot.

– Ez aztán a kivételes bánásmód! – kiáltott fel Luo Ji.

– Nagyszerű időket élünk, fiam – jelentette ki Shi Qiang, és kifújta a füstöt, majd felemelte a még mindig égő cigarettát, és hozzátette: – Csak a cigi borzalmas.

– Mr. Luo Ji, most csak megragadtam az alkalmat, hogy megismerjük egymást. Amikor alkalmas önnek, megbeszélhetjük a személyes pénzügyeit és a befektetési terveit. Amennyiben más kérdése nincs, úgy most elbúcsúzom. – A tanácsadó elmosolyodott, és búcsút intett.

– Egy kérdésem lenne – szólalt meg Luo Ji gyorsan. Nem tudta, hogy ebben a korban hogyan kell megszólítani a fiatal nőket, és nem akart hibát elkövetni azzal, hogy nem a megfelelő módon szólítja meg. Már saját korában megkezdődött az egyes kifejezések értelmének változása, emellett a nő életkorát sem akarta rosszul megbecsülni, így aztán inkább kihagyta a megszólítást. – Nem vagyok túl ismerős ebben a korban, ezért elnézését kérem, ha a kérdésem sértőnek tűnik.

A tanácsadó elmosolyodott.

– Semmi gond. A mi felelősségünk, hogy segítsünk önnek megismerkedni ezzel a korrallal, amilyen gyorsan csak lehet.

– Maga igazi ember vagy robot? Esetleg számítógépes program?

A kérdés nem döböntette meg a tanácsadót.

– Természetesen igazi ember vagyok. Hogy lenne képes egy számítógép ilyen bonyolult szolgáltatást nyújtani?

Mikor a táblán látott gyönyörű nő eltűnt, Luo Ji Shi Qianghoz fordult. – Da Shi, vannak dolgok, amelyeket nehezemre esik megérteni. Ebben a korban feltalálták az örökmozgót és a szintetikus gabonát, a számítástechnika azonban mintha semennyit nem haladt volna előre. A mesterséges intelligencia még egy ember pénzügyeit sem képes kezelni.

– Milyen örökmozgót? Örökmozgó gépezetre gondolsz? – kérdezte Shi Qiang.

– Igen. Ami kifogyhatatlan energiát szolgáltat.

– Hol? – nézett körül Shi Qiang.

Luo Ji a fölöttük zajló forgalomra mutatott.

– Például ott vannak azok a repülő autók. Mivel működnek? Olajjal, elektromossággal?

– Egyikkel sem – rázta a fejét Shi Qiang. – A Föld olajkészlete kifogyott, azok az autók pedig akár örökké is képesek lennének repülni akkumulátor nélkül, és sosem merülnek le. Egészen lenyűgözőek. Arra gondoltam, veszek egyet magamnak is.

– Hogy lehet, hogy ennyire hidegen hagy egy technikai csoda? Korlátlan energia az emberiség számára. Ez van akkora dolog, mint az, hogy Pangu megteremtette az eget és a földet! Hát nem ébredtél még rá, milyen nagyszerű korban élünk?

Shi Qiang eldobta a cigarettacsikket, aztán meggondolta magát, felvette a fűről és egy közeli szemetesbe dobta. – Hogy hidegen hagy? Értelmiségi vagy, akinek elszabadult a képzelete. Ez a technológia már a mi korunkban is megvolt.

– Most ugye viccelsz?

– Nem értek a technikai dolgokhoz, erről az egyről azonban tudok egy keveset, mert úgy esett, hogy egyszer használtam egy olyan rendőrségi lehallgatókészüléket, amiben nem volt elem, de így sem állt le soha. Tudod, hogy működött? Távrolról üzemeltették, mikrohullámok segítségével. Ma az elektromosság ugyanilyen, bár a módszerek kicsit mások, mint a mi időnkben.

Luo Ji megtorpant. Sokáig meredt Shi Qiangra, majd felnézett az égre, a repülő autókra. Ezután eszébe jutott a melegítőpohár, és végre megértette: csak vezeték nélküli áramellátásról van szó. Az áramforrás mikrohullámok vagy valami másféle elektromágneses sugárzás formájában bocsátotta ki az energiát, ami egy bizonyos területen elektromos mezőt hozott létre, és az ezen a területen tartózkodó elektromos készülékek bármelyike képes volt áramot felvenni egy antenna vagy rezonanciatekercs segítségével.

Ahogy Shi Qiang mondta, ez a technológia már kétszáz évvel ezelőtt is teljesen hétköznapiak minősült, és csak azért nem

terjedt el széles körben, mert túl nagy volt az energiaveszteség: a térbe kisugárzott energiának csak kis mennyiségét használták fel. Ebben a korban azonban a fejlett irányított fúzió azzal járt, hogy az áramforrások rengeteget termeltek, annyit, hogy elfogadhatóvá vált a vezeték nélküli áramszolgáltatásból adódó veszteség.

– És a szintetikus gabona? Valóban képesek szintetikus gabonát előállítani? – kérdezte Luo Ji.

– Ebben nem vagyok teljesen biztos. A gabona még mindig magról nő, csak most már gyárakban, úgynevezett termesztőtartályokban. A termények mindegyike génmódosított, és azt is hallottam, hogy a búza csak kalászt növeszt, szár nélkül. Állítólag egész gyorsan megnő az erős, mesterséges napfény és más egyebek, például a növekedést elősegítő sugárzás miatt. Ültetés után egy héten belül aratható a búza meg a rizs, így aztán kívülről nézve valóban úgy tűnik, hogy gyártósoron készül.

– Ó... – Luo Ji mélyet sóhajtott. A szeme előtti ragyogó buborékok kipukkantak, feltárult előtte ennek a világnak a valódi arca, és tudta, hogy ebben a nagyszerű, új korban még mindig ott lebegtek mindenhol a sophonok, az emberi tudomány még mindig holtponton volt. A létező technológia sosem fogja átlépni a sophonok által kijelölt határt.

– És az űrhajó, ami képes elérni a fénysebesség tizenöt százalékát?

– Az igaz. Amikor a hadihajók elindulnak, olyan, mintha egy kisebb Nap jelenne meg az égen. És a fegyvereik! Tegnapelőtt láttam a tévében egy híradást az Ázsiai Flotta egyik hadgyakorlatáról. A lézerágyú akkora célpontnak támadt neki, mint egy hordozó. A hatalmas vasmonstrum fele úgy elolvadt, mintha jégből lett volna, a másik fele pedig tűzijátékként robbant szét, csak úgy szikrázott az olvadt acél. És a mágneságyúk, amelyek másodpercenként száz vasgolyót lőnek ki a csövükből,

másodpercenként többször tíz kilométeres sebességgel, és mindegyikük akkora, mint egy focilabda! Pár másodperc alatt képesek lelapítani egy hegyet a Marson... Szóval még ha a te örökmozgód nem is létezik, ezekkel a technológiai vívmányokkal az emberiség bőven képes lesz legyőzni a trisolarisi flottát.

Shi Qiang egy cigarettát nyújtott Luo Ji felé, és megmutatta, hogyan csavarja meg a filter végét, hogy meggyújtsa. Elszívták a cigit, és nézték, ahogy a hófehér füst felfelé kígyózik.

– Mindenesetre jó időket élünk, fiam.

– Jó időket – helyeselt Luo Ji.

Épp hogy elhallgatott, mikor Shi Qiang ráugrott, és mindketten a fűre zuhantak, majd pár métert arrébb gurultak. Lábuk felől hatalmas zajt hallottak: egy repülő autó csapódott a talajba ott, ahol az imént álltak. Luo Ji érezte a becsapódás erejét. A fölötte elsüvítő fémtörmelék a fél reklámtáblát darabokra törte, a kijelző átlátszó üveg fénycsövei nagy robajjal zuhantak a földre. Luo Ji még össze sem szedte magát és még mindig a földön feküdt szédülő fejjel, egyik szemén monoklival, mikor Shi Qiang már felugrott, és oda is rohant az autóhoz. A jármű korong alakú teste összetört és teljesen eldeformálódott, de mivel nem volt rajta üzemanyag, nem gyulladt ki. Csak a fémen pattogó szikrák hangja hallatszott.

– Senki nincs az autóban – mondta Shi Qiang, mikor Luo Ji odasántikált.

– Da Shi, megint megmentetted az életem – mondta Luo Ji, majd Shi Qiang vállára támaszkodott és masszírozni kezdte sérült lábát.

– Nem tudom, hányszor kell még megmentenem. Ideje lenne fejlesztened az érzékszerveidet, és növesztened pár újabb szemet.
– A tönkrement repülő autóra mutatott. – Nem emlékeztet ez valamire?

Luo Jinek eszébe jutott, ami kétszáz évvel ezelőtt történt, és akaratlanul is megborzongott.

Számtalan járókelő gyűlt köréjük, ruhájukon egyként villogtak a félelmetes jelenetek. Hangos szirénázás közepette két rendőrautó ereszkedett le, és a kiszálló rendőrök kört alkottak a lezuhant autó körül. Egyenruhájuk villogott, akár a rendőrautó fényjelzése, fényességével elnyomta a többiek ruhájának képeit. A rendőrtisztnek, aki odalépett Shi Qianghoz és Luo Jihez, olyan erősen fénylett a ruhája, hogy le kellett hunyniuk a szemüket.

– Maguk épp itt voltak, amikor az autó lezuhant. Nem sérültek meg, ugye? – kérdezte a rendőr aggodalmas hangon. Nyilván észrevette, hogy mindketten hibernáltak, mert külön odafigyelt rá, hogy „régikínaiul” beszéljen.

Mielőtt Luo Ji megszólalhatott volna, Shi Qiang félrehúzta a kérdést feltevő rendőrt, messze a kordonszalagtól és a tömegetől. Mikor eléggé eltávolodtak, a rendőr egyenruháján megszűnt a villódzás.

– Utána kell néznie ennek az esetnek. Lehetséges, hogy merénylet volt – mondta.

– Valóban? – nevetett a rendőr. – Egyszerű közlekedési baleset történt.

– Jelenteni akarjuk.

– Biztos benne?

– Természetesen. Jelentjük.

– Túl nagy ügyet csinál belőle. Lehet, hogy megijedtek, de higgye el, csak közlekedési balesetről van szó. A törvény értelmében azonban, ha ragaszkodnak hozzá, hogy jelentsék...

– Ragaszkodunk hozzá.

A rendőr megnyomott egy kijelzőt a ruhája ujján. Megjelent egy információkat tartalmazó ablak, a rendőr átfutotta, majd megszólalt.

– Jelentve. Az ezt követő negyvennyolc órában a rendőrség nyomon fogja követni önöket, de ehhez hozzá kell járulniuk.

– Hozzájárulunk. Lehet, hogy még mindig veszélyben vagyunk.

A rendőr újra felnevetett.

– Az ilyesmi hétköznapi dolog.

– Hétköznapi dolog? Hadd kérdezzek valamit: átlagosan hány ehhez hasonló közlekedési baleset történik ebben a városban havonta?

– Egész múlt évben összesen volt hat vagy hét.

– Akkor hadd mondjam el, biztos úr, hogy a mi időnkben ebben a városban naponta több történt ennél.

– A maguk idejében az autók a földön haladtak. Bele se merek gondolni, mennyire veszélyes lehetett. Nos, bekerültek a rendőrség megfigyelőrendszerébe. Ha bármi fejlemény van az ügyükben, értesíteni fogjuk önöket, de kérem, higgye el nekem, közönséges közlekedési baleset volt. Akár jelentik, akár nem, mindenképpen kapnak kártérítést.

Miután maguk mögött hagyták a rendőröket és a baleset helyszínét, Shi Qiang odafordult Luo Jihez.

– Jobb, ha hazamegyünk hozzám. Nem érzem magam biztonságban a szabadban. Nincs messze innen, jobb, ha gyalog megyünk. A taxik önjáróak, így nem biztonságosak.

– De az FTM már megszűnt, nem? – kérdezte Luo Ji, és körülnézett.

A távolban a lezuhant autót épp felemelte egy nagyobb repülő autó. A tömeg eloszlott, a rendőrautó elment, majd leszállt a városi önkormányzat járműve, és munkások szálltak ki, hogy összegyűjtsék a szétszóródott roncsdarabokat és helyreállítsák a talajt, ahol a becsapódás felszántotta. A kisebb felfordulás után a városba visszatért a megszokott, kellemes nyugodtság.

– Lehet, hogy megszűnt, neked azonban, fiam, bíznod kell a megérzéseimben.

– Már nem vagyok Falképző.

– Ez az autó nem így gondolta... Menet közben figyelj oda a fölöttünk lévő autókra!

Igyekeztek a fára hasonlító épületek árnyékában maradni, amennyire csak lehet, és a nyílt tereken, amelyeken át kellett

haladniuk, futva igyekeztek átkelni. Hamarosan kiértek egy tágas térre. – A tér túlsó végén van – mondta Shi Qiang –, túl messze ahhoz, hogy körbemenjünk. Jobb, ha átrohanunk.

– Ez már egy kicsit paranoia, nem? Talán tényleg csak közlekedési baleset volt.

– Igen, de csak „talán”. Ártani nem árthat, ha óvatosak vagyunk... Látod azt a szobrot a tér közepén? Ha bármi történik, ott el tudunk rejtőzni.

Luo Ji a tér közepén egy négyszögletes, homokkal borított területet pillantott meg, ami miniatűr sivatagra emlékeztette. A szobor, amit Shi Qiang említett, a homokos terep közepén állt: egy csoport fekete oszlopszerűség, mindegyik két vagy három méter magas lehetett. A távolból kiszáradt fekete fáknek tűntek.

Luo Ji követte Shi Qiangot, és átszaladtak a téren. Mikor a homokos területhez értek, Shi Qiang felkiáltott.

– Igyekezz! Gyorsan, be, ide!

Luo Ji érezte, hogy Shi Qiang magával rántja, át a csúszós homokon, egyenesen a kiszáradt ligetbe. Ahogy ott feküdtek a liget meleg homokjában, Luo Ji felnézett a fekete oszlopok közé, és látta, hogy egy repülő autó közelít és a liget fölött zúg egy darabig, majd feljebb emelkedik, és elszáguld. A mögötte támadt légörvény felkavarta a homokot, susogva pergett vissza az oszlopokra.

– Lehet, hogy nem akart nekünk jönni.

– Hmm. Lehet – mondta Shi Qiang, miközben felállt, és kirázta cipőjéből a homokot.

– Nem fognak kinevetni minket?

– Ne félj már ilyen hülyeségektől. Ki fog itt felismerni? Egyébként is, kétszáz évvel ezelőtről jöttünk. Az emberek akkor is röhögni fognak, ha teljesen normálisan viselkedünk. Fiam, az óvatossággal nem veszíthetsz semmit. Mi van akkor, ha tényleg téged vett célba az autó?

Luo Ji csak ekkor vette alaposabban szemügyre a szobrot,

amibe bementek, és észrevette, hogy az oszlopok nem kiszáradt fák voltak, hanem a sivatagból kinyúló karok. Vékony karok, csupa csont és bőr, így első látásra halott fatörzseknek tűntek. A kezek, amelyekben végződtek, görcsös mozdulattal kapkodtak az ég felé, és mintha végtelen fájdalom áradt volna belőlük.

– Miféle szobor ez?

Luo Ji megborzongott a küszködő karok között, noha még mindig izzadt, mert forrón tűzött a nap. A szobor tövében komor obeliszket pillantott meg, melyen aranybetűkkel egyetlen sor állt:

TEREMTS IDŐT A CIVILIZÁCIÓRA, MERT A CIVILIZÁCIÓ NEM TEREMT IDŐT.

– A Nagy Szakadék emlékműve – mondta Shi Qiang.

Úgy tűnt, nincs kedve részletesebb magyarázatot adni. Kivezette Luo Jit az oszlopok közül, majd gyors léptekkel áthaladtak a téren a másik oldalra.

– Oké, fiam. Ebben a fában lakom – mondta, és az előttük álló, hatalmas épületre mutatott.

Luo Ji menet közben szemügyre vette környezetét. Hirtelen hallotta, hogy a padló megreccsen, majd megnyílt a föld a talpa alatt, és zuhanni kezdett. Shi Qiang akkor kapta el, amikor a mellkasa már egy szinten volt a földdel, és nagy nehezen kihúzta, majd mindketten a földben nyílt lyukra meredtek. Csatornanyílás volt, épp akkor csúszott félre a csatornafedél, amikor Luo Ji rá akart lépni.

– Istenem! Jól van, uram? Ez nagyon veszélyes! – szólalt meg egy hang egy közeli kis reklámtáblán. A tábla egy kis pavilon falán volt, amelyben italokat és hasonlókat árusító gép állt, a hang gazdája pedig egy kék egyenruhát viselő fiatalember volt. Sápadt arcával még ijedtebbnek tűnt, mint Luo Ji. – A Harmadik Városigazgatási Társaság kiürítési és vízelvezetési részlegén dolgozom. A csatornafedél magától nyílt ki. Valószínűleg

szoftverhiba okozta.

– Gyakran történik ilyesmi? – kérdezte Shi Qiang.

– Ó, nem, dehogy! Én legalábbis most először láttam hasonlót.

Shi Qiang felemelt egy kis, kerek követ az út melletti fűből, és ledobta a nyílásba. Hosszú idő eltelt, mire hallották, hogy leér.

– A fenébe is! Milyen mély ez? – kérdezte a táblán lévő férfit.

– Körülbelül harminc méter. Mint mondtam, nagyon veszélyes! Megvizsgáltam a felszíni vízelvezető rendszert. A maguk idejében nem voltak túl mélyek a csatornák. A balesetről feljegyzést készítettem, ön pedig... – Miközben beszélt, a ruhaujjára pillantott. – Ó, igen, Mr. Luo. Jelentkezhet a Városigazgatási Társaságnál kártérítésért.

Végre elérték Shi Qiang fájának, az 1863-as számúnak az előcsarnokát. Shi Qiang elmondta, hogy a felső ágak egyikén, a 106-oson él, és javasolta Luo Jinek, hogy egyenek lent, mielőtt felmennek. Bementek egy étterembe, ami a csarnok egyik oldalából nyílt. A kor másik jellegzetessége – a háromdimenziós animációk letisztultsága mellett – itt még jobban szembeötlött, mint a felélesztő központban, ahol Luo Ji először találkozott vele: dinamikus információs ablakok mindenhol, a falakon, az asztallapokon, a székeken, a padlón és a mennyezeten, még az olyan, kisebb tárgyakon is, mint a poharak és a szalvétatartók az asztalon. Mindenen kezelőfelületet és képernyőt látott folyamatosan futó szöveggel vagy mozgó képekkel, mintha az egész étterem egy hatalmas számítógépes képernyő lett volna, amely változatos, ragyogó szépséget vetített mindenhová.

Nem sokan voltak az étteremben. Shi Qiang és Luo Ji egy ablak melletti asztalt választottak, és leültek. Shi Qiang megérintette az asztal lapját, hogy aktiváljon egy kezelőfelületet, majd rendelt pár fogást.

– Az idegen írást nem tudom elolvasni, így csak kínai ételeket rendeltem.

– Az egész világ olyan, mintha kijelzőkből készült kockákból

építették volna – sóhajtotta Luo Ji.

– Így van. Bármilyen, aminek sima a felülete, bekapcsolható. – Shi Qiang, miközben beszélt, elővett egy doboz cigarettát, és odaadta Luo Jinek. – Ezt nézd! Csak egy doboz olcsó cigaretta.

Amint Luo Ji a kezébe vette, a dobozon számos miniatűr, animált kép jelent meg. Valamiféle menüsornak tűnt.

– Ez... csak egy bevonat, ami képeket tud megjeleníteni – mondta Luo Ji, miközben a dobozt nézte.

– Csak egy bevonat? Ezzel a bigyóval csatlakozni lehet az internetre! – Shi Qiang odanyúlt, megérintette a dobozt, és az egyik miniatűr kép bemélyedt, mint egy gomb, majd a kiválasztott hirdetés kitöltötte a doboz egész oldalát. A képen Luo Ji egy kisgyermekes párt látott a nappaliban ülni. A kép egyértelműen a múltból származott. A dobozból éles hang szólalt meg.

– Mr. Luo, ez az a kor, amelyben ön élt. Tudjuk, hogy abban a korban mindenki arról álmódott, hogy háza van a fővárosban. Most a Zöld Levél Csoport segíthet önnek valóra váltani ezt az álmodot! Mint ön is látja, csodálatos korban élünk. A házak levelekké váltak a fákon, a Zöld Levél Csoport pedig bármilyen típusú levélhez segíthet önnek hozzájutni. – Újabb jelenet következett, melyen egy faághoz új leveleket adtak, majd függeszkedő házak jelentek meg elképesztő változatosságban. Egyikük teljesen átlátszó volt, benne a bútorok mintha a levegőben lógtak volna. – Természetesen építhetünk hagyományos házat is a felszínen, hogy segíthessünk önnek visszatérni az aranykor melegségéhez, és meleg... családi légkörrel vegyük körül. – A képernyőn füves gyepek jelentek meg, közepén egy családi házzal, talán egy újabb régi fénykép. A reklámban beszélő színész folyékonyan beszélt a „régikínait”, de a „család” szó előtt egy pillanatra megállt, majd hangsúlyosabban ejtette ki a szót. Elvégre az ő korukban ilyesmi már nem létezett, a család a múltba tartozott.

Shi Qiang kivette a cigarettásdobozt Luo Ji kezéből, meggyújtotta az utolsó két cigit, az egyiket odaadta neki, majd összegyúrta az üres dobozt, és az asztalra dobta. A gombóccá gyűrött dobozon még mindig ott villogtak a képek, de a hang elhallgatott.

– Bárhová megyek, első dolgom lekapcsolni az összes ilyet magam körül. Nagyon idegesítőek – mondta Shi Qiang, majd kezével és lábával lekapcsolta az asztallapon és a padlón látható képernyőket. – Itt azonban az emberek nem szabadulhatnak tőlük. – Körbemutatott. – Már nem léteznek számítógépek. Aki fel akar menni az internetre, annak csak meg kell érinteni bármelyik sima felületet. A ruhák és a cipők is használhatóak számítógépként. Akár hiszed, akár nem, már vécépapírt is láttam, ami képes csatlakozni az internetre.

Luo Ji kihúzott egy szalvétát. Egyszerű, nem gépesített papír volt, a papírdoboz azonban aktiválódott, és a rajta lévő csinos lány ragtapaszt próbált eladni Luo Jinek – nyilván tisztában volt vele, milyen balesetek érték aznap, és arra tippelt, a karján és lábán valószínűleg horzsolások lehetnek.

– Te jó ég! – sóhajtott fel Luo Ji, és visszanyomta a szalvétát a dobozba.

– Ez az információ kora. A mi időnk elég primitív volt ebből a szempontból – nevetett fel Shi Qiang.

Amíg az ételre vártak, Luo Ji az életéről kérdezgette Shi Qiangot. Kicsit büntudata volt, amiért ez csak most jut az eszébe, de mikor visszagondolt arra, hogy telt a mai nap, úgy érezte magát, mint egy gép, amit felhúztak, és folyamatosan csak zakatol előre. Csak most lett egy kis szabad ideje.

– Nyugdíjba kellett vonulnom. Nem volt rossz ajánlat – közölte Shi Qiang egyszerűen.

– A Közbiztonsági Hivataltól, vagy a későbbi egységedtől? Még mindig léteznek?

– Léteznek. És a KBH még mindig a KBH. De már azelőtt sem

náluk szolgáltam, hogy hibernáltak volna. Az egység, amelyiknél később voltam, most az Ázsiai Flottához tartozik. Tudod, hogy a flotta olyan, mint egy nagy ország, tehát én itt most külföldi vagyok. – Shi Qiang hosszasan kifújta a füstöt, és úgy nézte, ahogy felszáll, mintha egy rejtély megoldásán törné erősen a fejét.

– Az országok már nem olyan jelentősek, mint régen... A világ megváltozott. Összezavarja az embert, de szerencsére, Da Shi, te meg én ahhoz a közömbös embertípushoz tartozunk, aki éli az életét – és elég jól –, bármi történjék is.

– Luo, fiam, az igazat megvallva bizonyos dolgokban nem vagyok olyan elfogulatlan, mint te. Nem vagyok ennyire szenttelen. Ha nekem kellett volna átmennem mindazon, amin te átmentél, rég összeomlottam volna.

Luo Ji felemelte az asztalról az összegyűrt cigarettásdobozt, és kisimította. Egy kép még mindig látszott rajta, bár némileg elszíneződött, és továbbra is a Zöld Levél reklámját játszotta. – Akár megváltóként, akár menekültként, de mindig kihasználok mindent, amit lehet, hogy megpróbáljak boldog életet élni. Lehet, hogy most önzőnek tartasz, de, hogy őszinte legyek, ez az egyetlen tulajdonság, amelyet becsülök saját magamban. Da Shi, hadd mondjak valamit rólad. Gondtalan embernek tűnsz, de a lelked legmélyén te is nagyra tartod a felelősségtudatot. Most felejtsd el ezt a kötelességtudatot, teljesen. Nézz körül ebben a korban! Kinek van szüksége ránk? Legszentebb kötelességünk, hogy *carpe diem!*

– Igaz, de ebben az esetben mostanra semennyi étvágyad nem maradt volna. – Shi Qiang a hamutartóba dobta cigarettáját, és ezzel aktivált egy cigarettareklámot.

Luo Ji ráébredt, hogy nem jól fejezte ki magát.

– Jaj, nem, Da Shi, a velem kapcsolatos kötelességeidet továbbra sem szabad elfelejtened. Meghalok, ha magamra hagysz. Elvégre ma is megmentetted az életem egyszer, kétszer, háromszor. Vagy

legalább két és félszer.

– Úgy érted, nem tehetem meg, hogy valakit csak úgy hagyok meghalni? Ez az élet jut nekem, egy élet, amit azzal töltök, hogy megmentem a te életedet – mondta Shi Qiang helytelenítőn, miközben körülnézett; valószínűleg olyan helyet keresett, ahol kapni cigarettát. Ezután újra Luo Jire nézett, közelebb hajolt hozzá, és suttogva folytatta. – Te azonban, fiam, egy ideig valódi megváltó voltál.

– Ebben a pozícióban lehetetlen, hogy az ember megőrizze a józan eszét. Szerencsére mostanra újra normális lettem.

– Honnan jött az ötlet, hogy varázsigét bocsátasz arra a csillagra?

– Akkoriban komolyan paranoiás voltam. Gondolni sem akarok rá. Da Shi, akár elhiszed, akár nem, én biztos vagyok benne, hogy mielőtt felélesztettek, nemcsak a betegséget gyógyították meg, de pszichiátriai kezelésnek is alávetettek. Már nem az a személy vagyok, aki akkor voltam. Hogy lehettem annyira ostoba, hogy ilyen ötletem támadt? Hogy lehetek efféle tévképzeteim?

– Milyen tévképzeteid? Hadd halljam!

– Nehéz röviden összefoglalni. Egyébként sem lenne értelme. Te is biztosan találkoztál a munkád során tévképzetekkel küzdő emberekkel, olyanokkal, akik folyamatosan azt hitték, hogy valaki meg akarja ölni őket. Lenne bármi értelme annak, ha meghallgatnánk, amit ezek az emberek mondanak? – Luo Ji módszeresen apró darabokra tépkedte a cigarettásdobozt. Ezúttal a kijelző tönkrement, de a darabkák még mindig fel-felvillantak a groteszk módon színes papírhalomban.

– Jó, akkor beszéljünk valami másról. A fiam még mindig él.

– Tessék? – kérdezte Luo Ji, és meglepetésében ugrott egyet.

– Csak most tudtam meg, két nappal ezelőtt. Ő keresett meg. Nem találkoztunk, csak telefonon beszéltünk.

– De nem...

– Nem tudom, mennyi időt töltött börtönben, de utána hibernáltatta magát. Azt mondta, azért, hogy utánam jöjjön a jövőbe, és találkozzunk. Fene tudja, honnan szerzett rá pénzt. Most a felszínen él, és elintézte, hogy holnap idejöhessen.

Luo Ji izgatottan felállt, és a padlóra söpörte a villogó papírdarabkákat. – Nahát, Da Shi, ez... Erre innunk kell!

– Akkor igyunk. Borzalmas az íze az alkoholnak ebben a korban, de az ereje a régi.

Megérkezett az étel, amiből Luo Ji nem ismert fel semmit.

– Semmi nem jó – jegyezte meg Shi Qiang. – Vannak éttermek, ahová hagyományos gazdaságokból érkezik az alapanyag, de azok mind drága helyek. Majd elmegyünk egybe, ha Xiaoming itt van.

Luo Ji figyelmét azonban a pincér kötötte le. A lány arca és teste már valószínűleg szép volt, és Luo Ji látta, hogy a többi pincérnek, akik az asztalok közt suhantak, szintén ilyen angyali a megjelenése.

– Hé, ne bámuld, mint egy idióta! Egyikük sem valódi – mondta Shi Qiang anélkül, hogy felnézett volna.

– Robotok? – kérdezte Luo Ji. Végre volt valami a jövőben, amit ismert a gyerekkorában olvasott science fiction történetekből.

– Olyasmik.

– Hogy érted azt, hogy „olyasmik”?

Shi Qiang az egyik robotfelszolgálóra mutatott.

– Ez az ostoba lány csak azt tudja, hogyan szolgálja fel az ételt. Csak előre meghatározott útvonalon képes végigmenni. Ugye, milyen butaság? Egyszer láttam, hogy egy asztalt ideiglenesen arrébb raktak, ezek azonban továbbra is az eredeti helyére vitték az ételeket, és minden a földre zuhant.

A robotfelszolgáló eléjük tette az ételt, bájosan elmosolyodott, és jó étvágyat kívánt. A hangja nem hasonlított robotéra, hihetetlen kedvesség sugárzott belőle. Ezután kinyújtotta karcsú kezét, és felemelte a Shi Qiang előtt heverő kést...

Shi Qiang szeme a villám sebességével villant a késre a felszolgáló kezében, majd Luo Jire szemközt az asztalnál. Felugrott, átugrott az asztalon, és durván lerántotta Luo Jit a székről a padlóra, miközben a gyönyörű robot egyenesen oda dőlt a késsel, ahol Luo Ji szívét érte volna. A kés áthatolt a szék támláján, és aktiválta rajta az információs felületet. A robot visszahúzta a kést, és megállt az asztal mellett, másik kezében egy tálcával. Valószínűleg gyönyörű arcán még mindig ott ült a bájos mosoly. Luo Ji pánikszzerűen igyekezett talpra kászálódni, majd bebújt Shi Qiang mögé, aki azonban legyintett. – Ne aggódj. Ennyire nem fürge.

A robotszépség mozdulatlanul állt, kezében a késsel, és mosolygott, majd kedves hangján még egyszer jó étvágyat kívánt.

A riadt vendégek körük gyűltek, és döbbenet nézték az eseményeket. Odasietett az étterem vezetője, és mikor hallotta, hogy Shi Qiang gyilkossági kísérlettel vádolja az étterem robotját, megrázta a fejét.

– Uram, az lehetetlen! A szemük nem látja az embereket. Csak az asztalokon és a székeken lévő szenzorokat látják!

– Én tanúsítom, hogy felkapta a kést, és megpróbálta megölni azt a férfit! Saját szemünkkel láttuk! – szólalt meg hangosan egy férfi, mire a többi szemtanú is bizonygatni kezdte, hogy látta.

Miközben az étteremvezető azon gondolkodott, mivel cáfolja őket, a robotszépség másodszor is beledöfte a kést a székbe, és pontosan eltalálta a lyukat, amelyet előzőleg szúrt a támlába. A szemtanúk felsikoltottak.

Újabb emberek érkeztek az étterembe, köztük egy mérnök. Mikor megnyomta a robot fejének hátulját, annak arcáról eltűnt a mosoly. – Kényszerített leállítás. A megszakítási ponton az adatok mentve – mondta a robot, majd mozdulatlaná merevedett.

– Valószínűleg szoftverhiba – mondta a mérnök, és letörölte a

homlokára húlt izzadságot.

– Gyakran történik ilyesmi? – kérdezte Shi Qiang gúnyos mosollyal.

– Nem, nem, esküszöm! Eddig még csak nem is hallottam ilyesmiről! – mondta a mérnök, és odahívta két segédjét, hogy kivonszolják a robotot.

Az étteremvezető hevesen próbálta győzködni a vendégeket, hogy amíg nem sikerül azonosítani a hiba okát, addig igazi emberek fognak felszolgálni az étteremben, de a vendégeknek nagyjából a fele így is távozott.

– Mind a ketten elég gyorsan reagáltak – jegyezte meg az egyik szemtanú, csodálattal a hangjában.

– Hibernáltak. Az ő korukban az embereknek épp elég tapasztalatuk volt az ehhez hasonló váratlan incidensek terén – mondta egy másik, akinek ruháját egy kardforgató harcos képe díszítette.

Az étteremvezető Luo Jihez és Shi Qianghoz fordult.

– Uraim, ez igazán... Mindenesetre biztosítom önöket afelől, hogy kártérítést fognak kapni.

– Jó. Akkor együnk. – Shi Qiang intett Luo Jinek, hogy üljön vissza a helyére, egy emberi felszolgáló pedig új ételeket hozott azok helyett, amik kiborultak.

Még nem múlt el a sokk hatása, és Luo Ji, ahogy ott ült, érezte a kényelmetlen lyukat a szék támláján.

– Da Shi, úgy tűnik, az egész világ ellenem van. Pedig eddig jó véleményem volt róla.

Shi Qiang az egyik tál ételt nézegette tűnődve.

– Van pár ötletem ezzel kapcsolatban – mondta, aztán felnézett, és öntött egy italt Luo Jinek. – Egyelőre ne törődj velem. Később majd részletesen elmondom, amit gondolok.

– Igyunk a *carpe diem*-re, arra, hogy mindig csak a következő napra, a következő órára gondolunk – mondta Luo Ji, mikor felemelte poharát. – Igyunk a fiadra, aki még életben van!

– Biztos, hogy jól vagy? – kérdezte Shi Qiang, és egy mosolyt villantott Luo Jire.

– Voltam már megváltó is, mitől félhetnék? – Luo Ji vállat vont, és kiitta az alkoholt. Az ízétől megborzongott. – Ez olyan, mint a rakéta-üzemanyag.

– Megnevettetsz, fiam. Te mindig is megnevettettél – mondta Shi Qiang feltartott hüvelykujjal.

A levél, ahol Shi Qiang élt, a fa tetején helyezkedett el. A tágas házat mindennel berendezték, amire szükség van a kényelmes élethez: edzőteremmel, még belső kerttel is, amelyben szökőkút állt.

– A flottától kaptam ezt az ideiglenes lakhelyet – mondta Shi Qiang. – Azt mondták, a nyugdíjasként kapott pénzből vehetek jobbat is.

– Manapság mindenkinek ilyen tágas lakása van?

– Valószínűleg. Az ehhez hasonló szerkezetek használják ki a legjobban a helyet. Egy nagy levél felér egy egész épülettel a mi korunkból. De főleg azért, mert kevesebb ember van. Jóval kevesebb a Nagy Szakadék óta.

– De Da Shi, a te országod az űrben van.

– Nem megyek oda. Te is tudod, már nyugdíjas vagyok.

Luo Ji úgy érezte, ez a környezet nem erőlteti meg annyira a szemét, főleg mert Shi Qiang házában az információs ablakok nagy része zárva állt, bár néha fel-felvillant valami a falakon és a padlón. Shi Qiang lába megérintett egy kezelőfelületet a padlón, amitől az egyik fal teljesen átlátszóvá vált, és megjelent előttük az éjszakai város képe. Olyan volt, mint egy karácsonyfából álló hatalmas, káprázatos erdő, melyben a fákat a forgalom fényfüzérei kötötték össze.

Luo Ji a díványhoz ment, ami érintésre kemény volt, akár a márvány. – Erre üljek? – kérdezte, és mikor Shi Qiang igennel válaszolt, óvatosan leült rá. Úgy érezte, mintha puha agyagba süppedt volna: a dívány párnái és háttámlája a testéhez

idomultak, olyan formát vettek fel, ami pontosan illeszkedett teste idomaihoz, így minimálisra csökkentették a nyomást.

A látomás, amit Luo Ji az ENSZ épületének meditációs helyiségében látott két évszázaddal ezelőtt, valósággá vált.

– Van altatód? – kérdezte.

Most, hogy biztonságos helyen érezte magát, hirtelen előntötte a kimerültség érzése.

– Nincs, de itt vehetsz – felelte Shi Qiang, és újra megérintette a falat. – Tessék. Itt vannak a recept nélkül kapható altatók. Ez itt az „Álmok folyója”.

Luo Ji arra számított, ismét a fejlett technológia egy vívmányát fogja működésben látni, ami képes tárgyakat továbbítani a hálózaton át, a valóság azonban sokkal egyszerűbb volt: kis, repülő kézbesítő jármű érkezett az átlátszó falhoz, majd egy karcsú gépkar nyújtotta be az orvosságot egy előtte kinyíló nyíláson. Luo Ji elvette a gyógyszert Shi Qiang kezéből. Hagyományos dobozban érkezett, semmilyen aktív kijelző nem volt rajta. A tájékoztató azt írta, hogy egy tablettát kell bevenni belőle, így Luo Ji kinyitotta a dobozt, kivett egyet és a kisasztalon álló pohár víz felé nyúlt.

– Várj egy kicsit! – mondta Shi Qiang. Elvette a dobozt Luo Jitől, és gondosan elolvasta, mi áll rajta, mielőtt visszaadta. – Mi van erre írva? Amit én kértem, azt az Álmok folyójának hívják.

Luo Ji angol nyelvű gyógyszernevek hosszú, bonyolult sorát látta. – Nem ismerem ezeket a szavakat, de az biztos, hogy nem Álmok folyója.

Shi Qiang aktivált egy kijelzőt a kisasztalon, és elkezdett orvosi tanács után kutatni. Luo Ji segítségével rátalált egy fehér köpenyes tanácsadó orvosra, aki megvizsgálta a dobozt, majd különös arckifejezéssel nézett fel Shi Qiangra.

– Honnan szerezte ezt a dobozt? – kérdezte gyanakodva.

– Vásároltam. Itthonról.

– Az lehetetlen. Ez csak receptre kapható gyógyszer. Kizárólag a hibernációs központban használható.

– És ott mire használják?

– Rövid ideig tartó hibernálásra. Tíz nap és egy év közti időtartamra képes hibernálni valakit.

– És ehhez csak le kell nyelni?

– Nem. Külső rendszerek egész sorára van hozzá szükség, amelyek fenntartják a test belső keringési funkcióit, mielőtt bekövetkezik a rövid távú hibernáció.

– Mi történik, ha valaki anélkül veszi be?

– Akkor biztosan meghal, de legalább szenvedés nélkül. Gyakran használják öngyilkosok.

Shi Qiang bezárta az ablakot, és az asztalra dobta a dobozt. Egy ideig Luo Jire meredt, majd megszólalt.

– A francba.

– A francba – visszhangozta Luo Ji, és visszadőlt a díványra. Ekkor érte aznap az utolsó merénylet, ami az életére tört. Mikor a feje megérintette a díványt, a kemény fejtámasz gyorsan alkalmazkodott fejformájához, és elkezdett hozzáidomulni. A folyamat azonban itt nem állt meg: feje és nyaka tovább süllyedt, mígnem a fejtámasz kétoldalt csápokká alakult, amelyek szorosan a nyaka köré fonódtak. Még felsikoltani sem volt ideje, szeme és szája tágra nyílt, kezével kétségbeesetten kapkodott.

Shi Qiang a konyhába rohant, és egy késsel tért vissza, mellyel vagdalni kezdte a csápokat, végül pusztá kézzel fejtette le őket Luo Ji nyakáról. Mikor Luo Ji fel tudott kelni a díványról, és előredőlvén a padlóra roskadt, a dívány felszíne bekapcsolt és

hibaüzenetek hosszú sora jelent meg rajta.

– Hányszor is mentettem meg az életedet ma, fiam? – kérdezte Shi Qiang, és a kezét dörzsölte.

– Ez... a... hatodik... – zihálta Luo Ji, és a padlóra hányt. Mikor befejezte, erőtlenül hátrahanyatlott a díványra, de azonnal gyorsan el is húzódott előle, mintha megrázta volna. Nem tudta, hova tegye a kezét. – Mikorra leszek én is olyan fürge, mint te, hogy meg tudjam menteni magam?

– Valószínűleg soha – mondta Shi Qiang. Egy porszívóra hasonlító gép gurult oda, hogy feltakarítsa a hányást a padlóról.

– Akkor halott vagyok. Gonosz egy világ ez.

– Nem olyan rossz a helyzet. Valami elképzelésem már van erről az egész helyzetről. Az első, ellened elkövetett merénylet kudarcot vallott, és ezután még öt további kísérlet történt. Ez nem profi viselkedés, ez ostobaság. Valahol valamibe hiba csúszhatott... Hívjuk azonnal a rendőrséget! Nem halogathatjuk az időt, mielőbb fel kell deríteniük az ügyet.

– Ki követett el hibát, és hol? Da Shi, kétszáz év eltelt! Ne az akkori fejeddel gondolkozz!

– Van, ami nem változik, fiam. Mindegy, melyik korban járunk, az ilyesmiben mindig vannak hasonlóságok. Hogy ki követett el hibát, azt nem tudom, és még abban is kételkedem, hogy ez a bizonyos valaki egyáltalán létezik...

Csengettek. Shi Qiang kinyitotta az ajtót, és látta, hogy többen is állnak kint. Civilben voltak, de Shi Qiang már azelőtt felismerte őket, hogy a vezetőjük felmutatta volna igazolványát.

– Nahát! Szóval ebben a társadalomban is léteznek járőrök. Fáradjanak be, tiszt urak!

Hárman beléptek a házba, ketten pedig kint maradtak, hogy őrizzék a bejáratot. A parancsnok, aki körülbelül harmincévesnek nézett ki, felmérte a helyiséget. Shi Qianghoz és Luo Jihez hasonlóan az ő ruháján is le voltak kapcsolva a képek, amiktől nyugodtabbnak érezték magukat. Tiszta, folyékony „régikínaiul”

beszélt, angol szavak nélkül.

– Guo Zhengming vagyok, a KBH digitális valóság osztályától. Elnézésüket kérem, hogy késve értünk ide. Hanyagság volt részünkről. A legutóbbi ehhez hasonló eset fél évszázaddal ezelőtt történt. – Meghajolt Shi Qiang előtt. – Hadd fejezzem ki tiszteletemet idősebb kollégám felé. Manapság kevesen rendelkeznek az önéhez hasonló képességekkel.

Miközben Guo rendőrtiszt beszélt, Luo Ji és Shi Qiang észrevette, hogy az összes információs ablakot lekapcsolták a házban. A levelet nyilvánvalóan lekapcsolták a kinti, információktól hemzsegő világról. A másik két tiszt nagyban dolgozott valamin, és Luo Ji olyasmit vett észre a kezükben, amit régen látott már: egy laptopot, ami azonban olyan vékony volt, mint egy papírlap.

– Tűzfalat telepítenek a levél köré – magyarázta Guo rendőrtiszt. – Nyugodjanak meg, most már biztonságban vannak. Biztosítom önöket afelől, hogy kártérítést fognak kapni a városi KBH rendszerétől.

– Ma már összesen négyszer kaptunk kártérítést – számolta össze Shi Qiang az ujján.

– Tudom. És jó páran elvesztették emiatt a munkájukat különféle részlegeken. Szükségem van az együttműködésükre, hogy ne járjak így én is. Előre is köszönöm! – mondta Guo, és meghajolt feléjük.

– Megértem, voltam hasonló helyzetben – mondta Shi Qiang. – Szüksége van rá, hogy röviden összefoglaljuk a helyzetet?

– Nem. Egész idő alatt szemmel tartottuk önöket. Csak hanyagok voltunk.

– El tudná mondani, mi ez az egész?

– A Gyilkos 5.2.

– Micsoda?

– Egy hálózati vírus. Az FTM engedte szabadjára, úgy a krízis kezdete után száz évvel, és utána rengeteg változata és frissítése

is megjelent. Gyilkolóvírus. Először különféle módszerekkel beazonosítja az áldozatot, többek közt a csip segítségével, amit mindenkinek a testébe beépítettek. Mikor beazonosította a célpontot, a vírus minden létező külső hardvert manipulálni kezd, hogy elvégezzék a gyilkosságot. A gyakorlatban ez úgy jelenik meg az áldozat számára, ahogy ma tapasztalták: úgy tűnik, hogy a világon minden az életére tör. Abban az időben az emberek modern átoknak hívták. A vírus egy ideig még kereskedelmi forgalomba is került, hozzá lehetett jutni az internetes feketepiacon. Csak be kellett ütni a célpont személyi azonosítóját, fel kellett tölteni a vírust, és onnantól még ha képes is volt az adott személy elkerülni a halált, akkor is nehéz élet várt rájuk a társadalomban.

– Már erre is képes a számítástechnika? Ez lenyűgöző! – kiáltott fel Shi Qiang.

– Egy százéves szoftver még mindig fut a mai gépeken? – kérdezte Luo Ji hitetlenkedve.

– Persze. A számítástechnika fejlődése rég leállt. A száz évvel ezelőtti szoftver teljesen kompatibilis a mai rendszerekkel. Amikor a Gyilkos vírus először megjelent, jó pár embert megölt, köztük egy államfőt is, végül azonban a tűzfalak és a vírusirtók visszaszorították, és fokozatosan eltűnt. A vírusnak ezt a verzióját azonban kifejezetten dr. Luo meggyilkolására programozták be, és mivel a célpont hibernálva volt, nem nyílt lehetősége akcióba lépni. Inaktív maradt, az információbiztonsági rendszer nem észlelte, nem rögzítette. Csak amikor dr. Luo ma megjelent ebben a világban, akkor aktiválta magát a Gyilkos 5.2, hogy végrehajtsa küldetését. Csak épp a megalkotóit már száz évvel ezelőtt kiirtották.

– Száz évvel ezelőtt még mindig meg akartak ölni? – kérdezte Luo Ji. Eltűnt gondolatai visszatértek, és küzdött, hogy újra elűzze őket.

– Igen. A Gyilkos vírusnak ezzel a változatával kapcsolatban az

a legfontosabb tudnivaló, hogy kifejezetten önnek programozták. Sosem aktiválódott, ezért rejtőzködött, és a mai napig lesben állt.

– Akkor most mihez kezdünk? – kérdezte Shi Qiang.

– Az egész rendszerből ki fogjuk takarítani a Gyilkos 5.2-t, de bele fog telni némi időbe. Mielőtt ez lezajlik, két választásuk van. Az egyik, hogy dr. Luo kap egy ideiglenes hamis személyazonosságot, de ez nem fogja tudni teljességgel garantálni a biztonságát, és járhat más, komolyabb következményekkel is. Az FTM szoftvere van olyan intelligens, hogy lehet, a Gyilkos 5.2 már a célpont más jellemzőit is rögzítette. Az egyik esetben, ami száz évvel ezelőtt nagy port vert fel, a védett személy új személyazonosságot kapott, a Gyilkos pedig elkezdte beazonosítani a hozzá hasonló embereket is, és több mint száz embert ölt meg, köztük a célpontot is. A másik lehetőség, amit magam is javasolnék, az, hogy egy ideig éljen fent, a felszínen. Ott nincsen hardver, amit a Gyilkos 5.2 manipulálhatna.

– Egyetérttek – szólalt meg Shi Qiang. – Még ha nem is ez lenne a helyzet, akkor is szeretnék felmenni a felszínre.

– Mi van a felszínen? – kérdezte Luo Ji.

– A legtöbb felélesztett hibernált a felszínen él – magyarázta Luo Ji. – Idelenn nehezebb beilleszkedniük.

– Így van. Szóval legalább egy kis időre fel kellene menniük – mondta Guo rendőrtiszt. – A modern társadalom számos aspektusa – a politika, a gazdaság, az életstílus, a nemek közti kapcsolatok – nagyon sokat változtak az elmúlt kétszáz évben, így nem könnyű azonnal hozzászoknunk.

– Úgy látom, maga egész jól hozzászokott – mondta Shi Qiang, és végigmérte a rendőrt. Sem neki, sem Luo Jinek nem kerülte el a figyelmét, hogy többes szám első személyben beszélt.

– Engem leukémia miatt hibernáltak, és nagyon fiatal voltam, amikor felélesztettek, csak tizenhárom éves – nevetett fel Guo Zhengming. – De az emberek így sem értik, milyen nehézségeket

okozott ez nekem. Meg sem tudom számolni, hányszor jártam pszichológusnál emiatt.

– Sok magához hasonló hibernált van, aki teljes mértékben alkalmazkodott a modern kori élethez? – kérdezte Luo Ji.

– Rengetegen. De a felszínen is nagyon kényelmes életet lehet élni.

– A Jövőbeli Erősítés Különleges Kontingensének parancsnoka, Zhang Beihai jelentkezik – mondta Zhang Beihai, és tisztelgett.

Az Ázsiai Flotta parancsnoka mögött a ragyogó Tejút fenségesen nyúlt a messzeségbe. A Jupiter körüli pályán keringő Flottaparancsnokság folyamatosan forgott a tengelye körül, hogy mesterséges gravitációt produkáljon. Zhang Beihai észrevette, hogy a benti világítás kifejezetten halvány, a széles ablakok pedig mintha minél közelebb akarnák hozni a belső terekhez a kinti világítást.

A parancsnok viszonzta a tisztelgést.

– Üdvözetem, elődöm.

Egészen fiatalnak tűnt, ázsiai arcvonásait megvilágította válllapjainak és a sapkáján látható jelvénynek a fénye. Mikor a felélesztése utáni hatodik napon kiutaltak neki egy egyenruhát, Zhang Beihai látta, hogy az űrflotta ismerős jelvénye van rajta: egy ezüst csillag, amelyből kardot formázó sugarak indultak ki négy irányba. Kétszáz év telt el, és a jelvény nem sokat változott, a flotta azonban független országgá vált, melynek legfőbb vezetőjét elnöknek hívták. A parancsnok csak a katonaság vezetője volt.

– Ez túlzás, parancsnok úr – mondta Zhang Beihai. – Mi itt mindannyian csak újoncok vagyunk, akiknek még mindent meg kell tanulniuk.

A parancsnok elmosolyodott.

– Nem mondhatja komolyan – rázta a fejét. – Már mindent megtanultak, amit itt tudniuk kell, és olyan tudással is

rendelkeznek, amit mi soha nem lennénk képesek megszerezni. Ezért élesztettük most fel önöket.

– Chang Weisi, a Kínai Űrflotta parancsnoka megkért, hogy tolmácsoljam üdvözlését.

Zhang Beihai szavai megérintettek egy húrt a parancsnok szívében. Elfordult, és kinézett az ablakon a csillagfolyóra, ami olyan volt innen nézve, mint egy hosszú folyó felső szakasza.

– Kiváló tábornok volt, az Ázsiai Flotta egyik alapítója. A mai űrstratégia még mindig azokon a kereteken alapul, amelyeket ő kétszáz évvel ezelőtt lefektetett. Bárcsak itt lenne ezen a napon!

– A mai kor vívmányai messze meghaladják mindazt, amiről valaha is álmodott.

– De mindez még az ő... az önök idejében kezdődött.

Ekkor megjelent a Jupiter, először csak keskeny ívként, de aztán gyorsan betöltötte a teljes látómezőt az ablakban, és narancsszín fénybe vonta az egész irodát. A hidrogén és hélium hatalmas gázóceánjában kavargó álomszerű mintázatok lélegzetelállító méretekben tárultak eléjük, lenyűgöző részletességgel. Beúszott látóterükbe a Nagy Vörös Folt; a szupervihar, amelybe a Föld kétszer is belefért volna, a homályosan kavargó világ óriási, pupilla nélküli szemének tűnt. A három flotta azért állította elsődleges bázisát Jupiter körüli pályára, mert a bolygó hidrogén- és héliumóceánja a fúziós üzemanyag kifogyhatatlan forrásául szolgált.

Zhang Beihai nem tudta levenni tekintetét a Jupiter látványáról. Számtalanszor álmodott már erről az új világról, amely most itt volt a szeme előtt. Megvárta, míg a Jupiter eltűnik az ablakból, csak ezután szólalt meg újra.

– Parancsnok úr, ennek a kornak a hatalmas vívmányai révén fölöslegessé válik a küldetésünk.

– Nem, ez nem igaz – mondta a parancsnok. – A Jövőbeli Erősítés terve rendkívül előrelátó kezdeményezésnek bizonyult. A Nagy Szakadék idején, amikor az űrflották az összeomlás szélén

álltak, a különleges erősítés fontos szerepet játszott a helyzet stabilizálásában.

– De a mi kontingensünk későn érkezett – vetette közbe Zhang Beihai.

– Sajnálom, van ez így – felelte a parancsnok, és ráncai kisimultak, arckifejezése most lágyabbnak tűnt. – Miután önök távoztak, a flotta még több erősítést küldött a jövőbe, és a legutolsónak kiküldötteket élesztették fel elsőként.

– Ez érthető, parancsnok úr, hiszen az ő ismeretrendszerük állt a legközelebb ahhoz a koréhoz.

– Így van. Amire az önök kontingense maradt az egyetlen, amelyik még hibernációban feküdt, a Nagy Szakadék már jó ideje véget ért, a világ pedig egy gyors fejlődés jellemezte korbá lépett. A kishitűség gyakorlatilag eltűnt, így semmi szükség nem volt rá, hogy önöket felélesszük. A flotta akkor azt a döntést hozta, hogy az ítéletnap csatára tartogatja önöket.

– Parancsnok úr, valójában mindannyian ebben reménykedtünk – jelentette ki izgatottan Zhang Beihai.

– Mindenkinek, aki az űrben teljesít szolgálatot, ez lenne a legnagyobb megtiszteltetés. Ezzel mindannyian tisztában voltak, amikor meghozták döntésüket. A jelenlegi körülmények azonban teljesen mások, mint azt természetesen maguk is tudják. – A parancsnok a háta mögötti csillagfolyó felé intett. – Lehet, hogy az ítéletnap csatára soha nem kerül sor.

– Az nagyszerű, parancsnok úr! Katona lévén ugyan sajnálom, de ez mit sem számít az emberiségre váró, hatalmas győzelemhez viszonyítva. Csak azt remélem, hogy teljesíteni fogja egyetlen kérésünket: hadd csatlakozzunk a flottához a legalacsonyabb rangban, közönséges katonaként, hogy megtehessük, amit csak tudunk.

A parancsnok megrázta a fejét.

– A különleges kontingens minden tagjának a felélesztésétől kezdve folytatódik a szolgálati ideje, és mindegyikük eggyel vagy

kettővel magasabb rangot fog kapni.

– Parancsnok úr, ne tegye! Nem akarjuk hátralévő éveinket egy irodában eltölteni. A flottával akarunk tartani, ki, a frontra! Kétszáz évvel ezelőtt az Űrflotta volt az álmuk. Nélküle nincs értelme az életünknek. Arra azonban a jelenlegi rangunkkal sem vagyunk alkalmasak, hogy a flottának dolgozzunk.

– Nem mondtam, hogy el kell hagyniuk a flottát. Épp ellenkezőleg: mindannyian a flottánál fognak dolgozni, rendkívül fontos küldetést kapnak.

– Köszönöm, parancsnok úr! De milyen küldetés teljesítésére lehetünk alkalmasak ebben a korban?

A parancsnok válasz helyett kérdezett valamit, mintha csak most jutott volna eszébe. – Nem baj, hogy így, állva beszélgetünk?

Az irodájában nem voltak székek, az asztalt is úgy tervezték, hogy állva lehessen dolgozni mellette. A Flottaparancsnokság forgása a Föld gravitációjának egyhatodát produkálta, ami azt jelentette, nincs nagy különbség az állás és az ülés közt.

– Nem baj – rázta a fejét Zhang Beihai mosolyogva. – Egy teljes évet töltöttem az űrben.

– És voltak nyelvi gondok a flottánál?

A parancsnok standard kínai nyelven beszélt, a három flotta azonban sajátos nyelvet alakított ki, ami hasonlított a Földön beszélt modern angolra és modern kínaira, de a két nyelv jobban összeolvadt. A kínai és az angol szavak egyaránt a szókincs felét adták.

– Eleinte igen, mert nem tudtam különbséget tenni a kínai és az angol szókincs között, de elég hamar megértettem mindent. Beszélni már nehezebb.

– Az nem számít. Ha csak angolul vagy csak kínaiul beszél, azt is meg fogjuk érteni. Tehát akkor a vezérkarnál teljes eligazítást kaptak?

– Igen. A bázison töltött első pár napunk során átfogó tájékoztatást kaptunk mindenről.

– Akkor hallott már a mentális pecsétről.

– Igen.

– A nemrégiben lefolytatott nyomozás még mindig semmi nyomát nem találta a Bevésetteknek. Erről mi a véleménye?

– Úgy vélem, az egyik lehetőség az, hogy a Bevésettek eltűntek. Egy másik pedig, hogy alaposan elrejtőztek. Ha valakire a szokásos kishitűség jellemző, az beszélni fog róla másoknak, a száz százalékban megrendíthetetlen, technológiai módszerekkel megerősített hit azonban elkerülhetetlenül magával hozza a neki megfelelő küldetéstudatot. A kishitűség és a meneküléspártiság szorosan összefonódik, és amennyiben a Bevésettek tényleg léteznek, végső küldetésük kétségkívül az lesz, hogy megvalósítsák a menekülést a világűrbe. Ahhoz azonban, hogy ezt elérjék, a lehető legjobban el kell titkolniuk valódi gondolataikat.

– Nagyszerű elemzés! – bólogatott a parancsnok. – Ez a vezérkar véleménye is.

– Parancsnok úr, a második lehetőség nagyon veszélyes.

– Bizony, főleg így, hogy a trisolarisi szonda ilyen közel jár a Naprendszerhez. A flottát a parancsnoki rendszer típusa szerint két nagy csoportra oszthatjuk. Az első egy osztott parancsnoki rendszer, ugyanaz a hagyományos szerkezet, ami a hadihajón volt, aminek egykor ön volt a parancsnoka. Itt a kapitány parancsait az üzemeltető személyzet egyes tagjai hajtják végre. A második egy központi parancsnoki rendszer. A kapitány parancsait a hajó számítógépe hajtja végre automatikusan. Ebbe a második csoportba tartoznak a legújabb építésű, fejlett hadiűrhajók, valamint azok, amelyek jelenleg építés alatt állnak. A mentális pecsét főleg erre a hajótípusra jelent fenyegetést, mert ebben a parancsnoki rendszerben a kapitány óriási hatalommal rendelkezik: egyoldalúan eldöntheti, mikor hagyja el a hajó a dokkot, és mikor tér vissza, milyen sebességgel halad, és merre, és emellett még a fegyverrendszer egy jelentős része fölött is

dönt. Ennél a parancsnoki rendszerénél a hajót tekinthetjük akár úgy is, mint a kapitány testének kiterjesztését. Jelenleg a flotta hatszázkilencvenöt csillagközi osztályú hadihajója közül százhetvenkilencre jellemző a központi parancsnoki rendszer. Az ezeken a hajókon szolgálatot teljesítő parancsnokokat vizsgálatnak fogjuk alávetni. Eredetileg a vizsgálat által érintett minden egyes hajót vissza akartuk hívni a dokkba és el akartuk zárni, a jelen körülmények azonban ezt már nem teszik lehetővé, mert a három flotta már készül arra, hogy elfogja a trisolarisi szondát, amikor ideér. Ez lesz az első hadművelet az Űrflotta és a trisolarisi megszállók között, így minden hadihajónak készen kell állnia.

– Vagyis azt akarja mondani, parancsnok úr, hogy a központi irányítású hajókra megbízható embereket kell kinevezni parancsnoknak – jelentette ki Zhang Beihai. Még nem jött rá pontosan, mi lesz a feladata, de már kezdte sejteni.

– Ki számít megbízhatónak? – kérdezte a parancsnok. – Nem tudjuk, mennyire terjedt el a mentális pecsét, és semmilyen információval nem rendelkezünk a Bevésettekről. Ilyen körülmények között senkiben nem lehet bízni, még bennem sem.

Az ablakban megjelent a Nap, és bár ebből a távolságból a fénye jóval gyengébb volt, mint a Földről nézve, a parancsnoknak csak a sziluettje látszott a mögötte elhaladó napkorong ragyogásában.

– Maga azonban megbízható – folytatta. – Amikor hibernálták, a mentális pecsét még nem létezett, a kiválasztásában pedig kétszáz évvel ezelőtt a hűsége és a hite játszott az egyik legfontosabb szerepet. Jelenleg maguk az egyetlen megbízható csapat, akik a flotta rendelkezésére állnak. Így a flotta úgy döntött, hogy a központi parancsnoki rendszer fölötti irányítást a maguk kezébe helyezi, és magukat nevezi ki megbízott kapitánynak, akiknek az előző kapitányok minden parancsát jóvá kell hagynia, mielőtt azok bekerülnek a parancsnoki rendszerbe.

Két miniatűr Nap lobbant fel Zhang Beihai szemében.

– Parancsnok úr, attól tartok, ez nem lehetséges.

– A hagyományaink közt nem szerepel az, hogy valaki nemet mond egy parancsra.

Zhang Beihai szívét melengette, hogy a parancsnok a „hagyományaink” szót használta, mert ebből tudta, hogy a kétszáz évvel ezelőtti katonaság szellemisége fennmaradt, és a mai úrflottában is tovább él.

– Parancsnok úr, mi kétszáz évvel ezelőtről jöttünk. A mi korunk haditengerészetéből vett hasonlattal élve ez olyan, mintha a Beiyang flotta egyik vezére irányítana egy huszonegyedik századi rombolót.

– Valóban úgy gondolja, hogy a Qing-kori admirálisok, Deng Shichang és Li Buchan nem lennének alkalmasak arra, hogy a maguk rombolóit irányítsák? Tanult emberek voltak, jól beszéltek angolul. Megtanulták volna, amit tudniuk kell. Ma nem kell ismerni a technikai részleteket ahhoz, hogy az ember egy harci úrhajó kapitánya legyen. A kapitányok általános parancsokat adnak ki, számukra a hadihajó csak egy fekete doboz. Egyébként is, amikor maga lesz a megbízott kapitány, a hajók a bázis dokkjában állnak majd. Nem kell navigálni őket. Magának az lesz a feladata, hogy a volt kapitány parancsait továbbítsa a parancsnoki rendszerbe, amint eldöntötte, helyénvaló-e a parancs vagy sem. Ezt menet közben is képes lesz megtanulni.

– Túl nagy hatalom kerül a kezünkbe. Engedhetné, hogy a volt kapitányok megtartsák a hatalmuk egy részét, mi pedig ellenőriznénk a parancsaikat.

– Ha alaposan végiggondolja, maga is rájön, hogy ez miért nem működne. Ha a Bevésettek valóban kulcspozíciókat foglalnak el a harci helyzetben, meg fogják tenni a szükséges lépéseket arra, hogy kikerüljék a maga ellenőrzését, akár meg is gyilkolják az őket felügyelőket. Tudnia kell, hogy egy központi parancsnoki rendszerrel rendelkező, készenlétben álló hajónak mindössze

három parancsra van szüksége ahhoz, hogy elinduljon, és akkor már túl késő, hogy bármit is tegyen. A rendszernek csak a megbízott kapitánytól kapott parancsokat szabad elfogadnia.

Mikor a legénységet szállító űrjármű elrepült az Ázsiai Flotta jupiteri bázisa mellett, Zhang Beihai úgy érezte, egy hegylánc hatalmas csúcsai fölött repül át, melyek mindegyike egy dokkban álló hadihajó volt. A katonai bázis átért a Jupiter árnyékos oldalára, az acélhegyek némán aludtak a felszín foszforeszkáló fényében, a fölöttük ragyogó Európé ezüstös holdvilága alatt. Egy pillanattal később fehér fénygömb emelkedett fel a hegyvonulat széléről, egy szemvillanás idejéig tökéletes élességgel világította meg a dokkban lévő hajókat, Zhang Beihai pedig úgy érezte, mintha a Napot látná felkelni a hegyek mögül, és az vetítené rá a flotta mozgó árnyékát a Jupiter kavargó atmoszférájára odalenn. Mikor a flotta másik oldaláról egy második fény is felemelkedett, akkor jött rá, hogy nem a Napot látja, hanem két hadihajót, amelyek megérkeztek a dokkba, és fúziós hajtóművükkel a bázis felé fordultak, hogy lelassítsanak.

A flotta vezérkari főnöke, aki épp új állomáshelyére vitte Zhang Beihait, elmondta neki, hogy a bázison több mint négyszáz hajó áll a dokkban, ez az Ázsiai Flotta kétharmadát teszi ki, a maradék pedig, ami most a Naprendszerben és azon túl jár, szintén vissza fog térni a dokkba.

Zhang Beihainak kényszerítenie kellett magát, hogy elszakadjon a flotta lenyűgöző látványától, és visszatérjen a valóságba. – Uram, ha minden hajót visszahívunk, az nem fog azonnali lépést kiprovokálni a Bevésettekből?

– Hm. Nem, a hajókat visszahívó parancsot más okból adták ki, olyanból, ami igazi ok és nem ürügy, bár valóban kissé nevetségesen hangzik. Nem nagyon nézte a híreket mostanában, igaz?

– Nem. A *Természetes szelekció*-val kapcsolatos anyagokat olvastam.

– Amiatt nem kell aggódnia. Az alapkiképzés utolsó fázisából ítélve jól átlátja a dolgokat. A következő feladata az lesz, hogy megismerkedjen a környezetével, annyira, hogy minden gördülékenyen haladjon, amikor már a fedélzeten vannak. Nem olyan nehéz, mint gondolja. A három flotta közti versengés, hogy kinek sikerül elfogni a trisolarisi szondát, civakodásba torkollott, tegnap azonban az Űrflották Egyesült Szervezetének sikerült keresztülvernie rajtuk egy előzetes megállapodást: minden flotta hajói összegyűlnek a bázisukon, és egy különleges bizottság fogja felügyelni a manőver végrehajtását. Ezáltal elkerülhető lesz, hogy bárki engedély nélkül hajót indítson a szonda elfogására.

– Miért van erre szükségük? Ha bármelyik flottának sikerül szert tennie bármiféle technológiai vagy hírszerzési információra, úgymint megosztja a többivel.

– Igen, de ez becsület kérdése. Jelentős politikai tőkére tesz szert az a flotta, amelyik először lép kapcsolatba a Trisolarisszal. Hogy miért mondtam, hogy nevetséges a dolog? Mert könnyű és kockázatmentes. Legrosszabb esetben az történik, hogy a szonda az elfogása során megsemmisíti magát. Így aztán mindenki harcba száll érte. Ha a trisolarisiak fő flottájával kellene harcba szállni, akkor bezzeg minden oldal igyekezne tartogatni az erejét. A politika most se nagyon különbözik attól, ami az ön korában volt... Nézze, ott a *Természetes szelekció*!

Ahogy a transzporthajó megközelítette a *Természetes szelekció*-t, és lassan kibontakozott előttük az acélhegy hatalmas tömege, Zhang Beihai emlékeiből előtört a *Tang* képe. A *Természetes szelekció*, melynek korong alakú törzse és hengerforma hajtóműve két, teljesen különálló részt alkotott, mindenben különbözött a kétszáz évvel ezelőtti tengerjáró hajótól. Mikor a *Tang*-ot idő előtt elérte a pusztulás, Zhang Beihai úgy érezte, lelki otthonát vesztette el, annak ellenére is, hogy sosem költözött a

hajóra. Most, amikor meglátta a hatalmas űrhajót, újra otthonra talált, a *Természetes szelekció* legyőzhetetlen törzsében lelke kétszáz évnyi vándorlás után rálelt egy helyre, ahol letelepedhet, mint egy kisgyerek, akit hatalmas erő von ölelésébe.

A *Természetes szelekció* az Ázsiai Flotta harmadik űrhajós századának a zászlóshajója volt, bruttó tömegét és teljesítményét tekintve nem ért fel vele egy hajó sem. A legújabb, üzemanyag nélküli, fúziós propulziós rendszerrel szerelték fel, teljes meghajtással képes volt elérni a fénysebesség tizenöt százalékát, tökéletes belső ökoszisztémája pedig a hosszú utakat is lehetővé tette – ami azt illeti, ennek a rendszernek egy kísérleti változatát hetvenöt évvel korábban vették használatba a Holdon, és eddig még nem észleltek jelentősebb hibát benne. A *Természetes szelekció* emellett a flotta legerősebb fegyvereivel rendelkezett; gamma-sugaras lézerei, elektromágneses fegyverei, magas energiájú részecskesugarai és csillagtorpedói olyan négyes fegyverrendszert alkottak, amely képes lett volna teljesen eltörölni egy Föld méretű bolygó felszínét.

A *Természetes szelekció* mostanra az egész látómezőt betöltötte. A transzporthajóról csak egy részét lehetett látni, Zhang Beihainak azonban feltűnt, hogy külső falai tükörsimák, és ebben a hatalmas tükörben tökéletesen tükröződött a Jupiter légkörének gázóceánjai mellett a közeledő transzporthajó is.

A hajó külső falában ovális rés nyílt, melyen Zhang Beihaiék hajója egyenesen berepült, majd megállt. A vezérkari főnök kinyitotta a kabinajtót, és előrement. Zhang Beihai némi nyugtalanságot érzett, mert nem látta, hogy légszilipen is áthaladtak volna, azonban hamar megérezte, hogy friss levegő árad be kintről. Korábban sosem találkozott még ezzel a technológiával, amely lehetővé tette, hogy egy légmentesen elzárt fülke egyenesen a világűrbe nyíljon anélkül, hogy kiszivárogná a levegő.

Zhang Beihai és a vezérkari főnök egy hatalmas gömbben

álltak, melynek átmérője akkora volt, mint egy futballpályáé. Az űrhajók egyes részeit általában gömb formájúra építették, mert gyorsulás, lassulás vagy irányváltoztatás esetén a gömb bármelyik része szolgálhat padlóként vagy mennyezetként, súlytalanságban pedig a legénység többnyire a gömb közepén tartózkodhat. Zhang Beihai idejében a kabinokat a Föld épületeiről mintázták, így ehhez a teljesen új szerkezethez nem volt hozzászokva. A vezérkari főnök elmondta neki, hogy ez a vadászgépek hangárja, mivel azonban most nem tartózkodott itt egy vadászgép se, a *Természetes szelekció* kétezer tisztje és legénységi tagja lebegett alakzatban a gömb közepén.

Az egyes országok légiflottái már azelőtt megkezdték a súlytalanságban történő gyakorlatozást, hogy Zhang Beihai hibernáltatta volna magát, és ennek eredményeként megszülettek az előírások és szabályzatok, a gyakorlatba azonban meglehetősen nehéz volt átültetni őket. A legénység a kabinon kívül az űrruhába épített meghajtás segítségével tudott mozogni, mivel azonban bent nem rendelkeztek propulziós felszereléssel, csak úgy tudtak manőverezni, hogy ellökték magukat a válaszfalaktól vagy úszó mozdulatokat végeztek a levegőben. Ilyen körülmények közt nagyon nehezen tudtak egyenes sorokat alkotni. Így aztán Zhang Beihai igencsak elképedt, amikor meglátta, hogy több mint kétezer ember szabályos alakzatban lebeg a súlytalanságban. A legénység tagjai most már főleg mágneses övek segítségével mozogtak a kabinon belüli súlytalanság állapotában; az öveket szupravezetőkből készítették, áramkörük mágneses mezőt hozott létre, és kölcsönhatásba lépett azzal a mágneses mezővel, ami mindig jelen volt az űrhajó kabinjaiban és folyosóin. A legénység tagjai, kezükben egy kis távirányítóval, könnyen tudtak mozogni a hajó belsejében. Zhang Beihai is felvette az övet, de tudta, hogy még gyakorolnia kell a használatát.

Nézte az űrkatonák alakzatát, az űrben felnőtt nemzedéket.

Magasak és karcsúk voltak, nem esetlenek és zömökök, mint azok, akik a Föld gravitációs terében nőttek fel. Könnyeden, fürgén mozogtak. Az alakzat elején a tiszték álltak, és Zhang Beihai tekintete megállapodott a középen álló fiatal nőn, akinek a vállán négy csillag ragyogott – kétségkívül ő volt a *Természetes szelekció* kapitánya. Az úrbeli emberiség jellegzetes képviselője volt: magasabb még a kimondottan magasnak számító Zhang Beihainál is, és könnyedén lebbent oda hozzájuk az alakzataból, karcsú teste úgy úszott a levegőben, mint egy elegáns hangjegy. Mikor odaért Zhang Beihaihoz és a vezérkari főnökhöz, megállt, és addig mögötte lobogó haja hirtelen gumiként tapadt fehér nyakára. Napfény és életerő ragyogott tekintetében, és Zhang Beihai azonnal megbízott benne, mert egy Bevésettnek képtelenség, hogy ilyen arckifejezése legyen.

– Dongfang Yanxu, a *Természetes szelekció* kapitánya – mutatkozott be a nő, és tisztelgett Zhang Beihai előtt. Szemében játékos kihívás fénye villant fel. – Egész legénységem nevében szeretnék egy ajándékot átadni elődömnek. – Kinyújtotta a kezét, és bár az idők folyamán sokat változott a formája annak a tárgynak, amit benne tartott, felismerhetően egy pisztoly volt az. – Ha tényleg úgy találja, hogy kishitű vagyok, és meneküléspárti terveket szövögetek, ezzel nyugodtan megölhet.

Könnyen feljutottak a felszínre. Minden egyes óriásfa törzse egyben a föld alatti város tetejét tartó pillér is volt, és minden törzsben fel lehetett liftezni egyenesen a felszínre, több mint háromszáz méternyi sziklarétegen át. Mikor Luo Ji és Shi Qiang kiléptek a liftből, mindkettejüket elöntötte a nosztalgia, melyet pusztán az váltott ki, hogy a kijárat csarnok falain és padlóján egyetlen képernyőablak sem aktiválódott. Az információt valódi, a mennyezetről függő képernyőkre vetítették ki. Úgy érezték magukat, mintha egy régi metróállomáson járnának. A körülöttük lévő pár ember többségükben olyan ruhákat viselt,

amelyeken nem villódtak képek.

Mikor áthaladtak a csarnok légszilipjén, poros levegővel teli forró szél csapott az arcukba.

– Ott a fiam! – kiáltott fel Shi Qiang, és egy férfira mutatott, aki felfelé rohant a lépcsőn. Ebből a távolságból Luo Ji csak annyit tudott kivenni, hogy a negyvenes éveiben jár, így aztán kicsit meglepte, hogy Shi Qiang ilyen magabiztosan felismerte. Mikor Shi Qiang lerohant a lépcsőn, hogy üdvözölje, Luo Ji elfordult, és amíg az egymást viszontlátó apa és fiú örömmel köszöntötte egymást, Luo Ji végigtekintett az elé táruló felszíni világon.

Az ég sárga volt. Most már értette, hogy az égboltnak a föld alatti városra kivetített képét miért tízezer méteres magasságból sugározták: mert a földről nézve a Napot csak homályos foltként lehetett látni. A földön mindent homok borított, az utcákon haladó autók porfelhőt sodortak magukkal. A földön hajtó autók is a múltra emlékeztették Luo Jit, ámbár a jelek szerint nem benzinüzeműek voltak. Furcsák voltak, különféle alakúak, némelyik új, némelyik régi, de egy valamiben mind megegyeztek: mindegyiknek a tetejére egy sima lapot szereltek, ami napellenzőre hasonlított. Az utca túloldalán Luo Ji régről itt maradt épületet látott, ablakpárkányait homok borította, ablakait pedig bedeszkázták, vagy üveg nélküli sötét lyukként meredtek a semmibe. Azonban látszott, hogy némelyik helyiségét lakják, mert kitergetett ruhák száradtak az ablakokban, és egyik-másik párkányon még cserepes növények is álltak. Valamivel távolabb, bár a levegőben szállongó homokszemcsék és por miatt nem láthatta túl jól, észrevett pár ismerős épületet. Most már biztosan tudta, hogy ugyanabban a városban van, ahol két évszázaddal korábban a fél életét eltöltötte.

Lement a lépcsőn a két férfihoz, akik izgatottan ölelkeztek össze és veregették egymás hátát. Közelebbről szemügyre vette a középkorú férfit, és látta, hogy Shi Qiang nem tévedett.

– Apa, ha belegondolsz, csak öt évvel vagyok fiatalabb nálad – jelentette ki Shi Xiaoming, és letörölte szeme sarkából a könnyeket.

– Az nem is rossz, fiam. Attól féltem, valami ősz szakállú öregember fog az apjának szólítani – nevetgélt Shi Qiang, majd bemutatta Luo Jit a fiának.

– Nahát, dr. Luo! Maga egykor világhírű volt! – kiáltott fel Shi Xiaoming, és alaposan végigmérte Luo Jit.

Mindhárman elindultak Shi Xiaoming autója felé, ami az út szélén parkolt. Mielőtt beszálltak volna, Luo Ji megkérdezte Shi Xiaomingtól, mi az a valami a kocsi tetején.

– Antenna. Itt, a felszínen minden elektromosságot fel kell használnunk, ami felszivárog ide a föld alatti városból, így aztán az antennák kicsivel nagyobbak, és az áram csak arra elég, hogy a földön menjenek az autók. Repülni nem tudnak.

Az autó nem ment gyorsan, vagy a kevés áram, vagy az utat borító homok miatt. Luo Ji kinézett az ablakon át a homok fedte városra. Rengeteg kérdés kavargott a fejében, Shi Xiaoming és az apja azonban egyfolytában beszéltek, nem volt esélye közbeszólni.

– Anya a krízis 34. évében halt meg. Én és az unokád mellette voltunk.

– Ó... Az unokámat nem hoztad magaddal?

– A válás után a kislányom az anyjával maradt. Megnézem az aktáját. A 105. évben halt meg, több mint nyolcvan évet élt.

– Kár, hogy sosem találkoztam vele... Melyik évben telt le a büntetésed?

– A 19.-ben.

– Utána mit csináltál?

– Mindenfélét. Eleinte, mivel más kiutat nem láttam, továbbra is csalásból éltem, de aztán volt pár törvényes üzletem is, és amikor már volt elég pénzem, láttam a Nagy Szakadék előjeleit és hibernáltattam magam. Akkor még nem tudtam, hogy később

jobbra fordulnak a dolgok. Csak látni akartalak.

– A házuk megvan még?

– A földhasználati jogokat meghosszabbították az eredeti hetven éven túlra, de csak kis ideig maradhattam benne, mielőtt lebontották. Az, amit később vettünk, még mindig megvan, de még nem mentem el megnézni. – Shi Xiaoming kifelé intett. – A város népessége az egy százalékát sem éri el annak, amennyi a mi időnkben volt. Tudod, mi a legértéktelenebb dolog ma a világon? Az a ház. Az egész életedet a háznak szentelted, apa, de most minden üres. Ott lakik az ember, ahol a kedve tartja.

Luo Ji végre ki tudta használni a beszélgetésben beállt szünetet, és közbeszólt.

– Minden felélesztett hibernált a régi városban él?

– Nem, dehogy! Odakinn élnek. A városban túl sok a homok. De leginkább az a baj, hogy nincs mit csinálni. Persze a föld alatti várostól nem mehetünk túl messzire, különben nem lesz áram.

– Mit csináltok idefenn? – kérdezte Shi Qiang.

– Gondolkozz csak: mi az, amire mi képesek vagyunk, de a gyerekek nem? A gazdálkodásra! – Shi Xiaomingnek, ahogy kortól függetlenül sok más hibernálnak is, megvolt az a szokása, hogy a modern kor embereit gyerekeknek hívja.

Az autó elhagyta a várost, és kelet felé fordult. Ahogy a homok elmaradt, és eléjük tárult az autópálya, Luo Ji felismerte az utat: a régi Peking-Shijiazhuang autópálya volt, bár most mindkét oldalán homokbuckák tornyosultak. A régi épületek még mindig ott álltak a homokban, de az észak-kínai síkság sivataggá vált. Az élet egyetlen szikráját csak a ritkás facsoportokkal körülvett kis oázisok jelentették, amelyekre Shi Xiaoming azt mondta, hibernáltak települései.

Behajtottak az egyik ilyen oázisba, egy kis, homokfogó fákkal körbeültetett lakóházcsoporthoz, amelyet Shi Xiaoming 5-ös számú Új Élet falunak nevezett. Mikor kiszállt az autóból, Luo Ji úgy érezte, mintha visszament volna az időben: hatszintes

házsorok, a téren öregebbek sakkoztak a kőasztalokon, anyukák tologatták a babakocsikat, és gyerekek fociztak a homokon kisarjadt ritkás fűvön...

Shi Xiaoming a hatodik emeleten lakott, nála kilenc évvel fiatalabb feleségével. Az asszony a 21. évben hibernáltatta magát májrák miatt, de most már kitűnő egészségnek örvendett. Volt egy négyéves kisfiú, aki Papának szólította Shi Qiangot.

Luo Ji és Shi Qiang tiszteletére fényűző lakoma került az asztalra: helyi termények, csirke és sertéshús más, közeli gazdaságokból, még házilag főzött szesz is. Áthívták három szomszédjukat, hogy tartsanak velük. A három férfit Shi Xiaominghez hasonlóan viszonylag korán hibernálták, akkor, amikor az eljárás még drágának számított, és csak a felsőbb osztályok gazdag tagjai, illetve fiaik és lányaik számára volt elérhető – most azonban, több mint száz év elteltével csak hétköznapi embereknek számítottak. Shi Xiaoming egyiküket Zhang Yanként mutatta be: Zhang Yuanchaónak volt az unokája, akit akkor, régen becsapott.

– Emlékszel, hogy parancsoltál rám, hogy adjam vissza a pénzt, amit kicsaltam tőle? Már a szabadulásom napján hozzákezdtem, így ismerkedtem meg Yannal. Épp akkor végzett az egyetemen. Két szomszédja adta az ötletet, hogy temetkezési vállalkozást indítsunk, a cégünknek a „magasság és mélység” nevet adtuk. A magasság az úrbeli temetkezésekre utalt. Kilőttük a Naprendszerbe a hamvakat, később már akár egész holttesteket is. Természetesen jó pénzért. A mélység a bányába temetkezést jelentette. Eleinte elhagyatott aknákat használtunk, később újakat ástunk, mert azok is éppolyan jól megfeleltek a trisolarisiak elől elrejtett sírok céljára.

A Yan nevű férfi kicsit idősebb volt, ötvenes vagy hatvanas éveiben járhatott. Shi Xiaoming elmagyarázta, hogy Yant korábban egyszer már felélesztették, és több mint harminc évet élt, mielőtt újra hibernáltatta volna magát.

– Jogilag minek számít ez a hely? – kérdezte Luo Ji.

– Teljesen egyenértékű a modern lakónegyedekkel – felelte Shi Xiaoming. – Távoli külvárosnak számítunk, rendes önkormányzattal is rendelkezünk. Nemcsak egykori hibernáltak élnek itt, hanem modern kori emberek is, és a városlakók is gyakran kijönnek kirándulni.

– A modern kori embereket „faltapogatóknak” hívjuk – tette hozzá Zhang Yan –, mert amikor először jönnek ide, megszokásból mindig megérintik a falat, hogy aktiváljanak rajta valamit.

– Szóval jó itt élni? – kérdezte Shi Qiang. Mindannyian igennel feleltek.

– Az út mellett láttam a földeket, amiket megműveltek. Tényleg képesek vagytok ezekből a terményekből fenntartani magatokat?

– Miért ne? Manapság a városokban luxuscikknek számítanak a mezőgazdasági termények... A kormány tulajdonképpen egész jól bánik a hibernáltakkal. Aki nem csinál semmit, az is kényelmesen megél a kormány által folyósított támogatásból. Az embernek azonban muszáj csinálnia valamit... Ostobaság az az elképzelés, hogy minden hibernált tudja, hogy kell földet művelni. Egyikünk se volt gazdálkodó azelőtt, de itt ez az egyetlen dolog, amit meg tudunk csinálni.

A beszélgetés hamar az elmúlt kétszáz év történelmére terelődött.

– Szóval mi volt ez a Nagy Szakadék? – tette fel Luo Ji a kérdést, ami már régóta a nyelvén volt.

Hirtelen mindannyiuk arca elkomorult, de mivel már majdnem befejezték az evést, Shi Xiaoming nem terelte el a szót.

– Gondolom, az elmúlt pár napban valamennyit már megtudtál róla. Hosszú történet. A hibernálásod után még vagy tíz éven át minden egész jól ment. Később azonban, amikor a gazdasági változások felgyorsultak, az életszínvonal napról napra csökkent,

a politikai helyzet pedig kiéleződött. Egyre inkább úgy éreztük, hogy háborús időszakban élünk.

– És ez nem csak pár országra terjedt ki – tette hozzá az egyik szomszéd. – Az egész Földön ez ment. A társadalom a szakadék szélére került, aki bármi félreérthetőt mondott, arra rögtön ráfogták, hogy az FTM-hez tartozik, az emberiség árulója, így aztán senki nem érezte biztonságban magát. Az aranykorban készült filmek és tévésorozatok vetítését korlátozni kezdték, majd világszerte betiltották, bár persze túl sok volt belőlük ahhoz, hogy hatékonyan be lehessen őket tiltani.

– Miért?

– Félték attól, hogy ezek a filmek letörrik a harci szellemet – felelte Shi Xiaoming. – De még így is, amíg volt elég étel, addig az ember megvolt valahogy. Később azonban rosszabbodott a helyzet, és világméretű éhezés tört ki. Ez körülbelül húsz évvel azután történt, hogy dr. Luót hibernálták.

– A gazdasági átalakulás miatt?

– Igen, de a környezeti ártalmak is jelentős szerepet játszottak. A környezetvédelmi törvények hatályban maradtak ugyan, de azokban a pesszimista időkben az általános hozzáállás az volt, hogy „mi értelme a környezetvédelemnek? Még ha az egész Föld egy nagy kertté változik is, úgyis minden a trisolarisiaké lesz!” Végül a környezetvédelem az emberek szemében egy szintre került az FTM-mel, és árulásnak minősült. A Greenpeace-t és a hozzá hasonlókat az FTM egyik ágának tartották, és ellehetetlenítették. Az űrflották létrehozásával kapcsolatos munkák felgyorsították a nagyban környezetszennyező nehézipar fejlődését, így megállíthatatlanná vált a környezet tönkretétele. Aztán jött az üvegházhatás, az éghajlati anomáliák, az elsivatagosodás... – Shi Xiaoming sóhajtott.

– Amikor engem hibernáltak, az elsivatagosodás épp csak megkezdődött – szólalt meg egy másik szomszéd. – Nem olyan volt, amilyennek elképzelné, nem úgy történt, hogy a Nagy Fal

felől megindul a sivatag. Nem! Foltokban indult meg, a belsőbb vidékek tökéletes minőségű szántóföldjei egyszerre kezdtek sivataggá válni, és ezekből a pontokból indult ki az egész, ahogy egy nedves ruha megszárad a napon.

– A mezőgazdasági termelés rohamosan esett vissza, a gabonaraktárak kimerültek. És aztán... aztán jött a Nagy Szakadék.

– Valóra vált a jóslat, hogy az életszínvonal száz évet fog visszaesni? – kérdezte Luo Ji.

Shi Xiaoming keserűen felnevetett. – Ugyan, dr. Luo! Száz évet? Álmunkban! Száz év visszaesés akkor azt jelentette volna, hogy körülbelül az 1930-as évek színvonalára esünk vissza. A Nagy Szakadékkal összehasonlítva az maga lett volna a paradicsom! Nem hasonlíthatja a Nagy Szakadék korát az 1930-as évekhez. Olyan sok ember volt... nyolcmilliárd-háromszázmillió! – Zhang Yan felé intett. – Ő látta a Nagy Szakadékot. Akkor élesztették fel egy időre.

Zhang Yan kiitta poharát, és üres tekintettel megszólalt. – Láttam a nagy éhségmenetet. Több millió ember menekült az éhezés elől a nagy síkságokon át, a homokon át, amely eltakarta az eget. Forró égbolt, forró föld, forró Nap. Mikor meghaltak, ott helyben szétesztették a húsukat a többiek között... Maga volt a pokol. Számtalan videófelvétel létezik róla, megnézheti őket, ha akarja. Ha az ember azokra az időkre gondol, szerencsésnek érezheti magát, amiért él.

– A Nagy Szakadék kora körülbelül fél évszázadon át tartott, és az alatt az ötvenvalahány év alatt a világ népessége nyolcmilliárd-háromszázmillióról három és fél milliárdra esett vissza. Gondolja csak végig, mit jelent ez!

Luo Ji felállt, és az ablakhoz lépett. Innen láthatta a fák védelmező során túl a sivatagot, melynek sárga homoktakarója némán húzódott egészen a láthatárig a déli nap fényében. Az idő keze mindent elsimított.

– És mi történt azután? – kérdezte Shi Qiang.

Zhang Yan hosszan felsóhajtott, mintha nagy súly esett volna le a válláról azzal, hogy többé nem kell a történelem sötét korszakáról beszélnie. – Azután, nos, páran megbékéltek a helyzettel, majd egyre többen és többen követték őket. Eltűnődtek azon, megéri-e ekkora árat fizetni, még akkor is, ha a tét az ítéletnap csatában aratott győzelem. Gondoljon csak bele, mi a fontosabb: az éhségtől haldokló gyermek a karjában, vagy az emberi civilizáció fennmaradása? Lehet, hogy jelenleg úgy véli, utóbbi a fontosabb, abban az időben azonban nem így gondolta volna. Nem számít, mit hoz a jövő, mindig a jelen a legfontosabb. Természetesen ez a gondolkodásmód eleinte felháborítónak számított, szokás szerint az emberiség elárulójának tartották, akinek ez megfordult a fejében, ez azonban nem tartotta vissza az embereket attól, hogy így gondolkodjanak. És rövid időn belül már az egész világ így gondolkodott. Volt akkoriban egy népszerű szlogen, ami nemsokára történelmi jelentőségű idézetnek minősült.

– Teremts időt a civilizációra, mert a civilizáció nem teremt időt – fejezte be Luo Ji anélkül, hogy visszafordult volna az ablaktól.

– Igen, ez volt az. A civilizáció van értünk.

– És utána mi történt? – kérdezte Shi Qiang.

– Egy új felvilágosodás, egy új reneszánsz, egy új francia forradalom... Mindez szerepel a történelemkönyvekben.

Luo Ji meglepetten fordult hátra. A jóslat, amelyet kétszáz évvel korábban tett Zhuang Yannak, beteljesült. – Új francia forradalom? Franciaországban?

– Nem, nem. Ez csak egy szófordulat. Az egész világra kiterjedt! A forradalom után az új nemzeti kormányok véget vetettek az űrbeli stratégia fejlesztésének és az emberek életminőségének javítására fordították a figyelmüket. Aztán megjelentek a kritikus jelentőségű technológiai vívmányok: a génmanipuláció

és a fúziós technológia segítségével átálltak a nagyüzemi élelemtermelésre, ezzel véget ért az időjárástól függő élelmiszerek kora. Ettől fogva a világnak soha többé nem kellett éheznie. Ezután minden olyan gyorsan történt – elvégre jóval kevesebb ember volt –, alig két évtized alatt az életszínvonal visszatért a Nagy Szakadék előtti idők szintjére, majd az aranykor szintjére. Az emberek mindennél jobban vágytak a kényelmes életre, senki nem akart visszamenni a múltba.

– Van még egy kifejezés, amit talán érdekesnek talál, dr. Luo – szólalt meg az egyik szomszéd, és közelebb húzódott Luo Jihez. Hibernálása előtt közgazdászként dolgozott, és alaposabban foglalkozott a problémákkal. – Civilizációs immunitásnak hívják. Azt jelenti, hogy ha a világ komoly betegségen esett át, az aktiválja a civilizáció immunrendszerét, hogy ne kerüljön sor még egyszer olyasmire, mint ami a krízis korának az elején történt. Az első a humanizmus, a civilizáció fennmaradása csak másodlagos. A mai kor társadalma ezeken az elveken alapul.

– És utána mi történt? – kérdezte Luo Ji.

– Utána jöttek a hajmeresztő dolgok. – Shi Xiaoming felélénkült. – A világ országai eleinte azt tervezték, hogy békében élnek és a háttérbe tolják a trisolarisi krízis kérdését, de képzelje, mi történt! Minden téren felgyorsult a haladás. A technológiai fejlődés száguldásnak indult, és egymás után törte át a technikai akadályokat, amelyek a Nagy Szakadék kora előtt az űrstratégia útjában álltak!

– Ebben semmi hajmeresztő nincs – mondta Luo Ji. – Az emberi természet felszabadulása elkerülhetetlenül magával hozza a tudományos haladást és a technológia fejlődését.

– A Nagy Szakadékot követő körülbelül félszáz évnyi békés időszak után a világ gondolatai visszafordultak a trisolarisi invázió felé, és az emberek úgy érezték, ideje újra foglalkozni a háborúval. Mivel az emberiség olyan hatalomra tett szert, amit a Nagy Szakadék előtt el sem lehetett képzelni, újra kihirdették az

egész világra kiterjedő hadiállapotot, és megkezdődött egy űrflotta létrehozása. Az előző alkalomtól eltérően azonban a nemzeti alkotmányok egyvalamit szilárdan leszögeztek: az űrstratégiára fordított kiadásokat az előre kijelölt határokon belül kellett tartani, és tilos volt elérni azt a szintet, ami már katasztrofális hatással van a világgazdaságra és az emberek életére. Ekkor váltak az űrflották független országokká...

– Mindezekkel tulajdonképpen egyiküknek se nagyon kell foglalkozniuk – mondta a közgazdász. – Csak azon gondolkozzanak, mi kell ahhoz, hogy mostantól kényelmes életet éljenek. Az a régi forradalmi szlogen valójában csak egy még régebbi szólás változata, még az aranykorból: „Teremts időt az életre, mert az élet nem fog időt teremteni.” Az új életre!

Mind kiitták az utolsó pohár italt is, és Luo Ji a közgazdászt dicsérte, amiért ilyen jól helyrehozták a dolgokat. Gondolataiban most már nem volt másnak hely, csak Zhuang Yannak és a gyermeknek. Minél gyorsabban le akart telepedni valahol, hogy felébreszthesse őket.

Teremts időt a civilizációnak, teremts időt az életnek.

Mikor a *Természetes szelekció* fedélzetére lépett, Zhang Beihai észrevette, hogy a modern parancsnoki rendszer jóval fejlettebb, mint amilyennek képzelte. A hatalmas űrhajó, ami háromszor akkora volt, mint a 21. század legnagyobb tengerjáró hordozója, gyakorlatilag komplett kisvárost alkotott, de nem volt rajta sem parancsnoki híd, sem parancsmódul, még parancsnoki vagy műveleti szoba sem. Tulajdonképpen egyik helyiségnek sem volt különösebb funkciója, mind egyformák voltak, szabályos gömbök, amelyek csak méretükben különböztek. Egy adatkesztyű segítségével a hajó bármelyik pontján aktiválni lehetett egy holografikus kijelzőt, ami a Föld agyonkábelezett társadalmában magas ára miatt ritkaságnak minősült, és a megfelelő hozzáférés birtokában a hajó bármely pontján elő

lehetett hívni egy teljes parancsnoki kezelőfelületet, közte a kapitányét is, ami gyakorlatilag az egész hajót – közte a folyosókat és a mosdókat is – híddá, parancsmodullá, parancsnoki szobává és műveleti szobává változtatta! Zhang Beihai számára mindez olyan volt, mint a számítógépes hálózatok huszadik század végi áttérése a kliens-szerver-modellről a böngésző-szerver-modellre. Előbbinél csak a számítógépre telepített külön programok segítségével lehetett elérni a szervert, utóbbinál azonban a hálózat bármelyik számítógépéről elérhető lett, amíg az ember rendelkezett a megfelelő hozzáféréssel.

Zhang Beihai és Dongfang Yanxu egy szokványos kabinban tartózkodtak, amelyben az összes többihez hasonlóan nem volt semmilyen külön felszerelés vagy képernyő, csak egy gömb alakú helyiség volt, amelyben a nagyrészt fehér falaknak köszönhetően úgy érezték magukat, mintha egy óriási pingponglabdában lennének. Mikor a hajó gyorsulása következtében gravitáció jött létre, az íves fal bármelyik részét át lehetett alakítani olyan alakúra, hogy székként is lehessen használni.

Zhang Beihai számára ez is egy olyan oldala volt a modern technológiának, amelyet kevesen képzeltek el: az eszközmentesség. A Földön ennek a folyamatnak még csak az első halvány jelei mutatkoztak, itt azonban részét képezte a flotta sokkal fejlettebb világa alapvető szerkezetének. A világ letisztult volt és egyszerű, eszközök sem léteztek, csak ha szükség volt rájuk, akkor azonban bárhol meg tudtak jelenni, ahol kellettek. A világ, amelyet a technológia összetetté változtatott, újra egyszerűvé vált, a technológia pedig mélyen elrejtőzött a valóság mögé.

– Elérkeztünk az első fedélzeti leckéhez – mondta Dongfang Yanxu. – Természetesen ezt nem egy magamfajta, vizsgálat alatt álló kapitánytól kellene megkapnia, a flottában azonban senki nem számít megbízhatóbbnak nálam. Ma azt fogom bemutatni,

hogyan lehet útnak indítani és navigációs üzemmódba kapcsolni a *Természetes szelekció*-t. Valójában amíg emlékszik arra, amit ma látott, lezárta a legfontosabb részt, amin át egy Bevésett beférkőzhet. – Miközben beszélt, adatkesztyűje segítségével előhívott egy holografikus csillagtérképet a levegőben. – Ez lehet, hogy kicsit más, mint a maguk korának térbeli térképei, de ennek is a Nap a központja.

– A kiképzésem alatt tanulmányoztam ezeket, így jól kiigazodom rajtuk – mondta Zhang Beihai. Ahogy a csillagtérképet nézte, még élénken élt agyában a Naprendszernek az az ősi térképe, amely előtt ő és Chang Weisi álltak kétszáz évvel ezelőtt. Ez a térkép azonban pontosan jelölte minden égitest helyzetét a Nap száz fényévnnyi körzetén belül, a régi térképnél százszor nagyobb méretarányban.

– Nem igazán kell megértenie. A jelenlegi állapotában le van tiltva a navigálás a térkép bármelyik pontjára. Ha Bevésett lennék, és el akarnám téríteni a *Természetes szelekció*-t, hogy elszökjek vele a világűrbe, először egy irányt kellene kiválasztanom, így. – Aktiválta a térkép egy pontját, ami zölddé vált. – Természetesen most csak szimulátor üzemmódban vagyunk, mert már nincs meg a megfelelő hozzáférésem. Amikor megkapja a kapitányi hozzáférést, az ön jóváhagyására lesz majd szükségem a művelet végrehajtásához. Ha azonban valóban erre a műveletre nyújtanék be kérelmet, az veszélyes lenne, és el kell utasítania. Akár jelentheti is.

Amint az irány aktiválódott, egy kezelőfelület jelent meg a levegőben. A kiképzésnek köszönhetően a felület megjelenése és kezelése már ismerős volt Zhang Beihai számára, de így is türelmesen végighallgatta Dongfang Yanxu magyarázatát, és nézte, hogyan hozza ki a hatalmas hajót a teljesen kikapcsolt állapotból alvó, majd készenléti állapotba, végül hogyan adja meg a „Lassan előre” parancsot. Mikor ő és a különleges kontingens többi tagja először látták a kezelőfelületet, meglepődtek

egyszerűségén, és a technikai részletek teljes hiányán.

– Ha most ezek valódi parancsok lennének, a *Természetes szelekció* elhagyná a dokkot. Mi a véleménye? Egyszerűbb, mint a maga korában létező űrhajók irányítása?

– Igen. Sokkal egyszerűbb.

– A művelet teljesen automatikus, a folyamat technikai része a kapitány szeme előtt rejtve zajlik.

– Ez a kijelző csak az általános paramétereket mutatja. Hol látja a hajó üzemeltetési állapotát?

– Az üzemeltetési állapotot az alacsonyabb szinten lévő tisztek és altisztek ellenőrzik. Az ő kijelzőik összetettebbek, és minél alacsonyabb pozíciót tölt be valaki, annál összetettebb a kezelőfelülete. Kapitányként és helyettes kapitányként nekünk arra kell összpontosítanunk, amivel nekünk kell foglalkoznunk... Nos, akkor folytassuk. Ha Bevésett lennék... Tessék, már megint ez a feltételezés. Mi a véleménye?

– A helyzetemből kifolyólag felelőtlenség lenne erre válaszolnom.

– Rendben. Ha Bevésett lennék, akkor közvetlenül az „Előre, négyes fokozattal” utasítást állítanám be. A flotta egyetlen másik hajója sem képes utolérni a *Természetes szelekció*-t négyes fokozatú gyorsulásnál.

– De ezt akkor sem tudná megtenni, ha meglenne a szükséges hozzáférése, mert a rendszer csak akkor lép a négyes fokozatra, ha érzékeli, hogy minden utas mélytengeri állapotban van.

Maximális meghajtásnál a hajó gyorsulása képes volt elérni a 120 g-t, ez azonban több mint tízszerese volt annak, amit az emberi szervezet normál körülmények közt képes volt elviselni, így aztán úgynevezett „mélytengeri állapotba” kellett kerülniük, ami azt jelentette, hogy a kabinjuk megtelt egy oxigénben gazdag „mélytengeri gyorsulási folyadékkal”, amit a kiképzett személyzet közvetlenül képes volt belélegezni. Légzés közben a folyadék megtöltötte a tüdejüket, majd a többi szervüket is. A

folyadék, melyet a 20. század első felében álmodtak meg először, eredetileg mélytengeri búvárkodás céljait szolgálta. A mélytengeri gyorsulási folyadékkal teli emberi testre kívülről és belülről ugyanakkora nyomás nehezedett, ami azt jelentette, hogy az ember ezáltal ugyanúgy képessé vált arra, hogy kibírja a magas nyomást, mint a mélytengeri halak. A nagymértékben gyorsuló űrhajó belsejében egy folyadékkal teli kabin a tenger mélyéhez hasonló környezetet alkotott, így a folyadékot most arra használták, hogy az űrutazás során védjék az emberi testeket az űrutazáshoz szükséges, rendkívül magas gyorsulástól. Innen jött a neve, a mélytengeri állapot.

Dongfang Yanxu bólintott.

– Tudnia kell azonban, hogy van egy mód ennek a megkerülésére. Ha távirányításúra állítja az űrhajót, akkor feltételezni fogja, hogy senki nincs a fedélzeten, és nem végzi el az ellenőrzést. Ez a beállítás is elérhető kapitányi hozzáféréssel.

– Hadd próbáljam ki, és utána mondja el, eltaláltam-e. – Zhang Beihai aktivált maga előtt egy felületet, és elkezdte beállítani az űrhajó távirányítási üzemmódját. Közben időről időre egy kis jegyzetfüzetbe pillantott.

Dongfang Yanxu elmosolyodott a jegyzetfüzet láttán.

– Napjainkban már hatékonyabb jegyzetelési módszerek is léteznek.

– Ez csak afféle megszokás. Mindig megnyugtat, ha leírhatom a különösen fontos dolgokat. Csak most nem találok tollat. Kettőt magammal hoztam, amikor hibernáltak, de csak a ceruza maradt használható állapotban.

– Gyorsan tanul.

– Azért, mert a parancsnoki rendszer sok mindent megőrzött a haditengerészetnél uralkodó stílusból. Ennyi év eltelt, és még az egyes dolgok neve sem változott meg, gondolok itt például a hajtóműnek adott parancsokra.

– Az űrflotta eredete a haditengerészetig nyúlik vissza... Szóval

nemsokára megkapja a hozzáférést a rendszerhez, mint a *Természetes szelekció* megbízott kapitánya. Ez a hadihajó „A” osztályú készenléti állapotban van, amit a maga idejében úgy hívtak, hogy „befűtve és menetkészen”. – Kinyújtotta karcsú karjait, és körben megfordult a levegőben. Zhang Beihai sosem bírt rájönni, hogy lehet ezt a mozdulatot elvégezni a szupravezetős öv segítségével.

– Azokban az időkben már nem kellett befűteni. De úgy látom, maga egészen sokat tud a haditengerészet történetéről – mondta, és próbálta elkerülni az érzékeny témát, amitől Dongfang Yanxu valószínűleg ellenségesen viszonyulna hozzá.

– Megvolt a maga romantikája.

– És az űrflotta nem örökölte tőle ezt a romantikát?

– De. Én azonban itt fogom hagyni. Már tervezem, hogy leszerelek.

– A vizsgálat miatt?

Dongfang Yanxu odafordult felé, sűrű, fekete haja újra felszökött a gravitáció hiányától. – A saját korában rendszeresnek minősült az ilyesmi, igaz?

– Nem feltétlenül. De amikor előfordult, minden bajtársunk megértette, miért. A katona kötelességei közé tartozik, hogy alávesse magát a vizsgálatnak.

– Azóta kétszáz év telt el. Ez már nem a maga kora.

– Dongfang, ne akarja szándékosan mélyíteni a szakadékot közöttünk. Sok bennünk a közös vonás. A katonáknak minden korban el kell viselniük a megaláztatásokat.

– Azt tanácsolja, hogy maradjak?

– Nem.

– Ideológiai képzés. Így hívják, igaz? Nem ez volt egykor a feladata?

– Már nem az. Új feladatot kaptam.

Dongfang Yanxu könnyedén körbeúszta Zhang Beihait a levegőben, mintha alaposan szemügyre venné.

– Arról van szó, hogy gyerekeknek tekint minket? Fél évvel ezelőtt, amikor ellátogattam a Földre, és megfordultam egy hibernáltak lakta negyedben, az egyik hat- vagy hétéves kisfiú gyerekeknek hívott.

Zhang Beihai felnevetett.

– Nem szokott nevetni. Talán ezért olyan elbűvölő, amikor mégis megteszi. Gyerekek vagyunk a maga szemében?

– A mi időnkben a rang nagyon fontos szerepet játszott. Vidéken voltak felnőttek, akik bácsinak vagy néninek szólítottak egyes gyerekeket, mert azok előkelőbb családból származtak.

– Számomra azonban semmit nem jelent a maga rangja.

– Látom a szemében.

– Szépnek tartja a szememet?

– Olyan, mint a lányomé.

Zhang Beihai gyors, nyugodt válasza meglepte Dongfang Yanxut. A férfi nem vette le róla a szemét, és a gömb szintiszta fehérségében olyan volt, mintha az egész világ megszűnt volna a nő szépségén kívül.

– A lánya és a felesége nem jöttek magával? A különleges kontingenshez tartozók családtagjainak tudtommal megengedték, hogy hibernáltassák magukat.

– Nem jöttek, és azt sem akarták, hogy én jöjjek. Tudja, akkoriban minden arra mutatott, hogy igencsak sötét jövő áll előttünk, ők pedig felelőtlennek tartottak. A feleségem és a lányom elköltöztek tőlem, és a távozásuk utáni éjszaka közepén a különleges kontingens megkapta a parancsot. Még csak arra sem maradt időm, hogy indulás előtt felkeressem őket. Egy tél végi éjszakán történt, egy nagyon hideg éjszakán, hogy elhagytam az otthonomat, kezemben a csomagjaimmal... Természetesen nem várom el öntől, hogy bármit is megértsen ebből.

– De megértem. Mi történt velük?

– A feleségem a 47. évben halt meg. A lányom a 81.-ben.

– Akkor látták a Nagy Szakadékat. – Dongfang Yanxu lehajtotta

a fejét, és egy ideig hallgatott. Utána aktivált egy holografikus ablakot, és külső kijelző üzemmódra kapcsolt.

A fehér gömb falai elolvadtak, akár a viasz, a *Természetes szelekció* eltűnt körülöttük, ők pedig ott maradtak lebegve a végtelen űrben, szemben a Tejút ködös csillagmezejével. Most két, mindentől független lény voltak az univerzumban, akik nem kötődtek egyik világhoz sem, csak a végtelen semmi vette körül őket. Úgy léteztek az űrben, mint a Föld, mint a Nap és maga a galaxis, nem volt eredetük vagy céljuk, egyszerűen csak léteztek... Zhang Beihai egyszer már átélte ezt az érzést, százkilencven évvel korábban, amikor kint lebegett az űrben, mindössze egy űrruhában, kezében egy pisztollyal, melyet meteorból készült golyókkal töltött meg.

– Ezt szeretem. Az ember elfelejtheti az űrhajót és a flottát, mindent, kivéve a gondolatait – jegyezte meg Dongfang Yanxu.

– Dongfang... – szólalt meg a férfi halkán.

– Igen? – A gyönyörű kapitány megfordult, szemében ott ragyogtak a Tejút csillagai.

– Ha eljön a nap, amikor meg kell ölnöm, kérem, bocsásson meg nekem – mondta Zhang Beihai gyengéden.

A nő elmosolyodott.

– Maga szerint úgy nézek ki, mint egy Bevésett?

Zhang Beihai nézte a nőt a napfényben, ami őt csillagászati egységnyi távolságból ragyogott. Dongfang Yanxu olyan volt, mint egy karcsú, ruganyos madártoll a csillagmező háttére előtt.

– Mi a Földhöz és a tengerhez tartozunk, maga pedig a csillagokhoz.

– És ez baj?

– Nem. Ez nagyon is jó.

– A szonda kikapcsolt!

Az ügyeletes tiszt jelentése sokkhatásként érte dr. Kuhnt és Robinson tábornokot. Mindketten tudták, hogy ha ennek híre

megy, az a Nemzetközi Föld és a Nemzetközi Flotta világában is nagy hullámokat fog felverni.

Kuhn és Robinson a Ringier-Fitzroy állomáson tartózkodtak, ami az aszteroidaöv külső peremén keringett a Nap körül. Az állomástól öt kilométerre lebegtek az űrben a Naprendszer legkülönösebb objektumai: hat hatalmas lencse, melyek közül a legfelső 1200 méter átmérőjű volt, az öt alatta lévő pedig valamivel kisebb. Ez az űrteleszkóp legújabb változata volt, a Hubble előző öt generációjától eltérően azonban nem volt csöve, egyáltalán semmilyen anyag nem kötötte össze a lencsákat: egymástól függetlenül lebegtek az űrben, és minden egyes lencse szélére több ionmeghajtású kis hajtóművet szereltek, amelyek képesek voltak pontosan beállítani a közöttük levő távolságot, vagy megváltoztatni az összes lencse helyzetét.

A Ringier-Fitzroy állomás a teleszkóp irányítóközpontjaként szolgált, de az átlátszó lencsék még ilyen közelről is gyakorlatilag láthatatlanok voltak. Mikor a karbantartás során technikusok és mérnökök repültek közéjük, a lencsék két oldalán durván eltorzult az egész univerzum képe, ha pedig a megfelelő szögben nézték, a felület védőbevonata visszatükrözte a napfényt, és feltárult előttük az egész hatalmas objektum, melynek ívelt felülete káprázatos szivárványokkal teli bolygót idézett. A teleszkópot már nem Hubble-nak hívták, a Ringier-Fitzroy teleszkóp nevet viselte, annak a két embernek az emlékére, akik felfedezték a trisolarisi flotta nyomait. Bár felfedezésük tudományos jelentőséggel nem bírt, ennek a hatalmas teleszkópnak – a három nagy flotta közös projektjének – elsődleges célja a trisolarisi flotta megfigyelése volt.

A teleszkóp felügyeletéért mindig egy Ringierhez és Fitzroyhoz hasonló páros felelt: a Föld egyik vezető tudósa és a flotta egyik, katonai ügyekért felelős vezetője, és minden egyes párosnál ugyanazok a véleménykülönbségek álltak fenn, mint Ringier és Fitzroy között. Kuhn jelenleg éppen szeretett volna kiszorítani

egy kis időt arra, hogy a teleszkóppal saját, a kozmoszsal kapcsolatos kutatásaihoz végezhesen megfigyelést, míg Robinson azon munkálkodott, hogy megakadályozza ebben, és a flotta érdekeit védje. Más témákban is gyakran vitatkoztak: Kuhn például gyakran beszélt nosztalgiával a csodálatos időkről, amikor a Föld nagyhatalmai, élükön az Egyesült Államokkal, irányították a világot, Robinson azonban minden egyes alkalommal könyörtelenül ízekre szedte Kuhn nevetséges történelmi képzelgéseit. Leghevesebb vitáik az állomás forgási sebessége körül zajlottak: a tábornok ragaszkodott a lassú forgáshoz, hogy minél alacsonyabb legyen a gravitáció, akár még teljesen súlytalan állapotban is tartotta volna az állomást a forgás leállításával, Kuhn azonban a gyorsabb forgás és a Földön megszokott gravitáció mellett kardoskodott.

Ami azonban most történt, amellet minden ilyesmi eltörpült. A „kialudt” azt jelentette, hogy a szonda lekapcsolta a hajtóműveit. Messze az Oort-felhőn túl a szonda lassítani kezdett, ami azzal járt, hogy a hajtómű a Nappal szemben indult be, így az űrteleszkóp a hajtómű fényének köszönhetően nyomon tudta követni a haladását. Most, hogy a fény kialudt, a nyomonkövetés már nem volt lehetséges, mert maga a szonda túl kicsi volt hozzá – a csillagközi porban hagyott nyomából kiindulva nem lehetett nagyobb egy kamionnál. Még a Ringier-Fitzroyhoz hasonlóan erős űrteleszkóp sem volt képes kivenni egy ilyen kicsi, sötét tárgyat ennyire messze kinn, a világűr sötétjében, konkrétan a Kuiper-öv szélén – hiszen már nem bocsát ki fényt, a Nap gyenge fényét pedig még gyengébben tükrözi vissza.

– A három flotta egyebet sem tud, csak marakodni a hatalomért. Ez így épp tökéletes: a célpont elveszett – morgolódott Kuhn. Mivel megfélekedezett arról, hogy az állomáson most épp teljes súlytalanság honol, a hadonászás következtében csaknem szaltózott egyet a levegőben.

Robinson tábornok most először nem kelt a flotta védelmére.

Az Ázsiai Flotta eredetileg három könnyű, nagy sebességű hajót indított el, hogy közletről kövessék nyomon a szondát, miután azonban a három flotta között kitört a vita arról, hogy melyiküknek van joga befogni, az Egyesült Szervezet határozatot adott ki, amelyben minden hajót visszarendelt a bázisára. Annak ellenére, hogy az Ázsiai Flotta többször is tiltakozott, és kijelentette, hogy a három vadászgép osztályú űrhajót minden fegyverzettől és külső felszereléstől megfosztottak, és mindegyiken csak kétfős személyzet tartózkodott, hogy elérjék a maximális gyorsulást a célpont elérése érdekében, így a szonda befogására nem lennének alkalmasak, az Európai és az Észak-amerikai Flottát nem sikerült meggyőzniük, utóbbiak ragaszkodtak hozzá, hogy minden úton lévő űrhajót hívjanak vissza és helyettük küldjék ki egy negyedik fél, az Egyesült Föld három űrhajóját. Ha ez nem történt volna meg, a három flotta mostanra már közel lett volna a szondához és megkezdte volna a nyomon követését. Az Európai Közösség és Kína által útnak indított hajók még a Neptunuszon sem haladtak túl.

– Lehet. De az is lehet, hogy újraindítja a hajtóműveit – mondta a tábornok. – Még mindig elég gyorsan halad, és ha nem lassít, nem lesz képes megállni a Nap körüli pályán, át fog haladni a Naprendszeren.

– Talán maga a trisolarisi parancsnok? Lehet, hogy a szonda eleve nem is akart a Naprendszerben maradni, hanem egyébként is át akart kelni rajta! – mondta Kuhn, majd hirtelen eszébe villant valami. – Ha lekapcsolta a hajtóműveit, akkor nem tud irányt váltani! Nem tudja kiszámítani a jelenlegi pozícióját, és odaküldeni a nyomkövető járművet, hogy várjon rá?

– Nem lenne elég pontos a számítás – rázta a fejét a tábornok.

– Ez nem olyan, mintha a légierő keresne valamit a Föld légkörében. Egyetlen apró hiba, és akár több százezer vagy millió kilométernyire is elvéthetjük. Ekkora területen a nyomkövető nem lesz képes megtalálni egy ilyen kicsi, sötét tárgyat...

Valahogyan azonban találnunk kell rá egy módot.

– Mit tudnánk tenni? Majd a flotta kitalál valamit.

– Doktor, tisztában kell lennie a helyzetünkkel – jelentette ki a tábornok, hirtelen kemény hangnemre váltva. – Még ha nem is a mi feladatunk lenne, a médiát ez nem érdekli. Elvégre a Ringier-Fitzroy rendszernek kellett nyomon követnie a szondát a mélyűrben, így aztán legalább mi fogjuk elvinni a balhét.

Kuhn nem felelt, továbbra is a tábornokra merőlegesen lebegett a súlytalanságban.

– Van bármi odakint, a Neptunusz pályáján túl, ami a hasznunkra lehet? – kérdezte végül.

– A flottának valószínűleg nincs ott semmije. A Földnek... – A tábornok elfordult, hogy megkérdezze az ügyeletest, és hamar megtudta, hogy az ENSZ Környezetvédelmi Szervezetének négy nagy hajója van a Neptunusz közelében, amelyek a Ködernyő-projekt korai fázisain dolgoznak. A három kis járművet, amelyet a szonda nyomon követésével bíztak meg, azokról a hajókról küldték ki.

– Azért vannak ott, hogy olajhártyát bányásszanak? – kérdezte Kuhn. Igenlő választ kapott. Az olajhártya egy, a Neptunusz gyűrűiben található anyag neve volt, ami magas hőmérsékleten gyorsan terjedő gázzá alakult, majd az űrben nanorészecskékké sűrűsödött, és űrbeli port alkotott. Nevét azért kapta, mert párolgás közben nagyon gyorsan terjedt, és már kis mennyiségből is hatalmas porfelhő alakult ki, ugyanúgy, ahogy egyetlen apró olajcsepp képes nagy kiterjedésű vízfelületen molekulavékony olaj réteget alkotni. Az olajhártyából kialakult por még egy tulajdonsággal rendelkezett: az űrbeli por más típusaitól eltérően az „olajhártya-port” nem oszlatta szét könnyen a napszél. Az olajhártya felfedezése tette lehetővé a Ködernyő-projektet. A terv az volt, hogy űrbeli atomrobbanások segítségével hatalmas olajhártyafelhőt szórnak szét a Nap és a Föld között, hogy ezzel csökkentsék a Nap felől a Földet érő

sugárzást, és enyhítsék a globális felmelegedést.

– Azt hiszem, kell lennie egy csillagelvű bombának a Neptunusz pályája közelében, még a háború előttről – mondta Kuhn.

– Úgy van. És a Ködernyő-projekt űrhajói is hoztak magukkal egy párat, hogy robbantsanak a Neptunuszon és a holdjain, de nem tudom pontosan, mennyit.

– Szerintem egy is elég – felelte Kuhn izgatottan.

Kétszáz évvel korábban, miután Rey Diaz Falképző kifejlesztette Falképző-tervéhez a csillagelvű bombát, több mint ötezret gyártottak le belőle. Ahogy Rey Diaz megjósolta, bár a fegyver az ítéletnap csatában nem bírt volna nagy jelentőséggel, a nagyhatalmak elsősorban az emberek közti interplanetáris háborúk kitörésére készültek fel. A bombák nagy része a Nagy Szakadék idején készült, amikor az erőforrások vészes fogyása miatt a nemzetközi kapcsolatok kiéleződtek, és az emberiség a háború kapujában állt. Az új kor hajnalával a rémisztő fegyverek, amelyeket űrbeli raktárakban tároltak, veszélyesnek és haszontalannak minősültek, azonban még mindig a Föld egyes országainak tulajdonát képezték. Párat a bolygóközi mérnöki projektek során felrobbantottak, másokat pedig bolygó körüli pályára küldtek a Naprendszer távoli bolygói körül, azzal az elképzeléssel, hogy a fúziós alapanyagok üzemanyagként szolgálhatnak a hosszú távú űrutazásokhoz. Mivel azonban a bombák szétszerelése nehéznek bizonyult, ebből az ötletből végül nem lett semmi.

– Gondolja, hogy sikerülni fog? – kérdezte Robinson felcsillanó szemmel. Némileg bánta, hogy ez az egyszerű ötlet nem nekijutott az eszébe, és hogy Kuhn elcsípte előle a lehetőséget, hogy bevonuljon a történelembe.

– Próbáljuk meg! Mást nem tehetünk.

– Ha sikerül, doktor, ígérem, hogy a Ringier-Fitzroy állomás mostantól örökre azzal a sebességgel forog, amellyel egy G lesz a

gravitációja.

– Ez a legnagyobb dolog, amit az emberiség valaha létrehozott – jelentette ki a *Kék árnyék* parancsnoka, mikor kinézett hajója ablakán az űr éjfékete mélyébe. Megpróbálta meggyőzni magát, hogy látja a porfelhőt, de valójában nem látott semmit.

– Miért nem világítja meg a Nap, mint egy üstökös csóváját? – kérdezte a pilóta. Ő és a parancsnok képezték a *Kék árnyék* teljes legénységét. Tudta, hogy a porfelhő sűrűsége nagyjából egy üstökös csóvájáéval egyezik meg, körülbelül akkora, mint a földi laboratóriumokban létrehozott vákuumé.

– Talán túl gyenge a napfény. – A parancsnok visszanézett a Napra, amely a Neptunusz pályája és a Kuiper-öv közti magányos térben nagyobb méretű csillagnak látszott, korong alakját csak nehezen lehetett kivenni. Fénye azonban még így is képes volt árnyékot vetni a hajó törzsére. – Egyébként is, az üstökös csóvája is csak bizonyos távolságból látszik. Mi épp a felhő szélén vagyunk.

A pilóta megpróbálta elképzelni a vékony, mégis hatalmas felhőt. Pár nappal korábban ő és a parancsnok is saját szemével látta, milyen kicsi volt a felhő szilárd állapotára összenyomva. A hatalmas *Pacific* űrhajó akkor érkezett a Neptunuszról, és öt dolgot hagyott itt, amikor megállt az űrnek ebben a részében. Az első egy csillagelvű hidrogénbomba volt a háború első éveiből: egy öt méter hosszú, másfél méter átmérőjű henger. Következőnek az űrhajó gépkarja négy hatalmas gömböt emelt ki a raktérből, melyek átmérője harminc és ötven méter között volt. A négy gömböt – a Neptunusz gyűrűiből begyűjtött olajhártyát – több száz méterre a bombától helyezte el. Mikor a *Pacific* már kellőképp messzire eltávolodott, a bomba felrobbant; kis Napot formált, melynek fénye és forrósága szétáradt az űr hideg mélyében, és azonnal elporlasztotta az őt körülvevő gömböket. A gáznemű olajhártya villámgyorsan oszlott szét a hidrogénbomba

hevesen kitörő sugárzásától, majd számtalan apró porrészecskévé vált, és felhőt alkotott. A felhő átmérője elérte a kétmillió kilométert, nagyobb lett, mint maga a Nap.

A porfelhő egy olyan régióban terült szét, amelyen – útvonalának a hajtómű lekapcsolása előtt végzett megfigyelése szerint – a trisolarisi szondának át kellett haladnia. Dr. Kuhn és Robinson tábornok azt remélték, sikerül az ember alkotta porfelhőben hagyott nyomok alapján pontosan meghatározni a szonda útvonalát és helyzetét.

A *Pacific* a felhő kialakulását követően visszatért a Neptunuszra, és három kisebb űrhajót hagyott maga mögött, hogy közlelről nyomon kövessék a szondát, amint megjelenik a nyoma. Ezek közé tartozott a *Kék árnyék* is. A nagy sebességű kis hajót „űrversenyzőnek” hívták, és nem hordozott semmit egy kis, ötszemélyes kabinon kívül; törzse többi részét teljes egészében egy fúziós hajtómű foglalta el, amelynek köszönhetően magas fokú gyorsulásra és manőverezhetőségre tett szert. Mikor kibontakozott előtte a porfelhő, a *Kék árnyék* átrepült az egész területen, hogy kipróbálja, hagy-e nyomot. Az eredmény kielégítő volt. A nyomot természetesen egyedül az űrteleszkóp volt képes észlelni, amely tőle több mint száz csillagászati egységre helyezkedett el; magáról a *Kék árnyék*-ről nem láthatták a saját űrhajójuk nyomát, és az őket körülvevő űr éppolyan elhagyatottnak hatott, mint amilyen mindig is volt. Mégis, miközben áthaladtak a felhőn, a pilóta erősködött, hogy a Nap kicsit halványabbnak tűnik, korábban éles körvonala kissé homályosabb lett. A műszeres megfigyelés megerősítette az egyetlen vizuális érzékelésüket a gigantikus művel kapcsolatban.

– Kevesebb mint három óra van hátra – mondta a parancsnok az órájára pillantva. A porfelhő valójában úgy keringett a Nap körül, mint egy hatalmas, vékony mesterséges égitest, helyzete folyamatosan változott, és úgy tervezték, mikor végül elhagyja azt a helyet, amelyen a szonda át fog haladni, újabb porfelhőt

hoznak létre mögötte.

– Tényleg azt reméli, hogy utolérhetjük? – kérdezte az egyik pilóta.

– Miért ne? Beírjuk a nevünket a történelembe!

– Nem fog az a valami megtámadni minket? Mi nem vagyunk katonák. Ez inkább a flotta dolga lenne.

Úrhajójuk ekkor üzenetet kapott a Ringier-Fitzroy állomásról: jelentették, hogy a trisolarisi szonda beért a porfelhőbe, és nyomot hagyott maga után, melynek alapján kiszámították a pontos útvonalát. A *Kék árnyék* parancsot kapott, hogy azonnal induljon el, érje utol és kövesse nyomon közvetlen közélről a célpontot. Az állomás több mint száz csillagászati egységre volt a *Kék árnyék*-tól, ami azt jelentette, hogy az üzenetnek több mint tíz órába telt ideérnie, a lényeg azonban, hogy a kulcs megvolt: a keringéssel kapcsolatos számítások még a vékony porfelhő hatását is számításba vették, így a találkozó csak idő kérdése volt.

A *Kék árnyék* elindult az útvonalon, melyet a szonda útjának megfelelően számítottak ki, és újra belépett a láthatatlan porfelhőbe, amerre a trisolarisi szonda haladt. Ezúttal hosszú volt az út, több mint tíz óra, így a pilóta és a parancsnok is elálmosodott, a köztük és a szonda közti, egyre csökkenő távolság azonban feszült éberségben tartotta őket.

– Látom! Látom! – kiáltotta a pilóta.

– Miről beszél? Még több mint tizennégyezer kilométert kell mennünk! – szólt rá a parancsnok, mert képtelenségnek tartotta, hogy valaki megláthasson egy kamion méretű tárgyat tizennégyezer kilométeres távolságból, még a könnyen átlátható világűrben is. Hamarosan azonban saját szemével is látta: a paraméterek által leírt röppályán egy mozgó fénypont jelent meg az űr csendes háttere előtt.

Pár pillanatnyi gondolkodás után a parancsnok megértette: a Napnál is nagyobb porfelhőre nem volt szükség, mert a trisolarisi szonda újraindította a hajtóművét és lassítani kezdett. Nem

tervezte, hogy áthalad a Naprendszeren. Itt fog maradni.

Mivel a többi flottához hasonlóan az Ázsiai Flottánál is csak ideiglenes intézkedésről volt szó, a kapitányi pozíció átadása a *Természetes szelekció*-n is egyszerű, visszafogott ceremóniával zajlott, melyen nem vett részt más, csak Dongfang Yanxu kapitány, Zhang Beihai megbízott kapitány, Levin első helyettes kapitány, Akira Inoue második helyettes kapitány, valamint egy különítmény a vezérkari főnökségről.

A kor technikai fejlődésének legnagyobb vívmányai sem voltak képesek változtatni azon, hogy az alapvető tudományokban továbbra is stagnálás állt fenn, így az engedélyek átadása a *Természetes szelekció*-n olyan módszerrel zajlott, amelyet Zhang Beihai már ismert: írisz- és ujjlenyomat-alapú, valamint jelszavas azonosítással, mert az űrhajó mesterséges intelligenciája még mindig nem volt képes arc alapján azonosítani egy embert.

Mikor a vezérkartól érkezett csapat befejezte az írisz és ujjlenyomat adatainak átállítását, Dongfang Yanxu átadta a jelszavát Zhang Beihainak.

– A férfiak csak a románcra emlékeznek a szerelemből – mondta, és kihívóan nézett Zhang Beihai szemébe.

– Maga nem is dohányzik – felelte nyugodtan Zhang Beihai a Marlboro reklámszlogenje hallatán.

– És a márka is megszűnt a Nagy Szakadék idejében – mondta a nő, hangjában némi csalódással, majd lesütötte a tekintetét.

– De mint jelszó, nem rossz. Nem sok ember ismerte akkoriban sem.

A kapitány és a két helyettes távozott, magára hagyták Zhang Beihait, hogy frissítse a jelszót, és átvegye a teljes irányítást a *Természetes szelekció* fölött, mint kapitány.

– Okos ember – jegyezte meg Akira Inoue, mikor eltűnt a gömb alakú kabin ajtaja.

– Ősi bölcsesség – felelte Dongfang Yanxu, és nézte a helyet,

ahol az ajtó eltűnt, mintha át akart volna látni rajta. – Sosem leszünk képesek megtanulni mindent, amit kétszáz évvel ezelőttről hozott, de ő megtanulhat mindent, amit mi tudunk.

Mindhárman elhallgattak, és vártak. Öt perc telt el, egyértelműen túl hosszú idő egy jelszó megváltoztatásához. Zhang Beihai, a leendő kapitány kiképzése alatt ügyesebben kezelte a parancsnoki rendszert, mint a különleges kontingens bármelyik másik tagja. Öt újabb perc telt el. A két helyettes kapitány türelmetlenül lebegett ide-oda a folyosón, Dongfang Yanxu azonban néma és mozdulatlan maradt.

Végül újra megjelent az ajtó, és legnagyobb meglepetésükre a kabin belseje feketévé változott. Zhang Beihai egy holografikus csillagtérképet jelenített meg, amelyen a jelöléseket eltüntette, csak a hunyorgó csillagok látszottak. Az ajtóból nézve úgy tűnt, mintha az űrhajón kívül tartózkodna, a kezelőfelület pedig ott lebegne mellette.

– Készen vagyok – mondta.

– Mi tartott ennyi ideig? – morgolódott Levin.

– Kiélvezte, hogy átvehette az irányítást a *Természetes szelekció* fölött? – kérdezte Akira Inoue.

Zhang Beihai nem felelt. Nem nézett a kezelőfelületre, helyette a térkép távoli csücskében lévő egyik csillagot nézte. Dongfang Yanxu észrevette, hogy egy zöld fény villog abban az irányban, amerre néz.

– Az elég nevetséges lenne – mondta Levin, hasonló hangnemben, mint Akira Inoue. – Hadd emlékeztessen, hogy a kapitány továbbra is Dongfang ezredes. A megbízott kapitány nem több egy tűzfalnál. Sajnálom, ha durván fejeztem ki magam, de nagyjából ez az igazság.

– És ez sem sokáig lesz így – folytatta Akira Inoue. – A vizsgálat a végéhez közeledik, és mostanra gyakorlatilag bebizonyosodott, hogy a Bevésettek nem léteznek.

Tovább is folytatta volna, ekkor azonban hallotta, hogy a

kapitány halkan felszisszen a meglepetéstől.

– Istenem! – kiáltott fel Dongfang Yanxu, a két helyettes kapitány pedig követte a tekintetét, és észrevette a *Természetes szelekció* jelenlegi pozícióját a Zhang Beihai előtt lévő felületen.

A hadihajót távirányított üzemmódba kapcsolták, ezzel megkerülve a mélytengeri állapot ellenőrzését, amelyet a négyes fokozatra kapcsolás előtt végezne el. A külvilággal való kommunikációs kapcsolat megszakadt, és minden, a kapitány által elvégezhető beállítás megtörtént, amire szükség volt a hajó hajtóművének maximális meghajtásra állításához. Egyetlen gombnyomás hiányzott ahhoz, hogy a *Természetes szelekció* maximális sebességgel meginduljon a térképen kijelölt célpont felé.

– Nem! Ez lehetetlen! – mondta Dongfang Yanxu olyan halkán, hogy csak ő maga hallotta. Saját magának mondta, válaszként korábbi felkiáltására, az „Istenem!”-re. Sosem hitt Isten létezésében, most azonban teljes szívéből imádkozott.

– Megőrült? – kiáltotta Levin, majd ő és Akira Inoue rohanni kezdtek a kabin felé, de beleütköztek a válaszfalba. Nem nyílt ajtó, csak a fal vált átlátszóvá egy ovális formájú részen.

– A *Természetes szelekció* nemsokára négyes meghajtásra kapcsol. A legénység minden tagjának mélytengeri állapotba kell kerülnie – jelentette ki Zhang Beihai, és a komoly, nyugodt hangon kiejtett szavak mindegyike úgy lógott a levegőben, mint egy ősi horgony a jeges szélben.

– Ez lehetetlen! – kiáltotta Akira Inoue.

– Maga Bevésett? – kérdezte Dongfang Yanxu, és igyekezett gyorsan megnyugodni.

– Tudja, hogy ez lehetetlen.

– Az FTM tagja?

– Nem.

– Akkor ki maga?

– Egy katona, aki teljesíti a kötelességét, és harcol az emberiség

fennmaradásáért.

– Miért csinálja ezt?

– Majd elmagyarázom, ha a gyorsulás teljesen lezajlott. Ismétlem, a legénység minden tagjának mélytengeri állapotba kell kerülnie!

– Ez lehetetlen! – ismételte Akira Inoue.

Zhang Beihai megfordult, és anélkül, hogy akár egy pillantást is pazarolt volna a két helyettes kapitányra, egyenesen Dongfang Yanxura nézett. Tekintete azonnal az űrflotta jelképére emlékeztette a kapitányt: kardok villantak és csillagok fénylettek benne.

– Dongfang, mondtam, hogy sajnálnám, ha meg kellene ölnöm. Nincs sok időnk.

Ekkor Zhang Beihai gömb alakú kabinjában megjelent a mélytengeri gyorsulási folyadék, és kis gömbökké formálódott a súlytalanság állapotában. A folyékony gömbök – melyek mindegyikében ott tükröződött Zhang Beihai eltorzult tükörképe, a kezelőfelület és a csillagtérkép – nagyobb gömbökké kezdtek összeolvadni. A két helyettes kapitány Dongfang Yanxura nézett.

– Tegyük, amit mond. Az egész hajó mélytengeri állapotba fog kerülni – mondta a kapitány.

A két helyettes kapitány rámeredt. Tudták, milyen következményekkel jár, ha valaki a mélytengeri állapot védelme nélkül tartózkodik egy négyes fokozatra gyorsuló hajón: a testet a gravitáció százhuszszorosának megfelelő erő a falnak préseli, és a hatalmas súly alatt először a vér robban elő, hogy sugárirányban szóródjon szét lehetetlenül nagy, vékony vérfoltokká, majd a belső szerveket szorítja ki az erő, újabb vékony réteggé, és végül a testtel együtt egy csúf Dali-festményt alkotnak... A két helyettes kapitány távozott, és parancsot adott az egész hajónak a mélytengeri állapotba merülésre.

– Jól képzett kapitány maga – biccentett Zhang Beihai Dongfang

Yanxu felé. – Ez az érettségét bizonyítja.

– Hová megyünk?

– Bárhová megyünk is, mindenképpen felelősebb döntés odamenni, mint itt maradni.

Ezzel elmerült a mélytengeri gyorsulási folyadékban, és Dongfang Yanxu innentől csak egy homályos testet tudott kivenni a gömb alakú kabint megtöltő folyadékban.

Ahogy ott lebegett az áttetsző folyadékban, Zhang Beihainak eszébe jutott az, amikor bűvárként merült le egyszer, még a haditengerészetenél, kétszáz évvel korábban. Sosem gondolta volna, hogy alig kétszáz méterrel a felszín alatt ilyen sötét lesz az óceán, de amikor ott lebegett, ugyanaz az érzés töltötte el, mint később az űrben. Az óceán egy miniatűr világűr volt a Földön. Lélegezni próbált, de reflexei működésbe léptek, és görcsösen kiköhögte a folyadékot és a benn maradó levegőt. Teste arrébb úszott a köhögés okozta rázkódástól. A fulladást azonban, amire számított, nem érezte, és miközben tüdeje megtelt a hűvös folyadékkal, a benne lévő oxigén bekerült a vérébe. Szabadon tudott lélegezni, akár a hal.

A folyadékban lebegő kezelőfelületen látta, hogy a mélytengeri gyorsulási folyadék egyenként megtölti a hajó minden egyes kabinját. A folyamat több mint tíz percen át tartott. Tudata kezdett elhomályosulni, mert a légzőfolyadékba altatószert keverték, amitől a hajón mindenki álomba merült – ezzel védték az agyat a magas nyomástól és a relatív oxigénhiánytól, amelyet a négyes fokozatú gyorsulás okozott.

Zhang Beihai érezte, hogy apja szelleme alászáll az űrhajóra a túlvilágról, és eggyé válik vele. Megnyomta a gombot a kezelőfelületen, és gondolatban kiadta a parancsot. Ez volt az a pillanat, amelynek eléréséért egész eddigi életében dolgozott.

– *Természetes szelekció, négyes gyorsulás!*

Kis méretű Nap jelent meg a Jupiter körüli pályán, ragyogó fénye

elhalványította a bolygó légkörének foszforeszkáló fényét. A *Természetes szelekció* csillagközi hadihajó ezt a Napot húzta maga után, ahogy kifelé indult az Ázsiai Flotta bázisáról és egyre nagyobb sebességgel gyorsult, miközben fényénél a többi hajó akkora árnyékot vetett a Jupiter felszínére, hogy külön-külön elért volna bennük az egész Föld. Tíz perccel később egy nagyobb árnyék vetődött a Jupiter felszínére, mintha függőnyt vontak volna az óriásbolygó elé. A *Természetes szelekció* elhaladt az Io előtt.

Az Ázsiai Flotta parancsnoksága ezen a ponton erősítette meg a hihetetlen tény: a *Természetes szelekció* dezertált.

Az Európai és az Észak-amerikai Flotta tiltakozó és figyelmeztető üzeneteket küldött az Ázsiai Flottának, mert eleinte azt hitték, a hajó engedély nélkül elindult elfogni a trisolarisi szondát, a *Természetes szelekció* útirányából azonban hamar rájöttek, hogy nem ez a helyzet. A hajó az ellenkező irányba indult, nem a trisolarisi invázió felé.

A különféle rendszerek, melyek üdvözölték a *Természetes szelekció*-t, fokozatosan elhallgattak, mikor nem kaptak választ, és megkezdődtek az előkészületek arra, hogy üldözésbe vegyék és elfogják a hajót, bár a parancsnokságok hamar rájöttek, hogy nem sokat tudnak tenni a dezertált hadihajó ellen. A Jupiter számos holdja közül négyre telepítettek annyi fegyverzetet, amennyi képes lett volna elpusztítani a *Természetes szelekció*-t, ez azonban nem lett volna járható út, mert valószínűsíteni lehetett, hogy a fedélzeten lévők közül csak egy jelentéktelen kisebbség, talán csak egyetlen ember dezertált ténylegesen, a többi kétezer-valahány, mélytengeri állapotban lévő katona pedig csak tús. Így az Európé gamma-sugaras lézerbázisának parancsnokai nem tehettek mást, mint hogy nézték, ahogy a kis méretű Nap átrepül az égen, ki a világűrbe, és égő foszforhoz hasonló fénnel szórja meg az Európé hatalmas jégmezőit.

A *Természetes szelekció* keresztezte a Jupiter tizenhat holdjának

a pályáját, és amire elért a Kallisztóig, már elérte a szökési sebességet. Az Ázsiai Flotta bázisáról nézve a kis méretű Nap fokozatosan egyre kisebb lett, majd fényes csillaggá zsugorodott, amelyet halványan még egy hétig látni lehetett, mintha az Ázsiai Flotta végtelen fájdalmának emlékeként maradt volna a csillagok között.

Az, hogy a legénységnek mélytengeri állapotba kellett kerülnie, azt jelentette, hogy a *Természetes szelekció* távozása után negyvenöt perce maradt az üldözőknek, hogy elinduljanak és újabb hat kis Nappal világítsák meg a Jupitert.

Az Ázsiai Flottaparancsnokságon, melynek forgása leállt, a parancsnok némán nézte a Jupiter hatalmas sötét oldalát. Odalent, tízezer kilométer mélyen villámlás hasított a bolygó légkörébe. Az erős sugárzás, amelyet a *Természetes szelekció* és az őt üldöző hajók fúziós hajtóművei bocsátottak ki a Jupiter irányába, ionizációt és villámokat váltott ki az atmoszférából. A fel-felvillanó villámok megvilágították az atmoszféra környező részét, és ebből a távolságból folyton más-más helyen feltűnő fénykörökként látszottak, mintha a Jupiter felszíne fluoreszkáló esővel pöttyözött tó lett volna.

A *Természetes szelekció* csendben gyorsult fel a fénysebesség századrészére, ami a fúziós üzemanyag felhasználása tekintetében azt a pontot jelentette, ahonnan nem volt visszatérés. Innentől saját erejéből nem tudott volna visszatérni a Naprendszerbe, és magányos csónakká vált, amely arra ítéltetett, hogy örökké a világűrben vándoroljon.

Az Ázsiai Flotta parancsnoka a csillagokat fürkészte, és sikertelenül próbálta megtalálni az egyiket, mert abban az irányban csak az üldözők fúziós hajtóműveinek halvány fénye látszott. Hamarosan beérkezett a jelentés: a *Természetes szelekció* abbahagyta a gyorsulást. Kicsivel később a *Természetes szelekció* újra felvette a kapcsolatot a flottával. Ekkor zajlott le a következő

párbeszéd (tíz másodperces késésekkel, tekintve, hogy a hajó immár több mint ötmillió kilométernyire járt):

Természetes szelekció: Természetes szelekció hívja az Ázsiai Flottát! Természetes szelekció hívja az Ázsiai Flottát!

Ázsiai Flotta: *Természetes szelekció*, itt az Ázsiai Flotta. Jelentse helyzetét!

Természetes szelekció: Itt Zhang Beihai megbízott kapitány. Közvetlenül a flottaparancsnokkal akarok beszélni.

Flottaparancsnok: Hallgatom.

Zhang Beihai: Teljes mértékben vállalom a felelősséget a *Természetes szelekció* engedély nélküli útnak indulásáért.

Flottaparancsnok: Más felelős nincs?

Zhang Beihai: Nincs. Egyedül engem terhel a felelősség. A kialakult helyzethez a *Természetes szelekció* fedélzetén tartózkodók közül senki másnak nincs köze. Dongfang Yanxu kapitány a kritikus pillanatban helyes döntést hozott.

Flottaparancsnok: Beszélni akarok veled.

Zhang Beihai: Most nem lehet.

Flottaparancsnok: Mi a jelenlegi helyzet a hajón?

Zhang Beihai: Minden rendben van. Engem leszámítva a legénység összes tagja továbbra is mélytengeri állapotban tartózkodik. Az energiaellátás és a létfenntartó rendszerek megfelelően működnek.

Flottaparancsnok: És mik a dezertálásának az okai?

Zhang Beihai: Tény, hogy dezertáltam, de nem vagyok áruló.

Flottaparancsnok: Mik az okai?

Zhang Beihai: Az emberiség teljesen bizonyos, hogy el fogja veszíteni ezt a csatát. Én csak meg akarom menteni a Föld egyik csillagközi űrhajóját, hogy megmentsem az emberi civilizáció egy magját, egy reménysugarat a világegyetemben.

Flottaparancsnok: Ez azt jelenti, hogy meneküléspárti.

Zhang Beihai: Csupán katona vagyok, aki a kötelességét teljesíti.

Flottaparancsnok: Maga is megkapta a mentális pecsétet?

Zhang Beihai: Tudja, hogy az lehetetlen lett volna. Amikor hibernáltak, még nem létezett a technológia hozzá.

Flottaparancsnok: Akkor érthetetlen, hogy miért hisz ilyen szokatlan elszántsággal a vereségünkben.

Zhang Beihai: Nincs szükségem mentális pecsétre. Én döntöm el, miben hiszek. Hitem azért erős, mert nem a saját, egyéni értelmemből fakad. A trisolarisi krízis kezdetén apám és én komolyan elkezdtük átgondolni ennek a háborúnak a legalapvetőbb kérdéseit, majd intelligens gondolkodók – köztük tudósok, politikusok, katonai stratégák – egész sora gyűlt lassacskán köré. A jövő történészeinek nevezték magukat.

Flottaparancsnok: Egy titkos szervezetről beszélünk?

Zhang Beihai: Nem. Nagyon alapvetőnek számító kérdéseket tanulmányoztak, és minden vitájukat teljesen nyíltan folytatták. Még a kormány és a katonaság is bekapcsolódott, és számos tudományos konferenciát tartottak a jövőbeli történelemről. Az ő kutatásaiknak köszönhetően jutottam arra a következtetésre, hogy az emberiség pusztulásra ítéltetett.

Flottaparancsnok: Mára azonban a jövőbeli történelem elméletei mind helytelennek bizonyultak.

Zhang Beihai: Uram, alábecsüli őket. Nemcsak a Nagy Szakadékot jósolták meg előre, hanem a második felvilágosodást és a második reneszánsz korát is. Amit a mai, jólétnek örvendő korral kapcsolatban megjósoltak, az gyakorlatilag megkülönböztethetetlen a valóságtól. És végül megjósolták, hogy az emberiség az ítéletnap csatában teljes vereséget szenved, az utolsó emberig kipusztul.

Flottaparancsnok: Ön azonban jelenleg egy olyan úrhajón tartózkodik, amely képes a fénysebesség tizenöt százalékával haladni.

Zhang Beihai: Dzsingisz kán lovassága képes volt a 20. század fegyveres egységeinek a sebességével haladni. A Song-dinasztia

lovasíjászhai ezerötszáz méternyire is képesek voltak ellőni, felvették volna a versenyt a 20. századi géppuskákkal. Mégiscsak régi lovasságról és számszeríjakról beszélünk, amelyeknek képtelenség lenne versenyre kelniük a modern hadseregekkel. Az alapvető elmélet határoz meg mindent. A jövő történészei világosan látták a mai kort. Magukat ezzel szemben elvakította az alacsony szintű technológia haldokló ragyogása, és a modern civilizáció alkotta gyermekszobában élvezik az életet, miközben meg sem próbálnak lélekben felkészülni a végső csata eljövételére, a csatáéra, amely eldönti majd az emberiség sorsát.

Flottaparancsnok: Maga egy nagyszerű hadseregből érkezett, olyanból, amely képes volt diadalmaskodni egy sokkal fejlettebb felszereléssel rendelkező ellenség felett is. Győzött egy hatalmas szárazföldi csatában – olyanban, amelyet ritkán lát a világ –, úgy, hogy mindössze az ellenségtől zsákmányolt fegyvereket használta. A maga viselkedése szégyent hoz arra a hadseregre.

Zhang Beihai: Drága jó parancsnokom, én sokkal jobban ismerem azt a hadsereget, mint maga. Családom három nemzedéke szolgált benne. A koreai háború alatt a nagyapám mindössze egy gránáttal támadott meg egy Pershing tankot. A gránát eltalálta a tankot, de leesett róla, mielőtt felrobbant volna. A célpont gyakorlatilag sértetlen maradt, nagyapámat azonban eltalálta a géppuskarú, amelyet a tank zúdított rá, mindkét lába eltört, mert lánctalppal hajtottak keresztül rajta, és élete hátralévő részét mozgássérültként élte le. Még így is szerencsésnek volt azonban mondható két bajtársához képest, akiket péppé zúzott a tank... Ennek a hadseregnek a története az, ami világosan megmutatta nekünk, háború esetén mekkora jelentőséggel bír a különbség a felek technológiájának fejlettsége között. A dicsőséget, amiről beszélt, a történelemkönyvekből ismeri, bennünk azonban a traumát apáink és nagyapáink vére szilárdította meg. Mi többet tudunk magánál arról, mit is jelent a háború.

Flottaparancsnok: Mikor kezdte tervezni, hogy dezertálni fog?

Zhang Beihai: Ismétlem: nem vagyok áruló. Tény, hogy dezertáltam. Akkor született meg bennem a gondolat, amikor utoljára láttam az apámat. A szemében láttam, hogy mit kell tennem, de kétszáz évbe telt, hogy valóra is váltsam a tervemet.

Flottaparancsnok: És hogy megtehesse, olyasvalakinek mutatta magát, aki hisz a győzelemben. Nagyon sikeresen játszotta a szerepet.

Zhang Beihai: Chang Weisi tábornok majdnem átlátott rajtam.

Flottaparancsnok: Igen. Neki nem sikerült rájönnie, hogy ön mire alapozza ezt a fanatikus hitét a győzelemben, ezért a gyanakvása csak erősödött, amikor figyelmes lett a csillagközi utazásra alkalmas sugármeghajtású rendszerek iránti szokatlan lelkesedésére. A tábornok mindig is ellenezte, hogy maga is csatlakozzon a Jövőbeli Erősítés különleges kontingenséhez, de a felettesei parancsait nem szeghette meg. A nekünk küldött levelében figyelmeztetett ugyan minket, de a maguk korára jellemző virágnyelven, így nem vettük észre.

Zhang Beihai: Három embert öltem meg, hogy szert tehessek egy olyan űrhajóra, amely képes elmenekülni az űrbe.

Flottaparancsnok: Erről nem tudtunk. Talán senki más sem tudott róla. Egyvalami azonban biztos: az abban az időben választott kutatási irány létfontosságú volt az űrrepüléssel kapcsolatos technológia ezt követő fejlődéséhez.

Zhang Beihai: Köszönöm kedves szavait.

Flottaparancsnok: Hozzáteszem, a terve kudarcot fog vallani.

Zhang Beihai: Lehet. De eddig nem vallott kudarcot.

Flottaparancsnok: A *Természetes szelekció* fúziós üzemanyaga csak egyötödéig van feltöltve.

Zhang Beihai: Azonnal kellett cselekednem. Lehet, hogy sosem lett volna másik esélyem.

Flottaparancsnok: Ez azt jelenti, hogy mostantól csak a fénysebesség századrészére lesz képes felgyorsulni. Nem

fogyaszthat túl sok üzemanyagot, mert az űrhajó létfenntartó rendszereinek szükségük lesz rá, hogy fenn tudják tartani a működést, legyen szó akár csak pár évtizednyi, akár több évszázadnyi időtartamról. Ennél a sebességnél azonban az üldözői nagyon hamar utol fogják érni.

Zhang Beihai: Akkor is én irányítom a *Természetes szelekció*-t.

Flottaparancsnok: Igaz. És természetesen tudja, mi aggaszt minket: hogy az üldözés arra ösztökéli majd, hogy folytassa a gyorsulást, és elhasználja az összes üzemanyagot, míg a létfenntartó rendszerek le nem állnak, és a *Természetes szelekció* irányíthatatlanná nem válik a majdnem abszolút nulla fokban. Ezért nem fogják az üldözők megközelíteni a *Természetes szelekció*-t, legalábbis egyelőre. Bízunk abban, hogy a fedélzeten lévő parancsnok és katonák képesek lesznek megoldani a saját hajójukon felmerült problémákat.

Zhang Beihai: Én is meg vagyok győződve róla, hogy minden probléma meg fog oldódni. Vállalom a felelősséget a tetteimért, de még mindig szilárdan meg vagyok győződve róla, hogy a *Természetes szelekció* a jó irányba tart.

Mikor Luo Ji felriadt, még valamit felismert, ami fennmaradt a múltból: a petárdákat. Hajnalodott, és az ablakon át látta, hogy a kora reggeli napfényben fehéren fénylő sivatagot petárdák és tűzijáték fénye világítja meg. Ekkor türelmetlen kopogást hallott. Shi Xiaoming válaszra sem várva belépett. Arca kivörösödött az izgalomtól.

– Kapcsold be a híradót – hadarta.

Luo Ji csak ritkán nézett televíziót. Amióta megérkezett az 5-ös számú Új Élet faluba, visszatért a múltbeli életbe. Az új kor erőteljes benyomásai után, amelyek a felélesztése után érték, nagyra értékelte ezt az érzést, és egyelőre nem akarta, hogy a modern kor információival zavarják. Ideje nagy részét azzal töltötte, hogy Zhuang Yanra és a gyermekre emlékezett. Minden

papírmunkát elvégzett a felélesztésükhöz, a kormánynak a hibernáltakkal kapcsolatos szabályozása azonban azt jelentette, hogy magára a felélesztésre csak két hónap múlva kerülhet sor.

A televíziós közvetítésből megtudta, hogy öt órával korábban a Ringier-Fitzroy teleszkóp megfigyelte, amint a trisolarisi flotta újra átkel egy csillagközi porfelhőn. Ez volt kétszáz évvel ezelőtti útnak indulása óta a hetedik alkalom, hogy a flotta áthaladt egy porfelhőn, és ezzel megmutatta magát. Már nem abban a szigorú alakzatban haladt, amelyben eddig, így a kefeforma, amelyet az első felhőn való áthaladásakor látni lehetett, mostanra a felismerhetetlenségig megváltozott, a második porfelhőn való áthaladáshoz hasonlóan azonban most is megfigyeltek egy sörtét, ami elöl kinyúlt a formációból. Ezúttal azonban valami más volt: a nyom formája azt mutatta, hogy a kinyúló sörte nem szonda, hanem a flotta egyik hadihajója. Miután a Naprendszer felé vezető útjuk gyorsulási és utazási szakaszán már túljutottak, egyes hajók már a tizenöt évvel ezelőtti megfigyelések szerint is megkezdték a lassítást, tíz évvel ezelőtt pedig már túlnyomó részük lassított. Most nyilvánvalóvá vált, hogy ez az egy hajó ez alatt az idő alatt egyszer sem csökkentette sebességét, sőt amennyire a porfelhőben hagyott nyomból meg lehetett ítélni, még mindig gyorsult. Nyilvánvaló volt, hogy ha a gyorsulása ebben a tempóban folytatódik, a hajó fél évszázaddal hamarabb éri el a Naprendszert, mint a flotta többi része. Egy magányos hajó számára azonban öngyilkosság lett volna, ha behatol a Naprendszer és nagy erejű flottája területére, ha ellenséges szándékkal jön, így csak egy lehetséges következtetés maradt: tárgyalni akar.

Miután az emberiség kétszáz éven keresztül megfigyelte a trisolarisi flottát, már minden egyes hajó maximális gyorsulását képesek voltak kiszámítani, és az előrejelzések kimutatták, hogy az előretörő hajó nem lesz képes megfelelően lelassítani, ami azt jelenti, hogy százötven éven belül át fog haladni a

Naprendszeren.

Ez csak két dolgot jelenthetett. Az egyik, hogy a trisolarisiak azt akarták, hogy a Föld segítsen a hajónak lelassulni. A másik, valószínűbb eshetőség az volt, hogy a hajó, mielőtt elhagyja a Naprendszert, kibocsát majd egy kisebb, könnyebben lelassuló űrhajót, és ezen utazik majd a trisolarisi tárgyaló küldöttség.

– De ha tárgyalni akarnak, miért nem a sophonok útján értesítik az emberiséget? – kérdezte Luo Ji.

– Ezt könnyű megmagyarázni! – felelte izgatottan Shi Xiaoming. – Más a gondolkodásuk. A trisolarisiak elméje teljesen átlátszó, így aztán azt hiszik, máris tudjuk, mit gondolnak!

Bár a magyarázat nem győzte meg túlságosan, Luo Ji osztozott Shi Xiaoming izgatottságában, mintha egy időnek előtti napfelkeltének lett volna tanúja.

Mikor a Nap aztán tényleg felkelt, az ünneplés elérte tetőpontját. A falu azonban csak a világ egy kis, eldugott sarka volt, a vigadozás nagy része a föld alatti városokban zajlott, ahol az emberek elhagyták a fákat, és a város utcáira és tereire gyűltek, ruhájuk pedig a legfényesebb fokozaton ragyogott, így az embertömeg vakító fénytengerré vált. Virtuális tűzijátékok sziporkáztak az ég kupoláján, időnként egy-egy robbanás az egészet eltakarta, és élénk színekkel ragyogott a Nap mellett.

Újabb hírek érkeztek. A kormány eleinte óvatos volt, szóvivői újra és újra elismételték, hogy semmi konkrét bizonyíték nincs arra, hogy a Trisolaris valóban tárgyalni akar. Az ENSZ és az ŰESZ ugyanakkor sürgős csúcstalálkozót hívott össze a tárgyalási stratégia kidolgozásáról...

Az 5-ös számú Új Élet faluban a nagy ünneplés közepette rövid szünetet tartottak: egy városi törvényhozó érkezett, hogy beszédet tartson, fanatikusan támogatott egy általa Napfény-projektnek nevezett tervet, és ki akarta használni a lehetőséget, hogy elnyerje a hibernáltak közösségének támogatását.

A Napfény-projekt az ENSZ egyik tervezete volt, fő

mozgatóerejét az az elképzelés szolgálta, hogy amennyiben az emberiség győz az ítéletnap csatában, a legyőzött trisolarisiaknak helyet kellene biztosítani a Naprendszerben. A projektnek több változata is kialakult. A Gyenge Túlélés Terve szerint a Plútót, a Kharónt és a Neptunusz holdjait alakították volna át trisolarisi rezervátumokká, amelyekben csak a legyőzött trisolarisiak élhetnének. A rezervátumok életszínvonala nagyon alacsony lenne, az itt élők csak a fúziós energia és az emberi társadalom felől érkező támogatás segítségével tudnák fenntartani magukat. Az Erős Túlélés Terve a Marsot jelölte volna ki a trisolarisiak tartózkodási helyéül, ahol előbb-utóbb minden trisolarisi, valamint a flotta tagjai is letelepedhetnének. Ez a terv a Naprendszernek a Földön kívül elérhető legjobb életkörülményeit biztosítaná a trisolarisiak számára. A többi elképzelés nagyjából e kettő közt helyezkedett el, de volt pár szélsőségesebb elképzelés is, például az, amelyik szerint a trisolarisiakat be kellene fogadni a Földre. A Napfény-projekt széles körű támogatást élvezett a Nemzetközi Föld és a Nemzetközi Flotta részéről, az előzetes tanulmányok és tervezés pedig már meg is kezdődtek; mind a Földön, mind a flottáknál számos civil szervezet szorgalmazta őket. A terv ugyanakkor heves ellenállásba ütközött a hibernáltak közössége felől, akik még gúnynevet is találtak a projekt támogatói számára: Dongguónak nevezték őket, a mesebeli lágyszívű tudós után, aki megmentette egy farkas életét.

A törvényhozó épp csak megkezdte beszédét, máris heves tiltakozást váltott ki az egybegyűltekből, a hallgatóság tagjai paradicsommal dobálták. Félrehajolt a rá zuhogó paradicsomok elől, és folytatta.

– Szeretném emlékeztetni önöket, hogy a második reneszánsz korát követő, humanitárius korban élünk. Úgy tartjuk, hogy minden faj életét és kultúráját a létező legnagyobb tisztelet illeti meg. Önök is ennek a korszaknak a fényében sütkéreznek, nem?

A modern társadalomban a felélesztett hibernáltak polgárjogot kaptak, teljes egyenlőséget élveznek, és nem szenvednek diszkriminációtól. Ezt az elvet nemcsak alkotmányunk és törvényeink követik, hanem, ami még fontosabb, az emberek szívében is ott él. Bízom benne, hogy ezt mindannyian értékelik. A Trisolaris is fejlett civilizáció, az emberiségnek el kell ismernie a létezéshez való jogát. A Napfény-projekt nem a jótékonyságról szól, hanem az elismerésről, és az emberiség saját értékrendjének kifejezéséről. Ha... Hé, seggfejek, a munkátokra figyeljete!

A törvényhozó ezeket a szavakat már a csapatához intézte, akik igyekeztek gyorsan felszedni a földre hullott paradicsomokat, hiszen a föld alatt meglehetősen drága falatnak számítottak. Mikor ezt a hibernáltak látták, elkezdtek uborkát és krumplit is feldobálni a színpadra, így a kisebb összetűzés kölcsönös vidámságban oldódott fel.

Délben minden házban lakoma zajlott, a gyepen pedig természetes körülmények közt termelt gyümölcsökből és zöldségekből készített pazar fogásokat tálaltak fel a városból érkezőknek, akik idelátogattak az ünnepre (köztük Dongguo úrnak, a törvényhozónak és kíséretének). A mulatozás alkoholos hangulatban folytatódott délután is, egészen a naplementéig, amely aznap este kivételesen gyönyörű volt. A települést körülvéő homokos síkság krémesen lágynak és szelídnek tűnt a narancsvörös napfényben, a hullámozó dűnék alvó női testeknek tűntek...

Mire beesteledett, új hír korbácsolta fel a lecsillapodott lelkesedést: a Nemzetközi Flotta úgy döntött, összevonja az Ázsiai Flotta, az Európai Flotta és az Észak-amerikai Flotta csillagközi osztályú hadihajóit egyetlen, 2015 hajóból álló flottává, hogy együttesen induljanak elfogni a trisolarisi szondát, amint az keresztezi a Neptunusz pályáját. A hírtől újabb tetőpontra ért az ünneplés, az éjszakai égbolt megtelt a tűzijátékok fényével – sokan azonban gúnyosan reagáltak.

– Kétezer hajót indítanak útnak egyetlen kis szondáért?
– Mintha kétezer henteskéssel akarnának levágni egy csirkét!
– Pontosan! Kétezer ágyúval lőnek egy szúnyogra! Ennyire nem lehet veszélyes!

– Emberek, próbáljuk megérteni a Nemzetközi Flottát! Lehet, hogy ez lesz az egyetlen esélyük arra, hogy harcoljanak a Trisolarisszal.

– Igaz. Már ha ezt harcnak nevezhetjük.

– Semmi baj nincs ezzel. Gondoljunk rá úgy, mint az emberiség katonai díszfelvonulására. Lássuk, miye van ennek a superflottának! Halálra fogja ijeszteni a trisolarisiakat! Úgy megrémülnek majd, hogy pisálni sem fognak tudni! Már ha szoktak egyáltalán pisálni.

Nevetés.

Nem sokkal éjfél előtt újabb hír érkezett: az egyesült flotta útnak indult a Jupiternél lévő bázisról. A nézők értesülhettek róla, hogy a déli égbolton a flotta szabad szemmel is látható. Az ünneplők ekkor – a mulatozás során először – lecsendesedtek, és keresni kezdték az égen a Jupitert. Nem volt könnyű megtalálniuk, de a televízióban szereplő szakértő segítségével hamar rátaláltak a bolygóra az égbolt délnyugati részén. Az egyesült flotta fénye ekkor öt csillagászati egység távolságból tartott a Föld felé. Negyvenöt perccel később a Jupiter hirtelen erősebben kezdett ragyogni, és hamarosan a Szíriuszt túlszárnyalva az éjszakai égbolt legfényesebb csillaga lett. Ekkor fénylő csillag vált el a Jupitertől, akár a testet elhagyó lélek, és visszatért a bolygó régebbi, gyengébb fénye, a csillag pedig fokozatosan távolodott tőle. Az egyesült flotta útnak indult.

A Jupiterről élőben közvetített felvételek nagyjából ugyanebben az időben érték el a Földet. A tévénéző emberek előtt hirtelen kétezer Nap jelent meg az űr feketesége előtt. A szabályos, négyszögletes alakzat, amely gyönyörűen kiemelkedett az űr örök éjszakájából, mindenkinek ugyanazt

juttatta az eszébe: *Isten azt mondta: Legyen világosság! És lőn világosság.* A kétezer Nap fényében a Jupiter és holdjai mintha lánggra lobbantak volna. A bolygó légköre, melyet a sugárzás elektromosan feltöltött, villámokat generált, melyek a bolygó flotta felé forduló oldalának egészét betöltötték, és hatalmas, elektromos kitörések fényéből álló takaróval borították. A flotta anélkül kezdett gyorsulni, hogy az alakzat felbomlott volna. Hatalmas falként haladt előre, amely kitakarta a Napot, majd fenségesen, egy mennydörgés erejével tört előre az űrbe, hirdetvén az emberiség méltóságát és legyőzhetetlenségét az egész világegyetem előtt. Az emberi szellem, amelyet a trisolarisi flotta kétszáz évvel ezelőtti első megjelenése elfojtott, most végre teljes mértékben felszabadult. Ebben a pillanatban a galaxis összes csillaga némán visszafogta ragyogását, Ember és Isten pedig egyként lépett ki büszkén a világegyetembe.

Az emberek sírtak és éljeneztek, sokakat annyira megindított a látvány, hogy hangosan sírtak. Soha azelőtt nem volt még ehhez fogható pillanat a történelemben, amelyben minden egyes ember szerencsésnek és büszkének érezhette magát, hogy az emberi fajhoz tartozik.

Voltak azonban, akik megőrizték józanságukat. Luo Ji is közéjük tartozott, és ahogy körülnézett a tömegben, észrevette, hogy még valaki nyugodt maradt. Shi Qiang a többiektől távol állt, egymagában; a hatalmas holografikus televízió oldalának dőlve cigarettázott, és közömbös arccal nézte az ünneplő tömeget.

Luo Ji odament hozzá. – Te mit...

– Á, helló, fiam. Nekem kötelezettségeim vannak. – A tomboló tömeg felé intett. – A szélsőséges öröm gyakran szomorúsággá változik, és pont az ilyen helyzetekben szokott történni valami. Mint ma reggel, Dongguo úr előadása közben. Ha nem jövök én a paradicsomokkal, és épp időben, a tömeg kövekkel kezdte volna dobálni.

Shi Qiangot nemrégiben nevezték ki az 5-ös számú Új Élet falu rendőrfőnökévé. A hibernáltak számára kissé furcsának tűnt, hogy valaki, aki az Ázsiai Flottához tartozik, és már nem számít kínai állampolgárnak, hivatalos pozíciót tölthet be a kormányzatnál, tevékenysége azonban széles körű elismerést váltott ki a falu lakóiból.

– Egyébként se szoktak elragadni az érzelmeim – folytatta, és Luo Ji vállára csapott. – Téged se szoktak, fiam.

– Tényleg nem – bólintott Luo Ji. – Én a pillanatnak élek. A jövőhöz semmi közöm nem volt soha, még ha egy időre rá is kényszerítettek, hogy a megváltót játsszam. Lehet, hogy a jelenlegi helyzetem mintegy kárpótlás mindazért a kárért, amit ez okozott nekem. Megyek aludni. Akár hiszed, Da Shi, akár nem, én ma éjjel jól fogok aludni.

– Menj és üdvözd a kollégádat. Most érkezett. Neki nem biztos, hogy öröme telik az emberiség győzelmében.

Luo Jit megdöbbenette ez a kijelentés. Shi Qiang rámutatott a férfirra, és Luo Ji meglepetten látta, hogy a régi Falképző, Bill Hines az. Arca homokszürke volt, úgy tűnt, transz hatása alatt van. Nem messze állt Shi Qiangtól, és csak most vette észre Luo Jit. Mikor üdvözlésképpen megölelték egymást, Luo Ji érezte, hogy Hines teste remeg a gyengeségtől.

– Azért jöttem, hogy megtaláljam – mondta Luo Jinek. – Csak mi ketten, a történelem szemetei értjük meg egymást igazán. Most azonban attól félek, még maga sem fog megérteni.

– Mi történt Keiko Jamaszukival?

– Emlékszik a meditációs helyiségre az ENSZ Közgyűlésének épületében? – kérdezte Hines. – Soha nem járt ott senki, a turisták is csak nagy néha néztek be... Emlékszik a hatalmas vasérctömbre a közepén? Keiko azon követett el harakirit.

– Ó...

– Mielőtt meghalt, megátkozott, azt mondta, az életem a halálnál is rosszabb lesz, mert a kishitűség mentális pecsétje

akkor is örökre meg fog jelölni, ha az emberiség győzelmet arat. Igaza volt. Nagyon szenvedek. Természetesen örülnék a győzelemnek, de egy szót se hiszek az egészről. Mintha két gladiátor küzdene a fejemben. Tudja, sokkal nehezebb, mint amikor azt kellett elhinnem, hogy a víz iható.

Miután Shi Qianggal együtt szállást találtak Hines számára, Luo Ji visszatért szobájába, és hamarosan elaludt. Ismét Zhuang Yanról és a gyermekéről álmódott, és mikor felébredt, a Nap már beragyogott az ablakán, a kinti mulatság pedig még mindig tartott.

A Természetes szelekció a fénysebesség egy százalékával haladt a Jupiter és a Szaturnusz pályája között. Mögötte a Nap már egészen kicsi volt, és bár még mindig a legfényesebbnek látszott minden csillag között, előttük a Tejút még fényesebben ragyogott. A hajó többé-kevésbé a Hattyú csillagkép felé haladt, de a világűr hatalmas kiterjedésében sebessége észlelhetetlen volt. Egy közeli megfigyelő számára úgy tűnhetett volna, hogy a *Természetes szelekció* mozdulatlanul áll a mélyűrben, saját szemszögéből pedig mintha minden mozgás eltűnt volna a világegyetemből, és a hajó látszólag egy helyben állt, előtte a Tejút, mögötte a Nap. Mintha megállt volna az idő.

– Kudarcot vallott – mondta Dongfang Yanxu Zhang Beihainak. Kettejüket leszámítva a hajó teljes legénysége továbbra is mélytengeri állapotban volt. Zhang Beihai bezárkózva maradt a gömb alakú kabinban, Dongfang Yanxu pedig, aki nem tudott belépni, a kommunikációs rendszeren keresztül kellett, hogy beszéljen vele. A válaszfal még mindig átlátszó részén át látta, hogy a férfi, aki eltérítette az emberiség legerősebb hadihajóját, csendesen lebeg a kabinban, fejét lehajtva, és egy jegyzetfüzetbe próbál írni. Előtte ott lebegett a kezelőfelület, ami mutatta, hogy a hajó készen áll a négyes fokozatú gyorsulásra, csak a gombnyomásra vár. Körülötte számtalan gömbnyi mélytengeri

gyorsulási folyadék lebegett, amelyeket még nem távolítottak el. Egyenruhája megszáradt, de gyűrött maradt, ami sokkal idősebbnek mutatta.

Zhang Beihai ügyet sem vetett a kapitányra, lehajtott fejjel tovább írt.

– Az üldözők csak 1,2 millió kilométernyire vannak a *Természetes szelekció*-tól – mondta Dongfang Yanxu.

Zhang Beihai nem nézett fel.

– Tudom – felelte. – Bölcs döntés volt, hogy az egész hajót továbbra is mélytengeri állapotban hagyta.

– Muszáj volt, máskülönben a zaklatott tisztek és katonák már megtámadták volna ezt a kabint, ha pedig maga négyes fokozatra kapcsolt volna, azzal mindenkit megöl. Az üldözőink is ezért nem közelítenek meg bennünket.

Zhang Beihai nem válaszolt. Lapozott a jegyzetfüzetben, és folytatta az írást.

– Nem tenné meg, igaz? – kérdezte a nő halkán.

– Azt sem hitte volna soha, hogy megteszem, amit most csinálok. – Pár másodpercnyi hallgatás után hozzátette: – A mi korunk emberének megvan a sajátos gondolkodásmódja.

– De nem vagyunk ellenségek.

– Nem létezik állandó ellenség vagy állandó bajtárs, csak állandó kötelesség.

– Akkor semmi alapja nincs a háborúval kapcsolatos pesszimizmusának. A Trisolaris jelenleg arra utaló jeleket mutat, hogy tárgyalni akar, a Naprendszer-flotta pedig együttes erővel elindult elfogni a trisolarisi szondát. A háború az emberiség győzelmével fog véget érni.

– Láttam a friss híreket...

– És még mindig kitart a kishitűsége és a meneküléspártisága mellett?

– Igen.

A nő megrázta a fejét. Látszott rajta, hogy frusztrálja a helyzetet.

– A gondolkodásmódja valóban eltér a miénktől. Például az elejétől fogva tudta, hogy a terve nem fog sikerrel járni, mert a *Természetes szelekció* csak egyötödéig van feltöltve üzemanyaggal, és biztos, hogy utol fogják érni.

Zhang Beihai letette ceruzáját, és kinézett a kabinból a nőre. Tekintete nyugodt volt, akár a víz. – Mindannyian katonák vagyunk, de tudja, mi a legnagyobb különbség köztünk? Maga a lehetséges kimenetek alapján dönti el, mit fog cselekedni, nekünk azonban a kimeneteltől függetlenül teljesítenünk kell a kötelességünket. Ez volt az egyetlen lehetőségem, így éltem vele.

– Ezt azért mondja, hogy vigasztalja magát.

– Nem. Ilyen a természetem. Nem várom el, hogy megértse, Dongfang. Elvégre két évszázad választ el minket egymástól.

– Szóval teljesítette a kötelességét, de ez a szökési kísérlete teljességgel reménytelen. Adja meg magát!

A férfi rámosolygott, majd újra a jegyzetei felé fordult.

– Még nincs itt az ideje. Le kell írnom mindent, amit átéltem. Mindent le kell írni, kétszáz évet átívelőn, hogy segíthessen pár józan gondolkodású embert a következő két évszázadban.

– Diktálhatja a számítógépnek is, hogy rögzítse.

– Megszoktam, hogy kézzel írok, ráadásul a papír tovább fennmarad, mint a számítógép. Ne aggódjon. Vállalom a teljes felelősséget.

Ding Yi kinézett a *Kvantum* széles ablakán. Bár a gömb alakú kabinban lévő holografikus képernyő jobb kilátást biztosított, ő jobban szerette saját szemével látni a dolgokat. Ezernyi kis méretű, ragyogó Napból álló hatalmas síkság terült el körülötte, fényük mintha lángra lobbantotta volna Ding Yi ősz haját. Az egyesült flotta útnak indulása óta eltelt napokban hozzá szokott a szeme a látványhoz, de annak fensége még mindig megrázta. A flotta nem pusztán azért repült ebben az alakzatban, hogy erejét vagy nagyságát fitogtassa. A haditengerészetnél használt hagyományos, lépcsőzetes alakzatnál az egyes hadihajók hajtóműve által kibocsátott sugárzás hatással lett volna a hátul lévő hajókra, ebben a négyzetes alakzatban azonban a hajókat körülbelül húsz kilométer választotta el egymástól. Bár minden hajó háromszor vagy négyszer akkora volt, mint a haditengerészet repülőgép-hordozói, ebben a távolságban csak pontoknak látszottak, és csak fúziós hajtóművük fénye mutatta, hogy léteznek a világűrben.

Az egyesült flotta most szoros alakzatban haladt, olyanban, amit általában csak a szemléknél használtak. Normál vonulási alakzatnál a hajókat három-ötszáz kilométer kellett volna, hogy elválassza egymástól, így ez a húsz kilométeres távolság olyan volt, mintha az óceánjáró hajók szorosan egymás mögött haladnának. A három flotta számos tábornoka kifejezte, hogy nem ért egyet ezzel az alakzattal, a megszokott alakzatok azonban számos kínzó problémát is felvetettek. Először is ott volt az igazságosság kérdése, mármint abban az esetben, ha harcra kerülne sor. Ha a hajók a megszokott alakzatban közelítenék meg a szondát, a minimális távolság elérésekor a széleken lévő hajók még mindig több tízezer kilométerre lennének a céltől, és ha a szonda elfogása során harcok kezdődnek, jó pár hajóról nem lehetne elmondani, hogy részt vett a csatában, így nem jutna nekik más a történelemkönyvekben, mint az örök bánkódás. A

három flotta azonban nem válhatott szét kisebb alakzatokra, mert lehetetlen lett volna megegyezni, melyik foglalja el a legkedvezőbb helyet a teljes alakzatban. Így aztán a létező legsűrűbb alakzatban kellett haladniuk, abban, amelyet a szemléhez használtak, és amelyben minden hajó harci távolságban lehetett. Az alakzat kiválasztásának másik oka az volt, hogy a Nemzetközi Flotta és az ENSZ is szerette volna, ha lenyűgöző látványt nyújt, nem is annyira azért, hogy megmutassák erejüket a Trisolarisnak, mint inkább azért, hogy a tömegnek legyen mit néznie. A vizuális hatás mindkét szervezet számára hatalmas politikai jelentőséggel bírt. Így, hogy az ellenség fő hadserege még mindig két fényévnnyire volt tőlük, a sűrű alakzatban repülő hajók semmiképpen nem voltak veszélyben.

A *Kvantum* az alakzat egyik sarkában repült, így Ding Yi a flotta nagy részére rálátott. Mikor elhagyták a Szaturnusz pályáját, a fúziós hajtóművek mind a hajó eleje felé fordultak, és a flotta lassítani kezdett. Ahogy most közeledtek a trisolarisi szonda felé, a flotta sebessége negatívnak számított: visszafelé haladt a Nap felé, fokozatosan csökkentve a hajók és a célpont közti távolságot, hogy sikeresen végrehajtsa az elfogást.

Ding Yi szájába vette pipáját. Ebben a korban már nem lehetett pipadohányt kapni, ezért csak üresen lógott a szájában, a kétszáz évvel ezelőtti dohány íze halvány volt és jellegtelen, akár egy emlék a múltból.

Ding Yit hét évvel korábban élesztették fel, és azóta a Pekingi Egyetem fizika tanszékén tanított. Előző évben nyújtotta be kérelmét a flottának, hogy hadd lehessen ő az egyik, aki közelről vizsgálja meg a szondát, amikor azt elfogják. Bár köztisztületben álló tudósnak számított, kérését egészen addig megtagadták, míg ki nem jelentette, hogy megöli magát a három flottaparancsnok szeme láttára. Ekkor közölték vele, hogy még átgondolják a dolgot. Valójában bonyolult kérdés volt a szondával először

kapcsolatba kerülő ember kiválasztása, mert a szondával való kapcsolatfelvétel egyben a trisolarisiakkal történt első kapcsolatfelvételt is jelentette. Az elfogás során is szem előtt kellett tartani az igazságosság elvét, ami azt jelentette, hogy a három flotta egyike sem részesülhet egymaga ebben a megtiszteltetésben, az azonban, hogy mindháromból odaküldjenek valakit, technikai nehézségekbe ütközött, és bonyolíthatta a dolgot. Így aztán a küldetést olyasvalakire kellett bízni, aki nem a Nemzetközi Flottához tartozik. Ding Yi minősült a legmegfelelőbb jelöltnek a feladatra, bár annak, hogy kérelmét végül jóváhagyták, még egy, ki nem mondott oka volt: sem a Nemzetközi Flotta, sem a Nemzetközi Föld nem bízott benne különösebben, hogy sikerül elfogniuk a szondát, mert gyakorlatilag biztosak voltak benne, hogy az elfogás közben vagy után a szonda meg fogja semmisíteni magát. Ha a megsemmisülése előtt be akarták szerezni róla az összes beszerezhető adatot, elkerülhetetlen volt, hogy közelről megfigyeljék, és kapcsolatba lépjenek vele. A makroatom felfedezőjeként és az irányított fúzió feltalálójaként a veterán fizikus minden szempontból alkalmas volt a feladatra. Mindenesetre a saját életéről ő maga döntött, és nyolcvanhárom éves korára páratlan szakértelmének köszönhetően elérte, hogy bármit megtehessen, amit akar.

A *Kvantum* utolsó, a szonda elfogásának megkezdése előtti parancsnoki megbeszélésén Ding Yi látott egy képet a trisolarisi szondáról. A három flotta három nyomkövető hajót indított el, hogy átvegyék a Nemzetközi Föld *Kék árnyék* szerepét, ők készítették a képet a célponttól ötszáz kilométernyire – ennél közelebb ember alkotta űrhajó nem került még a szondához. A szonda körülbelül akkora volt, amekkorára számítottak, három és fél méter hosszú, és Ding Yinek, mikor meglátta, ugyanaz volt róla a benyomása, mint mindenki másnak: olyan, mint egy higanycsepp. A szondának tökéletes cseppformája volt: elől

kerek, a farkánál csúcsos, egész felülete pedig olyan sima, akár egy tükör. A Tejút csillagai elegáns fénymintázatként tükröződtek rajta, és ez gyönyörűvé tette a higanycseppet. A cseppforma olyan természetesnek tűnt, hogy a megfigyelők képesek voltak folyékony állapotban is elképzelni, amelyben lehetetlen lett volna, hogy bármilyen belső szerkezettel rendelkezzen.

Ding Yi hallgatott, mikor meglátta a szonda képét. Nem szólalt fel a megbeszélésen, arca lehangoznak tűnt.

– Ding tanár úr, látom, hogy gondolkodik valamin – jegyezte meg a kapitány.

– Nem tetszik ez nekem – felelte Ding Yi halkán, és pipájával a szonda holografikus képe felé intett.

– Miért? Ártalmatlan műalkotásnak tűnik – mondta az egyik tiszt.

– Épp ezért nem tetszik – rázta meg ősz fejét Ding Yi. – Inkább tűnik műalkotásnak, mint csillagközi űrszondának. Az soha nem jelent jót, ha valami ennyire nem hasonlít az elménkben élő fogalomra.

– Elég különös. A felszíne teljesen zárt. Hol van a hajtómű fűvókája?

– Pedig a hajtóműve világít. Ezt megfigyeltük. Mikor másodszor is leállt, a *Kék árnyék* nem volt elég közel ahhoz, hogy képet készítsen róla, így nem tudjuk, honnan jön belőle a fény.

– Mekkora a tömege? – kérdezte Ding Yi.

– Jelenleg nincs róla pontos adatunk. Durván, a nagy pontosságú gravitációs műszerek becslései alapján kevesebb mint tíz tonna.

– Akkor legalább nem egy neutroncsillag anyagából készült.

A kapitány véget vetett a tiszték közt folyó társalgásnak, és visszaterelte őket a megbeszélés témájához. Ding Yihez fordult.

– Ding tanár úr, a flotta így tervezi az ön látogatását: miután a legénység nélküli űrhajó befejezte a célpont elfogását, egy

bizonyos időtartamon át megfigyeli. Amennyiben semmi szokatlant nem talál, ön egy űrsiklón átmegy az elfogást végző űrhajóra, és közletről is megvizsgálja a célpontot. Tizenöt percnél tovább nem maradhat ott. Ő itt Xizi őrnagy, aki az Ázsiai Flotta képviselőjében az ön kísérete lesz, miközben elvégzi a vizsgálatot.

Egy fiatal tiszt Ding Yi felé fordult, és tisztelgett. A flottában szolgáló többi nőhöz hasonlóan ő is magas és karcsú volt, az űrbeli új emberiség megtestesítője.

Ding Yi csak egy pillantást vetett az őrnagyra, és a kapitányhoz fordult.

– Miért kell valakinek velem jönnie? Nem mehetnék egyedül?

– Természetesen nem, uram. Ön nem ismeri az űrbeli környezetet, így az egész folyamat során segítségre lesz szüksége.

– Ebben az esetben jobb, ha nem megyek. Tényleg muszáj valakinek követnie... – Elharapta a mondatot, mielőtt kimondta volna: „...a halálba”.

– Ding tanár úr, ez az út veszélyes ugyan, de nem ennyire. Ha a szonda megsemmisíti magát, azt nagy valószínűséggel még az elfogása közben teszi. Annak a valószínűsége, hogy az elfogás után két órával semmisíti meg magát, nagyon kicsi, feltéve, ha a vizsgálat során nem használ olyan eszközt, ami kárt tesz benne.

Valójában nem a vizsgálat volt az elsődleges oka annak, hogy az Egyesült Föld és az Egyesült Flotta embert akart küldeni a szondához. Mikor a világ először látta a szondát, lenyűgöző külseje mindenkit magával ragadott. A higanycsepp hihetetlenül gyönyörű volt, nagyon egyszerű, mégis tökéletesen stílusos, felszínének minden egyes pontja a tökéletes helyen. Kecsesen dinamikus hatást keltett, mintha minden egyes pillanatban folyamatosan csepegne a világűr éjszakájában. Azt az érzést keltette, hogy még ha az emberiség művészei meg is próbálkoznának minden lehetséges, sima felületű, zárt forma létrehozásával, akkor sem tudnának ilyet tervezni. Minden lehetőséget meghaladt, még Platón Köztársaságában sem létezett

ilyen tökéletes forma: egyenesebb, mint a legegyenesebb vonal, tökéletesebb körforma, mint a legtökéletesebb kör, tükrök borította delfin, mely épp kiugrott az álmok tengeréből, a világegyetemben létező minden szeretet kristályosodott formában... A szépség mindig a jósággal áll párban, így aztán ha a világegyetemben létezik választóvonal a jó és a gonosz között, ez a tárgy minden bizonnyal a jó oldalán található.

Így született meg a feltételezés: lehet, hogy a tárgy valójában nem is szonda. A további megfigyelések bizonyos mértékig alátámasztották ezt az elméletet. Az emberek legelőször a tárgy külsejét vették észre: a hihetetlenül sima kialakításnak köszönhetően mindent tökéletesen visszatükrözött. A flotta nagy számban felhasznált megfigyelőeszközök segítségével egy kísérletet végzett el a szondán: teljes felszínére magas frekvenciájú, különböző hullámhosszú elektromágneses hullámokat sugárzott, majd megmérte a visszatükröződést. Legnagyobb döbbenetükre felfedezték, hogy minden egyes frekvencián, beleértve a látható fényét is, a visszatükröződés gyakorlatilag százszázalékos volt. Elnyelést nem észleltek. Ez azt jelentette, hogy a szonda nem volt képes érzékelni a magas frekvenciájú hullámokat – vagyis, a laikusok nyelvén megfogalmazva: vak volt. Annak, hogy ilyenre tervezték, kellett, hogy legyen valami oka, és a legvalószínűbb feltételezés az volt, hogy a Trisolaris jóindulata jeléül küldte ezt a tárgyat az emberiségnek, semmilyen funkciót nem szolgáló kialakítása és gyönyörű alakja ezt volt hivatott kifejezni. A béke iránti őszinte vágy megnyilvánulásaként küldték. Így aztán a szonda új, formája által ihletett nevet kapott: „a csepp”. A víz a Földön és a Trisolarison is az élet forrását és a béke szimbólumát jelentette.

A közvélemény úgy tartotta, hogy hivatalos küldöttséget kellene küldeni a csepphez, nem pedig egy fizikusból és három közönséges tisztből álló expedíciót, a Nemzetközi Flotta azonban alapos átgondolás után változatlanul kitartott az eredeti terv

mellett.

– Nem tudna legalább valaki mást beosztani mellém? Hagyná, hogy ez az ifjú hölgy... – Ding Yi ezzel Xizi felé intett.

Xizi rámosolygott.

– Ding tanár úr, én vagyok a *Kvantum* tudományos tisztje. Én felelek útjaink során a hajón kívül végzett tudományos kísérletekért. Ez a munkám része.

– És a flotta fele nőkből áll – jelentette ki a kapitány. – Három ember fogja elkísérni. A másik kettő is tudományos tiszt, akiket az Európai és az Észak-amerikai Flotta küldött. Hamarosan megérkeznek. Ding tanár úr, hadd ismételjem el még egyszer: az ŰESZ döntésének értelmében magának kell elsőként kapcsolatba lépnie a célponttal. Nekik csak utána szabad.

– Ennek semmi értelme. – Ding Yi újra a fejét rázta. – Az emberiség semmit nem változott. Olyan mohón kerget hiúságból minden hiábavalóságot... De nyugodjanak meg, azt fogom tenni, amit kértek. Csak meg szeretném nézni, ez minden. Igazából ennek a szupertechnológiának az elméleti háttere érdekelne. De attól tartok, ilyen az élet...

A kapitány aggodalmas arccal lebegett közelebb hozzá.

– Ding tanár úr, most mehet pihenni. A befogás nemsokára megkezdődik, tartogatnia kell az erejét, mielőtt elindul az expedícióra.

Ding Yi felnézett a kapitányra. Egy pillanatig nem fogta fel, hogy a megbeszélés az ő távozása után is folytatódni fog. Ezután hátranézett a csepp képére, és feltűnt neki, hogy kerek fején egymástól egyenlő távolságra lévő fények tükröződnek, melyek a vége felé egyre inkább formátlanná válnak, és beleolvadnak a Tejút visszatükröződő képébe. Ez volt a flotta. Újra a *Kvantum* parancsnokaira nézett, akik előtte lebegtek, és mindet nagyon fiatalnak látta. Még csak gyerekek. Oly nemesnek és tökéletesnek tűntek, a kapitánytól a hadnagyokig, és szemükben isteni bölcsesség ragyogott. Az automatikusan sötétedő üveg arany

naplementévé színezte a flotta fényeit, melyek beragyogtak a hajó ablakain, és mindenkit arany fénnel vontak be. Mögöttük ott lebegett a csepp képe, mint egy természetfeletti ezüst szimbólum, amelytől minden túlvilágivá és transzcendenssé vált, ők pedig úgy érezték magukat, mint egy csapat isten az Olümposz hegyén. Ding Yi érezte, hogy valami megmozdul benne. Izgatottság töltötte el.

– Ding tanár úr, szeretne még hozzátenni valamit? – kérdezte a kapitány.

– Én... csak azt... – Ding keze céltalanul megmozdult. Hagyta, hogy pipája a levegőben lebegjen. – Csak azt akartam mondani, hogy maguk, gyerekek, nagyszerűen bántak velem az elmúlt pár napban...

– Maga az az ember, akit a legjobban csodálunk – mondta egy helyettes kapitány.

– Ó... Szóval van pár dolog, amit mondani szeretnék. Csak egy vén bolond képtelenségei. Nem kell komolyan venniük. De, gyerekek, olyan emberként mondom ezt, aki két évszázadban is élt. Kicsivel többet éltem át, mint maguk... Természetesen, mint mondtam, nem kell komolyan venniük...

– Ding tanár úr, ha mondani akar valamit, mondja ki nyugodtan. Mindannyian a legmélyebb tisztelettel viseltetünk ön iránt.

Ding Yi lassan bólintott, majd felfelé mutatott.

– Ha ennek a hajónak a legmagasabb gyorsulási fokozatra kell kapcsolnia, akkor itt mindenkinek... el kell merülnie egy folyadékban.

– Így van. Ezt hívják mélytengeri állapotnak.

– Igen, tényleg. Mélytengeri állapot. – Ding Yi ismét habozott, egy darabig tűnődött, mielőtt rászánta volna magát, hogy folytassa. – Amikor kimegyünk elvégezni a vizsgálatot, lehetne róla szó, hogy ez a hajó... a *Kvantum* mélytengeri állapotba kerüljön?

A tisztek meglepetten néztek egymásra.

– Miért? – kérdezte a kapitány.

Ding Yi kezei ismét céltalan mozgásba kezdtek. Haja fehéren ragyogott a flotta fényénél. Mikor a fedélzetre jött, valaki megjegyezte, hogy kicsit hasonlít Einsteinre.

– Nos... hát, mindenesetre azzal semmi bajt nem okoznak, ha megteszik, igaz? Tudják, nincs jó előérzetem ezzel az egészzel kapcsolatban.

Mikor ezt kimondta, elhallgatott, és tekintete egy ideig a végtelen távolságot fürkészte. Végül kinyújtotta a kezét, elkapta a levegőben lebegő pipát, és a zsebébe tette. Anélkül, hogy elbúcsúzott volna, ügyetlenül beállította szupravezető övét, hogy az ajtó felé lebegjen, miközben minden tiszt tekintete követte.

Mikor már félúton volt az ajtó felé, lassan visszafordult.

– Gyerekek, tudják, mivel foglalkoztam az elmúlt években? Fizikát tanítottam egy egyetemen, mellette doktoranduszok témavezetője voltam. – Kinézett a galaxisra, arcán kiismerhetetlen mosoly tűnt fel, melyben a tisztek némi szomorúságot is észrevették.

– Gyerekek, egy kétszáz évvel ezelőtről érkezett ember napjainkban még mindig képes egyetemi szintű fizikát tanítani. – Ezzel megfordult, és távozott.

A kapitány mondani akart neki valamit, most azonban, hogy Ding Yi távozott, nem jöttek szájára a szavak. Mélyen a gondolataiba merült. Néhány tiszt a cseppet nézte, legtöbbször azonban újra a kapitány felé fordult.

– Kapitány úr, nem fogja komolyan venni, ugye? – kérdezte az egyik hadnagy.

– Bölcs tudós, de akkor is nagyon idős – szólalt meg másvalaki.

– Az idősek hozzáállása a modern dolgokhoz mindig...

– Az ő tudományterületén azonban semmilyen haladást nem ért el a tudomány. Még mindig az ő korának a szintjén jár.

– Megérzésről beszélt. Lehet, hogy a megérzésével rájött valamire – mondta az egyik tiszt, csodálattal eltelt hangon.

– Emellett... – kezdte Xizi, aztán körülnézett és a nála magasabb rangú katonák láttán inkább elhallgatott.

– Kérem, őrnagy, folytassa – mondta a kapitány.

– Emellett, ahogy Ding tanár úr mondta, bajt nem okozunk vele, ha megteesszük – jelentette ki Xizi.

– Gondoljunk csak bele – szólalt meg egy helyettes kapitány –, hogy a jelenlegi haditerv szerint, ha az elfogás nem jár sikerrel, és a csepp váratlanul elszökik, a flotta csak vadászgépeket tud utánaküldeni, hogy nyomon kövessék. A hosszú távú nyomon követéshez azonban csillagközi osztályú űrhajóra lesz szükség, így a flottának hadihajókkal is készülnie kellett volna. Itt hiba csúszott a tervbe.

– Készítsen jelentést a flottának – mondta a kapitány.

A flotta jóváhagyása gyorsan megérkezett: parancsot kaptak, hogy mikor a vizsgálócsapat elindul, a *Kvantum* és a szomszédos csillagközi osztályú hadihajó, a *Bronzkor* kerüljön mélytengeri állapotba.

A csepp elfogásához a flotta alakzata ezer kilométernyi távolságot tartott a célponttól. E mellett a távolság mellett gondos számítások után döntöttek. Számos elmélet született arra nézve, milyen módokon tudja a csepp megsemmisíteni magát, ezek közül a legtöbb energia az antianyaggal történő önmegsemmisítés során szabadulna fel. Mivel a csepp tömege tíz tonnánál kevesebb kellett hogy legyen, a legnagyobb energiakitörés, amelyet számításba kellett venniük, akkora lehetett, amelyet öttonnányi anyag és ugyanennyi antianyag képes kiváltani. Ha a Földön következne be ekkora pusztítás, elég lenne ahhoz, hogy minden életet megsemmisítsen a bolygó felszínén, az űrben azonban az energia teljes mértékben fénysugárzásként fog felszabadulni. A csillagközi hadihajók

számára, melyeket nagy erejű sugárzásvédelemmel láttak el, ezer kilométer elég volt ahhoz, hogy biztonságos távolba kerüljenek.

Az elfogás a *Sáska* nevű kis, légénység nélküli hajó feladata volt, amelyet korábban arra használtak, hogy ásványmintákat gyűjtsön az aszteroidaövben. Fő alkatrésze egy rendkívüli hosszúságú robotkar volt.

A művelet kezdetekor a *Sáska* elhaladt a megfigyelő hajó mellett, amely tartotta az ötszáz kilométeres távolságot a szondától, majd óvatosan megközelítette a célpontot. Lassan haladt, minden ötven kilométer után pár percre megállt, hogy a mögötte sűrűn elhelyezett, az összes irányt egyszerre észlelő megfigyelőrendszer teljesen le tudja tapogatni a célpontot. Csak miután megerősítést nyert, hogy nem történik semmi rendkívüli, akkor haladt tovább.

A célponttól ezer kilométerre az egyesült flotta felvette a csepp sebességét, és a legtöbb hadihajó leállította fúziós hajtóművét, hogy csendesen sodródjon az űr mélyében. Hatalmas fémtörzsükön tükröződött a gyenge napfény. Olyanok voltak, mint elhagyatott űrbeli városok, a teljes flotta pedig egy néma, történelem előtti Stonehenge-re hasonlított. A flotta hajóin tartózkodó 1,2 millió ember lélegzet-visszafojtva figyelte, ahogy a *Sáska* megteszi rövid útját.

A felvételek, amelyeket a flotta látott, három órát utaztak fénysebességgel, mielőtt elérték a Földet, ahol hárommilliárd, szintén lélegzet-visszafojtva figyelő ember szeme elé kerültek. Az emberek lakta világban minden tevékenység leállt: a repülő autók eltűntek a hatalmas fák közül, a föld alatti metropoliszokra csend ereszkedett. Még a globális információs hálózat is kiürült, amely három évszázaddal azelőtti születése óta folyamatosan nyüzsgött. Az adatátvitel nagy részét a húsz csillagászati egység távolságból közvetített képek tették ki.

A *Sáska* meg-megállásokkal tarkított előrehaladása során fél óra alatt tett meg akkora távolságot, ami a világűrben még egy

kis lépésnek sem számított, végül megállt az űrben, a célponttól ötven méterre. Eltorzult tükörképét most már tisztán lehetett látni a csepp higanyfelületén. A hajó számos műszere megkezdte a célpont közeli letapogatását, melynek során először is sikerült megerősítenie a korábbi megfigyelések eredményét: a csepp felszínének hőmérséklete még az őt körülvevő világűrénél is alacsonyabb volt, közel az abszolút nulla fokhoz. A tudósok úgy gondolták, hogy a cseppen belül nagy erejű hűtőberendezés működhet, a *Sáska* műszerei azonban semmit nem voltak képesek kideríteni a célpont belső szerkezetéről.

A *Sáska* kinyújtotta szuperhosszú robotkarját a célpont felé; az ötvenméteres távolságon átnyúló kar mozgás közben többször is megállt és újraindult. A megfigyelőrendszer azonban most sem észlelt semmi szokatlant. A fáradságos folyamat fél órán át tartott, mire a kar vége végre elérte a célpont helyét, és megérintette a tárgyat, amely négy fényév távolából ért ide egy csaknem két évszázados út után. Mikor a robotkar hat ujjá végre megfogta a cseppet, a flottában milliányi szív egyként vert, és szívverésüket három órával később hárommilliárd szív verése visszhangozta a Földről.

A robotkar mozdulatlanul várt, miközben a cseppet tartotta. Mikor a célpont tíz perc elteltével még mindig nem reagált, és semmi szokatlant nem mutatott, a kar elkezdte a *Sáska* felé húzni.

Az embereknek ezen a ponton tűnt fel egy különös ellentét: a robotkart nyilvánvalóan kizárólag használati tárgynak tervezték, egyenetlen acélszerkezetével és fedetlen hidraulikájával bonyolultnak és durvának tűnt, amilyen a technológia, amilyen egy gyárban készült tárgy. A csepp ezzel szemben tökéletes formával rendelkezett, úgy nézett ki, mint egy sima, csillogó, szilárd folyadékcsepp, melynek kivételes szépsége láttán minden gyakorlati vagy technikai jelentés feledésbe merült, ehelyett a filozófia és a művészet könnyedségét és távoltagejét fejezte ki. A

robotkar acélkarmai úgy markolták a cseppet, ahogy egy *Australopithecus* szőrös keze fogna egy gyöngyszemet. A csepp olyan törékenynek tűnt, mint egy világűrben lebegő termoszbelső, mindenki attól tartott, hogy összeroppan az acélkarmok közt. Végül azonban semmi ilyesmi nem történt, és a robotkar elkezdett visszahúzódni.

Újabb fél órába telt, míg a kar visszahúzódott, és a cseppet a *Sáska* fő kabinjába húzta, majd a hajó törzsének két része fokozatosan összezárult. Ha a célpont meg akarja semmisíteni magát, ez lenne rá a legvalószínűbb pillanat. A flotta és mögötte a Föld türelmesen várt, mintha a csendben hallani lehetne az űrön átfolyó idő hangját.

Két órával később még mindig nem történt semmi.

Ez, hogy a csepp nem semmisítette meg magát, bizonyította véglegesen, amit az emberek már sejtettek. Ha katonai szonda lett volna, minden bizonnyal megsemmisítette volna magát, amint az ellenség kezébe került. Mostanra bizonyossá vált, hogy a csepp a Trisolaris ajándéka a Földnek, a békét jelzi, melyet a másik civilizáció a maga meglepő módján igyekezett kifejezni.

A világ újra örömmámorban tört ki. Az ünneplés ezúttal nem volt olyan féktelenül vad, mint előző alkalommal, mert immár nem érte váratlanul őket, hogy a háború az emberiség győzelmével érhet véget. Így, hogy jóval józanabban tudták nézni a dolgokat, úgy tűnt, még ha a most következő tárgyalások nem is járnak sikerrel és a háború folytatódik, az emberiség végül akkor is győzelmet arat, mert az egyesült flotta jelenléte az űrben látványosan bemutatta a népnek az emberiség erejét. A Föld mostantól nyugodt magabiztossággal volt képes szembenézni bármilyen ellenséggel.

A csepp érkezésével az embereknek a Trisolarisszal kapcsolatos érzései lassan változtak meg. Egyre inkább ráébredtek, hogy a Naprendszer felé tartó faj fejlett civilizációval rendelkezik,

kétszázvalahány, ciklikusan bekövetkező katasztrófa érte már, és hihetetlen szívósságával mindet túlélte. A végtelen űrön át megtett, fáradságos, négy fényévnnyi utazásuknak az volt a célja, hogy találjanak egy stabil csillagot, egy otthont, ahol leélhetik az életüket... Az emberek Trisolarisszal kapcsolatos véleménye lassan átalakult, az ellenségesség és a gyűlölet helyére sajnálat, együttérzés, talán még csodálat is lépett. Még valamire rájöttek: a Trisolaris a tíz cseppet kétszáz évvel korábban küldte ki, az emberiség azonban csak most ébredt rá igazi jelentőségükre. Ez kétségkívül azért történt így, mert a trisolarisiak viselkedése túlságosan visszafogott volt, az emberiség gondolkodásmódját pedig eltorzította saját véres történelme. Egy globális internetes szavazáson kiderült, hogy a Napfény-projekt támogatása rohamosan növekszik, és a közvélemény egyre inkább az Erős Túlélés terv felé hajlik, amely a Marsot tenné meg a trisolarisiak rezervátumául.

Az ENSZ és a flották gyorsították a tárgyalások előkészületein, a Nemzetközi Föld és a Nemzetközi Flotta nekilátott a küldöttségek megszervezésének.

Mindezekre a csepp elfogása utáni napon került sor.

Az embereket azonban nem a szemük láttára zajló események töltötték el a legnagyobb izgalommal, hanem az apránként körvonalazódó fényes jövő. Vajon miféle fantasztikus paradicsommá válhat a Naprendszer, ha a trisolarisiak technológiája egyesül az emberiség erejével?

Nagyjából ugyanekkorra távolságra, a Nap másik oldalán a *Természetes szelekció* némán haladt a fénysebesség egy százalékával.

– Most érkezett az üzenet, hogy a csepp nem semmisítette meg magát az elfogásakor – mondta Dongfang Yanxu Zhang Beihainak.

– Mi az a csepp? – kérdezte Zhang Beihai. A válaszfal átlátszó

részén át nézték egymást, a férfi arca megviseltnek tűnt.

– A trisolarisi szonda. Bebizonyosodott, hogy ajándék az emberi faj számára, a trisolarisiak béke iránti vágyának kifejezése.

– Valóban? Az nagyon jó.

– Nem úgy tűnik, hogy nagyon érdekelné.

Zhang Beihai nem válaszolt, ehelyett fogta a jegyzetfüzetet, és két kézzel maga elé emelte.

– Befejeztem – jelentette ki, majd a testéhez simuló zsebbe tette a füzetet.

– Akkor most már átadhatja nekem a *Természetes szelekció* irányítását?

– Igen, de előbb tudni szeretném, mit tervez, amint visszakapta az irányítást.

– Lelassítom a hajót.

– Hogy találkozzunk üldözőinkkel?

– Igen. A *Természetes szelekció* nem rendelkezik elég üzemanyaggal a visszatéréshez, ezért újra fel kell tölteni, mielőtt képes lesz visszatérni a Naprendszerbe. A minket üldözőknél azonban nincs annyi üzemanyag, amennyire szükségünk lenne. A hat hajó együttesen is csak a felét teszi ki a *Természetes szelekció*-nak; az üldözés során elérték a fénysebesség egyötödét, majd ugyanennyit lassultak. Nekik van annyi üzemanyaguk, hogy visszatérjenek. Épp ezért a *Természetes szelekció* legénységének az üldöző hajókon kell visszatérnie. Később a *Természetes szelekció* után küldenek majd egy hajót, ami elegendő üzemanyagot szállít ahhoz, hogy visszavihesse a Naprendszerbe, de ez időbe fog telni. Mielőtt távoznunk, le kell lassulnunk, amennyire csak lehet, hogy a minimálisra csökkentsük ezt az időt.

– Ne lassítson, Dongfang.

– Miért?

– A lassítás a *Természetes szelekció* minden megmaradó üzemanyagát fel fogja használni. Nem maradhatunk energia

nélkül. Senki nem tudja, mi fog történni. Kapitányként erre is gondolnia kell.

– Mi történhet? A jövő világos: a háború véget fog érni, az emberiség győz, és bebizonyosodik, hogy magának semmiben nem volt igaza!

Zhang Beihai csak mosolygott a nő izgatottságán, mintha le akarta volna csillapítani. Ahogy ránézett, szemében olyan gyöngédség ült, amilyen eddig soha, és Dongfang Yanxut ez mélyen megrázta érzelmileg. Hihetetlennek tartotta ugyan a férfi kishitúságát, és néha azon is eltűnődött, épelméjű-e, valami okból azonban bizonyos mértékben kötődött hozzá. Dongfang Yanxu már nagyon fiatalon elszakadt az apjától, ami ennek a kornak a gyermekeinél nem volt szokatlan; az apai szeretet ősrégi dolognak minősült. Köszönhetően azonban ennek a régi korból származó katonának, aki a huszonegyedik századból érkezett, mégis valahogy megértette.

– Dongfang, én zavaros időkből érkeztem, és realista vagyok. Csak azt tudom, hogy az ellenség még mindig ott van, és még mindig közeledik a Naprendszerhez. Katonaként, ennek tudatában egész addig nem lehetek elégedett, amíg nem látom, hogy békés a helyzet... Ne lassítson. Ezzel a feltétellel adhatom át magának az irányítást. Természetesen csak a jelleme garantálja, hogy betartja az ígéretét.

– Megígérem, hogy a *Természetes szelekció* nem fog lassítani.

Zhang Beihai megfordult és a kezelőfelülethez lebegett, ahol előhívta a jogosultságok átadásához szükséges felületet és beírta a jelszavát. Pár érintés a képernyőn, majd kikapcsolta.

– A *Természetes szelekció* kapitányi jogosultságai mostantól önt illetik. A jelszó még mindig Milka – mondta, anélkül, hogy visszafordult volna a nő felé.

Dongfang Yanxu előhívott egy kezelőfelületet a levegőben, és gyorsan meggyőződött róla, hogy az átadás megtörtént. – Köszönöm. Megkérném azonban, hogy egyelőre ne hagyja el azt a

kabint, és ne nyissa ki az ajtót. A hajó legénysége kezd felébredni a mélytengeri állapotból, és attól tartok, előfordulhat, hogy agresszívan viszonyulnak önhöz.

– Arra kényszerítenek, hogy végigmenjek a pallón? – Mikor látta a nő értetlen arckifejezését, felnevetett. – Ez afféle halálbüntetés volt a régi hajókon. Ha a mai napig fennmaradt volna, egy hozzám hasonló bűnözőt ki kellene löknie a világűrbe... Rendben, most szeretnék egyedül maradni.

A *Kvantum*-ot elhagyó úrsikló olyan kicsinek tűnt a hordozóhoz képest, mint a várost elhagyó autó. Hajtóművének fénye a hajó törzsének csak egy kis részét világította meg, mint gyertya az óriási sziklaszirtet. A sikló kiért a *Kvantum* árnyékából a napfényre, hajtóművének fúvókája szentjánosbogárként ragyogott, miközben haladt a tőle ezer kilométerre lévő csepp felé.

Az expedíció négy emberből állt: egy őrnagy és egy alezredes az Európai és az Észak-amerikai Flotta képviselőjében, valamint Ding Yi és Xizi.

Ding Yi visszanézett a sikló ablakán át az alakzatban lebegő flottára, mely egyre kisebbnek látszott mögöttük. Az alakzat sarkán lévő *Kvantum* még mindig egészen nagynak tűnt, de már legközelebbi szomszédja, a *Felhő* is annyira kicsi volt, hogy alakját már alig lehetett kivenni. A még távolabb lévő űrhajók sora csak fénypöttyök sorozatának tűnt Ding Yi látómezejében. Tudta, hogy a négyszögletes alakzat hosszában száz, széltében húsz hajóból áll, további tizenöt hajó pedig az alakzaton kívül halad, mikor azonban megpróbálta hosszában megszámolni őket, alig ért harmincig, és már nem látta tisztán a hajókat – pedig a harmincadik is csak hatszáz kilométerre volt tőle. Ugyanígy járt, amikor felfelé nézett, amerre a négyszög rövid oldala húzódott. A hadihajók, amelyeket egyáltalán ki tudott venni a messzi távolságban, csak homályos fénypontoknak

tűntek az erőtlen napfényben, alig lehetett megkülönböztetni őket a csillagpöttyös háttértől. Csak amikor beindultak a hajtóművek, akkor lehetett szabad szemmel is látni a teljes flottát. Az egyesült flotta százszor húszas mátrix volt a világűrben. Ding Yi elképzelte, hogy megszorozzák egy másik mátrixszal, a vízszintes elemeket a másik flotta függőleges elemeivel, hogy még nagyobb mátrixot hozzanak létre, bár a valóságban a mátrix egyetlen fontos állandója egy aprócska pont volt: a csepp. Nem szerette a szélsőséges aszimmetriát a matematikában, így hiába próbálta megnyugtatni magát ezzel az agytornával. Mikor a gyorsulás ereje enyhült, szóba elegyedett a mellette ülő Xizivel.

– Gyermekem, maga Hangzhouból származik?

Xizi egyenesen előrenézett, mintha a *Sáská*-t akarta volna megpillantani, amely azonban még mindig több száz kilométerre volt tőlük, aztán észbe kapott. – Nem, Ding tanár úr – rázta a fejét. – Az Ázsiai Flottában születtem. Nem tudom, a nevemnek van-e bármi köze a híres hangzhoui Xi Shihez. De már jártam ott, szép hely.

– Szép volt a mi időnkben is, a Nyugati-tóból azonban mára Félhold-tó lett, és sivatag veszi körül... Annak dacára, hogy a sivatag mindenhol ott van, ennek a kornak a világa Délre emlékeztet, és egy olyan korra, amelyben a nők olyan gyönyörűek voltak, akár a víztükör. – Mikor ezt mondta, Xizire nézett, akinek sziluettje elbűvölő volt a távoli Napnak a hajó ablakán beragyogó lágy fényében. – Gyermekem, amikor magára nézek, eszembe jut valaki, akit egykor szerettem. Ahogy maga, ő is órnagy volt, és bár nem volt olyan magas, mint maga, éppolyan gyönyörű volt...

– Ding tanár úr, nyitottak a külső kommunikációs csatornák – emlékeztette Xizi szórakozott hangon. Tekintete még mindig az előttük elterülő világűrbe mélyedt.

– Nem számít. Feszültek az emberek idegei a flottában és a

Földön is. Nyugodtan elterelhetjük a figyelmüket, legalább kikapcsolódnak egy kicsit – mondta Ding Yi, és hátrafelé intett.

– Ez nagyon jó ötlet, dr. Ding – mondta mosolyogva az Észak-amerikai Flotta alezredese az első ülésről.

– A régi időkben biztos rengeteg nő volt szerelmes önbe – mondta Xizi, és visszafordult Ding Yi felé. Neki is régóta feszültek voltak már az idegei, úgy érezte, valóban szüksége van rá, hogy egy kicsit eltereljék a figyelmét.

– Ezt nem tudom. Sosem érdekelték azok a lányok, akik szerelmesek belém. Azok érdekelték, akikbe én voltam szerelmes.

– Ebben a korban nem sok, önhöz hasonló ember van, aki oly sok mindennel foglalkozik, és ilyen jó mindenben.

– Nem így értem. Általában nem háborgattam azokat a lányokat, akik tetszettek nekem. Abban hittem, amit Goethe mondott: „Ha szeretlek is, mi közöd hozzá?”

Xizi felnevetett.

– Bár így álltam volna hozzá a fizikához is! – folytatta Ding Yi.

– Életem legnagyobb fájdalma, hogy a sophonok megvakítottak bennünket. Ha azonban pozitív módon közelítem meg ugyanezt: ha igyekszünk felfedezni a törvényeket, mi közük van ahhoz a törvényeknek? Egy nap talán az emberiség, vagy netán valaki más, olyan alaposan felderít minden törvényt, hogy nemcsak saját valóságát lesz képes megváltoztatni, hanem talán az egész univerzumét. Képesek lesznek minden csillagrendszer olyan formájúvá alakítani, amilyenre szükségük van, mintha csak tésztát gyúrnának. De min változtat ez? A törvények akkor sem változnak. Igen, mindig ott lesz egy változatlan jelenlét, örökké fiatalon, mint ahogyan szerelmesünkre emlékezünk... – Miközben beszélt, az ablakon át a ragyogó Tejútra mutatott. – És ez az, amikor hirtelen összeáll a kép.

Az alezredes csalódottan rázta a fejét a témaváltás hallatán.

– Ding tanár úr, talán vissza kellene térnünk a gyönyörű nőkre és a víztükörré.

Ding Yi azonban elvesztette érdeklődését a téma iránt, Xizi pedig hallgatott, így súlyos csend ereszkedett rájuk. Nemsokára feltűnt előttük a *Sáska*, bár még csak fénypontként, kétszáz kilométer távolságban. A sikló száznyolcvan fokkal elfordult, a hajtómű pedig, melynek fúvókái most előremutattak, megkezdte a lassítást.

A flotta most egyenesen a sikló előtt volt, körülbelül nyolcszáz méterre tőle, ami az űrben jelentéktelen távolságnak minősült, a hatalmas hadihajók azonban alig látható pontokká zsugorodtak tőle. Magát a flottát csak azért lehetett megkülönböztetni a mögötte lévő csillagos háttértől, mert fényei szabályos sorokban helyezkedtek el. Az egész négyszögletes alakzat olyan volt, mint a Tejutat takaró háló, szabályossága éles ellentétet alkotott a csillagmező káoszával. Így, hogy hatalmas mérete eltörpült a távolságtól, nyilvánvalóvá vált az alakzatban rejlő erő; számos ember, aki a flottánál és mögötte, a távoli Földön nézte ezt a képet, érezte, hogy ez a vizuális megjelenítése annak, amiről Ding Yi az imént beszélt.

A sikló elérte a *Sáská*-t, és a lassulás ereje megszűnt. Utasai számára mindez olyan gyorsan zajlott le, hogy úgy érezték, a *Sáska* hirtelen jelent meg előttük az űrben. A dokkolás gyorsan lezajlott; mivel a *Sáska* nem rendelkezett legénységgel, kabinjában nem volt levegő, így az expedíció négy tagja könnyű űrruhát vett fel. Miután megkapták a végső utasításokat a flottától, súlytalanul átlebegtek a dokkolónyíláson a *Sáská*-ra.

A csepp a *Sáska* egyetlen, gömb alakú kabinjának a kellős közepén lebegett. Színei teljesen eltértek a *Kvantum* fedélzetén bemutatott képen láthatótól; sápadtabbnak és halványabbnak tűnt, nyilván azért, mert most más képek tükröződtek a felszínén – a csepp felületének tökéletes visszaverődése azzal járt, hogy saját színe nem volt. A *Sáska* központi kabinjában szépen elrendezve ott volt az összecsucott robotkar, több különféle eszköz, valamint aszteroidákból származó kőzetminták több

halomban. Ebben a gépekkel és kövekkel teli helyiségben a csepp ismét kontrasztot alkotott környezetével: kifinomultság és nyersesség, esztétika és technológia.

– Az áldott anya könnye – jegyezte meg Xizi.

Szavai fénysebességgel terjedtek a *Sáska* fedélzetéről, először a flottát érték el, majd három órával később az egész emberi világban visszhangzottak. Xizi, az alezredes és az Európai Flotta őrnagya – hétköznapi emberek, egy expedíció tagjai, akiket a váratlan körülmények központi helyre juttattak a civilizáció történelmének csúcspontját jelentő pillanatban – ugyanabban az érzésben osztoztak most, amikor ilyen közel jutottak a cseppehez: szertefoszlott az a benyomásuk, hogy ez egy távoli, ismeretlen világ, és a megismerés iránti heves vágy lépett ennek helyére. Igen, a világegyetem hideg mélyében minden egyes szénalapú életforma ugyanabban a sorsban osztozott: abban, amelyet beteljesíteni akár több milliárd évbe is telhetett, amely mindazonáltal az időbeli és térbeli korlátokat meghaladó szeretet érzését táplálta bennük. Most a csepp révén megéreztek azt a szeretetet, amely áthidalhatja az ellenségesség szakadékát. Xizi szemébe könnyek gyűltek, és három órával később több milliárd, hozzá hasonló ember kezdett könnyezni.

Ding Yi azonban mindezt szenvtelenül nézte a hajó hátuljából.

– Én valami mást látok – jelentette ki. – Valami sokkal fennköltebbet: egy világot, ahol feledésbe merül önmagunk és mások is, egy kísérletet arra, hogy mindent befogadjunk azáltal, hogy mindent kizárunk.

– Ez túl filozofikus ahhoz, hogy értsem – nevetett Xizi a könnyein át.

– Dr. Ding, nincs túl sok időnk. – Az alezredes intett Ding Yinek, hogy jöjjön előrébb, és legyen ő az első, aki megérinti a cseppet.

Ding Yi lassan a csepp felé lebegett, és a felszínére fektette a tenyerét. Kesztyűben volt, hogy ne fagyjon rá a keze a hideg tükörfelületre. Ezután a három tiszt is megérintette.

– Olyan törékenynek tűnik, félek, hogy eltöröm – mondta Xizi halkan.

– Nem érzek semmi súrlódást – jegyezte meg csodálkozva az alezredes. – Olyan sima!

– Mennyire sima? – kérdezte Ding Yi.

Hogy választ adjon a kérdésre, Xizi úrruhája zsebéből henger alakú műszert vett elő, egy mikroszkópot, melynek lencséjét a csepphez érintette, hogy láthassák a felület kinagyított képét a műszer kis képernyőjén. Sima tükör jelent meg a képernyőn.

– Hányszoros a nagyítás? – kérdezte Ding Yi.

– Százszoros. – Xizi a képernyő sarkában látható számokra mutatott, majd ezerszeresre állította a nagyítást.

A kinagyított felület továbbra is sima tükörnek tűnt.

– Biztos elromlott az eszköz – mondta az alezredes.

Xizi elhúzta a mikroszkópot a csepptől, és úrruhája sisaküvegéhez tette. Három társa közelebb húzódott, hogy lássa a képernyőt, melyen az üveg – amely szabad szemmel éppolyan simának tűnt, mint a csepp – durva, sziklás tengerpartnak látszott az ezerszeres nagyításban. Xizi újra a csepp felületére irányította a mikroszkópot, és a képernyőn ismét sima tükör jelent meg, ami semmiben nem különbözött a körülötte lévő, kinagyítatlan felülettől.

– Állítsa tízszer erősebb nagyításra! – mondta az alezredes.

Még mindig sima tükörfelületet láttak.

– Milliószeresre!

Sima tükörfelület.

– Tízmilliószorosra!

Ennél a nagyításnál már a makromolekulákat is látni lehetett, a képernyőn azonban továbbra is sima tükörfelületet láttak a durvaság legkisebb jele nélkül; simasága semmiben nem tért el a körülötte lévő, kinagyítatlan felülettől.

– Nagyítsa ki még jobban!

Xizi megrázta a fejét. Az elektronmikroszkóp ennél erősebb

nagyításra nem volt képes.

Több mint kétszáz évvel korábban megjelent regényében, a *2001: Űrodüsszeiá*-ban Arthur C. Clarke egy fekete monolitot írt le, amelyet egy fejlett idegen civilizáció hagyott a Holdon. Akik szokványos vonalzókkal mérték meg, úgy találták, méretei 1:4:9 arányban aránylanak egymáshoz. Mikor ezeket a Földön létező legpontosabb mérési módszerekkel ellenőrizték, az arány pontosan ugyanez az 1:4:9 maradt, a legkisebb eltérés nélkül. Clarke azt írta róla: „passzív, de szinte kihívó geometriai pontosság”.

És az emberiség most a hatalom ennél sokkal kihívóbb kinyilatkoztatásával szembesült.

– Létezik egyáltalán abszolút sima felület? – kérdezte döbbenten Xizi.

– Igen – felelte Ding Yi. – Egy neutroncsillag felszíne majdnem eléri az abszolút simaságot.

– Ennek azonban rendes tömege van!

Ding Yi elgondolkodott ezen, majd körülnézett. – Kapcsolódjon rá az űrhajó számítógépére, és keresse meg azt a pontot a cseppen, amit a robotkar megfogott az elfogása során!

A flotta egyik, megfigyelést végző tisztje a távolból hajtotta végre a feladatot. A *Sáska* számítógépe vékony, vörös lézersugarakat bocsátott ki, hogy jelölje a csepp felszínén azokat a pontokat, ahol az acélkarom megragadta. Xizi az egyik ilyen pontot megvizsgálta mikroszkóppal, és tízmilliószoros nagyításnál még mindig csak a sima, hibátlan tükörfelületet látta.

– Milyen erős nyomást gyakorolt a robotkar az érintkezési pontra? – kérdezte az alezredes, és a flottától hamarosan meg is kapta a választ: körülbelül kétszáz kilogramm per négyzetcentiméternyit.

A sima felületek könnyen karcolódnak, az erős fémkarom azonban nem hagyott karcolást a csepp felületén.

Ding Yi arrébb lebegett, hogy megkeressen valamit a kabinban. Egy csákánnyal tért vissza, amit talán kőzetminták gyűjtésekor hagyott valaki a kabinban. Mielőtt bárki megállíthatta volna, erőteljesen rávágott vele a tükörfelületre. Éles, dallamos csendülés hallatszott, mintha jádekövel kirakott útra sújtott volna le; a hang végigremegett Ding Yi testén, három társa azonban a vákuumnak köszönhetően nem hallotta. A tudós rámutatott a csákány nyelével arra a pontra, ahol rávágott a csepre, Xizi pedig megvizsgálta a mikroszkóppal.

Tízmilliószoros nagyításnál is még mindig tükörsima felületnek tűnt.

Ding Yi leverten félredobta a csákányt, elfordult a csepptől, és gondolataiba mélyedt. A három tiszt tekintete – és a flottához tartozó milliónyi ember tekintete – mind rászégeződött.

– Csak találgatni tudunk – mondta végül, és felnézett. – Ebben a valamiben a molekulák szabályos rendben állnak, mint egy díszörség, és kölcsönösen erősítik egymást. El tudják képzelni, mennyire szilárd? Mintha minden molekuláját a helyére szögezték volna. Még a saját rezgésük sem létezik.

– Akkor ezért abszolút nulla a hőmérséklete! – jelentette ki Xizi. A másik két tiszttel együtt megértette, mire céloz Ding Yi: normál anyagsűrűségnél az atommagok közti rés meglehetősen nagy. Elérni, hogy mind mozdulatlanul álljon egy helyen, nem lenne könnyebb, mint rudakkal a Naphoz rögzíteni a nyolc bolygót, hogy egy szerkezetet alkossanak.

– Miféle erő teszi ezt lehetővé?

– Csak egy lehetőség van: erős kölcsönhatás. – Sisakja üvegén át is látszott, hogy Ding Yi homlokát izzadság borítja.

– De... az olyan, mintha íjjal és nyíllal lőnének a Holdra?

– Valóban íjjal és nyíllal lőttek a Holdra... Az áldott anya könnye? – Fagyos nevetés tört fel torkából, gyászos hang, melytől megborzongtak. Mindhárom tiszt tudta, hogy értette. A csepp nem a törékenység jele volt, mint a könny, épp ellenkezőleg:

százszor erősebb volt, mint a legerősebb anyag a Naprendszerben. Hozzá képest minden ismert anyag gyengének tűnt, akár a papír. Úgy haladhatott volna át a Földön, mint pisztolygolyó a vajon, és felületét a legkisebb sérülés se érte volna.

– Akkor... mi célt szolgál? – kérdezte hirtelen az alezredes?

– Ki tudja? Lehet, hogy tényleg csak hírnök... de másféle üzenetet hozott az emberiségnek – felelte Ding Yi, és elfordította tekintetét a csepről.

– Tessék?

– Ha elpusztítják is, mi közöd hozzá?

Szavait pillanatnyi csend követte, ahogy az expedíció másik három tagja és az egyesült flotta milliányi tagja a jelentésükön tűnődött. Ekkor Ding Yi hirtelen megszólalt.

– Meneküljenek!

Halkan ejtette ki a szót, de aztán felemelte karjait és rekedt hangon felkiáltott. – Ostoba gyermekek! Meneküljenek!

– Hová? – kérdezte Xizi riadtan.

Alig pár másodperccel Ding Yi után az alezredes is ráébredt az igazságra, és a tudóshoz hasonlóan ő is kétségbeesetten felkiáltott.

– A flotta! Menekítsék a flottát!

Ekkor azonban már túl késő volt. Az erőteljes interferencia eltörölte a kommunikációs csatornákat. A *Sáska*-ról közvetített kép eltűnt, és a flotta már nem hallotta az alezredes utolsó kiáltását.

A csepp farkának csúcsán kék fénygömb jelent meg, ami eleinte kicsi volt, de nagyon fényes, és kék felhőbe vonta környezetét, majd drámai gyorsasággal növekedett, színe kékből sárgára, végül vörösre váltott. Szinte úgy tűnt, a fényt nem is a csepp hozza létre, csak úgy szivárog belőle. Ahogy a fénygömb növekedett, fénye gyengébb lett, és mikor átmérője elérte a csepp kiterjedésének kétszeresét, eltűnt. Ebben a pillanatban egy

második, apró kék fénygömb jelent meg a csúcson. Az elsőhöz hasonlóan növekedett, változtatta a színét, gyengült, majd gyorsan eltűnt. A csepp farkából tovább áradtak a fénygömbök, másodpercenként kettő vagy három, és meghajtóerejüknek köszönhetően a csepp elindult előre, majd erőteljes gyorsulásba kezdett.

Az expedíció négy tagja azonban a második fénygömb megjelenését már nem látta, mert az első olyan ultramagas hőmérséklet kísérte, amely megközelítette a Nap belső magjának a forróságát, és azonnal elpárologtatta mind a négyüket.

A *Sáska* törzse vörösen izzott, kívülről lampionnak tűnt, melyben épp meggyújtották a gyertyát. Fémteste elolvadt, akár a viasz, de amint olvadni kezdett, fel is robbant, és úgy oldódott fel az űrben, mint izzó folyadék, ami után alig marad szilárd törmelék.

Ezer kilométer távolságból a flotta jól láthatta, hogy a *Sáska* felrobban, az első vizsgálatok során azonban arra a következtetésre jutottak, hogy a csepp megsemmisítette magát. Mindenki sajnálattal gondolt az expedíció áldozatul esett négy tagjára, és csalódással töltötte el őket, hogy a csepp mégsem a béke követeként érkezett. Az emberi faj azonban a legcsekélyebb mértékben sem volt lelkiileg felkészülve arra, ami ezután következett.

Az első anomáliát a flottának az űr megfigyelését végző számítógépe észlelte, amely a *Sáska* robbanásáról készült felvételek feldolgozása közben felfedezte, hogy az egyik törmelékdarab eltér a normálistól. A legtöbb darab olvadt fémből volt, és a robbanás után egyforma sebességgel szóródtak szét az űrben, ez az egy azonban gyorsult. A hatalmas mennyiségű repülő törmelék között természetesen csak egy számítógép volt képes megtalálni egy apró tárgyat. Azonnal átkutatta adatbázisát és teljes ismerettárát, melyben hihetetlen mennyiségű információ szerepelt a *Sáská*-ról, és számtalan lehetséges

magyarázattal állt elő a bizonyos törmelékdarabbal kapcsolatban, de egyik sem bizonyult helyesnek.

Sem számítógép, sem ember nem jött rá, hogy a robbanásban csak a *Sáska* és a négytagú expedíciós csapat pusztult el, a csepp azonban nem.

Ami a gyorsuló törmelékdarabot illette, a flotta űrbeli megfigyelőrendszere csak hármass fokozatú riadót rendelt el miatta, mert a közelítő objektum nem hadihajó volt, és a négyszögletes alakzat egyik sarka felé tartott; nyilvánvaló volt, hogy ha ezt az irányt tartja, akkor elhalad az alakzat mellett és egyik hadihajót sem fogja eltalálni. Tekintve, hogy a *Sáska* robbanását követően több alkalommal rendeltek el egyes fokozatú riadót, ezt a hármass szintűt mindenki teljességgel figyelmen kívül hagyta. A számítógép azonban felfigyelt a törmelékdarab gyorsulásának mértékére: mire háromszáz kilométert megtett, már elérte a harmadik kozmikus sebességet, és még mindig egyre gyorsult. A számítógép kettesre módosította a riadó fokozatát, de még mindig nem foglalkozott vele senki.

A törmelék már nagyjából ezeröttszáz kilométert megtett a robbanás helyszínétől az alakzat sarka felé, és még mindig csak ötvenegy másodperc telt el. Mire elérte az alakzat sarkát, másodpercenként 31,7 kilométeres sebességgel haladt. Ekkor az alakzat külső határánál járt, százhatvan kilométernyire a *Végtelen határ*-tól (így hívták az alakzatnak ebben a sarkában elhelyezkedő első hadihajót). A törmelékdarab nem haladt el az alakzat mellett, ehelyett harminc fokban elfordult, és lassítás nélkül egyenesen a *Végtelen határ* felé száguldott. A körülbelül két másodperc alatt, amíg megtette ezt a távolságot, a számítógép még vissza is állította a kettes fokozatú riadót hármásra, mert arra következtetett, hogy a törmelékdarab konkrétan nem is létezhet, mert mozgása az űrbeli mechanika törvényei szerint nem lett volna lehetséges. A harmadik

kozmosz sebesség kétszeresénél ilyen éles fordulást végrehajtani a sebesség csökkenése nélkül olyan lett volna, mint nekiszáguldani egy vasfalnak. Ha ezt egy fedélzetén fémtömböt szállító űrhajó hajtotta volna végre, az irányváltás akkora erőt fejtett volna ki, hogy a fémtömb vékony hárttyává lapult volna. Így aztán a törmelék nem lehetett más, mint illúzió.

A csepp a harmadik kozmosz sebesség kétszeresével csapódott be a *Végtelen határ*-ba, és egyenesen elindult a flotta alkotta négyszög első során át.

A csepp a *Végtelen határ* hátulsó harmadában találta el, és ellenállás nélkül hatolt át rajta, akár egy árnyékon. A becsapódás extrém sebessége azzal járt, hogy két, rendkívül szabályos, nagyjából a csepp legvastagabb részével megegyező átmérőjű lyuk jelent meg a hajó törzsén, ahol a csepp be- és kifelé menet áthatolt rajta. Alig jelentek azonban meg a lyukak, már el is torzultak és el is tűntek, mert körülöttük a törzs elolvadt a nagy sebességű becsapódás miatt keletkező hőtől és a cseppet kísérő fénykör szélsőségesen magas hőmérsékletétől. A hajónak az a része, amelyet a becsapódás ért, izzó vörössé vált, és a vörösség terjedni kezdett a becsapódás helyétől, míg el nem borította a hajó felét, és az olyan nem lett, mint egy vasdarab, amelyet most vettek ki a kohóból.

Miután áthaladt a *Végtelen határ*-on, a csepp továbbhaladt előre, másodpercenként harminc kilométeres sebességgel. Három másodperc alatt kilencven kilométert tett meg, és áthaladt először a *Yuanfang*-on, amely az első sorban a *Végtelen határ* szomszédja volt, majd a *Ködkürt*-ön, az *Antarktisz*-on és a *Tökéletesség*-en. Nyomában a hajótörzsek vörösén izzottak, mintha az alakzat első sorában lévő hajók óriási lámpák lennének.

Ekkor a *Végtelen határ* felrobbant. Ahogy az őt követő hajókat, ezt is épp a fúziós üzemanyag tartályánál találta el a csepp, a *Sáska* szokványos, a magas hőmérséklet hatására bekövetkező

robbanásától eltérően azonban ezt a robbanást a *Végtelen határ* üzemanyagában bekövetkező láncreakció indította el. Senkinek nem sikerült rájönnie, hogy a fúziós reakciót a csepp meghajtásául szolgáló magas hőmérsékletű fénykör váltotta ki, vagy valamilyen más tényező. A termonukleáris robbanás tűzgolyója ott jelent meg, ahol a csepp becsapódott az üzemanyagtartályba, és gyorsan terjedt, mígnem az egész flottát megvilágította az űr bársonyos háttére előtt, és túlragyogta a Tejutat.

Ezután nukleáris tűzgolyók jelentek meg sorban a *Yuanfang-on*, a *Ködkürt-ön*, az *Antarktisz-on* és a *Tökéletesség-en* is.

Az ezt követő nyolc másodpercben a csepp tíz újabb, csillagközi osztályú hadihajón haladt át.

Ekkorra az egyre növekvő nukleáris tűzgolyó teljesen felemésztette a *Végtelen határ-t*, és zsugorodni kezdett, az eltalált többi hajón pedig sorban lobbantak fel és terjedtek az újabb tűzgolyók.

A csepp haladt tovább, végig az alakzat teljes hosszán, és egyik csillagközi osztályú hadihajón a másik után hatolt át, kevesebb mint egy másodperc alatt.

A *Végtelen határ* fúziós tűzgolyója kialudt, a hajótörzs olvadt roncs maradt utána. Ekkor a roncs hirtelen kettérobbant, és több millió tonna izzó, sötétvörös, fémes folyadék tört elő belőle, mint egy hirtelen kipattanó bimbó; az olvadt fém akadály nélkül szóródott szét minden irányban, égő, fémes magmaviharként.

A csepp továbbhaladt előre, egyenes vonalban hatolt át még több hadihajón, és tíz nukleáris tűzgolyóból álló sort hagyott maga után. Az égő, kis Napok lángjainál az egész flotta úgy ragyogott, mintha kigyulladt és fénytengerré vált volna. A tűzgolyók sora mögött az olvadt hadihajók tovább köpködték hullámokban a forró, olvadt fémet az űrbe, mintha hatalmas sziklatömböket dobáltak volna egy magmatengerbe.

Egy perc és tizennyolc másodperc alatt a csepp kétezer

kilométeres utat tett meg, és minden egyes hajón áthaladt abból a százból, amely az egyesült flotta négyszögletes alakzatának első sorát alkotta.

Amire a sor utolsó hajóját, az *Ádám*-ot is elnyelte a nukleáris tűzgolyó, a sor túlsó végén a fémes magmakitörések során kilökődött anyag szétszóródott, lehűlt és minden irányban szétterjedt, így a robbanás központja – ahol egy perccel korábban a *Végtelen határ* volt – gyakorlatilag teljesen kiürült. A *Yuanfang* a *Ködkürt*, az *Antarktisz*, a *Tökéletesség...* egyik a másik után tűnt el a fémes magmában. Mikor a sor utolsó nukleáris tűzgolyója is kialudt, és az űrre ismét sötétség borult, a fokozatosan hűlő magma, ami eddig alig volt kivehető, sötétvörös fények soraként jelent meg az űr feketeségében, mint egy kétezer kilométer hosszú vérfolyó.

Miután áthatolt az *Ádám*-on, a csepp rövid, körülbelül nyolcvan kilométernyi távolságot tett meg az üres világűrben, majd ismét olyan fordulatot hajtott végre, amelyet az emberiségnek az űrbeli mechanikáról alkotott fogalmai nem voltak képesek megmagyarázni. Ezúttal még kisebb szögben fordult: alig tizenöt fok választotta el attól, hogy teljes visszafordulást hajtsen végre, szinte egy pillanat alatt, miközben végig állandó sebességgel haladt. Ezután kicsit módosított irányán, hogy egy vonalban legyen a hajók második sorával a flotta alakzatában – vagyis azzal, ami az előbb bekövetkezett pusztítás után most az első sort alkotta –, és másodpercenként harminc kilométeres sebességgel megindult a *Gangesz* felé, amely az első hajó volt a sorban.

A Flottaparancsnokság mind ez ideig nem reagált az eseményekre.

A flotta harci információs rendszere hűen teljesítette kötelességét, és kiterjedt megfigyelőhálózata segítségével minden információt teljes mértékben rögzített ennek az egy perc tizennyolc másodpercnek az eseményeiről. Az óriási mennyiségű

információt egyelőre csak egy számítógépes harctéri döntéshozó rendszer volt képes kielemezni, amely aztán arra a következtetésre jutott, hogy nagy erejű, ellenséges űrbeli erők jelentek meg a közelben, és támadást indítottak a flotta ellen. A számítógép azonban az ellenséges erőkkel kapcsolatban semmilyen információt nem nyújtott. Csak két dolog volt biztos: 1. az ellenséges űrbeli erők ugyanott helyezkedtek el, ahol korábban a csepp, és 2. az ellenséges erők láthatatlanok minden észlelési mód számára, amellyel az emberiség rendelkezett.

A flottaparancsnokokon addigra bénító sokk uralkodott el. Az elmúlt majdnem kétszáz év során az űrbeli stratégiával és taktikával kapcsolatos kutatások a szélsőséges harci helyzetek minden lehetséges változatát felvázolták, azonban száz hadihajó petárdaként robbant fel kevesebb mint egy perc alatt, és ez túlszárnyalta képzelőerejüket. A harci információs rendszerből áradó információhalmaz mennyisége miatt kénytelenek voltak a számítógép harctéri döntéshozó rendszerének elemzéseire és ítéletére hagyatkozni, és figyelmüket egy olyan, láthatatlan idegen flotta észlelésére kellett fordítaniuk, amely flotta nem is létezett. A harctéri megfigyelési kapacitást teljes mértékben az űr távoli részeire irányozták, így figyelmen kívül hagyták a veszélyt, amely ott volt az orruk előtt. Az emberek egy jelentős része még azt is gondolta, hogy a hatalmas, láthatatlan ellenség egy újabb idegen hadsereg lehet, amely független az emberiségtől és a Trisolaristól, mert tudatalattijukban a Trisolaris továbbra is a gyenge, vesztes fél maradt.

A flotta harctéri megfigyelőrendszere legfőképpen azért nem volt képes korábban észrevenni a csepp jelenlétét, mert a radar számára minden hullámhosszon láthatatlan maradt, és csak a látható spektrumról készült képek elemzésével lehetett észrevenni, a látható képeket azonban sokkal kevésbé kezelték fontosként, mint a radarok adatait. A legtöbb roncsdarab, ami szétrobbant törmelékből álló viharként szóródott szét az űrben a

támadáskor, folyékony fémből volt, a nukleáris robbanásokkal járó rendkívül magas hőmérsékleten olvadt meg. Minden egyes hajó pusztulásakor több mint egymillió tonna olvadt fém szóródott szét, és ennek a hatalmas mennyiségű olvadt törmeléknek egy jelentős része nagyjából hasonló méretű és formájú volt, mint a csepp, így a számítógépes képelemző rendszer nehezen tudta volna ezt megkülönböztetni a többi törmeléktől. Emellett gyakorlatilag minden parancsnok úgy tudta, hogy a csepp megsemmisítette magát a *Sáská*-n belül, így senki nem adott kifejezett parancsot egy ilyen elemzés elvégzésére.

Eközben a csata miatt kitört zűrzavart más körülmények is súlyosbították. Az első sorban lévő hajók robbanásakor szétszóródó törmelék hamar elérte a második sort, melynek védelmi rendszere nagy energiájú lézerekkel és sugárfegyverekkel reagált, próbálva elhárítani a törmeléket. A repülő roncsdarabok, melyek nagyrészt a nukleáris tűzgolyókban megolvadt fémből álltak, különböző méretűek voltak, és bár repülésük közben az űrbeli alacsony hőmérséklet részben lehűtötte őket, csak külső héjuk szilárdult meg, belsejükben még mindig folyékony fém izzott, és mikor eltalálták őket, ragyogó tűzijátékként robbantak szét. Kis idő elteltével a második sor is lángokban állt, párhuzamos vonalat alkotva a tompa fényű vérfolyóval, amit az első sor felrobbant hajói hagytak maguk után; előbbieket úgy zilálták szét a robbanások, mintha tűztenger söpört volna végig rajtuk a láthatatlan ellenség irányából. A törmelék olyan sűrűn záporozott, mint a jégeső, túl sűrűn ahhoz, hogy a védőrendszerek képesek legyenek kivédeni, és mikor egyes daraboknak sikerült átcsúszniuk rajta, és nekivágódniuk a hajóknak, a száguldó, szilárd-folyékony fémdarabok alapos pusztítást végeztek. A flotta második sorában lévő hajók közül jó párnak a törzse nagymértékben károsodott, némelyik ki is lyukadt. A dekompresziót jelző riadó éles hangon sivített. Bár a

törmelékkel folytatott, szemkápráztató csata nem maradt észrevétlen, ilyen körülmények közt a parancsnoki rendszer számítógépeinek és maguknak a parancsnokoknak is nehéz volt elkerülni, hogy téves következtetésre jussanak, miszerint a flotta heves tűzharcba keveredett egy idegen űrflottával. Sem ember, sem gép nem vette észre a halál apró alakját, amely a hajók második sorát is pusztítani kezdte.

Így aztán mikor a csepp a *Gangesz*-re támadt, a második sor száz hadihajója még mindig egyenes vonalban állt – halált hozó alakzatban.

A csepp villámként száguldott előre, és mindössze tíz másodperc alatt tizenkét hajón haladt át: a *Gangesz*-en, a *Columbiá*-n, az *Igazság*-on, a *Maszadá*-n, a *Proton*-on, a *Tandi*-n, az *Atlantic*-on, a *Szíriusz*-on, a *Hálaadás*-on, a *Haladás*-on, a *Han*-on és a *Vihar*-on. Ahogy az első sor pusztulásakor, itt is minden hajó izzó vörössé vált a behatolás után, majd egész törzsét nukleáris tűzgolyó lepte el, melynek nyomában millió tonnányi sötétvörös, izzó, fémes magma keletkezett, ami azután felrobbant. A brutális pusztítás során a sorban álló hadihajók olyanok voltak, mint egy kétezer kilométeres gyújtózsínór, és olyan hevesen égtek el, hogy semmi nem maradt utána, csak tompa, vörös fényben izzó hamu.

Egy perc huszonegy másodperccel később a második sor száz hajója is elpusztult.

Miután áthatolt az utolsó hajón, a *Meidzsi*-n, a csepp elérte a sor végét, és éles szögben visszafordult, hogy egyenesen nekitámadjon a harmadik sor első hajójának, a *Newton*-nak. A második sor pusztulása során a robbanásokban szétrepülő roncsdarabok nekivágódtak a harmadik sornak. A törmelékek áradatában a második sorban történt robbanásokból eredő olvadt fém közé az első sor hajóiból származó, mostanra nagyrészt lehűlt fémdarabok is keveredtek. A harmadik sor legtöbb hajója mostanra beindította hajtóművét és védelmi rendszerét, majd manőverezni kezdett, ami azt jelentette, hogy a

hajók mostanra már nem alkottak tökéletesen egyenes sort, ahogy az első és a második sor hajói tették, de a száz hajó még így is nagyjából egy vonalban helyezkedett el. Miután a csepp áthatolt a *Newton*-on, élesen irányt váltott, szemvillanás alatt átszelte a húsz kilométeres távolságot a *Newton* és a *Felvilágosodás* között, amely utóbbi mostanra három kilométerre eltávolodott az egyenes vonaltól. A *Felvilágosodás*-on áthatolva ismét élesen irányt váltott, és a *Kréta-kor* felé indult, miközben a hajó a másik irányba igyekezett kitérni, de a csepp áthatolt rajta, cikcakkban fúrva át a harmadik sor hajóit, egyiket a másik után, miközben sebessége egy pillanatra sem vesztett a másodpercenkénti harminc kilométerből. A csepp által leírt út elemzői elképedten észlelték, hogy a csepp, valahányszor megfordul, éles szögben teszi, nem pedig az emberi űrhajókra jellemző körívvel. Ördögi útvonala az emberi agy számára teljességgel felfoghatatlan meghajtásról tanúskodott – mintha tömeggel nem rendelkező árnyék lett volna, amelyre nem érvényesek a dinamika törvényei, és arra menne, amerre kedve tartja; mintha Isten tollának hegye lett volna. A flotta harmadik sorát ért támadás alatt a csepp másodpercenként akár kétszer vagy háromszor is élesen irányt váltott – halálos hímzötűként mozgott, amely a pusztítás fonálát húzta végig a sor száz hajóján.

A csepp két perc harmincöt másodperc alatt pusztította el a harmadik sort.

Ekkorra már a flotta minden hadihajója beindította hajtóművét. Bár az alakzat mostanra teljesen felbomlott, a csepp tovább támadta a menekülő hajókat. A pusztítás tempója lelassult, de így is minden egyes pillanatban három-öt nukleáris tűzgolyó égett a hajók között. Halálos lángjaiknál a hajtóművek fénye elhalványult, riadt szentjánosbogarak csapatának tűnt.

A flottaparancsnokságnak még mindig fogalma sem volt a támadás valódi eredetéről, és továbbra is arra összpontosította energiáit, hogy a képzelt, láthatatlan ellenséges flottát keresse.

Nemsokára azonban körvonalazódni kezdett a helyes elemzés, és a flotta által továbbított ködös információk hatalmas tömegének későbbi kielemezése során fény derült arra, hogy legkorábban az Ázsiai Flotta két alacsony rangú tisztjének sikerült megközelítenie az igazságot. Egyikük Zhao Xin zászlós volt, a *Beifang* helyettes célpontmeghatározó tisztje, a másik pedig Li Wei kapitány, a *Wannian Kunpeng* elektromágneses fegyverzetének fegyverrendszer-kezelő tisztje. Beszélgetésük a következőképpen zajlott:

Zhao Xin: *Beifang* TR317 a *Wannian Kunpeng* EM986-nak!
Beifang TR317 a *Wannian Kunpeng* EM986-nak!

Li Wei: Itt a *Wannian Kunpeng* EM986. Figyelmeztetem, hogy ezen az információs szinten a hajók közti, hangalapú kommunikáció a háborús szabályzat megsértésének minősül.

Zhao Xin: Te vagy az, Li Wei? Itt Zhao Xin! Épp téged próbáltalak megtalálni!

Li Wei: Üdv! Jó tudni, hogy még életben vagy.

Zhao Xin: Kapitány, azt akartam mondani, hogy rájöttem valamire, és szeretném továbbítani a közös parancsnokság szintjére, de túl alacsony a jogosultsági szintem. Tudnál segíteni?

Li Wei: Nekem is alacsony a jogosultsági szintem. De a közös parancsnokság szintjének jelenleg elég sok információ áll a rendelkezésére. Mit szeretnél továbbítani nekik?

Zhao Xin: Kielemeztem a csata vizuális képét...

Li Wei: Nem a radar információit kellene elemezned?

Zhao Xin: Az tele van tévedéssel. Mikor kielemeztem a vizuális képet, és kizárólag a sebesség jellemzőit vettem figyelembe, tudod, mire jöttem rá? Tudod, mi folyik itt?

Li Wei: Nem, de úgy látom, te igen.

Zhao Xin: Ne hidd, hogy megőrültem... ismersz engem, barátok vagyunk!

Li Wei: Hidegvérű szörnyeteg vagy. Te leszel az utolsó, aki megőrül. Folytasd!

Zhao Xin: Nézd, az a helyzet, hogy a flotta örült meg. Magunkat támadjuk!

Li Wei: ...

Zhao Xin: A *Végtelen határ* megtámadta a *Yuanfang*-ot, a *Yuanfang* megtámadta a *Ködkürt*-öt, a *Ködkürt* megtámadta az *Antarktisz*-t, az *Antarktisz*...

Li Wei: Neked elment az eszed!

Zhao Xin: Pedig ez történik! A megtámadja B-t, és B, miután megtámadták, de még mielőtt felrobbant volna, megtámadja C-t, majd C, miután megtámadták, de még mielőtt felrobbant volna, megtámadja D-t... Mintha minden egyes hajó, amit eltaláltak, megtámadta volna a következő hajót a sorban – a francba is, olyan, mint egy fertőzés, vagy mint egy játék, amiben a labdát passzolgatják, csak halálos. Örület!

Li Wei: Milyen fegyvereik vannak?

Zhao Xin: Nem tudom. A képen látszik az egyik lövedék, de rohadt kicsi és elképesztően gyors, sokkal gyorsabb, mint a sugárfegyvereitek. És hihetetlenül pontos. Minden egyes alkalommal az üzemanyagtartályt találta el!

Li Wei: Küldd át az elemzést!

Zhao Xin: Átküldtem, az eredeti adatokat és a vektoros elemzést is. Nézd meg, a franc essen bele!

Zhao Xin zászlós elemzése, bár szokatlannak minősült, egész közel járt az igazsághoz. Li Wei fél percig tanulmányozta az információt, amit a zászlós átküldött. Ez alatt az idő alatt újabb harminckilenc hajó pusztult el.

Li Wei: Észrevettem valamit a sebességgel kapcsolatban.

Zhao Xin: Melyik sebességről beszélsz?

Li Wei: A kis lövedék sebességéről. Valahányszor kilövik valamelyik hadihajóról, kicsit lassabban repül. Repülés közben felgyorsul másodpercenként harminc kilométerre, aztán belecsapódik a következő hajóba, és amikor az a hajó lövi ki, mielőtt felrobbanna, megint lassabb egy kicsivel. Aztán

felgyorsul...

Zhao Xin: Ez nem jelent semmit.

Li Wei: Úgy értem... kicsit mintha hatással lenne rá az ellenállás.

Zhao Xin: Ellenállás? Hogyhogy?

Li Wei: Valahányszor ez a lövedék áthalad egy célponton, az ellenállás lelassítja.

Zhao Xin: Értem, mire akarsz kilyukadni. Nem vagyok hülye. Azt mondtad: „ez a lövedék”, és hogy „áthalad egy célponton”... Ugyanarról a tárgyról lenne szó?

Li Wei: Nézz csak ki! Újabb száz hajó felrobbant.

A beszélgetés nem a flotta modern nyelvén zajlott, hanem huszonegyedik századi mandarin kínaiul. Ebből nyilvánvaló volt, hogy mindketten hibernáltak voltak. Kevés egykori hibernált szolgált a flottánál, és bár legtöbbjüket még nagyon fiatal korban élesztették újjá, így sem voltak képesek ugyanakkora mértékben magukba szívni az információt, mint egy modern kori ember, így aztán legtöbbjük viszonylag alacsonyabb jelentőségű feladatokat kaptak. Később kiderült, hogy azok közt a tisztek és katonák közt, akik a legkorábban nyerték vissza józan eszüket és ítélőképességüket, jelentős többségben voltak a hibernáltak. Ez a két tiszt például, annak ellenére, hogy olyan beosztásban szolgáltak, ahol még a hajó fejlettebb rendszereihez sem rendelkeztek hozzáféréssel, figyelemre méltó elemzést voltak képesek végrehajtani.

Zhao Xin és Li Wei értesülései nem jutottak keresztül a flotta parancsnoki rendszerén, de a rendszernek a csatával kapcsolatos elemzése jó irányban tapogatózott. Mikor kiderült, hogy a láthatatlan ellenséges erő, amelyet a számítógép döntéshozó rendszere feltételezett, nem létezik, a figyelem a csata során összegyűjtött információk felé fordult. Az óriási adathalmaz átkutatása és az adatok összehasonlítása során a rendszer végre rájött, hogy a csepp továbbra is létezik. A csata felvételein

felfedezett képe alapján semmit nem változott, azt leszámítva, hogy farkánál megjelent a hajtóműből áradó fény. Még mindig tökéletes csepp alakja volt, csak éppen ezúttal a nukleáris tűzgolyók és a fémes magma ragyogása tükröződött vissza felületén, miközben továbbszáguldott – vakító fényesség váltakozott a sötétvörössel. Olyan volt, akár egy égő vércsepp. A további elemzések megalkották a csepp pusztító útvonalának modelljét.

Az űrbeli stratégia terén folytatott kétszáz évnyi kutatás során számtalan forgatókönyv született arról, hogyan fog lezajlani az ítéletnap csata, de a stratégiák gondolataiban az ellenség mindig hatalmas volt. Úgy gondolták, az emberiség egy űrbeli csatamezőn találkozik majd a hatalmas trisolarisi flotta nagy részével, ahol minden hadihajó egy kisebb város méretű, halálos erőd. Elképzelték az összes megdöbbenő fegyvert és taktikát, amellyel az ellenség rendelkezhet; a legrémisztőbb az volt, hogy a trisolarisi flotta antianyagfegyverekkel indít támadást és egy puszkagolyó méretű antianyag-lövedékkel pusztít el egy teljes, csillagközi osztályú csatahajót.

Most azonban az egyesült flottának szembe kellett néznie a tényekkel: egyetlen ellenségük egy apró szonda volt, egyetlen vízcsepp a trisolarisiak erejének hatalmas óceánjából, és ez a szonda az emberek hadiflottái által ismert legrégebbi, legegyszerűbb taktikát alkalmazta: az öklelést.

Durván tizenhárom perc telt el attól a pillanattól, hogy a szonda megkezdte a támadást, addig, amikor a flotta parancsnokságának sikerült helyesen felmérnie a helyzetet. A harcmezőn uralkodó bonyolult, könyörtelen állapotokat tekintve ez elég gyorsnak minősült, a csepp azonban még gyorsabb volt. A huszadik századi tengeri csatákban lehet, hogy még arra is jutott elég idő, hogy a parancsnokokat a vezérhajóra rendeljék megbeszélésre, amint az ellenséges flotta megjelent a láthatáron, az űrbeli csatáknál azonban másodpercekben mérték az időt, és

ez alatt a tizenhárom perc alatt a szonda több mint hatszáz hajót pusztított el. Az emberiség csak ekkor ébredt rá, meghaladja a képességeit, hogy hatékonyan parancsoljon a hajóknak egy űrbeli csatában – és a sophonok gátja miatt az emberiség által kifejlesztett mesterséges intelligencia képességeit is. Tisztán ebből a szempontból úgy tűnt, az emberiség talán soha nem lesz alkalmas arra, hogy csatát vívjon az űrben a Trisolarisszal.

A cseppet nem észlelte radar, másrészt rettentő gyors volt, és e két okból kifolyólag az első megtámadott hajók védelmi rendszere nem reagált. Ahogy azonban a hajók közti távolság nőtt, és a csepp támadásai közti idő növekedett, a védelmi rendszer minden hajón újrakalibrálta magát a csepp mint célpont tulajdonságai alapján. Ez azt jelentette, hogy mire a csepp eltalálta a *Nelson*-t, a hajó képes volt kísérletet tenni a kivédésére: lézerfegyvereket használt a pontosabb célzás érdekében, mikor a kicsi, nagy sebességű célpontra lőtt. Mikor a lézersugarak eltalálták, a csepp erős fényt bocsátott ki, látható fényt, annak ellenére, hogy a hajó szabad szemnek láthatatlan gamma-sugarakkal lőtt rá. Senki nem értette, hogy maradhat a csepp láthatatlan a radar számára, mert felszíne teljes mértékben tükröződött, alakjának köszönhetően pedig külső felülete elég nagy volt – talán az volt a láthatatlanságának titka, hogy módosítani tudta a visszatükrözött elektromágneses hullámok frekvenciáját. Amikor eltalálták a cseppet, olyan vakító fényt kezdett árasztani, hogy mellette elhomályosultak a körülötte minden irányban fellobbanó nukleáris tűzgolyók, a megfigyelőrendszernek halványabbra kellett állítania a képet, hogy elkerüljék az optikai alkatrészek károsodását, aki pedig egyenesen belenézett, tartós szemkárosodást szenvedett. Más szavakkal élve, ez a szupererős fény hatását tekintve nem különbözött a sötétségtől. A mindent elhomályosító fénybe burkolózó csepp behatolt a *Nelson* törzsébe, és kialudt, a csatamező pedig éjfekete sötétségbe borult. Pillanatokkal később

a nukleáris tűzgolyók fénye visszanyerte erejét. Ezután a csepp sértetlenül elhagyta a *Nelson*-t, és egyenesen indult a nyolcvanvalahány kilométerrel távolabb tartózkodó *Green* felé.

A *Green* védelmi rendszere elektromágneses alapú kinetikus fegyverekre váltott, hogy kivédje a támadó cseppet. A sugárfegyver által kilőtt fémlövedékek hatalmas pusztító erővel rendelkeztek, a nagy sebességükből adódó mozgási energia pedig azzal járt, hogy minden egyes lövedék, ami eltalálta a célpontot, egy bomba erejével csapódott neki. Ha földi célpontok ellen lőtték volna ki őket, szinte pillanatok alatt a földdel tettek volna egyenlővé egy hegyet. A csepp relatív sebessége fokozta a lövedékek erejét, mikor azonban becsapódtak, a csepp csak minimálisan lassított, mielőtt magasabb fokozatra kapcsolta hajtóművét, és visszanyerte sebességét. Lövedékek sűrű záporában száguldott egyenesen a *Green* felé, és áthatolt a hajón. Ha a legerősebb nagyítású mikroszkóppal nézték volna, a csepp felszínét továbbra is tükörsimának, teljesen karcmentesnek találták volna.

Az erős kölcsönhatás során létrejött anyag úgy különbözik a hétköznapi anyagtól, mint a szilárd a folyékonytól. Az emberi fegyverek támadása a csepp ellen csak olyan volt, mint a zátonynak csapódó hullámverés. Lehetetlen volt kárt tenni benne, ami azt jelentette, hogy a csepp a Naprendszerben érinthetetlennek minősült. Nem volt semmi a világon, ami elpusztíthatta volna.

A flotta parancsnoki rendszere épp csak stabilizálta magát, mikor újra rázúdult a káosz, és ezúttal a hadviselés minden lehetséges módjának elvesztése fölötti kétségbeesés azt jelentette, hogy nem fog magához térni az összeomlás után.

Az űrben folytatódott a könnyörtelen mézszárlás. Ahogy a hajók közti távolság nőtt, a csepp gyorsult, és nemsokára megduplázta sebességét – immár hatvan kilométert tett meg másodpercenként. A folytatódó támadásokra hűvösen, precízen,

intelligens módon reagált, tökéletes pontossággal oldotta meg az utazó ügynök problémáját az egyes régiókban, és alig fordult elő, hogy visszafelé kellett haladnia. Az, hogy célpontjai folyamatosan mozgásban voltak, azt jelentette, hogy a csepp rengeteg pontos mérést és összetett számítást végzett el minden nehézség nélkül, nagy sebességgel. Ettől persze még előfordult, hogy erőteljesen célratörő mézárhlása során időnként kitért a hajócsoport szélei felé, hogy gyorsan elpusztítson egy-két távolabb lévő hajót, és eltántorítsa a flottát attól, hogy esetleg abban az irányban próbálkozzon a meneküléssel. Mivel túl késő volt ahhoz, hogy mélytengeri állapotba kerüljenek, a hajók csak hármas gyorsulási fokozatot értek el, így képtelenség lett volna szétszóródniuk. A csepp, akár a nyáj mellett rohanó pásztorkutya, időnként akadályozó csapásokat mért a flotta széleire különféle pontokon, hogy az alakzat egyben maradjon.

Mikor egy hajót eltalált a csepp, a törzsnek a lyuk körüli része azonnal izzó vörössé vált, ez azonban csak három vagy öt másodpercig tartott, utána a nukleáris üzemanyag robbanása miatt tűzgolyó emésztette el a hajót, és égetett porrá minden élőlényt a fedélzeten. Ez azonban csak a csepp tipikus támadásai esetében történt így. A szonda általában a hajók üzemanyagtartályára csapott le halálos pontossággal – nem lehetett tudni, hogy valós idejű helymeghatározással derítette ki, hol van a tartály, vagy egy adatbázisban tárolta a sophonoktól kapott adatokat minden hajó felépítéséről –, mindenesetre a célpontok körülbelül tíz százalékánál a csepp nem a tartályokat fúrta át. Ezeknél a hajóknál nem zajlott le a nukleáris üzemanyag fúziója, így viszonylag hosszú időbe telt, amíg a tűzforróra izzott hajók végül felrobbantak, a legénység pedig brutális körülmények között szenvedett a magas hőmérséklet miatt, mielőtt halálra égett.

A hajók evakuálása nem zajlott simán. Az űr még mindig tele volt lehűlt vagy még olvadt törmelékkel és nagy méretű

hajóroncsdarabokkal, így a hajók védelmi rendszerének folyamatosan takarítaniuk kellett maguk előtt az utat lézereikkel vagy sugárfegyvereikkel. A roncsok csillogó, lángoló íveket formáltak, amelyek ragyogó baldachint formáltak az egyes hajók fölött. Így is voltak azonban törmelékdarabok, amelyek átcsúsztak a védelmi rendszeren, és komoly kárt okoztak a hajótörzsekben, akár még a navigációs képességet is tönkretették, ha egyenesen nekicsapódtak a hajóknak. A nagyobb roncsdarabokkal történt ütközések halálosnak bizonyultak.

A flotta parancsnoki rendszerének összeomlása ellenére az evakuálás alatt továbbra is a főparancsnokság irányított, az eredeti alakzat sűrűsége azonban azt jelentette, hogy elkerülhetetlen volt az ütközés a hajók között. A *Himalája* és a *Thor* frontálisan, nagy sebességgel ütköztek, és mindkét hajó darabokra tört. A *Hírvivő* nekitolatott a *Genesis*-nek; a nyílásokon hurrikánként kitörő levegő mindkét hajót széttepte, a legénységet és a hajókon lévő tárgyakat pedig kiszippantotta az űrbe, hogy aztán uszályként sodródjanak a két hatalmas roncs nyomában.

A legborzalmasabb az volt, ami az *Einstein*-nel és a *Xiá*-val történt. Mindkét hajó kapitánya távirányítási módba lépve megkerülte a rendszerbe épített védelmet, és négyes fokozatú gyorsulásra kapcsolt. A legénység egyetlen tagját sem védte mélytengeri állapot. A *Xia* fedélzetéről továbbított képeken egy hangár látszott, melyből eltűntek a vadászgépek. Helyettük száz ember tartózkodott a helyiségben, akiket a nehézségi gyorsulás hatalmas mértéke a fedélzetnek lapított, amint megkezdődött a gyorsulás. Ebből a nézőpontból a megfigyelő azt látta, hogy bíborszirmú vérvirágok nyílnak a futballpálya méretű fehér térben, és hihetetlenül vékony rétegeket formálnak, amelyek szétterjednek és végül egyé olvadnak a gyorsulás hatalmas erejétől... Az igazi borzalom azonban az volt, ami a gömb alakú kabinokban történt: a hipergravitáció megjelenésekor mindenki,

aki a kabinokban tartózkodott, a földre roskadt, majd az ördög súlyos keze mindannyiukat formátlan csomóvá nyomta össze, mintha agyagfigurákat gyúrna össze. Senkinek nem maradt ideje még sikoltani se; nem hallatszott más hang, csak a csontok recsenése és a belek kiomlása. Ezután a hús- és csonthalmok elmerültek a véres folyadékban, amely hátborzongatóan áttetszővé vált, amint az óriási erő hatására minden szárazanyag kicsapódott belőlük, felszíne pedig tükörsima és mozdulatlan lett a gyorsulás hatalmas erejétől. Szilárdnak tűnt, a húsból, csontból és szervekből álló formátlan halmok pedig úgy feküdtek benne, mint a kristályba fagyott rubinkövek...

Később az emberek eleinte azt gondolták, hogy az *Einstein* és a *Xia* véletlenül váltott négyes fokozatú gyorsulásra, hogy a kapitány hibát követett el a káosz közepette, de a későbbi nyomozás elvetette ezt a feltételezést. Ahhoz, hogy valaki a távirányítási móddal megkerülje a szigorú procedúrát, amelyet a hajó irányítórendszere megkövetelt a négyes fokozatú gyorsulás előtt – többek közt annak ellenőrzését, hogy a teljes légénység mélytengeri állapotban van –, műveletek bonyolult sorára volt szükség, és nem valószínű, hogy ezeket bárki végre tudta hajtani véletlenül. A két hajóról továbbított információból az is kiderült, hogy a négyes fokozatra kapcsolás előtt az *Einstein* és a *Xia* is a vadászgépeket használta arra, hogy a légénység egy része távozzon a hajóról, és nem kapcsoltak négyes fokozatra egészen addig, amíg a csepp közelebb nem ért, és a közeli hajók fel nem robbantak. Ez azt sugallta, hogy a létező legmagasabb gyorsulással akartak elmenekülni a csepp elől, hogy megőrizték az emberiség hadihajóit, de az *Einstein* és a *Xia* így sem voltak képesek elmenekülni a csepp karmai közül. A halál éles szemű istenének feltűnt, hogy ez a két hajó sokkal nagyobb mértékben gyorsul, mint a csoport átlaga, és sebesen a nyomukba eredt, hogy elpusztítsa a hajókat és élettelen tartalmukat.

Két másik hajónak azonban sikerült négyes fokozatra

gyorsulnia, hogy elmeneküljenek a csepp támadása elől: a *Kvantum* és a *Bronzkor* legénysége Ding Yi kérésére még a csata előtt mélytengeri állapotba került. Amint a hajók harmadik sora elpusztult, a két hajó négyes fokozatra kapcsolta, és vészhelyzeti gyorsulást hajtott végre, mindkettő ugyanabba az irányba. Mivel az alakzat sarkában helyezkedtek el, az egész flotta köztük és a csepp között helyezkedett el, így aztán elég idejük maradt, hogy elmeneküljenek az űr mélyébe.

Csaknem ezer hajó, több mint a flotta fele pusztult el a húszperces támadás során.

Az űr tízezer kilométer sugarú körben megtelt roncsokkal, a törmelék gyorsan táguló fémfelhőjének szegélyét időről időre megvilágította egy nukleáris tűzgolyóvá robbanó hajó, mintha egy hatalmas, kőből faragott arc villanna fel, majd tűnne el a kozmikus éjszakában. A tűzgolyók villanásai között a fémes magma ragyogása vérvörös naplementévé változtatta a felhőt.

A megmaradó hajók nagymértékben eltávolodtak egymástól, de majdnem mindegyikük továbbra is a fémfelhőn belül tartózkodott. Nagy részüknek a sugárfegyverei már lemerültek, így lézerrel kellett utat nyitniuk maguknak a felhőben, a fogyó energia miatt azonban a lézerek nem működtek teljes kapacitással, és a hajók csak lassan, kínkeservesen haladtak a törmelékmezőn át. Legtöbbjük gyakorlatilag ugyanolyan gyorsan haladt, mint ahogy a felhő tágult, így halálos csapdába kerültek, ahonnan az evakuálás és a menekülés is lehetetlennek tűnt.

A csepp sebessége eddigre elérte a harmadik kozmikus sebességet, azaz másodpercenként durván százhetven kilométert tett meg. Útja során át kellett vágnia a törmeléken, amely az ütközéstől folyékonyá vált, nagy sebességgel szétrepült, és más roncsokkal ütközött, így a csepp fénylő csóvát húzott maga után. Eleinte dühtől tomboló üstökösnek tűnt, ahogy azonban csóvája egyre hosszabb lett, a csepp hatalmas ezüst sárkánnyá vált, mely

tízezer kilométer hosszú farkat húzott maga után, és az egész fémfelhő ragyogott az örült táncában ide-oda csapdosó sárkány fényétől. A hajók, melyeket a sárkány feje átfúrt, a sárkány teste hosszában kezdtek felrobbanni, így minden egyes pillanatban négy vagy öt kis méretű Nap nukleáris robbanásai pettyezték a testet. Még távolabb az olvadt hajók millió tonnás fémes magmarobbanásokká váltak, melyek lenyűgözően vérvörösre festették a sárkány farkát...

A ragyogó fényű sárkány harminc perccel később még mindig repült, a testét pettyező nukleáris tűzgolyók azonban kialudtak, és farka már nem fénylett vérvörösén. A fémfelhőben egyetlen hadihajó sem maradt.

A sárkány kirepült a felhőből, először a feje tűnt el, majd egészen a farkáig teljes teste a semmibe olvadt. Ezután megkezdte a flotta maradékának likvidálását. Csak huszonegy hadihajó menekült el a felhőből, és legtöbbjükben esett annyi kár a menekülés során, hogy csak minimális gyorsulásra voltak képesek, még olyan is akadt köztük, amelynek elfogyott az üzemanyaga, és csak sodródott. Ezeket a csepp gyorsan utolérte és elpusztította. Az újonnan felrobbant hajók nyomában keletkező fémfelhők terjedni kezdtek, majd beolvadtak a nagyobb felhőbe.

A cseppnek több idejébe telt elpusztítani az öt, nagyrészt épen maradt hajót, mert azok már felgyorsultak, és különböző irányokba száguldottak. Az utolsó hajó, ami elpusztult, a *Bárka* volt. Már meglehetősen messze jutott a felhőtől, mikor felrobbant, tűzgolyója pár másodpercre bevilágította a környező űrt, aztán kihunytt, akár egy magányos lámpás, melyet szél olt ki a vadonban.

Az emberiség űrbeli hadereje megsemmisült.

A csepp kis ideig gyorsult, és abba az irányba száguldott, amerre a *Kvantum* és a *Bronzkor* menekültek, azonban hamarosan felhagyott az üldözéssel, mert a két célpont túl

messze volt, és túl gyorsan távolodott. Így aztán a *Kvantum* és a *Bronzkor* lettek az egyedüli hajók, amelyek túléltek az óriási pusztítást.

A csepp elhagyta a mézárulás helyszínét, és a Nap irányába fordult.

A két teljes hadihajó legénységét leszámítva még pár ember túlélte a népirtást, mert hajója pusztulása előtt vadászgépre vagy más kisebb járműre szállt át. Bár a csepp azokat is könnyedén meg tudta volna semmisíteni, a kisebb űrjárművek iránt nem tanúsított érdeklődést. Ezek a kisebb hajók nem rendelkeztek védelmi rendszerrel, és nem bírtak volna ki egy becsapódást, így rájuk nézve a legnagyobb fenyegetést a nagy sebességgel repülő fém roncsdarabok jelentették – némelyiket el is pusztították a roncsok, miután elhagyták hordozójukat. Legnagyobb esélyük a túlélésre a támadás elején és végén nyílt, mert az elején a fémfelhő még nem alakult ki, a végére pedig, ahogy egyre terjedt, csökkent a sűrűsége.

A túlélő kis hajók és vadászgépek pár napig sodródtak az Uránusz pályáján túl, majd megmentették őket az űrnek abban a részében közlekedő civil űrhajók. A túlélők úgy hatvanezren lehettek; köztük volt a két egykori hibernált tiszt is, akik először ítélték meg helyesen a csepp támadását: Zhao Xin zászlós és Li Wei kapitány.

Az űrnek ez a része végül lecsendesült, a fémes felhő elvesztette ragyogását a kozmosz hidegében, és eltűnt a sötétségben. Később, a Nap gravitációs erejének hatására a felhő nem terjedt tovább, megnyúlt, végül hosszú csíkot formált, ami rendkívül vékony fémövvvel vette körül a Napot, mintha milliányi nyughatatlan lélek lebegne végtelenül a Naprendszer hideg külső szélein.

Az emberiség teljes űrflottáját egyetlen trisolarisi szonda pusztította el, és még kilenc hozzá hasonló volt az űrben, háromévnnyi távolságra a Naprendszertől. A tíz szonda együtt

még a tízezredét sem tette ki egyetlen hadihajónak, de a Trisolaris felől hajóból is ezer közeledett ebben a pillanatban is a Naprendszer felé.

„Ha elpusztítlak is, mi közöd hozzá?”

Zhang Beihai hosszú alvásból ébredt fel. Az órára nézett, és látta, hogy tizenöt órát aludt, talán többet, mint valaha is egyvégtében, leszámítva azt a kétszáz évet, amit hibernációban töltött. Eddig ismeretlen érzés fogta el, és mikor belegondolt, rájött, mi az oka.

Egyedül volt.

A múltban, még amikor kinn lebegett egyedül a végtelen űrben, akkor sem érezte úgy, hogy egyedül van. Apja szeme követte a túlvilágról, tekintete jelen volt Zhang Beihai életének minden pillanatában. A világa részévé vált, akár nappal a napfény, éjszaka a csillagfény. Most azonban apja tekintete eltűnt.

Ideje kimenni, mondta magának, és megigazította egyenruháját. Súlytalanságban aludt, így haja és ruházata is teljesen rendben volt. Egy utolsó pillantást vetett a gömb alakú kabinra, amelyben több mint egy hónapot eltöltött, majd kinyitotta az ajtót, és kilebegett, készen arra, hogy nyugodtan nézzen szembe a tömeg dühével, a számtalan arcon ott ülő megvetéssel és rosszallással, hogy szembesüljön a végső ítélettel... és, lelkiismeretes katonaként, egy élettel, amiről nem tudta, meddig fog tartani. Bármi történjék is, abban biztos volt, hogy élete hátralévő része nyugodt lesz.

A folyosó üres volt.

Zhang Beihai lassan haladt előre, elhaladt a két oldalról nyíló kabinok mellett, melyek mindegyike nyitva állt. A kabinok egy az egyben úgy néztek ki, mint saját, gömb alakú kabinja, hófehér falaik pupilla nélküli szemekre hasonlítottak. Egész környezete tiszta volt, és egyetlen információs ablakot sem látott. Valószínűnek tűnt, hogy a hajó információs rendszerét

újraindították és újraformázták.

Egy film jutott eszébe, amit fiatalkorában látott, a szereplői Rubik-kockára emlékeztető világban éltek, amely számtalan egyforma, kockaforma szobából állt, és mindegyikben másféle, gyilkos gépezet rejlett, a szereplők pedig a végtelenségig vándoroltak egyik szobából a másikba...

Meglepte, hogy ennyire elkalandoztak a gondolatai. Egykor fényűzésnek számított volna az ilyesmi, most azonban, hogy közel kétszáz éves küldetése véget ért, enyhült a rá nehezedő nyomás.

Befordult egy sarkon, és újabb, hosszabb folyosó húzódott előtte, ugyanolyan üresen, mint az előző. A falak egyenletes, lágy fényt árasztottak, és ez épp elég volt ahhoz, hogy elveszítse mélységérzékelését. A világ zártnak és szűknek tűnt. Kétoldalt itt is nyitva álltak a gömb alakú kabinok ajtói, és minden kabin ugyanolyan fehér helyiség volt.

A *Természetes szelekció* elhagyatottnak tűnt. Zhang Beihai szemében a hatalmas hajó, amelyet elfoglalt, óriási, mégis velősen tömör jelkép volt, a valóság alatt rejtőző, afféle törvény metaforája. Hatalmába kerítette az illúzió, hogy ezek az egyforma fehér, gömb alakú terek a végtelenségbe nyúlnak az őt körülvevő térben, és végtelen számban ismétlődnek a világegyetemben.

Hirtelen eszébe villant valami: holográfia.

Minden egyes gömb alakú kabin képes volt befolyásolni és irányítani a *Természetes szelekció*-t, így aztán, legalábbis informatikai szempontból, minden egyes kabin maga volt a *Természetes szelekció*, teljes egészében. Ez azt jelentette, hogy a *Természetes szelekció* holografikus.

Maga a hajó egy fémmag volt, amely magában hordozott minden információt az emberi civilizációról. Ha kicsírázik valahol a világegyetemben, akkor képes lehet teljes civilizációvá kifejlődni. A rész tartalmazta az egészet, így aztán elképzelhető, hogy az emberi civilizáció is holografikus. Zhang Beihai kudarcot

vallott. Nem sikerült elterjesztenie ezeket a magvakat, és ez sajnálattal töltötte el, de szomorúsággal nem, nem csak azért, mert minden tőle telhetőt megtett, hogy teljesítse kötelességét. Elméje most, hogy felszabadult, szárnyra kapott, és az egész világegyetemet elképzelte holografikus alapon; minden pont magába foglalja az egészet, így aztán ameddig egyetlen atom fennmarad, addig az univerzum is fennmarad. Hirtelen minden eddiginél jobban kiélesedett a figyelme, ugyanaz az érzés fogta el, mint Ding Yit kicsivel több mint tíz órával korábban, a Naprendszer túlsó végén, a csepp felé tartó útja végső szakaszában, miközben Zhang Beihai még aludt.

Elért a folyosó végéig, és kinyitotta az ajtót, hogy belépjen a hajó legnagyobb, gömb alakú csarnokába, ugyanabba, amelybe három hónappal ezelőtt érkezett, amikor először lépett a *Természetes szelekció* fedélzetére. Ahogy akkor, most is a flotta tisztjeiből és katonáiból álló alakzat lebegett a gömb közepén, de most sokkal nagyobb volt a létszámuk, ezért három rétegbe fejlődtek fel. A középső alakzatot a *Természetes szelekció* kétezer fős legénysége alkotta, és Zhang Beihainak feltűnt, hogy ez az egyetlen ténylegesen létező réteg; a másik kettő csak hologram volt, és jobban megnézve őket látta, hogy a hologramalakzatok őket üldöző négy hajó tisztjeiből és katonáiból állnak. A háromrétegű alakzatnak pontosan a közepén öt ezredes helyezkedett el sorban: Dongfang Yanxu és a másik négy hajó kapitánya. Dongfang Yanxut leszámítva mindannyian hologramok voltak, amelyeket nyilván az őket üldöző hajókról vetítettek át. Mikor Zhang Beihai belépett a csarnokba, ötezer szempár szegeződött rá, határozottan nem azzal a tekintettel, amellyel egy dezertőrre nézne az ember. A kapitányok sorban tisztelegtek előtte.

- *Kék világűr*, az Ázsiai Flottától!
- *Enterprise*, az Észak-amerikai Flottától!
- *Mélyűr*, az Ázsiai Flottától!

– *Végső törvény, az Európai Flottától!*

Dongfang Yanxu tisztelgett utolsóként.

– *Természetes szelekció, az Ázsiai Flottától!* Uram, az öt csillagközi osztályú hadihajó, amelyet megmentett az emberiségnek, az összes, ami a Föld űrflottájából megmaradt. Kérjük, vegye át a parancsnokságot!

– Összeomlás. Minden összeomlott. Kollektív idegösszeomlás! – Shi Xiaoming sóhajtott és megrázta a fejét. Most tért vissza a föld alatti városból. – Az egész városban kitört a zűrzavar. Teljes a káosz.

A település közigazgatási tisztségviselői mind eljöttek az önkormányzati gyűlésre. Kétharmaduk hibernált volt, a többiek modern kori emberek. Most könnyen meg lehetett különböztetni őket: bár mindannyian rendkívül le voltak törve, az egykori hibernáltak elkeseredettségükben is megőrizték a hidegvérüket, a modern koriak azonban a különböző mértékű idegösszeomlás jeleit mutatták, és a gyűlés során többször is elvesztették az önuralmukat. Shi Xiaoming szavai ismét felkavarták törékeny idegállapotukat. A település fő tisztségviselőjének szemében könnyek ültek, és mikor eltakarta arcát, hogy sírjon, több más, modern kori hivatalnok is együtt sírt vele. Az oktatásügyi hivatalnok hisztérikusan nevetett, és sok más modern kori ember rondán kiabált, mielőtt a földre dobták poharaikat...

– Nyugalom! – szólalt meg Shi Qiang nem túl hangosan, de annyi méltósággal, hogy a modern kori hivatalnokok lecsendesedtek. A fő tisztségviselő és a többiek, akik sírtak, most igyekeztek visszatartani könnyeiket.

– Ezek csak gyerekek – jegyezte meg Hines, és a fejét rázta. Hines a nép képviseletében vett részt a gyűlésen. Ő volt talán az egyetlen ember, akinek hasznára vált az egyesült flotta pusztulása, mert most, hogy a valóság megfelelt a mentális pecsét által az agyába programozott képnek, lelkiállapota

helyreállt. Korábban éjjel-nappal gyötörte a mentális pecsét a biztosnak tűnő győzelem miatt, és idegrendszere csaknem teljesen kikészült. A város legnagyobb kórházába küldték, ahol a pszichiátria szakértői képtelenek voltak segíteni rajta, bár felvetettek egy eredeti ötletet, amelyet Luo Ji és a városi hivatalnokok segítettek megvalósítani: ahogy Daudet *Berlin ostroma* című novellájában, vagy a *Good bye, Lenin!* című aranykori filmben, miért ne hozhatnának létre ők is egy fiktív környezetet, amelyben az emberiség kudarcot vallott? Amikor visszatértek a faluba, hozzá is láttak. Szerencsére a modern virtuális technológia csúcsán egyáltalán nem minősült nehéznek egy ilyen környezet létrehozása. Hines otthonában minden egyes nap olyan híreket nézett, amelyeket kizárólag neki közvetítettek, élethű háromdimenziós képek kíséretében. Láta, ahogy a trisolarisi flotta egy része felgyorsul, és korábban éri el a Naprendszert, az emberiség egyesült flottája pedig súlyos veszteségeket szenved egy csatában a Kuiper-övnél. Ezután képtelenek voltak tartani a frontot a Neptunusz pályájánál, és a három flotta nagy nehézségek közepette volt kénytelen a Jupiter pályájánál próbálkozni az ellenállással... A település önkormányzati tisztviselője, akit megbíztak ennek a hamis világnak a megalkotásával, egészen beleélte magát, és mikor a megsemmisítő vereségre valóban sor került, ő volt az első, aki idegösszeomlást kapott. Teljesen kimerített mindent, amire képzelőereje képes volt, miközben – nemcsak Hines kedvéért, hanem saját szórakoztatására is – lefestette a legkatasztrofálisabb vereséget, amit az emberiség elszenvedhet, a kegyetlen valóság azonban felülmúlt mindent, amit el bírt képzelni.

Mikor a flotta pusztulásának képei a húsz csillagászati egység távolságból három óra után elérték a Földet, az emberek úgy viselkedtek, mint egy csapat kétségbeesett gyerek, a világ pedig olyan lett, mint egy rémálmok gyötörte óvoda. Járványként

terjedt az idegösszeomlás, mindenhol eluralkodott a káosz.

A településen, ahol Shi Qiang lakott, a nála magasabb pozíciót betöltő hivatalnokok mind vagy lemondtak, vagy összeomlottak és nem csináltak semmit, így a magasabb hatóságok, tekintettel a veszélyhelyzetre, őt nevezték ki a település vezetőjévé. Lehet, hogy nem volt túl fontos beosztás, de a hibernáltak lakta település sorsa az ő kezébe került a krízis idejére. Szerencsére a föld alatti várossal összevetve a hibernáltak közösségeiben viszonylagos stabilitás uralkodott.

– Mindenkit arra kérnék, hogy ne feledkezzen meg arról, milyen helyzetben vagyunk – mondta Shi Qiang. – Ha a föld alatti városban valaha is gondok merülnek fel a mesterséges környezetet fenntartó rendszerrel, az egész város pokollá változik, és mindenki kiözönlik a felszínre. Ha erre sor kerül, ez a hely nem lesz többé alkalmas a túlélésre. El kell gondolkodnunk egy esetleges költözésen.

– Költözni? Hová? – kérdezte valaki.

– Valami ritkásabban lakott vidékre, például északnyugatra. Természetesen először oda kell küldenünk pár embert, hogy felmérjék a körülményeket. Jelenleg senki nem tudja megmondani, mi fog történni a világgal, nem jön-e egy újabb Nagy Szakadék. Fel kell készülnünk arra, hogy kizárólag a mezőgazdaságból élünk meg.

– A csepp meg fogja támadni a Földet? – kérdezte egy másik ember.

– Mi értelme ezen idegeskedni? – rázta a fejét Shi Qiang. – Bármilyen történik is, senki nem tehet ellene semmit. És amíg át nem fúrja a csepp a földet, addig is meg kell élnünk valahogy, nem igaz?

– De igen. Semmi értelme aggodalmaskodni – szólalt meg Luo Ji, aki eddig hallgatott.

Az emberiség hét megmaradó űrhajója két csoportban hagyta el a Naprendszeret: az egyik csoportot öt hajó alkotta – a *Természetes szelekció* és egykori üldözői a másikat pedig az a kettő

– a *Kvantum* és a *Bronzkor* amelyek túléltek a csepp pusztítását. A két kis flotta a Naprendszer két ellentétes oldalán tartózkodott, a Nap elválasztotta őket egymástól. Útjuk csaknem teljesen ellentétes irányba vitte őket, és fokozatosan egyre távolodtak egymástól.

A *Természetes szelekció* fedélzetén Zhang Beihai végighallgatta a beszámolót az egyesített flotta pusztulásáról. Arckifejezése nem változott, tekintete nyugodt maradt, akár a víz felszíne.

– A sűrű alakzat megbocsáthatatlan hiba – jelentette ki nyugodt hangon. – Minden, ami történt, várható volt.

– Bajtársaim! – kezdte aztán, és tekintete végigsiklott az öt kapitányon, valamint az összegyűlt tisztek és katonák három rétegén. – Azért szólítom önöket ezen az ősi néven, mert szeretném, ha ettől a naptól kezdve mindannyiunknak ugyanaz lenne az akarata. Mindannyiuknak meg kell érteniük a valóságot, amellyel szembesültünk, és el kell képzelniük a jövőt, amellyel szembesülni fogunk. Bajtársaim, nem mehetünk vissza.

Valóban nem volt visszatérés. A csepp, amely elpusztította az egyesült flottát, még mindig a Naprendszerben tartózkodott, és még kilenc hasonlóan az érkezésére lehetett számítani három éven belül. E kis flotta számára egykori otthonuk halálos csapdává vált. A hozzájuk eljutott értesülések alapján nyilvánvaló volt, hogy az emberi társadalom teljességgel össze fog omlani, még mielőtt a trisolarisi fő flotta megérkezik, így a Föld számára nem volt messze az ítéletnap. Az öt hajónak el kellett fogadnia, hogy az ő felelősségük továbbvinni a civilizációt, és nem tehetek mást, mint hogy továbbrepülnek, még hozzá messzire. Örök időkre az űrhajó marad az otthonuk, és az űr lesz végső nyughelyük.

A legénység ötezer-ötszáz tagja együttesen olyan volt, mint egy újszülött, akit köldökzsinórja elvágása után könnyörtelenül kilöktek az űr végtelen mélyébe. Újszülötthöz hasonlóan ők sem tehetek mást, mint hogy sírnak. Zhang Beihai nyugodt tekintete

azonban nagy erejű erőterként tartotta fenn az alakzat stabilitását, és segített megőrizni katonához méltó tartásukat. A végtelen éjszakába kilökött gyerekeknek mindenek felett apára volt szükségük, és most Dongfang Yanxuhoz hasonlóan mind ráleltek egy apa erejére ebben a régi időkből érkezett katonában.

– Mindörökre az emberiség része maradunk – folytatta Zhang Beihai –, de független társadalmat alkotunk, és meg kell szabadulnunk a lelki függéstől, amely a Földhöz köt bennünket. Most új nevet kell választanunk ennek a mi világunknak.

– A Földről jövünk, és lehet, hogy mi vagyunk a földi civilizáció egyedüli örökösei, így javaslom, hívjuk magunkat Föld csillaghajónak – mondta Dongfang Yanxu.

– Kiváló – mondta Zhang Beihai elismerő biccentéssel, majd az alakzat felé fordult. – Mostantól mindannyian a Föld csillaghajó állampolgárai vagyunk. Lehetséges, hogy ez a pillanat az emberi civilizáció második kezdete. Rengeteg teendő vár ránk, ezért most mindannyiukat arra kérem, térjenek vissza a helyükre.

A két holografikus alakzat eltűnt, a *Természetes szelekció*-é pedig apránként feloszlott.

– Uram, nem kellene a négy hajónak találkoznia az önével? – kérdezte a *Mélyűr* kapitánya. A kapitányok nem tűntek el.

– Erre semmi szükség – rázta a fejét Zhang Beihai. – Önök jelenleg körülbelül kétszáz ezer kilométerre vannak a *Természetes szelekció*-tól, és bár ez közel van, egy találkozó nukleáris üzemanyagot emésztene fel. Fennmaradásunk alapját az energia képezi, és mivel nem sok van belőle, igyekeznünk kell minél többet megőrizni. Az űrnek ebben a részében mi vagyunk az egyedüli emberek, így megértem, hogy szeretné, ha összegyűlnénk, de kétszáz ezer kilométer nem nagy távolság. Mostantól hosszú távlatokban kell gondolkodnunk.

– Igen. Hosszú távlatokban kell gondolkodnunk – ismételte Dongfang Yanxu halkan. Tekintete még mindig a távolba meredt, mintha az előttük álló hosszú éveket próbálná felmérni.

– Azonnal össze kell hívnunk egy állampolgári tanácskozást, hogy döntsünk pár alapvető kérdésben – folytatta Zhang Beihai. – Utána az emberek nagy részét hibernálnunk kell, amilyen hamar csak lehetséges, hogy az ökológiai rendszerek a minimumon működhessenek... Bármilyen történjék is, megkezdődött a Föld csillaghajó története.

Zhang Beihai apjának tekintete ismét megjelent a túlvilágról, mintha a kozmosz széléről fénylő, mindenre áthatoló sugarak lennének. Zhang Beihai érezte magán a szempárt, és a szíve mélyén megszólította őt. *Nem, apa, tényleg nem nyugodhatsz még. Nincs vége. Újra elkezdődött.*

Másnap, még mindig földi időszámítás szerint, a Föld csillaghajó összehívta az első plenáris Állampolgári Tanácsot, melynek helyszíne öt holografikus helyszín kombinálásából jött létre. A részt vevő állampolgárok úgy háromezren lehettek, a többiek pedig, akik nem tudták elhagyni helyüket, hálózaton keresztül kapcsolódtak be.

A gyűlésen először is egy sürgős ügyet vetettek fel: a Föld csillaghajó útjának célját. Egyhangú szavazással eldőlt, hogy változatlanul hagyják a jelenlegi irányt, amelyet Zhang Beihai állított be a *Természetes szelekció*-nak: a hajó a Hattyú csillagkép felé haladt, pontosabban az NH558J2, a Naprendszerhez legközelebbi, bolygókkal rendelkező csillagok egyike felé. A csillagnak két bolygója volt, mindkettő gázállapotú, mint a Jupiter, így emberi életre nem alkalmasak, de arra igen, hogy nukleáris üzemanyagot biztosítsanak a hajó számára. Mostanra látszott, hogy a célpont kiválasztását alapos megfontolás előzte meg, mert egy másik irányban, a jelenlegi céljuknál mindössze másfél fényévvvel távolabb volt ugyan egy másik rendszer, és ebben a megfigyelések szerint volt olyan bolygó, amelynek természetes környezete hasonlít a Földére, a rendszer azonban ezzel az egyetlen bolygóval rendelkezett, és ha az lakhatatlannak

bizonyul (a lakhatóság feltételei jóval szigorúbbak voltak, mint amit a fényévekkel távolabbról lehetséges megfigyelések képesek megállapítani), akkor a Föld csillaghajónak nem marad lehetősége üzemanyagot felvenni. Miután elérték az NH558J2-t, még nagyobb sebességgel indulhatnak majd következő céljuk felé.

Az NH558J2 a Naprendszerből tizennyolc fényévnnyire helyezkedett el. Ha tartják jelenlegi sebességüket – figyelembe véve az út során felmerülő, előre nem látható körülményeket –, úgy tűnt, a Föld csillaghajó kétezer év alatt fog odaérni.

Két évezred. A komor szám újabb, világos képet vetített eléjük a jelenről és a jövőről. Még a hibernációt figyelembe véve is nyilvánvaló volt, hogy a Föld csillaghajó legtöbb állampolgára nem fogja megérni, hogy lássa útjuk célját. Életük csak apró szakasza lesz a húsz évszázados utazásnak, leszármazottaiknak pedig, akik elérik, az NH558J2 csak egy állomás lesz az úton. Senki nem tudta, mi lesz a következő céljuk, azt pedig még kevésbé, hogy a Föld csillaghajó el fogja-e érni valaha igazi, lakható otthonát.

Zhang Beihai valójában rendkívül észszerűen gondolkodott. Nyilván tudta, az, hogy a Föld alkalmas arra, hogy emberek éljenek rajta, nem a véletlennek köszönhető, még kevésbé az antropikus elv hatása, sokkal inkább a bioszféra és a természetes környezet hosszú időre visszatekintő kölcsönhatásának eredménye; olyan eredmény, ami nem valószínű, hogy ugyanígy létrejött egy távoli csillag körül keringő másik bolygón. Az, hogy választása az NH558J2-re esett, még egy lehetőséget sugallt: talán sosem találnak lakható világra, és az új emberi civilizáció mindörökké egy csillaghajón fog utazni az űrben.

Ezt az elképzelését azonban nem mondta ki nyíltan. Lehetségesnek tűnt, hogy előbb meg kell születnie a Föld csillaghajón a következő nemzedéknek, hogy az emberek igazán meg tudjanak barátkozni egy csillaghajón élő nép gondolatával.

A jelenlegi nemzedéknek még úgy kellett leélnie életét, hogy erőt merít a Földhöz hasonló bolygón lévő otthon gondolatából.

A gyűlésen döntöttek a Föld csillaghajó politikai helyzetéről is. Úgy határoztak, hogy az öt hajó örökre az emberi világ része marad, a jelenlegi körülmények között azonban lehetetlenné vált, hogy politikailag a Föld vagy a három flotta alárendeltje maradjon, így teljesen független országgá kellett válnia.

Mikor ezt a döntésüket eljuttatták vissza a Naprendszerbe, az ENSZ és az ŰESZ jó ideig hallgatott, mielőtt válaszolt rá. Anélkül, hogy konkrét álláspontra helyezkedtek volna az ügyben, csupán óvatos áldásukat adták a dologra.

Így aztán az emberi világ három, nemzetközi részre oszlott: az ősi Nemzetközi Földre, az új korban született Nemzetközi Flottára, valamint a Nemzetközi Csillaghajóra, amely a kozmosz mélye felé indult. Ez az utolsó csoport mindössze alig több mint ötezer emberből állt, de magával hordozta az emberi civilizáció minden reményét.

Az Állampolgári Tanács második gyűlésén elkezdték megvitatni a Föld csillaghajó vezetői testületét. Amint megkezdődött a gyűlés, Zhang Beihai felszólalt.

– Úgy vélem, túl korai még rátérnünk erre a napirendi pontra. Előbb arról kell döntenünk, milyen jellegű társadalmat hozunk létre a Föld csillaghajón, mielőtt el tudnánk dönteni, milyen típusú irányító testületekre van szükségünk.

– Úgy érti, előbb össze kell állítanunk egy alkotmányt – mondta Dongfang Yanxu.

– Vagy legalábbis meg kell határoznunk az alkotmányunk alapelveit.

A megbeszélés ebben a témában folytatódott. A többség arra hajlott, hogy mivel a Föld csillaghajó rendkívül törékeny ökoszisztéma, amely az űr könyörtelen világában halad előre, fegyelmezett társadalomra van szükség – biztosítandó, hogy

mindenki egyként törekszik a túlélésre az adott körülmények között. Valaki felvetette, hogy fenn kellene tartani a jelenlegi katonai rendszert, és az elképzelést a többség támogatta.

– Vagyis totalitárius társadalmat akar – jelentette ki Zhang Beihai.

– Uram, kell lennie rá valami szebb névnek is. Elvégre katonák vagyunk – felelte a *Kék világűr* kapitánya.

– Nem hinném, hogy működne. – Zhang Beihai határozottan megrázta a fejét. – Az, hogy életben maradunk, nem elég ahhoz, hogy biztosítsa az emberiség túlélését. Erre a fejlődés lenne a legjobb mód. Útközben ki kell fejlesztenünk a saját tudományunkat és technológiánkat, hogy növelni tudjuk a flottánk méretét. A középkorból és a Nagy Szakadék idejéből ismert történelmi tények azt bizonyítják, hogy a totalitárius rendszer az emberiség haladásának legnagyobb akadálya. A Föld csillaghajónak életerős, új ötletekre és újításokra van szüksége, ezt pedig csak akkor tudjuk megvalósítani, ha a társadalom teljes mértékben tiszteletben tartja a szabadságot és az egyéniséget.

– Olyan társadalmat szeretne létrehozni, amilyen a modern Nemzetközi Földé, uram? A Föld csillaghajó több szempontból lényegesen eltér tőle – jelentette ki egy alacsony rangú tiszt.

– Ez igaz – bólintott Dongfang Yanxu. – Lehet, hogy a Föld csillaghajón nem sok ember tartózkodik, de a hajók fejlett, kifinomult információs rendszerrel rendelkeznek, amelyen keresztül minden felmerülő problémát könnyedén meg lehet vitatni, és minden állampolgár szavazhat ezekről. Létrehozhatjuk az emberiség történelmének első, igazán demokratikus társadalmát.

– Ez sem működne. – Zhang Beihai ismét a fejét rázta. – Ahogy az állampolgárok már mondták, a Föld csillaghajó az űr könyörtelen világában halad előre, ahol bármikor bekövetkezhetnek olyan katasztrófák, amelyek az egész világot fenyegetik. A Föld történelme a trisolarisi krízis idején már

bizonyította, hogy ha ilyen katasztrófák fenyegetnek, és főleg ha a világnak áldozatokot kell hoznia, hogy az egészét sikerüljön megőrizni, rendkívül törekeny lenne az a fajta humanitárius társadalom, amire gondolnak.

A megbeszélésen részt vevők mind egymásra néztek, szemükben ugyanaz a kérdés ült: *Akkor mit tegyünk?*

– Túl egyszerűen gondolkodom – mondta Zhang Beihai mosolyogva. – Erre a kérdésre az emberiség egész történelme során nem született válasz, hogy lennénk képesek mi megválaszolni egyetlen gyűlés alatt? Azt hiszem, hosszadalmas gyakorlatra és kísérletezésre lesz szükség, mielőtt rátalálunk arra a társadalmi modellre, ami a legmegfelelőbb a Föld csillaghajó számára. A gyűlés után megbeszéléseket kell tartanunk erről a kérdéstről... Kérem, nézzék el, hogy megzavartam a napirendet. Térjünk vissza az eredeti témára!

Dongfang Yanxu még sosem látta Zhang Beihait így mosolyogni. Ritkán mosolygott, és ha néha mégis megtette, mosolya magabiztos volt és megbocsátó. Ez a mostani mosoly azonban a mentegetőzés és féltékenység jele volt, és ilyet Dongfang Yanxu még sosem tapasztalt nála. Ámbár nem volt nagy ügy, hogy félbeszakította a megbeszélést, Zhang Beihai különösen megfontolt ember volt, most először állt elő olyan véleménnyel, amit később visszavont. Azt is látni lehetett rajta, hogy szórakozott: ezen a gyűlésen nem készített jegyzeteket, annak ellenére, hogy az előzőn pontosan feljegyzett mindent. Ő volt az egyetlen a fedélzeten, aki még mindig az ősrégi tollat és papírt használta, és ez mostanra a jelképévé vált.

Vajon mi járhatott a fejében?

Rátértek az irányító testületek kérdésére. Az állampolgárok úgy érezték, a körülmények még nem megfelelőek ahhoz, hogy választásokat tartsanak, ezért úgy döntöttek, nem változtatnak a hajó jelenlegi parancsnoki hierarchiáján: az egyes hajókat továbbra is a kapitányuk irányítja, a fontosabb ügyeket pedig az

öt kapitány alkotta Föld Csillaghajó Hatósági Bizottsága fogja megvitatni és eldönteni. Zhang Beihait egyhangúlag megválasztották a bizottság elnökévé, egyben a Föld csillaghajó főparancsnokává. A döntést a teljes gyűlés elé bocsátották szavazásra, és az egybegyűltek száz százaléka megszavazta.

Zhang Beihai azonban elutasította a kinevezést.

– Uram, kötelessége elfogadni – jelentette ki a *Mélyűr* kapitánya.

– Maga az egyetlen az egész Föld csillaghajón, aki megfelelő tekintéllyel rendelkezik ahhoz, hogy az összes hajót irányítsa – mondta Dongfang Yanxu.

– Úgy érzem, teljesítettem a kötelességemet. Fáradt vagyok, elértem a nyugdíjkorhatárt – felelte Zhang Beihai halkán.

Mikor a gyűlés véget ért, Zhang Beihai megkérte Dongfang Yanxut, hogy maradjon ott vele. Miután mindenki más távozott, a férfi megszólalt.

– Dongfang, szeretném visszakapni a régi pozíciómat a *Természetes szelekció* megbízott kapitányaként.

– Megbízott kapitányként? – A nő meglepetten nézett rá.

– Igen. Adjon nekem újra parancsnoki hozzáférést a hajó rendszeréhez.

– Uram, átadhatom önnek a *Természetes szelekció* kapitányi pozícióját is. Komolyan mondom. Kizárt, hogy az állampolgárok és a Hatósági Bizottság elleneznék.

Zhang Beihai mosolyogva rázta a fejét.

– Nem, továbbra is maga marad a kapitány, a hajó irányításához szükséges minden joggal maga fog rendelkezni. Kérem, bízson bennem! Nem fogok beavatkozni a munkájába.

– Akkor miért szeretne megbízott kapitányi jogokat? A jelenlegi pozíciójában szüksége van rájuk?

– Csak mert szeretem ezt a hajót. Kétszáz éven át ez volt az álmunk. Tudja, mit tettem azért, hogy ez a hajó egyszer megépülhessen...?

Mikor a nőre nézett, szeméből eltűnt a rideg keménység, helyére fáradtság, üresség és csüggedés költözött, amitől teljesen más embernek tűnt. Már nem a nyugodt, mogorva túlélő volt, aki alaposan megfontolt mindent, és határozott döntéseket hozott, hanem olyasvalaki, akinek háta meggörnyedt az idő súlya alatt. Mikor ránézett, Dongfang Yanxut korábban soha nem érzett aggodalom és együttérzés töltötte el.

– Uram, ne gondoljon erre! A történészek már értékelték az ön huszonegyedik századi tetteit. Az, hogy a sugár meghajtást választották, döntő lépés volt az űrtechnológiai kutatások során: ekkor indultunk el a jó irányba. Lehet, hogy abban az időben... nem is volt más megoldás, ugyanúgy, ahogy a *Természetes szelekció*-nak sem volt más választása, mint a menekülés. Egyébként is, a modern törvények szerint már rég elévült az ügy.

– Én azonban nem tehetem le a keresztet, amit cipelek. Ezt ön nem értheti... Érzelmileg kötődöm ehhez a hajóhoz, erősebben, mint maga. Úgy érzem, a részemmé vált. Nem hagyhatom el. Egyébként is, valamivel foglalkoznom kell a jövőben is. Jobban megnyugszom, ha van valami teendőm.

Ezzel sarkon fordult és távozott, fáradt alakja ellebegett, már csak egy apró, fekete pont látszott belőle a hatalmas, fehér, gömb alakú térben. Dongfang Yanxu követte a szemével, amíg el nem nyelte a fehérség, és hirtelen minden irányból rátört a magány. Korábban soha nem érezte ezt ilyen erővel, de most teljesen eluralkodott rajta.

Az Állampolgárok Tanácsa ezt követő gyűlésein a Föld csillaghajó lakói nagy lelkesedéssel merültek el az új világ megteremtésében. Élénk vitákat folytattak az alkotmányról és a világ társadalmi rendjéről, különféle törvényjavaslatokat állítottak össze és megtervezték az első választásokat... A különböző rangú tisztek és katonák, a különböző hajók legénysége közt részletekbe menő eszmecserek zajlottak. Mindenki tisztában volt a kilátásaikkal, és

már várták, hogy a Föld csillaghajóból kialakuljon az a mag, amelyből kifejlődik egy jövődöbeli civilizáció, és folyamatosan növekszik, ahogy a flotta csillagrendszer csillagrendszer után ér el. Egyre többen hívták a Föld csillaghajót „második Édennek”, az emberiség második eredetének.

Ez a kíváncsi várakozás azonban nem tartott sokáig, mert a Föld csillaghajó valóban édenkert volt.

A *Természetes szelekció* fő pszichológusaként Lan Xi alezredes vezette a Kettes Számú Civil Szolgálati Részleget (2. CSzR), egy pszichológiai végzettségű katonatisztekéből álló ügynökséget, amely a hosszú űrutazások és a csaták során a legénység lelki egészségéért felelt. Amióta a Föld űrhajó megkezdte útját, melyről nem tér vissza többé, Lan Xi és alárendeltjei riadókészültségben voltak, mint a harcosok, akik hatalmas ellenség támadását várják. A tervek, amelyet korábban számtalanszor végigvettek, lehetséges pszichológiai krízisek széles körére készítették fel őket.

Egyetértettek abban, hogy a legnagyobb ellenség nem más, mint a nosztalgia, vagyis a honvágy. Elvégre ez volt az első alkalom, hogy az emberiség végtelen utazásra indult, így megvolt rá a lehetőség, hogy ez a probléma tömeges pszichológiai katasztrófát okoz. Lan Xi megparancsolta, hogy a 2. CSzR tegyen meg minden lehetséges óvintézkedést, többek közt hozzon létre dedikált kommunikációs csatornákat, amelyen át kapcsolatba léphetnek a Földdel és a három flottával. Ez a hajók fedélzetén tartózkodó emberek számára lehetővé tette, hogy tartsák a kapcsolatot családjukkal és barátaikkal a Földön és a flottáknál, valamint követhették a hírek és a többi program nagy részét, amelyet a Nemzetközi Földön vagy a Nemzetközi Flottánál sugároztak. Bár a Föld csillaghajó hetven csillagászati egységnyire volt a Naptól, ami azt jelentette, hogy a jelek kilencórás késéssel érkeztek, a Földdel és a flottákkal folytatott kommunikáció minősége kiváló volt. Amellett, hogy aktívan

végezték a pszichológiai tanácsadást és terápiákat, amikor megjelentek az N betűs probléma jelei, a 2. CSzR pszichológus tisztjei nagy méretű pszichológiai katasztrófa kezelésére is felkészültek, elég szélsőséges eszközzel: az irányíthatatlan tömeg hibernálás általi karanténba zárásával.

Az ezt követő események azt mutatták, hogy eltúlzott volt mindez az aggodalom. A honvágy, a nosztalgia ugyan széles körben terjedt a Föld csillaghajón, de messze nem vált kezelhetetlenné, és még csak azt a szintet sem érte el, mint a korábbi, megszokott hosszú távú űrutazások során. Lan Xit ez eleinte megdöbbenette, de hamar rájött az okára: az emberiség fő flottájának pusztulása után a Föld minden reményt elveszített. Bár a végső ítéletnap csak kétszáz év múlva volt várható (a legoptimistább becslések szerint), a Földről érkező hírekből megtudhatták, hogy a világ, melyet a nagy vereség lesújtó tudata teljes káoszba döntött, már megtelt a halál bűzével. A Föld csillaghajó számára semmi nem maradt sem a Földön, sem a Naprendszerben, ami lelkiert adott volna. Egy ilyen haza után az ember csak korlátozott mértékben érezhet honvágyat.

Egy ellenség azonban mégis megjelent, ráadásul messze baljósabbnak tűnt, mint a nosztalgia. Amikorra Lan Xi és a 2. CSzR felfedezték, már túl nagyra nőtt ahhoz, hogy tehessenek ellene valamit.

Lan Xi tapasztalatból tudta, hogy a hosszas űrutazásokon a honvágy hajlamosabb a közkatonák és az alacsonyabb rangú tiszték körében feltűnni, mert nekik kevesebb figyelmüket kötik le a feladatok és kötelességek, mint a magas rangú tiszték esetében, miközben mentális felkészültségük is alacsonyabb szintű. Így aztán a 2. CSzR a kezdetektől fogva az alacsonyabb rangú katonákra fordította figyelmét, az árnyék azonban a magasabb rangúak közt jelent meg először.

Lan Xinek különös dolog tűnt fel ebben az időben. A Föld csillaghajót irányító testületek első megválasztására készültek. A

választásokon az egész népesség részt vehetett, ami azt jelentette, hogy a magasabb rangú tisztek nagy részére az várt, hogy katonatisztekéből kormányhivatalnokokká válnak, régi pozíciójukat más kapja, sokuk helyére alacsonyabb rangú vetélytársa kerül. Lan Xi meglepetten fedezte fel, hogy a *Természetes szelekció* magasabb rangú tisztjei közül senkit nem aggaszt túlzottan a választás, ami életük hátralévő részére döntő hatást fog gyakorolni. A magas rangú tisztek közül egyet sem látott, aki bármiféle választási kampányt folytatott volna, és amikor említette nekik a választást, egyikük sem mutatott különösebb érdeklődést. Nem tudott nem gondolni Zhang Beihai szórakozottságára az Állampolgári Tanács második gyűlésén.

Először az alezredesnél magasabb rangú tisztek körében vette észre annak jeleit, hogy megbomlott a lelki egyensúlyuk. Legtöbbjükre jellemző volt, hogy egyre introvertáltabbak lettek, sok időt töltöttek egyedül a gondolataikkal; társas kapcsolataik nagymértékben visszaszorultak. A gyűléseken egyre kevesebbszer szólaltak fel, néha egész idő alatt hallgattak. Lan Xi észrevette, hogy szemükből eltűnt a fény, arckifejezésük komorrá vált, és senkinek nem mertek a szemébe nézni, mert féltek, hogy valaki észreveszi, milyen ködös a tekintetük. Ha néha mégis összeakadt a pillantásuk valakivel, azonnal elkapták a tekintetüket, mint akit áram rázott meg. Minél magasabb rangban volt egy tiszt, annál súlyosabban jelentkeztek nála a tünetek – és úgy tűnt, a probléma terjed az alacsonyabb rangúak között is.

Nem nyílt lehetőség arra, hogy pszichológiai tanácsadás segítsen rajtuk. Mindegyikük makacsul elutasította, hogy a pszichológus végzettségű tisztekkel beszéljen, így a 2. CSZR kénytelen volt élni különleges hatalmával, és kötelező terápiának vetette alá az érintetteket. Legtöbb páciensük azonban így is hallgatott.

Lan Xi úgy döntött, a főparancsnokkal kell beszélnie, ezért

felkereste Dongfang Yanxut. Bár korábban Zhang Beihai rendelkezett a legnagyobb tekintéllyel és státusszal a *Természetes szelekció*-n és az egész *Föld csillaghajó*-nál, lemondott róla, visszavonult a versenyből és kitartott amellett, hogy átlagembernek számít. Egyedül megbízott kapitányi kötelességeit tartotta meg: ő továbbította a kapitány utasításait a hajót irányító rendszerbe. Ideje fennmaradó részét azzal töltötte, hogy a *Természetes szelekció*-t járta, igyekezett mindent megtudni a hajó tulajdonságairól a különféle rangban lévő tisztektől és katonáktól, és folyamatosan kimutatta az úrbeli bárkával kapcsolatos érzelmeit. Ezt leszámítva nyugodt maradt és közömbös, a hajóra vetülő tömeges pszichológiai árnyék gyakorlatilag nem volt hatással rá. Ez kétségkívül kapcsolatban állt azzal, hogy próbált távolságtartó maradni, de Lan Xi még egy jelentős okát ismerte viselkedésének: a régi korok embere nem volt olyan érzékeny, mint a modern koré, és a jelenlegi körülmények között ez az érzéketlenség rendkívül hasznosnak minősült lelki önvédelem szempontjából.

A *Természetes szelekció*-n szolgáló sok más férfihoz hasonlóan Lan Xi is régóta vonzódott a csinos kapitányhoz, így amikor törékenynek és gyámoltalannak látta Dongfang Yanxut, és látta, hogy szemében kialudt a fény, érezte, hogy összeszorul a szíve.

– Kapitány, nem ártana, ha elmagyarázná nekünk, mi történik – közölte.

– Alezredes, magának kellene elmagyaráznia nekünk.

– Úgy érti, hogy semmit nem tud a jelenlegi állapotáról?

Dongfang Yanxu kifejezéstelen szeme végtelen szomorúsággal telt meg.

– Csak azt tudom, hogy mi vagyunk az első emberek, akik az úrbe mentek.

– Ezt hogy érti?

– Ez az első alkalom, hogy az emberiség tényleg elindult az úrbe.

– Vagy úgy. Értem, mire gondol. Korábban bármilyen messzire utaztak is az emberek a világűrbe, akkor is olyanok voltak, mint a papírsárkány, amit a Földről repítettek fel. Egy lelki kötelék mindig összekötötte őket a Földdel, és ez most megszakadt.

– Igen, így van. Megszakadt. A lényeges változás azonban nem is az, hogy elengedte valaki ezt a kötelet, hanem hogy a kéz is eltűnt, ami tartotta. A Földön közeledik az ítéletnap – ami azt illeti, már e pillanatban is halottnak tekintjük. A mi öt úrhajónk semmilyen világhoz nem kötődik; semmi nincs körülöttünk, csak az úr végtelen mélysége.

– Valóban. Az emberiség még sosem találta magát ilyen pszichológiai környezetben.

– Pontosan. Ilyen körülmények között az emberi lélek alapjaiban változik meg. Az emberek átalakulnak... – Dongfang Yanxu hirtelen elhallgatott, és szeméből eltűnt a szomorúság, csak a komor üresség maradt; olyan lett, akár a felhős ég, miután az eső elállt.

– Azt akarja mondani, hogy az ember ettől újfajta emberré változik?

– Újfajta emberré? Nem, alezredes. Az ember megszűnik ember lenni.

Lan Xi megborzongott. Dongfang Yanxura nézett, és a nő állta a tekintetét. Tekintete ürességében csak lelkének szorosra zárt ablaka látszott.

– Úgy értem, már nem leszünk emberek a szó régi értelmében... Alezredes, csak ennyit tudok mondani. Tegye meg, ami öntől telik. És... – Az ezt követő szavak úgy hangzottak, mintha álmában beszélne. – Hamarosan önre kerül a sor.

A helyzet egyre rosszabbodott. Egy nappal Lan Xi és Dongfang Yanxu beszélgetése után durva támadás történt a *Természetes szelekció*-n. A hajó navigációs rendszeréhez beosztott egyik alezredes rálőtt arra a tisztre, akivel megosztotta kabinját. Az áldozat visszaemlékezése szerint a tiszt hirtelen felébredt az

éjszaka közepén, és mikor észrevette, hogy ő is ébren van, azzal vádolta, hogy ki akarja hallgatni, amit álmában beszél. A vita során elragadták az érzelmei, és rálőtt társára. Lan Xi azonnal elindult a fogdába zárt alezredeshez.

– Mitől félt, mit mond álmában, amit a társa meghallhat? – kérdezte.

– Azt akarja mondani, hogy tényleg hallotta? – kérdezte a támadó rémulten.

Lan Xi a fejét rázta. – Azt mondja, nem hallott semmit.

– És ha hallott volna? Amit álmában mond az ember, azt senki nem veheti komolyan! Én sem gondoltam komolyan. Nem kerülhetek a pokolra olyasmi miatt, amit álmomban mondtam!

Lan Xi végül nem tudta kiszedni a támadóból, hogy mit gondolt, mi az, amit álmában mondhatott, ezért megkérdezte, nem bánná-e, ha hipnoterápiának kellene alávetnie magát. A javaslat hallatán a támadó váratlanul ismét bedühödött, Lan Xire vetette magát és fojtogatni kezdte, míg a katonai rendőrség be nem jött, hogy lerángassa róla. Közben távoztak, az egyik rendőr, aki hallotta a beszélgetést, odafordult Lan Xihez.

– Alezredes út, a hipnoterápiát ne említse még egyszer, hacsak nem akarja, hogy a 2. CSzR a leggyűlöltebb hely legyen a hajón. Nem sokáig bírná.

Így aztán Lan Xinek fel kellett vennie a kapcsolatot Scott ezredessel, az *Enterprise* egyik pszichológusával. Scott egyben a hajó káplánja is volt (az Ázsiai Flotta legtöbb hajóján ez a pozíció nem létezett). Az *Enterprise* és az egykori üldözők másik három hajója még mindig kétszázézer kilométerre volt tőlük.

– Hol van most, hogy ilyen sötétség veszi körül? – kérdezte Lan Xi, amikor meglátta az *Enterprise*-ről átküldött videót. A kabinnak, amelyben Scott tartózkodott, íves falait úgy állították be, hogy halvány, sárga fényben ragyogjanak, és a kinti csillagok képét vetítették ki rájuk, így Scott-t mintha ködlepte kozmosz vette volna körül. Arca árnyékba borult, de Lan Xi így is

észrevette, hogy gyorsan elfordította a tekintetét.

– Sötétedik az édenkertben. Hamarosan mindent elnyel a sötétség – jelentette ki Scott fáradt hangon.

Lan Xi azért konzultált vele, mert tudta, hogy az *Enterprise* káplánjaként az emberek valószínűleg meggyónják neki az igazat, és talán tud adni némi tanácsot. Mikor azonban hallotta ezeket a szavakat és észrevette, hogyan mered az ezredes tekintete a félhomályba, Lan Xi már tudta, hogy semmit nem fog megtudni tőle. Így aztán fel sem tette az eredeti kérdését, viszont kibuggyant belőle egy másik, ami őt is meglepte.

– A második édenkertben is megismétlődik, ami az elsőben?

– Nem tudom. Mindenesetre a viperák már megjelentek. A második édenkert kígyói ebben a pillanatban is kúsznak az emberek lelke felé.

– Úgy érti, maga evett a tudás fájának gyümölcséből?

Scott lassan bólintott, majd lehajtotta a fejét, de nem emelte fel többé, mintha próbálta volna elrejtteni tekintetét, hogy az el ne árulja.

– Így is mondhatjuk.

– És kit fognak kiüldözni az édenkertből? – Lan Xi hangja megremegett, tenyerén hideg izzadság ütközött ki.

– Nagyon sokakat. De az első alkalommal ellentétben ezúttal lehet, hogy páran itt maradhatnak a kertben.

– Kik? Kik fognak maradni?

Scott nagyot sóhajtott.

– Lan alezredes, már eleget elmondtam. Miért nem keresi meg maga is a tudás fájának gyümölcsét? Elvégre mindenkinek meg kell tennie ezt a lépést, nem igaz?

– Hol kellene keresnem?

– Tegye félre a munkáját, és gondolkodjon. Hagyatkozzon az érzéseire, és rá fog találni.

Miután beszélt Scott-tal, Lan Xi érzelmei kavarogtak. Félretette a munkát, és próbált nem gondolkodni, ahogy az ezredes

javasolta. Az éden hideg, sikamlós viperái gyorsabban kúsztak a tudatába, mint gondolta volna. Rátalált a tudás fájának gyümölcsére, és evett belőle, lelkéből pedig örökre eltűntek a Nap utolsó napsugarai, és minden a sötétségbe zuhant.

A Föld csillaghajón feszülő láthatatlan, vékony húr közel került ahhoz, hogy elpattanjon.

Két nap múlva a *Végső törvény* kapitánya öngyilkos lett. A hajófarban állt egy emelvényen; az emelvényt átlátszó kupola vette körül, látszatra mintha semmi nem választotta volna el a világúrtól. A hajó tatja a Naprendszer felé fordult, ahol a Nap mostanra nem látszott többnek egy sárga csillagnál, épp csak kicsivel ragyogott fényesebben a többinél. A Tejút egyik oldalsó spirális karja ebbe az irányba nyúlt, ritkásan elhelyezkedő csillagaival. A mélyűr hatalmas kiterjedéséből és mélységéből olyan gög áradt, hogy sem az elme, sem a tekintet nem talált támaszra.

– Sötét. Olyan kibaszott sötét – suttozta a kapitány, majd agyonlőtte magát.

Mikor Dongfang Yanxu megtudta, hogy a *Végső törvény* kapitánya öngyilkos lett, olyan előérzete támadt, hogy letelt az idő, így vészhelyzeti gyűlést hívott össze két helyettes kapitányával a hatalmas, gömb alakú vadászgéphangárban.

A hangár felé vezető folyosón hallotta, hogy a háta mögül valaki a nevéen szólítja. Zhang Beihai volt az. Az elmúlt napok komor hangulatában gyakorlatilag megfeledkezett róla. Zhang Beihai alaposan végigmérte, tekintete tele volt atyai aggodalommal, és ez olyan nyugalommal töltötte el Dongfang Yanxut, amiről álmodni sem mert volna, mert ezekben a napokban nehéz volt olyan szempárra találni a Föld csillaghajón, amelyre nem borult árnyék.

– Dongfang, nem hinném, hogy jól érzi magát mostanában. Nem tudom az okát, de mintha mindannyian rejtegetnének

valamit. Mi folyik itt?

– Hogy érzi magát mostanában, uram? – kérdezte a nő válasz helyett.

– Jól. Remekül. Járom a hajót, és tanulok. Épp a *Természetes szelekció* fegyverrendszerével ismerkedem. Természetesen még csak felületesen sikerült, de lenyűgözőnek találom. Képzelve csak el, mit érezne Kolumbusz, ha ellátogatna egy repülőgéphordozóra! Én ugyanezt érzem.

Mikor látta, Zhang Beihai milyen nyugodt és kipihent most, Dongfang Yanxu enyhe irigységet érzett. Igaz, a férfi már teljesítette hatalmas feladatát, és minden joga megvolt ahhoz, hogy élvezze a nyugalmat. A történelmi jelentőségű nagy emberből ismét tájékozatlan egykori hibernált lett. Most már csak védelemre volt szüksége. Dongfang Yanxunak ez járt a fejében, amikor válaszolt.

– Uram, senki másnak ne tegye fel azt a kérdést, amit most nekem feltett. Senkit ne kérdezzen erről.

– Miért? Miért ne kérdezzek meg senkit?

– Veszélyes kérdés. Egyébként sem kell tudnia. Higgyen nekem.

– Rendben – bólintott a férfi. – Nem fogom megkérdezni. Köszönöm, hogy átlagemberként kezel. Ez minden, amit reméltem.

Dongfang Yanxu sietve elbúcsúzott, de mikor indult volna a dolgára, hallotta, hogy a Föld csillaghajó alapítója ismét megszólal mögötte.

– Dongfang, bármi történjék is, hagyja, hogy a dolgok menjenek a maguk útján. Minden rendben lesz.

A kapitány látta, hogy két helyettese már ott várja a gömb alakú csarnok közepében. Azért választotta ezt a találkozóhoz, mert a terem méreteinek köszönhetően úgy érezték, mintha kinn lennének a vadonban. Ott lebegtek mind a hárman egy tiszta fehérségből álló világ közepén, mintha rajtuk kívül senki más nem lett volna az egész világegyetemben. Ettől úgy érezték,

biztonságban beszélgethetnek.

Mindhárman más irányba néztek.

– Tisztáznunk kell a dolgokat – jelentette ki Dongfang Yanxu.

– Igen. Minden másodpercnyi késlekedés veszélyes – mondta Levine helyettes kapitány, majd Akira Inouéval együtt szembefordultak Dongfang Yanxuval. Egyértelmű volt, mire céloz Levine: *Maga a kapitány, maga mondja ki először.*

De Dongfang Yanxunak nem volt hozzá bátorsága.

Bármilyen történjék is most, az emberi civilizáció második hajnalán, abból egy új homéroszi eposz, egy új Biblia születhet. Júdás azért lett Júdás, mert ő volt az első, aki megcsókolta Jézust, de ettől még semmiben nem volt más, mint a második, aki megcsókolta. Most ugyanez volt a helyzet. Az első, aki kimondja, amit kell, mérföldkő lesz a második civilizáció történelmében. Lehet, hogy Júdássá válik, lehet, hogy Jézussá, de bármelyik lesz is, Dongfang Yanxunak nem volt hozzá bátorsága.

A saját küldetését azonban teljesítenie kellett, így okos döntést hozott. Nem kerülte helyettes kapitányai tekintetét. Most nem volt szükség szavakra, mindent kifejezett a tekintetük is. Ahogy nézték egymást, egymásba kapcsolódó tekintetük mintha a három lelket összekötő információs csatorna lett volna, amelyen keresztül nagy sebességgel áramlottak a gondolatok.

Üzemanyag.

Üzemanyag.

Üzemanyag.

Az útvonal még mindig nem világos, de legalább két, csillagközi porból álló felhőt találtunk.

Ellenállás.

Persze. Miután áthaladunk rajtuk, az űrhajók sebessége a fénysebesség 0,3 százalékára csökken a porfelhő által kifejtett ellenállás miatt.

Még mindig több mint tíz fényévnnyire vagyunk az NH558J2-től. Hatvanezer évre lesz szükségünk, hogy odaérjünk.

Akkor sosem érünk oda.

Lehet, hogy a hajók odaérnek, de a rajtuk élők nem. Még a hibernáció sem tartható fenn ilyen sokáig.

Hacsak...

Hacsak nem sikerül fenntartani a sebességünket a porfelhőkön át is, vagy nem sikerül felgyorsulnunk utánuk.

Ahhoz nincs elég üzemanyag.

A hajón a fúziós üzemanyag az egyetlen energiaforrás, és más területeken is szükség van rá: a környezeti rendszerekhez, az esetleges irányváltásokhoz...

Meg a lassításhoz, amint elértük a célunkat. Az NH558J2 sokkal kisebb, mint a Nap. Nem tudunk pályára állni körülötte, ha csak a gravitációra hagyatkozunk a lassításhoz. Nagy mennyiségű üzemanyagra lesz szükségünk, különben elrepülünk a célul kitűzött csillagrendszer mellett.

A Föld csillaghajó összes üzemanyaga gyakorlatilag csak két űrhajónak elég.

De ha biztosra akarunk menni, akkor csak egynek.

Üzemanyag.

Üzemanyag.

Üzemanyag.

– Aztán ott van az alkatrészek kérdése is – szólalt meg Dongfang Yanxu.

Alkatrészek.

Alkatrészek.

Alkatrészek.

Főleg a kritikus jelentőségű rendszerek alkatrészei: a fúziós hajtóműveké, az információs és irányítórendszereké, a környezetet fenntartó rendszereké.

Lehet, hogy ez nem olyan égető kérdés, mint az üzemanyagé, de ez a hosszú távú túlélés záloga. Az NH558J2-nek nincs lakható bolygója, ahol letelepedhetünk, vagy ipari létesítményeket hozhatunk létre, még csak az ehhez szükséges erőforrásokkal sem

rendelkezik. Ott csak üzemanyagot tudunk felvenni, mielőtt elindulunk a következő rendszerbe, ahol gyárat hozhatunk létre az alkatrészek legyártásához.

A Természetes szelekció a kulcsfontosságú alkatrészeknél csak kettős szintű redundanciával rendelkezik.

Túl kevés.

Túl kevés.

A fúziós hajtóműveket leszámítva a Föld csillaghajó kulcsfontosságú alkatrészeinek többsége felcserélhető egymással.

Módosítás után a hajtóműalkatrészek is.

– Nem tudnánk minden legénységet egy vagy két hajóra gyűjteni? – kérdezte Dongfang Yanxu hangosan, de csak azért, hogy a némán zajló eszmecsere egy bizonyos irányba terelje.

Lehetetlen.

Lehetetlen.

Lehetetlen. Túl sokan vannak. A környezetfenntartó és a hibernációs rendszerek sem tudják mindannyiukat ellátni. Ha a jelenlegi kapacitást csak egy kicsivel is növelnénk, az már katasztrofális hatással járna.

– Akkor már világos a helyzet? – Dongfang Yanxu hangja olyannak tűnt az üres, fehér térben, mint egy mélyen alvó ember motyogása.

Világos.

Világos.

Egyeseknek meg kell halniuk, máskülönben mindenki meghal.

A tekintetek eszmecsereje elcsitult. Mindhárman úgy érezték, mintha az univerzum mélyéből érkező mennydörgés rázta volna meg őket, és eltöltötte volna lelküket reszkető félelemmel. Heves vágyat éreztek arra, hogy elforduljanak. Dongfang Yanxu volt az első, akinek sikerült egyenesen a másik kettőre néznie.

– Hagyják abba! – parancsolta.

Hagyják abba!

Ne adják fel!

Ne adjuk fel?

Ne adják fel! Mert senki más sem adta fel. Ha feladjuk, akkor mi üzettünk ki az édenkertből.

Miért mi?

Természetesen nekik sem kellene kiűzetniük.

Valakinek azonban muszáj. Az édenkert véges kapacitással rendelkezik.

Mi nem akarjuk elhagyni a kertet.

Akkor nem adhatjuk fel!

Három szempár kapcsolódott újra össze, miután oly közel álltak ahhoz, hogy elszakadjanak egymástól.

Infraszonikus hidrogénbomba.

Infraszonikus hidrogénbomba.

Infraszonikus hidrogénbomba.

Minden hajón van belőlük.

Nehéz védekezni egy lopakodó üzemmódban indított támadás ellen.

Tekintetük egy időre elszakadt egymástól, ahogy idegeik az összeomlás határára kerültek. Szünetre volt szükségük. Mikor a három szempár újra találkozott, bizonytalanok voltak, pillantásuk ide-oda rebbent, mint a szélben lobogó gyertyaláng.

Gonosz!

Gonosz!

Gonosz!

Ördögök leszünk!

Ördögök leszünk!

Ördögök leszünk!

– De vajon *nekik* mi jár a fejükben? – kérdezte Dongfang Yanxu halkán. A két helyettes kapitánynak úgy tűnt, hangja, bár halk volt, mintha tovább rezgett volna a fehér űrben, mint egy szúnyog zümmögése.

Igaz. Mi nem akarunk ördöggé válni, de ki tudja, nekik mi jár a fejükben?

Akkor máris ördögökké váltunk, másképpen hogyan gondolhatnánk rájuk ördöggé anélkül, hogy bármivel rászolgáltak volna?

Jó, akkor nem gondolunk rájuk ördöggé.

– Ez nem oldja meg a problémát – mondta Dongfang Yanxu, és enyhén megrázta a fejét.

Így van. Még ha nem is ördögök, a probléma fennáll.

Mert nem tudják, mire gondolunk.

Tegyük fel, hogy tudják, hogy nem vagyunk ördögök?

A probléma akkor is fennáll.

Nem tudják, mit gondolunk róluk.

Nem tudják, mit gondolunk, hogy ők mit gondolnak rólunk.

Ez a gyanakvás végtelen láncolatához vezet: nem tudják, hogy mi mit gondolunk, hogy ők mit gondolnak, hogy mi mit gondolunk, hogy ők mit gondolnak, hogy mi mit...

Hogy lehetne a gyanakvás láncolatát megtörni?

Úgy, ha kapcsolatba lépünk velük?

A Földön talán igen. De az űrben nem. Egyeseknek meg kell halniuk, máskülönben mindenki meghal. Ez az a sorsszerű teher, amelyet az űr rótt ránk a Föld csillaghajó túléléséért. Egy áthatolhatatlan fal. Ezzel szembesülve az eszmecserének semmi értelme.

Csak egy döntés maradt. Kérdés, hogy ki fog dönteni.

Sötét. Olyan kibaszott sötét.

– Nem késlekedhetünk tovább – jelentette ki Dongfang Yanxu határozottan.

Nincs több késlekedés. Az űrnek ezen a sötét vidékén a párbajozó felek visszatartják a lélegzetüket – a húr mindjárt megpattan.

A veszély minden egyes másodperccel exponenciálisan nő.

Mivel teljesen mindegy, ki húzza meg a ravaszt, miért ne húznánk meg mi?

Ekkor Akira Inoue hirtelen megtörte a csendet.

– Van még egy lehetőség!

Feláldozhatjuk magunkat.

Miért?

Miért éppen mi?

Mi hárman megtehetnénk, de megvan a felhatalmazásunk arra, hogy a Természetes szelekció-n tartózkodó kétezer ember nevében is meghozzuk ezt a döntést?

Pengeélen álltak mindhárman, és bár élesen beléjük hasított,

bármelyik oldalra ugrottak volna le róla, feneketlen mélység várta őket. Ez volt az űrbeli új emberiség születését kísérő vajúdás.

– Mondok valamit – szólalt meg Levine. – Vegyük célba őket, aztán majd átgondoljuk még egyszer.

Dongfang Yanxu bólintott. Levine előhívta a fegyverrendszer kezelőfelületét, és megnyitotta azt az ablakot, amelyikben az infraszonikus hidrogénbombák és a hordozórakéták szerepeltek. Egy szférikus koordináta-rendszerben, melynek középpontjában a *Természetes szelekció* állt, a *Kék világűr*, az *Enterprise*, a *Mélyűr* és a *Végső törvény* négy fénypontnak tűntek kétszázézer kilométeres távolságban. A távolság elfedte a célpontok szerkezetét, mert űrbeli mértékkel mérve minden csak egy pont volt.

A négy fénypontot azonban négy vörös kör vette körül, négy halálos hurok, ami azt jelezte, hogy a fegyverrendszer már befogta őket.

Mind a hárman döbbsen néztek egymásra, és megrázták a fejüket, mintha azt mondták volna, nem ők a felelősök.

Rajtuk kívül a fegyverzetet irányító és a célpontelemző tisztek rendelkeztek jogosultsággal arra, hogy célba fogjanak valamit a fegyverrendszerben, de a cél befogását a kapitánynak vagy egy helyettes kapitánynak kellett engedélyeznie. Így csak egyvalaki maradt, aki közvetlen jogosultsággal rendelkezett ahhoz, hogy célt fogjon be és támadást indítson.

Mekkora idióták vagyunk! Elvégre ő már kétszer megváltoztatta a történelem folyását!

Ő jött rá minderre először!

Ki tudja, mikor ébredt rá? Talán már a Föld csillaghajó megalapításakor, vagy még előtte, amikor megtudta, hogy az egyesült flotta elpusztult. Ó az utolsó, aki kimutatná, hogy aggódik. Ahogy az ő korában a szülők, mindig a gyerekeire gondol elsőként.

Dongfang Yanxu olyan gyorsan repült át a gömb alakú termen, amennyire csak tudott; a két helyettes kapitány szorosan a

nyomában. Kimentek az ajtón, végigszáguldottak a hosszú folyosón, és elértek Zhang Beihai kabinjának ajtajáig. Zhang Beihai előtt egy éppolyan kezelőfelület lebegett a levegőben, mint amit az imént láttak. Oda akartak sietni hozzá, de megisméltődött az a jelenet, ami a *Természetes szelekció* szökésekor: falnak ütköztek. Nem ajtó volt előttük, csak egy ovális felület, amelyen a fal átlátszott.

– Mit csinál? – kiáltotta Levine.

– Gyermekeim – mondta Zhang Beihai. Most először szólította így őket. Bár háttal volt nekik, el tudták képzelni, hogy szeme olyan nyugodt, akár a víztükör. – Hadd csináljam én.

– Úgy érte: „Ki jusson pokolra, ha nem én?” – szólalt meg Dongfang Yanxu erőteljes hangon.

– Attól a pillanattól fogva, hogy katona lettem, készen álltam rá, hogy pokolra jussak – felelte Zhang Beihai, és folytatta a robbanófejek kilövése előtti műveleteket. Ámbár nem volt benne gyakorlata, kintről mind a hárman úgy látták, hogy hibátlanul hajtja végre az előkészületeket.

Dongfang Yanxu szemébe könnyek gyűltek.

– Csináljuk együtt! – kiáltotta. – Engedjen be! Én is a pokolra akarok jutni magával!

Zhang Beihai szó nélkül folytatta a munkát. Az irányított rakétákat kézi önmegsemmisítésre állította, hogy repülés közben lehessen felrobbantani őket a hordozóról. Csak miután mindennel megvolt, akkor szólalt meg.

– Dongfang, gondolkodjon. Meghozhattuk volna ezt a döntést korábban is? Semmiképpen sem. Most azonban meghozhatjuk, mert az űrben új emberekké váltunk. – Úgy állította a rakéták robbanófejeit, hogy az egyes célpontoktól ötven kilométerre robbanjanak fel. Ezzel elkerüli, hogy a célpontok belső károsodást is szenvedjenek, de a robbanás még ennél távolabbról is halált jelentene minden élőlénynek a fedélzetükön. – Egy új civilizáció születésével együtt jár egy új erkölcsiség kialakulása. – Kioldotta

az első biztosítót a hidrogénbomba-robbanófejekén. – Amikor a jövőből visszatekintenek mindarra, amit tettünk, teljességgel normálisnak fog tűnni. Így aztán nem kerülünk a pokolra, gyermekeim. – Kioldotta a második biztosítót. Ekkor hirtelen megszólalt a riadó, és úgy söpört végig a hajón, mint tízezer kísértet sikolya az űr sötétjében. Kezelőfelületek jelentek meg a levegőben, akár a hópelyhek, rajtuk hatalmas mennyiségben jelent meg mindaz az információ, amit a *Természetes szelekció* védelmi rendszerei kaptak a felénk száguldó rakétákról, de senkinek nem maradt ideje elolvasni.

A riadó megszólalásától csak négy másodperc telt el az infraszonikus hidrogénbombák robbanásáig.

A képek, melyeket a *Természetes szelekció* küldött vissza a Földre, azt mutatták, hogy Zhang Beihai mindezt egyetlen másodperc alatt megérthette. Azt képzelte, hogy szíve vasszilárdságúvá keményedett a fárasztó út során, amelyet két évszázad során megtett, egyvalamit azonban nem vett figyelembe, valamit, ami lelke legmélyén rejtőzött, és a végső döntés meghozatala előtt habozott. Próbálta leküzdeni szíve reszketését, és ez az utolsó pillanatbeli ellágyulás volt az, ami megölte őt és mindenki mást a *Természetes szelekció* fedélzetén. Miután egy hónapon keresztül néztek farkasszemet egymással a sötétségben, csak pár másodperccel volt lassabb a másik hajónál.

Három kicsi Nap ragyogott fel az űr sötétségében, melyek egyenlő oldalú háromszöget alkottak, középen a *Természetes szelekció*-val, átlagosan negyven kilométerre egymástól. A fúziós tűzgolyó húsz másodpercen át tartott, és szabad szemmel láthatatlan infraszonikus frekvenciákon ragyogott.

A Földre érkező felvételek azt mutatták, hogy az utolsó három másodpercben Zhang Beihai Dongfang Yanxu felé fordult, mosolyt villantott rá, és azt mondta: „Nem számít. Mindegy, melyikünk.”

Hogy pontosan mit mondott, azt csak találgatni lehetett, mert

nem maradt ideje befejezni, mielőtt három irányból is elérte őket a nagy erejű elektromágneses hullám, ami úgy rezgettette meg a *Természetes szelekció* hatalmas törzsét, akár a kabóca szárnyait. A rezgések energiája infraszonikus hullámokká alakult, ami a felvételeken olyan volt, mint a mindent elborító vérköd.

A támadást a *Végső törvény* indította, amely tizenkét álcázott rakétát lőtt ki infraszonikus bombákkal a négy másik hajó irányába. Azt a hármát, amelyet a tőle kétszázézer kilométerre lévő *Természetes szelekció*-ra lőtt ki, hamarabb lőtte ki, mint a többit, hogy a három szomszédos hajóra kilőtt rakétával egy időben érjenek el arra a pontra, ahol felrobbannak. A *Végső törvény* kapitányának öngyilkossága után egy helyettes kapitány vette át a parancsnokságot a hajón, de nem lehetett tudni, végül ki hozta meg a döntést a támadásról. És soha nem is derült ki.

A *Végső törvény* végül nem került azon szerencsések közé, akik az édenkertben maradhattak.

A másik három üldöző közül a *Kék világűr* volt a legjobban felkészülve a váratlan incidensekre. Mielőtt megtámadták, a legénység a hajó egész belsejében vákuumot hozott létre, és mindenki űrruhát vett fel. Mivel vákuumban nem terjednek az infraszonikus hullámok, a legénység egyik tagja sem sérült meg, a hajótörzs pedig csak minimális károkat szenvedett az elektromágneses hullámoktól.

A nukleáris tűzgolyók még épp csak felrobbantak, de a *Kék világűr* már meg is kezdte az ellentámadást, mégpedig a lehető leggyorsabb eszközzel: lézerrel. Öt gamma-sugaras lézersugárral találta el a *Végső törvény*-t, és öt hatalmas lyukat ütött a törzsén. A hajó belseje gyorsan lángra lobbant, a kisebb robbanások pedig teljesen harcképtelenné tették a hajót. A *Kék világűr* még hevesebben támadott, és az atomrakéták, valamint a sugárfejeverek folyamatos tüzében a *Végső törvény* brutális robbanásban semmisült meg. Egyetlen túlélője sem maradt.

Körülbelül ugyanakkor, amikor a Föld csillaghajón zajlott a

sötétség csatája, hasonló tragédia zajlott le a Naprendszer túloldalán is. A *Bronzkor* hirtelen támadást indított a *Kvantum* ellen, és ugyancsak infraszonikus hidrogénbombákkal pusztított el mindenkit a hajó fedélzetén, úgy, hogy maga a hajó épségben maradjon. Mivel a két hajó csak minimális információt küldött haza a Földre, senki nem tudhatta pontosan, mi történt közöttük. Mindkét hajó elképesztő mértékben felgyorsult, hogy elmeneküljön a szonda támadása elől, de nem lassítottak, ahogy a *Természetes szelekció* üldözői tették, így a megmaradó üzemanyaguknak elégnek kellett volna lennie ahhoz, hogy visszatérjenek a Földre.

A végtelen űr sötét, új emberiséget dajkált sötét ölelésében.

A *Végső törvény* robbanása nyomán szétterjedő fémtörmelékfelhőben a *Kék világűr* összekapcsolódott az *Enterprise*-zal és a *Mélyűr*-rel, amelyek egyike sem mutatta az élet semmi jelét, és minden fúziós üzemanyagukat begyűjtötte. Miután az összes felszerelést is elvitték a két hajóról, a *Kék világűr* megtette a kétszázézer kilométeres távolságot a *Természetes szelekció*-ig, és ott is ugyanezt tette. A Föld csillaghajó olyan volt most, mint egy építkezési terület az űrben: a három halott hajó óriási törzsén a lézeres hegesztés fényei villogtak. Ha Zhang Beihai még életben lett volna, a jelenetről minden bizonnyal eszébe jutott volna a *Tang* repülőgép-hordozó kétszáz évvel korábban.

A *Kék világűr* legénysége darabokat vágott le a három elhagyatott űrhajóról, és Stonehenge-alakzatban rendezte el őket, mint egy síremléket a világűrben. Itt tartották meg a temetési szertartást a sötétség csatájának áldozatai emlékére.

A *Kék világűr* legénységének ezerkétszázhetvenhárom tagja űrruhában gyűlt össze, és alakzatban lebegtek a sír közepén. Ők voltak a Föld csillaghajó életben maradt állampolgárai. A hatalmas űrhajóroncsok hegyek gyűrűjeként tornyosultak körülöttük, a roncsokba vágott nyílások óriási hegyi

barlangoknak tűntek. A négyezer-kétszáznegyvenhét áldozat teste a roncsok közt maradt, amelyek úgy vetettek árnyékot minden élőre, mintha egy hegyek közti völgyben lennének az éjszaka közepén. Egyedüli fényként a Tejút ragyogott rájuk jeges hidegével, amikor átvilágított a roncsok közti réseken.

A temetés során az emberek hangulata nyugodt maradt. Az űrbeli új emberiség kinőtt a gyermekkorból.

Kis örökmécsest gyújtottak: egy ötvenwattos izzót, amelyet száz tartalék izzó vett körül, hogy automatikusan átvegyék a helyét, amikor kiég. A mécses, melyet kis nukleáris elem üzemeltetett, akár több tízezer éven át is képes volt folyamatosan világítani. Halovány fénye olyan volt, akár egy gyertya a hegyek körülölelte völgyben, amely apró fénykört vet a roncsok magas sziklafalára, és megvilágítja a titánium faldarabot, amelyre az áldozatok nevét vésték. Sírfelirat nem volt.

Egy órával később az űrbeli síremléket még egyszer, utoljára megvilágította a *Kék világűr* gyorsulásának fénye. A sír a fénysebesség egy százalékával haladt, ami azt jelentette, hogy a csillagközi porfelhők ellenállása pár száz év alatt le fogja lassítani a fénysebesség 0,03 százalékára. Hatvanezer év múltán így is el fog jutni az NH558J2-ig, a *Kék világűr* addigra azonban már több mint ötvanezer évvel korábban továbbindult onnan a következő csillagrendszer felé.

A *Kék világűr* nagy mennyiségű fúziós üzemanyaggal és nyolcszoros redundanciájú kritikus alkatrészrel indult el a mélyűrbe. Olyan sok anyagot halmozott fel, hogy lehetetlen lett volna mindent elhelyezni a hajón, így számos külső raktárrészt illesztettek a törzshöz, amelyektől teljesen megváltozott a hajó megjelenése, hatalmas, csúnya, szabálytalan testté vált. Valóban úgy festett, mint egy hosszú útra induló utazó.

Az előző évben, a Naprendszer túloldalán a *Bronzkor* felgyorsított és eltávolodott a *Kvantum* roncsaitól, a Bika csillagkép irányába.

A *Kék világűr* és a *Kvantum* a fény világából indultak, de mindkét hajó a sötétségé lett.

Egykor az univerzum is fényes volt. Az ősrobbanás után rövid ideig minden anyag fény formájában létezett, és csak miután a világegyetem égett hamuvá vált, akkor csapódtak le a sötétségből a nehezebb elemek, hogy bolygókat és élőlényeket alkossanak. A sötétség volt az élet és a civilizáció anyja.

A Földön átkok és szidalmak zuhataga áradt ki az űrbe a *Kék világűr* és a *Bronzkor* felé, de a két hajó nem válaszolt. Minden kommunikációt megszakítottak a Naprendszerrel; ennek a két világnak a számára a Föld már halott volt.

A két sötét hajó eggyé vált a sötétséggel. A Naprendszer elválasztotta őket, és egyre távolabb sodródtak egymástól. Magukkal vitték az emberiség minden gondolatát és emlékét, magukénak érezték a Föld minden dicsőségét és álmát, és csendesen eltűntek az örök éjszakában.

– Tudtam!

Ez volt az első dolog, amit Luo Ji mondott, mikor hallott a sötétség csatájáról, amely a Naprendszer peremén zajlott. Otthagyta az összezavarodott Shi Qiangot, kiszaladt a szobából, és átrohant a településen, amíg szemben nem találta magát az észak-kínai sivataggal.

– Igazam volt! Igazam volt! – kiáltotta az égre.

Késő éjszakára járt, és, talán a nemrég leesett eső miatt, a légkör átláthatósága kiváló volt. Látszottak a csillagok, bár nem olyan tisztán, mint a huszonegyedik században, és jóval ritkásabban is, mint régen, mert csak a legfényesebbeket lehetett látni. Luo Jire azonban így is rátalált az az érzés, ami kétszáz évvel korábban is elfogta azon a hideg éjszakán, a befagyott tavon: Luo Ji, a hétköznapi ember eltűnt, ismét Falképző lett belőle.

– Da Shi, a kezemben van az emberiség győzelmének a kulcsa! – közölte Shi Qianggal, aki követte.

– Valóban? – nevetett fel Shi Qiang.

Gúnyos nevetése hallatán Luo Ji izgatottsága alábbhagyott.

– Tudtam, hogy nem fogsz hinni nekem.

– Mit kell tenned? – kérdezte Shi Qiang.

Luo Ji leült a homokba. Gyorsan elszállt a jókedve.

– Hogy mit kell tennem? Úgy tűnik, már semmit se tehetek.

– Legalább találhatnál valami módot, hogy jelentsd a hatóságoknak.

– Nem tudom, megyek-e vele valamire, de megpróbálom. Még ha csak kötelességtudatból is.

– Meddig akarsz elmenni?

– A lehető legmagasabb rangú emberig. Az ENSZ-főtitkárig. Vagy az ŰESZ elnökéig.

– Attól tartok, nem lesz könnyű. Most csak átlagemberek vagyunk... De akkor is meg kell próbálnod. Először is, nos, a városi önkormányzathoz kell elmenned. Keresd meg a polgármestert!

– Jó. Akkor bemegyek a városba. – Luo Ji felállt.

– Veled megyek.

– Nem. Egyedül megyek.

– Még ha alacsony is a rangom, azért mégiscsak hivatalnok vagyok. Könnyebben kieszközlök egy találkozót a polgármesterrel.

Luo Ji felnézett az égre.

– Mikor éri el a csepp a Földet?

– A hírekben azt mondták, tíz vagy húsz órán belül.

– Tudod, miért jön, mit akar tenni? Nem az volt a küldetése, hogy elpusztítsa az egyesült flottát. Nem is az, hogy megtámadja a Földet. Engem akar megölni. Nem akarom, hogy mellettem légy, amikor megteszi.

Shi Qiang felnevetett, ugyanazzal a gúnyos nevetéssel.

– Akkor is van még tíz óránk, nem? Ha itt lesz az ideje, majd kicsit odébb lépek mellőled.

Luo Ji fanyar mosollyal rázta meg a fejét.

– Semennyire nem veszel komolyan. Akkor miért akarsz segíteni?

– Fiam, az a nagykutyák dolga, hisznek neked vagy nem. Én mindig kerülöm a kockázatot. Ha kétszáz évvel ezelőtt több milliárd ember közül épp téged választottak, annak kellett, hogy legyen valami oka, nem? Ha itt és most akadályozlak, talán nem fog engem hibáztatni az utókor? Ha a nagykutyák nem vesznek komolyan, azzal sem veszítetek semmit. Ez csak egy út a városba, tudod. Egyvalamit azonban elmondok. Azt állítod, az az izé azért repül a Föld felé, hogy megöljön téged. Ezt a legkevésbé sem hiszem. Sokat tudok a gyilkosságokról, és ez már elképzelhetetlen, még a trisolarisiaktól is.

A kora reggeli órákban érték el a föld alatti város lejárata az óvárosban, és látták, hogy a lefelé tartó liftek még mindig üzemszerűen működnek. Az emberek csak úgy özönlöttek kifelé, rengeteg poggyásszal. Lefelé azonban csak kevesen mentek, az ő liftjükön csak két másik emberrel találkoztak.

– Hibernáltak? Azok mind felfelé mennek. A városban eluralkodott a káosz. Maguk miért mennek lefelé? – kérdezte egyikük, egy fiatalember. Ruháján tűzgolyók ragyogtak folyamatosan a fekete háttér előtt. Közelebbről megnézve látszott, hogy a képek az egyesült flotta pusztulását ábrázolják.

– Akkor maga miért megy lefelé? – kérdezte Shi Qiang.

– Találtam egy helyet a felszínen, ahol élhetek, ezért lemegyek pár holmimért – mondta a fiatalember, majd fejével Luo Jiék felé intett. – Maguk felszíniek meg fognak gazdagodni. Nekünk nincsenek házaink errefelé, a felszíni házak tulajdonjogai többségükben a maguké. Nekünk maguktól kell megvásárolniuk.

– Ha a föld alatti város összeomlik, és mindenki rohan a felszínre, akkor valószínűleg nem sok valódi adásvételre fog sor kerülni – mondta Shi Qiang.

Egy középkorú férfi, aki a lift sarkába húzódva hallgatta őket,

most hirtelen eltakarta arcát a kezével, és jajgatni kezdett.

– Ne! Jaj...

Lekuporodott a földre és sírva fakadt. Ruháján klasszikus bibliai jelenet látszott: a meztelen Ádám és Éva álltak egy fa alatt az édenkertben, közöttük kígyó kúszott, és az emberpárt bűvölte. Lehetséges, hogy a nemrégiben lezajlott sötétség csatáját jelképezte.

– Sokan vannak hozzá hasonlóak – jegyezte meg a fiatalember, és megvetően intett a síró férfi felé. – Megzavarodott az elméje. – Szeme felragyogott. – Az ítéletnap tulajdonképpen csodálatos időszak, talán a legcsodálatosabb. Ez az egyetlen alkalom a történelemben, amikor az embereknek lehetőségük van megszabadulni minden gondjuktól és bajuktól, hogy csak önmagukkal törődjenek. Ostobaság így viselkedni, ahogy ő. Jelenleg a leginkább felelősségteljes döntés az, ha élvezzük az életünket, ameddig tudjuk.

Mikor a lift leért, Luo Ji és Shi Qiang elhagyták az érkezési csarnokot, és orrukát azonnal megütötte egy különös, erős szag: valami égett. A föld alatti város ragyogóbb volt, mint valaha, de a vakító fehér fény bántotta az ember szemét. Luo Ji a hatalmas fák közti réseken nem a kék eget látta, hanem a teljes ürességet: eltűnt az égbolt képe, amelyet korábban a föld alatti város kupolájára vetítettek. Az üresség azokra a gömb alakú űrhajókabinokra emlékeztette, amiket a hírekben látott. A gyepet törmelék borította, ami a hatalmas fákon lévő építményekről hullott le. Tőlük nem messze lezuhant repülő autók roncsai heverték, egyikük lángokban állt. Körülötte emberek álltak, akik mindenféle gyúlékony tárgyat szedtek fel a fűről, hogy a lángokba dobják. Valaki még a saját ruháit is beledobta, amelyeken még mindig villogtak a képek. Egy csőtörésnél vízoszlop spriccelt a magasba, és eláztatott egy csapat embert, akik úgy játszottak benne, mint a gyerekek; időnként egyszerre kiáltottak fel izgatottan, majd szétrebbentek, hogy elkerüljék a

fákról hulló törmeléket, majd újra összetalálkoztak és együtt lelkesedtek. Luo Ji megint felnézett, és látta, hogy a fákon több helyen is kigyulladtak. A repülő tűzoltó járművek sivító szirénákkal száguldottak el a levegőben, nyomukban himbálóztak az égő falevelek...

Luo Ji észrevette, hogy az utcán levők két csoportra oszthatóak, amelyeket jól képviselt az a két ember, akikkel a liftben találkozott. Egyik felük depressziós volt, üres tekintettel járkált vagy csak ült a fűvön, túrva a kízó kétségbeesést, amelyet immár nem az emberiség veresége váltott ki belőlük, hanem jelenlegi nehéz életkörülményeik. A másik csoportba azok tartoztak, akik felfokozott izgalmi állapotba kerültek, és megrészegültek a káosztól.

A város közlekedése romokban hevert. Luo Jinek és Shi Qiangnak fél órájába került leinteni egy taxit, és amikor a sofőr nélküli repülő autó, amelybe szálltak, áthaladt a hatalmas fák között, Luo Jinek eszébe jutottak borzalmas élményei a városban, és olyan feszültség töltötte el, mintha hullámvasúton utazna. Szerencsére az autó hamar a városházához ért.

Shi Qiang a munkája miatt már többször járt itt, és egész jól ismerte az épületet. Jó pár lefutott próbálkozás után végül engedélyt kaptak rá, hogy találkozzanak a polgármesterrel, de várniuk kellett délutánig. Luo Ji nagyobb nehézségekre számított, meglepte, hogy a polgármester beleegyezett a találkozóba, mert kivételes időket éltek, ők pedig csak kisemberek voltak. Shi Qiang ebédnél elmondta neki, hogy a polgármestert csak előző nap iktatták be. Korábban ő volt a hibernáltak ügyeivel foglalkozó tisztségviselő a városi önkormányzatnál, és bizonyos értelemben Shi Qiang feljebbvalója volt, így elég jól ismerte.

– Ő is honfitársunk – mondta Shi Qiang.

Ebben a korban a „honfitárs” szót már nem földrajzi, hanem időbeli értelemben használták, de nem minden hibernáltra

vonatkozott; honfitársaknak csak azok számítottak, akik nagyjából ugyanabban az időben hibernáltatták magukat, és mikor a hosszú évek után találkoztak, az egy időből származó honfitársak között még szorosabb kapocs alakult ki, mint régen az egy országból származók között.

Fél négykor találkozhattak a polgármesterrel. Ebben a korban a magas rangú tisztségviselők jellemzően olyanok voltak, mint a sztárok: csak az igazán jóképűeknek, a legszebbeknek volt esélyük arra, hogy megválasszák őket, a mostani polgármester azonban átlagos külsejű volt. Egyidős lehetett Shi Qianggal, de jóval soványabb alkatú, és egyvalamiből rögtön látszott, hogy hibernált volt: szemüveget viselt. Biztos, hogy kétszáz éves antik tárgy ült az orrán, ugyanis a későbbiekben már a kontaktlencsék is rég eltűntek. Akik azonban hozzászórtak, hogy szemüvegesek, azok általában úgy érzik, hogy nincs rendben valami a külsejükkel, ha nem viselik, így aztán sok egykori hibernált azután is hordta, hogy a látását helyrehozták.

A polgármester végtelenül kimerültnek tűnt, úgy látszott, az is nehezebbre esik, hogy felkeljen a székéből. Shi Qiang elnézést kért, amiért megzavarták, és gratulált az előléptetéséhez.

– Vészterhes időket élünk – rázta a fejét a polgármester. – Újra jól jönnek a magunkfajta viharvert ősemberek.

– Ön a legmagasabb pozícióban lévő hibernált az egész Földön, igaz?

– Ki tudja? Ahogy alakult a helyzet, lehet, hogy még magasabb pozíciókba is kerültek honfitársaink.

– Mi lett az előző polgármesterrel? Idegösszeomlást kapott?

– Nem, nem. Ebben a korban is élnek erős emberek. Tökéletesen alkalmas volt a posztjára, de autóbalesetben két napja meghalt. Egy lázongásokkal teli városrészben történt.

A polgármester ekkor vette észre Shi Qiang mögött Luo Jit, és azonnal kezet nyújtott neki.

– Nahát, dr. Luo, üdvözlöm! Persze hogy felismerem magát.

Kétszáz évvel ezelőtt a rajongója voltam, mert abból a négy emberből maga tűnt leginkább igazi Falképzőnek. Tényleg nem bírtam rájönni, mit akar tenni. – Következő mondata azonban letörte látogatói kedvét. – Maga a negyedik messiás, akivel az elmúlt két napban találkoztam. És odakinn vár még többtucatnyi, de nincs energiám fogadni őket.

– Polgármester úr, dr. Luo nem olyan, mint ők. Kétszáz évvel ezelőtt...

– Kétszáz évvel ezelőtt több milliárd ember közül öt választották, és ez az oka annak, hogy úgy döntöttem, fogadom önöket. – A polgármester Shi Qiang felé fordult. – Természetesen van még más is, ami miatt szükségem van önre, de erről majd utána beszélünk, előbb jöjjön az, amit mondani akarnak. Egy apró kérésem azonban lenne. Megtennék, hogy nem mondják el az egész tervüket, amit a világ megmentésére szöttek? Mindig olyan hosszúak. Először csak annyit mondjanak el, tőlem mit várnak, mit tegyek.

Miután Luo Ji és Shi Qiang elmagyarázták, mit akarnak, a polgármester azonnal a fejét rázta.

– Ha akarnék is segíteni, akkor sem tudnék. A saját dolgaim közül is halomban állnak azok, amiket jelentenem kell a felsőbb vezetésnek, de ez a vezetés alacsonyabb szintű, mint amire maguk gondolnak, csak tartományok és országok vezetőiből áll. Senkinek nincs könnyű dolga. Tudniuk kell, hogy a felsőbb vezetés jelenleg ennél is nagyobb problémákkal küzd.

Luo Ji és Shi Qiang figyelemmel követték a híreket, így természetesen tudtak a nagyobb problémákról, amelyekről a polgármester beszélt.

Az egyesült flotta megsemmisítésének köszönhetően a meneküléspárti mozgalom két évszázadnyi csend után nagy sebességgel éledt újjá. Az Európai Nemzetközösség még egy előzetes meneküléspárti tervet is alkotott: egy egész nemzetre kiterjedő sorsolással százezer jelöltet akartak kiválasztani, akik

majd távoznak a bolygóról, és a tervet népszavazás is jóváhagyta. A sorsolás után azonban azok, akiket nem sorsoltak ki, meggondolták magukat, és országszerte lázadások törtek ki. A közvélemény egy az egyben arra az álláspontra jutott, hogy a meneküléspártiság emberiség elleni bűncselekmény.

Miután a túlélő hajók közt kitört a sötétség csatája a világűrben, a meneküléspártiság vádja új értelmet nyert: a friss események azt bizonyították, hogy amikor az őket a Földdel összekötő lelki kapocs megszakad, az űrben élő embereken totális lelki elidegenedés lesz úrrá – így aztán még ha a menekülés sikerrel járna is, ami fennmarad, az már nem emberi civilizáció lesz, hanem valami sötét, gonosz dolog, és a Trisolarishoz hasonlóan ez az emberi civilizáció ellentéte és ellensége lenne. Még nevet is kapott: negacivilizáció.

Ahogy a csepp közeledett a Föld felé, az emberiségnek a meneküléspárti mozgalommal iránti fogékonysága a tetőfokára hágott. A közvélemény nagy valószínűséget jósolt annak, hogy a csepp támadása előtt valaki megkísérel elmenekülni. Az űrkikötők közelében és az űrliftek kiindulópontjainál tömegek gyülekeztek azzal a szándékkal, hogy az űrbe vezető minden utat elzárják – és valóban képesek is lettek volna rá. Ebben a korban a világ minden polgárának joga volt fegyvert viselni, és a legtöbben rendelkeztek kis lézerfegyverekkel. Egy lézerfegyver természetesen sem az űrlift kabinjában, sem egy épp kilövés előtt álló űrhajóban nem lett volna képes kárt tenni, de a hagyományos fegyverektől eltérően a lézerfegyverek mind képesek voltak egyetlen pontra irányítani a fényüket. Ha egyetlen pontra tízezer lézerfegyverrel lőnek egyszerre, akkor megállíthatatlanok. A kiindulópontoknál és a kilövőhelyeknél legalább több tízezres, de gyakran milliós tömegek is gyülekeztek, és legalább egyharmaduk fegyvert is hozott. Mikor látták, hogy kabin emelkedik az űrbe vagy űrhajó indul, mind egyszerre lőttek. Minthogy a lézersugárral teljesen egyenesen,

hihetetlen pontosan lehetett célozni, a legtöbb sugár képes volt eltalálni és elpusztítani a célpontot. A Földet a világűrrel összekötő közlekedési útvonalak így majdnem teljesen megszakadtak.

Lázadások törtek ki. Az elmúlt pár nap alatt a támadásoknak új célpontjuk lett: a geoszinkron pályán keringő űrbeli városok. Az interneten sűrűsödtek a pletykák, hogy egyes városokat menekülőhajóvá alakították, így ezek is támadások célpontjaivá váltak a Föld népe számára. A nagy távolságnak köszönhetően a lézersugarak eloszlottak és legyengültek, mire elérték űrbeli célpontjaikat, és hatásukat tovább gyengítette, hogy az űrvárosok keringtek is a saját tengelyük körül, így sérülés egyiken sem esett, azonban ezek a támadások váltak az emberiség közös szórakozásává ezekben az utolsó napokban. Aznap délután az Európai Nemzetközösség harmadik űrvárosára, Új-Párizsra egyidejűleg tízmillió lézersugárral tüzeltek az északi féltekéről, így a város hőmérséklete rohamosan emelkedni kezdett, és a lakosokat ki kellett menekíteni. Az űrvárosból nézve a Föld fényesebben ragyogott, mint a nap.

Luo Jinek és Shi Qiangnak nem volt több mondanivalója.

– Lenyűgözött a Hibernáltak Bevándorlási Hivatalánál végzett munkája – mondta a polgármester Shi Qiangnak. – Ahogy Guo Zhengminget is. Ismeri, ugye? Most nevezték ki a Közbiztonsági Iroda igazgatójává, ő javasolta önt nekem. Remélem, hajlandó lesz nálunk dolgozni, a városi önkormányzatnál. Most épp önhöz hasonló emberekre van szükségünk.

Shi Qiang egy pillanatig gondolkodott, majd bólintott.

– Amint elvégeztem a teendőimet a településemen. Hogy áll a helyzet a városban?

– Egyre romlik, de egyelőre urai vagyunk a helyzetnek. Jelenleg arra összpontosítunk, hogy fenntartsuk az áramforrásként szolgáló indukciós mező működését. Ha annak vége, a város végleg összeomlik.

– Ezek a lázongások teljesen mások, mint amik a mi időnkben zajlottak.

– Valóban. Először is, más a kiváltó okuk: a jövő miatt érzett teljes kétségbeesés okozza őket, emiatt hihetetlenül nehezen kezelhetőek. Ráadásul jóval kevesebb eszközzel rendelkezünk, hogy fellépjünk ellenük, mint régen. – A polgármester, miközben beszélt, megjelenített egy képet a falon. – Ez a főtér száz méter magasból.

Luo Ji tudta, hogy főtérnek azt a teret nevezik, ahol a Nagy Szakadék emlékműve áll, amelyben ő és Shi Qiang fedezékre leltek, amikor a Gyilkos vírus irányította repülő autók elől menekültek. Ebből a nézőpontból az emlékművet és az azt körülvevő sivatagot nem lehetett látni. Az egész tér fehér volt, fehér pöttyök kavarogtak benne, mint zabkásában a rizs.

– Azok ott emberek? – kérdezte Luo Ji.

– Meztelen emberek. Egy hatalmas szexparti, amelyben több mint százezer ember vesz részt, és egyre többen vannak.

A hetero- és homoszexuális kapcsolatok alakulása ebben a korban messze meghaladta mindazt, amit Luo Ji elképzelt, és már sok minden nem minősült különösebben meghökkentőnek, az eljűk táruló jelenet azonban mindkettejüket megdöbbenetette. Luo Jinek a kicsapongással teli bibliai jelenetek jutottak eszébe, amelyek azelőtt zajlottak, hogy az emberiség megkapta a Tízparancsolatot. Klasszikus ítéletnap jelenség.

– A kormány miért nem állítja le őket? – kérdezte Shi Qiang éles hangon.

– Hogyan állíthatnánk le őket? Nem tesznek semmi törvénybe ütközőt. A kormány követne el törvénysértést, ha fellépne ellenük.

Shi Qiang nagyot sóhajtott.

– Igen, tudom. Ebben a korban a rendőrség és a katonaság nem sokat tehet.

– Átnéztük a törvényeket, de semmit nem találtunk, ami

fogódzóul szolgálhatna a jelenlegi helyzetben – jelentette ki a polgármester.

– Ha ilyen a város, talán jobb is, ha a csepp szétzúzza.

Shi Qiang szavai hallatán Luo Ji hirtelen magához tért.

– Mennyi idő van még, mielőtt a csepp eléri a Földet? – kérdezte gyorsan.

A polgármester csatornát váltott a képernyőn, és a látványos bacchanália helyett a friss hírek közvetítése jelent meg, amely a Naprendszer szimulált képét mutatta. A szembeötlő vörös vonal, amely a csepp útvonalát jelezte, egy üstökös pályájára hasonlított, leszámítva azt, hogy a Föld közelében véget ért. A jobb alsó sarokban visszaszámlálás pergett, amely azt jelezte, hogy ha a cseppnek nem csökken a sebessége, akkor négy óra ötvennégy percen belül éri el a Földet. Alul a hírszalagon a csepp szakértői elemzését mutatták. A világot rabul ejtő rémület ellenére a tudományos közösség a vereség első sokkja után magához tért, és józan, nyugodt elemzést tudott közzétenni. Az elemző szerint, bár az emberiség semmit nem tud a csepp energiaforrásáról vagy hajtóműve működéséről, a jelek arra utaltak, hogy energiaellátás terén problémák merültek fel nála, mert amikor az egyesült flotta elpusztítása után a Nap felé indult, meglehetősen kevéssé sikerült felgyorsulnia. Elég közel haladt el a Jupiter mellett, de ügyet sem vetett a bázison lévő három hadihajóra, majd gyorsulásához a bolygó gravitációját használta, ami szintén arra utalt, hogy energiakészlete a végletekig kimerült. A tudósok úgy vélték, teljes képtelenség, hogy a csepp a Földnek akarna csapódni, azonban fogalmuk sem volt, hogy mire készül ehelyett.

– El kell mennem innen, különben valóban elpusztul a város – mondta Luo Ji.

– Miért? – kérdezte a polgármester.

– Mert azt hiszi, a csepp azért jön, hogy megölje – felelte Shi Qiang.

A polgármester nevetett, de arcán merev volt a mosoly. Úgy tűnt, jó ideje nem nevetett már.

– Dr. Luo, maga a legönteltebb ember, akivel valaha találkoztam.

Miután visszatértek a föld alatti városból a felszínre, Luo Ji és Shi Qiang azonnal elhajtottak. A város lakói nagy számban áramlottak ki a felszínre, emiatt akkora volt fent a forgalom, hogy fél órába telt, amíg elhagyták az óvárost, hogy teljes sebességgel száguldhassanak a nyugat felé tartó autópályán.

Az autóban lévő tévéképernyőn látták, hogy a csepp másodpercenként hetvenöt kilométeres sebességgel közelít a Föld felé, és semmi jelét nem mutatja lassulásnak. Ezzel a sebességgel számítva már csak háromórányira volt a Földtől.

Az áramforrásként szolgáló indukciós mező gyengülése miatt az autó lassulni kezdett, Shi Qiangnak egy akkumulátort kellett rácsatlakoztatnia, hogy tartani tudja a sebességet. Elhaladtak a hibernáltak lakta nagy kiterjedésű lakónegyed, azon belül az 5-ös számú Új Élet falu mellett, és továbbhaladtak nyugat felé. Útközben alig egy-két szót váltottak, figyelmüket a tévében látható friss hírek kötötték le.

A csepp elérte a Hold pályáját, és nem lassított. Ennél a sebességnél alig fél óra kellett ahhoz, hogy elérje a Földet. Senki nem tudta, mit fog tenni, ezért a pánik elkerülése érdekében a hírekben nem próbálták megjósolni a becsapódás helyét.

Luo Ji eltökélte, hogy szembenéz a pillanattal, amelyet hosszú ideje szeretett volna minél későbbre halasztani.

– Da Shi, itt állj meg – mondta.

Shi Qiang megállította az autót, és kiszálltak. A nap, amely mostanra közel ért a láthatárhoz, a sivatag homokjára rajzolta hosszúra nyúlt árnyékukat. Luo Ji érezte, hogy talpa alatt a föld ellágyul, akár a szíve. Alig érzett magában erőt ahhoz, hogy állva maradjon.

– Mindent megteszek, hogy ritkán lakott területre találjak. Előttünk van egy város, ezért inkább emerre indulok. Visszatalálsz egyedül; amennyire csak tudsz, távolodj el innen.

– Fiam, én itt megvárlak. Ha vége, majd együtt visszamegyünk.
– Shi Qiang kivett a zsebéből egy cigarettát, és gyújtót keresve nézett körül, mielőtt eszébe jutott, hogy nem kell meggyújtani. Ahogy a többi dolog, amit magával hozott abból a távoli múltból, a szokásai sem változtak a legkevésbé sem, gondolta Luo Ji.

Szomorkásan elmosolyodott. Remélte, hogy Shi Qiang valóban elhiszi, amit mond, mert ez legalább egy kicsit megkönnyíti elválásukat.

– Várj meg, ha ahhoz van kedved. Ha eljön az idő, jobb, ha átmész annak a töltésnek a túloldalára. Nem tudom, milyen erős lesz a becsapódás.

Shi Qiang elmosolyodott és megrázta a fejét.

– Eszembe jut rólad az az értelmiségi, akivel kétszáz évvel ezelőtt találkoztam. Ugyanilyen kivert kutya kinézete volt, mint neked. Emlékszem, kora reggel kiült a Wangfujing templom elé, és sírt... De később minden rendben volt vele. A felélesztésem után megnéztem, mi lett vele, és majdnem százéves koráig élt.

– Megfeledekeztél az első emberről, aki megérintette a cseppet. Ding Yi. Azt hiszem, őt is ismerted.

– Ő meg akart halni. Az ellen semmit nem tehetsz. – Shi Qiang felnézett a naplementébe öltözött égboltra, mintha felidézne magában a fizikus képét. – Igazán széles látókörű ember volt, az a fajta, aki minden helyzetet képes elfogadni. Egész életemben soha nem találkoztam hozzá hasonlóval. Tényleg nagy koponya volt. Tanulnod kellene tőle, fiam.

– Ismét csak azt kell mondanom: átlagemberek vagyunk, te és én. – Luo Ji az órájára nézett, tudta, hogy nem késlekedhet tovább. Határozottan kezet nyújtott Shi Qiangnak. – Da Shi, köszönök mindent, amit az elmúlt kétszáz évben tettél értem. Viszlát. Talán egy másik világban még találkozunk.

Shi Qiang nem fogadta el a felé nyújtott kezét.

– Hagyd már ezt a hülyeséget! – legyintett. – Higgy nekem, fiam, semmi nem fog történni. Menj, és amikor vége, siess vissza értem. És ne ródd fel nekem, ha ma este egy ital mellett ugratni foglak ezért.

Luo Ji gyorsan beszállt a kocsiba. Nem akarta, hogy Shi Qiang lássa a könnyeket a szemében. Mikor beült, megpróbálta emlékezetébe vésni Shi Qiangnak a visszapillantó tükörben látható képét, aztán elindult utolsó útjára.

Talán egy másik világban még találkoznak. Legutóbb kétszáz évbe telt – vajon ezúttal mennyi időre válnak el? Ahogy kétszáz évvel korábban Zhang Beihai, most Luo Ji is hirtelen meggyűlölte a saját ateizmusát.

A Nap mostanra teljesen lement, az út két oldalán a sivatag fehéren ragyogott az alkonyatban, akár a hó. Hirtelen eszébe jutott, hogy kétszáz évvel ezelőtt éppen ezen az útszakaszon hajtott végig az Accorddal, melyben képzeletbeli szerelme ült mellette, és az észak-kínai síkságot akkor igazi hó borította. Érezte, ahogy a lány haja lobog a szélben, hajszálai furcsán, csiklandozva simogatják az arcát jobb felől.

Ne, ne mondd el, hol vagyunk! Amint tudjuk, merre járunk, a világ szűkké válik, mint egy térkép. Amikor nem tudjuk, hol vagyunk, akkor végtelennek érzem a világot.

Jó. Akkor tegyük meg mindent azért, hogy eltévedjünk.

Luo Ji mindig úgy érezte, hogy Zhuang Yant és a gyermeket a képzelete hozta erre a világra. Belenyilallt a szívébe ez a gondolat, mert ebben a pillanatban a szeretet és a vágyakozás fájt neki legjobban az egész világon. A könnyek elhomályosították látását, és próbálta száműzni agyából a gondolatokat, de Yanyan gyönyörű tekintete makacsul áthatolt az ürességen a gyermek magával ragadó nevetésével együtt. Csak annyit tehetett, hogy a tévében elhangzó hírekre összpontosít.

A csepp áthaladt a Lagrange-ponton, de még mindig állandó

sebességgel száguldott a Föld felé.

Luo Ji ott parkolt le, ahol a legmegfelelőbbnek tartotta: a síkság és a hegyek határán, ahol se ember, se épületek nem voltak, ameddig a szem ellátott. Az autó egy völgyben állt, melyet három irányban hegyek vettek körül – ezek fogják valamennyire eloszlatni a becsapódás nyomán keletkező rezgéshullámokat. Luo Ji kivette a televíziót az autóból, kivitte magával a nyílt homoktengerre, és leült.

A csepp áthaladt a Földtől harmincnégy ezer kilométerre lévő geoszinkron pályán, és egészen közel haladt el Új-Sanghaj űrváros mellett, amelynek lakói mind tisztán látták a vakító fénypontot áthaladni égboltjukon. A hírekben bejelentették, hogy a becsapódás nyolc perc múlva várható.

A hírekben végül a becsapódás földrajzi koordinátáit is előre jelezték: Kína fővárosától északnyugatra.

Luo Ji mindezt már tudta.

Mostanra erősen alkonyodott, az ég színei vékony csíkká keskenyedtek nyugaton, mintha egy pupillában szem nézte volna közömbösen a világot.

Talán hogy eltöltse valamivel a hátralévő időt, Luo Ji visszagondolt az életére, mely két, élesen elkülönülő részre oszlott. A Falképzővé válása utáni rész két évszázadot ölelt fel, mégis hihetetlenül sűrűnek tűnt. Gondolatai olyan könnyedén suhantak át rajta, mintha mindez csak tegnap történt volna: életének ez a része most nem tűnt a sajátjának, még a szerelem sem, amely a csontjaiba vésődött. Múlékony álomnak tűnt minden. Nem mert a feleségére és a gyermekére gondolni.

Várakozásaival ellentétben a Falképzővé válása előtti életszakaszból származó emlékei helyén csak üresség tátongott. Az emlékek tengeréből csupán pár töredéket volt képes kihalászni, és azok is egyre fogyatkoztak, minél távolabb ment vissza az időben. Valóban járt volna középiskolába? Valóban járt volna általános iskolába? Valóban volt első szerelme? Némelyik

emlékfoszlány néha egyértelmű nyomokat tartalmazott, amelyek arra emlékeztették, hogy igen, ez valóban megtörtént. A részletek élénken éltek benne, de a mögöttük levő érzések eltűntek. Olyan volt a múlt, mint egy marék homok, amiről azt hinné az ember, hogy erősen markolja, miközben már ki is folyt az ujjai közül. Az emlékezet olyan folyó volt, ami réges-rég kiszáradt, és csak szétszórt kavicsok maradtak utána az élettelen folyómederben. Úgy élte életét, hogy mindig, mindenből a következőt várta, és valahányszor megszerzett valamit, veszített is, így a végén alig maradt valamije.

Körülnézett az alkonyatba burkolózó hegyek között, és felidézte azt a téli éjszakát, amelyet több mint kétszáz évvel ezelőtt töltött itt, a hegyekben, amelyek megunták, hogy évmilliókon át egyenesen álltak, és ledőltek, „mint a napfényben sütkérező öreg falusiak”, ahogy képzeletbeli szerelme mondta egykor. Az észak-kínai síkság mezőinek és városainak helyét azóta rég átvette a sivatag, a hegyek azonban mintha semmit nem változtak volna. Még mindig egyszerű, hétköznapi alakjuk volt, a szürke sziklák repedéseiből még mindig makacsul nőtt a száraz fű és a barátcserje, semmivel sem zöldebben és semmivel sem kevésbé ritkásan, mint kétszáz évvel azelőtt. Kétszáz év messze túl kevés volt ahhoz, hogy bármi észrevehető történjen ezekkel a sziklás hegyekkel.

Mi volt az emberek világa a hegyek szemében? Talán csak olyasmi, amit egy békés délutánon láttak: eleinte pár apró élőlény jelent meg a síkságon, majd egy idő után többen lettek, még valamivel később pedig hangyabolyhoz hasonló építményeket emeltek, amelyek gyorsan ellepték a környéket. Az építmények belülről fénylettek, némelyikükből füst áradt. Aztán a fény és a füst eltűntek, majd az apró élőlények is, végül pedig építményeik leomlottak és eltemette őket a homok. Ennyi volt minden. A számtalan jelenség közt, amelyeknek a hegyek tanúi lehettek, ezek a futó események talán még nem is tartoztak a

legérdekesebbek közé.

Luo Jinek végül eszébe jutott legkorábbi emléke. Meglepetten fedezte fel, hogy az élet, amelyre emlékszik, szintén a homokon kezdődött. Ez volt az ő saját őskora, nem emlékezett rá, hogy hol, nem emlékezett rá, hogy kikkel, viszont tisztán emlékezett egy homokos folyópartra. Az égen kerek hold világított, a folyó pedig hullámozott a holdfényben. Ő a homokban ásott, és mikor kiásott egy üreget, abba alulról beszivárgott a víz, a vízben pedig ott ragyogott egy apró hold. Tovább ásott, és sok kis üreget hozott létre, bennük rengeteg apró holddal.

Ez volt a legkorábbi emléke. Azelőtt csak az üresség volt.

Az éjszaka sötétjében csak a televízió világított meg körülötte egy keveset a homokból.

Miközben Luo Ji igyekezett kiüríteni agyát, érezte, hogy fejbőre megfeszül. Mintha egy óriási kéz takarná be fölötte az egész égboltot, és most ránehezedne.

Az óriási kéz azonban lassan visszahúzódott.

A Föld felszínétől húszezer kilométerre a csepp irányt változtatott, és megindult egyenesen a Nap felé.

– Figyelem, északi félteke! – kiabált hangosan a tévériporter. – Figyelem, északi félteke! A csepp fényesebbé vált, most szabad szemmel is láthatják!

Luo Ji felnézett. Tényleg látta: nem volt túl fényes ugyan, de nagy sebességének köszönhetően könnyen meg lehetett különböztetni a csillagoktól: meteorként suhant át az égen, majd eltűnt nyugaton.

A csepp Földhöz viszonyított sebessége végül nullára csökkent, és a szonda egy másfél millió kilométerrel távolabbi ponton megállt. Egy Lagrange-pontnál. Ez azt jelentette, hogy az elkövetkezendő napok során a Földhöz és a Naphoz képest is mozdulatlan marad, pontosan a kettő között.

Luo Jinek az volt a megérzése, hogy talán történik még valami, ezért ülve maradt a homokban és várt tovább. A hegyek, melyek

úgy ültek mellette és mögötte, mint az öregebbek, némán vártak vele együtt, és egyfajta biztonságérzetet adtak neki. A hírekben egyelőre több fontos információ nem hangzott el. A világ nem tudta, megmenekült-e a katasztrófától, és nyugtalanul várt.

Tíz perc telt el, de semmi nem történt. A megfigyelőrendszer azt mutatta, hogy a csepp mozdulatlanul áll, farkáról eltűnt a hajtóműből áradó fény, kerek orra a Nap felé fordult. Visszatükrözte a ragyogó napfényt, így első harmada mintha lángra lobbant volna. Luo Jinek úgy tűnt, mintha valamiféle rejtélyes kölcsönhatás zajlott volna a csepp és a Nap között.

A televízió hirtelen elhomályosult a kép, a hang recsegni kezdett, és Luo Ji mozgolódást érzékelt a közelben: riadt madárraj reppent fel a hegyek felé, a távolban pedig egy kutya kezdett ugatni. Lehet, hogy csak képzelődött, de érezte, hogy bőre viszketni kezd. A televízió képe egy pillanatig vibrált, a hang recsegett, majd mindkettő kitisztult. Később kiderült, hogy az interferencia továbbra is fennáll, de a globális távközlési rendszerek interferenciaszűrő képességei gyorsan kiszűrték a hirtelen zajt. A hírek azonban lassan reagáltak erre a fejleményre, mert a megfigyelésből származó hatalmas mennyiségű adatot össze kellett gyűjteni, és ki kellett elemezni. Még tíz percnél kellett eltelnie, mielőtt pontos információk váltak elérhetővé.

A csepp folyamatos, erős elektromágneses hullámot sugárzott egyenesen a Nap felé, olyan intenzitással, ami messze meghaladta a Nap erősítési küszöbét, és olyan frekvencián, ami lefedte mindazokat a sávokat, amelyeket a Nap fel tudott erősíteni.

Luo Ji kuncogni kezdett, majd addig nevetett, amíg már alig kapott levegőt. Igen, valóban öntelt volt. Már rég eszébe kellett volna jutnia. Luo Ji nem volt fontos; a Nap volt fontos. Az emberiség mostantól nem használhatta a Napot nagy erejű antennaként, amely képes üzeneteket küldeni a világegyetembe.

A csepp elzárta ezt a lehetőséget.

– Hű! Fiam! Semmi nem történt! Fogadnunk kellett volna! – Időközben Shi Qiang valamikor odaért Luo Jihez. Leintett egy autót, hogy elhozza.

Luo Ji úgy érezte, valamit kiszívtak belőle. Erőtlenül végigdőlt a homokon, ami még mindig őrizte a Nap melegét. Kényelmesnek érezte a háta alatt.

– Igen, Da Shi. Most már mehetünk élni az életünket. Mindennek vége.

– Fiam, ez volt az utolsó alkalom, hogy Falképző-dolgokban segítek – mondta Shi Qiang a visszafelé vezető úton. – Ez a foglalkozás mentális problémákat okoz, most is épp egy ilyen tört rád.

– Remélem, valóban így van – felelte Luo Ji. Odakint a tegnap még látható csillagok eltűntek, a fekete sivatag és égbolt egybeolvadt a láthatáron. A távolba nyúlt előttük az az útszakasz, amelyet a fényszórók megvilágítottak. A világ olyan volt, mint Luo Ji gondolatai: mindenhol sötétség uralkodott, csak egyvalami látszott hihetetlenül világosan.

– Biztos könnyen képes leszel visszatérni a normális életedhez. Itt az ideje, hogy felélesszék Zhuang Yant és a gyermeket. Bár az elmúlt idők káoszát tekintve nem tudom, nem állították-e le egy időre a felélesztéseket. De még ha fel is függesztették, valószínűleg nem hosszú időre. A helyzet szerintem rohamosan stabilizálódni fog, elvégre még számos nemzedéknek van ideje leélni az életét. Nem azt mondtad, hogy mehetsz élni az életed?

– Holnap megyek és érdeklődöm a Hibernáltak Bevándorlási Hivatalánál. – Shi Qiang szavai némi szint vittek Luo Ji kedvetlenségébe. Talán az az egyetlen esélye a megváltásra, ha újra találkozhat feleségével és gyermekeivel.

Az emberiségnek azonban semmi remény nem maradt.

Ahogy közeledtek az 5-ös számú Új Élet faluhoz, Shi Qiang

hirtelen lassított a kocsival.

– Valami nincs rendben – mondta, és előrenézett.

Luo Ji követte a tekintetét, és látta, hogy az égre fénykört vet valami, ami a földön világít, de az út melletti magas töltések miatt nem látták, honnan jön a fény. A fény mozgott, de nem olyanak tűnt, mint egy lakóövezet fényei.

Mikor az autó lehajtott az autópályáról, különös, csodálatos látvány tárult a szemük elé. A 2-es számú Új Élet falu és az autópálya közti sivatag sűrű, ragyogó fénytakaróvá vált, olyanná, mint egy szentjánosbogarakból álló óceán. Luo Jinek kellett egy pillanat, mire rájött, hogy embertömeget lát. Mindegyikük a városból jött, a fény a ruhájukból áradt.

Ahogy az autó lassan megközelítette a tömeget, előttük mindenki az arca elé emelte a kezét, hogy ne vakítsák el a fényszórók, így aztán Shi Qiang lekapcsolta őket. Emberekből álló bizarr, színes tömeggel néztek szembe.

– Úgy látszik, várnak valakire – jegyezte meg Shi Qiang, és Luo Jire nézett, aki Shi Qiang arckifejezése láttán ideges lett. Megálltak a kocsival. – Maradj itt, ne mozdulj – mondta Shi Qiang. – Megyek, körülnézek. – Kiugrott az autóból, és a tömeg felé indult, zömök teste sötét árnyak tűnt a fénylő emberi fal előtt. Luo Ji nézte, ahogy odaér a tömeghez, és vált egypár szót az emberekkel, majd megfordul és visszaindul.

– Úgy tűnik, rád várnak. Menj! – mondta Shi Qiang az ajtónak támaszkodva. – Ne aggódj! Minden rendben lesz! – tette hozzá megnyugtatóképpen.

Luo Ji kiszállt, és a tömeghez ment. Mostanra megszokta a modern kori emberek elektronikus ruházatát, itt, az elhagyatott sivatagban mégis úgy érezte, maga az ismeretlen felé tart. Mikor közelebb ért, és ki tudta venni arckifejezésüket, szíve gyorsabban kezdett verni.

Mikor felélesztették a hibernációból, az első, amit megtanult, az volt, hogy a tömegnek minden korban egyedi arckifejezése van,

és az idő okozta eltérések a múlt és eme távoli kor között szembeötlőek – könnyedén meg lehetett különböztetni a modern korok embereit a frissen felélesztett hibernáltaktól. Azonban, amiket most látott Luo Ji, nem modern arcok voltak, és nem is huszonegyedik századiak. Nem tudta, melyik korhoz tartozhatnak. A félelemtől kis híján földbe gyökerezett a lába, de Shi Qiangba vetett bizalma gépiesen hajtotta előre. Mikor közelebb ért hozzájuk, észrevette a ruhájukon a képeket, és megállt.

A ruhákon Luo Ji képei látszottak – fényképek és videófelvevételek egyaránt.

Falképzővé válása óta Luo Ji ritkán jelent meg a médiában, így nem sok kép és videó maradt fenn róla, de ezekből most gyakorlatilag egy teljes gyűjtemény volt látható az emberek ruházatán. Egyeseken még a Falképzővé válása előtt készült képeket is látott. A ruhákra az internetről vették a képeket, ami azt jelentette, hogy világszerte elérhetőeknek kell lenniük. Az is feltűnt neki, hogy a képek eredeti változatukban szerepelnek, senki nem vetette alá őket a modernnek körében divatos művészi torzításoknak, ami azt jelentette, nemrég jelentek meg az interneten.

Mikor észrevették, hogy megállt, a tömeg megindult felé, és mikor már két-három méternyire megközelítették, az elől állók visszatartották a többieket, majd letérdeltek. A mögöttük lévők is letérdeltek, majd az ő hátuk mögött lévők is, egymás után. Mintha egy hullám söpört volna végig a fénylő emberek közt, egymás után omlottak a sivatag homokjára.

– Urunk, ments meg minket! – hallotta valakitől. Zúgott a füle a szavaktól.

– Istenem, mentsd meg a világot!

– Nagy szónok, tartsd fenn az igazságot a világegyetemben!

– Igazság angyala, mentsd meg az emberiséget!

Ketten odaléptek Luo Jihez, az egyiküket azonnal felismerte:

Hines volt. Neki nem villódtak képek a ruháján. A másik egy katona volt, fénylő jelvényekkel és rendjelekkel.

– Dr. Luo, most neveztek ki az ön összekötő tisztjévé az ENSZ Falképző-projektért felelős bizottságánál – mondta Hines ünnepélyesen. – Kötelességem közölni önnel, hogy a Falképző-projektet felélesztették, és önt neveztek ki egyedüli Falképzőnek.

– Ben Jonathan különbiztos vagyok az Úrflották Egyesült Szervezetétől – mondta a katona. – Már találkoztunk, közvetlenül a felélesztése után. Azt a parancsot kaptam, hogy értesítsem: az Ázsiai Flotta, az Európai Flotta és az Észak-amerikai Flotta beleegyezett a Falképző-törvény újbóli életbe léptetésébe, és elismerték az ön státuszát Falképzőként.

Hines a homokon térdeplő tömeg felé mutatott.

– A nép szemében ön mostantól kettős személyazonossággal rendelkezik: a hívők számára ön az igazság angyala, az ateisták szemében pedig a Tejút igazságos, magasabb rendű civilizációjának szóvivője.

Szavait csend követte. Minden szem Luo Jire szegeződött. Luo Ji egy darabig gondolkodott, de csak egy lehetőség merült fel benne. – Működött a varázsige? – kockáztatta meg a kérdést.

Hines és Jonathan bólintottak. Hines szólalt meg. – A 187J3X1 elpusztult.

– Mikor?

– Ötvenegy évvel ezelőtt. Egy éve már történtek megfigyelések, de senki nem foglalkozott különösebben azzal a csillaggal, így a megfigyelések eredményét csak ma délután fedezték fel. Volt pár kétségbeesett ember az ŰESZ-nél, akik a múltban kerestek ötleteket, és emlékeztek a Falképző-projektre, ahogy a maga varázsigéjére is. Így aztán megnézték a 187J3X1-et, és látták, hogy már nincs ott. Egy közettöredékekből álló felhő van a helyén. Végignézték minden rögzített adatot, amely a csillag megfigyelése során keletkezett, aztán lehívták az összes adatot a 187J3X1-ről abból az időből, amikor felrobbant.

– Honnan tudják, hogyan pusztult el?

– Ön is tudja, hogy a 187J3X1 stabil periódusban volt, akár a Nap, így lehetetlen lett volna növővává válnia. A pusztulását pedig megfigyelték: egy közel fénysebességgel haladó test csapódott a 187J3X1-be. Az apró tárgyat – ők „fotoidnak” hívják – már abban a pillanatban megfigyelték, ahogy elérte a csillag légkörét, mert nyomot hagyott maga után. Térfogatra kicsi volt ugyan, de közel fénysebességgel haladt, ami azt jelentette, hogy a relatív tömege nagymértékben nőtt, és a becsapódásig elérte a 187J3X1 tömegének egynyolcadát. Azonnal elpusztította a csillagot, és a csillag körül keringő négy bolygó is megsemmisült a robbanásban.

Luo Ji felnézett az éjszakai sötét égre, amelyen gyakorlatilag láthatatlanok voltak a csillagok. Elindult előre, az emberek pedig felálltak, némán utat nyitottak neki, és mögötte azonnal újra összezárult a tömeg. Mindenki úgy igyekezett közelebb nyomulni hozzá, mintha a napfényre vágytak volna a hidegben, de tisztelettudóan hagytak neki némi szabad teret, egy sötét foltot a fluoreszkáló óceánban, ami olyan volt, mint a vihar szeme. Egy férfi előretolakodott, és a földre borult előtte, Luo Jinek emiatt meg kellett állnia – a férfi ekkor megcsókolta a lábát. Újabb és újabb emberek léptek a körbe, hogy kövessék a példáját. Aztán kezdett eldurvulni a helyzet, de ekkor helytelenítő kiáltások hangzottak fel a tömegből, az emberek pedig sietve talpra kászálódtak, és visszaolvadtak a tömegbe.

Luo Ji továbbhaladt előre, de hirtelen rá kellett jönnie, hogy nem tudja, hová megy. Megtorpant, és inkább megkereste a tömegben Hines és Jonathant.

– Akkor most mihez kezdjek? – kérdezte, mikor odaért hozzájuk.

– Mostantól ismét Falképző, tehát természetesen bármit megtehet a Falképző-törvény által meghatározott kereteken belül – felelte Hines, és fejet hajtott előtte. – Bár a törvényben

továbbra is szerepel pár korlátozás, gyakorlatilag a Nemzetközi Föld minden erőforrását mozgósíthatja.

– A Nemzetközi Flotta erőforrásait szintén – tette hozzá Jonathan.

Luo Ji egy pillanatig elgondolkodott.

– Jelenleg nincs szükségem semmilyen erőforrásra – mondta. – De ha valóban visszakaptam mindazt a hatalmat, amelyet a Falképző-törvény biztosít nekem...

– Efelől nincs kétség – mondta Hines. Jonathan bólintott.

– Akkor lenne két kérésem. Az első: álljon helyre a rend minden városban, az élet folytatódjon a rendes kerékvágásban. Ebben a kérésemben semmi szokatlan nincs. Biztos vagyok benne, hogy értik.

Mindenki bólintott.

– A világ hallgat téged, istenünk! – mondta valaki.

– Igen, a világ hallgatja – mondta Hines. – A rend helyreállítása időbe fog telni, de önnek köszönhetően hiszünk benne, hogy megoldható. – Szavait visszhangozta a tömeg.

– A második: mindenki menjen haza! Hagyják el ezt a helyet. Köszönöm!

Az emberek elnémultak, hogy hallják, mit mond, aztán zsongás támadt, és kezdték továbbadni egymásnak Luo Ji szavait. A tömeg lassan széteszlott, eleinte apránként, nem nagy lelkesedéssel, aztán egy idő után felgyorsult a folyamat, egymás után indultak el az autók a város felé vezető úton. Az út mentén sétáló emberek hosszú, világító hangyakolóniának tűntek az éjszakában.

Végül újra kiürült a sivatag. Csak Luo Ji, Shi Qiang, Hines és Jonathan maradtak ott a talpnyomokkal borított homokon.

– Igazán szégyellem korábbi önmagamat – mondta Hines. – Az emberi civilizáció mindössze ötezer éves történelemre tekint vissza, mégis milyen nagyra tartjuk az életet és a szabadságot! Kell lenniük a világegyetemben több milliárd éves

történelemmel rendelkező civilizációknak. Vajon nekik milyen az erkölcsi értékrendjük? Van egyáltalán értelme ennek a kérdésnek?

– Én is szégyellem magam. Az elmúlt pár napban még Istenben is kételkedni kezdtem – mondta Jonathan. Mikor látta, hogy Hines közbe akar szólni, felemelte kezét, hogy elhallgattassa. – Nem, barátom. Lehetséges, hogy ugyanarról a dologról beszélünk.

Összeölelkeztek, arcukon csorogtak a könnyek.

– Nos, uraim – szólalt meg Luo Ji, és hátra veregette őket visszamehetnek. Ha szükségem lesz önökre, jelentkezem. Köszönöm.

Nézte, ahogy távoznak, egymást támogatva, mint egy boldog szerelmespár. Csak ő és Shi Qiang maradtak ott.

– Da Shi, van valami mondanivalód? – kérdezte, és mosolyogva fordult felé.

Shi Qiang földre gyökerezett lábbal állt, elképedt arccal, mintha lenyűgöző bűvésztrükköt látott volna.

– Fiam, átkozottul össze vagyok zavarodva.

– Hogyhogy? Nem hiszed, hogy én lennék az igazság angyala?

– Agyon kellene verned, mielőtt ilyet mondanék.

– És a magasabb rendű civilizáció szóvivője?

– Ez kicsivel jobb, mint az angyal, de az igazat megvallva ebben sem hiszek. Sosem hittem, hogy így lenne.

– Nem hiszel abban, hogy a világegyetemben létezik igazság és igazságosság?

– Nem tudom.

– De hiszen rendőr vagy.

– Azt mondtam, nem tudom. Tényleg össze vagyok zavarodva.

– Akkor te vagy itt a legjózanabb.

– Szóval beszélnél nekem erről a világegyetem igazságáról?

– Természetesen. Gyere velem! – Luo Ji ezzel egyenesen megindult a sivatag felé, Shi Qiang szorosán a nyomában. Sokáig

gyalogoltak szó nélkül, aztán átmentek az autópálya túloldalára.

– Hová megyünk? – kérdezte Shi Qiang.

– A legsötétebb helyre.

Az autópálya túloldalán a töltés eltakarta előlük a lakóövezetek fényeit. Tapogatózniuk kellett az őket körülvevő sötétségben. Luo Ji és Shi Qiang leültek a homokos talajra.

– Kezdjük – mondta Luo Ji.

– Kezdd a könnyített változattal. Az én szintemen nem hinném, hogy megérteném a túl bonyolultat.

– Mindenki képes megérteni, Da Shi. Az igazság egyszerű. Olyasmi, amit ha meghall az ember, azonnal elcsodálkozik azon, hogy miért nem neki jutott az eszébe. Mit tudsz a matematika axiómáiról?

– Középiskolában tanultam geometriát. „Két pontra egyetlen egyenes illeszkedik”, és hasonlók.

– Pontosan. Akkor most lefektetünk két axiómát a kozmikus civilizációkkal kapcsolatban. Az első: a civilizáció elsődleges szükséglete a túlélés. A második: a civilizáció folyamatosan növekszik és terjeszkedik, de a világegyetemben lévő anyag mennyisége állandó marad.

– És aztán?

– Ennyi az egész.

– Mit tudsz kikövetkeztetni ezekből az apróságokból?

– Da Shi, ahogy te egy egész ügyet fel tudsz deríteni egyetlen töltény vagy vércsepp alapján, ugyanúgy képes a kozmikus szociológia is leírni a galaktikus és kozmikus civilizáció képét e két axióma alapján. Ilyen a tudomány, Da Shi. Minden egyes tudományág egészen egyszerű alappillérekre épül.

– Akkor lássuk, hogy vezetsz le belőlük valamit.

– Vegyük először a sötétség csatáját. Elhiszed, ha azt mondom, hogy a Föld csillaghajó a kozmikus civilizáció mikrokozmosza volt?

– Nem. A Föld csillaghajónak nem állt rendelkezésére elég erőforrás, például elegendő alkatrész és üzemanyag, az univerzumban azonban nem fordul elő ilyesmi. Túl nagy.

– Tévedsz. Az univerzum ugyan hatalmas, de az élet még hatalmasabb! Ez következik a második axiómából. A világegyetemben lévő anyag mennyisége állandó marad, de az élet exponenciálisan növekszik. Az exponenciálisok a matematika ördögei. Ha az óceánban van egy mikroszkopikus méretű baktérium, ami minden félórán kettéosztódik, akkor a leszármazottai, amennyiben elegendő táplálék áll a rendelkezésükre, pár nap alatt meg fogják tölteni az egész óceánt. Ne hagyj, hogy a Föld és a Trisolaris hamis benyomást tegyen rád. Ez a két civilizáció kicsi még, mindkettő gyerekcipőben jár. Amint egy civilizáció meghaladt egy bizonyos technológiai szintet, az élet ijesztő mértékben kezd majd el terjedni az univerzumban. Vegyük például az emberiség jelenlegi űrbeli haladási sebességét. Egymillió év alatt a földi civilizáció betöltheti a galaxist. És egymillió év egész rövid idő, ha az univerzum mértékeivel számolunk.

– Szóval azt akarod mondani, hogy ha távlatokban gondolkodunk, az egész univerzumra ránehezedik ez a... minek is hívják, „sorsszerű teher”-nek?

– Nem is kell távlatokban gondolkodnunk. Már most ránehezedik az univerzumra ez a sorsszerű teher. Ahogy Hines is mondta, lehet, hogy az univerzumban már évmilliárdokkal ezelőtt is létrejöttek civilizációk. A jeleket elnézve lehetséges, hogy az univerzum máris csordultig tele van. Ki tudja, mennyi üres hely maradt a Tejútban, vagy akár az egész univerzumban, és mennyi erőforrás maradt még?

– De nem így van, ugye? Az univerzum üresnek tűnik. Nem találkoztunk más idegen életformával a Trisolarison kívül, nem igaz?

– Ez a következő témánk. Adj egy cigarettát! – Luo Jinek

tapogatóznia kellett a sötétben, hogy el tudja venni a cigarettát Shi Qiang kezéből. Mikor legközelebb megszólalt, Shi Qiangnak feltűnt, hogy arrébb ment három vagy négy méterrel. – Növelnünk kell a távolságot, hogy jobban érezhessük, hogy a világűrben vagyunk – mondta Luo Ji, és megcsavarta a filtert, amitől a cigaretta meggyulladt. Shi Qiang is ugyanígy gyújtott rá. A sötétben két apró, vörös bolygó nézett szembe egymással a távolból.

– Rendben. A kérdés illusztrálásához fel kell állítanunk a kozmikus civilizáció legalapvetőbb modelljét. Ez a két kis lángoló gömb két civilizált bolygót jelképez. Az egész univerzum csak ebből a két bolygóból áll, rajtuk kívül semmi nem létezik. Törölj el gondolatban mindent, ami körülvesz minket. Bele fogod tudni élni magad?

– Igen. Ilyen tök sötétben nem nehéz.

– Most nevezzük el ezt a két civilizált bolygót a te civilizációdnak és az én civilizációmnak. Hatalmas távolság választja el őket egymástól, legyen mondjuk száz fényév. Képes vagy észlelni a létezésemet, de részleteket nem tudsz rólam. Én azonban abszolút nem vagyok tudatában a létezésednek.

– Értem.

– Most definiálnunk kell két fogalmat: a civilizációk közti, „jóindulat”, illetve „rosszindulat” fogalmát. Ezek a szavak önmagukban nem túl pontosak tudományos értelemben véve, ezért pontosítanunk kell a jelentésüket. A „jóindulat” azt jelenti, hogy egyik civilizáció nem kezdeményezi a másik megtámadását és megsemmisítését. A „rosszindulat” ennek az ellenkezője.

– Elég alacsonyra teszed a mércét jóindulat terén.

– Most már tudsz a civilizációm létezéséről a világegyetemben. Kérlek, ne feledkezz meg róla, hogy a kozmikus civilizáció axiómáit az egész folyamat során észben kell tartanod, ahogy a távolság mértékét és az űrbeli környezetet is.

– Dönthetek úgy is, hogy felveszem a kapcsolatot veled.

– Ha ezt teszed, tudatában kell lenned annak, mekkora árat fizetsz érte: felfedted előttem létezésed tényét.

– Igaz. Az univerzumban ez nem jelentéktelen dolog.

– Különböző mértékben lehet a létezésünk feltárva valaki előtt. Legerősebb mértékben akkor, ha ismerem a pontos csillagközi koordinátáidat. Második legerősebb mértékben, ha tudom, hogy nagyjából milyen irányban helyezkedsz el, a leggyengébb mértékben pedig akkor, ha csak a létezésedről tudok. De még a leggyengébb mérték is lehetségessé teszi számomra, hogy keresni kezdjek, mert ha tudomást szereztem a létezésedről, akkor én is tudom, hogy képes leszek megtalálni téged. Technológiai szempontból csak idő kérdése.

– De, fiam, akkor is vállalhatom a kockázatát annak, hogy beszélek veled. Ha rosszindulatú vagy, akkor nem volt szerencsém, ha viszont jóindulatú vagy, akkor további kommunikációra nyílik lehetőség, és végül egyetlen jóindulatú civilizációban egyesülhetünk.

– Jól van, Da Shi, elérkeztünk a probléma lényegéhez. Térjünk vissza a kozmikus civilizáció axiómáiig. Még ha jóindulatú civilizáció vagyok is, vajon amikor kommunikálni kezdünk egymással, el tudom-e dönteni, hogy te is jóindulatú vagy-e?

– Természetesen nem. Ez ellentmond az első axiómának.

– Tehát mit kell tennem, amikor megkaptam az üzenetedet?

– Természetesen el kell döntened, hogy jó- vagy rosszindulatú vagyok. Ha rosszindulatú, megsemmisítesz, ha jóindulatú, tovább kommunikálhatunk egymással.

Luo Ji cigarettájának lángja magasabbra emelkedett, majd előre-hátra kezdett mozogni; Luo Ji nyilván felállt és elkezdett fel-alá járkálni.

– A Földön ez rendben is van, de az univerzumban nem. Ezért aztán a következőkhöz egy fontos új fogalmat vezetünk be: a gyanú láncolatát.

– Fura kifejezés.

– Eleinte csak maga a kifejezés állt rendelkezésemre. Nem magyarázták el nekem. Később azonban képes voltam kikövetkeztetni a jelentését.

– Ki nem magyarázta el?

– ...Később elmondom. Most hadd folytassam. Ha azt gondolod, jóindulatú vagyok, az még nem ok arra, hogy biztonságban érezd magad, mert az első axióma értelmében egy jóindulatú civilizáció nem tudja megjósolni, hogy bármely másik civilizáció jóindulatú-e. Így aztán nem tudhatod, hogy mit gondolok rólad. Nem tudhatod, jó- vagy rosszindulatúnak tartalak. A következő pont: még ha tudom is, hogy jóindulatú vagy, és azt is tudom, hogy *azt gondolod*, hogy én is jóindulatú vagyok, akkor sem tudom, hogy mit gondolsz, én mit gondolok arról, hogy te mit gondolsz rólam. Bonyolult, ugye? Ez még csak a harmadik szint, de a logikája így megy tovább, a végtelenségig.

– Értem, mire gondolsz.

– Ez a gyanakvás láncolata. Ilyesmit nem látsz a Földön. Az emberiség azonos fajba tartozása, kulturális hasonlóságai, egybefüggő ökoszisztémájuk, nem túl nagy távolságaik azt jelentik, hogy ebben a környezetben a gyanakvás láncolata csak egy vagy két szintet érhet el, mielőtt a kommunikációnak köszönhetően megszűnik. Az űrben azonban a gyanakvás láncolata nagyon hosszúra nyúlhat. Mire a kommunikáció megoldaná, addigra lezajlik valami olyasmi, mint a sötétség csatája.

Shi Qiang beleszívott cigarettájába, tűnődő arca egy pillanatra előtűnt a sötétségből.

– Úgy látszik, sokat tanulhatunk a sötétség csatájából.

– Így van. A Föld csillaghajó öt hajója egy kvázi kozmikus civilizációt alkotott, nem valódit, mert egyetlen fajból álltak, emberekből, akik nagyon közel voltak egymáshoz. Mikor azonban rájuk nehezedett ez a sorsszerű teher, még így is kialakult a gyanakvás láncolata. Egy tényleges kozmikus

civilizáció esetén a különböző csoportok közti biológiai különbségek lehetnek akár akkorák is, mint a rendszertanban az országszintű csoportok közti, a kulturális különbségek pedig akkorák, hogy azt mi el sem tudjuk képzelni. Ehhez adjuk még hozzá a köztük lévő hatalmas távolságokat, és máris gyakorlatilag elpusztíthatatlan méretű gyanakvási láncolatról beszélünk.

– Ez azt jelenti, hogy a végeredmény ugyanaz, akár jóindulatú, akár rosszindulatú civilizációk vagyunk?

– Igen. Ez a leglényegesebb tulajdonsága a gyanakvási láncolatának. Nincs köze a civilizáció saját erkölcsi rendszeréhez és társadalmi szerkezetéhez. Elég csak úgy gondolni minden civilizációra, mintha egy lánc két végén helyezkednének el. Függetlenül attól, hogy lényegüket tekintve jó- vagy rosszindulatúak, amint bekapcsolódnak a gyanakvási láncolatokból álló hálóba, mind egyformák lesznek.

– De ha jóval gyengébb vagy nálam, akkor nem jelentesz fenyegetést rám nézve, így bármikor kommunikálhatok veled, nem?

– Ez sem fog működni. Itt be kell vezetnünk egy második fontos fogalmat: a technológiai robbanását. Idő hiányában erre sem kaptam teljes magyarázatot, de sokkal könnyebben ki tudtam következtetni, mint a gyanakvási láncolat fogalmát. Az emberi civilizáció ötezer évnyi történelemmel rendelkezik, a földi élet pedig pár milliárd éves lehet. A modern technológia azonban mindössze háromszáz év alatt jött létre. Az univerzum mértékével mérve ez nem fejlődés, hanem robbanásszerű változás! A technológiai ugrások lehetősége olyan, mint egy robbanószer, amelyet minden civilizáció magában rejt, és ha egy belső vagy külső tényező begyújtja, nagyot robban. A Földön ez háromszáz évbe telt, de semmi okunk feltételezni, hogy az emberiség a leggyorsabb a kozmosz civilizációi közül. Lehet, hogy vannak mások, akiknél a technológiai robbanás még

gyorsabban zajlott le. Gyengébb vagyok ugyan nálad, de amint megkaptam az üzenetedet, és tudomást szereztem a létezésedről, a gyanakvási láncolat létrejött kettőnk között. Ha nálam bármely időpontban lezajlik egy technológiai robbanás, amelynek köszönhetően messze megelőzlek, akkor erősebbé válok nálad. Az univerzum mértékével mérve pár száz év csak egy csettintésnyi idő. Nem kizárt, azzal, hogy tudomást szereztem a létezésedről, valamint az információkkal, amire a köztünk lezajlott kommunikáció során szert tettem, már létre is jött a tökéletes szikra, ami kiváltotta a robbanást. Ami azt jelenti, hogy még újszülött vagy növekedő civilizáció létemre is nagy veszélyt jelenthetek rád.

Shi Qiang nézte Luo Ji cigarettájának parázslását a sötétben, pár másodpercig gondolkodott, majd a saját cigarettájára nézett.

– Akkor tehát hallgatnom kell.

– Gondolod, hogy ez beválik?

Cigarettáztak. A kis tűzpontok fényesebben ragyogtak, Luo Ji és Shi Qiang arca előttűnt a sötétségből, mintha ennek az egyszerű univerzumnak az istenei lennének, akik mélyen a gondolataikba merülnek.

– Nem. Nem fog – válaszolta aztán Shi Qiang. – Ha erősebb vagyok nálam, akkor, mivel én képes voltam rád találni, egy nap te is képes leszel rám találni. És akkor létrejön köztünk a gyanakvás láncolata. Ha pedig gyengébb vagyok nálam, bármikor megtörténhet nálad egy technológiai robbanás, és ezzel megint ugyanott lennénk. Összefoglalva: egyrészt, ha tudatom veled a létezésemet, másrészt, ha hagyom, hogy tovább létezz, az ugyanúgy veszélyes rám nézve és ellentétes az első axiómával.

– Da Shi, igazán világosan látod.

– Eddig képes voltam követni a gondolataidat, de ez még csak a kezdet.

Luo Ji sokáig hallgatott a sötétségben. Arca kétszer vagy háromszor is megjelent a parázs gyenge fénykörében, mielőtt

újra megszólalt.

– Da Shi, ez nem a kezdet. Már eljutottunk a gondolatmenetünk végkifejletéig.

– Végkifejletéig? De hiszen nem jöttünk rá semmire! Hol van a kozmikus civilizációnak a képe, amit ígértél?

– Ha sem a kommunikáció, sem a hallgatás nem válik be, miután tudomást szerezte a létezéséről, akkor csak egy lehetőség maradt.

Az ezt követő hosszas csendben mindkét parázs kialudt. Nem fújt a szél, a néma csend pedig összesűrűsödött, akár az aszfalt, és átláthatatlan egészé fogta össze az eget és a sivatagot.

– A picsába! – mondta végül Shi Qiang.

– Terjeszd ki ezt a lehetőséget a több milliárd csillagra, a több százmillió civilizációra, és megkapod a képet – mondta Luo Ji, és bólintott a sötétségben.

– Ez... ez nagyon sötét kép.

– A valódi univerzum éppilyen sötét. – Luo Ji intett kezével a sötétben, mintha csak bársonyt simogatna. – A világegyetem egy sötét erdő. Minden civilizáció egy fegyveres vadász, aki kísértetként oson a fák között, lágyan félresöpri az útjában lévő ágakat, és próbál hangtalanul haladni előre. Még levegőt is óvatosan vesz. A vadásznak óvatosnak kell lennie, mert hozzá hasonló vadászok lopakodnak szerte az erdőben. Ha más élőlényre akad – legyen az másik vadász, angyal vagy démon, törékeny csecsemő vagy csoszogó öregember, angyali fiatal lány vagy istenhez hasonló fiú –, csak egyvalamit tehet: tüzet nyit rá, és megsemmisíti. Ebben az erdőben a másik ember jelenti a poklot, az örök fenyegetést. Minden olyan életformát, amely felfedi létezését, gyorsan eltörölnek. Ez a kozmikus civilizáció képe, ez a Fermi-paradoxon magyarázata.

Shi Qiang újabb cigarettára gyújtott, még ha csak azért is, hogy világítson egy kis fény.

– Ebben a sötét erdőben van azonban egy ostoba gyermek, az

emberiség, aki tábortüzet rakott, és ott kiabálja mellette, hogy „Itt vagyok! Itt vagyok!” – mondta Luo Ji.

– Hallotta már valaki?

– Egyértelmű, hogy igen. De csak a kiáltásokból nem lehet megtudni, hol van a gyerek. Az emberiség jelen pillanatban még nem küldte el az univerzumba a Föld és a Naprendszer pontos elhelyezkedését. A kiküldött információból nem tudható meg más, mint a Föld és a Trisolaris közti távolság, valamint az, hogy nagyjából merrefelé helyezkednek el a Tejúton. A két világ pontos elhelyezkedése még mindig nem ismert. Tudod, mivel a galaxis szélén helyezkedünk el, a peremvidéken, kicsit nagyobb biztonságban vagyunk.

– Akkor mi volt ez a varázsige?

– A Nap segítségével három képet sugároztam ki a világűrbe. Mindegyik harminc pontból állt, amelyek egy harminc csillag pozícióját tartalmazó háromdimenziós koordináta-rendszer síkbeli vetületét mutatták. A három képből kialakítható háromdimenziós koordináta-rendszer egy kocka alakú teret alkot, amelyben ez a harminc pont helyezkedik el. Ez a 187J3X1-et és az azt körülvevő huszonkilenc csillagot jelenti. Egy jel azonosítja rajta a 187J3X1-et.

– Gondolkodj el rajta alaposan, és meg fogod érteni. A sötét erdőben, lélegzet-visszafojtva prédájára leső vadász hirtelen észreveszi, hogy az előtte lévő fáról lehasítottak egy kéregdarabot. A szembeötlő fehér fán, ami feltárult alatta, ott látható az erdő elhelyezkedése, olyan írásjelekkel, amelyeket minden vadász felismer. Mit fog gondolni arról a helyről? Nyilván nem azt, hogy valaki élelmet hagyott hátra neki ott. Minden lehetőség közül az a legvalószínűbb, hogy a jel arra hívja fel mindenki figyelmét, hogy azon a helyszínen élő préda van, amit meg kell semmisíteni. Nem számít, mi motivált valakit arra, hogy elhelyezze ott azt a jelet. Az a lényeg, hogy a sorsszerű teher pattanásig feszítette a sötét erdő idegeit, és ez a legérzékenyebb

ideg, ezt a legkönnyebb mozgásra bírni. Tegyük fel, hogy egymillió vadász jár az erdőben – a Tejút több milliárd csillaga akár több ezerszer ennyi civilizációnak is otthont adhat. Talán lesz kilencszázezer, amelyik figyelmen kívül hagyja a jelet. A fennmaradó százezerből talán kilencvenezer ellenőrzi a helyszínt, és miután meggyőződik róla, hogy nincs ott élet, nem törődik vele többé. De a megmaradó tízezer vadászból egy biztos, hogy úgy fog dönteni, löni kezd arra a helyre, mert azoknak a civilizációknak a számára, amelyek már elérték a technológiai fejlődés egy bizonyos szintjét, a támadás biztonságosabbnak minősül, és kevesebb bonyodalommal jár, mint az ellenőrzés. Ha valóban nincs ott semmi, akkor sem veszítettek semmit.

– És most megjelent a vadász – fejezte be mondandóját Luo Ji.

– Ezt a varázsigt, amit kiküldtél, nem lehet többé kiküldeni, igaz?

– Így van, Da Shi. A varázsigt az egész galaxisnak ki kell küldeni, de a Napot lezárták előlünk.

– Lehetséges, hogy az emberiség elkésett egy lépéssel? – Shi Qiang eldobta a cigarettacsikket. A parázs ívet írt le a sötétségben, ahogy leesett, és egy pillanatra megvilágított egy apró kört a homokos talajon.

– Nem, dehogy! Gondolj csak bele: ha a Napot nem zárták volna le előlünk, és megfenyegettem volna a Trisolarist, hogy kiküldők ellenük egy varázsigt, mi történt volna?

– Megköveztek volna, ahogy Rey Diaz, utána pedig törvényeket hoztak volna, ami mindenki más számára megtiltotta volna, hogy ilyesmin gondolkodjon.

– Pontosan, Da Shi. Mivel a Naprendszer és a Trisolaris közti távolságot, valamint körülbelüli elhelyezkedésünket a Tejúton belül már felfedtük, az, ha feltárjuk a Trisolaris helyzetét, egyenértékű lett volna azzal, hogy feltárjuk a Naprendszer elhelyezkedését. Egyenértékű lett volna a halállal. Lehet, hogy egy lépéssel le vagyunk maradva, de azt a lépést az emberiség

soha nem tehetett volna meg.

– Akkor kellett volna megfenyegetned a Trisolarist.

– Túl fura volt a helyzet. Akkoriban nem voltam teljesen biztos ebben az ötletemben, így szükségem volt a megerősítésre, elvégre rengeteg időnk volt rá. A valódi ok azonban az, hogy a szívem mélyén nem volt hozzá lelki erőm. Úgy hiszem, senki másnak sem lett volna.

– Most, hogy belegondolok, nem kellett volna ma elmennünk a polgármesterhez. Ez a helyzet... ha a világ tudomást szerez róla, még reménytelenebb. Gondolj csak arra, mi lett az első két Falképzővel!

– Én csak a kötelességemet akartam teljesíteni. Igazad van, ugyanez történne velem is, így aztán remélem, hogy egyikünk se szól semmit. De ha akarod, megteheted. Ahogy egyszer valaki mondta nekem: Bárhogyan lesz is, én teljesítettem a kötelességemet.

– Ne aggódj, fiam. Nem szólok semmit.

– Mindettől függetlenül már elszálltak a reményeink.

Végigsétáltak a töltés mentén, majd kimentek az autópályára, ahol kevésbé volt sűrű a sötétség. A távolban lévő lakóövezet ritkás fényei elég élesen világítottak ahhoz, hogy elvakítsák őket.

– Még egy kérdésem lenne. Ki volt az, akit említettél?

Luo Ji habozott. – Felejtsd el! Csak annyit kell tudnod, hogy a kozmikus civilizáció axiómáit és a sötét erdő elméletét nem én találtam ki.

– Holnap bemegyek a városba, és a kormánynak fogok dolgozni. Ha a jövőben bármi segítségre lenne szükséged, csak egy szavadba kerül.

– Da Shi, már így is többet segítettel, mint kellett volna. Holnap én is bemegyek a városba, a Hibernáltak Bevándorlási Hivatalába, hogy elintézzem a családom felébresztését.

Luo Ji várakozásával ellentétben a Hibernáltak Bevándorlási

Hivatala azt mondta, hogy Zhuang Yan és a gyermek felébresztése még mindig tiltás alá esik, és a hivatal igazgatója azt is világossá tette Luo Ji előtt, hogy falképzői hatalma nem terjed ki arra, hogy feloldja a tilalmat. Luo Ji megtárgyalta az ügyet Hinesszal és Jonathannel, akik nem ismerték ugyan a részleteket, de elmondták neki, hogy az átdolgozott Falképző-törvény tartalmaz egy kikötést, melynek értelmében az ENSZ-nek és a Falképző-projektet irányító bizottságnak minden szükséges lépést meg kell tennie annak érdekében, hogy biztosítsa, a Falképző csak a munkájára összpontosít. Ez azt jelentette, hogy kétszáz év eltelte után az ENSZ még mindig arra használta Luo Ji helyzetét, hogy kényszerítse, és irányítása alatt tartsa.

Luo Ji azt kérte, hogy a hibernáltak települése, ahol lakik, maradjon meg jelenlegi állapotában, és kívülállók ne zavarhassák meg. Ezt a kérését gondosan teljesítették; a médiát és a zarándokok tömegeit távol tartották, és miután az 5-ös számú Új Élet faluban helyreállt a nyugalom, a település olyan volt, mintha mi sem történt volna.

Luo Ji két nappal később részt vett az újjáélesztett Falképző-projekt első meghallgatásán. Nem ment el az észak-amerikai, föld alatti ENSZ-székházba, csak videokapcsolatba lépett velük az 5-ös számú Új Élet faluban lévő spártai lakhelyéből, ahol az egybegyültek képe hétköznapi televízió-képernyőjén jelent meg.

– Luo Ji Falképző, fel voltunk készülve a haragjára – közölte a bizottság elnöke.

– Szívem hamuvá égett, már nem képes haragot érezni – jelentette ki Luo Ji, miközben lustán hevert a díványon.

– Nagyszerű hozzáállás – bólintott az elnök. – A bizottság azonban úgy véli, az a kis település, ahol jelenleg él, nem méltó arra, hogy a Naprendszer védelmének parancsnoki központja legyen. El kellene költöznie.

– Ismeri Xibaipót? Még kisebb falu, nem messze innen. Több mint kétszáz évvel ezelőtt nemzetünk alapítói onnan

irányítottak egy háborúban, amelyhez hasonló léptékű gyakorlatilag nem volt a történelem folyamán.

Az elnök a fejét rázta.

– Nyilvánvaló, hogy maga semmit nem változott. Rendben. A bizottság tiszteletben tartja szokásait és döntéseit. Munkához kell látnia. Most nem fogja azt csinálni, mint régen, amikor csak hajtogatta, hogy dolgozik, de nem csinált semmit, ugye?

– Nem tudok dolgozni. A munkakörülményeim többé nem adóttak. Képesek felhasználni egy csillag erejét ahhoz, hogy szétküldjék a varázsigémet a világegyetembe?

– Tudja, hogy ez lehetetlen – felelte az Ázsiai Flotta képviselője.
– A csepp folyamatosan elnyomja a Nap rádióhullámait, és nem számíthatunk arra, hogy az elkövetkezendő két vagy három évben leáll vele, addigra pedig kilenc másik csepp is el fogja érni a Naprendszeret.

– Akkor pedig semmit se tehetek.

– Ez nem igaz, Luo Ji Falképző – vetette közbe az elnök. – Egy fontos dologgal még adós maradt: nem tárta fel a varázsigé titkát az ENSZ vagy az ŰESZ előtt. Hogy volt képes elpusztítani vele egy csillagot?

– Ezt nem mondhatom el.

– És ha ez lenne a feltétele annak, hogy a feleségét és a gyermekét felélesszék?

– Aljas dolog ezt mondania egy ilyen helyen.

– Titkos meghallgatáson vagyunk. Különben is, a Falképző-projektnek nincs helye a modern társadalomban. A Falképző-projekt felélesztése azt jelenti, hogy mindazok a döntések, amelyeket az ENSZ Falképző-projektért felelős bizottsága hozott kétszáz évvel ezelőtt, még mindig hatályban vannak, és ezeknek a határozatoknak az értelmében Zhuang Yan és a gyermeke az ítéletnap csata idején fognak felébredni.

– Nem most zajlott le az ítéletnap csata?

– A Nemzetközi Föld és a Nemzetközi Flotta nem így gondolja,

tekintve, hogy a fő trisolarisi flotta még nem érkezett meg.

– Falképzőként kötelességem megőrizni a varázsige titkát. Máskülönben az emberiség elveszítene utolsó reményét... ámbár lehet, hogy már ez a remény is elszállt.

A meghallgatást követő napokban Luo Ji a házában maradt, védte az alkoholt, és ideje nagy részét részeg kábulatban töltötte.

Néha jelent csak meg az emberek előtt, ilyenkor ruházata rendezetlen volt, szakálla megnőtt. Úgy festett, mint egy csavargó.

Mikor sor került a Falképző-projekt következő meghallgatására, Luo Ji ismét otthonából vett részt rajta.

– Luo Ji Falképző, állapota aggodalommal tölt el minket – mondta az elnök, amikor meglátta Luo Ji ápolatlan külsejét a képernyőn. A kamera segítségével körülnézett Luo Ji szobájában, és az egybegyűltek láthatták, hogy mindenhol üres üvegek hevernek.

– Munkához kellene látnia, ha másért nem, hát azért, hogy helyreálljon a normális idegállapota – jegyezte meg az Európai Nemzetközösség képviselője.

– Tudják, hogy mitől állna vissza a normális idegállapotom.

– A feleségének és a gyermekének a felélesztése nem olyan fontos – jelentette ki az elnök. – Nem akarjuk arra használni, hogy irányítsuk magát. Tudjuk, hogy nem vagyunk képesek irányítani. Ezt a határozatot azonban az előző bizottság hozta, így bizonyos nehézségeket vet fel az ügy megoldása. Lényeg az, hogy lennie kell egy feltételnek.

– Elutasítom a feltételüket.

– Nem, nem, dr. Luo. A feltétel változott.

Az elnök szavai hallatán Luo Ji szeme felragyogott. Kiegyenesedett a díványon ültében. – És most mi a feltétel?

– Egyszerű. Egyszerűbb már nem is lehetne. Csak tennie kell *valamit*.

– Ha nem tudok varázsigét küldeni a világegyetembe, akkor nem tehetek semmit.

– Ki kell találnia valamit, amit meg tud tenni.

– Úgy értik, lehet jelentéktelen dolog is?

– Igen, feltéve, hogy a nyilvánosság számára jelentősnek tűnik. A szemükben ön vagy a kozmikus igazságszolgáltatás hírnöke, vagy az igazság mennyből érkezett angyala. Legalább felhasználhatná ezeket a szerepeit arra, hogy stabilizálja a helyzetet. De ha nem csinál semmit, egy idő után elveszíti a közvélemény önbe vetett hitét.

– Veszélyes dolog ezzel az eszközzel elérni a stabilitást. Végtelen sok problémához vezet majd.

– Most azonban leginkább a globális helyzet stabilizálására van szükségünk. A kilenc csepp három éven belül eléri a Naprendszert, nekünk pedig fel kell készülnünk a fogadásukra.

– Tényleg nem akarom pazarolni az erőforrásainkat.

– Ebben az esetben a bizottság majd biztosít egy feladatot az ön számára. Olyat, ami nem pazarol erőforrásokat. Meg fogom kérni az ŰESZ elnökét, hogy magyarázza el önnek – jelentette ki az elnök, és az ŰESZ elnöke felé intett, aki szintén videókapcsolaton át vett részt a meghallgatáson. Az ŰESZ elnöke nyilvánvalóan egy, az űrben lévő építményben tartózkodott valahol, mert a mögötte lévő széles ablakban lassan mozogtak a csillagok.

– A kilenc csepp Naprendszerbe érkezésének idejét teljes mértékben az alapján számítottuk ki, hogy megbecsültük sebességüket és gyorsulásukat, amikor négy évvel ezelőtt áthaladtak az utolsó csillagközi porfelhőn – vette át a szót az ŰESZ elnöke. – Annyiban különböznek attól az egytől, ami már itt van, hogy a hajtóművük anélkül működik, hogy fényt bocsátana ki. Más, magas frekvenciájú elektromágneses sugárzást sem bocsátanak ki, ami alapján meg lehetne határozni a pozíciójukat. Ez utóbbit valószínűleg önszabályzó módon kapcsolták ki, miután az emberiség sikeresen nyomon tudta követni az első

cseppet. Hihetetlenül nehéz nyomon követni a világűrben az ilyen kis méretű, sötét testeket, most pedig elveszítettük a nyomukat, és nem tudjuk, mikor fogják elérni a Naprendszert. Arról sincs fogalmunk, hogyan érzékelhetnénk azt, hogy ideértek.

– És én mit tudok tenni? – kérdezte Luo Ji.

– Azt reméljük, hajlandó lenne vezetni a Hó-projektet.

– Az mi?

– Csillagközi hidrogénbombák és a Neptunusz olajhártyája segítségével porfelhőket hoznánk létre az űrben, amelyekben a cseppek nyomot hagynak, amikor áthaladnak rajtuk.

– Most nyilván viccel. Gondolom, tisztában van vele, hogy nem vagyok teljesen tájékozatlan az űrrel kapcsolatban.

– Maga egykor csillagász volt. Ez még alkalmasabbá teszi ennek a projektnek a vezetésére.

– Legutóbb azért volt sikeres a porfelhő létrehozása, mert nagyjából ismert volt a célpont körülbelüli útvonala. Most azonban semmit nem tudunk. Ha a kilenc csepp gyorsul vagy irányt vált, amíg a sötétségben halad, akkor még az is lehet, hogy teljesen más irányból lépnek be a Naprendszerbe! Merre akarja szétteríteni ezt a porfelhőt?

– Minden irányban.

– Úgy érte, akkora gömböt akar létrehozni csillagközi porból, ami magába foglalja az egész Naprendszert? Ha ez a helyzet, akkor nem én vagyok Isten küldötte, hanem maga az!

– Akkora gömböt lehetetlen volna létrehozni, de az elliptikus síkon képesek vagyunk csinálni egy porgyűrűt, amely az aszteroidaöv és a Jupiter között helyezkedne el.

– De mi van, ha a csepp az elliptikus síkon kívül lép be a Naprendszerbe?

– Ezzel nem tudunk mit kezdeni. Asztrodinamikai szemszögből nézve azonban ha a cseppek csoportja minden bolygóval találkozni akar a Naprendszerben, akkor annak van a legnagyobb

valószínűsége, hogy az elliptikus síkon lép be. Az első csepp is ezt tette, így a porfelhő képes lesz rögzíteni a nyomukat, és amint rögzítette, a Naprendszer optikai nyomkövető rendszere képes lesz rájuk állni.

– De mi értelme ennek az egésznek?

– Akkor legalább tudni fogjuk, hogy a cseppek csoportja belépett a Naprendszerbe. Lehetséges, hogy civil célpontokat is megtámadnak az űrben, így minden hajót vissza kell majd hívni, vagy legalább azokat, amelyek a csepp útjában vannak. Az űrbeli városok lakóit pedig evakuálni kell a Földre, mert azok is könnyen támadható célpontok.

– Van még valami, ami még inkább kritikus fontosságú – jelentette ki a Falképző-projekt bizottságának elnöke. – Meg kell határoznunk a biztonságos útvonalakat, amelyeken az űrhajóink visszavonulhatnak a mélyűrbe.

– Visszavonulni a mélyűrbe? Ez nem valami meneküléspárti dolog, ugye?

– Ha muszáj, használhatja rá ezt a nevet is.

– Miért nem most kezdjük meg a menekülést?

– A jelenlegi politikai helyzet nem teszi lehetővé. De amint a cseppek csoportja megközelíti a Földet, lehetséges, hogy a nemzetközi közösség korlátozott mértékben már elfogadhatónak fogja tartani a menekülést. Természetesen ez még csak egy lehetőség, az ENSZ-nek és a flottáknak azonban meg kell tenniük az előkészületeket ezzel kapcsolatban.

– Megértem. A Hó-projekthez azonban nem igazán van szükség rám.

– De igen. Egy ilyen porfelhő létrehozása még a Jupiter pályáján belül is hatalmas vállalkozás, amihez csaknem tízezer csillagközi hidrogénbomba és több mint tízmillió tonna olajhártya elhelyezésére, valamint egy hatalmas űrflotta megalakítására van szükség. Ahhoz, hogy mindezt három éven belül végre lehessen hajtani, ki kell használni mindazt az előnyt, amit

jelenlegi helyzete és tekintélye jelent, és önön keresztül kell mindent megszervezni, és a Nemzetközi Föld és a Nemzetközi Flotta erőforrásait beosztani.

– Ha beleegyezek, hogy elvállalom ezt a küldetést, mikor ébreszti fel őket?

– Amint a projekt elindult. Mint mondtam, ezzel nem lesz gond.

A Hó-projekt azonban sosem indult be igazán.

A Nemzetközi Földet és a Nemzetközi Flottát nem érdekelte a projekt. A közvélemény olyan stratégiára vágyott, amely megmenti a világot, nem pusztán egy tervre, ami mindössze arról képes értesíteni őket, hogy mikor érkezik az ellenség, hogy el tudjanak menekülni. Emellett azzal is tisztában voltak, hogy ez nem a Falképző ötlete volt, csak az ENSZ és az ŰESZ által kieszközölt terv, amelyhez kihasználták Luo Ji tekintélyét. Ráadásul az ENSZ által jósoltakkal ellentétben a meneküléspárti mozgalom egyre taszítóbb lett az emberek szemében, ahogy a cseppek közeledtek. A Hó-projekt teljes megindítása az egész űrbeli gazdaságot holtpontra juttatta volna, és általános gazdasági visszaesést okozott volna a Földön és a flottánál is. Ezt az árat sem a Nemzetközi Föld, sem a Nemzetközi Flotta nem volt hajlandó megfizetni. Így aztán mind a Neptunusz olajhártyájának begyűjtésére szánt flotta építése, mind a csillagközi hidrogénbombák gyártása (a Rey Diaz terve után maradt ötezerből kevesebb, mint ezeröttszáz volt kétszáz év után még használható állapotban, jóval kevesebb, mint amennyit a Hó-projekt megkövetelt volna) nagyon lassan haladt.

Luo Ji azonban minden erejét beleölte a projektbe. Az ENSZ és az ŰESZ eleinte csak a tekintélyét akarta kihasználni a szükséges erőforrások mozgósítására, Luo Ji azonban a projekt minden részébe belevetette magát, álmatlan éjszakákon át dolgozott vállalva a Technikai Bizottság tudósaival és mérnökeivel, és számos saját ötlettel is előállt, többek közt azzal, hogy egy kisebb

csillagközi ionhajtóművet építsenek minden bombába, amely bizonyos fokú mozgathatóságot adott a bombának a pályáján, így időben módosítani lehetett a csillagközi felhő sűrűségét az egyes régiókban. Ami ennél is fontosabb: a hidrogénbombákat így támadófegyverként is használni lehetett. Luo Ji „úraknáknak” nevezte őket, és azt állította, hogy bár a csillagközi hidrogénbombákról bebizonyosodott, hogy nem képesek elpusztítani a cseppeket, lehetséges, hogy hosszú távon bevethetőek lesznek a trisolarisi hajók ellen, mert arra egyelőre semmi bizonyíték nem volt, hogy a hajókat ugyanebből az erős kölcsönhatású anyagokból építették. Luo Ji személyesen döntött minden egyes bomba keringési pályájáról. Lehet, hogy modern technológiai szemmel nézve huszonegyedik századi ismerethiányról és naivitásról árulkodtak ötletei, de tekintélye és falképzői státusza miatt legtöbb javaslatát elfogadták. Luo Ji menekülési útvonalként tekintett a Hó-projektre: tudta, hogy menekülni akar a valóság elől, és az adott időszakban az kínálkozott a legjobb módszernek erre, ha mélyen elmerül a projektben.

Minél több energiáját szentelte azonban a projektnek, annál inkább csalódott benne a világ. Mindenki tudta, hogy csak azért csatlakozott a nagyrészt jelentéktelen projekthez, mert minél hamarabb látni akarta a feleségét és a gyermekét. A világ a megváltást ígérő tervet várta, amely azonban nem született meg. Luo Ji újra és újra azt nyilatkozta a médiának, hogy ha nem áll a rendelkezésére egy csillag ereje egy varázsige kiküldéséhez, semmit nem tehet.

A Hó-projekt másfél év múlva leállt. Addigra csak másfél millió tonna olajhártyát gyűjtöttek be a Neptunuszról, ami még akkor is messze volt a projekthez szükséges mennyiségtől, ha hozzáadjuk azt a hatszázezer tonnát, amit a Köderyőhöz gyűjtöttek be. Végül ezerhatszáztizennégy olajhártyába burkolt csillagközi hidrogénbombát helyeztek el egy körpályán, két csillagászati

egységnyire a Naptól. Ez még az ötödét se érte el az eredetileg tervezett mennyiségnek. Mikor felrobbantak, az egybefüggő porfelhőöv helyett egymással nem összefüggő porfelhők tömegét alkották, amelyek a Nap körül keringtek, így előrejelzés terén a hatékonyságuk nagyban csökkent.

Olyan kor volt ez, amelyben a remény éppolyan gyorsan jött el, mint a csalódás. Miután másfél éven át vártak tükön ülve, az emberek elveszítették Luo Ji Falképzőbe vetett hitüket, és már nem voltak türelmesek iránta.

A Nemzetközi Csillagászati Unió általános gyűlésén – ez a szervezet utoljára 2006-ban vonta magára az egész világ figyelmét, amikor törölte a Plútót a bolygók sorából – számtalan csillagász és asztrofizikus volt azon a véleményen, hogy a 187J3X1 felrobbanása pusztán véletlen volt, és Luo Ji, lévén maga is csillagász, valószínűleg már a 21. században felfedezte pár jelét annak, hogy a csillag fel fog robbanni. Az elmélet ugyan tele volt hibákkal, de egyre többen elhitték, és ez felgyorsította Luo Ji rohamos tekintélyvesztését. A nép szemében messiásból fokozatosan közönséges emberré, majd csalóvá vált. Még mindig az ENSZ által biztosított Falképző-státusznak örvendett, és a Falképző-projekt is hatályban maradt, de valódi hatalommal Luo Ji már nem rendelkezett.

A KRÍZIS KORSZAKÁNAK 208. ÉVE

A trisolarisi flotta távolsága a naprendszerrel: 2,07 fényév

Egy hideg, esős őszi délutánon az 5-ös számú Új Élet falu lakossági tanácsának gyűlése a következő határozatot hozta: Luo Ji kiutasítják a településről azon az alapon, hogy zavarja annak lakóit a normális életvitelben. Míg a Hó-projekt folyamatban volt, Luo Ji gyakran távozott a faluból, hogy megbeszéléseken vegyen részt, de ideje nagy részét így is ezen a környéken töltötte, és a Hó-projekt különféle résztvevőivel otthonából tartotta a kapcsolatot. Mikor visszakapta Falképző-státuszát, a falu katonai közigazgatás alá került, ami lakói életére és munkájára is kihatott. A dolgok csak rosszabbra fordultak, amikor Luo Ji tekintélye hanyatlásnak indult, és a falura vonatkozó katonai intézkedések fokozatosan enyhültek, mert időről időre embertömegek jelentek meg az épület előtt, amelyben Luo Ji lakott, hogy kigúnyolják vagy kövekkel dobálják az ablakát. A média elég nagy érdeklődéssel követte az eseményeket, így aztán legalább annyi riporter érkezett a faluba, mint tüntető. Luo Ji kiűzésének valódi oka azonban az volt, hogy az egykori hibernáltak számára abszolút csalódásnak bizonyult.

Aznap este, miután véget ért a gyűlés, a települési bizottság igazgatónöje ellátogatott Luo Ji otthonába, hogy tudassa vele a tanács döntését. Miután többször is hiába nyomta meg a csengőt, belökte az ajtót. Nem volt zárva. Odabent szinte fuldokolt a szobát betöltő alkohol-, füst- és izzadságszagtól. Feltűnt neki, hogy a falakat a városokra jellemző információs felülettel alakították, így az információs képernyőket bárhol elő lehetett hívni egyetlen érintéssel. A falakat zavaros összevisszaságot alkotó képek töltötték meg, legtöbbjükön bonyolult adatokat és

diagramokat lehetett látni, a legnagyobbban azonban egy gömb látszott, amely az űrben lebegett: egy csillagközi hidrogénbomba, melyet olajhártya vett körül. Az átlátszó hártya közepén tisztán látszott a bomba: az üveggolyókra emlékeztette az igazgatónőt, amelyekkel annak idején, Luo Ji korában játszottak a gyerekek. A gömb lassan forgott tengelye körül. Egyik végén kis kitüremkedés látszott – az ionhajtómű –, a gömb sima felületén pedig egy kis méretű Nap fénye tükröződött. A rengeteg szemkápráztató képernyőtől a szoba hatalmas, csicsás dobozzá változott. Mivel a lámpák nem égtek, minden csak a kijelzők fényében látszott, az egész helyiség homályos színekké olvadt, és elsőre nehéz volt eldönteni, mi létezik a valóságban és mi az, ami csak kép.

Mikor a szeme hozzászokott a sötétséghez, az igazgatónő látta, hogy a szoba olyan, mint egy drogtanya: a padlót üres üvegek és cigarettacsikkek borítják, a halomban álló ruhák hamu borította szemétdomboknak tűnnek. A szeméthalmok között aztán Luo Ji is megpillantotta: az egyik sarokban kuporgott, fekete árnyékként a képek háttéré előtt, mint egy elszáradt ág, amelyet félrehajítottak az útból. Az igazgatónő először azt hitte, alszik, de nyitva volt a szeme, üres tekintettel meredt a földön heverő szeméthalmokra. Luo Ji szeme vérekes volt, arca megviselt, teste lesoványodott, úgy tűnt, saját súlyát sem bírja el. Üdvözölte a közeledő igazgatónőt, lassan felé fordult, és komótosan biccentett felé. Összegyűlt testében és mostanra teljesen eluralkodott rajta a két évszázadnyi szenvedés.

Az igazgatónő a könnyörület legkisebb jelét sem mutatta a teljesen kimerült férfi felé. Kortársaihoz hasonlóan ő is mindig úgy érezte, hogy tűnjön bármilyen sötétnek a világ, az igazságosság még jelen van valahol, valami láthatatlan helyen. Luo Ji előbb megerősítette benne ezt a hitet, majd könnyörtelenül összetörte, az igazgatónő csalódottsága pedig haraggá változott. Ridegen jelentette be a gyűlés határozatát.

Luo Ji ismét csak lassan bólintott, majd nagy nehezen kinyögött pár szót feldagadt torkán.

– Holnap elmegyek. Tényleg jobb lesz, ha megyek. Ha bármi rosszat tettem, kérem, bocsásson meg.

Az igazgatónő csak két nappal később szembesült Luo Ji utolsó szavainak valódi értelmével.

Valójában Luo Ji úgy tervezte, hogy aznap éjjel távozik. Miután elbúcsúzott az igazgatótól, bizonytalanul talpra állt, bement a hálósobába egy utazótáskáért, melybe berakott pár dolgot, köztük egy rövid nyelvű lapátot, amit a tárolóhelyiségben talált. A lapát háromszögletű markolata kikandikált az utazótáskából. Luo Ji ezután felvett egy piszkos kabátot a padlóról, felvette, vállára vetette a táskát, és kiment. Mögötte tovább villogtak a kijelzők a szoba falain.

A folyosó üres volt, a lépcső alján azonban összefutott egy gyerekkel, aki valószínűleg épp iskolából ért haza, és most különös, kiismerhetetlen arccal nézett az épületből távozó férfi után. Luo Ji odakint észrevette, hogy még mindig esik az eső, de nem akart visszamenni esernyőért. Nem ment oda a kocsijához, mert tudta, hogy azzal magára vonná az örök figyelmét. Végigment az utcán, és anélkül hagyta el a települést, hogy bárkivel is találkozott volna. Áthaladt az erdőn, amely védőgyűrűként vette körül a falut, és már kint is volt a sivatagban. A szemerkélő eső úgy simogatta az arcát, mint két hűvös tenyér. A sivatag és az égbolt ködösnek tűnt az alkonyat félhomályában, mint az üres tér egy hagyományos festményen. Luo Ji elképzelte, hogy alakja megjelenik ezen az üres felületen, mint a festményen, amit Zhuang Yan hátrahagyott.

Elérte az autópályát, és pár perccel később már le is tudott inteni egy autót. Háromtagú család utazott benne, akik melegen üdvözölték, amikor beszállt. Egykori hibernáltak voltak, visszafelé tartottak a régi városba. A fiatal anya és a kisgyermek is az első ülésen ült, szorosán az apa mellett, és egymással

sugdolóztak. A gyermek időnként anyja keblébe fúrta a fejét, aztán újra és újra mindhárman nevetésben törtek ki. Luo Ji megigézve nézte őket, de nem tudta kivenni, miről beszélnek, mert az autóban szólt a zene, csupa régi dal a huszadik századból. Menet közben hallgatta a zenét, és öt vagy hat dal – köztük a *Katyusa* és a *Katinka* – után hirtelen eltöltötte a vágy, hogy hallja a *Büszke nyárfá*-t. Ezt a dalt énekelte képzelt szerelmesének azon a falusi színpadon kétszáz évvel ezelőtt, majd később ezt hallgatta Zhuang Yannal az észak-európai édenkertben, a havas csúcsokat visszatükröző tó partján.

Egy szembejövő autó lámpái megvilágították a hátsó ülést, és a kisfiú éppen ekkor hátranézett Luo Jire.

– Pont úgy néz ki, mint a Falképző! – kiáltott fel.

A gyermek szülei is hátrafordultak, és Luo Jinek be kellett ismernie, hogy valóban ő az.

Ekkor felcsendült a *Büszke nyárfa* dallama.

Az autó megállt.

– Szálljon ki! – mondta a gyermek apja ridegen, miközben az anya és a gyermek fagyos kifejezéssel nézték Luo Jit; tekintetük hideg volt, mint odakinn az őszi eső.

Luo Ji nem mozdult. Szerette volna végighallgatni a dalt.

– Kérem, szálljon ki! – mondta a férfi, és Luo Ji kiolvasta a szavakat tekintetükből: *Nem a maga hibája, hogy nem tudta megmenteni a világot, de az, hogy reményt keltett a világban, csak hogy újra elvegye, megbocsáthatatlan bűn.*

Így aztán ki kellett szállnia az autóból. Utazótáskáját utánadobták. Luo Ji pár lépésnyit rohant az elhajtó kocsi nyomában, hogy halljon még egy kicsit a dalból, a *Büszke nyárfa* azonban eltűnt a hideg, esős éjszakában.

Gyalogszerrel ért az óváros szélére. Innen már látszottak a távolban a múlt felhőkarcolóí, feketén magasodtak fel az esős éjszakai égbolt előtt, minden épületben csak pár ablak világított, mint néhány magányos szem. Elért egy buszmegállóig, és

csaknem egy órán át ült, védve az esőtől, mielőtt végre megállt előtte egy sofőr nélküli busz, amely abba az irányba tartott, amerre Luo Ji menni akart. A busz nagyrészt üres volt, a rajta ülő hat vagy hét ember az óvárosban élő egykori hibernálnak tűnt. Szótlanul ültek az őszi éjszaka félhomályában. Az út eseménytelenül zajlott, mígnem kicsivel több mint egy óra múlva valaki felismerte Luo Jit, a buszon ülők pedig egyhangúlag felszólították, hogy szálljon le. Vitatkozni próbált, közölte, hogy kifizette a krediteket, amibe a jegy került, így joga kell hogy legyen az utazáshoz, egy ősz hajú öregember azonban elővett két pénzért – ritka látványnak számítottak ebben a korban –, és odavetette neki. Így Luo Ji végül kénytelen volt leszállni.

Mikor a busz elindult, valaki kidugta a fejét az ablakon, hogy odaszóljon neki.

– Falképző, mit akar azzal az ásóval?

– Megásom a síromat – felelte Luo Ji, és a buszon nevetés tört ki. Senki nem tudta, hogy igazat mond.

Az eső még mindig esett. Luo Ji tudta, hogy több autó már nem fog jönni, de szerencsére nem volt messze úti céljától. Vállára vette táskáját, és elindult. Körülbelül fél óra gyaloglás után lefordult az autóútról egy ösvényre. Az utcai lámpáktól távol körülvette a sűrű sötétség, ezért elővett táskájából egy elemlámpát, hogy világítson a lába elé. Az ösvény göröngyösebb lett, Luo Ji átázott cipője cuppogott a sárban. Időről időre megcsúszott és a sárba zuhant, ami egész testét bepiszkolta; elő kellett vennie táskájából az ást, hogy túrabotként használja. Ha előrenézett, csak ködöt és esőt látott, de tudta, hogy nagyjából jó irányba megy.

Újabb órán át gyalogolt az esős éjszakában, mire a temetőhöz ért. A temető felét belepte a homok, a másik fele, ami kicsivel magasabban feküdt, még kilátszott. Kezében az elemlámpával böngészte sorban a sírköveket; a hatalmas emlékműveket figyelmen kívül hagyta, csak a kisebb kövek feliratait olvasta el.

Az esővíztől nedves kövekről úgy tükröződött vissza a fény, mintha szemek pislogtak volna, és Luo Jinek feltűnt, hogy mindegyik sírkövet a huszadik század végén, a huszonegyedik század elején állították. Szerencsések voltak ezek az emberek, akiket elsodort az idő – utolsó pillanataikban biztosak lehettek benne, hogy a világ, melyben éltek, örökké fennmarad.

Nem nagyon remélte, hogy rátalál a sírkőre, amelyet keresett, de aztán meglett. Hiába telt el kétszáz év anélkül, hogy egy pillantást vetett volna feliratára, azonnal felismerte. Talán csak azért, mert lemosta az eső, de a sírkövön nyoma sem látszott az eltelt időnek, a feliratot – Yang Dong sírja – mintha csak tegnap vésték volna bele. Ye Wenjie sírja a lányáé mellett volt, a két sírkő a feliratot leszámítva mindenben egyezett. Ye Wenjie sírján csak neve, valamint születésének és halálának dátuma szerepelt, és Luo Jinek a Vörös Part Bázis romjainál elhelyezett kis tábla jutott eszébe róla, az elfeledettek emlékműve. A két sírkő némán állt az esős éjszakában, mintha egészen eddig Luo Ji érkezésére vártak volna.

Elfáradt, ezért leült Ye Wenjie sírja mellé, azonban hamarosan elfogta a reszketés a hideg esőben. Megragadta az ásót, és felállt, hogy anya és lánya sírja mellett ásni kezdje a sajátját.

Minthogy nedves volt a talaj, eleinte nem kellett nagyobb erőfeszítést tennie, lejjebb azonban kemény lett, és tele volt kövekkel, mintha magába a hegybe ásott volna le. Egyszerre érezte meg az idő hatalmát és kiszolgáltatottságát: lehet, hogy kétszáz év alatt csak egy vékony homokréteg keletkezett, de a hosszú geológiai korok, amikor még nem élt ember a Földön, megalkották a hegyet, amely most otthont adott ezeknek a síroknak. Nagy erőfeszítéssel ásott, gyakran megpihelve, és az éjszaka észrevétlenül eltelt.

Valamivel éjfél után elállt az eső, a felhők széteszlottak, és feltárult mögöttük a csillagos ég egy része. Ezek voltak a legfényesebben ragyogó csillagok, amelyeket Luo Ji látott, amióta

megérkezett ebbe a korba. Azon a kétszázötven évvel ezelőtti estén ő és Ye Wenjie itt álltak, és ugyanezeket a csillagokat nézték.

Most csak a csillagokat és a sírköveket látta, az örökkévalóság két legnagyobb jelképét.

Végül elfogyott az ereje, nem volt képes tovább ásni. Lenézett a gödörbe, amit kiásott, és látta, hogy sírnak meglehetősen sekély, de be kell érnie ennyivel. Úgyis csak emlékeztető gyanánt ásta meg, hogy tudják, azt szeretné, ha ezen a helyen temetnék el; valódi nyughelye valószínűleg a krematórium lesz, ahol hamuvá égetik, majd valami ismeretlen helyen szétszórják hamvait. Ez nem is számított igazán. Nagyon is valószínűnek tűnt, hogy halála után maradványai a világgal együtt csatlakoznak egy sokkal nagyobb tűzhöz, majd atomjaira bomlanak.

Ye Wenjie sírkövének támaszkodva megpihent, és gyorsan elnyomta az álom. Talán a hideg miatt, de ismét a havas mezőről álmodott, és ott látta rajta Zhuang Yant, karjában a gyermekkel, sálja lobogott, akár a láng. Az asszony és a gyermek némán hívogatták, Luo Ji pedig kétségbeesetten kiáltott vissza nekik, hogy menjenek el innen, mert a csepp pont itt fog becsapódni, de nem jött ki hang a torkából. Mintha az egész világ megnémult és minden mély csendbe borult volna. Zhuang Yan azonban ennek ellenére megértette, mit akart mondani, és elindult messzire, át a havas mezőn, karjában a gyermekkel; a lábnyomok, melyeket maga mögött hagyott a hóban, olyanok voltak, akár a halvány tintafoltok egy klasszikus festményen. A hó üres volt, a tintanyomokon kívül semmi nem fedte fel a földet, semmi nem fedte fel a világ létét. A közelgő pusztulás mindent elborított, ennek a pusztulásnak azonban semmi köze nem volt a csepphez... Luo Ji szíve ismét megsajdult a fájdalomtól. Keze hiábavalóan markolászta a levegőt, a havas mező ürességében Zhuang Yan távoli alakja mostanra apró, fekete ponttá zsugorodott. Luo Ji körülnézett, hogy keressen bármit, akármit, ami valódi ebben az üres világban, és végül megtalálta: két fekete

sírkő állt egymás mellett a havas talajon. Először élesen kitűntek a hóban, de aztán felületük változni kezdett: tükrökké váltak, melyek simasága a csepp felületére emlékeztetett, majd a feliratok is eltűntek róluk. Luo Ji lehajolt az egyikhez, meg akarta nézni magát a tükörben, de a tükörből nem a saját arca nézett vissza rá. A tükörben látszó havas mezőben nem volt ott Zhuang Yan alakja, csak a léptek halvány nyoma a hóban. Luo Ji hirtelen hátranézett és arra lett figyelmes, hogy a tükrön kívüli havas mező széles üresség volt csupán – a lábnyomok eltűntek. Mikor visszafordult a tükrökhöz, azok is csak az üres világot tükrözték vissza, és maguk is gyakorlatilag láthatatlannak tűntek. Keze azonban még mindig érezte hideg, sima felületüket...

Még épp csak felkelt a nap, amikor Luo Ji felébredt. A hajnal első fényében tisztábban látta a temetőt, és most úgy érezte magát a környező sírkövek közt, mintha egy történelem előtti Stonehenge venné körül. Magas láz gyötörte, reszketett, vacogott a foga. Olyan volt a teste, mint egy kanóc, amely alól kifogyott az olaj, és most önmagát emészti fel. Tudta, hogy eljött az idő.

Ye Wenjie sírkövének támaszkodva megpróbált felállni, ekkor azonban egy apró, mozgó fekete pötty vont a magára a figyelmét. Most, ebben az évszakban a hangyáknak ritkaságszámba kellett menniük, de ez mégis hangya volt, ott mászott a kövön. Kétszáz évvel ezelőtt élt hangyatársához hasonlóan őt is vonzották a feliratok, és ő is rászánta magát, hogy felfedezze a rejtélyes, egymást összevissza keresztező árkokat. Luo Ji szíve még egyszer, utoljára megsajdult, ahogy nézte a hangyát; ezúttal a Föld minden élőlényéért.

– Ha bármi rosszat tettem, sajnálom – mondta a hangyának.

Nagy nehezen feltápászkodott. Reszketett a gyengeségtől, a sírkőre kellett támaszkodnia, hogy állva maradjon. Megigazgatta átázott, sáros ruházatát és gubancos haját, aztán a kabátja zsebében levő fémcsőért nyúlt, és előhúzta a töltött fegyvert.

Keletnek fordult, hogy szembenézzen a hajnallal, és megkezdte

az utolsó összecsapást a földi civilizáció és a trisolarisi civilizáció között.

– A Trisolarishoz beszélek – szólalt meg Luo Ji. Hangja nem volt különösebben erős; felmerült benne, hogy megismétli szavait, de tisztában volt vele, hogy meghallották.

Semmi nem változott – a sírkövek némán álltak a mozdulatlan, csendes hajnalban, a pocsolyák számtalan tükörként tükrözték vissza az egyre világosodó égbolt fényét, mintha a Föld tükör borította gömb lett volna, melyen a talaj és az egész világ csak vékony réteget alkot, az eső eróziója pedig elmosta volna ezt a réteget, hogy feltárja a gömb sima felületét.

Egy világ, amely még nem ébredt fel, és nem tudta, hogy épp alku tárgyává vált egy kozmikus játékasztalon.

Luo Ji felemelte bal kezét, és felmutatta a csuklóján lévő óraszerűséget.

– Ez a szerkezet megfigyeli az életjeleimet, és jelátadók láncolata köti össze egy bölcsőrendszerrel. Emlékezhetnek a kétszáz évvel ezelőtt élt Rey Diaz Falképzőre, így a bölcsőrendszert minden bizonnyal ismerik. Az eszközről küldött jel a bölcsőrendszer jelátadóin át egyenesen a Hó-projekt Nap körüli pályán lévő háromezer-hatszáztizennégy bombájához továbbítódik. A jelet minden másodpercben egyszer küldi ki az eszköz, hogy a bombák ne robbanjanak fel. Ha meghalok, a rendszer által kibocsátott jel leáll, és minden bomba felrobban, amitől az azokat körülvevő olajhártya háromezer-hatszáztizennégy csillagközi porfelhővé változik a Nap körül. A távolból nézve a napsugarak a látható fény- és az egyéb magas frekvenciájú tartományokban is vibrálni fognak a porfelhőn át. Az egyes bombák helyzete úgy lett meghatározva a Nap körüli pályán, hogy ez a vibrálás egyetlen jelet generál, amely három egyszerű képet továbbít, olyat, amelyet én küldtem ki kétszáz évvel ezelőtt: minden képet egy harminc pontból álló halmaz

alkot, melyek egyikét megjelöltük, és ezekből össze lehet állítani egy háromdimenziós koordináta-diagramot. Azonban az előző alkalomtól eltérően most a Trisolarisnak az azt körülvevő huszonkilenc csillaghoz viszonyított helyzetét fogjuk kiküldeni ebben. A Nap galaktikus világítótoronnyá válik, amely ezt a varázsigt küldi ki. Természetesen ez a Nap és a Föld pozícióját is leleplezi. A galaxis bármely pontjából több mint egy évbe fog telni, amíg megkapják ezt az adást, de jó pár civilizációnak kell lennie, amelyek rendelkeznek a technológiával ahhoz, hogy több szögből is képesek legyenek megfigyelni a Napot. Amennyiben ez a helyzet, lehet, hogy csak pár nap, talán csak pár óra kell majd nekik, hogy megszerezzenek minden információt, amire szükségük van.

Ahogy egyre világosodott, a csillagok egymás után tűntek el, mintha számtalan szem csukódna be fokozatosan, keleten azonban a reggeli ég lassan megnyílt, mint egyetlen, óriási szem. A hangya folytatta útját, tovább-baktatott a labirintusban, amelyet Ye Wenjie neve alkotott sírkövén. Faja már százmillió évvel azelőtt is itt élt, a Földön, hogy megszületett volna ez a szerencsejátékos, aki most a kőre támaszkodott; most pedig az ő világa is volt a tét, még ha nem is törődött azzal, ami épp történik.

Luo Ji otthagya a sírköveket, és megállt a gödör mellett, melyet magának ásott. A pisztoly csövét a szívének szegezte, és megszólalt.

– Most pedig megállítom szívem verését. Azzal, hogy megteszem, a legnagyobb bűnt követem el, melyet világaink történelme során valaha is elkövettek. Legőszintébb bocsánatkérésemet fejezem ki a két civilizáció felé a bűnért, amelyet elkövettek, de nem bánok meg semmit, mert ez az egyetlen lehetőségem. Tudom, hogy a sophonok itt vannak a közelben, de figyelmen kívül hagyták az emberiség hívását. A hallgatás a megvetés legmagasabb foka, mi pedig kétszáz éven át

túrtük ezt a megvetést. Most, amennyiben kívánják, megtehetik, hogy tovább hallgatnak. Harminc másodpercük van rá.

Szívverésével mérte az időt, két ütemet számolt egy másodpercnek, mert szíve olyan hevesen vert, felfokozott izgatottságában azonban eltévesztette, és újra kellett kezdenie. Így aztán nem tudta biztosan, mennyi idő telhetett el, míg a sophonok megjelentek; objektív mércével mérve lehet, hogy kevesebb, mint tíz másodperc, ő azonban úgy érezte, az egész élet múlt el. Szeme előtt négy részre hasadt a világ: az egyikben az őt körülvevő valóság látszott, a másik három pedig három gömbben, amelyek hirtelen jelentek meg a feje fölött. Ezekben eltorzult képek tükröződtek. A gömbök tükörfelülete éppolyan volt, mint legutóbbi álmában a sírköveké. Nem tudta, hogy ez a sophonok melyik dimenzionális kiterülése volt, a három gömb azonban elég nagy volt ahhoz, hogy a fél eget elfedjék fölötté, és eltakarják előle a keleten egyre erősödő fényeit. A gömbökön tükröződő nyugati égbolton még épp látszott pár csillag, a gömbök aljában pedig a temető és saját képmása tükröződött elnyúltam Leginkább arra volt kíváncsi, miért három gömböt lát. Először arra gondolt, hogy a Trisolarist jelképezik, ahogy az a műtárgy is, amelyet Ye Wenjie látott az FTM utolsó gyűlésén. Mikor azonban látta, mit tükröznek vissza a gömbök – a valóság szokatlanul tiszta, bár torz képét –, az az érzése támadt, hogy három párhuzamos világ kapui, melyek három választási lehetőségre utalnak. Amit azonban ezután látott, az rácáfolt erre az elképzelésére, mert a három gömbön ugyanaz a szó villant fel.

Állj!

– Beszélhetünk a feltételeimről? – kérdezte Luo Ji, és felnézett a három gömbre.

Először tegye le a fegyvert, aztán tárgyalhatunk a feltételekről.

A szavak ismét egyszerre jelentek meg a gömbökön, betűi élénkvrösen ragyogtak. A szövegben Luo Ji semmi torzulást nem látott: a sor egyenes volt, és olyannak tűnt, mintha

egyszerre lett volna a felszínen és a gömbök belsejében. Emlékeztette magát, hogy amit lát, az egy magasabb dimenziójú tér kivetülése a háromdimenziós világban.

– Ez nem tárgyalás. Ezek a követeléseim, ha azt akarják, hogy életben maradjak. Csak azt akarom tudni, elfogadják-e vagy sem.

Közölje a követeléseit.

– Állítsák le azt a cseppet vagy szondát, amely rádióhullámokat sugároz a Nap felé.

Ezt teljesítettük.

A gömbök válasza gyorsabb volt, mint amire számított, és pillanatnyilag nem tudta ellenőrizni, igazat mondtak-e. Ugyanakkor alig észlelhető változást érzett környezetében, mintha megszűnt volna egy háttérzaj, amelyet eddig folytonossága miatt nem vett észre. Bár talán csak illúzió volt, hiszen az emberek nem képesek észlelni az elektromágneses sugárzást.

– A Naprendszer felé tartó kilenc csepp azonnal változtasson irányt és tartsák távol magukat a Naprendszertől.

A három gömb válasza ezúttal pár másodpercet váratott magára.

Ezt teljesítettük.

– Kérem, tegyék lehetővé az emberiség számára, hogy meggyőződjenek erről.

A kilenc szonda látható fényt fog kibocsátani. Az önök Ringier-Fitzroy teleszkópja képes lesz észlelni őket.

Luo Ji ezt még mindig nem tudta ellenőrizni, de hitt a Trisolarisnak.

– Utolsó feltételem: a trisolarisi flotta nem haladhat túl az Oort-felhőn.

A flotta jelenleg propulziós meghajtással halad a maximális lelassulás érdekében. Lehetetlen a Naphoz viszonyított sebességét nullára csökkenteni az Oort-felhő elérése előtt.

– Akkor a cseppekhez hasonlóan változtasson irányt és tartson a Naprendszertől eltérő irányba.

A bármilyen irányba történő irányváltás a halállal egyenértékű. Ha megtörténik, a flotta elrepülne a Naprendszer mellett, az űr kietlenségébe. A flotta létfenntartó rendszere nem bírja ki addig, amíg visszatérnek a Trisolarisra vagy másik erre a célra használható csillagrendszert találnak.

– A halál nem bizonyosság. Talán az emberiség vagy a Trisolaris hajói utol tudják érni és meg tudják menteni őket.

Ehhez a főkonzul parancsára lesz szükségünk.

– Ha az irányváltás hosszadalmas folyamat, indítsák el előbb, adjanak esélyt nekem és a többi élőlénynek arra, hogy tovább éljünk.

A csend ezúttal három percig tartott.

A flotta tíz földi percen belül megkezdte az irányváltoztatást. Mától számított két éven belül az emberek űrmegfigyelő rendszerei is képesek lesznek megfigyelni az irányváltozást.

– Jól van. – Luo Ji elvette mellkasától a pisztolyt, másik kezével megtámaszkodott a sírkövön, hogy el ne essen. – Már tisztában voltak azzal, hogy az univerzum egy sötét erdő?

Igen. Már régóta tudtuk. Különös, hogy maguk ilyen későn jöttek rá... Az egészségi állapota aggaszt minket. Nem fogja akarata ellenére megszakítani a bölcsőrendszer felé küldött jelet, ugye?

– Nem. Ez a szerkezet sokkal fejlettebb, mint a Rey Diazé. Amíg csak élek, a jel nem fog megszakadni.

Inkább üljön le. Az segítene.

– Köszönöm – mondta Luo Ji, majd leült és a sírkőnek támaszkodott. – Ne aggódjanak. Nem fogok meghalni.

Kapcsolatban állunk a Nemzetközi Föld és a Nemzetközi Flotta legmagasabb szintjeivel.

Szeretné, hogy mentőt hívjunk?

Luo Ji elmosolyodott és megrázta a fejét.

– Nem. Nem vagyok megváltó. Szeretnék úgy elmenni innen, mint egy átlagember, csak haza szeretnék jutni. Kicsit pihenek, aztán indulok is.

A három gömbből kettő eltűnt. A megmaradó gömbön látható szöveg már nem világított; homályosnak, kedvetlennek tűnt.

Végül a stratégia terén buktunk el.

Luo Ji bólintott.

– Az, hogy porfelhőkkel takarjuk el a Napot egy csillagközi üzenet küldéséhez, nem az én találmányom. Már huszadik századi csillagászok is felvetették az ötletet. Ami azt illeti, számos lehetőségük nyílt arra, hogy átlássanak rajtam. Például amíg tartott a Hó-projekt, engem mindig az érdekelt, pontosan hol helyezük el a bombákat a Nap körüli pályán.

Két teljes hónapot töltött az irányítóteremben azzal, hogy távirányítással vezérelje az ionhajtóműveket, hogy minél pontosabban sikerüljön finomhangolni az elhelyezkedésüket. Akkoriban nem foglalkoztunk ezzel, mert azt hittük, csak arra használja ezt az értelmetlen feladatot, hogy meneküljön a valóság elől. Sosem hittük volna, hogy a bombák közti távolság jelent valamit.

– A másik esélyük az volt, hogy fizikusok egy csoportjával konzultáltam az űrben kiterülő sophonokkal kapcsolatos kérdéseimről. Ha az FTM még létezett volna, ők átláttak volna rajtam.

Igen. Hiba volt lemondani róluk.

– Emellett én kértem, hogy a Hó-projekt során megépüljön ez a jellegzetes, bölcsős kioldórendszer.

Ez valóban emlékeztetett bennünket Rey Diazra, de nem követtük ezt a gondolatmenetet. Kétszáz évvel ezelőtt Rey Diaz nem jelentett fenyegetést ránk nézve, ahogyan a másik két Falképző sem. Az irántuk érzett megvetésünket átvittük önre is.

– Az irántuk érzett megvetésük igazságtalan volt. Az a három Falképző remek stratégia volt. Tisztán látták, hogy elkerülhetetlen az emberiség veresége az ítéletnap csatában.

Talán megkezdhetnénk a tárgyalásokat.

– Ez nem az én dolgom – felelte Luo Ji, és nagyot sóhajtott. Kipihentnek érezte magát, kényelemben, mintha csak most született volna.

Igen, falképzői küldetését mér teljesítette. Valami javaslatának azonban lennie kell.

– Akik az emberiség nevében tárgyalnak, először kétségkívül azt fogják indítványozni, hogy segítsenek nekünk egy jobb jelátvivő rendszer kiépítésében, hogy bármikor lehetőségünk legyen továbbítani egy varázsigét a világegyetembe. A jelenlegi rendszer még akkor is túl kezdetleges, ha a csepp már abbahagyta

a Nap lezárását.

Segíthetünk egy neutrínóátviteli rendszer kiépítésében.

– Ha jól sejtem, a vezetőink valószínűleg inkább a gravitációs hullámok felé hajlanak majd. A sophonok érkezése után ez volt az a terület, amelyen az emberi fizika a legnagyobb haladást érte el. Természetesen olyan rendszerre lesz szükségük, amelynek képesek megérteni az alapelveit.

A gravitációs hullámokhoz óriási antennák szükségesek.

– Ez már a maguk dolga meg az ő dolguk. Különös, de jelenleg nem érzem magam az emberi faj tagjának. Arra vágyom legjobban, hogy megszabaduljak minden effélétől, amint lehetséges.

Következőnek azt fogják kérni, hogy szüntessük meg a sophonzárat, majd osszuk meg egymással tudományos eredményeinket és technológiai vívmányainkat.

– Ez az önök számára is fontos. A Trisolaris technológiája állandó sebességgel fejlődött, kétszáz év eltelt és még mindig nem küldtek gyorsabb flottát az előző után. Ahhoz, hogy megmentsek az eltérített trisolarisi flottát, az emberiség jövőjére kell hagyatkozniuk. Mennem kell.

Tényleg képes lesz egyedül visszamenni? Két civilizáció fennmaradása függ attól, hogy maga életben marad-e.

– Semmi gond, már sokkal jobban érzem magam. Miután visszamentem, azonnal átadom a bölcsőrendszert másnak, és onnantól semmi közöm nem lesz ehhez az egészhez. Búcsúzóul szeretnék köszönetet mondani.

Miért?

– Amiért életben hagynak. Vagy, ha másképp fogalmazok: amiért hagyják, hogy mindketten életben maradjunk.

A gömb eltűnt, visszatért tizenegyedik dimenziós mikroszkopikus állapotába. A Nap csücske kikandikált keleten, és aranyló fénnel árasztotta el a világot, amely túlélte a pusztulást.

Luo Ji lassan felállt. Még egy utolsó pillantást vetett Ye Wenjie és Yang Dong sírkövére, aztán lassan elbotorkált, ugyanarra, amerről jött.

A hangya elérte a sírkő tetejét, és büszkén integetett csápjaival a felkelő nap felé. A Föld minden élőlényé közül ő volt az egyetlen tanúja annak, ami történt.

Öt évvel később.

Luo Ji és családja látták a gravitációs hullám antennáját a távolban, de még félórás autótúrt várt rájuk, mire el is érték. Csak ekkor tudták igazán felfogni hatalmas méretét. Az antenna – egy másfél kilométer hosszú és ötven méter átmérőjű, vízszintes henger – teljes egészében a levegőben függött, két méterrel a föld felett. Felszíne tükörsima volt, fele az eget, fele az észak-kínai síkságot tükrözte vissza. Jó pár dologra emlékeztette az embereket – a Háromtest világának hatalmas ingáira, a sophonok alacsony dimenziójú kiterüléseire és a cseppre –, tükörfényes felülete pedig egyben azt a trisolarisi technológiát hasznosította, amelyre az emberiség még mindig csak próbált rájönni. Egy jól ismert trisolarisi mondás szavaival élve: „Önmagunk elrejtése az univerzum hűséges feltérképezése által az egyetlen út, amely az örökkévalóságba vezet.”

Az antennát hatalmas zöld mező vette körül, amely kis oázist alkotott Észak-Kína sivatagában, ezt a mezőt azonban nem szándékosan telepítették. A gravitációhullámos rendszer, amint elkészült, azonnal sugározni kezdte folyamatos, modulálatlan jeleit, amelyeket nem lehetett megkülönböztetni a szupernóvák, a neutroncsillagok vagy a fekete lyukak által kibocsátott gravitációs hullámoktól. A gravitációs sugár sűrűsége sajátos hatással volt a légkörre: összegyűlt fölötte a vízpára, így aztán az antenna közelében gyakran esett az eső. Előfordult, hogy az eső csak három-négy kilométeres körzeten belül esett, a kicsi, kör alakú esőfelhő pedig az antenna fölött lebegett, akár egy hatalmas repülő csészealj, az esőn át pedig látni lehetett, ahogy a környező terület ragyogó napfénybe borul. Így aztán ezen a területen buján zöldelltek a vadon növények. Luo Ji és

családja azonban ma nem lehetett tanúja ilyesminek, ehelyett fehér felhőket láttak az antenna fölött gyülekezni, melyek azonnal széteszlottak, amikor a szél távolabb fújta őket a sugártól, de folyamatosan keletkeztek az újabb és újabb felhők, így az égboltnak ez a kerek darabkája olyan volt, mint egy időlegesen megnyíló féreglyuk, amely másik felhőuniverzumba vezet. A gyermek azt mondta, olyan, mint egy óriási öregember fehér haja.

A gyermek a fűvön szaladgált, Luo Ji és Zhuang Yan pedig követték, míg el nem értek az antennáig. Az első két, gravitációs hullámokkal működő rendszer Európában és Észak-Amerikában épült, és mágneses levitáció segítségével lebegett pár centiméterrel az alapja fölött. Ez az antenna azonban antigravitációt használt; ha akarták volna, felemelhették volna akár az űrbe is. Ott álltak mindhárman az antenna alatt a fűvön, és felnéztek a hatalmas hengerre, amely úgy nyúlt a végtelenbe a fejük fölött, akár az ég.

Hatalmas átmérőjének köszönhetően alja alig tűnt íveltnek, így a visszatükrözött képet semmi nem torzította el. A lenyugvó nap már beragyogott az antenna alá, Luo Ji pedig látta a tükröződő felületen, ahogy Zhuang Yan hosszú haja és fehér ruhája lobog az aranyló napfényben; mintha egy angyal nézne le az égből.

Felemelte a kislányt, aki megérintette az antenna sima felszínét, és erősen az egyik irányba nyomta.

– El tudom forgatni?

– Ha elég sokáig nyomod, igen – felelte Zhuang Yan, majd mosolyogva Luo Jire nézett. – Igaz?

– Idővel akár a Földet is el fogja tudni forgatni – bólintott Luo Ji.

Ahogy korábban már annyiszor, tekintetük most is találkozott és egybefonódott. Annak a pillantásnak a folytatása volt ez, amelyet a *Mona Lisa* mosolya előtt váltottak egymással kétszáz évvel korábban, amikor észrevették, hogy a pillantás nyelve, amelyet Zhuang Yan megálmodott, valósággá vált. De az is lehet,

hogyan az egymást szerető emberek mindig is rendelkeztek ezzel a nyelvvel. Mikor egymásra néztek, tekintetükből áradt a jelentések gazdagsága, ahogy a felhők áradtak a felhőknéből, amelyet a gravitációs sugár alkotott, folyamatosan és vég nélkül. Ez azonban nem e világi nyelv volt. Megalkotta a világot, amely értelmet adott neki, és csak ebben a rózsaszínű világban találtak rá a nyelv szavai a nekik megfelelő jelentésekre. Ebben a világban mindenki isten volt; mindenki rendelkezett a képességgel, hogy egy pillanat alatt megszámlolja a sivatag minden homokszemét, és emlékezzen egyenként mindegyikre; mindenki képes volt kristály nyakláncra fűzni fel a csillagokat, hogy kedvese nyakába akassza...

Ez a szeretet?

A sorok egy mellettük hirtelen megjelenő sophon alacsonyabb dimenziójú kiterülésén jelentek meg. A tükröződő felületű gömb olyan volt, mint egy csepp, mintha a fölöttük lévő henger megolvadt volna, és arról hullott volna le. Luo Ji kevés trisolaris ismert, és nem tudta, ki beszél hozzájuk, ahogyan azt sem, az illető a Trisolarison tartózkodik, vagy a flotta hajóin, amelyek továbbra is egyre távolodtak a Naprendszerből.

– Talán – felelte Luo Ji mosolyogva.

Dr. Luo, tiltakozni jöttem.

– Miért?

Mert a tegnapi beszédében azt mondta, hogy az emberiség nem azért ismerte fel ilyen későn a világegyetem sötét erdőhöz való hasonlóságát, mert kulturális evolúciójuk éretlensége miatt nem volt elegendő ismeretük a világegyetemről, hanem azért, mert az emberiség ismeri a szeretetet.

– És nem így van?

De igen, bár a „szeretet” szó a tudományos nyelv által némileg nehezen meghatározható fogalom. Amit azonban ezután mondott, az helytelen. Azt mondta, hogy valószínűleg az emberiség az egyetlen faj a világegyetemen, amelyik ismeri a szeretetet, és hogy ez a gondolat adott önnek erőt falképzői küldetése legnehezebb időszakában.

– Ez természetesen csak amolyan szólás volt. Egy nem túl pontos... analógia.

Én tudom, hogy ha mások nem is, de a Trisolaris ismeri a szeretetet. Mivel azonban a civilizáció fennmaradásához nem minősült hasznosnak, elfojtották, mikor még épp csak megjelent. A magva azonban makacsul életképes, és egyes egyénekből továbbra is kicsírázik.

– Megkérdezhetem, ki maga?

Még nem találkoztunk. Én voltam az operátor, aki kétszázötven évvel ezelőtt a figyelmeztetést küldte a Földnek.

– Istenem, maga még él? – kiáltott fel Zhuang Yan.

Már nem sokáig. Dehidratált állapotban voltam, a hosszú évek során azonban egy dehidratált test is öregedésnek indul. Láttam azonban a jövőt, melyet látni reméltem, és ez boldoggá tesz.

– Minden tiszteletünk az öné – mondta Luo Ji.

Csak egy lehetőséget szeretnék megvitatni önnel: lehetséges, hogy a szeretet magvai máshol is jelen vannak az univerzumban. Bátorítanunk kell őket, hogy csírázzanak ki, és növekedjenek.

– És ezért a célért kockázatot is vállalhatunk.

Igen.

– Néha azt álmodom, hogy egy napon ragyogó napfény árasztja el a sötét erdőt.

A nap lemenőben volt, most már csak a pereme látszott ki a távoli hegyek mögül, mintha ragyogó drágakövet illesztettek volna a hegycsúcsba. A fűvel együtt a távolban szaladgáló gyermek is aranyló napfényben fürdött.

Nemsokára lemegy a nap. Nem fél a gyermeke?

– Persze hogy nem fél. Tudja, hogy holnap újra felkel a nap.

MEGJEGYZÉS

A gömbvillámról és a makrofúzióról

A jelenlegi kötet egyik cselekményszálában kisebb szerepet játszanak olyan fogalmak, amelyeket először egy, a Háromtest-trilógia előtt kiadott regényemben mutattam be. Ez a könyv, a *Gömbvillám* olyan alapvető részecskéket tételez fel, amelyek makroszkopikus nagyságrendűek – makroelektronokat, -protonokat és -neutronokat –, és makroszintű kvantumhatásokat mutatnak. A makrofúziós reakciók hatalmas mennyiségű energiát képesek felszabadítani, és az ilyen reakciók során megsemmisített objektumok, beleértve az emberi lényeket is, kvantumállapotú valószínűségi felhőként létezhetnek tovább a valós világban.

Table of Contents

Címoldal

ELŐHANG

I. RÉSZ - A FALKÉPZŐK

A KRÍZIS KORSZAKÁNAK 3. ÉVE

II. RÉSZ - A VARÁZSIGE

A KRÍZIS KORSZAKÁNAK 8. ÉVE

A KRÍZIS KORSZAKÁNAK 12. ÉVE

A KRÍZIS KORSZAKÁNAK 20. ÉVE

III. RÉSZ - A SÖTÉT ERDŐ

A KRÍZIS KORSZAKÁNAK 205. ÉVE

A KRÍZIS KORSZAKÁNAK 208. ÉVE

MEGJEGYZÉS

Cixin Liu 刘慈欣: The Three Body Problem. Book II: San Ti•黑暗森林
Copyright © 2008 by Liu Cixin
Hungarian Translation Copyright © China Educational Publications Import
& Export Corporation Ltd. (CEPIEC)
Co-published by Hunan Science & Technology Press
B&R Book Program

Hungarian translation © Dranka Anita, 2018

A SZERZŐTŐL AZ EURÓPA KÖNYVKIADÓNÁL MEGJELENT:
A háromtest-probléma